

TÁC GIẢ
HÀN THỰC

Thơ hoa đào

EDIT
ATLANTIS THE
VƯƠNG LINH

Mục lục

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43

Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82: Phiên ngoại 1
Chương 83: Phiên ngoại 2
Chương 84: Phiên ngoại 3
Chương 85: Ngoại truyện 4
Chương 86: Ngoại truyện 5
Chương 87: Ngoại truyện 6

Chương 1

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: My

Beta: Yam

Ninh Tây Cố đã chuẩn bị để đi gặp Nhạc Quỳnh Quỳnh trước hai tiếng đồng hồ, cả đời cậu chưa từng ăn mặc tỉ mỉ như thế này bao giờ, thậm chí còn lo lắng liệu có hợp gu của cô hay không.

Cậu đứng trước gương lớn nhìn bản thân, vẻ mặt không đổi, còn căng thẳng hơn nhiều so với lúc cậu tham gia bất cứ buổi tiệc rượu nào.

Ninh Tây Cố năm nay mười chín tuổi, đang học năm nhất của trường đại học Z. Cậu soi gương chỉnh lại cà vạt, thiếu niên trong gương mang theo vẻ lạnh lùng, thân hình cường tráng, cao khoảng 1m88, chân dài vai rộng. Từ nhỏ cậu đã nhìn khuôn mặt và thân hình này quá quen rồi, nên tự cảm thấy bình thường, nhưng theo đánh giá của người ngoài, cậu biết rõ bản thân mình cũng được coi là tuấn tú.

Chỉ là cậu không có duyên với phụ nữ.

Cho đến bây giờ cậu vẫn chưa có bạn gái, cũng không có hứng thú, chưa bao giờ theo đuổi bất cứ người phụ nữ nào.

Bạn cùng phòng nhìn thấy cậu thay bộ âu phục và giày da đi ra khỏi phòng vệ sinh thì kinh ngạc, buồn cười hỏi: “Cậu đi làm thêm mà cũng cần phải long trọng thế à?”

Bạn cùng phòng mơ hồ biết được Ninh Tây Cố đang tìm một công việc bán thời gian, vài ngày trước cậu ta trông thấy cậu viết sơ yếu lý lịch tìm việc làm, bí mật giấu diếm, không để người khác dò hỏi, vừa hỏi một cái đã đánh trống lảng sang việc khác.

Thấy cậu trịnh trọng khác thường như vậy, cậu ta cũng không biết là công việc tốt gì.

Ninh Tây Cố là một học sinh xuất sắc điển hình.

Nhập học với điểm số cao, không bao giờ thiếu tiết, điểm thi môn nào cũng xuất sắc. Khi làm việc trong hội học sinh của trường, sắp xếp mọi hoạt động một cách có trật tự, đồng thời tham gia rất nhiều hoạt động thi đấu cá nhân, hơn nữa còn đều giành được hạng nhất hạng nhì.

Vừa nhìn đã biết cậu là một người nghiêm túc, trưởng thành và đáng tin cậy.

Bận rộn như vậy mà vẫn có thời gian đi làm thêm ư?

“Thảo nào mấy ngày trước thấy cậu viết lách cái gì... Rốt cuộc cậu làm công việc gì vậy? Được bao nhiêu tiền thế? Giới thiệu một chút đi.”

Ninh Tây Cố cười cười, tiếp tục trả lời qua loa cho xong chuyện: “Tùy tiện tìm thôi. Còn chưa biết được người ta có nhận tôi hay không đây này.”

Công việc này khó có thể nói cho người khác.

Nội dung đại khái, chính là đỡ cho tiểu phú bà vui vẻ.

Nhạc Quỳnh Quỳnh, người cậu đi gặp lần này, chính là bà chủ thuê cậu cung cấp dịch vụ bạn trai với số tiền khoảng 3000 tệ* một tháng.

(*3000 tệ khoảng 10 củ rưỡi VND)

Chuyện này đã được thỏa thuận vào khoảng một tuần trước.

—

Tất cả đều xuất phát từ một sự việc ngoài ý muốn.

Lúc ấy cậu đến một quán bar để liên hoan với hội học sinh.

Sau khi cậu vào cửa, lúc đang tìm chỗ ngồi, lướt mắt qua một đám người dưới ánh đèn neon, sau đó thì nhìn thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Dù là bất cứ ai cũng sẽ nhìn về phía cô đầu tiên.

Ông trời ban cho cô một vẻ ngoài rất đẹp mắt.

Cô ngồi trên ghế cao, buồn bực không vui, một tay chống lên má. Ánh đèn neon vẫn đục hắt lên khuôn mặt sáng bóng và trắng như ngọc của cô, hắt lên cả những giọt nước mắt đang lăn chã rơi xuống.

Ninh Tây Cố đi qua cô, tìm được đám bạn học, phát hiện đám bạn học kia cũng đang ngồi quan sát Nhạc Quỳnh Quỳnh, tò mò tranh luận.

“Cô gái đang khóc kia thật xinh đẹp...”

“Hình như tôi đã gặp qua cô ấy ở đâu rồi thì phải? Không nhớ nữa.”

“Chắc là một người nổi tiếng trên mạng chẳng?”

“Tôi tra được rồi, cô ấy tên Nhạc Quỳnh Quỳnh, đúng là một người nổi tiếng trên mạng đấy. Lần đầu tiên nhìn thấy người còn xinh đẹp hơn cả trên ảnh.”

Ninh Tây Cố cảm thấy thật vi diệu, còn có chút trùng hợp.

Vừa hay tên của cậu và cô xuất phát từ cùng một bài thơ.

Quỳnh quỳnh kiết thảo, đông bôn tây cố.

Y bất như tân, nhân bất như cố.*

(*Bị vút bỏ, bắt phải rời đi, như một con thỏ trắng cô độc, đồ cũ không đẹp bằng đồ mới, nhưng người mới vẫn thắng người cũ.)

Vì vậy mà cậu nhìn Nhạc Quỳnh Quỳnh nhiều hơn một chút.

Ninh Tây Cố cũng cảm thấy cô gái này rất quen, cậu suy nghĩ một lát sau đó liền nhớ ra.

À, đúng rồi, đã từng gặp qua.

Có lẽ là khoảng ba, bốn năm trước đây.

Khi cậu đang học trung học, có một lần đi ngang qua một con phố thương mại, vô tình thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh đang chụp ảnh.

Các bạn học vui chơi một trận mãi đến hai giờ sáng, sau đó thì ai về nhà nấy.

Ninh Tây Cố đi được một đoạn mới nhớ ra găng tay của mình bị rơi ở quán bar, thế là cậu một mình quay lại đó.

Lúc này Nhạc Quỳnh Quỳnh đã không còn khóc, bên cạnh còn có thêm một người đàn ông, đang không ngừng lôi lôi kéo kéo cô.

Lại là cảnh chia tay nhàm chán của mấy cặp yêu nhau. Không phải chuyện của mình, Ninh Tây Cố cũng chẳng buồn quan tâm, nhưng cũng không định tránh đi.

Khi đi ngang qua, cậu nghe thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh giận dữ nói: “Tôi sẽ tìm được một người đàn ông trẻ hơn anh, đẹp trai hơn anh, tốt hơn anh gấp cả trăm lần...”

Ninh Tây Cố cảm thấy hứng thú, lại nhìn cô thêm một cái.

Cậu lấy được món đồ mình vừa để quên, nhưng lại không về ngay mà đứng ở một bên, lạnh mặt xem Nhạc Quỳnh Quỳnh cãi nhau với bạn trai cũ.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn rất xinh đẹp, dù cho đang tức giận mắng mỏ người khác, cũng tựa như đóa hoa hồng đang bốc cháy. Nhưng lúc cô mắng người khác thật sự quá hung dữ, dùng từ vô cùng tàn nhẫn, không thanh lịch và tao nhã chút nào.

Đẹp thì đẹp thật, nhưng lại thô bỉ. Ninh Tây Cố thầm nghĩ.

Loại phụ nữ đã lẫn lộn trong xã hội như này từ trước, đều là dựa vào vẻ bề ngoài xinh đẹp mà kiếm lợi, đa phần cuộc sống cá nhân của bọn họ đều hỗn loạn cả.

Vấn đực. Sa đọa. Không thể tả nổi.

Đối lập hoàn toàn với cuộc sống hằng ngày của cậu, một người vẫn luôn làm việc theo quy tắc.

Rõ ràng cô là người tốt, tại sao lại ra nông nổi này chứ.

Sau khi người đàn ông kia bị Nhạc Quỳnh Quỳnh mắng đến mức muối mặt bỏ đi, cô uống thêm một ngụm rượu, lấy ra chiếc gương trang điểm nhỏ dặm lại son môi, kéo khóa túi xách, chuẩn bị rời khỏi quán bar.

Lúc này Ninh Tây Cố mới hoàn hồn, cậu đang làm gì vậy?

Hạng phụ nữ tọc đến khó chịu này có cái gì đáng xem chứ?

Ninh Tây Cố đứng ở ven đường chờ xe, Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng đi tới đó, đứng cách cậu không xa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đang nói chuyện điện thoại với một người bạn: “Cậu nói xem trong thời gian ngắn như vậy, tôi tìm đâu ra một người bạn trai cơ chứ?”

Cô phàn nàn một trận, cúp điện thoại xong vẫn còn cảm thấy tức giận.

Ninh Tây Cố suy nghĩ một chút rồi đi về phía cô.

Sự tiếp cận này của cậu đã bị Nhạc Quỳnh Quỳnh chú ý tới, cô ngẩng đầu, dùng giọng điệu mềm mại ngọt ngào hỏi: “Cậu muốn làm gì?”

Ninh Tây Cố hơi hơi nghiêng người, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Tôi nghĩ tôi khá thích hợp đấy.”

Khuôn mặt của Nhạc Quỳnh Quỳnh hơi đỏ lên. Cũng không biết là vì thẹn thùng hay say rượu, trong lúc nhất thời cô nghe không hiểu: “Phù hợp cái gì cơ?”

Ninh Tây Cố: “Đẹp trai, trẻ tuổi hơn bạn trai cũ của chị.”

Lời nói này, nếu đổi lại là người kém sắc hơn một chút nói ra, rõ ràng là tự cao tự đại.

Nhưng Ninh Tây Cố lại quá tuấn tú, khuôn mặt của Nhạc Quỳnh Quỳnh hơi đỏ lên, hai đôi mắt cô tròn tròn.

Ninh Tây Cố tự đề cử: “Chị có thể thuê tôi.”

Cậu muốn qua lại với người phụ nữ dung tục đến khó chịu này, coi như trải nghiệm thời kỳ phản nghịch một chút.

Nhưng cậu thật sự không có hứng thú làm bạn trai của cô, loại con gái này làm sao có thể xứng làm bạn gái cậu? Cho nên cậu nghĩ, không bằng tự đề cử mình phục vụ còn hơn.

Vậy mà lại nhận được câu trả lời đầy kinh ngạc của cô: “Cậu bị thần kinh à...” Ninh Tây Cố cũng không cố chấp thêm: “Không muốn thì thôi vậy.”

Dù sao cậu cũng chỉ là nhất thời nổi máu muốn tìm chuyện vui đùa một chút, Ninh Tây Cố xoay người rời đi.

Mới đi được vài bước.

Ninh Tây Cố nghe thấy từ phía sau truyền đến giọng nói ngập ngừng: “Cậu chờ một chút.”

Ninh Tây Cố dừng chân, cậu quay người, nhìn Nhạc Quỳnh Quỳnh từng bước từng bước đi tới trước mặt mình.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cúi đầu, có chút căng thẳng vén tóc.

Mùi hương ngọt ngào trên cơ thể cô hòa quyện cùng mùi rượu kích thích đến khứu giác của cậu, cậu thấy tai của Nhạc Quỳnh Quỳnh đã đỏ bừng đến mức có thể nhỏ ra máu.

Một lúc lâu sau, có vẻ như Nhạc Quỳnh Quỳnh đã lấy được dũng khí, cô mới bối rối nói: “Tôi cũng không phải là không thể thuê cậu... Tôi, tôi có rất nhiều tiền...”

Ninh Tây Cố: “VẬY CHỊ THUÊ TÔI À? TỐI NAY LUÔN HẢ?”

Ninh Tây Cố nghiêng người qua như thể muốn hôn cô. Cậu cảm thấy người phụ nữ này rất có kinh nghiệm, có thể dạy cậu một chút.

Nếu chỉ xét về vẻ bề ngoài, Nhạc Quỳnh Quỳnh chính là một món mỹ vị.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngẩng đầu, hoài nghi nói: “Nhưng, nhưng ai mà biết được cậu có bị bệnh X hay không chứ?”

Ninh Tây Cố ngơ ra, đây là lần đầu tiên trong đời cậu bị người khác nghi ngờ có bị bệnh X hay không đấy.

Ninh Tây Cố lạnh mặt nói: “Tôi không bị bệnh X.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh lẩm bẩm: “Ai mà biết được? Một người đàn ông có thể tùy tiện quyến rũ con gái nhà người ngay giữa đường như cậu, chắc gì đã là người đứng đắn?”

Ninh Tây Cố khịt mũi coi thường, thầm nghĩ, vậy thì chị cũng đáp lại sự quyến rũ của tôi rồi, chị cũng là người phụ nữ đứng đắn chắc?

Ninh Tây Cố nói: “Không muốn thì thôi.”

“Này.” Nhạc Quỳnh Quỳnh kéo tay áo cậu, nói: “Không phải tôi không hài lòng đâu, gương mặt cậu đẹp trai như vậy...”

Tay của cô vừa nhỏ vừa mềm, đầu ngón tay không biết là vô tình hay cố ý mà vuốt ve lòng bàn tay của cậu, cô làm nũng nói: “Đừng tức giận mà.”

Ninh Tây Cố khó chịu: “Tôi không tức giận.”

Cậu đỏ mặt, không dám nhìn thẳng vào cô, người phụ nữ này thật sự quá xinh đẹp, dù sao cậu cũng là đàn ông. Trái tim của cậu bị cô nắm thóp, lúc thì kéo lên cao, lúc thì kéo xuống thấp.

Không hổ là một người phụ nữ đã từng lặn lội ngoài xã hội, thủ đoạn thật lợi hại, chỉ một lúc thôi đã khiến cho trái tim của cậu đập nhanh hơn. Ninh Tây Cố sinh ra lòng kiêng kỵ.

“Như vậy đi. Đưa tay của cậu cho tôi.” Nhạc Quỳnh Quỳnh nói

Ninh Tây Cố không hiểu cho lắm, nhưng vẫn đưa tay về phía cô, Nhạc Quỳnh Quỳnh lấy từ trong túi sách ra một cây son, viết vào lòng bàn tay đang mở của cậu. Ninh Tây Cố liếc mắt nhìn một cái, đó là một dòng chữ tiếng Anh, nhìn giống như địa chỉ email.

Ninh Tây Cố hỏi: “Đây là cái gì?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười ha ha: “Là mail của tôi.”

Ninh Tây Cố lại hỏi: “Chị viết mail của chị làm gì?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn còn đang nắc rượu, cười đến ngớ ngẩn. Cô nheo mắt, vừa ngây thơ lại quyến rũ nói: “Để sau khi về cậu gửi sơ yếu lý lịch cho tôi đó. Cho dù tôi muốn thuê người, cũng có rất nhiều người muốn được tôi thuê mà. Cậu trông thì đẹp mắt thật đấy, nhưng nếu muốn ứng tuyển thì phải gửi cho tôi sơ yếu lý lịch trước

đã. Sơ yếu lý lịch đặc biệt, cậu tìm hiểu trước đi, nhớ kèm theo giấy khám sức khỏe đấy nhé.”

Đúng lúc này.

Xe Nhạc Quỳnh Quỳnh gọi đã đến.

Trước khi lên xe, cô còn vẫy vẫy tay với Ninh Tây Cố: “Tạm biệt.”

Ninh Tây Cố trơ mắt nhìn cô lên xe rời đi.

Cho đến khi chiếc xe đưa Nhạc Quỳnh Quỳnh biến mất trong màn đêm sâu thẳm.

Cậu giống như vừa thoát ra khỏi thế giới giả tưởng, quay trở lại quỹ đạo vốn có. Chỉ còn mùi hương của vết son môi trên tay, nhắc nhở cậu mọi thứ không phải là mơ.

Cậu cúi đầu nhìn lòng bàn tay của mình, chữ viết mà Nhạc Quỳnh Quỳnh dùng son vẽ lên đã bị mồ hôi tay của cậu làm mờ, không nhìn rõ nữa.

Kỳ lạ... Rõ ràng thể chất của cậu không phải dạng dễ tiết mồ hôi mà.

Ninh Tây Cố trở về trường học, cậu nằm dài đến tận khi trời sắp sáng. Chỉ cần cậu vừa nhắm mắt lại, sẽ ngay lập tức nghĩ tới dòng chữ được viết bằng son môi kia. Nó giống như có ma lực, cứ đọng lại trong tâm trí cậu, không ngừng khuấy động, cũng không chịu rời đi.

Còn có mùi rượu mê người, mùi cơ thể thơm ngát, đôi mắt mơ màng và cái eo thon uyển chuyển nhỏ bằng nắm tay của cô.

Quấy nhiễu khiến tâm tư cậu không yên, không cách nào yên giấc.

Chỉ có thể trách trí nhớ của cậu quá tốt, chỉ nhìn một lát đã nhớ kỹ chuỗi chữ tiếng Anh kia.

Sau khi trở về trường học, cậu lại nghĩ đến chuyện này, cảm thấy vô cùng hoang đường.

Người ưu tú như cậu mà còn phải dâng hiến bản thân mình tới trước một người phụ nữ như cô, để chờ cô lựa chọn hay sao?

Nực cười.

Sau đó.

Vào ngày hôm sau.

Ninh Tây Cố tránh mặt bạn cùng phòng, làm một bản sơ yếu lý lịch, đính thêm giấy khám sức khỏe gửi đến mail của Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Trước tiên là báo cáo về thành tích học tập xuất sắc của mình ở trường, nghĩ một lúc, lại đính kèm nội dung và địa chỉ của bài bình chọn cậu là “Hotboy” của trường và khoa ở trên diễn đàn trường vào cùng.

Cuối cùng là yêu cầu về tiền lương khi được thuê làm bạn trai...

Cậu do dự thật lâu, giảm bớt, giảm bớt tiêu chuẩn, cuối cùng viết lên yêu cầu một vạn mỗi tháng.

Dù thế nào thì cậu cũng cảm thấy ngoại hình với thực lực của mình, thừa sức đảm đương công việc này.

Nhưng không biết tại sao, cậu vẫn cứ lo lắng bất an.

Một giờ sau khi gửi email đi, Ninh Tây Cố đang nghe giảng thì đột nhiên điện thoại rung lên. Cậu nhìn qua, là email trả lời.

Mí mắt cậu giật giật, có linh cảm không lành, ấn mở ra xem.

“Cậu bạn nhỏ, làm người không nên mơ tưởng quá xa vời, mới vào ngành đã đòi một vạn? Tôi sẽ cho cậu ba ngàn tiền trợ cấp, không thể nhiều hơn. Hơn nữa sơ yếu lý lịch của cậu hoàn toàn không ổn, xem ra cậu không hiểu công việc này cho lắm. Tôi không cần biết cậu có học bổng gì, tham gia cuộc thi nào, thế nhưng thông tin dữ liệu về cơ thể cậu không đủ rõ ràng, có lẽ cậu hiểu. Cho nên, thật xin lỗi, cậu không phù hợp với tiêu chuẩn của tôi, không được tuyển dụng.”

Sắc mặt Ninh Tây Cố tái nhợt, kinh ngạc nhìn màn hình điện thoại cho đến khi màn hình tắt đi.

Muốn số liệu gì chứ? Cậu hít thở chậm chạp, nghĩ lại, đúng là vô cùng nhục nhã.

Đây là người phụ nữ không biết xấu hổ tới mức nào vậy? Nhưng phàm là đàn ông có một chút tự trọng, đều không thể chịu đựng được những lời sỉ nhục như vậy, đúng không?

*

“Đinh.”

Thang máy đã đến.

Ninh Tây Cố hoàn hồn trở lại từ trong suy nghĩ.

Cậu cúi đầu nhìn địa chỉ trên điện thoại, xác nhận mình không đến nhầm chỗ, bèn bước tới trước cửa nhà Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Đứng lại.

Nhấn chuông cửa.

Hôm nay là lần đầu tiên cậu gặp bà chủ.

Phỏng vấn sau lần thứ hai nộp đơn thành công.

Thật hồi hộp.

Chương 2

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Vương Linh

Beta: Yam

Lúc nghe thấy tiếng chuông cửa, Nhạc Quỳnh Quỳnh đang nằm trên ghế salon vừa đắp mặt nạ vừa cày phim.

Xem một bộ phim hài, cười đến mức nghiêng ngả.

Cô cầm ipad, vừa coi vừa lê đôi dép đến cửa, ấn vào máy truyền tin trên cửa, hỏi một câu là ai thế.

Câu trả lời nhận lại được là: “Ninh Tây Cố, chị bảo tôi tới.”

Lúc này Nhạc Quỳnh Quỳnh mới phản ứng — —

Mẹ! Tới thật à? Tim Nhạc Quỳnh Quỳnh bỗng đập rộn lên.

Mặc dù là do Nhạc Quỳnh Quỳnh chủ động gọi, thế nhưng có một nam sinh trẻ tuổi anh tuấn thực sự tìm đến cửa, khiến cô cảm thấy như mình đang nằm mơ.

Hôm đó quả thật do cô uống say, hơn nữa còn tức giận đến mất hết lý trí.

Mới làm ra cái chuyện điên rồ này.

Tiếp sau đó, cô nhận được sơ yếu lý lịch của Ninh Tây Cố gửi tới. Lúc đó nhìn thấy, cô đã hít một ngụm khí lạnh. Sơ yếu lý lịch của Ninh Tây Cố thực sự quá hoàn mỹ, có lẽ thực tập công việc gì cũng có thể thông qua.

Nhưng Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy quá hoang đường. Dùng tiền thuê bạn trai, trò gì thế này? Cô nổi danh là keo kiệt bủn xỉn mà, thế là cô nhanh chóng cự tuyệt, suy nghĩ hồi lâu mới gửi lại được một câu trả lời không biết xấu hổ đến vậy. Cô nói giá cả Ninh Tây Cổ đưa ra quá cao, hơn nữa số liệu cơ thể không đủ kỹ càng! Muốn nhận được việc thì phải bỏ sự tự cao xuống.

Cô nghĩ, phàm là những người biết xấu hổ thì sẽ không tiếp tục dây dưa nữa.

Nhưng thật không ngờ, thằng bé nhìn có vẻ sạch sẽ và đơn thuần thế này, lại là một đứa không biết xấu hổ!

Lúc cô nhận được bản sơ yếu lý lịch thứ hai, đã qua sửa chữa, được bổ sung các số liệu cụ thể của Ninh Tây Cổ, hơn nữa còn không biết xấu hổ mà tự nói bản thân là xử nam, không hề có kinh nghiệm.

Nhạc Quỳnh Quỳnh chỉ có một suy nghĩ.

Mẹ ơi, nam sinh thời nay thật chẳng có tự tôn tự ái gì cả.

Lúc Nhạc Quỳnh Quỳnh đang làm việc thì nhận được mail trả lời của cậu, cô nhin rồi lại nhin. Không nhin được nữa, nhân viên đều ở đây, cô lén lút mở điện thoại ra nhìn mail.

Vừa thấy nội dung, mắt Nhạc Quỳnh Quỳnh đã trợn tròn, đôi đồng tử co rút, kinh ngạc đến quên cả thở.

Cô vẫn nhớ dáng vẻ thanh thuần, lạnh lùng của cậu ta, thực sự là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong. Không ngờ cậu ta là người không biết chừng mực hả? Kích thích chắc hẳn là do cậu ta tự khoe khoang đúng không? Còn tự nhận là trai tân... Thật là trai tân sao? Tính gạ người à?

Nhạc Quỳnh Quỳnh lén lén lút lút trả lời email ở phòng làm việc.

Viết xóa, xóa viết. Viết rồi lại xóa, xóa rồi lại viết, cứ lặp lại như thế gần nửa ngày trời.

Cô muốn từ chối, cảm thấy đây là một trò lừa bịp, nhưng lại có chút cảm giác không dỡ, có thể là bởi vì một nam sinh tuần tú như vậy thực sự là khó mà tìm được... Thậm chí, cô còn cảm thấy Ninh Tây Cố đủ khả năng debut làm idol. Chỉ cần dựa vào khuôn mặt vào vóc người đấy thôi, không cần tô trát thêm gì nữa, cũng đủ để hợp hồn được vô số thiếu nữ!

Lúc cô đang do dự thì nhận được thiệp mời dự tiệc Noel của bạn bè.

Nhu cầu tìm bạn trai trở nên cấp bách.

Cô nhìn ảnh thẻ trên sơ yếu lý lịch của Ninh Tây Cố, càng nhìn càng bị mê hoặc, không biết sao trong đầu lại nảy ra một ý tưởng điên rồ... Hình như, nhận cậu làm trai bao cũng không phải không được.

Nhạc Quỳnh Quỳnh mở cửa, nhìn thấy Ninh Tây Cố mặc âu phục trước cửa thì hai mắt tỏa sáng.

Móa! Đẹp trai quá! So với hình tượng nam sinh viên hư nhàn lần trước thì cứ như là mới được lột xác, nhìn qua thật sự giống với tinh anh giới thượng lưu. Bây giờ để cậu ta vào vai mấy tên thiếu gia nhà tài phiệt trong phim truyền hình cũng được nữa là.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vô cùng hài lòng, rất tốt, rất rất tốt.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn Ninh Tây Cố hơi há hốc mồm, lúc này mới ý thức được hình tượng bây giờ của cô cũng khác xa với hồi ở trong quán bar. Cô mặc một đồ ngủ hình con thỏ, trên người dính đầy lông mèo, đầu tóc tán loạn buộc thành búi nhỏ trên đầu, trên mặt đắp một cái mặt nạ dưỡng da, chỉ để lộ hai con mắt và cái miệng, trông vô cùng lôi thôi lếch thếch. Nhưng mà dù sao cô cũng là kim chủ, làm

thế nào để thoải mái thì làm, không cần phải duy trì trạng thái đẹp để trước mặt chàng trai mà mình bao, mệt chết được.

Nhạc Quỳnh Quỳnh lại quan sát trang phục trên người Ninh Tây Cố, không thấy có nhãn hiệu gì cả, chắc hẳn là loại trang phục không nổi tiếng gì rồi. Cô nghĩ thầm, quả nhiên đẹp thì mặc gì cũng đẹp, dạng đồ chợ mặc trên người trai đẹp, cũng sẽ biến thành đẹp đẽ.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cho cậu đi vào, sờ sờ bộ tây trang trên người cậu, tấm tắc khen ngợi: “Không tồi, rất có trách nhiệm nghề nghiệp, còn đặc biệt mặc âu phục qua đây. Đồ mua ở đâu thế? Chất vải khá tốt đấy.”

Ninh Tây Cố dừng lại một lúc, cân nhắc nói: “Không phải nhãn hiệu nổi tiếng gì, chỉ là mua vải tự may thôi.”

Bộ vest đặt may riêng bên Italia, một bộ khoảng 8 vạn*, còn phải đợi một tháng mới may xong.

(*8 vạn sắp xỉ 280 củ tiền Việt)

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Vào đi, dép lê đi một lần ở trong tủ giày đó, cậu tự mình lấy. Cứ tùy tiện ngồi đi, đây là nhà tôi.”

Cô dương dương tự đắc đi phía trước, giới thiệu cho tên nam sinh viên nghèo khó này thấy căn nhà rộng lớn của mình.

Thành tích khi đi học của cô không tốt lắm, học đại học thì ham mê kiếm tiền, làm parttime, để dành tiền, tự gây dựng sự nghiệp, bắt đầu bằng hai bàn tay trắng, từ may đồ cho học sinh tiểu học đến người mẫu cho một tiệm đồ taobao nhỏ, rồi tự mình mở tiệm. Bây giờ cô đã mua được một căn nhà ba trăm mét vuông, có vị trí tốt trong trung tâm thành phố. Mặc dù còn đến 30 năm tiền trả góp mua nhà chưa trả xong, thế nhưng cô cảm thấy bản thân có khả năng mua được đã là rất lợi hại rồi.

Phàm là có cơ hội, cô đều không nhịn được mà khoe khoang một chút.

Ninh Tây Cố không nói gì, chỉ nghĩ thầm, người phụ nữ này thật nông cạn.

Nhưng sau khi Nhạc Quỳnh Quỳnh đưa cậu ta vào phòng thì không quan tâm đến cậu nữa, tiếp tục xem phim của mình. Ninh Tây Cố không đoán ra cô muốn gì.

Ninh Tây Cố đợi ở một bên, không nói tiếng nào, đợi đủ năm phút đồng hồ. Hình như sự kiên nhẫn của cậu đã bị mài mòn hết, cậu vẫn không hiểu, chỉ đành mở miệng hỏi: “Sau đó tôi nên làm gì?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngược mắt liếc nhìn cậu một cái: “Cậu nhàn rồi không có việc gì làm thì quét dọn vệ sinh đi, máy hút bụi trong tủ âm tường ở bên kia.”

Ninh Tây Cố: “...”

Không phải hôm nay cậu đến đây giả làm bạn trai à? Trò khỉ gì thế này?

Chẳng lẽ muốn kiểm tra thể lực của cậu? Ừ chắc thế.

Sau một hồi suy nghĩ sâu xa, Ninh Tây Cố nghe lời Nhạc Quỳnh Quỳnh, ngoan ngoãn đứng dậy dọn vệ sinh.

Nhạc Quỳnh Quỳnh giả vờ thờ ơ, nhưng lâu lâu lại liếc nhìn cậu làm việc. Nhìn thấy Ninh Tây Cố cởi tây trang ra, khoác lên phần lưng ghế trong phòng ăn, sau đó cuộn cà vạt lại nhét vào trong túi áo sơ mi bên ngực trái, hai ống tay áo xắn lên.

Động tác của cậu vừa ưu nhã vừa chăm chú, lại vô cùng tỉ mỉ, Nhạc Quỳnh Quỳnh âm thầm hài lòng gật đầu lần nữa. Không hổ là con nhà nghèo, làm việc nhà rất thuần thục.

Chỉ có điều cô không có ý định ngủ với Ninh Tây Cố.

Mặc dù Ninh Tây Cố tự nhận mình là xử nam, nhưng mà ai biết được là thật hay giả. Cô nghĩ tới nghĩ lui, vẫn thấy bản thân có thể sẽ chịu thiệt, không bằng cứ lợi dụng thân hình hoàn hảo này của cậu ta một chút.

Tìm đi dọn dẹp một lần cũng phải mất đến mấy trăm, bây giờ cậu ta làm không công, đáng giá đáng giá.

Lúc mới bắt đầu, coi như Ninh Tây Cố còn rất kiên trì. Cậu dọn bàn, quét rác, lau bàn ăn, quét dọn phòng khách sạch sẽ. Nhưng sau hơn một giờ, cậu không khỏi bắt đầu hoài nghi.

Cậu đang làm gì vậy? Cậu tưởng tới đây để ngủ với Nhạc Quỳnh Quỳnh cơ mà?

Trước khi đi cậu còn đặc biệt xịt ít nước hoa, bây giờ trên tay chỉ còn lưu lại mùi thuốc tẩy rửa mà thôi. Ninh Tây Cố không khống chế được bản thân mà nhớ đến một mẫu tin hoang đường cậu từng đọc được. Người đàn ông nào đó đến để tình một đêm, đồ còn chưa cởi thì chồng của người phụ nữ về, cô ta liền nói dối với chồng đây là nhân viên vệ sinh, thế là anh ta phải dọn vệ sinh không công cả buổi chiều.

Sẽ không phải là cậu cũng bị lừa rồi đúng không?

Nhạc Quỳnh Quỳnh đã đắp xong mặt nạ rồi vào phòng ngủ từ lâu, không biết cô đang làm gì.

Ninh Tây Cố tựa người vào cây lau nhà, cau mày lại, nhìn chằm chằm cửa phòng ngủ của cô.

Một con mèo nhảy phốc lên sofa, vừa mài móng vuốt vừa tò mò nhìn cậu. Ninh Tây Cố vươn tay giữ con mèo lại.

Ninh Tây Cố tìm thấy lược chải lông cho thú cưng, sau đó bắt đầu chải cho con mèo mập Bong Bông. Bong Bông cuộn thành một cục, cong cong móng vuốt, được vuốt ve đến mức vô cùng thỏa mái. Nó nheo mắt lại, từ cuống họng phát ra những tiếng gầm gừ nho nhỏ, không phải quá hài lòng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa từ trong phòng bước ra, đã trông thấy cảnh tượng này. Cô nhỏ giọng lầm bầm: “Thật là một con mèo dễ dãi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đã trang điểm vô cùng tinh xảo, mái tóc xoắn xuống, uốn thành những đường cong uốn lượn. Tốn hết một giờ đồng hồ đã là nhanh lắm rồi. Bộ đồ ngủ lười thôi lếch thếch trên người đã được thay bằng một cái váy dạ hội màu đỏ, lại thêm một đôi bông tai hình hoa tuyết để hợp với tiệc Noel. Khuôn mặt trang điểm theo phong cách Hongkong đang thịnh hành, thích hợp cho các buổi dạ tiệc tối. Da trắng như tuyết, đôi môi đỏ mọng, rục rỡ sáng chói.

Ninh Tây Cố còn chưa thích ứng được với hình tượng lười thôi lếch thếch ở nhà của cô, bây giờ lại đổi về thành một đại mỹ nữ?! Ninh Tây Cố nhìn đến ngây người.

Nhạc Quỳnh Quỳnh tức giận hỏi: “Nhìn cái gì mà nhìn?”

Ninh Tây Cố gật đầu, nhận xét: “Khả năng trang điểm của con các gái chị thật đáng sợ, cứ như ma pháp biến hình ấy.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười ha ha: “Đúng vậy, tôi là thiếu nữ ma pháp.”

Ninh Tây Cố thả con mèo xuống, đứng dậy. Con mèo cứ mãi cọ tới cọ lui bên chân cậu, cậu không hề để tâm đến mà hỏi: “Đi ra ngoài à?”

Trên tay Nhạc Quỳnh Quỳnh cầm một đôi vớ: “Tôi còn chưa mang vớ.”

Lời còn chưa nói dứt thì chuông cửa đã vang lên.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Rất đúng lúc, cậu đi lấy hàng đi.”

Ninh Tây Cố ra nhận bưu phẩm, là một cái kiện hàng rất lớn, thế nhưng không nặng lắm. Cậu cầm cái hộp vào nhà, hỏi: “Để đâu đây?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đang gác một chân lên ghế sofa mang vớ, lông công bó sát được kéo lên đến tận đùi. Ngón tay vừa buông, phát ra âm thanh như thể khế vỡ lên da.

Lỗi tai Ninh Tây Cố khẽ động đậy, mặt hơi đỏ, không thể phát hiện ra. Cho dù là một người luôn thờ ơ như cậu, cũng không tránh khỏi cảm thấy xuân tâm nhận quà.

Người phụ nữ này muốn làm gì? Có còn muốn ngủ với cậu không?

Nhưng Nhạc Quỳnh Quỳnh lại cho cậu một câu trả lời ngoài sức tưởng tượng: “Mở ra đi! Bên trong đó là quần áo tôi mới mua, tặng cậu.”

Ninh Tây Cố mở hộp lấy bộ quần áo trong đó ra. Tâm trạng của cậu vô cùng phức tạp, ngực luôn tại chỗ. Hàng lông mày từ từ nhíu lại với nhau, nhìn chăm chăm bộ đồ mà cô đưa cho, nhất là khi thấy nhãn hiệu ở trên, cậu có cảm giác muốn nói lại thôi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vô cùng đắc ý nói: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau đi thay đi. Mặc trang phục có thương hiệu ra ngoài, tôi mới có thể diện.”

Ninh Tây Cố: “... Cảm ơn.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn vẻ mặt “Thật ngại quá” của cậu, càng tin đây là lần đầu cậu ra ngoài kiếm tiền.

Cậu nhóc này thật dễ thẹn thùng.

Nam sinh thay đồ rất nhanh.

Không quá mười phút, cậu đã thay xong và bước ra ngoài.

Nhạc Quỳnh Quỳnh khẽ ngáy người, cân nhắc một lúc, lại thấy vẫn là bộ đồ tự Ninh Tây Cố mặc đến đẹp hơn. Toát lên chút quý khí, giống như một cậu ấm nhà giàu vậy.

Nhưng bộ đồ này là do cô bỏ tiền mua, hơn nữa thắng ở chỗ hắng logo nổi bật! Vừa nhìn đã biết đây là hàng hiệu! Sang quý!

Ninh Tây Cố đẹp trai, vóc người đẹp, mặc lên người cậu cũng đẹp.

Nhạc Quỳnh Quỳnh diện đồ cho “Bạn trai nhỏ” tạm thời của mình, rồi dẫn cậu xuống gara xe.

Cô lái xe, Ninh Tây Cố ngồi bên ghế bên cạnh.

Xe chậm rãi lái ra khỏi gara.

Màn đêm giăng tứ phía, đường mới lên đèn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói với cậu: “Bây giờ tôi dẫn cậu đến một buổi tiệc Noel. Thân phận của cậu là phú nhị đại từ nước ngoài về, bây giờ trường trong kỳ nghỉ nên về nhà nghỉ ngơi. Sau đó, nửa tháng trước vô tình gặp tôi trong một buổi triển lãm nghệ thuật, gặp tiếng sét ái tình với tôi, hiện đang theo đuổi tôi. Ừ, cứ vậy đi, là bám riết không buông lấy tôi. Nhưng chúng ta chỉ mới dừng ở giai đoạn tìm hiểu, vẫn chưa chính thức quen nhau.”

“Đến đó rồi thì nhớ đi theo sát tôi, đừng để lộ. Nhớ phải lanh lẹ chút, phải thể hiện bản thân là một người có giáo dưỡng, còn phải lễ độ nữa, biết không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đắn đo nói: “À... Nói thẳng ra chút, cũng cần thể hiện sự nịnh nọt chút. Nhưng không được thể hiện quá mức, nịnh

not quá mức trông thấp kém lắm.”

Ninh Tây Cố cố nhin cười đáp: “Biết rồi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói tiếp: “Coi như đây là cuộc phỏng vấn của cậu đi! Nếu cậu làm tốt thì xem như cậu được nhận, tôi sẽ thuê cậu nhiều lần nữa. Nếu làm không tốt thì chỉ tính tiền của một lần này thôi, tôi cho cậu hai trăm.”

Bao nhiêu? Hai trăm?

Ninh Tây Cố không biết nói gì với sự ra giá keo kiệt của cô, có hơi buồn cười, lại có chút thú vị, cậu gật đầu: “Được.”

Nửa tiếng sau, xe đã đỗ vào trong bãi xe của một biệt thự.

Nhạc Quỳnh Quỳnh dừng xe.

Ninh Tây Cố bước xuống xe trước, đi vòng qua cửa xe đối diện, đón lấy cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa mới đứng vững đã bị cậu cầm lấy tay. Tay Ninh Tây Cố vừa lớn lại vừa ấm, mặt cô đỏ hồng, đẩy cậu ra, có chút tức giận nói: “Làm gì vậy? Tôi không cho phép cậu đỡ tôi. Tôi là bà chủ của cậu, tôi có thể động tay động chân với cậu nhưng cậu thì không được làm thế, chú ý chút đi.”

Người phụ nữ này thật phiền phức. Ninh Tây Cố nhướng nhướng lông mày nói: “... Đây là lần đầu tiên tôi làm việc này, không có kinh nghiệm, Lần sau sẽ chú ý.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh khẽ hừ một tiếng: “Được rồi, tôi tha thứ cho cậu.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh có cảm giác như bản thân đang nuôi cún con vậy. Vừa mới mắng cậu ta xong, lại muốn xoa dịu, kiêu căng tùy hứng nói: “Bây giờ tôi muốn khoác tay cậu. Qua đây. Cánh tay.”

Ninh Tây Cố ngoan ngoãn đi tới, Nhạc Quỳnh Quỳnh giữ lấy cậu. Cô âm thầm vui mừng, cô có cảm giác như cảm giác ưu việt đang căng phồng trong lồng ngực. Cô vô cùng muốn khoe khoang tiểu soái ca ngoan ngoãn này với đám bạn của cô, để đổi lấy những ánh mắt yêu thích và ngưỡng mộ.

Hai người đi thang máy lên lầu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh lại nhấn mạnh thêm lần nữa, trầm giọng nói: “Nhớ kỹ, nhân vật của cậu là một phú nhị đại lạnh lùng nhưng chỉ si tình với mình tôi. Diễn cho tốt đấy! Nếu khiến tôi mất mặt, tôi sẽ không đưa tiền công cho cậu đâu!”

Chương 3

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Cos

Beta: Yam

Party Giáng Sinh này được tổ chức ở một căn biệt thự riêng có giá trị vài trăm triệu.

Lúc trước Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng từng biết một số chị em nổi tiếng trên mạng thuê biệt thự để tổ chức hoạt động. Nhưng lần này chủ nhân của party chính là bạch phú mỹ hàng đầu ở Giang Thành, nghe nói địa điểm tổ chức là biệt thự riêng của cô ta.

Chật chạt.

Từ cổng đến trong sân, cỏ xanh mơn mớn, từng bách rậm rạp cùng bức tường hoa tươi vẫn còn đọng những giọt sương do EdenRose thiết kế. Nghe nói là được thuê hẳn máy bay riêng để mang tới đây.

Ánh đèn trong đại sảnh rực rỡ, sáng như ban ngày.

Một dàn nhạc đang diễn tấu từng khúc nhạc theo chủ đề Giáng Sinh. Trên chiếc bàn dài bày biện rất nhiều món ăn với chuông, đủ các loại bánh ngọt và đồ uống. Những người phục vụ mặc đồng phục qua lại không ngớt giữa các vị khách.

Liếc mắt nhìn tới, dòng người chen chúc xô đẩy, áo thơm tóc mượt, xa hoa không thể tưởng.

Đây là lần đầu Nhạc Quỳnh Quỳnh tham gia một buổi party như thế này của xã hội thượng lưu.

Không phải cô chưa từng đi dự party, nhưng các chị em ngày thường vẫn hay lẫn lộn thoải mái với cô cũng có xuất thân chẳng khác cô là bao, người có xuất thân tốt nhất là Doãn Tiểu Thiên cũng chỉ là con gái của một ông chủ nhỏ.

Đồng đại tiểu thư và cô hoàn toàn không phải là người thuộc cùng một giới. Họ chỉ mới biết nhau gần đây, không hiểu cô giẫm phải vào bãi cứt chó nào mà lại được mời tới tham gia vũ hội. Phát cho cô một tấm thiệp mời có lẽ cũng chỉ để cho đủ quân số, trong lòng cô không tự tin mấy nên đã kéo thêm người cùng tới.

Ở cửa có trợ lý phát băng đô Giáng sinh. Nhạc Quỳnh Quỳnh lấy một cái băng đô sừng hươu, cô cẩn thận đeo lên đầu mình rồi hỏi Ninh Tây Cố: “Tôi đeo thẳng chưa vậy?”

Ninh Tây Cố duỗi tay muốn giúp cô sửa lại một chút.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nháy mắt ra hiệu: “Cậu cẩn thận một chút nha, nhẹ chút. Tôi vất vả lắm mới làm ra được kiểu tóc phòng cao thế này, cậu đừng chỉnh rối đấy nhé.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa đeo băng đô ngay ngắn, từ bên cạnh đã truyền tới một giọng nói mang theo ý cười nhạt của một cô gái: “Quỳnh Quỳnh, cuối cùng cậu cũng đến rồi.”

Cô gái đang nói chuyện chính là chủ nhân của party này: Đồng Tuyết Dao.

Cô ta mặc một chiếc váy đuôi cá màu xanh bạc, tóc nâu highlight bạch kim được uốn xoắn sóng lớn dài đến eo. Cả người như một viên ngọc lấp lánh, cực kỳ xinh đẹp.

Cô ta thuộc loại hình mỹ nữ khác hoàn toàn với Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Đồng Tuyết Dao là tiểu thư nhà giàu, bố mẹ họ hàng không phải là quan chức cấp cao thì cũng là con cá sấu lớn trong giới kinh doanh.

Cô ta không phải bạch phú mỹ vàng 24 nguyên chất, thì ít nhất cũng là bạch phú mỹ cấp kim cương FL. Cô ta sinh ra đã ngậm thìa vàng, từ nhỏ đã không lo cơm ăn áo mặc, biết múa ba lê và đàn piano, đi du học từ cấp 3, sau khi tốt nghiệp trường danh tiếng ở nước ngoài thì về nước. Bây giờ là một nhà thiết kế trang sức và cũng tự mình làm truyền thông, thỉnh thoảng đăng vlog. Chỉ là tùy ý chia sẻ cuộc sống xa hoa của mình, nhưng đã có mấy trăm ngàn fans trên mạng.

Đôi mắt sáng của Đồng Tuyết Dao chuyển động, ánh mắt lặng lẽ rơi trên người Ninh Tây Cố, quan sát từ trên xuống dưới một lượt, đáy mắt xẹt qua một tia kinh ngạc: “Đây là bạn trai mới mà cậu nói tới đó hả?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nắm chặt cánh tay Ninh Tây Cố, dè dặt nói: “Đúng vậy. Cậu ấy là đối tượng hẹn hò lần trước tôi đã nói với cậu đó. Cậu nói cần phải dẫn theo bạn nam, nên tôi đành mặt dày dẫn theo cậu ấy cùng tới đây vậy.”

Đồng Tuyết Dao trầm ngâm, sau đó cười: “Không ngờ cậu lại đổi khẩu vị đó. Không phải người đàn ông cậu nói tới lúc trước là một công chức sao? Tôi còn tưởng rằng cậu không màng danh lợi chứ.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười ha ha nói: “Có tiền hay không có tiền đều là thứ yếu, chủ yếu còn phải xem duyên phận nữa.”

Sau khi hàn huyên vài câu, Nhạc Quỳnh Quỳnh giới thiệu hai người với nhau. Đồng Tuyết Dao không mấy hứng thú, chào hỏi Ninh Tây Cố một tiếng xong là bỏ đi xã giao với bạn bè khác.

Lại gặp phải người quen khác, nhìn thấy cô đưa một người đẹp trai lạ mặt đến, đương nhiên là tò mò hỏi cô một câu.

Người nổi tiếng trên mạng không thể so với minh tinh, thích yêu đương thì cứ yêu. Trước đây thỉnh thoảng Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng khoe bạn trai công chức của mình trên mạng. Bạn bè và cư dân mạng đều biết cô và bạn trai sắp tính đến chuyện cưới xin, kết quả là

đối phương đề nghị chia tay, nói rằng tình cảm phai nhạt, tính cách không hợp nhau nữa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không cưỡng cầu, chỉ đau buồn một ngày sau đó thì đồng ý chia tay.

Kết quả không quá hai ngày, cô đã nghe nói bạn trai cũ có niềm vui mới. Mối quan hệ liền mạch như vậy, cô mới muộn màng nhận ra, nhận ra con mẹ nó cái sừng trên đầu cô hình như đã dài vl rồi phải không?

Người phụ nữ chết tiệt cắm sừng lên đầu cô kia lại còn là người mà cô quen biết, cũng là người cùng ngành.

Kẻ thứ ba thối tha vô liêm sỉ kia còn ở sau lưng cười nhạo cô là người chẳng đáng đàn ông nào cần. Cô mới tức giận đến mức tìm tiểu bạch kiểm Ninh Tây Cố này đến để phô trương.

Cho dù có khác xa hình mẫu lí tưởng mà cô tự thiết kế nên, Ninh Tây Cố cũng trẻ trung anh tuấn hơn tên cặn bã đó, lại kết hợp thêm hình ảnh phú nhị đại và học bá— — Hơn nữa tình tiết trọng điểm ở chỗ là anh chàng đẹp trai này đang lấy lòng cô, nhưng cô lại kinh thường không thèm nhìn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đã so sánh qua loa tất cả những người đàn ông có mặt ở đây. Không phải xuất phát từ lòng ích kỷ của cô đâu, mà đánh giá một cách khách quan, Ninh Tây Cố chính là bông hoa giữa đám cỏ dại.

Ngày nay, nguồn tài nguyên trai đẹp càng khan hiếm hơn mỹ nữ.

Dưới chân cô là một đôi giày cao gót 10cm, thứ này thật không thích hợp để đứng lâu, cô đành tìm sô pha để ngồi xuống.

Ninh Tây Cố tinh tế phát hiện nên hỏi: “Chị muốn ăn gì, tôi đi lấy cho chị?”

Ninh Tây Cố còn chưa đứng dậy, một làn gió thơm đã ập đến. Thoạt nhìn, tất cả đều là những cô gái xinh đẹp.

Mấy cô gái nói chuyện như kiểu rất thân thiết với Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Quỳnh Quỳnh, đây là bạn trai mới của cậu hả? Đẹp trai quá, không phải là nghệ sĩ nào đó chứ? Không giới thiệu cho tụi mình à?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh làm ra vẻ mềm yếu nói: “Không phải bạn trai của mình đâu, còn đang tìm hiểu mà thôi~”

Cô cũng không cố tình giới thiệu, nếu làm như vậy ngược lại sẽ có mùi như đang khoe khoang. Cô giả vờ như không có chuyện gì, tiếp tục buôn chuyện với các chị em.

Ninh Tây Cố đi lấy cho cô một ít bánh ngọt và trái cây, còn không quên cầm một chiếc nĩa nhỏ ở trên, ga lăng đưa tới tận tay cô. Khi ngón tay cô bị dính bơ trong lúc ăn bánh kem, cậu chủ động lấy khăn ướt lau tay giúp cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vô cùng thản nhiên, như thể bình thường cô luôn nhận được sự ân cần săn sóc thế này.

Khi có người nói chuyện với Ninh Tây Cố, cô vừa nói chuyện với người khác, vừa vênh tai lên, tập trung toàn lực nghe lén, chỉ sợ Ninh Tây Cố không cẩn thận làm lộ chuyện.

“Trông cậu còn trẻ quá, đã đi làm chưa?”

“Chưa, vẫn đang đi học.”

“Còn là sinh viên à? Cậu học ở đâu? Nghe nói cậu là sinh viên chất lượng cao.”

“Ừ, thành tích của tôi cũng khá tốt. Học cấp ba ở Eton, ban đầu tôi đã thi vào đại học S, nhưng vì mẹ tôi bị bệnh nên phải quay về học trong nước, bây giờ đang học đại học Z.”

Fuck.

Nhạc Quỳnh Quỳnh mắng thầm một câu ở trong lòng, nói y như thật vậy. Thật là lợi hại!

“Oa, thành tích tốt quá, vậy ra hai người là tình chị em à? Làm sao cậu biết Quỳnh Quỳnh vậy?”

Ninh Tây Cố cười thản nhiên: “Bởi vì... Một số chuyện ngoài ý muốn, chị ấy là một cô gái rất đặc biệt. Coi như là tôi đã phải lòng chị ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên đi, chị ấy có sức hấp dẫn như vậy, điều này không có gì kỳ quái nhỉ?”

Giọng nói của Ninh Tây Cố đầy từ tính, tựa như đá hổ phách được ngâm ở giữa dòng suối lạnh, trong trẻo êm tai. Tốc độ nói chuyện ung dung chậm rãi, ấm áp thông dong như sợ người khác nghe không kịp. Mà khi bạn đang nói, cậu ấy lại dịu dàng chăm chú lắng nghe, không hề có một chút mất kiên nhẫn nào. Thế là nói mãi nói mãi, bất tri bất giác khiến cho mọi người không kiềm được mà tin lời cậu nói, cảm thấy cậu là một người đàn ông chính trực ga lăng.

Tất cả các cô gái có mặt ở đây, ngoại trừ Nhạc Quỳnh Quỳnh tự cho rằng mình hiểu rõ con người của Ninh Tây Cố, cảm thấy cậu là kẻ lừa đảo, thì những người khác ít nhiều đều bị người con trai anh tuấn này hợp hồn.

“Có thể mạo muội hỏi cậu một không? Gia đình cậu làm gì vậy?”

Ninh Tây Cố nói một cách đơn giản: “Ừm, xem như là làm đầu tư đi.”

“Rộng lắm.” Ninh Tây Cố đáp lời: “Không đơn thuần chỉ làm một loại.”

Bố cậu phát tài bằng nghề vận chuyển công thương nghiệp, lập nghiệp từ sớm, bây giờ đã đến tuổi nghỉ hưu, vậy nên đầu tư nhiều hơn, ngành nào cũng đã xem qua.

Giả vờ là phú nhị đại thật sự rất giống đó nha? Nhạc Quỳnh Quỳnh thăm nghĩ, không nói đến chuyện khác, thái độ nói chuyện của cậu nhóc này rất bình tĩnh tự nhiên, đến nói dối cũng không đỏ mặt chút nào.

Được đấy!

Đối phương nửa tin nửa ngờ, Ninh Tây Cố không nói thêm gì nữa.

Mặc kệ đối phương có tin hay không, dù sao những lời cậu nói câu nào cũng là thật.

Sau đó có người hỏi Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Người bạn trai trước của cậu đâu rồi?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh thoải mái nói: “Chia tay rồi. Cái loại đàn ông cặn bã đó đã bị mình ném vào thùng rác rồi.”

Ninh Tây Cố thấy vẻ mặt cô hào hứng mà khoác lác về bản thân thì cảm thấy buồn cười. Không biết ai là người say khướt rồi khóc thút thít ở quán bar đấy nhỉ?

Ninh Tây Cố lặng lẽ quan sát Nhạc Quỳnh Quỳnh, cô ấy cười ngốc nghếch lẫn trong đám chị em, không vênh mặt hát hàm sai khiến người khác một cách buồn cười như khi ở trước mặt cậu, tính tình tốt như một cục bột nhào.

Kỳ thật, cô sinh ra đã có khuôn mặt trẻ con. Khuôn mặt trứng ngỗng nhỏ bằng bàn tay, các đường nét ngọt ngào, cằm nhọn cùng đôi mắt hạnh to tròn, sáng ngời, cánh mũi nhỏ, môi như cánh hoa, hể cười lên thì đôi mắt lại cong thành hình trăng lưỡi liềm mờ mờ, thuần khiết xinh đẹp, có chút giống như một bảo vật, bất kỳ ai lần đầu tiên nhìn thấy cũng sẽ sinh lòng chán ghét.

Ninh Tây Cố ngồi ở đây mười phút, có thể nhìn ra được, cho dù cùng là chị em nổi tiếng trên mạng, nhưng cũng phân ra những nhóm

nhỏ khác nhau, phân cấp bậc rõ ràng.

Những chủ đề có vẻ nho nhã như nghệ thuật, âm nhạc, một người ngu ngốc như cô làm sao có thể nói ra cái gì được chứ? Chỉ có thể ở một bên mỉm cười phụ họa, lúc phù hợp thì chêm một câu vào.

Cô có cách dùng từ của riêng mình, ví dụ như nếu không “Ồ”, nếu không “Đúng vậy” được, vậy thì hỏi ngược lại “Đúng không?”, hoặc bày tỏ ý kiến “Cái đó có chút”...

Cô không cướp lời, không nói nhiều lời, cũng không quá lộ liễu hay không có văn hóa, dè dặt làm một bình hoa ngoan ngoãn.

Đồng Tuyết Dao đi tới, cũng ngồi xuống. Một cô gái khác quen biết với cô ta, làm như không có chuyện gì cười nói bằng tiếng Pháp: “Tại sao cậu lại mời đồ ngốc này vậy? Cô ta căn bản không thể nói chuyện với chúng ta. Xem cô ta cố gắng để chen vào đề tài của chúng ta kìa, đúng là đáng thương.”

“Đừng nói như vậy.”

“Cậu phải xem dáng vẻ khoe khoang bạn trai của cô ta vừa rồi ấy, thực sự rất buồn cười.”

“Thế nào?”

“Tên nhóc đó đúng là đẹp trai thật, tiếc là quá nhàm chán và ngốc nghếch, không thú vị. Còn nói là phú nhị đại, ăn mặc quê mùa như vậy, chỉ hận không thể dán logo hàng hiệu lên trán luôn ấy, không biết là tên nhà giàu mới nổi ở vùng quê nào mới lên tỉnh nữa, thật không có phẩm vị.”

Đồng Tuyết Dao nâng ly rượu lên, nở nụ cười tao nhã, nói: “Không phải rất xứng đôi với cô ấy sao?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Các cậu đang nói cái gì vậy?”

Cô gái cười híp mắt trả lời: “Đang nói cô và Ninh tiên sinh thật sự là trai tài gái sắc, vô cùng xứng đôi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười ha ha nói cảm ơn.

Ninh Tây Cố nghe hiểu hết, thầm nghĩ, cô đúng là một kẻ ngốc, nhất là khi thấy nụ cười ngây ngô hoàn toàn không biết gì của Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Mấy người phụ nữ kia nhìn thì có vẻ ưu nhã, còn không bằng đồ ngốc này nữa.

Có hơi khó chịu.

Tuy cậu không quá thích Nhạc Quỳnh Quỳnh, nhưng hiện tại ở đây, bọn họ chính là một đôi.

Thế mà lại dám bắt nạt bạn gái cậu ở trước mặt cậu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vỗ tay cậu và nói: “Tôi đi toilet một lát.”

Ninh Tây Cố gật đầu: “Ừ.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhấc váy rời đi, Ninh Tây Cố nhìn theo đến khi thấy cô đã đi xa mới quay đầu lại, chậm rãi thu ý cười trong mắt, khóe mắt và đuôi lông mày lạnh như kết băng.

Cậu dùng ánh mắt lạnh ngắt, liếc nhìn cô gái đang nói xấu Nhạc Quỳnh Quỳnh một cách hờ hững và đầy ẩn ý, khóe miệng vẫn nở nụ cười, cậu hơi nâng ly về phía họ rồi, dùng giọng Pháp tiêu chuẩn khẽ nói: “Kính những người ba hoa.”

Khoảnh khắc giọng nói ấy vang lên cùng tiếng nhạc tao nhã bay bổng trong đại sảnh, sắc mặt cô gái ấy trở nên vô cùng lúng túng. Đồng Tuyết Dao ngược lại rất bình tĩnh, như thể nghe không hiểu, cũng không liên quan gì đến cô ta.

Có điều, cô ta không uống ly rượu mà Ninh Tây Cố mời.

Ninh Tây Cố không nói thêm gì nữa, phớt lờ những người khác.

Đợi hơn mười phút, rốt cuộc Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng trở lại, trên sàn nhảy đã có người đang khiêu vũ, Ninh Tây Cố đứng dậy đón cô, nói: “Đi khiêu vũ chứ?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không rõ nguyên do, nhưng Ninh Tây Cố cũng đã đưa tay ra rồi, cô vẫn đặt tay mình lên, bị Ninh Tây Cố kéo đi khiêu vũ.

Ninh Tây Cố như đang đỡ một vị công chúa cao quý, dắt tay cô đến bên rìa sàn nhảy.

Bàn tay to rộng của Ninh Tây Cố vững vàng đặt ở trên eo cô, nhiệt độ từ lòng bàn tay cậu xuyên qua lớp vải truyền tới, rõ ràng không thể coi là nóng, nhưng cô lại có ảo giác như mình bị bỏng, cả gò má cũng bắt đầu nóng lên.

Dáng dấp Ninh Tây Cố rất cao, cô tự thấy chiều cao 1m63 của mình cũng không tính là quá thấp, đi giày cao gót 10cm nữa cô cũng cao 1m73 rồi, nhưng vẫn phải ngược nhìn Ninh Tây Cố cao gần 1m9.

Ninh Tây Cố thấy cô tò mò quan sát mình bằng ánh mắt ngây thơ trong veo, như xem thường cậu mà nói: “Không ngờ cậu còn biết khiêu vũ?”

Ninh Tây Cố nói: “Cấp ba đã được học.”

Cậu nghĩ thầm, mình còn đang muốn nói câu này, lại bị cô giành trước.

Thầy giáo dạy âm nhạc trường cấp ba của Nhạc Quỳnh Quỳnh thực sự đã từng dạy khiêu vũ, nhưng chỉ có mấy tiết, cũng không dạy nghiêm túc. Lúc nhỏ vì trong nhà nghèo, không có tiền theo học khóa dạy vũ đạo, vẫn là vì làm ăn xã giao, cộng thêm giảm béo định hình, hai năm trước đặc biệt tìm một thầy giáo học lại qua loa.

Còn Ninh Tây Cố thực sự có chương trình học này ở trường cấp ba. Từ bé cậu đã theo chương trình đào tạo tinh anh, trong tương lai, chắc chắn phải tham gia những cuộc xã giao như này, nên đã thực sự nghiêm túc học qua vài loại khiêu vũ cơ bản, nhảy tốt hơn Nhạc Quỳnh Quỳnh nhiều.

Nhạc Quỳnh Quỳnh chưa từng nhảy một cách chính thức trong những trường hợp như thế này, vô cùng lo lắng mình sẽ bị xấu mặt, quá căng thẳng, tự đếm nhịp ở trong lòng, kết quả mũi chân vẫn không cẩn thận dẫm lên Ninh Tây Cố vài lần.

Ninh Tây Cố ôm cô, hơi cúi người, nói nhỏ ở bên tai cô, hơi thờ ảm áp của cậu lướt qua tóc mai bên mặt cô: “Chị cứ thả lỏng đi, tôi dắt chị nhảy...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh bất tri bất giác thả lỏng, chỉ trong một khoảnh khắc như thế, Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy mình như là Audrey Hepburn trong vở kịch “Broadway GiGi”.

Trái tim đập thình thịch không ngừng.

Cặp trai xinh gái đẹp này đã thu hút ánh nhìn của người khác.

Hai người bọn họ đều quá đẹp, quá xứng đôi, lại còn nhảy đẹp, chỉ ngắm bọn họ thôi cũng cảm thấy cảnh đẹp ý vui, trong lúc nhất thời đã vô ý cướp đi sự nổi bật trong party.

Mấy cô gái vừa nói chuyện với bọn họ líu ríu với nhau: “Bạn trai mới của Nhạc Quỳnh Quỳnh thật sự đẹp trai ghê, lại còn khiêu vũ rất tốt nữa, tốt hơn bạn trai cũ của cô ấy nhiều.”

Cô gái bị Ninh Tây Cố mĩa mai, chua ngoa nói: “Không chừng là một kẻ lừa đảo ấy, còn nói khoác mình là học sinh của Edon. Trong hai mươi năm gần đây Edon chỉ tuyển mười mấy học sinh Trung Quốc, sao có thể là cái loại hặn không thể đem hàng hiệu treo trên người mình này chứ?”

Đông Tuyết Dao nói: “Chuyện này không dễ nói đối đầu. Tra danh sách học sinh tốt nghiệp trên website official không phải là được rồi sao?”

Cô ta thuận miệng nói xong, làm như là không cảm thấy hứng thú, đứng dậy rời đi.

Cô gái kia thật sự móc di động ra tìm thử.

Ánh sáng xanh yếu ớt trên màn hình chiếu lên mặt cô ta, càng khiến sắc mặt khó coi của cô ta hiện rõ.

Người khác hỏi cô ta: “Thế nào? Tra được chưa?”

Cô gái không lên tiếng, những người khác thò qua để xem, cũng không cần lướt nhiều, đứng thứ năm trong danh sách học sinh tốt nghiệp ưu tú ở trang đầu chính là Xigu Ninh.

Cho nên, Ninh Tây Cố là tiểu thiếu gia hàng thật giá thật.

Bọn họ lại nhìn về phía sàn nhảy, vừa lúc điệu nhảy kết thúc.

Ánh sáng vàng trắng từ chùm đèn pha lê chiếu xuống trên lông mi, sống mũi và bả vai của Nhạc Quỳnh Quỳnh, bởi vì khiêu vũ mà gò má hơi ửng lên một lớp màu hoa hồng mỏng, hơi thở gấp vụn vặt, yếu ớt dựa vào vòng tay của người đàn ông. Ngẩng mặt lên, đôi mắt cô sáng ngời mang theo ý cười nhìn chằm chằm vào Ninh Tây Cố.

Nhìn qua, cô xinh đẹp đến rung động lòng người, giống như chính bản thân cô đang tỏa sáng vậy.

Chậc.

Sau khi điệu nhảy kết thúc, trái tim Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn không thể bình tĩnh lại. Cô vui quá đi mất.

Ninh Tây Cố bất giác lộ ra thái độ đánh giá: “Chị nhảy rất tốt.”

Mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh hơi đỏ lên, được khen đương nhiên là có chút vui vẻ, sau khi hoàn hồn lại, lại kiêu ngạo dạy dỗ em trai không hiểu chuyện: “Tôi mới là bà chủ, chú ý giọng điệu của cậu một chút.”

Ninh Tây Cố cũng cười, giống như toàn bộ đều thuận theo cô, bất lực nói: “Được được.”

Không khí rất vui vẻ.

Nhạc Quỳnh Quỳnh dắt Ninh Tây Cố trở lại trong ánh nhìn của các chị em plastic*, cô cảm thấy rõ ràng thái độ của họ đối với mình có niềm nở hơn, chỉ có điều vẫn là nhiệt tình với Ninh Tây Cố hơn, ồn ào muốn thêm WeChat với cậu ấy nữa.

(*Chỉ những người ngoài mặt nhìn rất thân thiết nhưng trong lòng lại không ưa nhau)

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ thầm, nhất định là do Ninh Tây Cố khiêu vũ quá đẹp trai khiến các cô ấy mê mẩn hết rồi, không tòi không tòi, có chút biết phân biệt hàng tốt xấu đấy.

Nhưng mà nhìn thấy Ninh Tây Cố bị mọi người xin thông tin liên lạc, cô lại cảm thấy lo lắng bị lộ tẩy, cũng có hơi chua xót mất mát.

Ninh Tây Cố còn không thèm lấy điện thoại di động ra, trợn mắt nói dối: “Ngại quá, điện thoại hình như rơi trên xe rồi, không đem theo.”

Cậu uyển chuyển từ chối, đương nhiên người khác cũng không truy hỏi được.

Các chị em quái gở nói: “Quỳnh Quỳnh, bạn trai nhỏ đúng là một lòng trung thành đối với cậu nhỉ.”

“Ày, không phải đâu.” Nhạc Quỳnh Quỳnh giả vờ làm mình làm mấy nói: “Cậu ấy tương đối hướng nội, con người cậu ấy, mình nói mấy lần rồi mà vẫn quên trước quên sau, trở về mình sẽ dạy dỗ lại.”

Nghe hai chữ “Dạy dỗ” này khiến cho tim người ta nhảy dựng lên.

Người khác lại tỉ mỉ nhìn sắc mặt cô, thấy cô cười ha ha hô hô ngốc nghếch, nhất thời không phân biệt được cô là ngốc thật sự hay cố tình khoe ân ái. Với điều kiện của Nhạc Quỳnh Quỳnh, có thể tiếp cận thiếu gia nhà giàu như vậy, không tự giác thuận theo còn muốn dạy dỗ người ta? Điên đến vậy sao?

Cuối cùng hai người tay trong tay rời đi.

Ninh Tây Cố vẫn bận tâm đến chuyện Nhạc Quỳnh Quỳnh bị cười nhạo, cứ cảm thấy không thoải mái, chưa xả giận đủ. Thế nhưng thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh không để tâm đến việc đó, giống như là đã quên rồi, càng cảm thấy chị gái này ngốc chết đi được.

Trải qua party hôm nay, cậu càng thêm sâu sắc hiểu được Nhạc Quỳnh Quỳnh là bình hoa di động đến mức độ nào, ngoại trừ khuôn mặt này thì quả thực không còn có gì nữa.

Cũng nhờ cô may mắn, da mặt lại đủ dày, nắm bắt được thời thế, mới có thể từ một cô gái làm thuê có xuất thân từ nông thôn nhanh chóng lột mình, trở thành một người nổi tiếng trên mạng, có chút tiền tích góp, mở một cửa hàng nhỏ, thu nhập nhỉnh hơn người bình thường một chút.

Thật thà lại vừa quê vừa ngốc.

Vừa hay cho cậu dùng để ném trái sự nổi loạn, trình độ này thích hợp để đấm mình trụ lạc một chút.

Sau khi Nhạc Quỳnh Quỳnh ngồi lên xe, cũng không lập tức khởi động lái xe đi.

Cô giống như là nhớ tới điều gì đó, khẽ cau mày suy nghĩ một chút, rõ ràng là đang suy nghĩ một chuyện khiến cô không thể nghĩ thông. Cô lấy điện thoại ra gửi voice chat: “Tiểu Thiên, cậu giỏi ngoại ngữ hơn mình. Mình muốn hỏi cậu một từ này có nghĩa là gì? Vừa

nãy hình như có một con chó cái cố tình dùng thứ ngoại ngữ mà mình không hiểu chế nhạo mình.”

Ninh Tây Cố hơi kinh ngạc, liếc mắt nhìn.

— — Ờ, xem ra cũng không ngốc như vậy nhỉ?!

Nhạc Quỳnh Quỳnh bắt chước các âm tiết một cách vụng về như thể lưỡi cô bị thắt lại vậy. Cô chỉ nghe một lượt, nhưng đã nhớ các từ mấu chốt, chỉ là cô bắt chước khá sứt sọ, khiến lỗ tai người nghe thật khó chịu: “Im... Im bơ xi éo? Im bơ xai?”

Ninh Tây Cố không nghe nổi nữa, đột nhiên dùng giọng tiêu chuẩn lặp lại một lần: “Imbécile, chị muốn nói từ này phải không?”

Giống như một câu hỏi suy luận, được người ta chỉ ra điểm mấu chốt, Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy nhẹ nhõm, vội vàng gật đầu, vui vẻ nói: “Đúng vậy, chính là đọc như vậy.”

Sau đó cô mới phản ứng lại, đột ngột quay đầu, mở to mắt nhìn Ninh Tây Cố.

Ninh Tây Cố bình tĩnh tiếp tục nói: “Nó có nghĩa là “Ngu ngốc”.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh há hốc mồm: “Vậy tại sao cậu không nói cho tôi biết?”

Ninh Tây Cố im lặng nhìn lại, giọng điệu không cảm xúc, bình thản nói: “Chị đâu có hỏi tôi.”

Mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh lúc đỏ lúc trắng, há miệng ra, đầu trống rỗng, quá là ngượng ngùng, nhất thời khiến cô không nói nên lời.

Tiết tấu ngay lập tức bị đũa nhỏ này dẫn dắt.

Đèn trong xe mờ ảo, ánh đèn u tối hắt lên khuôn mặt Ninh Tây Cố. Vào lúc như vậy, khiến cậu trông thâm trầm trưởng thành hơn so với

tuổi của mình, khoe mắt và đuôi lông mày vương vấn vẻ vô tình lạnh lùng, xa cách với thế giới.

Giống một con dã thú vô cùng ung dung, cho dù hiện tại không hề phát tác, thu móng vuốt lại, bị cách ly với bên ngoài, nhưng thật ra cậu để mọi thứ vào trong mắt, bất cứ lúc nào cũng có thể nhe ra răng nanh sắc bén.

Ninh Tây Cố dựa lại gần cô, bóng đen không tiếng động bao phủ lên người cô.

Cô lặng yên bị cái bóng của cậu vây lại, đột nhiên cảm thấy luồng cuống tay chân, nhưng đáng tiếc lúc này không có chỗ nào để trốn, bị cảm giác xâm chiếm nồng đậm này bức bách đến mức phải nhìn Ninh Tây Cố bằng ánh mắt đáng thương.

Ninh Tây Cố nhẹ giọng nói: “Lúc chị đi WC, tôi đã dùng tiếng Pháp mắng người phụ nữ đó là đồ ba hoa, chị nên nhìn sắc mặt của cô ta lúc ấy, nhất định sẽ hài lòng.”

“Bà chủ, công việc hôm nay tôi hoàn thành có tốt không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh bị mê hoặc, mơ mơ màng màng gật đầu, tim treo lơ lửng, luôn cảm thấy bất cứ lúc nào Ninh Tây Cố cũng có thể hôn mình: “Ừ.”

Sau khi Ninh Tây Cố lên xe, cậu cởi cúc áo vest ra, cà vạt theo trọng lực rơi xuống, cuối cùng mềm mại rơi xuống lồng ngực cô, nhấp nhô theo đường cong trên ngực cô. Cậu trầm giọng nói: “Bà chủ, hôm nay chị sai tôi làm rất nhiều nhiệm vụ không liên quan đến công việc, tôi đều... làm theo rồi.”

“Nhưng tôi nhớ rõ mình ứng tuyển vị trí bạn trai.”

“... Chị à, trời đã tối rồi, chị không muốn sử dụng tôi một chút sao? Đây mới là chức vụ ban đầu mà tôi phải làm khi chị thuê tôi mà nhỉ.”

Chương 4

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: My

Beta: Yam

Bị hơi thở tràn ngập đầy ý xâm lược của đàn ông bọc lấy, mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh bất giác đỏ tới tận mang tai, tay chân luống cuống, giống như một con vật nhỏ bị sa chân vào bẫy chỉ có thể run rẩy cuộn mình bất lực nhìn cậu.

Ánh mắt kia không biết là đang cự tuyệt hay là ngấm ngấm mời mọc, hoặc cũng có thể là lạt mềm buộc chặt.

Dù sao Ninh Tây Cố cũng cảm nhận được sự cảm dỗ sâu sắc...

Ngay cả khi biết bản chất nông cạn dung tục của cô, cậu vẫn bị ánh mắt và vẻ ngoài này đánh thẳng vào tâm can, máu trong cơ thể cứ sục sôi dồn về tim tựa như muốn nổ tung ra khỏi lồng ngực.

Cả một tối, lớp trang điểm của Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn rất hoàn chỉnh, có lẽ là do vốn dĩ làn da của cô đã tốt, chỉ cần đánh một lớp phấn lót mỏng, màu da đều đặn, gương mặt vẫn rất sạch sẽ. Cô trời sinh có một đôi mắt rất đẹp, màu nâu nhạt như hổ phách ngập nước, trong suốt sạch sẽ không nhiễm chút bụi trần, lại có phần ngây thơ đáng yêu.

Giờ phút này dường như là do bị cậu bức bách, cô quả thực chẳng khác gì một thiếu nữ mới biết yêu, đáng thương, bất lực.

Vẻ bề ngoài của cô cũng là một thiếu nữ nhỏ nhắn dịu dàng.

Chọc cho Ninh Tây Cố có chút khó chịu, thầm nghĩ, chẳng trách cô chỉ dựa vào gương mặt này đã có thể trở thành một hotgirl mạng.

Rõ ràng là một người con gái đã bước chân ra ngoài xã hội nhiều năm như vậy, mà vẫn có thể giữ được vẻ thuần khiết trong sáng tới như vậy.

Đàn ông trên đời đều thích trông mặt mà bắt hình dong, hễ không cẩn thận thì sẽ bị đồ ngốc này lừa gạt, không phải sao?

Trái tim Nhạc Quỳnh Quỳnh đập loạn xạ.

Ninh Tây Cố đột nhiên dựa lại gần như vậy, bỗng chốc thị giác của cô bị vẻ đẹp trai kia đánh úp. Hơn nữa, hôm nay từ lúc theo cô đến đây, cậu luôn tỏ ra là một người thanh tâm quả dục, lạnh lùng lãnh đạm, đột nhiên nói ra những lời vô liêm sỉ như vậy thật giống như một tên đạo sĩ phạm giới.

Làm gì có cô gái nào không đỏ mặt được cơ chứ?

Ninh Tây Cố mười chín tuổi đang ở điểm ngoặt giữa nam sinh và đàn ông, thân hình của cậu đã là một người đàn ông trưởng thành với bờ vai rộng và bộ ngực cường tráng, so với những người đàn ông đã bước vào xã hội thì cậu có khí chất nhẹ nhàng tươi mát hơn rất nhiều.

Ngay cả cách bày tỏ dục vọng của cậu cũng có vẻ nóng bỏng mà sạch sẽ, không có một chút ngán ngẫm và bẩn thỉu nào cả.

Cậu rất biết giữ chừng mực, chỉ là khao khát cô, nhưng lại không động tay động chân, vẫn giống như một thân sĩ.

Đã rất lâu rồi cô mới có cảm giác rung động thế này.

Nhìn thì có vẻ lâu, nhưng thật ra lại chỉ có hai hoặc ba giây mà thôi.

Một lúc sau Nhạc Quỳnh Quỳnh mới lấy lại tinh thần, đôi tay mềm nhũn đẩy cậu ra, nhẹ nhàng đẩy nhưng không thể đẩy ra được. Cô

đẩy cái thứ hai, Ninh Tây Cố mới hiểu rõ là mình bị cự tuyệt, thế là không tình nguyện mà ngồi thẳng dậy, kéo giãn khoảng cách.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng ngồi thẳng dậy, cố gắng nâng cao tầm mắt nhưng vẫn phải ngẩng mặt lên nhìn Ninh Tây Cố, phô trương thanh thế nói: “Cậu, cậu đừng có mà được voi đòi Hai Bà Trưng nhé, hôm nay không phải tôi đã nói với cậu rồi sao? Cậu quên rồi? Tôi là bà chủ, chỉ tôi mới có thể động tay động chân với cậu, cậu không thể.”

Ninh Tây Cố cây ngay không sợ chết đứng nói: “Tôi cũng đâu có làm loạn đâu, tôi chỉ hỏi chị thôi, đây là công việc của tôi, tôi rất kính nghiệp.”

Ninh Tây Cố không chút luống cuống nói: “Cho nên, khi nào thì chị mới động tay động chân với tôi? Bà chủ.”

Thật sự là trên đầu chữ sắc là một chữ dao*. Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ, nuốt nước bọt.

(*Chữ 色(Sắc) có bộ thủ bên trên giống như bộ con dao, ý chỉ háo sắc và tình dục sẽ làm giảm sự cảnh giác của con người với nguy hiểm, làm họ dễ bị thương hơn.)

Bây giờ cô không dám nhìn thẳng mặt Ninh Tây Cố. Cậu đẹp trai quá đi mất, đẹp tới nỗi một người bảo thủ như cô cũng nổi lên ý nghĩ xấu xa.

Hơn nữa cảm giác được một cậu chàng đẹp trai cầu xin hầu hạ thật sự khiến người ta âm thầm sáng khoái... Chỉ là Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không phải là một con nhóc miệng còn hôi sữa mới bước ra xã hội, cô tự nhận mình là lão-giang-hồ, không lâu sau đã tỉnh táo lại từ trong cám dỗ.

Biết thả thính người ta như vậy, vẫn có mặt mũi mà nói mình là xử nam? Nhất định là gạt người! Nhạc Quỳnh Quỳnh đỏ mặt, khinh thường nghĩ.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ đến thân phận kim chủ của mình, có phần không biết xấu hổ nói: “Giục cái gì? Cậu gấp làm gì? Cậu tự nhận thức về bản thân chút đi được không? Tôi mới là bà chủ. Chú ý quan hệ chủ tớ một chút.”

“Cậu chỉ cần ngoan ngoãn làm một con cún con của tôi là được rồi.”

Ninh Tây Cố cảm thấy có hơi kỳ quái.

Cậu không cảm thấy mình đang bị sỉ nhục, mà còn cảm thấy cô rất đáng yêu.

Chỉ một từ thôi nhưng dường như đã lấy lại quyền chủ động về tay mình, cậu nói: “Tôi nghe lời như vậy, chị quyết định thuê tôi chưa?”

Tim Nhạc Quỳnh Quỳnh đập điên cuồng, thực ra cô đã nghĩ xong rồi.

Ở bên cạnh Ninh Tây Cố khá vui, dù sao cũng chỉ ba ngàn tệ thôi. Ở công ty của cô, đây là tiền lương cho những công việc lặt vặt, cô có ngu đâu mà không thuê, cứ coi như nuôi một con cún hình người là được.

Nhưng không thể trực tiếp đồng ý.

Không phải như thế sẽ khiến cho tên xấu xa kia đắc ý sao? Trước tiên cứ lừa cậu đã, sau đó, phải khiến cho cậu chờ đợi đến mức nóng lòng, mới chậm rãi nói cho cậu biết cậu đã được nhận thì hơn.

Đúng lúc này chuông điện thoại của Nhạc Quỳnh Quỳnh reo lên, cô liếc nhìn, là chị em tốt của cô Doãn Tiểu Thiên gửi tin nhắn.

Cô phát phát tay, giống như muốn đuổi con cún con nhất định phải dính lên người mình.

Ninh Tây Cố buộc phải lui sang bên cạnh một chút.

Chị ta đang than phiền với ai đó sao? Ninh Tây Cố nghĩ, không cẩn thận nhìn thấy màn hình điện thoại của Nhạc Quỳnh Quỳnh. Ảnh đại diện của cô là hình thủy thủ mặt trắng, mặt bánh bao hình tròn, đáng yêu y như cô vậy.

Chít chít: [Có chuyện gì vậy? Mình nghe không hiểu, thứ ngoại ngữ plastic của cậu, ai mà nghe hiểu được. Nhưng nếu cậu nghĩ rằng họ mắng cậu, vậy thì chắc chắn là mắng cậu rồi.]

[Ai làm vậy? Mình đi mắng lại cô ta.]

Nhạc thỏ con: [Không cần đâu, mình hỏi người khác mới biết được, quả thực là đang mắng mình, nhưng mà con cún con mình tìm được đã giúp mình mắng lại bọn họ rồi.]

[Nè, cho cậu xem những bức ảnh hôm nay mình chụp được.
[Ảnh] [Ảnh] [Ảnh]]

[Cậu có cảm thấy mình lẫn trong đó cũng tỏa ra khí chất của đại tiểu thư không hahahaha.]

Ninh Tây Cố nhất thời ghen lờ, còn tưởng rằng cô sẽ buồn bực vì bị khinh thường, đây là cô không thèm quan tâm luôn à? Hiện tại cậu đang vô cùng hoài nghi, không biết não và xương sống của Nhạc Quỳnh Quỳnh có liên kết với nhau không.

Nhạc Quỳnh Quỳnh trừng mắt liếc cậu: “Đi, đi, đừng nhìn lén.”

Cô trừng mắt với Ninh Tây Cố, sau đó chỉnh điện thoại sang một góc độ mà người ngồi bên cạnh không thể nhìn trộm.

Nhạc Quỳnh Quỳnh gửi mấy tấm ảnh chụp chung của cô cùng Ninh Tây Cố đi: [Nhanh, nhanh, giúp mình chọn một tấm, mình muốn đăng lên vòng bạn bè, để cho thằng bắt cá hai tay kia tức chết đi! Có

điều mình cảm thấy mình xinh đẹp quá đi mất, tấm nào cũng hoàn hảo, mình không chọn được, hì hì.]

Chít chít: [[Trợn trắng mắt.jpg] Được rồi được rồi, mình biết cậu là đại mỹ nữ. Mình cảm thấy tấm thứ ba được đấy.]

[Tấm này trông đẹp nhất, mẹ nó, sinh viên đại học mà cậu thuê thực sự đẹp vãi lều, mẹ nó còn là xử nam nữa.]

Chít chít: [Tối nay cậu chuẩn bị lăn giường với cậu ta à?]

Nhạc Quỳnh Quỳnh: "..."

Tay của Nhạc Quỳnh Quỳnh run lên, mặt đỏ rực, cô nhanh chóng liếc nhìn Ninh Tây Cố ở bên cạnh, sợ bị cậu nhìn thấy. Dù là da mặt cô dày, nhưng cũng sẽ có lúc xấu hổ.

Con lưu manh này! Nhạc Quỳnh Quỳnh đang đỏ mặt vì những lời nói thô tục của cô nàng, nhưng trong đầu cũng không nhin nổi mà nghĩ đến thông tin của Ninh Tây Cố.

Ánh mắt cũng không nhin được mà hướng về phía người Ninh Tây Cố.

Ninh Tây Cố kiên nhẫn chờ đợi, có hơi nhàm chán, nhưng vì tôn trọng quyền riêng tư, Nhạc Quỳnh Quỳnh đã không cho phép cậu xem, đương nhiên cậu không định nhìn lén, cũng không biết bọn họ đang nói chuyện gì, mờ mịt hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Nhạc Quỳnh Quỳnh nuốt một ngụm nước bọt: "Không, không, không có gì..."

Nhạc Quỳnh Quỳnh thừa nhận mình thật sự có chút hứng thú với cơ thể của Ninh Tây Cố. Nhưng nói ra thì có thể lại có hơi nực cười, cô chỉ muốn làm với người mình thích mà thôi.

Cho nên, vẫn phải kiềm chế một chút.

Ninh Tây Cố nói: “Nếu chị muốn nghịch điện thoại thì chúng ta đổi vị trí đi, để tôi lái xe, tôi có bằng lái xe đấy.”

Không chỉ có bằng lái ô tô, xe gắn máy, cậu còn có bằng lái du thuyền và dù lượn.

Lái xe có hơi mệt, Nhạc Quỳnh Quỳnh “Ồ” một tiếng: “Được, vậy cậu lái xe đi.”

Hai người xuống xe thay đổi chỗ ngồi.

Ninh Tây Cố ngồi vào ghế lái, bật định vị, chọn nhà của Nhạc Quỳnh Quỳnh. Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn thoáng qua, nói: “Đừng đến nhà tôi, tới trường của cậu đi.”

Ninh Tây Cố trầm mặc, không nhúc nhích.

Nhạc Quỳnh Quỳnh trừng mắt: “Cậu thất thần cái gì?”

Đáy lòng vụt qua một tia nôn nóng cùng cảm giác thất bại dày đặc, cậu siết chặt tay lái, buồn bực hỏi: “Chị, chị thật sự không giữ tôi lại qua đêm hả?”

“Còn sớm lắm. Hừ.” Người phụ nữ chặn bã Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Cậu đừng hỏi mãi, sao cậu háo sắc thế? Còn làm loạn tôi sẽ trực tiếp ném cậu xuống, để cậu tự bắt taxi về nhà, không thanh toán đâu.”

Nói như vậy, Ninh Tây Cố cũng cảm thấy quá là không kín đáo. Nhưng thật ra so với những thứ khác, điều khiến cậu khó chấp nhận nhất chính là, vì sao Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn lỗ mãng và tùy ý như vậy, mà cậu lại không thể chinh phục được?

Từ nhỏ Ninh Tây Cố đã rất háo thắng, đáy lòng vô tri vô giác nổi lên khát vọng chiến thắng.

Ninh Tây Cố duỗi tay, mất hứng mà nhập vị trí trường học.

Chọn điểm đến là trường học của mình.

Từ nhỏ tới lớn, chỉ cần cậu đặt mục tiêu thì không có gì là không thể làm được.

Theo lý mà nói, loại phụ nữ chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu như Nhạc Quỳnh Quỳnh, đáng ra phải dễ dàng lọt vào tay cậu rồi mới đúng. Đến một người phụ nữ như vậy mà cậu còn không thể theo đuổi thì cậu còn ra thể thống gì?

Mãi đến khi tới nơi, Ninh Tây Cố vẫn không nghĩ ra đáp án.

Ninh Tây Cố không muốn xuống xe.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đợi một phút đồng hồ, cũng không lập tức mở miệng đuổi người, chỉ ném cho cậu ánh mắt không vui, để cậu tự cảm nhận.

Ninh Tây Cố chậm rì rì cởi dây an toàn ra, mất hết hào hứng mà định xuống xe.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thậm chí còn không nói lời tạm biệt, vẫn giữ bộ dạng gọi là đến đuổi là đi, lại bắt đầu cúi đầu kiểm tra tin nhắn mới trên điện thoại.

Ánh sáng xanh yếu ớt chiếu lên mặt cô.

Ninh Tây Cố tựa lên xe, có chút tức giận, nói: “Bà chủ, chị còn chưa đưa tiền.”

Lúc này Nhạc Quỳnh Quỳnh mới nhớ ra, từ trong túi xách lấy ra hai tờ một trăm tệ màu hồng nhạt, sau khi suy nghĩ một hồi lại rút ra hai tờ nữa, đưa cho cậu: “Này, thêm hai trăm nữa là tiền thưởng cho cậu, cảm ơn cậu hôm nay đã ra mặt giúp tôi.”

Ninh Tây Cố còn chẳng thèm nhìn, tùy tiện cầm lấy số tiền này, nhìn cô chăm chăm: “Bao giờ chị lại đến thông báo là thuê hay không

thuê tôi đây?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh rất hưởng thụ cảm giác cậu say đắm mình như vậy, cô không khỏi dương dương tự đắc mà giờ giọng cặn bã như cũ: “Hôm khác. Vội vàng làm gì?”

Ninh Tây Cố lại hỏi: “Còn quần áo thì sao?”

Bộ vest hơn tám vạn của cậu còn đang để ở nhà Nhạc Quỳnh Quỳnh đấy..

Nhạc Quỳnh Quỳnh hào phóng nói: “Chị tặng cho cậu đó, tuy rằng tốn mấy ngàn tệ cũng không sao, tôi quay về sẽ nghĩ lại, nếu tôi thuê cậu, sau này sẽ mua thêm cho cậu.”

Cạn lời. Sa mạc lời luôn.

Ninh Tây Cố nở nụ cười, cậu chưa từng gặp chuyện thú vị như vậy bao giờ, cậu cảm thấy cũng không sao cả, vui vẻ còn quan trọng hơn tám vạn.

Ninh Tây Cố bước lùi về phía sau, mặt hướng về phía cô, vẫy tay: “Chị gái, tạm biệt.”

Như kiểu không nở rời đi.

Ngọt quá đi. Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm nhận được niềm vui thích khi chơi đùa cùng nam sinh trẻ tuổi rồi, tên khốn mà cô hện hò trước đây không có ngọt bằng một phần mười của Ninh Tây Cố.

Trái tim của Nhạc Quỳnh Quỳnh bị Ninh Tây Cố rót đầy mật, khó tránh khỏi mà dịu dàng thêm vài phần: “Cậu đi cẩn thận một chút, đừng có mà bước lùi.”

Ninh Tây Cố dừng lại, nói lần nữa: “Chị, tạm biệt.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đành phải tàn nhẫn, định đóng cửa.

Ninh Tây Cố đột nhiên chạy lại, níu lấy cánh cửa. Nhạc Quỳnh Quỳnh bị dọa sợ, nói: “Cậu làm sao vậy? Làm tôi sợ đấy.”

“Thật sự xin lỗi.” Ninh Tây Cố đứng ngoài cửa, ánh mắt sáng rực nhìn cô, nhét tiền lại. “Chị, tôi không cần tiền nữa, chị có thể đến tìm tôi nữa được không?”

Trái tim Nhạc Quỳnh Quỳnh chậm mất nửa nhịp, sau đó lại đập thành thịch.

Ninh Tây Cố vì tình thế bắt buộc mà nhìn cô chăm chăm, cậu không tin mình không tán đở người phụ nữ dung tục dễ bị lừa này.

Chương 5

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Vương Linh

Beta: Yam

Trái tim của Nhạc Quỳnh Quỳnh như thể có một nai con chạy loạn.

Đây hình như là lần đầu tiên trong cuộc đời Nhạc Quỳnh Quỳnh được người ta mang theo tâm tư được ăn cả ngã về không mà nhiệt liệt theo đuổi như vậy. Không phải cô chưa từng gặp vận đào hoa, nhưng Ninh Tây Cố không giống với mấy dạng đánh chết không buông đó, cậu như thể muốn moi tim ra để trước mặt cô để cô chọn vậy.

Nhạc Quỳnh Quỳnh chỉ cảm thấy đầu mình nóng lên nhanh chóng, ánh mắt nóng bỏng của Ninh Tây Cố khiến cô phải dời tầm mắt đi nơi khác.

Nhưng cô không vì nhất thời kích động mà đồng ý.

Đầu óc bị sự lảng mạn tập kích từ từ bình tĩnh lại, cô vừa mới thất tình không bao lâu, đang là giai đoạn ghét đàn ông chó má nhất.

Có thể bàn về tiền, vì sao cứ phải nói chuyện tình cảm chứ?

Bọn họ mới gặp nhau có hai lần, thời gian ở cạnh nhau cộng lại cũng chưa tới 24 tiếng thì phải?

Không thể nào là thích thật.

Không phải Ninh Tây Cố ham muốn sắc đẹp của cô, thì chính là ngập nghề muốn tiền, hoặc là vì cả hai. Dù sao thì, một phú bà vừa

xinh đẹp trắng trẻo, vừa ra tay hào phóng như cô thật sự hiếm có khó tìm.

Nghĩ như thế, ngay lập tức cô cảm thấy tên Ninh Tây Cố này tâm cơ thâm sâu, không thể khinh thường.

Miễn phí? Trên thế giới này thứ đắt nhất chính là đồ miễn phí. Nếu Ninh Tây Cố không muốn tiền, thì chắc chắn là cậu ta muốn lừa cô, để lấy được càng nhiều tiền hơn từ cô mà thôi! Đùa cái gì thế?

Nhạc Quỳnh Quỳnh tự cảm thấy bản thân thông minh.

Hơn nữa cô cảm thấy hành động này của Ninh Tây Cố chẳng khác gì biến khéo thành vụng, cô cảm thấy cậu nhóc này nhìn thì có vẻ đơn thuần nhưng kỳ thực rất mưu mô. Một chàng trai như vậy có thể là xử nam sao?

Nếu như cô không phải là một người dày dặn kinh nghiệm, mà là mấy cô gái non nớt mười mấy tuổi đầu ấy thì chỉ cần dựa vào vóc người và khuôn mặt đó, chắc chắn cậu ta sẽ lừa được hết người này tới người khác.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vô cùng hoài nghi.

Vì vậy, từ tận đáy lòng Nhạc Quỳnh Quỳnh cười lạnh một tiếng, trả lại tiền rồi lạnh lùng vô tình nói: “Không cần, cho cậu chính là cho cậu. Đừng nói với tôi cái gì mà không cần tiền. Tôi là người rất công bằng, không nói chuyện bằng tiền thì nói bằng gì? Lẽ nào nói chuyện yêu đương à? Giữa hai chúng ta thì lấy đâu ra tình cảm mà nói.”

Ninh Tây Cố: “...”

Ninh Tây Cố có cảm giác như bản thân đang chơi một trò chơi, cứ tưởng bản thân vừa mới đánh ra một chiêu thức siêu đỉnh thì kết quả lại bị đối phương phản đòn lại lên người mình.

Cậu lại có một tia thất vọng khó mà có thể tả nổi khi Nhạc Quỳnh Quỳnh nói không có chút tình cảm nào. Tối hôm nay lúc khiêu vũ, ánh mắt Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn cậu khi ở trong lòng cậu, khiến cậu cảm thấy người phụ nữ này đã bị mình mê hoặc rồi.

Cứ coi như đó là ảo giác của cậu đi, nhưng mà ít nhất cũng phải có chút cảm giác gì đó chứ?

Tại sao lại như vậy?

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Buông ra.”

Ninh Tây Cố buông tay, đứng thẳng dậy, nhìn cô bằng ánh mắt mát mát khó có thể kìm nén.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghiêng người qua, cánh tay dài vươn ra vừa đủ chạm vào cửa xe. Ninh Tây Cố còn giúp cô đẩy một cái, Nhạc Quỳnh Quỳnh dứt khoát “Ầm” một tiếng đóng cửa lại.

Ninh Tây Cố có cảm giác như bị ai đó tát cho một bạt tai.

Đã nhiều năm rồi cậu chưa từng cảm thấy khó chịu như bây giờ.

Trên đường trở về ký túc xá, đầu óc Ninh Tây Cố vẫn còn đang nghĩ về việc của Nhạc Quỳnh Quỳnh, cho dù có nghĩ thế nào cậu cũng không hiểu.

Tiếp theo nên làm thế nào cậu cũng không rõ, hình như Nhạc Quỳnh Quỳnh hành động không theo lẽ thường. Người con gái này vừa nông cạn vừa thần bí, tùy hứng làm bậy, thay đổi thất thường khiến cậu thật không biết đường nào mà lần. Nói thật, bây giờ cậu cũng không biết tiếp theo Nhạc Quỳnh Quỳnh có muốn thuê cậu nữa hay không.

Không phải là lúc trước cậu còn tràn đầy tự tin cho rằng với bản sơ yếu lý lịch như thế thì chắc chắn có thể qua sao? Chẳng lẽ lại chê cậu là xử nam nên mới không muốn làm với cậu à?

Hơn nữa, biểu hiện hôm nay của cậu có chỗ nào không đủ tốt sao? Cậu cảm thấy cậu rất xứng với chức vụ “Bạn trai” này mà.

Nhưng cảm nhận của chính bản thân người làm công và đánh giá của bà chủ hoàn toàn khác nhau, cậu cũng không biết rốt cuộc trong lòng Nhạc Quỳnh Quỳnh đang nghĩ gì.

Ninh Tây Cố suy nghĩ quá mức nhập tâm, đến nỗi bạn cùng phòng gọi một tiếng cũng chẳng nghe thấy, cậu cứ thế đi thẳng một mạch về ký túc xá.

Bạn cùng phòng vẫn đang chơi game, thấy cậu trở về thì kinh ngạc nói: “Sao cậu lại thay bộ đồ khác rồi? Việc làm thêm hôm nay cậu làm là người mẫu à? Ấy, còn là hàng hiệu nữa?”

Lúc này Ninh Tây Cố mới hoàn hồn lại, nhìn đồ trên người mình. Cậu nhú mày, lắc đầu không nói lời nào trở về giường của mình, cởi đồ ra, vuốt thẳng nó rồi treo lên móc, bỏ vào trong túi chống bụi. Cậu định để mai đem đi tiệm giặt ủi giặt sạch sẽ, sau đó cất đi.

Các bạn cùng phòng đi qua thấy vóc người của cậu thì không nhịn được chế giễu một câu: “Cậu nói xem, có phải cậu vẫn luôn lén bọn tôi đi tập thể hình phải không? Mẹ nó, chân cậu dài thế thì cũng thôi đi, lại còn có cơ bụng nữa, tập tốt như vậy, tán đổ được em nào chưa?”

Ninh Tây Cố nói: “Nào có.”

Ánh mắt Ninh Tây Cố vẫn chưa rời khỏi bộ quần áo được treo trong tủ kia, đây là bộ đồ Nhạc Quỳnh Quỳnh tặng.

Đây là món quà đặc biệt.

Cậu đã từng nhận được rất nhiều món quà, có loại đắt tiền, có loại hiếm, có loại làm thủ công, nhưng món quà hoang đường như này thì vẫn là lần đầu. Đối với cậu mà nói thì rõ ràng là độc nhất vô nhị, không giống với những người khác.

Mãi cho đến khi nằm trên giường, Ninh Tây Cố nghe tiếng bạn cùng phòng chơi game, không ngủ được, đầu gối lên cánh tay, hể nhắm mắt lại là nghĩ đến người phụ nữ họ Nhạc đó.

Nhớ tới lúc bọn họ khiêu vũ trên sàn nhảy, không phải cậu đã từng nhìn thấy quá nhiều người con gái xinh đẹp, có người đoan trang, có người ưu nhã, muôn màu muôn vẻ, nhưng đều không khiến cậu cảm thấy có hứng thú như Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Vòng eo của Nhạc Quỳnh Quỳnh rất nhỏ, dáng người mềm mại, cô khiêu vũ không tốt lắm, thế nhưng luôn khiến cho cậu có ảo giác như mình sẽ bay lên bất cứ lúc nào, lúc gần lúc xa. Cậu chưa từng gặp người nào nhảy tẹt như vậy nhưng vẫn dám lên nhảy, hơn nữa còn nhảy đến vô cùng vui vẻ, giống như một đứa trẻ đang nô đùa. Khi cô ở trong lòng cậu, ngửa mặt cười với cậu, cậu có cảm giác như thể có ánh mặt trời mùa xuân ấm áp chiếu đến, tâm tình tựa như được soi sáng vậy.

Lúc cô cười lên là lúc cô đẹp nhất. Ninh Tây Cố nhìn trần nhà, ngơ ngẩn nghĩ.

Ninh Tây Cố có cảm giác như thể đây là lần thứ tám trăm cậu mở điện thoại lên rồi, giao diện cuộc trò chuyện với Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn không có động tĩnh gì.

Cậu thờ dài, nghĩ, hẳn là cô đã về tới nhà từ lâu rồi nhỉ? Bây giờ đã là mấy giờ rồi, sao còn chưa trả lời cậu nữa? Chẳng lẽ phải đợi đến mai?

Quên đi, ngủ thôi.

Ninh Tây Cố quấn chặt chiếc chăn bông lạnh lẽo, trở mình, cưỡng chế nhắm mắt lại, thuyết phục bản thân đi ngủ.

Cùng lúc đó.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa mới tẩy trang và tắm rửa xong, cô vừa sấy tóc vừa lướt điện thoại.

Wechat có một đồng tin nhắn mới chưa đọc.

Mở vòng bạn bè ra.

Bài đăng mới nhất mà Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa mới đăng trong vòng bạn bè đã thu được trăm lượt bình luận và yêu thích. Cô cố tình viết những từ ngữ nghe có vẻ rất mập mờ, không rõ ràng: “Gần đây mới quen một người bạn~”

Ảnh đăng đương nhiên là ảnh chụp chung với Ninh Tây Cố rồi. Tấm hình này cô có photoshop qua một chút, cô tự nhận kỹ thuật chỉnh ảnh của mình rất khá, nhìn vừa đẹp vừa chân thật.

Ninh Tây Cố trong tấm hình quả thật không quá đẹp trai.

Khó trách còn có bạn bè trong giới giải trí, công ty nhắn tin riêng hỏi cô xem cậu ta là ai. Họ cứ tưởng đó là người mẫu đồ taobao mà cô mới tìm được, hỏi cô cách thức liên lạc muốn đào tường.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười ha ha, sau đó hỏi Ninh Tây Cố: [Tiểu Ninh, có muốn làm idol không? Có người trong công ty giải trí hỏi tôi số của cậu, tôi cảm thấy không thể ngăn cản tiền đồ của cậu, cậu muốn đi không? Nếu cậu muốn, tôi có thể tặng cậu cho họ nha. [/Nhếch mày][/Cười mờ ám]]

Ninh Tây Cố gửi một biểu cảm người da đen đầu đầy dấu hỏi, sau đó nhắn lại: [Không có hứng thú. Hoàn toàn không có hứng thú.]

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhắn lại: [Ồ.]

Vậy thì thôi vậy.

Nhạc Quỳnh Quỳnh giúp cậu từ chối.

Sau đó Nhạc Quỳnh Quỳnh vút Ninh Tây Cố sang một bên, đi trả lời tin nhắn của những người khác.

Bởi vì Nhạc Quỳnh Quỳnh tỏ vẻ là chia tay với bạn trai cũ trong hòa bình, thực ra cô biết có lẽ mình bị cấm sùng rồi, thế nhưng tạm thời cũng không làm um lên với hai người họ, cố ý giữ kết bạn với đối phương, chính là muốn đăng tin để chọc tức bọn họ.

Chỉ là đăng lên để khoe khoang một tí, nhưng mà cô vẫn cảm thấy sáng khoái hơn nhiều.

Người phụ nữ lưu manh Doãn Tiểu Thiên kia vẫn đang nhắn tin tới cho cô.

[Chít chít]: [Cậu đưa bé đẹp trai đó về nhà rồi à?]

[Nhạc thỏ con]: [Không đưa về.]

[Chít chít]: [Vì sao???]

[Nhạc thỏ con]: [Vậy thì cậu không hiểu rồi. Dục tốc bất đạt. Lần trước là vì bà đây uống say, sức lực không đủ, bây giờ thì không thể vội vàng được. Trước tiên cứ gạt cậu ta qua một bên đã, nếu không, như vậy thì hời cho cậu ta quá.]

[Chít chít]: [Ồ!!!]

[Chúng phụ nữ cận bã đứng dậy, cúi người trước bà tổ cận bã, cô giáo Nhạc!]

[Không hổ là người phụ nữ đã chơi đùa với Giang tổng, lợi hại, lợi hại.]

Biệt danh của Nhạc Quỳnh Quỳnh khi xưng hô với các chị em là “Cô giáo Nhạc”, bản thân cô cũng khoe khoang về biệt hiệu bậc thầy tình cảm này, thỉnh thoảng lại dạy dỗ vài điều cho các chị em yếu

đuổi, truyền thụ những ảo tưởng tâm đắc của một người phụ nữ cận bã.

Việc này bắt đầu từ đâu chứ?

Bắt nguồn từ người bạn trai cũ của Nhạc Quỳnh Quỳnh, Giang Diệp Sơn, Giang tổng.

Người đàn ông này nổi danh đào hoa, cấp độ cận bã được lưu danh sử sách, đùa bỡn rất nhiều người phụ nữ, lúc nào cũng náo loạn đến mức kết cục cực kỳ xấu xí, nhưng hai năm gần đây dường như đã tu tâm dưỡng tính, không còn chơi bời như xưa nữa.

Mà Nhạc Quỳnh Quỳnh đã từng được anh ta yêu chiều vô cùng, cuối cùng lại toàn thân rút lui, đến nay hai người vẫn là bạn bè. Cô cũng là người bạn gái cũ duy nhất được Giang Diệp Sơn đối đãi bằng một ánh mắt khác.

Thế là không biết vì sao mà cô trở thành cao thủ tình trường cực kỳ phóng khoáng, các chị em đua nhau xin cô chỉ bảo.

Cô vậy mà lại dám dạy thật, mỗi lần đều như mèo mù vớ phải cá rán, thế mà lần nào cũng hữu dụng, thế nên trở thành tình huống “Một người dám dạy, một người dám học”.

Không phải vậy sao.

Đến cả Giang Diệp Sơn khi nhìn thấy tấm ảnh còn nhắn tin hỏi cô: [Người mẫu nam mượn ở đâu thế?]

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: [Gì mà mượn người mẫu nam? Đây là người theo đuổi em đấy biết không? Phú nhị đại đó, vừa trẻ tuổi, học lực lại cao.]

Giang Diệp Sơn: [Em đừng có ngốc thế, đừng tưởng rằng bản thân xinh đẹp thì sẽ không gặp phải mấy tên khốn nạn đấy.]

[Bây giờ lừa lọc nhiều lắm, anh vừa nhìn dáng dấp của cậu ta là biết là giả vờ rồi. Nhìn đồ cậu ta mặc kìa, quá phô trương.]

[Lần trước anh đã nói thẳng bạn trai cũ của em nhìn có vẻ một lòng hai dạ, không đáng tin, em cũng không tin, sau đó không phải là đã cảm sùng em thật rồi sao? Lần này đừng tìm anh mà khóc đấy.]

Mẹ nó, đó là bộ đồ mà cô đặc biệt chuẩn bị đấy được không? Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ, cô đã cố gắng mua loại rất đắt tiền rồi, đắt hơn nữa thì cô không nữa.

Dù sao vị trí của Ninh Tây Cố đối với cô bây giờ vẫn là bạn trai dùng một ngày, dùng xong thì bỏ. Vì để xả cơn tức này, cô đã đập cả mấy triệu vào cậu rồi!

Hơn nữa cô cũng không tìm anh ta khóc lóc, Nhạc Quỳnh Quỳnh luôn tìm các chị em nhà mình để khóc mà. Ai rảnh rỗi mà tìm bạn trai cũ chứ, cô cũng không muốn nối lại tình xưa gì cả.

Nhạc Quỳnh Quỳnh tùy tiện gửi cho Giang Diệp Sơn một icon hình con mèo, định cứ như vậy mà cho qua.

Giang Diệp Sơn: [Cho nên anh cảm thấy ấy, chắc chắn là em mượn tên người mẫu này để chọc tức tên bạn trai cũ cận bã kia.]

Nói cứ như bản thân anh ta không phải một tên đàn ông cận bã vậy.

Nhạc Quỳnh Quỳnh quái gở nói: [Anh cũng là bạn trai cũ của em đấy, anh có thấy tức giận không?]

Giang Diệp Sơn quái gở nhăn lại: [Ha ha, anh lại cảm thấy rất thú vị.]

Nhạc Quỳnh Quỳnh biết tên này có ý gì. Anh ta cảm thấy Ninh Tây Cố không đẹp trai như mình, không nhiều tiền cũng không có nhiều

kinh nghiệm như mình, anh ta căn bản chẳng để tâm đến Ninh Tây Cố.

Xì, lão già này đúng là tự tin vãi nhái. Cứ coi như là chuyện cười trước khi đi ngủ vậy.

Cô liếc mắt nhìn đồng hồ, không còn sớm nữa, sắp mười hai giờ rồi.

Mặc kệ.

Tắt điện thoại di động, đi ngủ để bảo toàn nhan sắc.

Giấc ngủ của Nhạc Quỳnh Quỳnh rất tốt, vừa nằm xuống, đầu vừa dính vào gối là có thể khò khò.

Cô ngủ vô cùng say sưa, không hề biết tối nay lại có rất nhiều người vì cô mà phiền não tới nỗi mất ngủ.

Thí dụ như Ninh Tây Cố.

Chính là một trong số những người bị hại mất ngủ đầu tiên.

Khiến cho cậu phải mang một cặp mắt gấu trúc đi học, buổi trưa còn có hoạt động của hội học sinh, thực sự là hoa mày chóng mặt. Sáng sớm ra Ninh Tây Cố đã uống một ly cà phê đen siêu to khổng lồ mới có thể ra ngoài.

Trong lúc vô tình, cậu lại nghe thấy mấy nữ sinh trên lớp đang bàn luận về mình.

“Gần đây, trên diễn đàn trường có bảng bình chọn hotboy trong trường đấy, các cậu đã xem chưa? Chọn ai vậy?”

“Đương nhiên là chọn Ninh Tây Cố của lớp chúng ta rồi.”

“Ninh Tây Cố đẹp trai thì đúng là đẹp trai thiệt, mình cảm thấy vẻ ngoài của cậu ấy rất đẹp, lần đầu tiên nhìn thấy cậu ấy, mình đã thấy

cậu ấy đẹp trai vl rồi.”

“Nhưng mà bây giờ nhìn cũng quen rồi...”

Ninh Tây Cố dừng bước, vểnh tai lắng nghe. Cậu vẫn buồn bực, vì sao không có nữ sinh nào theo đuổi cậu chứ, hoặc là có thể giải thích lý do vì sao cậu không tán đổ Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Cậu nghe một bạn nữ cùng lớp nói: “Đẹp trai thì đẹp trai, nhưng đẹp trai tới mức hơi nhạt nhòa quá. Giống như một idol nổi lên trong một khoảng thời gian nhờ nhan sắc ấy, dường như không có khuyết điểm gì, thế nhưng nhìn nhiều sẽ thấy chán, cái này gọi là gì nhỉ? Dùng sắc níu chân, không thể dài lâu à?”

“Đúng, đúng, bình thường Ninh Tây Cố cũng rất lạnh lùng, chẳng nhiệt tình với ai bao giờ. Lúc trước tớ biết có một bạn nữ theo đuổi cậu ta, nhưng cậu ta cứ như tảng đá ấy, hoàn toàn không phát hiện ra. Có thể là do quá đẹp trai, thế nên có cảm giác cậu ta hoàn toàn không cùng một thế giới với chúng ta.”

“Đúng vậy, ở cùng cậu ấy hẳn là rất bực bối luôn.”

“Minh không có hứng thú gì với cậu ta, mặc dù đẹp trai, nhưng cứ... cứ có cảm giác thiếu tí mị lực thế nào ấy.”

Là vậy sao?

Ninh Tây Cố phìền muộn, cậu quay người rời đi, tìm một nơi không có ai ngồi xuống, bình tĩnh lại một chút.

Bảo sao ngay cả một cô gái nói năng tùy tiện như vậy cũng không cura đồ được.

Nhạc Quỳnh Quỳnh còn đến tìm cậu nữa không? Ninh Tây Cố thấp thòm trong lòng.

Ròng rã chờ đợi hai ngày trời.

Cuối cùng Ninh Tây Cố cũng nhận được tin nhắn của Nhạc Quỳnh Quỳnh. Trong khoảnh khắc thấy ID của Nhạc Quỳnh Quỳnh hiện lên, Ninh Tây Cố căng thẳng đến mức lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, cậu chuẩn bị tâm lý một lúc rồi mới thận trọng mở tin nhắn ra.

[Nhạc thỏ con]: [Tôi quyết định rồi, trước mắt sẽ thuê cậu trong một tháng! Thời khoá biểu của cậu thế nào? Gửi tôi xem thử xem, tôi cũng phải xem xem lịch trình của mình mới có thể sắp xếp thời gian chúng ta gặp nhau mỗi tháng.]

Ninh Tây Cố nhanh chóng gửi thời khoá biểu của mình qua.

[Nhạc thỏ con]: [Thứ bảy tôi rảnh, thứ bảy gặp đi.]

[Tây Cố]: [Được.]

Rốt cuộc cũng qua cửa rồi.

Ninh Tây Cố đã bắt đầu suy nghĩ lần sau gặp Nhạc Quỳnh Quỳnh thì nên mặc gì rồi, phải đẹp trai hơn lần trước mới được, hay là tặng một món quà để dỗ dành Nhạc Quỳnh Quỳnh nhỉ, tặng cái gì mới được đây? Cậu chưa từng tặng quà cho bất cứ cô gái nào, hoàn toàn không có kinh nghiệm.

Lúc này, cậu lại nhận được tin nhắn mới.

[Nhạc thỏ con]: [Không phải cậu biết tiếng Pháp à? Lần sau mang sách tiếng Pháp qua đây, dạy tôi học tiếng Pháp đi.]

Ninh Tây Cố há hốc mồm, gửi đi một chuỗi dấu hỏi chấm.

Nhạc Quỳnh Quỳnh trả lời cậu: [Lần trước không phải do tôi không biết tiếng Pháp nên mới bị người khác cười nhạo sao, tôi muốn học một chút, về sau cũng không đến mức bị người khác cười nhạo ngay trước mặt mà chẳng biết gì nữa.]

Ninh Tây Cố nhìn thấy tin nhắn này xong thì tâm tình trở nên phức tạp, đáy lòng cậu dâng lên cảm giác áy náy và kính nể. Đúng là cậu quá xem thường Nhạc Quỳnh Quỳnh rồi, Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không ngốc như cậu nghĩ.

Một cô gái tốt biết bao.

Thậm chí, Ninh Tây Cố còn bắt đầu kiểm điểm lại bản thân. Thì ra Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn thì trông có vẻ nông cạn thế thôi, nhưng nguyên nhân là gì chứ? Là do Nhạc Quỳnh Quỳnh không đọc nhiều sách, đây cũng không phải là một lỗi sai chủ quan. Hoàn cảnh trưởng thành của cô không tốt nhưng vẫn có một tấm lòng hiếu học như này, thật sự là cảm động.

Xem ra cô không chỉ có một gương mặt xinh đẹp, mà còn có một trái tim tự tôn tự cường nữa.

Thế mà cậu lại xem thường Nhạc Quỳnh Quỳnh, là do cậu quá cao ngạo rồi.

Ninh Tây Cố thành thật nhắn lại: [Được, tôi nhất định sẽ soạn bài thật tốt.]

Trong lúc nhất thời, cậu xúc động đến mức quên mất vị trí ban đầu mà cậu ứng tuyển, rõ ràng là một con sói hoang đội lốt bạn trai.

Chương 6

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Cos

Beta: Yam

Đời này Ninh Tây Cố chưa từng làm gia sư cho người khác, nhưng cậu đã từng thuê vài gia sư. Vì vậy, cậu đã bí mật liên hệ với gia sư tiếng Pháp cũ của mình để hỏi kinh nghiệm và phương pháp dạy.

Đương nhiên, thầy giáo không nghĩ thiếu gia nhà họ Ninh định cướp bát cơm của ông, hơn phân nửa là đang đùa vui. Có điều cậu đã lên tiếng hỏi, bọn họ cho một ít tài liệu coi như là giúp đỡ cũng không phải không được.

Ninh Tây Cố chuẩn bị bài giảng rất nghiêm túc, từ nhỏ cậu đã là một học sinh xuất sắc, bản tính mạnh mẽ, nếu quyết tâm làm chuyện gì sẽ không làm qua loa, vô thức bật chế độ học bá. Cậu cân nhắc các phương diện, chẳng hạn như nền tảng của Nhạc Quỳnh Quỳnh quá kém, cho nên cậu thiết kế chương giảng dạy vừa đơn giản thoải mái, vừa sinh động và thú vị, kết hợp với văn hay ảnh đẹp để cô có thể dễ dàng tiếp thu đồng thời cũng không mệt mỏi với việc học, hơn nữa còn thiết kế chương trình dạy riêng cho từng giai đoạn một.

Nhưng những việc đó không phải là điểm mấu chốt, mấu chốt là, Nhạc Quỳnh Quỳnh nói thứ bảy gặp, thế mà mấy ngày trước đó cô hoàn toàn không liên lạc với cậu.

Đến cận ngày rồi mà cô cũng không nhắc cậu đi làm, thậm chí Ninh Tây Cố còn cảm thấy hẫng là Nhạc Quỳnh Quỳnh đã quên, hoặc là hoàn toàn không quan tâm đến cậu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh càng làm lơ cậu, cậu càng không kìm lòng nổi mà nghĩ về cô.

Giống như đối mặt với một bài toán tưởng chừng rất đơn giản, nhưng giải rất nhiều lần vẫn giải sai, hoàn toàn không biết câu trả lời chính xác là gì.

Đây là muốn lạt mềm buộc chặt à? Ninh Tây Cố nghĩ, thủ đoạn quyến rũ đàn ông của chị gái này thoạt nhìn cũng khá lợi hại, quả nhiên là một người phụ nữ hư hỏng...

Người phụ nữ hư hỏng – Nhạc Quỳnh Quỳnh không phải là không nghĩ tới Ninh Tây Cố, một cậu chàng đẹp trai ngọt ngào như vậy tới nay cô vẫn còn chưa thấy đã thêm đâu.

Cô còn muốn tìm thời gian đưa Ninh Tây Cố đi bơi, chiếm tí hời. Tuy rằng không ăn được, nhưng ngắm cơ bắp của trai trẻ cho đỡ thèm chung quy là vẫn được đúng không? Trên hồ sơ có ghi số đo cơ thể của Ninh Tây Cố, thực sự khiến người xem phải đỏ mặt.

Nhưng trong email xin việc cậu ấy có không biết xấu hổ bao nhiêu, thì phong cách thực tế lại cấm dục bấy nhiêu. Kể cũng lạ, trong thời gian ở chung với cậu, cứ cảm thấy chàng trai nhỏ này vẫn rất rụt rè, nút áo sơ mi lúc nào cũng phải gài hết, đừng nói tới cơ ngực và cơ bụng, ngay cả xương quai xanh cũng không lộ ra miếng nào, rất có phong độ của quân tử, không ngờ bên trong lại hoang dã đến thế.

Chặc chặc chặc.

Mấy ngày nay, Nhạc Quỳnh Quỳnh không tìm đến Ninh Tây Cố vì rất nhiều lý do, một là bởi vì quả thật cô cũng không phải quá yêu thích Ninh Tây Cố, cô cho rằng không nên biểu hiện quá vồn vã. Hai là vì cô bận, thật sự rất bận, cô không rảnh rỗi như sinh viên bọn họ.

Kiểm tiền vẫn là quan trọng hơn đàn ông chứ?

Hồi đi học thành tích của Nhạc Quỳnh Quỳnh chỉ xếp loại trung bình, tốt nghiệp một trường đại học hạng ba, chuyên ngành thiết kế thời trang. Sau khi tốt nghiệp, cô mở một cửa hàng online trên Taobao bằng số tiền tiết kiệm được khi làm người mẫu bán thời gian và nhờ những mối liên hệ tích lũy được, cộng thêm vận may tốt, cô đã nhanh chóng bắt kịp xu thế và từng bước phát lên.

Nhạc Quỳnh Quỳnh bán trang phục nữ tự thiết kế, tên nhãn hiệu là “Thỏ hoa đào”. Thực ra bản thân cô thường ngày cũng không thích mặc quần áo của các thương hiệu có logo nổi bật, đa phần là mặc quần áo trong cửa hàng của mình.

Rất nhiều hot girl mạng mở cửa hàng bán quần áo online dùng đường tắt, thẳng tay sao chép các thương hiệu lớn để bán hàng fake, còn cô thì chỉ bán hàng tự thiết kế thôi. Chỉ có điều, trường học của cô dạy vô cùng bình thường, thẩm mỹ của bản thân cũng không cao cấp. Cô thích phong cách tiên nữ nhẹ nhàng trong thiết kế của mình, vừa kiêu sa vừa tinh tế, giá cả lại bình dân, giá thường dao động khoảng từ một trăm đến hai trăm, áo khoác thu đông đắt nhất ở cửa hàng cũng chỉ bốn năm trăm.

Quần áo của cô thường bị nói là quê mùa và quá trong sáng, nhưng cô hoàn toàn không cảm thấy có gì sai. May quần áo chính là muốn mọi người đều có thể mặc chúng, quần áo quá cao cấp thì quần áo chọn người hay là người chọn quần áo đây? Điều cô muốn làm chính là, để các cô gái dù cơ thể béo gầy trắng đen thế nào thì khi mặc quần áo vào đều phải thật xinh đẹp và thoải mái.

Thường ngày cô phải vẽ bản thiết kế, chạy đến nhà máy, phải lựa chọn kiểu dáng và chất liệu vải, xây dựng chiến lược marketing, xã giao và quay video quảng cáo.

Gần đây, cô lại càng bận hơn. Máy ngày trước, có người bên trang web tìm cô và giới thiệu một chức năng livestream mới, mong muốn các cô – những hot girl livestream nổi tiếng trong cộng đồng mạng có thể sử dụng để livestream nhiều hơn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi đám hội chị em plastic nổi tiếng trên mạng của mình một vòng về chuyện này, nhận được các câu trả lời như vậy:

“Không nên nha, livestream? Nó là chức năng quái gì vậy?”

“Chúng ta cũng không thiếu mấy đồng tiền đó.”

“Tớ đã từng mở thử một lát, nhưng cơ bản không có mấy người xem cả, một mình tớ nói cả nửa tiếng mệt muốn chết luôn.”

“Nếu lưu lượng cao còn đờ anh ta giục sao? Còn không phải bởi vì ít người quan tâm nên mới kêu chúng ta làm?”

“Mở livestream đều là những hot girl low nhất trên mạng. Mọi người thường muốn đến chỗ cao hơn chứ ai lại hướng về nơi thấp hơn chứ?”

“Đúng vậy, vất vả lắm mới có danh tiếng, hà cứ gì lại thử thách bản thân. Mở livestream thường xuyên có thể khiến fans cảm thấy thương hiệu của cậu low đấy, về lâu về dài sẽ không có lợi cho việc nâng cao giá trị thương hiệu.”

“Tớ không làm, tớ cũng không làm đâu.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười haha.

Có người còn nói với Nhạc Quỳnh Quỳnh một cách quái gở: “Nhưng thật ra cậu có thể thử xem, cậu vốn xác định đi theo con đường giá cả tầm trung mà, cũng không định đi theo con đường thời trang cao cấp nên việc mở livestream rất thích hợp với cậu á.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không được cố vũ, nhưng lại bắt đầu mở livestream. Cũng không phải do cô bị kích tướng, chỉ là muốn thử đi thêm nhiều con đường hơn.

Người khác cười nhạo cô tầm nhìn hạn hẹp, nhưng cô chỉ mong cửa hàng nhỏ của mình có thể tiếp tục hoạt động là tốt lắm rồi. Cô muốn cố gắng hết sức để giữ chân mỗi vị hàng, thu hút khách hàng mới, thêm được vị nào thì hay vị ấy. Chỉ cần có cách, cô rất sẵn lòng thử.

Cô cũng không cảm thấy việc livestream quá mệt mỏi. Sau khi tốt nghiệp trung học, cô đã làm nhiều công việc bán thời gian khác nhau, như phục vụ nhà hàng, lễ tân, tiếp thị cho cửa hàng, đều là những công việc rất vất vả. Khi còn làm người mẫu, mỗi ngày thay hai ba trăm bộ quần áo để chụp ảnh là chuyện thường, lần nhiều nhất một ngày chụp đến sáu trăm bộ, đi giày cao gót đứng hơn mười tiếng đồng hồ.

Nhân dịp lễ Giáng Sinh, cô mở livestream giảm giá tri ân, nhận được một đơn đặt hàng lớn nên rất bận rộn.

Cô tự mình tham gia đóng gói cùng mọi người, ba ngày liên tục làm đến mười hai giờ, mới coi như là gửi gần hết hàng đi.

Chẳng mấy chốc đã đến thứ bảy.

Nghĩ đến chuyện gặp mặt chàng sinh viên trẻ tuổi và đẹp trai ấy, trong lòng Nhạc Quỳnh Quỳnh có chút mong đợi. Tuy nhiên, cô không định tiếp tục khoe Ninh Tây Cố trong vòng bạn bè. Chuyện bạn trai giả không thể làm giả quá nhiều, bằng không Ninh Tây Cố hình mũi lên mặt thật sự cho mình là bạn trai cô thì làm sao bây giờ?

Loại chuyện như bao tiểu bạch kiểm này, suy cho cùng cũng không về vang gì, không tiện đem ra khoa chiêng gõ trống, vụng trộm sờ soạng thì sướng hơn. Hì hì!

Ninh Tây Cố đến sớm hơn thời gian hẹn hai mươi phút lận.

Lần này, cậu không mặc vest. Quần áo rất giản dị thoải mái, áo hoodie và quần jean, đúng chuẩn nam sinh thanh xuân vườn trường. Nhưng Ninh Tây Cố lại khiến cho người ta có cảm giác cậu không hề

trẻ con tới vậy, mà ngược lại lại khiến cho người ta có cảm giác trầm ổn một cách khó hiểu, cứng nhắc không phù hợp với lứa tuổi.

Ninh Tây Cố nhìn cô mà hạn hán lời. Cô lại mặc bộ đồ ngủ dính đầy lông mèo, mặt mộc nghếch lên trời, trên trán có một miếng dán mụn. Thật sự là lời thôi lếch thếch.

Không phải nói phụ nữ đều chú ý đến hình ảnh của mình trước mặt đàn ông sao? Tại sao Nhạc Quỳnh Quỳnh hoàn toàn không hề có gánh nặng mỹ nữ trước mặt cậu vậy???

Chẳng lẽ Nhạc Quỳnh Quỳnh không xem cậu là một người đàn ông cần coi trọng???

Khi cánh cửa vừa mở ra, con mèo đang lén lút ở cửa, Nhạc Quỳnh Quỳnh bế nó lên để ngăn nó chạy ra ngoài. Cô vừa mắng con mèo vừa nói với Ninh Tây Cố: “Đóng cửa lại nhanh lên, đừng để con mèo này chạy mất. Sau này cậu phải chú ý điều này đấy, Bong Bông chính là tâm can bảo bối của tôi, không thể để xảy ra sơ xuất được.”

Ninh Tây Cố vác cặp sách trên vai, vừa vào cửa đã hỏi ngay: “Học ở đâu?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn xung quanh một vòng, nói: “Ờm... Ở trên bàn trong phòng khách đi.”

Ninh Tây Cố cạn lời liếc nhìn phòng khách một vòng, dùng từ lộn xộn để miêu tả cũng là đã khen Nhạc Quỳnh Quỳnh rồi. Cậu chưa từng gặp qua cô gái nào lời thôi như vậy: “Tôi vừa mới dọn phòng vào cuối tuần trước.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh trừng cậu một cái: “Chị đây bận đi làm, được chưa? Mấy ngày nữa dì giúp việc sẽ đến dọn. Nếu cậu thật sự chịu không nổi thì giúp tôi lau dọn đi.”

Ninh Tây Cố ngậm miệng lại ngay tức thì.

Lần đầu tiên trong đời dọn vệ sinh cho người khác cũng đã hiến dâng cho Nhạc Quỳnh Quỳnh rồi, cậu không nghĩ sẽ có lần thứ hai đâu. Nếu không, cậu thành cái gì rồi?

Cậu đến để yêu đương! Chứ không phải người quét dọn vệ sinh!

Ninh Tây Cố thu dọn qua loa đồ ăn vặt, tiểu thuyết và truyện tranh ở trên bàn sau đó lau sạch sẽ rồi lấy sách ra. Cậu nhìn giáo trình nhập môn do chính tay mình biên soạn, không khỏi cảm thấy tự hào. Những gì mình viết quá là tuyệt vời, cho dù Nhạc Quỳnh Quỳnh có ngốc đi chăng nữa, cậu cũng nhất định có thể dạy được.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thấy mới lạ, bộ dạng rất nhiệt tình ngồi bên cạnh cậu, cười hì hì, ngọt ngào nói với cậu: “Có phải tôi nên gọi cậu một tiếng thầy giáo nhỏ không, thầy giáo nhỏ, thầy đã vất vả rồi.”

“Ai dà! Đây là cậu tự viết hả? Thật quá lợi hại. Có tâm quá cơ!”

Thực ra, trong lòng Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ thầm, không hổ là con nhà nghèo, giáo trình cũng không nỡ mua, còn tự mình viết rồi in ra để dùng.

Mùi sữa tắm lẫn kem dưỡng da thơm ngọt từ cơ thể Nhạc Quỳnh Quỳnh cứ lờn vờn quanh mũi cậu. Nhưng mùi hương không phải quá kích thích, quanh quẩn không ngừng, khiến cho người ta cảm thấy phiền não, khiến cho hai má cậu từ từ nóng bừng lên.

Nhạc Quỳnh Quỳnh còn không ngừng dựa sát vào cậu để nói chuyện.

Trường cấp 3 của Ninh Tây Cố là trường nam sinh khép kín, lần gần nhất ngồi cùng bàn với nữ sinh đã không còn nhớ rõ là tiểu học hay mẫu giáo nữa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh rất hoạt bát, lại còn không nghiêm túc, mềm mại gọi một tiếng “Thầy giáo nhỏ” còn khen cậu: “Thầy giáo nhỏ,

giọng của thầy thật êm tai, thầy học tiếng Pháp ở đâu vậy? Thầy còn biết cái gì nữa? Thành tích của thầy cũng tốt quá nha.”

Làm nhảm y như tiếng bíp bíp vang lên không ngừng vậy.

Liên tục làm gián đoạn việc lên lớp của Ninh Tây Cố.

Ninh Tây Cố đành phải xụ mặt nghiêm túc nói: “Đang trong giờ học mà, chị còn như vậy thì học thế nào đây? Chị có còn muốn học nữa không?”

“Được được được.” Nhạc Quỳnh Quỳnh rụt cổ lại: “Thầy giáo nhỏ quả là nghiêm khắc nha, bây giờ cậu chính là thầy giáo nhỏ rồi, đều nghe cậu, được chưa?”

Đều nghe cậu.

Trong nháy mắt, trong suy nghĩ của Ninh Tây xuất hiện những chuyện không phù hợp với trẻ em, trái tim cậu ngay lập tức xao động liên hồi, lại cảm thấy bản thân mình thật xấu xa, cậu nghiêm túc chỉnh đốn lại suy nghĩ của mình.

Cậu hơi căng thẳng, ngồi thẳng lưng và càng tập trung hoàn thành trách nhiệm của giáo viên.

Lúc này Nhạc Quỳnh Quỳnh không gây rối nữa, nhưng cô... Cô...

Cô ngủ mất rồi.

Ninh Tây Cố: “?”

Ninh Tây Cố nhìn cô chăm chăm, nhưng Nhạc Quỳnh Quỳnh hoàn toàn không phát hiện, vẫn tiếp tục ngủ, ngủ ngon lành. Ninh Tây Cố tức đến mức bật cười.

Cậu đợi thêm năm phút nữa, sau đó đánh thức Nhạc Quỳnh Quỳnh dậy: “Chị còn muốn học hay không đây?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh dụi dụi mắt, ngáp một cái, mơ mơ màng màng, dứt khoát đáp: “Hả? Ồ... Vậy thì không học nữa.”

Mẹ nó một tấm chân tình thật sự cho chó ăn.

Ninh Tây Cố cảm thấy máu trong người trong phút chốc dồn hết lên não, tức chết cậu rồi!!

Nhạc Quỳnh Quỳnh gãi gãi đầu, còn chưa tỉnh ngủ, lười biếng nói: “Tôi đã thử cố gắng nghe giảng và nhận ra rằng mình thật sự là đồ ngốc, học không vô gì hết.”

“Ai dà, tôi buồn ngủ quá, đi ngủ đây!”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đứng lên và nói: “Mệt quá trời luôn, đợt khuyến mãi Giáng sinh vừa rồi, mấy hôm nay tôi toàn đi ngủ lúc hai ba giờ sáng, sáng thì bảy tám giờ là phải bò dậy làm việc, tôi buồn ngủ quá, phải đi ngủ bù đây.”

Vốn dĩ Ninh Tây Cố rất rất tức giận, nhưng Nhạc Quỳnh Quỳnh có lý do chính đáng, hình như không phải không thể thông cảm: “Hôm nay chị mệt như vậy thì để lần sau học cũng được.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đi về hướng phòng ngủ xua xua tay: “Tôi đã nghĩ rồi, lần sau tôi dắt cậu đi chung không phải tốt hơn sao, cần gì phải học hành cực khổ chứ? Không học, không học nữa.”

Sao lại có cô gái thế này chứ! Uống công cậu nhìn Nhạc Quỳnh Quỳnh bằng con mắt khác, còn thấy cảm phục lòng tự tôn và sự cố gắng vươn lên của cô. Rõ ràng cô đúng là một kẻ ngốc không học vấn không nghề nghiệp mà thôi.

Ninh Tây Cố cảm thấy mình sắp tức chết rồi.

Nhìn thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh đã mở cửa phòng ngủ, Ninh Tây Cố chất vấn: “Còn tôi thì sao?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đầu cũng không ngoảnh lại: “Cậu hả? Cậu về nhà đi chứ. Bye bye. Nhớ đóng cửa cẩn thận đó.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không biết vì sao nhưng cô khá yên tâm về cậu nhóc này, có lẽ là bởi vì tướng mạo Ninh Tây Cố nhìn rất ngay thẳng, không giống như người có thể trộm đồ ha. Cô buồn ngủ quá nên trở về phòng đóng cửa lại, vừa nằm xuống giường đã ngủ thiếp đi.

Ngủ một mạch đến tận buổi tối.

Khi cô tỉnh dậy, Nhạc Quỳnh Quỳnh nghe thấy ở bên ngoài có tiếng động.

Cô bèn xuống giường đi xem.

Cô phát hiện Ninh Tây Cố vẫn ở đây, không chỉ không về mà còn giúp cô dọn dẹp phòng nữa, thậm chí còn đang chuẩn bị bữa tối.

Thơm quá!

Nhạc Quỳnh Quỳnh sững sốt, thò lại gần nhìn xem: “Cậu đang làm món gì vậy? Thơm quá à!”

Ninh Tây Cố đáp: “Làm gà chiên sốt dấm ăn với cơm.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không khỏi thầm tự khen bản thân. Má ơi, thuê nam sinh đại học này cũng đáng thật, vừa có thể dùng để chọc giận bạn trai cũ, vừa biết dọn dẹp, nấu ăn, làm phiên dịch, dạy ngoại ngữ nữa.

Cơm nước xong xuôi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh còn chỉ huy cậu: “Cậu đi rửa chén nhé.”

Ninh Tây Cố nói: “Tôi với chị nói chuyện xong đã rồi rửa chén.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh mờ mịt: “Chuyện gì thế?”

Ninh Tây Cố lấy ra một tờ giấy, tất cả nội dung đều được viết tay, chữ viết ngay ngắn, dòng đầu tiên được viết to đùng: Hợp đồng bao nuôi.

Ninh Tây Cố như đang bàn một thương vụ chục tỷ, nghiêm túc nói: “Nếu chị định thuê tôi, vậy thì chúng ta nên nói về các điều khoản và ký một hợp đồng thuê bạn trai giả chi tiết đi?”

Cả người Ninh Tây Cố đều là lừa giận.

Cần phải chính thức hóa nội dung cụ thể của công việc, cậu không thể tiếp tục làm vệ sinh, dạy tiếng Pháp và kiêm luôn nấu ăn nữa! Thứ cậu ứng tuyển không phải là việc này!!

Còn tiếp tục thế này, biết tới năm nào tháng nào cậu mới có thể đạt được mục đích đây?

Không thể để xảy ra bất kỳ sai lệch nào được.

Nhất định phải để cho Nhạc Quỳnh Quỳnh nhận thức một chuyện, cậu bán thân không bán nghề!

Chương 7

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: My

Beta: Yam

Ninh Tây Cố quan sát vẻ mặt của Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Thái độ của Nhạc Quỳnh Quỳnh không hề nghiêm túc chút nào, giống như nghe được một câu chuyện cười thú vị, cô không nhịn được bật cười thành tiếng: “Ồ.” Cô không nhanh không chậm đáp: “Để tôi xem trước đã.”

Trước đây Ninh Tây Cố chưa từng bị như vậy, trong lòng thầm tính toán, cảm thấy bản hợp đồng của mình soạn rất tốt, công bằng công chính, chặt chẽ hợp quy tắc, có lẽ... Có lẽ đến bảy tám phần, không, có năm sáu phần nắm chắc có thể ký được với Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Ninh Tây Cố im lặng, kiên nhẫn chờ Nhạc Quỳnh Quỳnh đọc xong.

Thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh gần như đã đọc xong, cậu mở miệng giải thích về bản hợp đồng mà mình soạn ra: “Trước hết, giống như chị đã nói, chị thuê tôi làm bạn trai, nói giải thưởng và thành tích đều không quan trọng, tố chất cơ thể mới là trọng yếu. Cho nên tôi nghĩ những dịch vụ không liên quan đến việc này sẽ không nằm trong phạm vi công việc của tôi, ví dụ như dọn dẹp, nấu ăn và dạy ngoại ngữ, những việc đó chị có thể tìm người chuyên ngành, còn tôi chỉ phụ trách những công việc mà bạn trai phải làm.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn cậu chăm chăm với đôi mắt sáng như sao, miệng làm bầm “Ừm~”, thỉnh thoảng lại gật đầu.

Khiến cho Ninh Tây Cố nhìn cô tới nỗi có hơi xấu hổ đến khó hiểu, càng thêm thấp thỏm không yên. Cậu chưa từng trải qua một cuộc đàm phán nào mà không đứng đắn không nghiêm túc như vậy.

Người phụ nữ này làm sao vậy chứ?

Ninh Tây Cố không vừa lòng mà tổng kết: “Chị nói nếu tôi muốn được tuyển thì phải làm đúng theo quy tắc quy trình, kèm theo sơ yếu lí lịch cùng với giấy khám sức khỏe, như vậy mới chính quy. Vậy bây giờ hai ta đã đạt được thỏa thuận, tôi đã được tuyển dụng, vậy cũng nên có một bản hợp đồng chính thức.”

Cuối cùng Ninh Tây Cố cũng trình bày hết những ý kiến của mình, cậu hơi cau mày, nhìn thẳng vào Nhạc Quỳnh Quỳnh, nói xong thì im lặng, chờ Nhạc Quỳnh Quỳnh trả lời.

Nhạc Quỳnh Quỳnh giống như bị thất thần, mãi một phút đồng hồ sau mới hỏi: “Nói xong rồi sao?”

Ninh Tây Cố: “Ừm.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh trực tiếp đẩy bản hợp đồng do cậu tự tay viết về, đưa ra một câu trả lời đơn giản cho bản yêu cầu lao động dài ngoằng mà Ninh Tây Cố đã dốc hết tâm huyết: “Không thể.”

“Cậu thật phiền phức, không làm nữa thì thôi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh quả thật đã được trải nghiệm cảm giác vui vẻ đến mức không cần phải suy nghĩ bất cứ thứ gì, còn muốn giữ Ninh Tây Cố lại để chơi với mình. Nhưng suy cho cùng, cũng chỉ là tìm thú vui thôi, nếu như có nhiều điều kiện như vậy thì không còn gì thú vị nữa rồi.

Còn bao nuôi cái gì nữa?

Bye bye thì bye bye, người tiếp theo càng nice.

Một đao mất mạng.

Ninh Tây Cố hít sâu một hơi. Cậu tự nhận mình là một người luôn bình tĩnh hòa nhã, thế nhưng mỗi lần gặp Nhạc Quỳnh Quỳnh, cậu đều tức giận đến mức gan cũng cứng đầu.

Về mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh vô cùng bình thản, kiêu ngạo đến tột độ.

Ninh Tây Cố khéo léo nói: “Chúng ta có thể thương lượng một chút...”

Còn chưa nói hết câu đã bị Nhạc Quỳnh Quỳnh cắt ngang, cô khoanh tay trước ngực, vất chéo chân, trực tiếp nói: “Không cần thương lượng.”

Ninh Tây Cố nói: “Vậy chị viết ra điều kiện chị thấy hợp lý nhất, đưa cho tôi xem một chút.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh bẹp miệng không vui, lấy ra một tờ từ xấp giấy trắng trên mặt bàn, cô cầm lấy bút, nhanh chóng viết xuống một đoạn:

[Thân là người được thuê, tôi đồng ý vô điều kiện với mọi yêu cầu của bà chủ. (không vi phạm pháp luật)]

Chữ viết nguệch ngoạc, rồng bay phượng múa.

Viết xong.

Nhạc Quỳnh Quỳnh trực tiếp đập tờ giấy xuống trước mặt Ninh Tây Cố, tràn ngập khí thế của một cô tra nữ chính hiệu: “Cậu muốn ký hay không?”

Ninh Tây Cố: “...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh còn nói: “Tôi thuê cậu để tìm thú vui chứ không phải để tìm phiền phức, cậu quan tâm nhiều như vậy làm gì?”

Nếu như cậu không chấp nhận được yêu cầu của công việc này, vậy thì từ chức đi, tôi cũng không ngăn cản. Tôi sẽ thanh toán tiền theo ngày cho cậu, thấy cậu cũng nấu cơm quét dọn vệ sinh giúp tôi, tôi trả cậu sáu trăm, như vậy đủ rồi chứ? Cầm lấy rồi đi đi.”

Ninh Tây Cố: “...”

Đúng là tự lấy đá đập chân mình, hình như Nhạc Quỳnh Quỳnh đang rất tức giận.

Vì sao lại tức giận? Ninh Tây Cố thật sự không hiểu tâm tư của con gái, nói gì đến tâm tư của người phụ nữ xấu xa càn rỡ, tùy tiện như Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Rõ ràng trước lúc đi ngủ, bọn họ vẫn rất tốt, Nhạc Quỳnh Quỳnh còn luôn cười với cậu... Mặc dù trước lúc đưa ý kiến của mình, cậu cũng nghĩ đến Nhạc Quỳnh Quỳnh sẽ mất hứng, nhưng không ngờ cô lại trở mặt hoàn toàn như vậy.

Ninh Tây Cố hối hận và ảo não.

Hai tay cậu đan chéo đặt ở trên bàn, cúi thấp đầu, bình tĩnh lại một lát, đầu óc điên cuồng vận hành, nghĩ biện pháp xử lý tiếp theo xem có cơ hội chuyển bại thành thắng hay không.

Sau đó, cậu nhận ra, không có cơ hội.

Mấu chốt của cuộc đàm phán này là ở chỗ, Nhạc Quỳnh Quỳnh thực sự không quan tâm cậu có ở lại hay không.

Cậu không cam lòng bị Nhạc Quỳnh Quỳnh đùa giỡn rồi đá đi như vậy. Cậu tuần tú lịch sự, cả đời cậu chưa từng bị một ai chơi đùa hết lần này đến lần khác như vậy.

Không thể cứ hết lần này tới lần khác bị cô đuổi ra khỏi cửa một cách tồi tệ như thế.

Ninh Tây Cố khó khăn mở miệng: "... Chúng ta thương lượng lại một chút đi?"

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói thẳng: "Không thương lượng, bây giờ cậu hoặc là kí, hoặc là rút." "

Ninh Tây Cố nhìn chăm chăm vào tờ giấy kia khoảng hai phút, mới cầm bút lên, dùng sức đến nỗi các đốt ngón tay trắng bệch, tựa như muốn bóp nát cây bút.

Cậu nghiêng rãnh nghiêng lợi ký tên của mình xuống, ấn mạnh đến mức giống như muốn xuyên qua cả mặt sau của tờ giấy.

Thật ra Nhạc Quỳnh Quỳnh có hơi kinh ngạc.

— —Mẹ nó thế mà cũng ký à? Thật sự ký rồi à??!!

Tuy rằng có thể không có hiệu lực pháp lý, nhưng dù sao cũng coi như tỏ rõ thái độ.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không khỏi suy nghĩ linh tinh, Ninh Tây Cố rất thiếu tiền sao, cậu sao vậy ta? Người nhà bệnh nặng thiếu tiền? Anh đang gấp rút muốn trở thành con sói hoang của cô à?

Đúng là kiếm được một món hời. Nhạc Quỳnh Quỳnh vui vẻ vô cùng.

Cô đã điều tra rồi, mấy người mẫu nam ở câu lạc bộ còn không đẹp trai bằng Ninh Tây Cố, mỗi lần hẹn gặp đều phải mất một đến hai ngàn tệ, hơn nữa còn không dọn dẹp cũng chẳng nấu cơm.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nheo mắt nhìn sắc mặt tái nhợt của Ninh Tây Cố, cách một cái bàn, cô nghiêng người về phía cậu, có chút đê tiện hỏi: "Cậu ký thật à?"

Ninh Tây Cố nghe thấy câu này thì trong lòng lập tức sụp đổ. Bằng không thì sao? Há? Cô có ý gì? Chẳng lẽ Nhạc Quỳnh Quỳnh lại

đùa giỡn với cậu sao? Vốn cho rằng một giây sau mình sẽ bị ném ra ngoài, vậy mà cô lại đột nhiên hỏi một câu như vậy?

Nhạc Quỳnh Quỳnh tựa như một đứa trẻ đã thực hiện được trò đùa dai của mình, cô tựa vào bàn, ngẩng đầu nhìn cậu, cười vui vẻ.

Ninh Tây Cố lại mê man, vậy bản hợp đồng này là nghiêm túc, hay chỉ là một trò đùa thôi vậy?

“Đùa thôi, tôi có phải loại bà chủ lòng dạ xấu xa đâu, hơn nữa cái này không tính là hợp pháp, có điều tôi rất thích thái độ của cậu. Hi hi.” Nhạc Quỳnh Quỳnh cầm lấy bản hợp đồng, tự viết xuống tên của mình, gấp lại, vui vẻ nói: “Tôi giữ trước đã.”

Cô chống một tay lên má, lườm biếng nhìn Ninh Tây Cố nói: “Nhắc mới nhớ, chúng ta còn chưa thảo luận xem xưng hô với đối phương như thế nào đâu.”

Trong lòng Ninh Tây Cố tràn đầy hối hận.

Luôn có cảm giác như đang ở trên thuyền giặc, không xuống được nữa.

Ninh Tây Cố hỏi: “Chị* muốn tôi gọi như nào? “Chị”?”

(*Tác giả ban đầu dùng 你 và 我, giống như You và I trong tiếng Anh, đến câu này mới dùng 姐姐 (Tỷ tỷ).)

“Gọi “Chị” đi. Lúc trước không phải cậu cũng gọi tôi là chị sao? Tôi cảm thấy rất ổn.” Nhạc Quỳnh Quỳnh nói, “Gọi “Bà chủ” rất già, hơn nữa cậu vừa đi ra ngoài đã gọi tôi là “Bà chủ”, vậy thì ai cũng biết tôi dùng tiền thuê cậu rồi.”

Ninh Tây Cố nghĩ nghĩ, nói: “Vậy thì chị có thể...”

Cậu đang định đưa ra ý kiến, Nhạc Quỳnh Quỳnh đã tự làm chủ, hào hứng bưng bưng nói: “Tôi đã nghĩ ra biệt danh cho cậu, một cái

gọi là “Bé thanh cao”, cậu xem cậu thanh cao như vậy, có phải là quá hợp không? Còn có một cái là “Ông Tử” bởi vì cậu là cún con tôi dùng tiền mua, Ông Ông* không dễ nghe, mà cậu còn nhỏ tuổi, cho nên tôi nghĩ ra cái tên này.”

(*Gâu gâu)

“Thế nào? Thế nào? Cậu chọn cái nào?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh gọi cậu là cún con, giống như đang khinh thường cậu, nhưng hình như cũng vô cùng thân mật, khi gần khi xa đùa giỡn cùng mập mờ. Điều kì lạ là, cậu không hề tức giận mà còn cảm thấy vô cùng thú vị.

Mặt Ninh Tây Cố đỏ tới mang tai trước hành động này của cô.

Cậu chưa bao giờ bị đặt biệt danh như vậy.

Mối quan hệ giữa cậu với bố mẹ khá lạnh nhạt, cậu cũng không có mấy người bạn, cho dù có đi chằng nữa, với tính cách lạnh lùng tĩnh lặng của cậu thì cũng sẽ chẳng có người nào dám nói đùa trước mặt cậu như vậy, hoàn toàn là đều rất tôn trọng cậu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn cậu bằng đôi mắt xinh đẹp, Ninh Tây Cố lắc đầu, cô truy hỏi: “Cậu thích cái nào hơn? À, cậu xấu hổ nên không chọn được phải không? ... Vậy chi bằng tôi gọi hết nhé, muốn gọi thế nào thì gọi.”

Người cao ngạo như Ninh Tây Cố cũng bị cô đánh bại hoàn toàn: “Tôi...”

Đồng hồ báo thức của Nhạc Quỳnh Quỳnh vang lên, cô liếc nhìn lịch trình trong ngày, nói: “Được rồi, muộn rồi, cậu mau về trường đi, tôi phải tăng ca ở nhà.”

“Chúng ta hẹn gặp sau.”

Chủ đề của Ninh Tây Cố đột nhiên bị dập tắt, cậu đành phải nắm lấy chủ đề quan trọng nhất: “Hả? Vậy lần sau khi nào thì chị tìm tôi?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh suy tư: “Ừm... Hai ngày nữa là được nghỉ tết nguyên đán rồi, cậu có về nhà không? Nếu không về nhà thì có thể đến tìm tôi.”

Ninh Tây Cố tiếc nuối vạn phần, nói: “Tôi phải về nhà, tôi đã đồng ý với bố mẹ rồi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh “À” một tiếng: “Vậy chuyện này để ra tết xem xét thời gian rồi sắp xếp vậy.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh tiễn cậu ra cửa, Ninh Tây Cố miễn cưỡng đi ra ngoài, nghĩ thầm, hôm nay cậu cũng không được giữ lại qua đêm...

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa ngủ dậy, đầu tóc rối bù, có chút lộn xộn, trên gò má tuyết hiện lên hai vệt ửng hồng, cả người tỏa ra hơi thở vui vẻ hạnh phúc tựa như ánh mặt trời, tuy rằng có chút lười thôi nhưng rất tự tại.

Nhạc Quỳnh Quỳnh tươi cười: “Tạm biệt nhé, bé thanh cao.”

Vào giây phút này, cậu sửng người trước nụ cười đó của cô, giống trong đầu đang mơ hồ choáng váng. Cậu nghĩ, cô cũng đáng yêu đấy chứ.

Nụ cười của Nhạc Quỳnh Quỳnh lần này thật sự rất trẻ con, hoàn toàn khác với lần bọn họ khiêu vũ trước đó. Nói thế nào nhỉ? Nó làm cậu nhớ đến cô bé ở trên núi Alps trong “Heidi”, tựa như một cơn gió trong lành.

Cậu biết trong lòng Nhạc Quỳnh Quỳnh có chút xấu xa, nhưng cậu không thể ghét bỏ nó.

Bất tri bất giác Ninh Tây Cố cũng cười rộ lên, ngay cả chính cậu cũng không nhận ra giọng nói của mình dịu dàng và bất lực biết bao: “Tạm biệt. Chị, chị nhớ phải đến tìm tôi sớm nhé.”

“Cho dù không thể đến tìm tôi, vậy thì chị có thể nhắn tin qua Wechat, nói chuyện với tôi nhiều hơn.”

“Ồ.” Nhạc Quỳnh Quỳnh trả lời qua loa một tiếng, Ninh Tây Cố hoàn toàn không nhìn ra một tiếng lầm bầm này của cô là đồng ý hay là không đồng ý.

Bây giờ Ninh Tây Cố cũng không muốn phải về nhà gặp bố trong dịp tết nguyên đán. So với việc về khu biệt thự lạnh lẽo kia, cậu càng muốn ở cùng Nhạc Quỳnh Quỳnh hơn, cho dù là bị Nhạc Quỳnh Quỳnh làm cho tức chết cũng được.

Ninh Tây Cố thật sự không muốn về nhà.

Cậu lê thê mãi đến chạng vạng tối ngày 31, khi mọi người trong kí túc xá về hết cậu mới từ từ lên đường.

Cậu chẳng thèm mang theo cái gì, tay không rời đi, không quên đóng cửa và cửa sổ, kiểm tra các thiết bị điện đã tắt hết chưa, sau đó mới khoá cửa lại.

Đi ra ngoài gọi xe đến sân bay.

Đến sân bay đã là hơn nửa tiếng sau.

Ninh Tây Cố trực tiếp đi vào khu đăng kí VIP.

Trên đường băng, một chiếc máy bay tư nhân màu bạc đang yên tĩnh đợi một mình cậu.

Chương 8

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Vương Linh

Beta: Yam

Từ sau khi mẹ qua đời, bố dọn về căn nhà ở gần công ty tổng bộ được thành lập ở thành phố Y nước A. Hai bố con hơn ba tháng không nói chuyện với nhau, quan hệ trở nên cứng nhắc.

Lúc Ninh Tây Cố đến nhà thì trong nhà chỉ có người giúp việc, cậu nhận một tin nói với bố là đã về tới nhà, mặc dù nhân viên đến đưa đón cậu cũng sẽ báo cáo lại với bố cậu, bây giờ tự mình đi nghỉ thôi.

Trên máy bay có giường.

Ninh Tây Cố đã ngủ một giấc rồi, cho nên bây giờ không hề cảm thấy buồn ngủ.

Chẳng qua là có hơi buồn chán.

Bởi vì buồn chán, ma xui quỷ khiến thế nào cậu lại nghĩ đến Nhạc Quỳnh Quỳnh, nghĩ đến chuyện hoang đường, chính mình chủ động nhận việc được phụ nữ “Tài trợ”.

Nếu như bố biết đến Nhạc Quỳnh Quỳnh thì sao? Sẽ trách mắng cậu à?

Ninh Tây Cố không muốn bố biết chuyện này. Khó lắm mới gặp được một chuyện thú vị như thế này, cậu còn muốn chơi thêm một lúc nữa, cho nên trước mắt vẫn nên giữ kín chuyện này!

Lúc ăn cơm tối, bố từ công ty trở về.

Trong nhà ăn rộng rãi trống trải, hai bố con ngồi ở hai đầu của một chiếc bàn dài, hai người trầm mặc ăn bữa trưa kiểu Tây đã được dọn lên sẵn.

Tuy là tay nghề của đầu bếp cao cấp, nhưng Ninh Tây Cố lại nhớ đến bữa cơm bình thường ở nhà Nhạc Quỳnh Quỳnh, Nhạc Quỳnh Quỳnh ăn bữa cơm mà cậu làm. Kỳ thực đó cũng là lần đầu tiên cậu làm cơm, làm dựa theo cách dạy nấu ăn tìm được trên mạng, nhưng mùi vị cũng tạm ổn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ăn rất ngon miệng, ngay cả một đứa trẻ con cũng không thể nào ăn ngon miệng như cô. Cô ăn sạch cả bàn thức ăn mà cậu làm, cô còn rất ồn ào, cười hì hì khen cậu vài câu: “Ăn ngon quá, sao cậu làm ngon quá vậy? ... Lần đầu nấu cơm hả? Thật không? Tôi không tin. Lần đầu nấu sao có thể nấu ngon như vậy?”

Chỉ cần nghĩ tới khuôn mặt tươi cười hạnh phúc khi được ăn no của Nhạc Quỳnh Quỳnh, khóe miệng của Ninh Tây Cố không kìm được mà nhếch lên.

Bố hỏi: “Gần đây học hành thi cử thế nào rồi?”

Ninh Tây Cố báo cáo một dãy các con số cụ thể.

Nhặt nhẻo.

Cuộc đối thoại giữa hai bố con họ luôn là như vậy, không có sự quan tâm hỏi han mà chỉ như cấp trên tra hỏi tình hình làm việc gần đây của cấp dưới.

Nhưng cả hai đều đã quen rồi.

Bố nghe xong, hài lòng gật đầu “Ừ” một tiếng rồi nói: “Năm học này kết thúc thì chuyển về đây học đi!”

“... Vâng.” Tim Ninh Tây Cố đập thành thịch vài tiếng mới trả lời.

Nói như vậy thì, cậu chỉ có thể chơi đùa với Nhạc Quỳnh Quỳnh thêm nửa năm nữa mà thôi.

Nguyên nhân cậu quay về nước học là vì sau khi mẹ cậu bị bệnh muốn quay trở về quê hương, cậu muốn ở gần mẹ hơn. Lúc đó bệnh tình của mẹ đã đến giai đoạn cuối, không cách nào chữa được, chỉ có thể bầu bạn vượt qua chặng đường cuối cùng này thôi. Bố đối xử với cậu lạnh nhạt, nhưng đối xử với mẹ rất tốt, thỏa mãn hết thảy nguyện vọng của mẹ. Một tháng cuối cùng, bố còn buông bỏ hết công việc ở nhà làm bạn với vợ.

Mẹ cậu cùng cậu đón sinh nhật mười tám tuổi, không phải buổi tiệc lớn, chỉ là người một nhà cùng ăn mừng với nhau mà thôi.

Tuy là cậu đã xuất hiện trong tang lễ và lễ truy điệu của mẹ, nhưng vẫn khiêm tốn, không muốn người khác biết đến mình. Năm nay bố định sẽ từ từ tiến cử cậu ra bên ngoài, để cho người ngoài biết nhà họ Ninh còn có người thừa kế là cậu.

Ninh Tây Cố là đứa trẻ sinh ra khi hai người đã già, là thành quả của thụ tinh trong ống nghiệm, lớn lên trong lồng kính.

Lúc bé, cơ thể cậu yếu đuối, nhiều bệnh, một năm có 365 ngày thì có đến 360 ngày cậu nằm trong bệnh viện, nguy cơ chết non luôn hiện hữu. Bố mẹ tìm rất nhiều bác sĩ cho cậu nhưng vẫn không có cách gì, cuối cùng đến nhờ cậu huyền học, thần đạo, mời một vị đại sư đến xem mệnh cho cậu.

Đại sư nói mệnh của bố mẹ cậu vốn không con, đứa bé này là do cưỡng cầu mà có cho nên Diêm Vương mới muốn đưa đi, nếu muốn bảo vệ được mạng cho đứa bé này thì không thể nuôi dưỡng bên cạnh bố mẹ, nhất là bố. Hơn nữa không thể công khai sự hiện diện của cậu bé, cứ nuôi đến năm mười tám tuổi thì coi như không sao nữa rồi.

Kỳ lạ là, sau khi làm theo như vậy, cơ thể cậu thực sự đã dần dần trở nên khỏe mạnh hơn.

Hầu như mỗi ngày mẹ đều sẽ đến gặp cậu, chỉ là buổi tối sẽ không ngủ cùng cậu, lúc cậu mới hai tuổi đã có thể ngoan ngoãn ngủ một mình, không khóc không làm loạn rồi. Cậu rất ít khi gặp được bố, một tháng cũng không gặp được quá một lần, thỉnh thoảng gặp mặt một lần cũng không thể thân thiết nổi, vô cùng lạnh nhạt. Rồi đến tiểu học, cậu vào trường tiểu học nội trú, cấp hai, cấp ba cũng là trường nội trú.

Đến tận đại học vẫn ở ký túc xá như trước. Kỳ thực người trong nhà có mua cho cậu một căn nhà gần trường đại học rồi, cậu có thể đến đó ở, nhưng cậu không muốn quá khác biệt với người khác nên đôi khi cuối tuần hay trên thư viện hết chỗ tự học rồi mới qua bên đó.

Nói chung, người bên ngoài không biết nhà họ Ninh còn có một đứa con trai là cậu, vẫn luôn cho rằng sau khi đứa con trai lớn của vợ chồng họ chết thì về sau tuyệt hậu rồi, mà bạn học của cậu cũng cho rằng cậu chỉ là một người bạn có xuất thân bình thường mà thôi.

Từ nhỏ Ninh Tây Cố đã bị người khác dạy dỗ theo tiêu chuẩn của một đứa trẻ ngoan, tất cả mọi thứ đều được dùng thước đo để vẽ ra. Hai năm qua, cậu cảm thấy sự nhấn nại của mình đã đến cực hạn, cậu muốn nổi loạn nhưng lại không biết nên bắt đầu từ đâu.

Hút thuốc, uống rượu thậm chí những thứ nguy hiểm hơn, cậu không có hứng thú, cảm thấy như vậy rất ngốc.

Lúc dùng cơm với bố, cậu cảm thấy nhớ Nhạc Quỳnh Quỳnh vô cùng. Cậu bỗng nhiên hiểu được tâm trạng của mấy cậu bạn trước kia, khi đi học nhưng vẫn muốn đi chơi game, xem tiểu thuyết, chắc là cũng tương tự như thế đấy.

Cuối cùng cũng dùng xong cơm tối.

Buổi tối cũng không có chuyện gì làm để giết thời gian.

Ninh Tây Cố có chút do dự mà tìm Nhạc Quỳnh Quỳnh nói chuyện phiếm: “Chị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhăn lại: “Vừa lúc! Nhanh! Bây giờ gọi điện thoại cho tôi ngay đi!!!”

Ninh Tây Cố: “?”

Thế nhưng cậu vẫn làm theo lời Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Đây là lần đầu tiên, cậu nghe Nhạc Quỳnh Quỳnh dùng giọng nói nũng nịu như thế nói chuyện, như thể biến thành người khác vậy, vừa mở miệng ra đã tấn công: “Honey, sao vậy?”

Ninh Tây Cố vừa cảm thấy nổi da gà, mặt cũng đỏ cả lên: “...”
Cậu có thể tưởng tượng biểu cảm giả tạo đó của Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Ừ, ừ, tôi biết là cậu nhớ tôi mà.” Hình như bên cạnh Nhạc Quỳnh Quỳnh còn có ai đó, giọng nói nghe có vẻ nhỏ đi một chút: “Xin lỗi nhé, cậu bạn trai của tôi dính người quá, đột nhiên gọi điện thoại cho tôi, nói chuyện với anh sau vậy, tôi nói chuyện với cậu ấy một chút.”

Ninh Tây Cố mơ hồ nghe được giọng nói không vui của một người đàn ông: “Quỳnh Quỳnh...”

Giọng Nhạc Quỳnh Quỳnh lập tức thay đổi, cô tức giận nói: “Anh gọi ai là Quỳnh Quỳnh? Bây giờ chúng ta đã không còn quan hệ bạn trai bạn gái gì nữa rồi, anh gọi thân mật như vậy không tốt lắm thì phải? Bạn gái anh không ghen à?”

À, đã hiểu. Ninh Tây Cố từ trên giường bật dậy, biết còn cố tình hỏi: “Chị, chị đang nói chuyện với ai thế?”

Có thể là do giọng nói của cậu rất lớn, khiến cho người bên ngoài cũng loáng thoáng nghe thấy cuộc trò chuyện giữa hai người họ.

Nhạc Quỳnh Quỳnh kỳ quái nói: “Không có gì, chỉ là một người không quan trọng mà thôi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Vốn tôi cũng định hỏi cậu đến nhà chưa? Không phải cậu phải về nước đón năm mới sao?”

Cô nhớ mang máng về gia thế mà Ninh Tây Cố bịa ra trong bữa tiệc lần trước, dựa theo đó mà bịa tiếp.

Ninh Tây Cố đáp: “Đến rồi. Tôi vừa ăn cơm tối xong.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh thuận miệng nói: “Nhanh quá nhỉ.”

Ninh Tây Cố ăn ngay nói thật: “Ừ, ngồi máy bay tư nhân mà.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “A, đúng ha. Ha ha.” Cô nghĩ thầm, sao thẳng nhóc này càng bịa càng thái quá vậy.

Nhạc Quỳnh Quỳnh làm bộ nói: “Tôi thật sự nhớ cậu quá, bao giờ thì cậu về?”

Ninh Tây Cố biết những lời này không phải thật lòng, nhưng cho dù người này đang giả vờ mong chờ cậu ở bên cạnh thì cậu vẫn cảm thấy trong lòng ấm áp, nửa thật nửa giả dịu dàng nói: “Chị muốn gặp tôi rồi à? Vậy bây giờ tôi để bọn họ hỏi thử giờ bay, ngày mai tôi về.”

Nghe cậu nói thế, Nhạc Quỳnh Quỳnh không khỏi đỏ mặt, từ tận đáy lòng cô phỉ nhổ thẳng nhóc có kỹ thuật lừa đảo cao siêu này, câu này của cậu ta nghe như thật sự thích cô vậy, tình ý triền miên. Hơn nữa giọng nói Ninh Tây Cố lại rất êm tai, nếu đổi lại là cô gái khác chắc chắn là không thể chống đỡ nổi.

Ngược lại Nhạc Quỳnh Quỳnh không hề xấu hổ mà tiếp tục giả vờ, hàm hồ nói: “Ừ, tôi còn có chút việc, cúp trước nhé, đợi lát nữa gọi lại cho cậu.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cúp điện thoại, nhìn về phía Cừu Tuấn.

Cừu Tuấn xem xong màn kịch này thì không thể làm gì khác hơn là nói: “Em không cần giả bộ trước mặt anh như vậy...”

“Tôi không cố ý, tôi và cậu ta thân thiết như vậy đấy.” Nhạc Quỳnh Quỳnh mạnh miệng nói, sau đó cô lại hỏi: “Anh đến tìm tôi có việc gì?”

Kể từ khi Cừu Tuấn nhìn thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh hôn người đàn ông khác ở cửa quán rượu thì vẫn luôn lo lắng không thôi, sau đó lại nhìn thấy tấm hình chụp hai người mà Nhạc Quỳnh Quỳnh đăng hôm giáng sinh, đã mấy ngày rồi anh ta không thể ngủ ngon được một giấc.

Buổi trưa hôm nay lái xe đi ăn, anh ta lại bắt tri bắt giác đến dưới lầu công ty Nhạc Quỳnh Quỳnh. Hắn là do đã tới đây quá nhiều lần, cơ thể đã hình thành một loại ý thức vô điều kiện, anh ta muốn gặp cô một chút, quả nhiên gặp được Nhạc Quỳnh Quỳnh ở nhà hàng cô hay tới.

Cừu Tuấn hiểu Nhạc Quỳnh Quỳnh, cô là một người phụ nữ khó đố, thường thì không thể nào có chuyện nhanh như vậy đã xà vào lòng người đàn ông khác.

Nhưng nam sinh trong hình kia quả thực quá anh tuấn.

Hơn nữa anh ta nghĩ, ngày đầu tiên Nhạc Quỳnh Quỳnh gặp đối phương đã trực tiếp hôn môi rồi. Mà anh ta thì sao, lúc đầu tốn rất nhiều thời gian mới được nắm tay, mà mãi cho đến khi bọn họ chia tay, anh ta cũng không thể tiến thêm bước nào với Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Nếu không phải là bởi vì cái giới hạn máy móc của Nhạc Quỳnh Quỳnh, không để cho anh ta thân cận, thì anh ta cũng sẽ không đến mức nhất thời mê muội mà nhận lời tỏ tình của người phụ nữ khác.

Phụ nữ đều coi trọng nhan sắc, một người đàn ông đẹp trai có sự khác biệt rất lớn với những người đàn ông khác. Không có ai hiểu rõ Nhạc Quỳnh Quỳnh hơn người bạn trai cũ của cô như anh ta, Nhạc Quỳnh Quỳnh vô cùng yêu cái đẹp, cô thích tất cả những thứ xinh đẹp.

Rõ ràng bọn họ đã chia tay, thế nhưng anh ta vẫn rất lo lắng, lo lắng đến mức ăn không ngon ngủ không yên, anh ta muốn đích thân đến hỏi cô.

Cừu Tuấn khéo léo hỏi: “Em thật sự đang yêu đương với cậu nam sinh kia à? Người tùy tiện quen biết ở những nơi như thế, anh cảm thấy không đủ đứng đắn.”

“Dù sao vẫn tốt hơn anh.”

“Vẫn chưa tính là bạn trai, chỉ là đang hẹn hò thử mà thôi, cậu ấy đang theo đuổi tôi.” Nhạc Quỳnh Quỳnh dương dương tự đắc nói, nói dối không chớp mắt: “Vốn tôi cũng không thiếu người theo đuổi mà.”

“Sao nào? Anh được phép có người khác còn tôi thì không thể có người theo đuổi à?” Nhạc Quỳnh Quỳnh thấy vẻ mặt của anh ta có vẻ khó nhìn nên vui vẻ nói.

Cừu Tuấn trầm mặc một chút, nói: “Quả nhiên em không thật sự yêu anh.”

Thật hết nói nổi, Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ thầm, tôi còn vì anh mà khóc cả đêm đấy! Chỉ có điều, sau khi khóc xong thì cô coi như việc này đã qua rồi, hà cứ gì phải đau lòng vì một tên đàn ông cặn bã?

Nhạc Quỳnh Quỳnh buồn cười nói: “Một người đứng núi này trông núi nọ, ngoại tình như anh mà còn dám yêu cầu tôi phải thích anh? Anh cảm thấy tôi thích bị ngược à?”

Đây coi như là triệt để vạch mặt rồi, Cừu Tuấn không nói gì.

Nhạc Quỳnh Quỳnh liếc nhìn dáng vẻ quẫn bách cục xúc của anh ta, trong lòng vui vẻ, cô nói: “Chỉ có điều, tôi là người rộng lượng. Bao giờ anh và Khổng Chỉ San kết hôn vậy? Đến lúc đó tôi dẫn bạn trai tôi tới chọc nghẹn chết đôi cầu nam nữ nhà anh nhé.”

Cừu Tuấn im lặng không nói gì một lúc, thờ dài, ngược mắt nhìn cô, cứ như là bạn trai của cô, bất lực nói: “Em xem, chính vì em cứ xù lông, gây sự như vậy nên chúng ta mới không thể tiếp tục được nữa.”

À? Cuối cùng lại đổ lỗi cho cô?

Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không tính nhận cái vỏ ốc úp lên đầu mình này, nói: “Đủ rồi, ý anh là việc chúng ta chia tay là do lỗi của tôi?”

“Nếu không phải vì em...” Cừu Tuấn cũng tức tới mức không nhịn được, nhưng mới nói được một nửa thì lại nghĩ tới phong độ người đàn ông, mạnh mẽ nhin xuống, cứ như thể Nhạc Quỳnh Quỳnh đang cố tình gây sự còn mình thì dễ dàng tha thứ cho cô, nói: “Bỏ đi, việc của hai chúng ta, anh cũng có lỗi sai.”

Lời này chọc Nhạc Quỳnh Quỳnh nổi giận, cô lớn tiếng nói liên hồi: “Cái gì mà anh cũng có lỗi sai, ý của anh là người sai trước là tôi, còn anh chỉ có một phần trách nhiệm thôi sao? Nực cười. Một, tôi không hai lòng. Hai, tôi không phải người thứ ba, tôi không ghen với lòng.”

Cừu Tuấn có hơi hoảng hốt, cảnh tượng này anh ta quá quen rồi.

Mỗi lần đều như thế này, mỗi lần cãi nhau anh ta đều không thắng được một người luôn cố tình gây sự lại được nuông chiều thành thói như Nhạc Quỳnh Quỳnh, anh ta cảm thấy mệt mỏi, cũng cảm thấy hoài niệm: “Anh không hai lòng... Ít nhất... Là trước khi chia tay với em, anh không yêu đương với cô ấy.”

“Trước đây đều là em nói chia tay, lần đó là do anh nói, lúc đó anh nghĩ, nếu như em không đồng ý vậy thì không chia tay nữa, chúng ta kết hôn.”

“Nhưng em lại đồng ý.”

Cừu Tuấn hỏi: “Nhạc Quỳnh Quỳnh, em có từng thực sự thích anh bao giờ chưa? Hay là em chỉ muốn tìm một người bạn trai là nhân viên công vụ, có công việc ổn định, vừa hay anh lại phù hợp với yêu cầu của em?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh bị anh ta hỏi đến mức cũng có chút mờ mịt, cô cảm thấy mình thích Cừu Tuấn, cô thích người đàn ông này, hơn nữa lúc chia tay cô thật sự đau lòng, uống say một trận, khóc lóc một đêm.

Nhưng khi Cừu Tuấn hỏi cô như vậy, cô lại cảm thấy chột dạ. Thích thì đúng là có thích, nhưng hình như đúng là không tới mức rất rất thích.

Cô sẽ không đặc biệt thích bất cứ một ai.

Nói thật, cảm xúc đối với tình yêu của cô vô cùng mơ hồ. Nói như thế nào đây nhỉ, tuy là cô đã 24, nhưng đôi khi lại thấy linh hồn của mình đang dừng lại ở tuổi 18, không hề lớn lên, cô cũng không muốn tự mình lớn lên.

Cô cảm thấy mình là một đứa trẻ to xác, vẫn chưa chơi đủ.

Không đợi Nhạc Quỳnh Quỳnh tiếp tục mắng thì Cừu Tuấn đã đứng dậy, lạnh lùng rời đi.

Hồi lâu sau Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn không nói gì, cô còn chưa kịp nói gì mà. Cừu Tuấn chính là như vậy, nhìn thì không nóng không lạnh, lại thành thật, nhưng thật ra anh ta biết cách ngụy biện. Nếu anh ta không có quan hệ mờ ám với người phụ nữ khác từ lâu thì sao vừa mới chia tay cô đã quen ngay người khác rồi?

Nhưng đàn ông chính là như vậy, cho dù luôn mồm nói áy náy nhưng trong lòng không bao giờ cảm thấy mình thật sự sai, thẳng nào cũng ôm cái chủ nghĩa gia trưởng trong lòng.

Trong những người đàn ông cô từng gặp thì chỉ có Ninh Tây Cố tuổi còn nhỏ này dễ thương hơn một chút, hình như cũng chẳng có tật xấu nào quá trầm trọng

Gần đây việc duy nhất làm cô vui vẻ là trêu đùa cậu bạn kia.

Nhạc Quỳnh Quỳnh muốn tìm người nói chuyện cùng, ban nãy Ninh Tây Cố vừa mới gọi tới, vậy thì chắc là bây giờ cậu đang rảnh!

Nhạc Quỳnh Quỳnh gọi qua: “Alo? Bé thanh cao?”

Ninh Tây Cố hỏi thẳng: “Bạn trai cũ của chị đi rồi à?”

Mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh đỏ lên: “Đã nói bao nhiêu lần rồi, phải chú ý thân phận của cậu, cậu đang nói chuyện với bà chủ của mình đấy.”

Chương 9

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Vương Linh

Beta: Yam

Có lẽ là vì Ninh Tây Cố hoàn toàn không liên quan gì đến giới này của cô, là người chẳng liên quan gì đến mối quan hệ lợi ích, nên mới khiến cho Nhạc Quỳnh Quỳnh không hề cố kỵ gì mà thẳng thắn kể hết tất cả mọi chuyện. Hình như cũng rất lâu rất lâu rồi cô chưa từng bộc bạch hết tâm tình của mình với người khác như vậy.

Ninh Tây Cố hỏi: “Chị rất thích anh ta à”

Giọng nói Nhạc Quỳnh Quỳnh nghe có hơi ngập ngừng: “Tôi cũng không rõ lắm, lúc đi học môn ngữ văn của tôi tệ lắm, mấy câu hỏi văn vẻ như này không biết nên trả lời thế nào nữa”

Có những vấn đề ngay cả là giữa bạn thân với nhau cũng khó mà nói được, bởi vì bạn thân đều là con gái, không thể nào dựa trên góc độ của một người đàn ông để đưa ra ý kiến cho cô.

Vì vậy, Ninh Tây Cố chỉ có thể nhàm chán nghe Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi cậu những vấn đề rất tức cười.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Cậu có cảm thấy tôi là một người hư vinh không?”

Hư vinh chứ, nếu không hư vinh thì sao lại tìm người giả làm phú nhị đại để đi khoe khoang? Ninh Tây Cố nghe Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi như vậy thì suýt chút nữa bật cười thành tiếng, cậu cố nhịn cười, dùng bản lĩnh của một tên tiểu bạch kiểm mà cậu tự tu dưỡng ra mà dỗ bà chủ của mình: “Đương nhiên là không rồi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh lại hỏi: “Tôi có dung tục không?”

Đương nhiên dung tục, chị đúng là đồ ăn hại, tôi vất vả làm giáo án dạy cho chị, chị nói không học là không học luôn à. Ninh Tây Cố vừa nghĩ vừa tiếp tục nói xạo: “Không đâu.”

Cuối cùng Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Có phải tôi rất ngốc không?”

Đúng, vô cùng ngu ngốc. Ninh Tây Cố vừa định mở miệng nói chuyện thì đã nghe Nhạc Quỳnh Quỳnh tự lẩm bẩm trả lời: “... Thôi đi, điều này không cần cậu nói ra, tôi biết tôi rất ngốc. Tôi cũng chẳng thích đọc sách gì cho cam.”

Ninh Tây Cố bật cười, nghe Nhạc Quỳnh Quỳnh nói như vậy, cậu lại thật sự muốn nói rằng: “Không phải, chị không ngốc.”

Cậu suy nghĩ một chút, nếu như Nhạc Quỳnh Quỳnh ngốc như vậy, mà cậu lại không lừa được thì nên gọi là gì đây? Đương nhiên Nhạc Quỳnh Quỳnh không thể coi là ngốc, hơn nữa, còn có một chứng cứ rất quan trọng, một kẻ ngốc có thể từ hai bàn tay trắng mà thành lập một công ty nhỏ sao?

Ninh Tây Cố nghĩ tới nghĩ lui, Nhạc Quỳnh Quỳnh đột nhiên nói những thứ này với cậu để làm gì, là muốn tạo dựng hình tượng một người phụ nữ ngu ngốc trước mặt cậu sao?

Mặc dù Nhạc Quỳnh Quỳnh biết lời nói của Ninh Tây Cố là nửa thật nửa giả, thế nhưng được người khác khen, cả thể xác và tinh thần cô đều thấy vui vẻ, khuôn mặt nhỏ đỏ ửng.

Ai bảo người khác không cần được khen chứ? Mặc kệ là thật lòng hay giả dối thì bất cứ ai cũng thích được khen mà.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Tôi gọi cậu là bé thanh cao, nhưng kỳ thực cậu còn là một tên nhóc bịp bợm nữa, nói dối mà không hề do dự chút nào.”

Ninh Tây Cố: “Tôi không lừa chị, chị à.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh bất thành linh cười hì hì nói: “Bé thanh cao, cậu có biết tại sao tôi lại đặt cho cậu cái nickname là “Bé thanh cao” này không? Có lúc khi nói chuyện với cậu, tôi có cảm giác như đang nói chuyện với đám tiểu thư, thiếu gia như Đồng Tuyết Dao ấy. Chính là... Cảm giác nhìn đời từ vị thế cao hơn người khác, cậu ý vào việc cậu thông minh cho nên khinh thường tôi ngốc đúng không?”

Ninh Tây Cố giật bắn người: “...”

“Nhưng mà chẳng sao cả.” Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa hào hiệp vừa như một người phụ nữ xấu xa nói: “Dù sao tôi cũng chỉ vui đùa với cậu chút thôi, chừng nào cậu về, chị tìm cậu chơi nữa nhé!”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười cười: “Bai bai.”

Vừa dứt lời, chưa đợi Ninh Tây Cố nói gì, điện thoại đã bị ngắt.

Ninh Tây Cố nhìn chằm chằm điện thoại một hồi, cậu còn chưa nói hết câu, Nhạc Quỳnh Quỳnh đã tự mình nói tự mình cúp điện thoại rồi, khiến cho lòng cậu bây giờ như đang lơ lửng chơi vơi giữa tầng mây.

Thật là một người phụ nữ kỳ lạ, lần nào cũng như vậy, Ninh Tây Cố nghĩ.

Cậu có thể tìm thấy rất nhiều tính xấu trên người Nhạc Quỳnh Quỳnh như: Hư vinh, coi trọng đồng tiền, tầm thường, ngốc nghếch, lười biếng, thay đổi thất thường, tùy hứng làm bậy.

Ngoại trừ vẻ ngoài đẹp đẽ ra thì quả thật là chẳng còn gì nữa.

Nhưng cậu vốn là muốn tìm một người con gái hư hỏng để chứng tỏ sự phản nghịch của mình, nếu như đối phương là một cô gái quá tốt thì ngược lại sẽ khiến cho cậu không nhẫn tâm.

Một Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa xinh đẹp lại vừa ngốc nghếch này chính là lựa chọn tốt nhất. Nếu đổi lại là một cô gái ngây thơ thuần khiết thì trong lòng cậu sẽ sinh ra cảm giác tội lỗi, nhưng Nhạc Quỳnh Quỳnh lại là người trong giới phong trần, trên người dính thêm chút bùn đất với cô cũng không quan trọng.

Cậu tính dùng Nhạc Quỳnh Quỳnh làm bước đệm đầu tiên, tích góp kinh nghiệm, trở thành một người đàn ông lão luyện trong thế giới của những người trưởng thành.

Chờ đến khi cậu hoàn thành xong nghi lễ trưởng thành, chuyển thành dạng đàn ông đào hoa thì có thể thẳng thắn chia tay với Nhạc Quỳnh Quỳnh... Không đúng, bọn họ vốn chưa tính là quan hệ yêu đương.

Cậu chỉ là một nét bút nhỏ trong lịch sử tình trường của người con gái cận kề Nhạc Quỳnh Quỳnh mà thôi.

Mỗi bên đều đạt được nhu cầu từ trong cuộc giao dịch mờ ám.

Nhưng trước khi đạt được mục đích thì cho dù người con gái Nhạc Quỳnh Quỳnh này có ngốc thế nào, có vô lý, cố tình gây sự thế nào đi nữa thì cậu vẫn phải nhẫn, cho đến khi cậu cảm thấy bản thân có thể trở thành một gã công tử đào hoa mới thôi.

Ninh Tây Cố ngủ một đêm.

Sáng sớm hôm sau, vào ngày đầu năm mới, cậu cùng bố đi tảo mộ anh cậu.

Mới sáng sớm đã có một cơn mưa nhỏ.

Bãi cỏ xanh mướt như mới được phủ thêm một lớp dầu bóng, khuôn viên nghĩa trang vô cùng an tĩnh, dọc theo đường đi còn có mấy con chim sẻ đuôi xám nhảy tới nhảy lui trên mặt đất.

Chàng trai trên di ảnh nhìn không lớn hơn Ninh Tây Cố bao nhiêu, khoảng chừng hai mươi mấy tuổi, hai anh em trông giống nhau đến năm sáu phần, chỉ là người anh trên di ảnh trông rất vui tươi còn người em trai đứng trước mộ lại trông khá lạnh lùng.

Ninh Tây Cố chưa từng gặp người anh này.

Sau khi anh chết cậu mới được sinh ra, chính xác là bởi vì người anh này chết đi nên mới phải tạo ra một sản phẩm thay thế là cậu.

Anh hai là đứa con do bố mẹ sinh tự nhiên mà có, đứa con trai duy nhất, nghe nói được cưng chiều từ bé, hơn nữa còn là một đứa trẻ rất thông minh, học tập và thể thao, cái nào cũng tốt, vị trí thừa kế nhà họ Ninh người người đều biết, quả thực là như một đứa con trời.

Lúc đó anh hai đã hai mươi tuổi, vừa tốt nghiệp đại học thì vào công ty gia đình làm việc, mọi việc đều vô cùng suôn sẻ thuận lợi.

Nhưng chẳng ngờ, người tính cũng không bằng trời tính.

Trong một lần du lịch trượt tuyết, anh ấy ngã gãy cổ, lúc được phát hiện ra thì đã tắt thở từ lâu. Người thừa kế duy nhất của nhà họ Ninh, được dày công bồi dưỡng từ nhỏ cứ như thế mà chết đi.

Bố mẹ người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, vô cùng thương tâm, vì cần người kế thừa gia sản kén chọn nên mới nghĩ đến việc sinh thêm một đứa nữa. Vậy là nhờ có sự tiến bộ của khoa học kỹ thuật, dùng phương pháp thụ tinh trong ống nghiệm, bố mẹ đã già của cậu mới sinh ra được đứa con trai thứ hai là cậu. Mẹ vì vậy mà bệnh nặng, có lúc thậm chí Ninh Tây Cố còn nghĩ, nếu như mẹ không sinh cậu ra thì có lẽ mẹ sẽ sống được lâu hơn.

Khi còn bé chưa hiểu chuyện, cũng chẳng có ai nói cậu biết chuyện này.

Thế nhưng cậu là một đứa trẻ thông minh, từ nhỏ cậu đã thấy lạ, vì sao bố mẹ của mình lại già hơn bố mẹ người khác nhiều như vậy,

có khi còn có thể làm ông làm bà của đứa trẻ khác rồi. Cậu còn biết hằng năm nhà cậu sẽ đi bái mộ, mà người nằm trong mộ chính là anh của cậu.

Bố sẽ sờ đầu cậu, cổ vũ cậu: “Anh con là một người vô cùng xuất sắc, con cũng phải xuất sắc như anh vậy, có biết không?”

Lúc còn bé, suy nghĩ của cậu cũng chỉ như một đứa trẻ bình thường, cậu khát vọng được người lớn khen ngợi cho nên mới làm một đứa trẻ ngoan, một học sinh xuất sắc.

Sau đó cậu nhận được rất nhiều lời đánh giá từ bố: “Anh con còn làm tốt hơn con nhiều, con không nên quá kiêu ngạo.”

“Học thêm một ngôn ngữ nữa đi, anh con bằng tuổi con bây giờ đã bắt đầu học rồi đấy, con cũng nên học đi.”

“Đi tham gia cuộc thi đấu này đi! Anh con cũng từng tham gia rồi.”

“Con phải học hành thật tốt, sau này còn phải kế thừa gia sản nữa.”

Lúc đầu Ninh Tây Cố xem anh hai như một mục tiêu để theo đuổi, cậu cứ mơ mơ màng màng theo đuổi theo hình tượng đó mà lớn lên, nhưng đó vẫn là mục tiêu mơ hồ trước mắt, là mục tiêu chẳng bao giờ có thể đạt tới.

Trước khi mất, mẹ cậu nói với cậu: “Tây Cố, mẹ chỉ mong con có thể vui vẻ mà sống, con muốn làm gì thì làm cái đó, chỉ cần mạnh khỏe vui vẻ là được rồi.”

Con thỏ trắng côi cút, đông bên tây cố.

Áo không bằng mới, người không bằng cũ.*

(*Raw:

茕茕子兔，东奔西顾。

衣不如新， 人不如故。

西顾 = Tây Cố, tên nam chính.

Ý của câu thơ này là chỉ một người bị vứt bỏ đến mức bị ép buộc phải rời đi, giống như chú thỏ trắng cô đơn, hết chạy Đông lại ngó Tây. Có mới nới cũ, áo cũ thì không bằng áo mới nhưng người mới thì chắc chắn không thắng người cũ.)

Bố đặt tên “Tây Cố” cho cậu, là vì tưởng nhớ đến con trai lớn sao? Người không bằng cũ, người không bằng cũ.

Bỗng nhiên có một ngày, từ trong việc học tập mệt mỏi và cô độc, Ninh Tây Cố chợt tỉnh ngộ: Tại sao mình lại phải cố gắng để trở thành một người khác như vậy?

Nhưng đã nhiều năm qua đi, cậu đã quen với việc làm theo yêu cầu của bố mà ngày càng trở nên giống anh hai. Làm người phải lễ độ, thành tích phải ưu tú, phải giành được giải nhất trong các cuộc thi, quan hệ xã giao phải rộng, cứ thế đến bây giờ, cậu quay đầu nhìn lại.

Dáng vẻ nội tại thực sự của bản thân lại vô cùng mơ hồ, rất không rõ ràng, rốt cuộc cậu là người thế nào? Đến chính Ninh Tây Cố cũng không thể nói rõ được.

Cho dù cậu muốn phản nghịch, muốn để bản thân mình phóng túng thế, nhưng đến cùng cậu cũng không biết bản thân mình là như thế nào?

Cho nên đến cả việc phản nghịch, muốn tự mình cất cánh, cậu cũng hoàn toàn không biết bắt đầu từ đâu.

Sau khi dọn dẹp mộ, Ninh Tây Cố hỏi bố cậu: “Trường học của con chỉ cho nghỉ hai ngày, con phải về rồi.”

“Được.” Bố nói.

Ninh Tây Cố lại ngồi máy bay tư nhân trở về, cậu không trở về trường học mà trực tiếp đi đến chỗ ở của Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Cậu muốn nhìn thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Lần này chắc là Nhạc Quỳnh Quỳnh sẽ rất bất ngờ cho xem? Ninh Tây Cố tưởng tượng ra khuôn mặt bất ngờ của Nhạc Quỳnh Quỳnh thì không khỏi nở nụ cười.

Nói không chừng sẽ cảm động đến mức trực tiếp đồng ý ngủ cùng cậu đấy chứ!

Đến đây hai lần rồi, Ninh Tây Cố đã có thể tìm được cửa nhà Nhạc Quỳnh Quỳnh một cách quen thuộc, nhấn chuông cửa.

“Ding dong. Ding dong.”

Không có ai trả lời. Lại ấn.

“Ding dong. Ding dong.”

Vẫn là không có ai ra. Ninh Tây Cố bất giác nghĩ tới một việc.

Tết nguyên đán, cũng là ngày diễn ra hoạt động thúc đẩy mua bán của các cửa hàng trên mạng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh sắp mệt chết rồi.

Chỉ có điều hoạt động lần này của tiệm bọn họ không làm lớn như hồi giáng sinh, hai giờ sáng là cô có thể về nhà rồi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa ngáp vừa bước ra từ trong thang máy, mí mắt sắp dán chặt vào nhau. Cô nghĩ, may mà hôm nay không trang điểm, về nhà có thể ngả đầu ngủ ngay.

Nơi cô ở là nhà có thang máy, mỗi hộ một thang máy.

Thang máy vừa mở thì một bó hoa hồng lớn đã xuất hiện ngay trước mắt, chắn mất nửa cái cửa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh bất ngờ bị dọa đến mức giật mình.

Ngọn đèn hành lang mờ mờ, u ám, Ninh Tây Cố như một con cún to xác, người mặc tây trang, ngồi dưới đất, trong góc nhỏ giữa tường và cửa, trong lòng còn ôm một bó hoa lớn, khuôn mặt đẹp trai và anh tuấn kề sát bó hoa hồng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhẹ nhàng bước từng bước tới, ngồi xổm xuống nhìn ngắm khuôn mặt của Ninh Tây Cố. Thật là đẹp trai, thật sự rất đẹp trai, mũi cao môi mỏng, đường nét lạnh lùng nghiêm nghị, hàng lông mi tạo nên cái bóng thanh mảnh, cong vút dưới mí mắt. Chỉ có điều, ngay cả khi ngủ, cậu cũng mang lại cho người khác cảm giác lạnh lùng xa cách, lông mày hơi nhíu lại, hình như có vẻ không vui.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhẹ nhàng nắm lấy mũi của cậu.

Ninh Tây Cố hít thở không thông nên mới bật dậy, nhìn thấy cô.

Bọn họ dựa vào nhau rất gần.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thấy đáy mắt vốn vì buồn ngủ mà mờ mịt, tiêu cự mơ hồ của Ninh Tây Cố dần trở nên trong suốt, phản chiếu bóng hình cô trong đó. Như một vũ trụ thu nhỏ rực cháy trong một dải ngân hà rộng lớn, vào khoảnh khắc đó, cả không gian như sáng bừng cả lên.

Giọng nói của Ninh Tây Cố mang theo tiếng khàn khàn lười biếng do mới thức dậy, hàng chân mày hơi chau lại của cậu sau khi nhìn thấy cô thì bất giác giãn ra, khẽ cười, tựa như chỉ cần nhìn thấy cô mọi buồn phiền đều tiêu tan: “Chị về rồi?”

“Cậu này phải hỏi cậu mới đúng đấy!” Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Không phải cậu về nhà rồi sao? Sao lại quay trở lại nhanh như vậy?”

Ninh Tây Cố trả lời một cách hiển nhiên: “Không phải chị bảo tôi về sao? Tôi đã đồng ý hôm nay sẽ về.”

Nói xong, Ninh Tây Cố có chút buồn bực, nói lại: “Không đúng, là chuyện của ngày hôm qua mới đúng. Tôi đợi chị mấy tiếng đồng hồ rồi đấy.”

Trái tim thiếu niên đơn thuần sạch sẽ.

Bạn chỉ vô tình nói một câu, vậy mà cậu lại cho là thật một trăm phần trăm, dốc toàn lực hoàn thành điều mà bạn muốn.

Ninh Tây Cố ôm một bó hoa hồng lớn đến mức hai tay ôm không xuể, trong không khí ngập tràn mùi hương thơm ngát, cậu cười với cô: “Chị, cuối cùng thì chị cũng về rồi, tôi đến tặng hoa cho chị.”

Dường như cậu chỉ muốn thể hiện tình yêu nồng nhiệt không nơi nào ngoài của mình cho Nhạc Quỳnh Quỳnh thấy, gương mặt nhìn cô, không dám mơ mộng tới sự coi trọng của cô. Cô nguyện ý nhận lấy bó hoa, là cậu đã cảm thấy vô cùng mỹ mãn: “Chị nhận lấy đi, tôi đi đây. Ngủ ngon, chị, chị vất vả rồi.”

Cũng không biết có phải hôm nay làm việc quá mệt mỏi khiến đầu óc choáng váng.

Hay là do bóng đêm quá mê người

Mà Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy hôm nay Ninh Tây Cố đẹp trai đến kỳ lạ, trong nhất thời bị sắc đẹp mê hoặc, cô như bị quỷ thần sai khiến nói: “Đã trễ thế này rồi, ký túc xá trường cậu còn mở cửa không?”

Ninh Tây Cố nói: “Không sao cả, tôi có thể tìm khách sạn.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh có cảm giác như thể mình đang nhận một con cún con không ai cần, cô mềm lòng nói: “Thôi đi, vào đây trước đi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đã mở rộng cửa đón chào, thế nhưng Ninh Tây Cố vẫn đứng nguyên trước cửa không hề động đậy, cậu do dự nhìn cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười: “Vào trong đi, đứng ngây ra đó làm gì?”

Ninh Tây Cố cẩn thận từng li từng tí bước vào trong.

Cậu cúi đầu đổi giày, khoé miệng không nhin được mà cong lên.

Quả nhiên Nhạc Quỳnh Quỳnh là một người ăn mềm không ăn cứng.

Hôm nay cho cậu vào nhà, vậy thì mấy ngày nữa là có thể tán đổ Nhạc Quỳnh Quỳnh rồi nhỉ!

Chương 10

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Vương Linh

Beta: Yam

Ninh Tây Cố vốn cho rằng sau khi vào cửa cậu sẽ lại thấy một chiến trường hỗn độn, thế nhưng kết quả lại không giống như vậy, trông khá là ngăn nắp sạch sẽ, vượt ngoài dự đoán của cậu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh quay đầu nhìn cậu, phát hiện cậu luống cuống tay chân đi phía sau, không khỏi bật cười: “Làm gì thế? Căng thẳng cái gì? Chị đây sắp mệt chết rồi, không còn sức đâu mà ngủ với cậu. Cậu ngủ trên sofa đi!”

Ninh Tây Cố hoàn toàn không nghĩ đến việc hôm nay có thể tiếp xúc thân mật gì với Nhạc Quỳnh Quỳnh, chỉ cần có thể vào cửa qua đêm thôi đã là một bước tiến lớn đối với cậu, cậu đặc ý là thật mà căng thẳng cũng là thật.

Mặc dù biết xác suất chỉ có 0,01%, nhưng cậu vẫn cứ ôm tia hy vọng viễn vông.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Tôi đi lấy chăn mền cho cậu, cậu ngồi đây đi.”

Ninh Tây Cố ngồi ngay ngắn trên ghế sofa, không dám đi đâu lung tung, cho dù mèo con đi ngang qua cậu cũng không nhúc nhích.

Nhạc Quỳnh Quỳnh lấy cái chăn được giặt sạch, phơi khô cất trong tủ và một cái gối của mình đưa cho Ninh Tây Cố: “Này, cho cậu.”

Ninh Tây Cố ngửi được mùi thơm thoang thoảng trên chăn: “Cảm ơn.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đã rất mệt rồi, lông mi rũ xuống, đôi mắt mang theo vẻ buồn ngủ nhìn Ninh Tây Cố. Thế mà lại có cảm giác trông cậu rất đẹp trai, rất dễ thương, cô híp mắt cười một cái, nhịn không được đưa tay sờ đầu Ninh Tây Cố.

Ninh Tây Cố hôm nay khiến cho cô có ảo giác như đang nuôi một con cún cỡ lớn vừa ngoan ngoãn vừa hiểu chuyện vậy, khiến cô thật sự muốn ôm người đàn ông này một cái, không có ý nghĩa sâu xa nào cả, chỉ là muốn chữa lành sự mệt mỏi do làm việc cả ngày trời mà thôi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngáp một cái, nói: “Tôi buồn ngủ lắm rồi, vậy chúc ngủ ngon nhé.”

“Trong ngăn kéo phòng vệ sinh có bàn chải dùng một lần, đôi dép cậu từng đi để trong tủ giày đấy, cậu tự tìm đi nhé, tôi đi ngủ trước đây...”

Kỳ thực Ninh Tây Cố có hơi buồn bực, sao cô gái này lại yên tâm với mình như thế chứ? Không sợ dẫn sói vào nhà à? Không có chút ý thức an toàn chút nào à?

Hay là đối với người đàn ông nào, cô cũng như vậy?

Lỡ như cậu là một tên tồi thì sao? May mắn cậu là một người ngay thẳng, tuy rằng muốn chiếm cứ được Nhạc Quỳnh Quỳnh, nhưng cậu cũng không vội như vậy.

Ninh Tây Cố trải chăn lên trên sofa, cái sofa này hơi nhỏ một chút so với cậu, chân dư ra ngoài một khúc, nhưng miễn cưỡng thì cũng coi như là ngủ được yên ổn. Dùng chăn cuốn quanh người, nhắm mắt lại. Hương thơm từ mền và gối như có như không đột kích khứu giác của cậu.

Đây là mùi hương trên người Nhạc Quỳnh Quỳnh, ngọt ngào ấm áp như thể đang bao bọc lấy cậu, khiến cho cậu có cảm giác như đang ôm Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa thơm vừa mềm trong lòng, tựa như bông họ đang đắp cùng một cái mền vậy.

Ninh Tây Cố khó mà chìm vào giấc ngủ, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì mà mặt của cậu từ từ đỏ bừng cả lên.

Cũng không phải mùi hương hiếm lạ gì! Ninh Tây Cố nghĩ, căn bản không phải là loại nước hoa đắt tiền, chỉ là mùi hương của mấy thứ như bột giặt, sữa tắm, dầu gội đầu với các loại đồ trang điểm, đồ dưỡng da của con gái hoà vào với nhau thôi mà.

Mùi hương bình thường nhưng cũng rất ấm áp, cũng giống như cảm giác mà Nhạc Quỳnh Quỳnh đem lại cho người khác vậy, không hẳn là rất quý báu, nhưng đối với cậu thì nó rất đặc biệt.

Cậu ngủ không được nên nghĩ đến Nhạc Quỳnh Quỳnh, cậu nghĩ, biểu hiện lần này của cậu nhất định là rất tốt, nếu như theo đuổi Nhạc Quỳnh Quỳnh mà có mức đánh giá thì, chung quy cũng nên thêm vào điểm hảo cảm, tăng thêm 10% ấy nhỉ?

Nhất định Nhạc Quỳnh Quỳnh sẽ cảm thấy cậu là một người đàn ông vừa biết quan tâm chăm sóc vừa lễ độ.

Nhân cơ hội này nên làm thêm nhiều việc nữa mới phải!!

Ví dụ như sáng mai khi Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn chưa thức dậy thì mình có thể dậy sớm hơn nấu bữa sáng cho cô. Nhạc Quỳnh Quỳnh nhất định sẽ vô cùng cảm động. Ninh Tây Cố mơ mộng nghĩ.

Nói làm là làm!

Ninh Tây Cố nhanh chóng tìm được mấy cái thực đơn dễ làm nhưng ngon miệng trên app đồ ăn nào đó, lưu lại, rồi lại đặt báo thức 7 giờ sáng mai. Sau đó, cậu mới an tâm chìm vào giấc ngủ, bây giờ

phải nghỉ ngơi dưỡng sức, ngủ một giấc thật ngon để mai còn dậy sớm làm cơm.

Bên kia.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói là đi ngủ, thế nhưng vừa nghĩ đến việc trong phòng khách còn có một chàng trai trẻ có ý đồ với cô thì lại lo lắng đến không ngủ được, cô rất buồn ngủ thế mà lại không dám ngủ say.

Bây giờ Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy có hơi hối hận, vì sao ban nãy mềm lòng để Ninh Tây Cố vào cửa.

Cô vô cùng miễn cảm với sự tiếp cận quá mức của đàn ông, cho dù là bạn trai của cô. Nhưng dưới bầu không khí không thích hợp mà muốn động chạm tiếp xúc với cô cũng khiến cô cảm thấy khó chịu, cô không thích động chạm da thịt với người khác, động một chút là xấu hổ.

Nguyên nhân chia tay hai người bạn trai trước cũng tương tự như vậy.

Cô nhớ, người đầu tiên là Giang Diệp Sơn, tên đàn ông lưu manh kia muốn ngủ với cô.

Khi đó, bọn họ còn chưa quen được bao lâu, lúc đó cô mới chỉ có mười tám mười chín tuổi, là một cô gái ngây thơ đơn thuần và ngốc nghếch. Lúc đầu còn tưởng rằng nói chuyện về Platon, kết quả là Giang Diệp Sơn đột nhiên bày ra ý đồ xấu xa khiến cô sợ đến khóc ãm lên.

Đó không phải là cảnh tượng mỹ nhân đắm lệ gì mà là gào khóc nức nở, tựa như một đứa trẻ không hiểu chuyện vậy, ngay cả Giang Diệp Sơn cũng bị cô dọa một trận, buồn rầu nói: “Được rồi, được rồi anh không động vào em... Không phải anh vẫn chưa động vào em sao? Đồ vẫn còn chưa cởi mà, mới hôn có một cái thôi, em khóc cái gì?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không chỉ khóc mà còn khóc vô cùng dữ dội, khóc đến mức nôn thốc nôn tháo.

Giang Diệp Sơn bị một loạt phản ứng của cô khiến cho mặt mũi tái mét.

Trong lòng Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy không được thoải mái, hôm sau khi trở về thì nhanh chóng nói chia tay với Giang Diệp Sơn, trả lại tất cả những món quà mà Giang Diệp Sơn đã tặng.

Giang Diệp Sơn là một tên đàn ông đào hoa, nơi nào cũng có người đẹp thế nên không níu giữ cô lại, vô cùng tiêu sái mà đồng ý, anh ta còn nói: “Tốt xấu gì em cũng yêu đương với anh hai tháng, thời gian ở bên cạnh em anh rất vui, anh vẫn muốn tặng em thứ gì đó? Hay là anh tìm cho em công việc khác nhé!”

Nhạc Quỳnh Quỳnh suy nghĩ một chút, thăm dò hỏi: “Anh có thể giới thiệu một xưởng quần áo có giá tương đối cao cho em không?”

Giang tổng thần thông quảng đại cười cười, nói: “Được, nếu như em muốn mở công ty mà có điều gì không hiểu thì có thể tới hỏi anh. Không làm người yêu được thì cũng có thể làm bạn bè mà phải không nào?”

Sau đó, cô mới có thương hiệu “Thỏ hoa đào” của mình.

Còn khi ở cùng Cừ Tuấn, lại là với một hình thức khác.

Cừ Tuấn theo đuổi cô nửa năm, hai người quen nhau nửa năm. Thực ra thì cô đã hẹn trước đến cuối năm khi đón năm mới sẽ theo anh ta về ra mắt bố mẹ anh ta, nhưng bây giờ thì hay rồi, mọi thứ tan thành tro bụi.

Cừ Tuấn trông rất nho nhã, thế nhưng cũng thường ngầm ám chỉ với cô nhiều lần.

Nhạc Quỳnh Quỳnh lại không đồng ý, cô ghét cảm giác bị người khác khống chế, hơn nữa cô cũng không muốn nhanh như vậy mà đã... Nếu nói ra có thể sẽ khiến người khác thấy nực cười, thế nhưng cô vẫn có một trái tim thiếu nữ, cô muốn một tình yêu sâu đậm, để mọi chuyện thuận theo tự nhiên, đối phương càng thúc giục cô thì cô càng cảm thấy khó chịu.

Nhưng trong đó không bao gồm Ninh Tây Cố.

Giống như ngày đầu tiên khi họ gặp nhau vậy, cô xông vào nhà tắm dội nước để bản thân tỉnh táo lại, sau đó đổi ý ngay lập tức.

Cô còn nhớ rõ mồn một cảnh khi mình chặn Ninh Tây Cố ở ven đường.

Ninh Tây Cố trông có vẻ rất sạch sẽ lạnh lùng, tựa như cậu ta sẽ chẳng cảm thấy hứng thú với bất cứ việc gì. Nhưng lúc cậu ngược mắt lên nhìn cô, đôi mắt sáng ngời, không mang chút cảm giác chán ghét nào mà chỉ tựa như đơn thuần nhìn thấy một thứ gì đó thú vị.

Vô cùng sạch sẽ.

Tim cô đập thình thịch như khi nghe tin trúng số độc đắc.

Cho nên mới như ma xui quỷ khiến mà dẫn Ninh Tây Cố vào nhà.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhắm mắt lại, nhớ đến một Ninh Tây Cố lạnh lùng như một tảng băng trong lần đầu tiên gặp nhau... Nhớ tới Ninh Tây Cố bị mình dùng mọi cách gây khó dễ đến mức suýt chút thì sụp đổ... Còn nghĩ tới tối nay, Ninh Tây Cố ôm một bó hoa hồng đỏ tươi ngoan ngoãn đợi cô tan làm, còn mỉm cười với cô nữa.

Trái tim không biết vì sao mà cứ mãi lơ lửng không yên, thực ra thì qua mấy lần thử, cảm giác lạnh lùng xa cách và xâm lược của Ninh Tây Cố đã càng ngày càng nhạt hơn, dần dần trở nên dịu dàng, chắc là không cần lo lắng nữa đâu nhỉ?

Dù sao thì cô cũng khoá cửa phòng ngủ kỹ rồi mà.

—

Ninh Tây Cố bị tiếng động xung quanh đánh thức. Cậu mở mắt ra nhìn về nơi phát ra tiếng động thì thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa mới rửa mặt xong, mặc quần áo ngủ đi tới đi lui trong phòng khách để tìm hộp mặt nạ dưỡng da.

Bên ngoài bầu trời vẫn đen thui.

Ninh Tây Cố lại liếc mắt nhìn đồng hồ đeo trên tay — — 6h sáng.

Nhưng mà, sáng nay hai giờ Nhạc Quỳnh Quỳnh mới về đến nhà mà! Bây giờ đã thức dậy rồi? Cô không phải là một người con gái ham ăn lười làm sao?

Kế hoạch làm một bữa sáng bất ngờ của cậu cũng phá sản rồi hả?

Ninh Tây Cố kinh ngạc hỏi: “Sao chị dậy rồi?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh liếc mắt nhìn cậu một cái: “Dậy còn làm việc nữa chứ! Chị là người chơi hệ làm việc khổ cực mà! ... Cậu tỉnh rồi à? Có muốn dậy luôn không? Ngủ thêm lát nữa cũng được.”

“Tôi dậy rồi.” Ninh Tây Cố gật đầu nói. Mặc dù cậu vẫn cảm thấy buồn ngủ thế, nhưng Nhạc Quỳnh Quỳnh đã dậy rồi thì chắc chắn cậu không thể ngủ nướng.

Khuôn mặt của Nhạc Quỳnh Quỳnh tiều tụy vì thiếu ngủ, kéo đôi dép lê đi lệt xệt trong nhà. Cô cầm cái gương nhỏ soi qua soi lại mặt mình, Ninh Tây Cố còn nghe thấy cô lẩm bẩm một câu: “Trời ơi, xấu quá đi.”

Không được chối lợi như lúc cô trang điểm dày.

Nhưng Ninh Tây Cố lại hoàn toàn không thấy cô xấu, cậu bật thốt ra một câu: “Không xấu, rất xinh đẹp.”

Đến bây giờ Nhạc Quỳnh Quỳnh mới ý thức tới những lời tự lảm bảm của mình bị cậu nghe thấy, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, liếc mắt nhìn cậu rồi lặng lẽ đi ra ngoài: “Cậu... Cậu nhanh đi đánh răng rửa mặt đi.”

Ninh Tây Cố nhanh chóng đi đánh răng rửa mặt rồi trở ra.

Lúc quay về phòng khách, cậu thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh đang ngồi khoanh chân trên thảm, máy vi tính đặt trên bàn trà trước mặt cô, đang cầm con chuột làm ra một loạt những thao tác vô cùng thành thục.

Ninh Tây Cố đi tới nhìn thoáng qua thì thấy cô đang cắt nối, biên tập video. Cậu còn nhớ, Nhạc Quỳnh Quỳnh lập nghiệp nhờ vào việc nổi tiếng trên mạng, cô vừa làm video dạy trang điểm và phối đồ, phối trang sức vừa mở một tiệm Taobao. Cô rất chăm chỉ, mỗi tuần đều đăng một hai cái video mới.

Giống như video dạy trang điểm theo phong cách HongKong trước Giáng sinh, Nhạc Quỳnh Quỳnh đã biên tập xong, đăng lên chuyên mục riêng trên kênh của cô.

Ninh Tây Cố nhìn được mấy phút thì hỏi: “Chị đều tự mình biên tập video à?”

“Ừ.” Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Tôi thích tự mình chỉnh video.”

Ninh Tây Cố vẫn đứng ở một bên tiếp tục xem, nhưng thứ cậu nhìn không phải là video Nhạc Quỳnh Quỳnh đang làm, mà là chính bản thân Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Trên mặt cô đắp một cái mặt nạ dưỡng da, không nhìn thấy mặt đâu, chỉ chừa đôi mắt trầm tĩnh, sáng lấp lánh đang vô cùng chuyên chú vào công việc.

Thỉnh thoảng đôi mắt chuyên chú ấy lại chớp chớp một cái, hai hàng lông mi nhỏ dài như kẽ cửa vào lòng Ninh Tây Cố. Có chút cảm giác kỳ lạ không biết từ đâu dâng lên, khiến cậu không nhìn được mà nhìn chăm chú, không nỡ dời mắt đi.

Cậu nghĩ, Nhạc Quỳnh Quỳnh không chỉ xinh đẹp khi cười rộ lên, mà cả đôi mắt của cô cũng rất đẹp, nhất là khi đang chăm chú làm việc, đây là lần đầu tiên cậu được nhìn thấy, thật là thần kỳ.

Đánh giá của Ninh Tây Cố về Nhạc Quỳnh Quỳnh lại bất ngờ chuyển hướng. Hình như Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không phải rất ngu ngốc... Rốt cuộc có phải hay không? Cậu cũng không rõ nữa.

Công cuộc chỉnh sửa video này của Nhạc Quỳnh Quỳnh kéo dài cả tiếng đồng hồ, sau khi làm xong video, cô lại bắt đầu chăm sóc da cho ngày hôm nay.

Cô tự cảm thấy bản thân là một người lười, thế nhưng dùng xong các loại mỹ phẩm, dụng cụ dưỡng da cũng cần tới ba bốn mươi phút, cái này là còn chưa tính thời gian gội đầu và sấy tóc.

Cuối cùng cô còn tự giác tập yoga nửa tiếng đồng hồ rồi mới ăn điểm tâm.

Thực đơn của Ninh Tây Cố căn bản không được dùng đến.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đã tự mình đặt món rồi, đây là một bữa sáng chứa ít dầu ít calo và nhiều protein, thực đơn gồm: một miếng bánh mì ngũ cốc, một chén dâu tây nhỏ, một ly sữa chua trộn với vài quả hạch, còn có một ly cà phê đen không đường kiểu Mỹ. Hết rồi.

Đây là lần đầu tiên Ninh Tây Cố được chứng kiến hoạt động một ngày của hotgirl trên mạng, tuy chỉ diễn ra trong một buổi sáng nhưng thật sự khiến cậu không khỏi cảm khái.

Cho dù chỉ là một bình hoa di động nhưng muốn giữ được khuôn mặt xinh đẹp thì cũng phải trả giá rất nhiều.

Đảo mắt một cái đã đến tám giờ rưỡi.

Hôm nay Nhạc Quỳnh Quỳnh không trang điểm mà để nguyên khuôn mặt mộc và mặc quần áo trông khá tùy tiện, cái áo hoodie in hoạt tiết nhân vật hoạt hình phối với cái quần thể thao, trông rất giống đồ bình thường mặc ở nhà.

Ninh Tây Cố hỏi: “Chị, hôm nay trường học vẫn được nghỉ, tôi có thể hẹn chị đi chơi không?”

“Không được.” Nhạc Quỳnh Quỳnh dứt khoát từ chối: “Không thấy tôi đang chuẩn bị đi làm à? Không rảnh đi chơi với cậu đâu, tự mình trở về trường đi nhé.”

Ninh Tây Cố sững người.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng chẳng quan tâm cậu muốn làm gì nữa, cô bước vào phòng để đồ lấy một cái áo lông rộng thùng thình và một cái mũ có gắn cục bông trên đỉnh rồi chuẩn bị rời đi.

Cô vừa ngồi ở gần tủ giày cạnh cửa mang một đôi giày thể thao vừa nói với Ninh Tây Cố: “Tự cậu về trường học hay là để tôi chở cậu về?”

Ninh Tây Cố nghiêm túc hỏi: “Tôi có thể đi cùng chị không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không hiểu hỏi: “Hả? Đi đâu?”

Ninh Tây Cố đĩnh đạc nói: “Đến công ty của chị, coi như hôm nay tôi làm trợ lý một ngày cho chị nhé!”

Ninh Tây Cố trầm mặt.

Cậu cảm thấy thật sự rất lạ, cho dù cậu có dùng trăm phương ngàn kế nhưng vẫn không thể nào chạy theo sự thay đổi của Nhạc Quỳnh Quỳnh, nhất định là do cậu vẫn chưa hiểu rõ Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Cậu cảm thấy bản thân vẫn nên tìm hiểu kỹ hơn về cuộc sống và công việc của Nhạc Quỳnh Quỳnh, như thế thì mới có thể tán đổ người con gái này.

Ninh Tây Cố sợ Nhạc Quỳnh Quỳnh lại cự tuyệt cậu, thế nên cứ bất an đứng đó chờ câu trả lời của cô.

Trái tim đập loạn của Nhạc Quỳnh Quỳnh dần dần bình ổn trở lại, cặp mắt xinh đẹp của cô như được chiếu sáng. Cô chớp chớp mắt, sau đó cười nói: “Được.”

Khuôn mặt của Ninh Tây Cố ửng hồng, chỉ cần cậu ở bên cạnh thôi cũng khiến cô gái ngốc nghếch này thấy vui vẻ rồi hả? Khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của Nhạc Quỳnh Quỳnh khiến cậu có cảm giác như bản thân mình rất có giá trị.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thật sự vui vẻ.

Nhân lực không công! Không cần thì phí! Hi hi.

Chương 11

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Vương Linh

Beta: Yam

Chín giờ rưỡi sáng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh khiêm tốn đến công ty.

Ninh Tây Cố ngồi ở vị trí cầm lái, sau khi đỗ xe xong thì lập tức xuống xe vòng qua ghế phụ mở cửa cho cô. Cậu đã làm hết chức trách của một người trợ lý, cũng đã làm tròn vai trò của một người bạn trai giả.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười hì hì nói: “Yo, còn giúp tôi mở cửa cơ à?”

Nói xong cô lại bắt đầu màn diễn xuất nhập vai vào một nữ minh tinh yêu kiều của mình. Lúc bước ra thì phải đưa đôi chân dài phối với cái quần thể thao ra trước, chạm đất, lưng hơi hơi cong, đoạn trang ưu nhã xuống xe, hất hất mái tóc, đứng đó làm dáng.

Ninh Tây Cố cảm thấy vừa mắc cười vừa không biết nên nói gì.

Nhạc Quỳnh Quỳnh còn dùng ngón tay kéo kéo vành mũ, cô ngẩng đầu nhìn Ninh Tây Cố khen ngợi: “Cậu trợ lý này khá lắm.”

Ninh Tây Cố nhin cười: “Cảm ơn sự khen ngợi của bà chủ.”

Ninh Tây Cố lại thật sự cảm túi đi theo sau lưng Nhạc Quỳnh Quỳnh. Cậu nghĩ, cậu không giống như trợ lý của một bà chủ, mà là trợ lý của một nữ minh tinh.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhỏ giọng nói với cậu: “Nhờ cái ảnh chụp lúc trước tôi đăng trong vòng bạn bè, nên mọi người trong công ty đều biết đến sự tồn tại của cậu. Cậu nhớ kỹ thân phận của mình đừng để lộ sơ hở nào đấy.”

Ninh Tây Cố giả bộ vô cùng tự nhiên nói: “Vậy bây giờ chúng ta vẫn đang ở giai đoạn tìm hiểu hay sao? Hay là tôi đã là cậu bạn trai của chị rồi? Tôi cảm thấy kịch bản có thể phát triển lên một chút.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh liếc mắt nhìn cậu, hừ khế một tiếng: “Cậu nghĩ gì thế? Tôi dễ theo đuổi như thế à? Nhất định vẫn còn ở giai đoạn tìm hiểu, cậu theo đuổi tôi nhưng vẫn chưa thành công, cho nên theo tôi tới công ty luôn.”

“Tôi là bà chủ, bình thường nhờ bạn bè đến giúp cũng bình thường.”

Ninh Tây Cố mím môi, không thể làm gì khác hơn là gật đầu... Thực ra thì với tình huống hiện tại, kịch bản này đối với cậu cũng không tồi.

Hai người đứng đợi trước cửa thang máy của tầng hầm.

Ninh Tây Cố nhìn mấy con số nhảy trên bảng hiển thị, tâm trạng cũng căng thẳng theo, không biết công ty của Nhạc Quỳnh Quỳnh trông như thế nào nhỉ?

Còn đang suy nghĩ thì cậu đã nghe thấy giọng nói vô cùng tự hào của Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Bây giờ chị đây dẫn cậu đến công ty chị tham quan, nhớ là vào đây thì phải gọi tôi là “Nhạc tổng”.”

Trong mắt Ninh Tây Cố thì bây giờ cô chẳng khác gì một con mèo nhỏ đang cố khoe khoang bản thân có một con cá khô, trông cực kỳ đáng yêu, thế nên cậu cũng phối hợp nói: “Được, Nhạc tổng.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh rất thích người khác gọi cô là “Nhạc tổng”, nghe rất đã tai, còn có cảm giác rất giàu có.

Nhạc Quỳnh Quỳnh rất có lòng tin mà đi khoe công ty của mình. Lúc đầu cô chỉ thuê được một phòng làm việc nhỏ, toàn bộ công ty cũng chỉ có bảy tám người, sau đó cửa tiệm từ từ thăng hạng vàng, nhân viên cũng càng ngày càng nhiều. Sau đó lại được thăng lên hạng kim cương, có hơn một triệu khách hàng quan tâm*, đến bây giờ công ty đã có khoảng ba mươi người rồi.

(*Trên taobao có xếp hạng cửa hàng, mình nhớ không nhầm là 1 triệu follow là được hạng kim cương, năm trăm nghìn thì là hạng vàng thì phải.)

Cho dù không thể nào so với các công ty lớn, thế nhưng cô mới là một cô gái hai mấy tuổi, có thể có một công ty nhỏ đầu vào đấy, thu nhập hàng năm trên ngàn vạn thế này, đã là rất tốt rồi.

Cô tự mình cảm thấy rất tốt, cảm thấy bản thân thật sự vô cùng giỏi!

Chẳng lẽ lại không được khoe khoang với Ninh Tây Cố? Dù sao cậu ta cũng chỉ mới là một cậu học sinh chưa bước ra xã hội, không nhìn thấy thế sự... Nghĩ như vậy, Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng có chút lo lắng. Cô là một phú bà thường thích khoe tiền của, lỡ đâu Ninh Tây Cố mơ tưởng đến tiền của cô thì phải làm sao? Nhưng bản tính trước nay của cô đều là vậy, thôi thì cứ khoe trước đi rồi tính sau.

Cảm nghĩ đầu tiên của Ninh Tây Cố về công ty của Nhạc Quỳnh Quỳnh là: nhỏ, nhỏ thật.

Cậu cũng chưa đến được bao nhiêu công ty, chỉ mới đến công ty tổng bộ của gia đình mình được xây dựng ở thành phố Y nước A một hai lần. Hơn nữa mục đích chỉ là đi gặp bố nên cậu dùng luôn thang máy cá nhân, chưa từng đến xem khu làm việc của nhân viên.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đột nhiên dẫn theo một cậu bạn đẹp trai đến công ty khiến nhân viên trong công ty nổi máu tám chuyện hừng hực, ánh mắt không nhịn được mà cứ len lén quan sát hai người họ.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thật sự quá nở mày nở mặt. Dưới ánh mắt của mọi người, cô dẫn Ninh Tây Cố đi rêu rao khắp nơi.

Cảm xúc bây giờ của Ninh Tây Cố rất vi diệu.

Không phải là cảm giác mất mặt mà ngược lại còn có chút vui vẻ, hành động này của Nhạc Quỳnh Quỳnh giống như đang xem cậu là một món bảo bối gì đó có thể khiến người khác hâm mộ vậy.

Từ bé đến lớn cậu chưa bao giờ có được cảm giác như vậy.

Cậu luôn cho rằng mình cũng được tính là ưu tú, một người ưu tú bình thường, cho nên không thể nào chạm tới tiêu chuẩn con cưng của trời được. Bố không khen ngợi cậu, mẹ cũng chỉ mong cậu có thể bình an khỏe mạnh. Đây là lần đầu tiên cậu được người khác dắt đi khoe khoang như này.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không khách khí với cậu chút nào, dẫn cậu đến phòng làm việc, sau đó bắt đầu chỉ huy cậu làm mấy việc lặt vặt.

Ninh Tây Cố pha trà rồi lại sắp xếp lại văn kiện trên bàn cho cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không rảnh rỗi mà vội vàng đi mở cuộc họp.

Đương nhiên Ninh Tây Cố không thể vào trong phòng họp được, cậu chỉ có thể len lén nhìn qua một cái khe hở trên cửa lá sách mà thôi. Nhạc Quỳnh Quỳnh treo mũ lên, ngồi ở vị trí chủ tọa, nhưng lại hoàn toàn không có dáng dấp của một người sếp. Cô rất tự nhiên thảo luận với mọi người, không quá nghiêm túc, chốc chốc cô lại cười một cái, không biết có phải cô đang kể chuyện cười không mà mọi người xung quanh cũng cười theo.

Bầu không khí thảo luận rất nhẹ nhàng, tự do và vui vẻ.

Cũng không có ai kiểm soát hay cảm thấy sốt ruột gì cả, tất cả mọi người đang nghiêm túc bày mưu tính kế vì sự phát triển của công ty.

Ninh Tây Cố nhìn trộm được một hồi.

Hình như Nhạc Quỳnh Quỳnh không nhịn được nữa mà đột nhiên quay đầu nhìn lại, ánh mắt như hờn dỗi liếc cậu một cái, như thể đang yêu kiều mà trách cứ cậu: đừng nhìn trộm nữa!

Ninh Tây Cố không những không cảm thấy ngại hay xấu hổ vì hành động lén lút của mình, ngược lại cậu còn cố ý cười với cô một cái rồi mới rời đi.

Điện thoại di động rung lên.

Ninh Tây Cố cúi đầu nhìn, cậu nhận được một tin nhắn mới do Nhạc Quỳnh Quỳnh gửi tới: “Nếu rảnh quá không có việc gì làm thì tưới nước cho mấy chậu cây trong phòng làm việc của tôi đi, không có bình nước nên tôi toàn dùng ly tưới nước cho chúng thôi, cứ trực tiếp dùng ly nước là được!”

Ninh Tây Cố trở về phòng làm việc của Nhạc Quỳnh Quỳnh. làm theo lời cô nói.

Trên ban công bên cửa sổ phòng làm việc của Nhạc Quỳnh Quỳnh có trồng một cây hoa hướng dương, bông hoa đã lớn bằng bàn tay của một đứa bé, còn có một cây bạc hà, nhìn dáng vẻ lộn xộn của nó là biết bình thường cô hay thuận tay bứt lá nó. Còn có rất nhiều loại sen đá khác nhau được bày ở đó.

Trông có vẻ không được tươi tốt lắm, xem ra là do bình thường chủ nhân của nó cũng chẳng mấy để tâm.

Sau khi Ninh Tây Cố tưới xong nước cho từng cây thì lại nhận được một tin nhắn khác, là do bạn cùng phòng gửi đến: [Hôm nay cậu có về trường không?]

Ninh Tây Cố: [Có.]

Bạn cùng phòng hỏi: [Mấy giờ về?]

Ninh Tây Cố: [Chưa biết nữa, bây giờ đang làm thêm, phải xem bao giờ sếp cho về.]

Cậu suy nghĩ một lúc lại nhấn thêm: [Cũng có thể tối nay tôi không về trường.]

Hy vọng là vậy.

Bên phía Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng đã họp xong, mọi người đang sắp xếp lại tài liệu để phòng ban nào về phòng ban ấy.

Trưởng phòng phòng tiêu thụ, Tiểu Linh có quan hệ khá tốt với Nhạc Quỳnh Quỳnh không nhin được nữa mà hỏi: “Sếp à, cậu trai hôm nay chị dẫn tới chính là người bạn nhảy đi cùng chị trong buổi tiệc đêm giáng sinh đúng không? Đã lừa được người ta đến tay chưa? Đẹp trai quá đi.”

Mấy lời mà cô viết trong bài viết đăng trong vòng bạn bè hôm giáng sinh khá mập mờ, thế nên bị người khác hiểu nhầm là người quen được trong buổi tiệc giáng sinh cũng không lạ.

Lòng hư vinh của Nhạc Quỳnh Quỳnh nhanh chóng lan rộng tựa như bọt nước lan ra trên sóng biển: “À~ không phải đâu, chỉ là bạn bè mà thôi. Hơn nữa cũng không phải quen biết từ bữa tiệc đó mà là bọn chị quen nhau từ trước, hôm đó chị đặc biệt dẫn cậu ấy tới buổi tiệc đó.”

Cái cách mở đầu này khiến các cô nàng ngữi thấy ngay có chuyện để tám, tựa như ong tìm thấy mật, bọn họ nhao nhao tiến tới hỏi: “Sếp à, cậu đẹp trai đó tên gì vậy? Không phải là xuất thân từ làng giải trí đó chứ?”

“Uầy, đáng tiếc là chúng ta không làm đồ nam, nếu không vừa hay có thể để cậu ta làm người mẫu...”

“Ý kiến hay, tuy là chúng ta chụp đồ nữ nhưng mà trong ống kính xuất hiện một anh đẹp trai làm nền cũng tốt, nói không chừng còn thu hút được nhiều khách hàng nữ hơn đấy.”

“Sếp, có thể nhờ bạn của chị chụp hộ không? Bao nhiêu tiền vậy? Với sắc đẹp như vậy căn bản không cần phòng vấn, trực tiếp kéo đi thay quần áo rồi chụp là được.”

“Thật sự là không muốn làm ngôi sao à? Dựa vào khuôn mặt của cậu ấy, nói không chừng sẽ nổi tiếng đấy, đến lúc đó chúng ta được hời lớn rồi ha ha ha.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh làm ra vẻ hời hợt nói: “Thật sự không phải, cậu ấy không có hứng thú với giới giải trí, cậu ấy chỉ là một phú nhị đại bình thường đang học đại học mà thôi.”

Mọi người: “Wow, còn là sinh viên à? Quả nhiên là chỉ cần bảo dưỡng tốt thì chồng mình bây giờ có khi còn đang thi đại học...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh suýt chút nữa đã mở miệng mắng người rồi: “Tôi đây cũng xinh đẹp như hoa như ngọc đấy được không hả? Được rồi, được rồi, mau về làm việc đi.”

Chỉ có điều lúc mà Nhạc Quỳnh Quỳnh thật sự nhập tâm vào làm việc thì cũng chẳng có thời gian đâu mà quan tâm đến Ninh Tây Cố, cô cũng không ôm tâm thế chờ mong gì với Ninh Tây Cố. Nhưng trong buổi sáng hôm nay, tất cả những công việc mà cô giao cho Ninh Tây Cố làm đều được cậu hoàn toàn một cách xuất sắc.

Ninh Tây Cố không hề than phiền điều gì, cậu làm gì cũng nhanh khiến cho Nhạc Quỳnh Quỳnh có cảm giác công việc ngày hôm nay được tiến hành vô cùng thuận lợi.

Đồ ăn trưa đặt ở bên ngoài.

Đương nhiên là Ninh Tây Cố bị sai đi lấy. Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn ăn những món nhẹ nhàng như salad giống thường ngày, còn phần của Ninh Tây Cố là một suất ăn ở một tiệm cơm bình thường.

Ninh Tây Cố nhìn cái bát toàn là rau của cô, nói: “Mỗi ngày chị đều ăn như này hả?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cắn một miếng ức gà, bất đắc dĩ nói: “Tôi béo lên một chút nên phải giảm cân...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa nói, con mắt vừa nhìn chăm chăm vào miếng sườn kho trong bát của Ninh Tây Cố. Ninh Tây Cố không chịu nổi nữa nên gấp một miếng qua cho cô: “Ăn đi, ăn một miếng thôi không sao đâu, thịt nạc, giàu protein.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh được ăn ngon, đã vui vẻ hơn nhiều.

Cơm nước xong xuôi, Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Tôi vào trong căn phòng nhỏ đó ngủ trưa tầm bốn mươi phút, buổi chiều còn phải quay phim và chụp hình nữa. Cậu cứ ở ngoài này đợi tôi, chơi điện thoại hay làm gì cũng được nhé.”

Ninh Tây Cố dứt khoát đeo tai nghe ngồi trên sofa xem video bài giảng, mới xem được một nửa thì có người vội vã đẩy cửa vào.

Người nọ trông thấy cậu thì hỏi: “Nhạc tổng đâu?”

Ninh Tây Cố nói: “Chị ấy đang ngủ trưa.”

Ninh Tây Cố đứng lên, tháo tai nghe xuống hỏi: “Có chuyện gì không?”

Đối phương có gấp gáp nói: “Có chút chuyện làm ăn cần Nhạc tổng tới xử lý.”

Ninh Tây Cố không muốn đánh thức Nhạc Quỳnh Quỳnh dậy. Tối hôm qua Nhạc Quỳnh Quỳnh mới ngủ được có bốn tiếng đồng hồ,

hơn hai giờ sáng về đến nhà, sáu giờ sáng hôm sau đã phải thức dậy rồi, hình như bây giờ cũng không phải khoảng thời gian bận rộn nhất của cô. Nhưng mỗi ngày chỉ có bấy nhiêu thời gian nghỉ ngơi thì có thể không mệt sao?

Thật vất vả mới có thời gian nghỉ, cô mới ngủ được mấy phút mà đã phải gọi dậy thì thật là quá tàn nhẫn.

Ninh Tây Cố giơ tay lên làm động tác ý tứ mời họ ra ngoài.

Bọn họ ra ngoài phòng làm việc, Ninh Tây Cố nhẹ nhàng đóng cửa rồi đề nghị: “Hay là chị cứ nói chuyện này với tôi, tôi sẽ xem thử xem có giúp được gì không.”

Trưởng phòng kế hoạch thấy dáng vẻ trầm ổn trấn tĩnh của Ninh Tây Cố thì trong lòng hết hoảng, cứ thế mà nói hết tình huống khó khăn đang gặp phải ra. Đại khái là vốn bọn họ muốn liên hệ với một công ty thiết kế quảng cáo làm hoạt động tuyên truyền, nhưng bây giờ không thoả thuận được với người ta, muốn nhờ Nhạc Quỳnh Quỳnh đứng ra bàn bạc.

Ninh Tây Cố nói: “Để tôi thử nghĩ cách, nếu như không được thì cũng phải đợi chị ấy dậy rồi mới nói.”

Đối phương bán tín bán nghi, một chuyện gấp như vậy lại kéo dài thì tính làm sao

Lúc rời đi, cô ta có quay đầu lại nhìn Ninh Tây Cố, thấy cậu ta đang gọi điện thoại cho ai đó, cũng không biết là đã nói những gì, nhưng chỉ được mấy câu đã lập tức cúp máy.

Trông chẳng đáng tin là bao, nhưng cũng rất biết bảo vệ bạn gái.

Thôi thì cứ chờ Nhạc tổng dậy rồi hỏi cũng được!

Cô ta quay trở lại chỗ làm việc, đi đi về về không mất mười phút.

Công ty quảng cáo kiên quyết không đồng ý kia bỗng dưng thay đổi, gửi tin tới: “Sau khi xem xét lại, chúng tôi đồng ý với điều kiện và dự toán lúc trước bên các vị đưa ra.”

Hơn nữa còn gửi tin xin lỗi đến: “Người bàn bạc với cô lúc trước là một nhân viên mới tới, không hiểu chuyện lắm thế nên giờ tôi thay mặt anh ta gửi lời xin lỗi đến cô. Mọi chuyện đều dễ nói, được hợp tác với các vị chính là niềm vinh hạnh của chúng tôi.”

Cô ta có chút không dám tin mà nhìn chăm chăm vào màn hình: “???”

Mười mấy phút trước đối phương còn giữ thái độ kiên quyết không nhượng bộ! Dầu muối không ăn!

Sao bây giờ lại thay đổi đến một trăm tám mươi độ thế này!

Bỗng dưng trong đầu cô ta lại hiện lên cảnh Ninh Tây Cố nói xong dăm ba câu thì cúp điện thoại, xoay người bước vào trong.

Ninh Tây Cố trông rất đẹp, bóng lưng cũng rất đẹp, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy trên người chàng trai trẻ tuổi này lại nhiều thêm mấy phần thần bí.

Hơn nữa, Nhạc Quỳnh Quỳnh không hổ là nữ sếp xinh đẹp bảo bối của công ty bọn họ, tùy tiện tìm một người bạn trai cũng có thể tìm được loại người vừa có tiền vừa có sắc như thế này.

Mọi chuyện đã được giải quyết, không cần quấy rầy Nhạc Quỳnh Quỳnh nữa.

Cô đánh một giấc ngon lành.

Ba mươi phút sau.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thức dậy, cô có cảm giác hôm nay ngủ vô cùng an ổn. Sau một lúc nạp điện ngắn ngủi, cô cảm thấy cơ thể

mình lại tràn đầy năng lượng! Có thể tiếp tục kiếm tiền rồi!

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa bước ra đã hỏi Ninh Tây Cố: “Lúc tôi ngủ có ai tìm tôi không?”

Ninh Tây Cố trực tiếp đáp: “Không có.”

“Ồ.” Nhạc Quỳnh Quỳnh không hề nghi ngờ gì cả, cứ ngây ngốc mà gật đầu, cô cầm túi xách lên rồi nhìn thời gian một chút: “Một giờ rồi, phải đi chụp hình nữa, giúp tôi cầm túi, đi thôi.”

Chương 12

Tài ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Cos

Beta: Yam

Người mẫu nhãn hiệu của cửa hàng “Thỏ Hoa Đào” là bà chủ Nhạc Quỳnh Quỳnh của bọn họ.

Trước đây Nhạc Quỳnh Quỳnh đã từng làm người mẫu cho tạp chí thời trang, lại từng chụp ảnh mẫu quần áo cho nhiều shop online. Hiện tại cô không nhận việc bên ngoài từ lâu rồi, chỉ chụp duy nhất cho cửa hàng của mình.

Có thể nói Nhạc Quỳnh Quỳnh thuộc nhóm những người nổi tiếng trên mạng ở đời đầu. Khi mới 15-16 tuổi, cô đã trở nên nổi tiếng nhờ bức ảnh trong hoạt động của trường do các bạn học đăng lên mạng, là một trong những hotgirl mạng tiêu biểu với vẻ đẹp thanh thuần.

Sau khi vào đại học, cô bắt đầu làm nhiều công việc bán thời gian khác nhau, đồng thời tự kinh doanh bằng tài khoản hot mạng của mình. Cô học cách phối đồ, trang điểm, quay video và viết chuyên mục, tận tụy như con ong mật chăm chỉ cho đến nay.

Fans của cô có rất nhiều người là fan lâu năm, vẫn luôn mặc quần áo theo cô, nên mẫu ảnh của cửa hàng bọn họ hầu như là cô tự làm luôn.

Vừa hay tiết kiệm được tiền thuê người mẫu.

Nếu đã chụp cho cửa hàng nhà mình thì Nhạc Quỳnh Quỳnh càng nghiêm túc hơn lúc chụp ảnh cho những nhà khác, tuyệt đối không phải làm qua loa cho có lệ. Cô không muốn tạo ra bất kỳ bức ảnh xấu nào về sản phẩm nhà mình, càng không muốn tạo nên những bức ảnh xấu xí của mình.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đi trang điểm trước.

Ninh Tây Cố thấy dáng vẻ của cô vẫn rất buồn ngủ thì hỏi: “Có cần tôi đi mua một ly cà phê cho chị không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh lắc đầu: “Không cần đâu, lát nữa tôi sẽ chụp ảnh ở khu thương mại, chỗ đó cách WC xa lắm. Uống nhiều quá chạy đi WC còn mệt hơn, nên thôi, không uống đâu.”

Chuyên viên trang điểm cầm bảng phấn mắt hết tán bên trái lại tán bên phải, không chịu nổi nữa bèn nói: “Thưa anh, anh có thể đứng sang một bên không?”

Ninh Tây Cố đỏ mặt, lùi sang bên cạnh. Có vẻ cậu đi theo Nhạc Quỳnh Quỳnh rất vụng về chân vụng về tay thì phải.

Đây là lần đầu tiên cậu nhìn cận cảnh chuyên viên trang điểm chuyên nghiệp trang điểm cho một người phụ nữ.

Mẹ cậu là một phu nhân nhà giàu khiêm tốn. Trong trí nhớ của cậu thì bà rất ít khi xuất hiện ở các sự kiện và bữa tiệc công khai, thích ở nhà may vá, đan áo len, hoặc là vẽ tranh, mỗi lần vẽ là vẽ cả buổi. Do chỉ ở nhà nên mẹ cậu thường để mặt mộc, ít khi thấy trang điểm lắm.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thấy cậu nhìn mình chằm chằm một hồi, cô đảo mắt liếc cậu một cái rồi nói: “Nhìn cái gì mà nhìn? Không có gì làm thì đi vận chuyển quần áo đi, đừng nhìn chằm chằm người khác như vậy, tôi thấy không tự nhiên.”

Ninh Tây Cố nghĩ thầm. Lúc thay quần áo ở trên đường lớn bị người khác nhìn thấy cũng không thấy chị mắt tự nhiên, chị mà còn

biết mắc cỡ à?

Khi Ninh Tây Cố vận chuyển quần áo cần dùng cho buổi chụp ảnh hôm nay của Nhạc Quỳnh Quỳnh thì phát hiện chất liệu rất mỏng, chắc là thuộc bộ sưu tập mùa xuân.

Cậu đoán, họ muốn chụp trước mẫu quần áo sẽ được tung ra trong quý tới. Nhưng giờ còn đang là mùa đông mà, mặc như vậy không phải sẽ lạnh đến phát run sao?

Người vận chuyển quần áo chung với Ninh Tây Cố nhìn cậu vài lần, cho dù cậu muốn giả vờ không thèm để ý tới cũng khó, bèn quay đầu chào hỏi nữ trợ lý: “Chào cô.”

Mặt nữ trợ lý đỏ cả lên.

Ninh Tây Cố nhìn tay cô ấy đầy đồ, hỏi: “Nặng lắm đúng không? Tôi cầm cho.”

Nữ trợ lý vội vàng nói: “Không, không cần đâu, tôi chỉ nghĩ... Ừm... Cậu là bạn của Nhạc tổng, để cậu làm mấy chuyện này có vẻ không tốt lắm.”

Ninh Tây Cố cười nói: “Chính là Nhạc tổng của các cô kêu tôi tới giúp đỡ đó.”

Cậu nghĩ thầm: Nhạc tổng nhà mấy người chỉ hận không thể tìm thêm việc cho tôi làm, tích tiểu thành đại, chiếm được nhiều món hời hơn thì có.

Cậu cảm thấy bây giờ mình càng ngày càng hiểu rõ Nhạc Quỳnh Quỳnh, chị gái này vừa thích tiền lại vừa keo kiệt, cứ được hời miễn phí là cô vui vẻ nhất.

Vừa dứt lời, Ninh Tây Cố liền chủ động nhận nhiều đồ hơn. Từ nhỏ cậu đã được giáo dục là thân sĩ, thể lực của nam và nữ không giống nhau, chuyện nên đảm đương thì phải đảm đương.

Sau khi vận chuyển quần áo lên Minibus, Ninh Tây Cố quay lại tìm Nhạc Quỳnh Quỳnh. Cô đã trang điểm gần xong, suýt nữa Ninh Tây Cố không nhận ra cô, cậu ngây người nhìn mặt cô: “Chị trang điểm hơi đậm thì phải?”

Đôi mắt chuốt mascara Carslan của Nhạc Quỳnh Quỳnh trợn tròn: “Cậu thì hiểu cái gì? Để ăn ảnh thì tất nhiên là phải trang điểm đậm tí rồi.”

Sau đó lái xe tới địa điểm chụp ngoại cảnh.

Tại khu thương mại sầm uất của Giang Thành, cô đã thanh toán và xin phép trước. Để tiết kiệm thời gian, Nhạc Quỳnh Quỳnh mặc sẵn bộ quần áo sẽ chụp đầu tiên ở trên xe, cô khoác thêm một chiếc áo khoác lông vũ rộng thùng thình ở bên ngoài.

Sau khi xuống xe là lập tức chuẩn bị chụp ảnh.

Khi đến địa điểm chụp, ánh sáng và thợ chụp ảnh đều đã sẵn sàng, có thể bắt đầu chụp ngay.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cởi áo khoác ra, trong nháy mắt Ninh Tây Cố đột nhiên cảm thấy bầu không khí xung quanh cô như biến thành một người khác, cô trở nên khôn khéo lão luyện hơn. Cô vén mái tóc dài đang xõa ra, đưa áo khoác cho Ninh Tây Cố rồi nói: “Cầm dùm tôi một chút.”

Ninh Tây Cố do dự hỏi: “Chị không lạnh sao?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh hừ lạnh một tiếng, tự mình tẩy não: “Tôi là tiên nữ, tiên nữ thì không sợ lạnh.”

Ninh Tây Cố cạ lời: “...” Cậu biết chắc cô sẽ không trả lời nghiêm túc mà!

Nhạc Quỳnh Quỳnh đi tới đứng trước ống kính, tùy ý tạo dáng một cách tự nhiên rồi nói với thợ chụp ảnh: “Được rồi, anh có thể bắt

đầu chụp được rồi.”

Việc chụp ảnh nhìn thì tưởng đơn giản, chỉ cần đứng trước ống kính để nhiếp ảnh gia chụp vài tấm là được, nhưng thật ra không hề đơn giản chút nào.

Một người mẫu thời trang giỏi, trong một phút có thể thay đổi 30 đến 40 dáng trong một phút. Người mẫu cần thể hiện được các đường nét và kiểu dáng của quần áo một cách nhanh chóng và hiệu quả, chủ yếu là phải tôn quần áo lên, nhìn vào là thấy dễ mặc, ai cũng có thể mặc đẹp được.

Tuy Nhạc Quỳnh Quỳnh không cao lắm, chỉ có 163cm, nhưng tỉ lệ dáng người lại rất chuẩn và cân đối. Chiếc eo nhỏ, bờ vai tròn trịa cùng đôi chân thon dài trời sinh của cô đều là những thứ mà mọi cô gái thời nay đều mơ ước tập được. Cộng thêm mái tóc đen dài, đầu nhỏ mặt cũng nhỏ, tuy không đạt tỷ lệ chín đều*, nhưng cũng được tám phẩy năm.

(*Tỷ lệ chín đều có nghĩa là tỷ lệ giữa chiều dài của đầu và chiều cao là 1:9. Đây là một khái niệm y học cũng như một khái niệm thẩm mỹ.)

 1P -

Trên mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh lộ ra ý cười nhè nhẹ, thậm chí Ninh Tây Cố nhìn còn tưởng cô thật sự đang đi dạo dưới nắng xuân ấm áp chứ không phải bị gió đông thổi đến lạnh thấu xương. Động tác của cô cũng không bị cứng nhắc, như thể hoàn toàn không cảm thấy lạnh chút nào, khoe mắt, đuôi lông mày, mỗi cái gờ tay nhắc chân đầy tự tin.

Nắng chiều như mảnh lụa vàng khoác lên người cô, làm cả người cô rực rỡ hẳn lên.

Ninh Tây Cố bất giác mãi mê nhìn cô không chớp mắt, cậu cảm thấy ảo não. Rõ ràng cậu đã hiểu rõ bản tính xấu xa của người phụ

nữ này rồi, thế nhưng vào lúc này, cậu lại cảm thấy cô đẹp đến phát sáng, nhìn đến mê hoặc.

Bình thường trông Nhạc Quỳnh Quỳnh lúc nào cũng góc ghech, cho dù xinh đẹp thì cũng đẹp một cách góc ghech. Cô thay đổi thất thường, tùy hứng làm bậy. Cô như một cơn gió, sau cùng cơn gió lại tạm dừng trên cành cây phủ đầy ánh nắng và lắng xuống.

Ngay lúc này, cô toát ra sự tự tin từ trong ra ngoài, tự nhiên mà có, không cần cố tình, nhưng mỗi cử động của cô để thể hiện vẻ đẹp của mình đều tựa như hạ bút thành văn. Thành thật mà nói thì rất dễ thương.

Thời gian dường như rất dài, mà dường như lại rất ngắn ngủi.

Chỉ mới một lát mà đã chụp xong một một bộ rồi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không nói một lời, trực tiếp cởi quần áo.

Khi cởi đồ ra, cô muốn duỗi người, y như một con mèo vươn vai vậy, làm lộ ra vòng eo trông rất mảnh mai, thướt tha cực kỳ thon thả, khiến Ninh Tây Cố bất giác đỏ mặt.

Ninh Tây Cố lấy lại tinh thần, hỏi một nữ trợ lý khác: “Lều để thay quần áo tạm thời ở đâu?”

Nữ trợ lý đáp lời: “Lều thay quần áo gì chứ? Không có á.”

Ninh Tây Cố nhìn xung quanh, quả nhiên phát hiện một người đàn ông đang dùng di động chụp ảnh, cậu lập tức nhíu mày.

Ninh Tây Cố bước tới gần cô, cởi áo khoác của mình ra, dùng cơ thể và áo khoác của mình che chắn cho cô một phần. Chủ yếu là để che góc chụp của người đàn ông kia, đồng thời lạnh lùng nhìn chằm chằm qua đó.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhướng mắt nhìn cậu: “Cậu làm gì vậy? Xem ra cậu không chỉ thanh cao mà còn bảo thủ nữa nhỉ.”

Ninh Tây Cố đáp: “Không phải vậy, có người chụp ảnh chị từ phía bên kia kia.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không quan tâm nói: “Muốn chụp thì cứ chụp.”

Ninh Tây Cố suy nghĩ một chút rồi nói: “Không phải vậy. Ăn mặc là quyền tự do của mỗi người. Chị có thể ăn mặc kiểu gì cũng được, nhưng khi tôi thay quần áo thì phải có phòng thay đồ. Đây là sự tôn trọng tối thiểu.”

“Chị cứ việc thay đồ của chị, tôi che là việc của tôi.”

Áo khoác của Ninh Tây Cố như có như không chạm vào người cô, nhiệt độ cơ thể của Ninh Tây Cố từ bên trong toát ra, hơi ấm truyền tới làn da gần như bị tê cứng bởi gió lạnh của cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngẩng đầu, nhìn Ninh Tây Cố, Ninh Tây Cố cũng cúi đầu nhìn cô. Ánh sáng rơi lên trán, lông mi, mắt và sống mũi của cô, giữa lớp trang điểm đậm, chỉ có đôi mắt là đặc biệt trong veo và sạch sẽ, có chút hoang mang và ngây ngô như trẻ con.

Chỉ trong nháy mắt, ngấn ngủi đến mức Ninh Tây Cố phải tự hỏi có phải là ảo giác hay không. Nhạc Quỳnh Quỳnh hừ nhẹ một tiếng, lại biến thành chị đại cầm đầu băng nhóm xã hội, lão luyện nói với nhân viên khác: “Có đem lều thay quần áo tạm thời không? Còn nữa, ai đi qua bảo hai tên gốc lén chụp ảnh ở kia xóa ảnh đi đi.”

Sau đó quay đầu lại nhìn Ninh Tây Cố: “Cậu nhiều chuyện thật đấy, mau mặc áo khoác lại đi, không lạnh chết bây giờ.”

Ninh Tây Cố “Ừm” một tiếng rồi mặc áo khoác lại.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn thêm vài cái, cảm thấy đáng vẻ khi cậu mặc đồ cũng đẹp trai đấy chứ, tựa như một con chim khép đôi cánh đen tuyền lại vậy.

Việc chụp ảnh cứ thế bị trì hoãn mười phút.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ, thôi kệ vậy, dù sao bây giờ cô cũng là bà chủ, nếu hôm nay không chụp xong thì ngày khác tiếp tục chụp cũng được.

Không phải có kiểu cảm giác vô dụng như kiểu xấu hổ gì đó, mà là cảm thấy thật tốt khi được người khác tôn trọng và quý mến. Cô không muốn coi nhẹ phần tâm ý này của Ninh Tây Cố, cho dù có hơi phiền phức.

Thời gian trước, Cừu Tuấn cũng từng đến xem cô chụp ảnh, còn cãi nhau với cô nữa, như thể là cô đang làm chuyện gì đó đáng xấu hổ vậy. Cô là người rất ngang bướng, nếu người khác không cho cô làm thì cô càng muốn làm. Cô thản nhiên nói rõ đây là công việc, không có gì phải xấu hổ cả.

Từ khoe mắt, Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn thấy rõ Ninh Tây Cố chỉ rời khỏi một lúc, không tới hai phút nữa, lúc quay lại thì cầm thêm mấy tấm bìa cứng, trên mặt đều được viết bằng bút lông: Xin đừng chụp lén, đó là hành vi xâm phạm quyền hình ảnh cá nhân của người khác.

Đặt ở bên cạnh, khoe môi Nhạc Quỳnh Quỳnh không khỏi hơi cong lên. Cô dõi theo bóng lưng của Ninh Tây Cố, có cảm giác cậu như là con cún Đại Hoàng đang canh cửa ở quê cô, trung thành và thật thà.

Mùa đông trời tối rất sớm.

Khoảng 5 giờ chiều là phải kết thúc việc chụp ảnh rồi.

Chưa chụp xong thì để lần sau chụp tiếp vậy.

Nhạc Quỳnh Quỳnh lập tức lấy chiếc áo khoác to xụ bằng lông vũ trùm lên người. Hai má và chóp mũi cô ửng đỏ vì lạnh, cô lạnh phát run, điên cuồng dán miếng giữ nhiệt vào người và uống vài ngụm trà gừng đường đỏ nóng.

Qua một chút, cô mới chậm chạp khôi phục sức sống, Nhạc Quỳnh Quỳnh vỗ vỗ hai tay vào nhau, lớn tiếng nói: “Để mọi chuyện sang một bên đi, tôi mời mọi người đi ăn thịt nướng!”

Lập tức hàng loạt tiếng hoan hô hưởng ứng của mọi người dấy lên.

Mọi người ăn ngay tại cửa hàng thịt nướng trong trung tâm thương mại.

Trong nhà vệ sinh của trung tâm thương mại, Nhạc Quỳnh Quỳnh tẩy trang và rửa mặt sạch sẽ, sau khi thoa một lớp kem dưỡng qua loa thì vui vẻ chờ ăn lẩu.

Với tư cách là người đang theo đuổi cô, hiển nhiên là Ninh Tây Cố ngồi ở bên cạnh cô rồi. Nhạc Quỳnh Quỳnh nháy mắt ra hiệu, Ninh Tây Cố liền ngoan ngoãn trở thành nhân viên nướng thịt.

Còn chưa ăn được mấy miếng, di động của Nhạc Quỳnh Quỳnh đã vang lên, trong quán quá ồn nên cô đi chỗ khác nghe điện thoại. Ninh Tây Cố nhìn cô, thấy khóe miệng Nhạc Quỳnh Quỳnh xị xuống, lông mày nhíu lại, sắc mặt không vui.

Sau khi Nhạc Quỳnh Quỳnh nghe điện thoại xong, trở lại thì gọi nữ trợ lý để nói gì đó, sau đó nói với Ninh Tây Cố: “Tiểu Ninh, lại đây.”

Ninh Tây Cố đã chuẩn bị tâm lý từ sớm.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngước gương mặt đỏ hồng lên nhìn cậu, dịu dàng hỏi: “Bây giờ tôi phải đến nhà xưởng một chuyến, bên kia xảy

ra chút chuyện. Cậu muốn ở lại tiếp tục ăn rồi tự về trường học, hay đi với tôi đến nhà máy ngay bây giờ?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn thì có vẻ nhỏ nhỏ xinh xinh, dễ khiến người khác yêu mến, đôi mắt tròn xoe của cô nhìn cậu như một con vật nhỏ xin người đi theo. Trái tim Ninh Tây Cố như nhũn ra, đầu thế nào thốt nên lời cự tuyệt, dứt khoát nói: “Ừm, để tôi đi chung với chị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ thầm: Ok, vệ sĩ đã vào vị trí.

Ngộ nhỡ chút nữa cô và những người trong nhà xưởng xảy ra tranh chấp, sẽ đẩy Ninh Tây Cố lên trước. Hoàn mỹ!

Chương 13

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Vương Linh

Beta: Yam

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngồi vào vị trí tài xế, Ninh Tây Cố thì ngồi ghế phụ.

Ninh Tây Cố vừa ngồi xuống thì Nhạc Quỳnh Quỳnh đã vội vàng dúm túi thức ăn cho cậu: “Cơm tối cậu cũng chưa ăn gì, mau ăn chút gì đi! Ăn nhiều chút, ăn cho no vào.”

Xoay khoá, khởi động, lái xe.

Ninh Tây Cố vẫn luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, cậu nghĩ rồi lại nghĩ, Nhạc Quỳnh Quỳnh lừa cậu lên thuyền giặc sau đó chốt cửa nhốt lại luôn rồi!

Lúc đang đi trên đường, Ninh Tây Cố vừa mới ăn được nửa cái Hamburger thì Nhạc Quỳnh Quỳnh đột nhiên hỏi: “Cậu có biết đánh nhau không?”

Ninh Tây Cố: “...”

Cậu ho khan mấy tiếng, suýt chút nữa là bị nghẹn chết.

Nhạc Quỳnh Quỳnh chậm rãi nói: “Cậu làm sang như vậy, trông rất thiếu đòn, lúc đi học chắc cũng không ít người muốn đánh cậu nhỉ?”

Mặt mũi Ninh Tây Cố đen xì nói: “Không có.”

Mỗi ngày phải học biết bao nhiêu môn, đã mệt muốn đứt hơi rồi, hơn nữa bạn học của cậu còn phải nhờ cậu hoàn thành bài tập cho nữa.

Ninh Tây Cố suy nghĩ một chút lại nói: “Nhưng nếu như muốn đánh thì cũng có thể.”

Cậu từng học qua Kickboxing.

Dù sao cậu cũng là người thừa kế của khối tài sản lên tới hàng nghìn tỷ, bố mẹ cậu luôn rất cẩn thận. Cho dù có bí mật che dấu cậu rất kỹ, nhưng vẫn lo lắng cậu sẽ bị người ta bắt cóc, thế nên mới đặc biệt mời một vị bộ đội đặc chủng đã về hưu đến dạy cậu kickboxing và các kỹ thuật tránh bị theo dõi này nọ, tránh cho cậu gặp phải chuyện không may.

Lần này đổi lại là Nhạc Quỳnh Quỳnh không tin. Đàn ông mà, đều thích mạnh miệng, cho dù không có bản lĩnh gì nhưng cũng phải giả vờ giả vịt, sợ bị phụ nữ coi thường. Vừa nhìn Ninh Tây Cố thì đã biết là dạng ngoan ngoãn rồi đó được không.

Nhưng tốt xấu gì cũng được cái ngoại hình cao to lực lưỡng, cứ đứng im với một khuôn mặt lạnh lùng như thế thì cũng rất dọa người, coi như cũng có thể giả trang thành vệ sĩ được.

Ninh Tây Cố hỏi: “Nhưng sao chị lại cần người biết đánh lộn? Bên nhà xưởng xảy ra chuyện gì à?”

Vừa nhắc đến đây, Nhạc Quỳnh Quỳnh đã giận sôi máu, hùng hùng hổ hổ nói: “Đừng nói nữa, hàng bọn họ làm ra có vấn đề về chất lượng ấy vậy mà còn không chịu thừa nhận, cứ lòng vòng với tôi. Bọn họ cho rằng tôi chỉ là một cô gái trẻ, hơn nữa số lượng hàng cũng không lớn nên cảm thấy có ăn xén ăn bớt nguyên liệu thì tôi cũng không dám làm gì bọn họ, haiz.”

Ninh Tây Cố không những không sợ mà còn cảm thấy giọng nói của Nhạc Quỳnh Quỳnh rất mềm mại, cho dù có cố ý tỏ ra hung dữ,

nổi nóng thì vẫn rất đáng yêu, giống như con mèo nhỏ xù lông, thảo nào không dọa được ai là phải.

Mắng xong, Nhạc Quỳnh Quỳnh lại liếc mắt nhìn trộm vẻ mặt của Ninh Tây Cố: “Có phải tôi rất chua ngoa không?”

Cô nghĩ nếu là Cừu Tuấn, anh ta sẽ nói cô thô lỗ, nói cô không có gia giáo.

Khi còn bé Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không có tính cách mạnh mẽ hào sảng như này. Hồi đó hoàn toàn trái ngược với bây giờ, cô là một cô bé rất hay xấu hổ, không có nhiều bạn bè, thành tích học tập cũng thuộc hàng bình thường, tan học thì về nhà, sở thích của cô chỉ có làm quần áo cho búp bê nhỏ của mình thôi.

Đôi mắt của cô từ lúc sinh ra đã có màu nhạt hơn bình thường, lúc còn học tiểu học, các bạn học sẽ hỏi cô “Sao mắt của cậu lại có màu không giống tụi mình? Cậu có phải người nước ngoài không?”. Lúc có hoạt động tập thể thì lại nói “Cậu là người nước ngoài, tớ không chơi cùng cậu”, sau đó bỏ cô sang một bên.

Thế là Nhạc Quỳnh Quỳnh chỉ có thể về nhà chơi với búp bê thôi. Khi còn bé ngây ngây ngô ngô, cô cũng không biết tại sao mình ngoan như vậy nhưng lại không có bạn muốn chơi với cô, các bạn nam trong lớp còn rất thích bắt nạt cô, suốt ngày hết kéo tóc lại vén váy, còn cướp đồ của cô nữa. Cũng may các giáo viên rất tốt với cô, nếu không sợ là ngay cả trường cô cũng không dám tới nữa rồi.

Đến khi lớn hơn thì tình trạng này lại càng nghiêm trọng. Có lẽ thấy cô hiền lành dễ bắt nạt nên các bạn nam luôn thích chọc ghẹo cô, lúc cô còn chưa hoàn toàn trở mã thì cười nhạo cô là “Sân bay” hay “Thái Bình công chúa”. Tới năm lớp chín, cô trở mã cao lên mười centimet, bỗng chốc trở nên đáng yêu xinh đẹp hẳn.

Sau kỳ nghỉ, có một bạn nam ngày thường hay cầm đầu nhóm nam sinh bới móc cô lại đến trêu chọc, nói lời cợt nhả với cô: “Yo, tranh thủ kỳ nghỉ đi nâng ngực hả?”

Tên nam sinh đó ngồi sau lưng cô, cậu ta còn cầm dây áo ngực của cô bấn một cái.

Thực sự quá nhục nhã.

Sau lần đó, đột nhiên Nhạc Quỳnh Quỳnh ngộ ra, tựa như đang ngây ngây ngốc ngốc thì được thần tiên chỉ cho tình ra vậy. Tại sao bà đây lại phải nhịn? Làm đũa con gái ngoan hiền có chỗ nào tốt? Chẳng phải chỉ là cục bột mềm cho người ta tùy ý bắt nạt sao!

Vì vậy cô bạo phát.

Lúc đó đang học tiết tự học, Nhạc Quỳnh Quỳnh giận điên lên, cô coi như chung quanh chẳng có ai mà đứng phắt dậy, xoay người lại cầm cuốn sách toán trên bàn đập một trận lên mặt cậu ta, đánh xong còn làm thịt luôn cuốn sách của cậu ta. Lúc đầu các bạn học còn len lén bàn tán ở xung quanh, sasu đó bị dọa sợ chẳng dám hó hé gì chỉ chăm chú nhìn cô mà thôi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đánh xong còn khoanh tay trước ngực, đứng sang một bên đá “Bịch” một cái vào chân bàn học, cứ mỗi một cái đá kèm theo một câu chửi, mà câu nào cũng đều là câu nói tục, muốn khó nghe bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Khó nghe đến mức không tiện viết ra đây.

Trong mắt mọi người, một cô gái yếu điệu lại nói ra những lời này thì thật quá thô tục, nhưng Nhạc Quỳnh Quỳnh thật sự chịu đủ rồi, cô cũng không phải không đủ ôn tồn để nói lý với người khác. Nhưng mà nếu cứ thao thao bất tuyệt, ôn tồn nhã nhặn nói “Cậu làm vậy là không đúng, cậu làm vậy là không tôn trọng tôi blabla” thì thực chẳng có tác dụng gì cả, nói đến gãy lưỡi chắc cũng chẳng có ai sợ.

Lần đầu tiên trong đời khi cô thốt ra một câu chửi thề, cô cảm nhận được một sự sáng khoái trước nay chưa từng có, làm một người phụ nữ đánh đá thật là vui.

Lời của cô còn chưa nói hết thì cậu bạn kia sắp bị cô mắng đến khóc rồi, cậu ta không cách nào nhịn được nữa nên vội vã chạy trốn vào nhà vệ sinh nam.

Cả lớp cười vang.

Nhưng cũng từ đó, danh tiếng của Nhạc Quỳnh Quỳnh trong đám bạn học càng xấu. Có người cảm thấy cô có thể dùng những từ tục tĩu như vậy để mắng người thì chắc chắn là do yêu sớm, nói không chừng còn có rất nhiều bạn trai nữa! Dù sao thì Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng được công nhận là một tiểu mỹ nữ, nam sinh theo đuổi cô rất nhiều, còn có người ngoài trường đến trước cổng tỏ tình nữa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không mong bạn bè có thể đối xử tốt với cô hơn, một mình cô ngồi một bàn, tự cô chơi một mình, có tên nam sinh đê tiện nào đến thì cô lại chửi tên đó. Nhưng mấy nam sinh đó lại càng đê tiện hơn, sau khi không dám bắt nạt cô nữa thì chuyển qua lấy lòng cô, tặng quà cho cô. Người bạn học bị cô mắng đến khóc vào hai năm trước đó còn gửi cho cô một bức thư tình viết kín cả ba trang giấy, cô trực tiếp xé nó luôn.

Sau khi lên cấp ba, Nhạc Quỳnh Quỳnh lại càng thêm tùy ý, không sợ gì cả, vì thế mà còn bị người khác đồn là nữ lưu manh, có muốn giải thích cũng không giải thích được. Bởi vì thành tích của cô rất kém nhưng được cái xinh đẹp, hơn nữa còn có vô số nam sinh dù có đuổi cũng đuổi không đi, lúc nào cũng vây quanh người cô, thế chẳng phải là nữ lưu manh thì là gì?

Sau khi tan học cô đều về nhà may quần áo cho búp bê chứ không có đi hẹn hò với thằng nào đó có được hay không hả?

Cô trời sinh đầu óc không thông minh lắm, thế nên dù có nỗ lực học thế nào cũng vẫn là một đứa ngốc! Mỗi ngày cô đều thức khuya dậy sớm học tập, suốt ba năm trời cũng chỉ trúng tuyển vào một trường đại học hạng ba.

Cô lẩn lộn trong xã hội từ sớm. Rất nhiều người đều cho rằng cô làm hotgirl mạng, quay video, bán quần áo rất nhẹ nhàng, dường như cả ngày chẳng làm việc gì ra hồn cả, mỗi ngày chỉ ăn chơi hưởng lạc, tiền sẽ tự động bay vào trong tài khoản ngân hàng của cô.

Thật nực cười.

Từ đợt nghỉ hè năm cấp ba cô đã đi làm thêm, cô nhin ăn nhin mặc, không dám tiêu xài hoang phí chỉ để góp đủ tiền mở một cửa hàng quần áo của riêng mình.

Bây giờ thì hay rồi, lúc mới mở cửa tiệm, cô không có kinh nghiệm làm ăn gì với bên nhà xưởng, còn bị người ta chọc tức đến khóc.

Nhưng cô thật sự không chịu nổi mấy thứ hàng nhái thứ phẩm. Cô dùng hết khả năng của mình khống chế chất lượng sản phẩm ở mức cao nhất, cũng bởi vì cô rất nghiêm khắc cho nên người chịu trách nhiệm về mặt này cũng không dám qua loa, vì lí do này mà cô còn từng sa thải một người nhân viên kỳ cựu.

Người hôm nay được cử xuống xưởng là một nữ nhân viên mới tới công ty được ba bốn tháng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh kiên nhẫn và dịu dàng với con gái hơn nhiều, Ninh Tây Cố còn thấy cô cầm tay vỗ vỗ lưng người ta rồi an ủi: “Không sao cả, đừng khóc, chẳng phải tôi đã tới rồi sao?”

Cô nhân viên mới tới này có vóc người còn cao hơn Nhạc Quỳnh Quỳnh, Nhạc Quỳnh Quỳnh nhỏ bé nhưng khí thế lại liều lĩnh, không chút sợ hãi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vén tay áo lên, hùng hùng hổ hổ, nửa thật nửa giả nói: “Đi, để chị dạy em làm sao đối phó với mấy người này! Cứ đứng bên cạnh mà học hỏi, lần sau mà còn không giải quyết được thì trừ vào tiền lương của em đấy.”

Ninh Tây Cố chưa từng thấy một Nhạc Quỳnh Quỳnh như bây giờ, cậu mang tâm tư muốn xem kịch vui bước theo sau Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Khung cảnh sau đó lại cậu ngơ ra đấy luôn, một người đàn ông trung niên vạm vỡ cao mét tám mấy vốn kiêu ngạo, coi khinh người khác bị Nhạc Quỳnh Quỳnh mắng thành bộ dạng khúm núm vâng vâng dạ dạ, giống như cảnh một con thỏ trắng nhỏ hành hung con sói lớn vậy.

Giữa lúc đó người bị Nhạc Quỳnh Quỳnh mắng suýt nữa muốn dùng bạo lực ngược lại, Nhạc Quỳnh Quỳnh nhanh chóng kéo cậu ra phía trước, mình thì trốn phía sau. Rõ ràng đã trốn sau lưng cậu rồi nhưng cô còn ráng tiếp tục khiêu khích: “Làm gì đấy? Làm gì đấy? Muốn đánh nhau à?”

Ninh Tây Cố cũng rất phối hợp. Cậu ỷ vào vóc người cao lớn của mình, chỉ cần ưỡn ngực ngẩng đầu, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn đối phương, không cần nói câu nào, thì với cái khí chất như chó dữ giữ nhà ấy của cậu cũng không bị ai bắt chẹt gì quá đáng.

Cuối cùng cuộc thương lượng cũng thành công, tất cả số hàng không hợp quy cách đều được trả về, đồng thời nhà xưởng sẽ gánh chịu toàn bộ tổn thất.

Ninh Tây Cố có thể nhìn ra Nhạc Quỳnh Quỳnh sắp vui đến quên trời quên đất rồi, trên đường trở về bãi đậu xe miệng vẫn còn cười hi hi mấy tiếng.

Vừa lên xe, Ninh Tây Cố vừa ngồi xuống chỗ của mình thì đã thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh móc bóp tiền ra, đếm đủ tám tờ tiền thì nhét vào một cái bì thư màu xanh rồi đưa nó cho Ninh Tây Cố, trong mắt cô ánh lên ý cười, nói: “À, hôm nay cậu vất vả rồi, thưởng cho cậu đây.”

Tiền thuê một tháng của cậu cũng chỉ có ba nghìn, bây giờ Nhạc Quỳnh Quỳnh lại dút khoát phát cho cậu tám trăm tiền thưởng? Cậu chủ nhỏ nhà họ Ninh thật sự thụ sủng nhược kinh: “Cảm ơn.”

Ninh Tây Cố cầm xấp tiền mỏng dính này, nở nụ cười nhẹ.

Cậu cảm thấy thật đáng cười. Cả ngày hôm nay cứ chạy tới chạy lui, mặc dù có hơi mệt thật, nhưng lại rất vui, Nhạc Quỳnh Quỳnh quả thực là một người thú vị.

Nhạc Quỳnh Quỳnh dùng giọng nói dịu dàng mang theo chút ám muội nói: “Khả năng làm việc của cậu rất tốt, sau này hôm nào không có ca học thì nhớ tới giúp tôi đấy nhé!”

Hoá ra là muốn bẫy cậu đây mà, quá buồn cười luôn, Ninh Tây Cố cười thành tiếng: “Thế thì tôi đã trở thành trợ lý chứ không còn là cậu trai bao nữa rồi. Tôi ham ăn lười làm, tôi chỉ muốn làm cậu trai bao của chị thôi. Chị, chị phải nhớ kỹ tôi là trai bao của chị đấy nhé.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không đạt được đường đi nước bước của mình thì tức giận nói: “Muốn làm tiểu Uông Tử đi theo tôi phải không? Vậy thì kêu “Gâu gâu” mấy tiếng tôi nghe xem nào.”

Ninh Tây Cố không hề cảm thấy xấu hổ, cậu cười cười không chút do dự mà cất giọng kêu mấy tiếng: “Gâu gâu.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh tròn tròn mắt nhìn cậu, nói không nên lời: “Ôi chao ôi! Cậu sinh viên đại học này đúng thật là không có chút tự tôn tự ái nào cả, mỗi lần tôi cho rằng mặt cậu đã đủ dày rồi thì cậu càng có thể mặt dày hơn.”

Ninh Tây Cố cười phá lên: “Nếu tôi biết xấu hổ thì sẽ đi làm trai bao à chị?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, nói: “Đừng đùa nữa, tôi đưa cậu về trường học, mai chắc là cậu vẫn phải đi học chứ hả?”

Lần này vẫn là không chút lưu luyến mà bỏ lại Ninh Tây Cố ở trước cửa trường học.

Lúc Nhạc Quỳnh Quỳnh tính lái xe rời đi thì Ninh Tây Cố chặn cửa xe lại, dùng đôi mắt đầy mong chờ nói với cô: “Chị, công việc hết bận rồi thì đến tìm tôi nhé, tôi đi chơi với chị. Nếu chị còn bận thì cũng có thể tìm tôi, không có ca học thì tôi sẽ đến làm việc với chị.”

“Tiền chị đưa tôi đều giữ lại không dùng, hơn nữa còn viết mã số và ngày tháng cho chúng nữa. Nếu lần sau chị lại đến tìm tôi, không đưa thêm tiền cũng không sao cả.”

Ánh mắt Ninh Tây Cố sáng quắc, lời nói lại rất dễ nghe.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ nếu gặp cô em nào da mặt mỏng thì chắc là chịu không nổi rồi, ngay cả cô cũng không nhịn được mà đỏ bừng mặt. Cô kiêu ngạo dùng tay nâng cằm Ninh Tây Cố lên, giọng nói trầm thấp phát ra từ cổ họng: “Hừ, thôi đi. Cậu nói là cậu được thuê thì cứ ngoan ngoãn chút đi, đừng suốt ngày ve vãn chị thế, phải giữ đạo đức nghề nghiệp đấy, biết không?”

“Nếu cậu làm tốt, sau này tôi có chán cậu thì cũng có thể giới thiệu các chị em có tiền khác để cậu tiếp tục làm việc. Ngoan một chút, biết không?”

Ninh Tây Cố: “...”

Ninh Tây Cố đứng ở ven đường, đuôi xe của Nhạc Quỳnh Quỳnh chạy vụt qua mặt cậu.

Tuy là nằm trong dự liệu nhưng cậu vẫn cảm thấy có chút thất vọng, quả nhiên hôm nay vẫn chưa thể chinh phục được Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Đáng tiếc là sự yêu thích của một người không phải là một thước đo tiến độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường được.

Cậu hoàn toàn không biết việc mình làm có tác dụng hay không.

Nhân lúc chưa đến giờ giới nghiêm, Ninh Tây Cố quay gót về ký túc xá.

Lúc này, từ sau lưng cậu có tiếng gọi truyền đến: “Ninh Tây Cố.”

Ninh Tây Cố quay đầu lại thì thấy người bạn cùng phòng của mình Lư Viễn. Lư Viễn chạy chậm chậm đến gần, sau đó vỗ bịch một cái vào người cậu.

Ninh Tây Cố không hiểu hỏi: “Đánh tôi làm gì?”

Trong mắt Lư Viễn hơi lóe lên tia sáng, dùng giọng điệu ý vị thâm trường hỏi cậu: “Tôi thấy hết rồi, còn giả vờ cái gì nữa? Yêu đương rồi à? Cô gái chờ cậu về kia đẹp quá, bạn gái cậu đấy à?”

Tôi cũng rất hy vọng cô ấy là bạn gái mình đấy... Ninh Tây Cố bất chợt nghĩ như thế, nhưng sau đó lại phủ nhận. Không đúng, Nhạc Quỳnh Quỳnh thô tục như vậy lại còn rất mê tiền, tùy hứng, học thức không cao, gia thế kém, người con gái như vậy sao có thể là bạn gái cậu được?

Cậu chỉ muốn chơi đùa với Nhạc Quỳnh Quỳnh mà thôi.

Ninh Tây Cố trả lời: “Không phải.”

Mà cũng trong lúc đó, sếp Nhạc đang trên đường về nhà thì nhận được cuộc gọi của cô bạn thân Doãn Tiểu Thiên gọi tới.

Cô dùng tai nghe vừa nghe điện thoại vừa lái xe.

Hôm nay Nhạc Quỳnh Quỳnh rất vui, thế là cô cứ thao thao bất tuyệt kể cho cô bạn mình nghe về chuyện đại chiến công xưởng bất lương của mình, lúc nói đến Ninh Tây Cố thì: “... Hì hì, còn phải nói, vóc người của cậu ta cao to như thế, chỉ cần đứng ở đó thôi cũng đủ khiến bọn họ chẳng dám làm gì mình rồi.”

“Đạo gần đây cậu hay nhắc đến cậu cún con nhà cậu thế nhỉ, hình như cậu thích cậu ta lắm thì phải nha?” Doãn Tiểu Thiên nói.

Nhạc Quỳnh Quỳnh mặt đỏ tai hồng, hoàn toàn không thừa nhận: “Làm gì có? Chỉ là gần đây có quá nhiều việc làm cùng với cậu ta thôi, hơn nữa cũng rất vui.”

Doãn Tiểu Thiên giống như có tâm sự gì trong lòng, cứ luôn thất thần, cũng chẳng có hứng thú mấy với việc này: “Con cún của cậu...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Cậu ta làm sao?”

Doãn Tiểu Thiên do dự nói: “Quỳnh Quỳnh à... Mình nghe người khác nói, cậu trai bao đó thật sự là một phú nhị đại hàng thật giá thật ấy.”

Chương 14

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Moon

Beta: Yam

— — “Mình nghe người khác nói, cậu trai bao đó thật sự là một phú nhị đại hàng thật giá thật ấy?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh sợ hãi cả kinh. Thật ra cô là người rất dễ bị dao động, chị em tốt đã nói, cô đương nhiên phải tin, sốt ruột hỏi: “Cậu nghe được từ đâu?”

Doãn Tiểu Thiên nói ra mấy cái tên, lại nói tin đồn là nghe được từ đâu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh lắng nghe... Càng nghe càng cảm thấy quen tai, sau đó bỗng nhiên hiểu ra, cười ha ha lên: “Ha ha ha ha ha! Không phải là mấy người ngồi bên cạnh lần trước khi mình đi dự tiệc Giáng Sinh của Đồng tiểu thư sao? Người mình lừa là bọn họ đó. Sao qua tay nhiều người lại đến tai cậu rồi, mà cậu lại còn tin nữa? Cậu có gốc không vậy?”

Hả? Vậy sao?

Tự mình làm ầm ĩ một trận, Doãn Tiểu Thiên vô cùng xấu hổ: “Thật sao? Nhưng bọn họ có nói cậu trai bao của cậu tốt nghiệp trường gì đó thì phải? Y gì đó, nghe tên có vẻ vô cùng nổi tiếng.”

“Nói xạo đó.” Nhạc Quỳnh Quỳnh thờ phào nhẹ nhõm, đúng là toàn sợ chuyện không đâu. Hóa ra là do cô nói dối quá nghiêm túc khiến người khác cũng phải tin.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười đến mức không dừng lại được, chỉ thiếu chút nữa là vỗ ngực thề thốt mà nói: “Tất cả đều là cậu ta bịa! Chính mình bảo cậu ta bịa như thế. Chính là mình thiết kế hình tượng cho cậu ta. Người khác tin thì không nói làm gì, làm sao mà ngay cả cậu cũng tin vậy chứ? Ngay từ đầu mình đã nói với cậu là mình bảo cậu ta giả làm thiếu gia nhà giàu rồi mà.”

Doãn Tiểu Thiên choáng váng: “Bởi vì nghe nói bọn họ đã tận mắt nhìn thấy... Hơn nữa, cậu cũng đâu phải hiểu chi tiết về cậu ta?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh sắp vui muốn chết: “Bọn họ chỉ gặp qua có một lần, đâu có hiểu rõ được như mình?”

“Nếu như Ninh Tây Cố thật sự là thiếu gia nhà giàu, tại sao lại vội vàng chạy tới làm cậu trai bao cho mình?”

“Lần đầu tiên cậu ta tới tìm mình, quần áo mặc trên người còn chẳng có nhãn hiệu, còn nói với mình là do tìm tiệm may nào đó để làm. Hơn nữa, cậu ta ở trong ký túc xá của trường. Nếu cậu ta thật sự có tiền, sao lại muốn cùng người khác chen chúc trong căn phòng bốn người ở?”

Doãn Tiểu Thiên ngơ ngẩn trả lời: “Đúng nhỉ...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Lần sau mình sẽ cho cậu thấy. Cậu ta còn biết làm việc nhà, nấu cơm, đều làm rất tốt, chắc chắn là ở nhà thường xuyên làm. Nếu cậu ta là đại thiếu gia, sao lại có thể thông thạo những việc này như vậy? Cậu nói xem có phải hay không?”

Doãn Tiểu Thiên: “Đúng là vậy...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Mấy hôm trước Tết Nguyên Đán, cậu ta còn mua vé tàu, vội vàng trở về gặp mình ngay trong đêm.”

“Mặc dù mình cảm thấy gia đình cậu ta cũng không nghèo, nhưng chắc chắn cũng không phải là thiếu gia nhà giàu lợi hại gì.”

Doãn Tiểu Thiên ngờ ngác: “Ơ?...”

Cô giáo Nhạc đưa ra kết luận: “Vì vậy, Ninh Tây Cố chắc chắn không phải là thiếu gia gì đó đâu.”

“Cậu ta chỉ là một người bình thường, là một nam sinh viên có hơi đẹp trai mà thôi.”

Doãn Tiểu Thiên hoàn toàn bị thuyết phục, cô ấy xin lỗi vì cái lỗ tai dễ tin người của mình: “Ừm, cậu nói đúng. Sao mình lại bị bọn họ tẩy não nhỉ?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh vô cùng vui vẻ nói: “Không sao đâu. Như vậy cũng chứng minh Ninh Tây Cố đóng giả vô cùng hoàn hảo. Vì vậy người khác mới tin tưởng như thế.”

Doãn Tiểu Thiên cảm thấy lo lắng thay cô: “Cậu định thuê cậu ta bao lâu? Mà việc này... làm nhiều lần, có khi nào sẽ lộ không? Đến lúc đó nhất định sẽ rất xấu hổ.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy mình nên trả lời một cách đương nhiên: “Mới mấy ngày thôi mà.” Mấy việc lừa gạt người này, quả thật càng kéo dài lâu càng nguy hiểm.

Cô thỉnh thoảng cũng sẽ bịa ra những lời nói dối vô tội vì thói hư vinh của mình, như trang điểm thật tỉ mỉ hai tiếng đồng hồ lại nói mình chỉ cần trang điểm mười lăm phút đã ra khỏi nhà, hay đi làm thẩm mỹ lại tự nhận làn da của mình là đẹp tự nhiên, rõ ràng là nỗ lực ăn uống điều độ cùng tập luyện lại nói bản thân vốn là ăn cũng không mập. Những lời nói dối như thế này cô nói rất nhiều, mở miệng là nói ra được ngay, đặc biệt không biết xấu hổ, ngay cả một chút áy náy cũng không có.

Nhưng mà tính chất của việc thuê bạn trai này lại hoàn toàn khác.

Ít nhất, cô sẽ không giới thiệu một người bạn trai giả như Ninh Tây Cố cho người hâm mộ của mình, nếu không hậu quả sẽ càng

không dễ thu dọn.

Ngay từ ban đầu cô chỉ định chơi đùa với Ninh Tây Cố một tháng, sau đó vứt bỏ cậu.

Nhưng Ninh Tây Cố thật sự là một công cụ hình người rất dễ sử dụng. Phải đi đến đâu mới có thể tìm thấy một tên nam sinh chịu thương chịu khó như vậy đây? Hơn nữa chơi cũng rất vui.

Cô thích dáng vẻ thanh cao như có như không của Ninh Tây Cố, sau đó còn bị cô cố ý chơi đùa phải tước vũ khí đầu hàng, thật sự rất có cảm giác thành tựu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh suy nghĩ một chút rồi mơ hồ nói: "... Để chơi chán rồi nói sau."

Doãn Tiểu Thiên nhắc nhở: "Vậy cậu phải nhớ rõ cậu ta chỉ là một sinh viên nghèo! Thậm chí cậu ta còn chưa đến tuổi kết hôn hợp pháp, yêu đương với người nhỏ tuổi hơn, cậu ta có thể chịu trách nhiệm sao? Đàn ông thời nay toàn là loại không biết xấu hổ, cậu phải biết rằng cậu chính là phú bà trị giá ngàn vạn."

Nhạc Quỳnh Quỳnh tỏ vẻ như một người phụ nữ đều đặn, lạnh lùng nói: "Mình biết mà. Có thể dùng tiền để nói thì tuyệt đối không nói đến chuyện tình cảm."

Cuộc trò chuyện kết thúc, Nhạc Quỳnh Quỳnh liền nhận được tin nhắn của Ninh Tây Cố: [Chị, tôi đã về đến ký túc xá rồi. Chị về đến nhà an toàn nhớ báo cho tôi một tiếng.]

Bởi vì đang lái xe, Nhạc Quỳnh Quỳnh không trả lời, nhưng cô không khỏi khẽ mỉm cười. Cô nghĩ, xem đi, chỉ có đàn ông không có tiền mới có bộ dạng như thế này, cẩn thận tí mĩ quan tâm bạn, như là Ninh Tây Cố vậy.

Ninh Tây Cố vừa về đến ký túc xá. Sau một ngày mệt mỏi, cậu vào phòng tắm để tắm rửa trước.

Tắm rửa xong, cậu thay quần áo ngủ rồi bước ra từ phòng tắm, quay trở lại giường của mình, kéo màn che, rồi lấy ra phong bì tiền mà Nhạc Quỳnh Quỳnh đã đưa từ trong túi áo khoác.

Ninh Tây Cố ngửi ngửi. Bên trên có mùi nước hoa nhàn nhạt, ngọt ngào và tươi sáng.

Ninh Tây Cố ngồi xuống, đặt phong bì lên bàn, ngay trước mặt cậu.

Giường ngủ cùng mặt bàn của cậu vô cùng sạch sẽ. Dù sao cậu cũng không có gì cần để ở đó, chỉ cần một ít đồ dùng cần thiết và sách giáo khoa là đủ rồi.

Ninh Tây Cố mở khóa ngăn kéo, lấy ra một phong bì khác, là cái lần trước Nhạc Quỳnh Quỳnh cho cậu.

Lần này cậu cũng dùng bút chì ghi rõ ngày tháng Nhạc Quỳnh Quỳnh đưa tiền cho cậu. Suy nghĩ một lát, cậu lại viết mấy từ then chốt: Trợ lý, vệ sĩ.

Sau khi viết xong, cậu không khỏi khẽ mỉm cười, chỉ cần nghĩ lại thôi là đã thấy rất thú vị.

Ninh Tây Cố đánh dấu số tiền, bỏ lại vào phong bì, chuẩn bị ngày mai trở về nhà một chuyến sẽ cất tiền ở đó. Ký túc xá sinh viên nhiều người lẫn lộn, nếu để mất sẽ thật đáng tiếc.

Dù là đôi giày đắt tiền hay đồng hồ bị trộm, cậu cũng không quan tâm, chỉ cần mua lại là được. Nhưng những đồng tiền này đối với cậu lại có ý nghĩa rất đặc biệt, nhất định không thể làm mất. Có lẽ phải bảo người đem tới cho cậu một chiếc két sắt.

Ninh Tây Cố suy nghĩ một chút, để tiền cùng phong bì ở dưới gối, như là muốn đưa Nhạc Quỳnh Quỳnh vào trong giấc mơ của cậu vậy.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Ninh Tây Cố cảm thấy bản thân vui vẻ và sáng khoái hơn thường ngày.

Khi đang mua đồ ăn sáng, cậu nhìn thấy một cặp đôi. Cô gái đang yêu cầu bạn trai thay ảnh đại diện là ảnh đôi cùng mình.

Ninh Tây Cố nhìn thêm vài lần, suy nghĩ một lát thì lấy điện thoại ra, mở tài khoản của Nhạc Quỳnh Quỳnh, nhấn vào ảnh đại diện Thủy Thủ Mặt Trăng của cô.

Cậu nghĩ, khoan đã, đây chẳng phải là ảnh đại diện của nữ trong ảnh đại diện cặp đôi hay sao?

Ninh Tây Cố dùng chức năng tìm kiếm hình ảnh. Thật sự là ảnh đại diện đôi, ảnh tương ứng chính là hình ảnh chàng trai với chiếc mặt nạ trong trang phục dạ hội.

Nhạc Quỳnh Quỳnh để hình đại diện đôi với ai sao? Nghĩ như thế cậu lập tức có hơi khó chịu.

Ninh Tây Cố nhíu mày, nhìn chăm chăm vào hình đại diện của Nhạc Quỳnh Quỳnh tầm nửa phút.

Sau đó, cậu đã đổi hình đại diện của mình thành hình đôi với Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Giữa trưa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh phát hiện cậu bí mật đổi hình đại diện thì hỏi: [Sao cậu đổi hình đại diện rồi?]

Ninh Tây Cố: [Ừm, tôi phát hiện ảnh đại diện này của chị còn có hình nam tương ứng nên tôi đã thay nó, như vậy càng giống là bạn trai của chị, không phải sao?]

Nhạc Quỳnh Quỳnh: [Tôi cho phép cậu đổi à? Tôi phát hiện gần đây cậu càng ngày càng kiêu ngạo, luôn tự làm theo ý mình!]

[Chú ý đến thân phận của cậu một chút, đừng có nghĩ rằng cậu thật sự là bạn trai của tôi.]

Ninh Tây Cố không hề tức giận. Cậu nghiên ngẫm những lời của Nhạc Quỳnh Quỳnh, phân tích xem có phải có ai đó để hình đại diện đôi với cô hay không.

Ninh Tây Cố vô cùng nghe lời hỏi: [Vậy tôi phải đổi lại à?]

Đợi một phút, Nhạc Quỳnh Quỳnh chậm rãi trả lời: [Nếu đã đổi rồi thì cứ để như vậy đi. Nhưng lần sau tôi cho phép cậu đổi, cậu mới được đổi. Biết chưa?]

Ồ, xem ra là không có ai khác. Ninh Tây Cố cảm thấy buồn cười, vậy mà còn hung dữ thế à? Nhưng cậu vẫn làm theo lời cô nói: [Biết rồi.]

Dù sao bất luận Nhạc Quỳnh Quỳnh muốn giả vờ giả vịt thế nào cũng không quan trọng, cậu cũng không phải thật sự yêu đương với cô. Cậu thấy khi nhìn Nhạc Quỳnh Quỳnh giả vờ giả vịt có cảm giác như đang xem một vở kịch, rất vui vẻ, cậu cũng không bao giờ bực bội tức giận gì.

Để làm cho Nhạc Quỳnh Quỳnh hài lòng, cậu có thể chịu đựng được.

Đang nghĩ đến đây thì Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: [Cuối tuần này cậu có rảnh không?]

Sao vậy? Ninh Tây Cố lập tức tỉnh táo. Đoàn người xếp hàng cũng vừa hay đến lượt cậu, Ninh Tây Cố tùy tiện gọi một phần bánh bao hấp, sau đó cúi đầu trả lời Nhạc Quỳnh Quỳnh: [Tôi rảnh.]

Nhạc Quỳnh Quỳnh gửi tới meme hình mèo mong đợi: [Vậy chị đây sẽ đưa cậu đi hẹn hò!]

Trái tim của Ninh Tây Cố lỡ mất nửa nhịp, sau đó đột nhiên có một dòng máu tràn vào tim, làm nó đập dữ dội.

Cậu vất vả nhiều như vậy, chịu đựng sự tùy hứng và tính nết xấu xa của Nhạc Quỳnh Quỳnh hết lần này đến lần khác, cuối cùng cũng phát triển đến bước hẹn hò!

Ninh Tây Cố có cảm giác giống như đã chờ được mây tan để nhìn ngắm trăng sáng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh tiếp tục gửi tin nhắn cho cậu:

[Tôi đưa cậu đến công viên Disneyland chơi. Vé tôi sẽ mua, cậu báo lại thông tin cho tôi.]

[Nhớ ăn mặc đẹp trai một chút.]

[6 giờ sáng thứ bảy gặp mặt, xuất phát từ nhà tôi.]

Đi công viên giải trí trông cũng giống một buổi hẹn hò đấy. Ninh Tây Cố nở nụ cười, nghĩ: Thật là trẻ con.

Cậu một mặt chê bai trẻ con, một mặt lại không khỏi mong đợi, nhanh chóng bắt đầu suy nghĩ xem hôm đó nên mặc gì.

—

Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy bản thân quả thật làm bằng sắt.

Buổi sáng chưa tới 5 giờ cô đã thức dậy, tự trang điểm cho bản thân một lớp trang điểm thật hoàn hảo, phối với chiếc váy Lolita mà cô chuẩn bị mặc hôm nay.

Cô còn nhớ rõ phải quay lại video, chờ đến lúc trở về sẽ biên tập một chút. Vậy là có ngay một video hướng dẫn làm đẹp để đăng lên.

Khi đang làm tóc cho bản thân, chuông cửa đã vang lên.

Nhạc Quỳnh Quỳnh xoắn mái tóc dài, mặc váy dài đi chân trần ra mở cửa cho Ninh Tây Cố.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh, Ninh Tây Cố cảm thấy ánh sáng chiếu trên mặt cô còn sáng hơn xung quanh vài phần. Cô cười rộ lên: “Hôm nay cậu ăn mặc thật sự rất thư sinh nha.”

Ninh Tây Cố khó chịu suốt bốn năm ngày, nghiên cứu rất nhiều loại trang phục của bạn trai. Sau khi nghĩ đi nghĩ lại cậu vẫn quyết định ăn mặc thoải mái một chút. Vốn dĩ chính là đi chơi, cũng không cần ăn mặc quá trang trọng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm nhận được ánh mắt đánh giá bộ váy cô đang mặc của cậu. Cô làm dáng xoay vài vòng ở trước mặt Ninh Tây Cố, làn váy bồng bềnh.

Đôi mắt của cô sáng lên, cười xinh đẹp hỏi: “Tôi có xinh không?”

Ninh Tây Cố thật đúng là khâm phục sự tự tin tràn đầy của Nhạc Quỳnh Quỳnh. Cô có vẻ vô cùng yêu bản thân, trông cứ ngốc ngốc, cho dù có phiền não cũng không qua được một đêm. Lúc cô không cười cũng rực rỡ như ánh mặt trời, cười lên rồi chính là mặt trời chiếu thẳng vào tim, làm người khác muốn tránh cũng không tránh được.

Xinh đẹp thì cũng xinh đẹp đấy, cô thật sự rất hợp với chiếc váy này, như là thiếu nữ xinh đẹp bước ra từ tranh minh họa. Ninh Tây Cố chân thành khen ngợi: “Xinh lắm. Nhưng mà tôi cứ nghĩ chị sẽ mặc quần áo từ cửa hàng của chị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói vô cùng đúng tình hợp lý: “Cái đó mặc lúc bình thường là được, còn ra ngoài chơi thì phải mặc váy Lolita và Hán phục.”

“Cậu chờ tôi mười phút, tôi phải làm tóc.”

Ninh Tây Cố thấy cô lại bước vào phòng trang điểm, vừa đi vào lại ló đầu ra đưa cậu một bộ quần áo. Đây đúng là bộ âu phục đắt tiền lần trước cậu để quên ở nhà Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Cậu thay bộ này đi. Tôi cảm thấy như vậy càng hợp với tôi hơn. Nhanh lên.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh búi tóc theo kiểu phương Tây cổ điển, lại lấy ra vài lọn tóc ở phần tóc mai uốn cong để chỉnh sửa dáng mặt, trên đầu mang một chiếc cài tóc hình nơ bướm đỏ bằng lụa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn chính mình trong gương, cảm thấy thật quá đáng cmn yêu. Cô quả thật là nàng công chúa Disney đang bỏ trốn.

Chuẩn bị xong xuôi, Nhạc Quỳnh Quỳnh làm bộ đáng yêu mà nháy nhót đến trước mặt Ninh Tây Cố. Cô nói với giọng ngọt ngào, biết rõ mà còn hỏi: “Mau giúp tôi nhìn xem, tôi đeo nơ con bướm này thẳng chưa?”

Ninh Tây Cố bị sự ngọt ngào của cô tấn công, cảm thấy có hơi không nói nên lời. Còn không phải là muốn nghe cậu khen sao? Nhưng cậu vẫn là hết cách nói: “Đã đeo thẳng rồi, vô cùng đẹp luôn.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh muốn được khen ngợi hay khích lệ gì đó, những lời này cô vĩnh viễn nghe không chán. Quả là cậu trai bao ngoan ngoãn, luôn biết nịnh nọt cô, không giống như bạn trai, có đôi lúc sẽ quản cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Biết bao nhiêu tiền không? Cậu đoán xem.”

Ninh Tây Cố suy nghĩ, Nhạc Quỳnh Quỳnh nghèo như vậy thì có thể mua được váy đắt bao nhiêu chứ, cũng không phải là nhãn hiệu cao cấp gì. Cậu cũng không hiểu rõ quần áo phụ nữ đắt đến cỡ nào liền đoán đại một con số: “5000?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “3000*!”

(*5000 khoảng 17 triệu hơn/ 3000 khoảng 10 triệu hơn)

Ninh Tây Cố gật gật đầu, thật tâm nói: “Thật là rẻ.”

Mẹ cậu có rất nhiều bộ váy cao cấp, mỗi một chiếc đều có giá mấy chục vạn. Còn có một ít trang sức đều để ở nhà cũ, được giữ gìn cẩn thận.

Cậu nghĩ, nếu đã thật sự là bạn trai của Nhạc Quỳnh Quỳnh, cậu có thể mua cho cô rất nhiều loại váy kiểu này.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nở nụ cười. Cô cảm thấy nói chuyện cùng Ninh Tây Cố thật sự thoải mái.

Bạn trai cũ của cô nhất định sẽ cảm thấy tiêu tiền chỉ để mua những bộ quần áo mặc một hai lần như này là phung phí. Có gì sai khi những cô gái xinh đẹp đáng yêu muốn mua những bộ váy xinh đẹp đáng yêu chứ? Tiền cô tiêu đều là do cô kiếm được, cũng không phải là bảo bạn trai mua cho cô.

Ninh Tây Cố: “Không còn sớm nữa, chúng ta nên xuất phát thôi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh giơ tay lên, nói: “Chờ một lát!”

Cô cầm túi máy ảnh đặt trên bàn lên, đưa cho Ninh Tây Cố, cười hì hì nhìn cậu: “Tôi định quay vlog hàng ngày, cũng muốn chụp một vài tấm ảnh. Cậu giúp tôi chụp một chút đi.”

Ninh Tây Cố: “...” Cậu thế mà lại không hề có cảm giác ngạc nhiên.

Nhìn mặt Ninh Tây Cố đột nhiên đen đi, Nhạc Quỳnh Quỳnh không khỏi cảm thấy buồn cười. Cô kéo kéo tay Ninh Tây Cố, giống như làm nũng nói: “Đừng tức giận mà. Sao mà cậu lúc nào cũng tức

giận vậy? Tôi đặc biệt muốn để cậu chụp, còn không thèm tìm thợ chụp ảnh đây này.”

“Bởi vì tôi cảm thấy chỉ có cậu chụp mới giống góc nhìn của bạn trai.”

Ninh Tây Cố càng tức giận. Người phụ nữ này vừa làm bộ vừa xảo quyệt, nhìn qua thì có vẻ ngốc ngốc, nhưng vì sao lúc nào cũng chỉ cần một câu, cô đã có thể làm cho cậu mặt đỏ tim đập?

Làm cho cậu nghe được câu trước thì tức giận, nghe sang câu sau thì vui vẻ. Nhất định là do cậu còn thiếu kinh nghiệm.

Ninh Tây Cố vẫn nghiêm mặt. Cậu cố tình làm vậy, cậu không muốn biểu hiện ra sự vui mừng trong lòng, như vậy Nhạc Quỳnh Quỳnh sẽ càng đắc ý! Hừ.

Ninh Tây Cố lạnh lùng mà “Ừ” một tiếng, lại nói: “Nhưng tôi chưa từng học chụp ảnh. Tôi không biết là có chụp đẹp hay không đâu.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không hề lo lắng mà nói: “Không sao cả, tôi sẽ dạy cho cậu, cậu chỉ cần dùng tâm để chụp là được. Cậu thông minh như vậy chắc chắn có thể học được ngay lập tức.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ung dung nhìn Ninh Tây Cố xụ mặt. Thấy cậu không tình nguyện cầm camera lên, cô cảm thấy thật buồn cười, nghĩ thầm, dễ bị lừa quá đi, bị cô chơi đùa quay vòng vòng.

Thợ chụp ảnh chuyên nghiệp không cần tiền ha? Như thế chẳng phải hôm nay cô vừa có culi giúp cô xách đồ, vừa có thợ chụp ảnh tạm thời hay sao?

Hê hê hê.

Chương 15

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Vương Linh

Beta: Yam

Hôm nay Nhạc Quỳnh Quỳnh mặc váy nên không tiện lái xe, cô ngồi ở ghế sau chỉ huy Ninh Tây Cố làm tài xế cho cô.

Ngồi phía sau, nhìn bóng lưng mặc tây trang của Ninh Tây Cố khiến cô có cảm giác như mình là một cô chủ giàu có nào đó vậy.

Bốn mươi phút sau, bọn họ đến được bãi đỗ xe trong công viên giải trí.

Vừa xuống xe thì đi ngay đến con đường dành cho VIP.

Vì không muốn phải xếp hàng, chen tới chen lui với người ta nên Nhạc Quỳnh Quỳnh đã mua hẳn vé tham quan sớm hạng VIP của công viên Disneyland này.

Cô không vội đi chơi những trò chơi kia, bởi vì cũng không phải lần đầu tiên đến nữa, cô đã chơi mấy lần rồi. Hôm nay đến đây chỉ vì muốn tìm một background chụp ảnh thật đẹp cho cái váy mới mua của cô mà thôi.

Việc đầu tiên cô làm khi vừa vào công viên là mở máy ảnh đã được chỉnh xong thông số ra.

Nhạc Quỳnh Quỳnh rất biết cách chụp ảnh, lúc mới làm hotgirl trên mạng cô làm gì có tiền thuê thợ chụp ảnh chuyên nghiệp? Đều là tự mình chụp đại. Chụp nhiều rồi cũng sẽ từ từ tự mình tìm ra được những bí quyết đặc biệt, có thể chụp được những bức hình tươi mới đẹp đẽ, mang chút phong cách văn nghệ và đáng yêu.

Không đẹp bằng chuyên gia nhưng cũng đủ với một hotgirl trên mạng.

Bình thường khi đi chơi cùng chị em bạn bè, mọi người cũng để cô chụp, vì ảnh cô chụp là đẹp nhất.

Nhạc Quỳnh Quỳnh chỉ cho Ninh Tây Cố mấy điều cần chú ý khi chụp: “Không nên thấy tôi đẹp thì có thể tùy tiện chụp nhé. Dù tôi có đẹp cũng không cần được tài năng chụp của mấy anh con trai các cậu đâu, đến lúc đó mấy tấm cậu chụp tôi sẽ sửa lại rồi đăng lên mạng hết.”

Nói đến đây, Ninh Tây Cố mới nhớ tới một việc.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đến tìm cậu đi chơi công viên, còn quay một vlog dưới góc nhìn của bạn trai nữa, hình như có điểm nào đó không đúng... Chẳng lẽ nào cô ấy muốn để cậu xuất hiện trước ống kính? Để người hâm mộ cô biết cô có bạn trai mới?

Ninh Tây Cố có hơi chần chừ và phiền não.

Cái này... Việc đóng giả làm bạn trai của Nhạc Quỳnh Quỳnh rồi được cô đưa đi giới thiệu với mọi người trong buổi tiệc là một chuyện, còn việc thông qua mạng internet để được chứng thực là bạn trai của Nhạc Quỳnh Quỳnh lại là một chuyện khác.

Không phải là cậu sợ người nhà biết được, mà là cảm thấy hơi xấu hổ, bị công khai là bạn trai của Nhạc Quỳnh Quỳnh sẽ khiến đẳng cấp của cậu bị hạ bậc.

Cho nên cậu không muốn bị người khác biết đến.

Nhưng lỡ như Nhạc Quỳnh Quỳnh cứ bắt cậu làm video những cặp đôi yêu nhau với cô ấy thì sao?

Vậy cậu có quay không?

Lúc còn đang nghĩ ngợi thì Nhạc Quỳnh Quỳnh kéo kéo tay cậu, xách váy lên chạy bước nhỏ: “Nhanh lên, nhanh lên, chúng ta mau chiếm vị trí đẹp để chụp ảnh đi.”

Mạch suy nghĩ của Ninh Tây Cố bị Nhạc Quỳnh Quỳnh làm cho rối loạn, cậu bật chế độ chụp ảnh lên, tay phải cầm cái máy ảnh, chụp lại bóng lưng đang lôi kéo tay trái cậu của Nhạc Quỳnh Quỳnh. Bước chân cô thoăn thoắt nhẹ nhàng, cô quay đầu nở một nụ cười tươi rói xinh đẹp với cậu, tràn đầy sức sống mà lên tiếng hối thúc cậu: “Cậu nhanh lên chút đi.”

Ninh Tây Cố chỉ đành bước nhanh theo cô, còn phải cầm chắc máy ảnh trên tay, tuyệt đối không thể làm rớt được.

Tuy là Ninh Tây Cố chưa từng học chụp ảnh chuyên nghiệp nhưng cũng có tìm hiểu sơ qua về mỹ thuật tạo hình, cũng xem qua mấy buổi triển lãm ảnh nghệ thuật, cộng thêm có sự chỉ dẫn của Nhạc Quỳnh Quỳnh, thế nên trong lần đầu tiên chụp ảnh cho con gái, thành quả có được trông cũng khá ổn.

Nhận được sự khích lệ của sếp Nhạc: “Khá lắm, cứ như thế mà chụp nhé!”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cầm máy ảnh kiểm tra ảnh mà Ninh Tây Cố chụp. Cậu chụp rất đẹp, đặc biệt là khuôn mặt đang tươi cười của cô.

Xét về kỹ thuật thì đương nhiên không chuyên nghiệp như thợ chụp hình, nhưng trông thật sự giống như được chụp từ góc nhìn của người bạn trai, mang lại cảm giác ám muội như có như không.

Nhạc Quỳnh Quỳnh bất giác liên tưởng đến một số việc liên quan đến chụp hình, rất nhiều thợ chụp ảnh khi chụp cho bạn gái mình đều cho ra được những bức ảnh vô cùng xinh đẹp, bởi vì mỗi tấm ảnh đều đong đầy sự yêu thương trong đó.

Nghĩ tới đây, cô có hơi sùng sốt.

Ninh Tây Cố chụp cho cô xinh đẹp như vậy là do có thiên phú hay là vừa gặp đã yêu?

Nhạc Quỳnh Quỳnh cầm máy ảnh trên tay, nhắm chuẩn chụp được gương mặt ngọc nhiên của Ninh Tây Cố.

Tướng mạo của Ninh Tây Cố cũng xem như là rất rắn rỏi, đường nét khuôn mặt và sống mũi rất giống con lai, viền mắt hơi sâu kết hợp với hàng lông mi dài khiến cho đôi mắt trông càng thêm thâm thúy, nhìn kiểu gì trông cũng rất thâm tình. Nhưng khí chất trên người cậu lại lạnh như băng, hai tính chất đối nghịch nhau hoà cùng một thể, lấy bản thân cậu làm trung tâm tạo thành một vùng khí chất như chân không rộng tầm năm mét.

Thân hình của cậu đã là của một người đàn ông trưởng thành, nhưng cảm giác lại không tục tĩu, vẫn đang ở giao điểm giữa một chàng thiếu niên và một người đàn ông thực thụ, đang dần dần rèn luyện linh hồn để trở nên cứng cáp hơn. Cậu không hề trẻ con, giống như trong từ điển tính cách của cậu không có hai từ “Tuỳ hứng” vậy.

Thế nên Nhạc Quỳnh Quỳnh hoàn toàn không cảm thấy cậu trẻ con, có đôi khi còn cảm thấy cậu rất đáng tin cậy, còn đáng tin hơn rất nhiều người đàn ông lớn tuổi hơn cậu. Bất luận là vấn đề gì, chỉ cần giao cho cậu là có thể được giải quyết ổn thoả.

Một người đàn ông như vậy, sau này có lẽ sẽ tạo dựng được sự nghiệp huy hoàng! Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ, xem như là cô được hời lớn rồi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh chăm chú nhìn tấm hình mình chụp Ninh Tây Cố, trong đầu bắt đầu ảo tưởng đến viễn cảnh Ninh Tây Cố lấy được khoản tiền đầu tiên từ một phú bà như cô, sau đó dùng số tiền đó để làm giàu, aaaaaaa.

Ninh Tây Cố đột nhiên bị cô chụp một tấm, cậu còn chưa kịp từ chối đã thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn máy ảnh đến thất thần.

Ninh Tây Cố đi tới cạnh cô, nhìn thoáng qua ảnh chụp trên màn hình. Chẳng có gì đặc biệt cả, cậu buồn bực hỏi: “Sao vậy?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói một câu không đầu không đuôi: “Tôi nghĩ đến việc sau này cậu sẽ dẫn người con gái khác đến đây chơi thì cảm thấy có hơi buồn.”

Mọi người nói xem, con gái suốt ngày nghĩ cái gì trong đầu vậy không biết? Ninh Tây Cố thấy hơi buồn cười, nhưng lại nói chắc như đinh đóng cột rằng: “Không đâu, sau này tôi sẽ không dẫn người con gái nào khác đến đây.”

Cậu tin chắc rằng người bạn đời sau này của mình sẽ là một người phụ nữ ưu nhã đoan trang, có phẩm vị, chắc chắn sẽ không giống dạng con gái tùy hứng lại ngây thơ như Nhạc Quỳnh Quỳnh. Chịu tội một lần như vậy là đủ rồi, cậu sẽ không tự mình đâm đầu vào lần nữa đâu.

Ninh Tây Cố chân thành kiên định nói như vậy.

Cái nhìn của cậu như đâm thẳng vào tim Nhạc Quỳnh Quỳnh, khiến tim cô bỗng chốc đập loạn mấy nhịp.

Bé thanh cao hình như càng ngày càng thích mình thì phải? Mặt mũi Nhạc Quỳnh Quỳnh đỏ bừng mà suy nghĩ trong đầu. Cũng phải thôi, một người xinh đẹp hoạt bát như cô thì ai gặp cũng thích cả.

Ông trời sinh ra cô xinh đẹp như này cũng là một cái tội.

Nhạc Quỳnh Quỳnh tức giận nói với Ninh Tây Cố: “Có quý mới tin lời cậu nói.”

Ninh Tây Cố cũng bị ánh mắt của cô nhìn tới mức đỏ bừng cả mặt, nghĩ thầm, lại quyến rũ mình, quả là cao thủ tình trường. Cổ muốn dụ mình yêu cô ấy đậm sâu rồi đồng ý tiến thêm một bước sao?

... Không đúng, điểm mấu chốt ở đây không phải việc này, mà là Nhạc Quỳnh Quỳnh muốn chụp cậu làm gì? Chẳng lẽ muốn đăng Vlog lên khoe khoang người bạn trai mới này với người hâm mộ sao?

Ninh Tây Cố đang muốn hỏi thì Nhạc Quỳnh Quỳnh đã hăm hờ đi đến vị trí tiếp theo. Ninh Tây Cố đi theo phía sau hỏi: “Chị chụp tôi làm gì?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn cầm đầu đi thẳng, thờ ơ nói: “Bởi vì cậu đẹp trai thôi.”

Đáp án này chẳng khác nào chưa trả lời cả.

Ninh Tây Cố suy nghĩ một chút, thực sự không thể nói thẳng với cô là đừng đăng hình cậu lên Vlog, cậu không muốn bị lan truyền rộng rãi là bạn trai của cô đâu.

Nếu mà nói ra như thế chắc là sẽ bị Nhạc Quỳnh Quỳnh đá ngay lập tức ấy nhỉ?

Nỗi buồn phiền này đeo bám cậu cả ngày trời.

Sau đó, Nhạc Quỳnh Quỳnh có chụp cậu mấy lần nữa, Ninh Tây Cố lại không dám tránh thế nên cứ đứng cứng ngắc cho cô chụp, Nhạc Quỳnh Quỳnh còn chê cười cậu: “Cậu sợ ống kính thế làm gì? Rõ ràng là đẹp trai thế mà, không cần xấu hổ đâu.”

Cậu nào có xấu hổ, chỉ là cậu không muốn chụp thôi được không?

Chạng vạng tối, sau khi ăn một bữa vừa đắt đỏ vừa khó ăn ở nhà hàng chính trong khu vui chơi thì hai người bọn họ lại xuất phát đi chiếm chỗ tốt để xem bắn pháo hoa.

Hai tay của Ninh Tây Cố đã treo đầy túi lớn túi nhỏ, bước chân nặng nề đi theo sau Nhạc Quỳnh Quỳnh đang bước tung tăng phía trước.

Nhạc Quỳnh Quỳnh tự mình cầm máy chụp, lúc đang bước về phía trước lại bỗng nhiên quay đầu lại chụp khoảnh khắc quẩn bách của Ninh Tây Cố, pha trò chọc cậu cười.

Bạn học Ninh lạnh nhạt bị cô giày vò cả ngày trời, ý chí sắp rã rời cả rồi. Cậu cảm thấy so với việc đi học cả ngày trời, thậm chí là làm công cả ngày cho Nhạc Quỳnh Quỳnh, cũng không mệt bằng buổi đi chơi công viên hôm nay.

Sao tinh thần của Nhạc Quỳnh Quỳnh còn hăng hái như vậy? Cô không mệt à? Cứ như đứa trẻ chơi hoài không biết mệt ấy, chơi cả ngày rồi vẫn chưa đã.

Cậu cảm thấy thật sự giống như dắt con nít đi chơi vậy, còn phải lo lắng cho cô: “Cẩn thận một chút, coi chừng té.”

Bọn họ đến trễ.

Vị trí tốt nhất ven hồ đều đã bị người khác chiếm mất.

Ninh Tây Cố thì còn đỡ, cậu ta cao 1m88 cộng thêm đế giày độn cũng cao tầm 1m9, trên cơ bản chẳng có ai chặn được tầm mắt của cậu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thì không được như thế, hoàn toàn chìm ngấm trong đám đông.

Nhưng cô không vì thế mà nóng nảy, cô có một ý kiến rất hay, đó chính là trong khoảng thời gian rảnh rỗi này, cô sẽ nói chuyện với Ninh Tây Cố. Cả ngày hôm nay đi tới đi lui, phải xếp hàng không biết bao nhiêu lần, cô thật sự rất buồn chán thế nên hai người nói với nhau rất nhiều.

Nhạc Quỳnh Quỳnh là một chị gái gốc gác, những thông tin như trong nhà có mấy người rồi bố mẹ làm nghề gì, cô đều kể cho Ninh Tây Cố nghe hết.

Ninh Tây Cố nghe xong, cậu luôn có ảo giác cô rất mộc mạc lương thiện, nhưng trong lòng lại tự nhắc nhở bản thân, tất cả chỉ là chiêu trò của Nhạc Quỳnh Quỳnh mà thôi.

Nhưng mà có qua thì phải có lại, Ninh Tây Cố cũng nói những việc về gia đình mình cho cô nghe, nhưng đương nhiên là những sự việc này đều có tính chọn lọc. Cậu chỉ nói qua loa là mẹ mình đã mất, quan hệ với bố không tốt cho nên thường không muốn về nhà, người trong nhà đối xử với cậu rất tốt, tiền sinh hoạt đều được chu cấp đầy đủ.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Thế sao cậu còn chủ động làm cậu trai bao của tôi?”

Ninh Tây Cố nửa thật nửa đùa nói: “Cứ coi như là đột nhiên nổi hứng đi!”

Mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh không khỏi đỏ ửng.

Câu nói này của Ninh Tây Cố chẳng khác gì nói là cậu vừa gặp cô thì đã yêu vậy.

Vừa dứt lời.

Ánh sáng lóe lên.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngẩng đầu nhìn ra xa, cô nhảy tung tung như đứa trẻ mười mấy tuổi đầu: “Bắt đầu rồi! Bắt đầu rồi!”

Ninh Tây Cố cảm thấy, so với ánh đèn và pháo hoa thì Nhạc Quỳnh Quỳnh càng thú vị hơn. Cậu nghiêng đầu ngắm Nhạc Quỳnh Quỳnh, ngắm bộ dạng ngốc nghếch vui vẻ của cô. Trong mắt cô tựa như có những ngôi sao nhỏ, lung linh lay động, lúc ẩn lúc hiện, chiếu sáng lấp lánh.

Bản thân Ninh Tây Cố cũng không phát hiện mình đã chìm đắm đến mức nào. Thậm chí cậu còn mềm lòng, đầu óc như đình trệ mà

ngĩ, Nhạc Quỳnh Quỳnh muốn quay cậu vào Vlog thì cứ quay! Chỉ cần cô vui là được.

Đã như thế này rồi, cậu không muốn chấp nhận cũng phải thừa nhận.

Đúng lúc này, Nhạc Quỳnh Quỳnh bỗng dừng xoay đầu lại, ánh mắt hai người chạm nhau.

Bốn mắt nhìn nhau, bầu không khí nóng dần lên.

Ninh Tây Cố có cảm giác như thể ánh mắt si mê của mình bị người khác phát giác, cậu ngại ngùng quay mặt đi chỗ khác, Nhạc Quỳnh Quỳnh kéo tay cậu, tùy ý nói: “Cậu bỏ mấy cái túi mua sắm trên tay xuống đi, tôi muốn nhìn ở vị trí cao hơn...”

“Được.” Ninh Tây Cố rất ngoan ngoãn nghe lời. Mặc dù bị sai vặt cả ngày trời nhưng cậu vẫn còn sức, cậu đặt túi đồ trong tay xuống, không nói lời nào, đặt hai tay lên eo cô rồi dứt khoát nhấc bổng Nhạc Quỳnh Quỳnh lên.

Nhạc Quỳnh Quỳnh bất ngờ, mặt mũi đỏ bừng lên. Hai tay của Ninh Tây Cố giữ chặt eo cô, hơn nữa cậu lại khỏe đến mức có thể nâng cô cao thế này sao? Nhìn thì nho nhã yếu ớt nhưng thực ra lại mạnh mẽ đến không ngờ.

Khiến cô có cảm giác như bản thân đã hoá thành nữ chính trong những bộ truyện tranh dành cho thiếu nữ vậy.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cúi đầu nhìn Ninh Tây Cố: “Cậu cho rằng chúng ta đang trượt băng đôi à? Có phải cậu định ném tôi ra ngoài luôn không? Ý của tôi là bảo cậu cõng tôi đấy, sao lại trực tiếp bế bổng tôi lên thế này?”

Bấy giờ Ninh Tây Cố mới phát hiện mình hiểu sai ý của Nhạc Quỳnh Quỳnh, hai gò má cậu ửng đỏ, vội vàng đặt Nhạc Quỳnh Quỳnh xuống.

Lòng bàn tay vẫn còn ảo giác bị thiêu đốt, mơ hồ lưu lại xúc cảm khi giữ chặt eo cô trong tay.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không có thời gian cau có với cậu, nói: “Nhanh lên, nhanh lên nào, cõng tôi đi.”

Ninh Tây Cố lại ngoan ngoãn dâng hiến tấm lưng của mình. Nhạc Quỳnh Quỳnh leo lên, cố gắng leo lên chỗ cao nhất. Ninh Tây Cố hơi khom lưng, hai tay cậu giữ chặt lấy cô để cô không bị ngã xuống.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ôm chặt cánh tay và phần vai của cậu, tựa cả người vào sát người cậu.

Ninh Tây Cố cảm thấy có thứ gì đó mềm mềm tiếp xúc với phần lưng mình, cảm giác đó bỗng chốc khiến cậu hồi hộp đến đỏ ửng mặt mũi. Cậu nghĩ, may mà bây giờ là buổi tối, người khác nhìn không thấy cậu đỏ mặt.

Cậu chẳng còn tâm trí đâu quan tâm đến màn trình diễn ánh sáng nữa, trong đầu chỉ toàn là những tâm tư đẹp đẽ, tim đập thình thịch. Lúc thì nghĩ có phải là Nhạc Quỳnh Quỳnh đang ra ám thị cho cậu không, lúc lại nghĩ cứ để như vậy thì không tốt lắm, có nên nhắc nhở Nhạc Quỳnh Quỳnh một câu không.

Đấu tranh tư tưởng một hồi, Ninh Tây Cố suy nghĩ một chút rồi uyển chuyển nói: “Tôi cũng không nổi nữa rồi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh tỏ ý ghét bỏ nói: “Mới cõng có tí mà đã không chịu nổi rồi?”

Cậu vô cùng cẩn thận đặt vị “Công chúa” trên lưng xuống đất.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngửa đầu nhìn cậu, trên mặt cậu hiện lên vẻ muốn nói lại thôi, trông ngốc chết đi được.

Ninh Tây Cố cũng không biết bản thân mình bị làm sao nữa, chỉ thấy đầu óc bỗng trống rỗng, ảo não thốt ra một câu: “Bởi vì tôi vẫn

còn là trai tân.”

“Bùm.”

Hoa lửa nở rộ giữa trời đêm.

Trong khoảnh khắc trông thấy ánh mắt xấu hổ của Ninh Tây Cố, đột nhiên Nhạc Quỳnh Quỳnh tin chuyện Ninh Tây Cố tự nhận mình là trai tân là thật.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng lờ mờ đoán được có chuyện gì rồi, thực ra cậu ta thân mật với con gái một chút đều sẽ ngại ngùng thế sao?

Sao bây giờ lại trở nên đơn thuần thế chứ!?

Rõ ràng lúc phỏng vấn còn dám ở trong xe nói cái gì mà “Xin chị đừng tôi đi”... Cậu nhóc này cũng kỳ quái quá thể.

Làm cái gì vậy không biết? Khiến cô cũng phải đỏ mặt theo...

Bầu không khí bỗng chốc trở nên ngại ngùng hẳn.

Mãi đến khi lên xe về nhà hai người họ vẫn chưa thể trở lại trạng thái bình thường.

Nhạc Quỳnh Quỳnh lặng lẽ đưa ba bốn cái túi mua sắm cho Ninh Tây Cố: “À, mấy cái này đều cho cậu hết, cứ xem như là tiền công ngày hôm nay cậu đã đi chơi với tôi đi.”

Mấy thứ đồ trẻ con như này ai mà cần chứ? Lúc còn nhỏ cậu đã không hứng thú với mấy món đồ chơi có lông này rồi.

Ninh Tây Cố âm thầm phì nhổ trong lòng, nhưng lại cầm mấy cái túi đặt xuống cạnh mình.

Lúc xuống xe, cậu còn phải kiểm tra kỹ mấy lần để chắc chắn bản thân không để quên quà của mình.

Hôm nay cậu không đem quà cô tặng về ký túc xá, mà đợi khi xe của Nhạc Quỳnh Quỳnh đi xa rồi mới khệ nệ xách mấy cái túi đó đến căn nhà cậu mua ở gần đây.

Cậu cất toàn bộ quà của Nhạc Quỳnh Quỳnh ở đó.

Bây giờ đã không còn sớm nữa, Ninh Tây Cố nhắn một tin cho bạn cùng phòng bảo bọn họ là tối nay mình qua đêm ở ngoài.

Ninh Tây Cố ngâm mình trong bồn nước nóng, vừa ngâm mình vừa coi điện thoại.

Ninh Tây Cố lướt xem mục video của Nhạc Quỳnh Quỳnh, cô quay rất nhiều Vlog, khoảng chừng một tuần đăng hai lần.

Ninh Tây Cố lo lắng nghĩ, mấy ngày nữa cậu sẽ xuất hiện trong vlog của Nhạc Quỳnh Quỳnh sao!? Không biết nó sẽ thế nào nhỉ? Video ngược mấy con chó độc thân à? Hotgirl mạng cũng thích kinh doanh loại tình yêu khiến người khác hâm mộ này hả?

Có khi nào bạn học của cậu sẽ nhìn thấy không? Cả bố nữa? Người hâm mộ Nhạc Quỳnh Quỳnh sẽ phản ứng thế nào?

Nhất định sẽ nói bọn họ rất xứng đôi nhỉ? Dẫu sao cậu cũng cảm thấy cậu dư sức xứng với Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Ninh Tây Cố đợi một tuần.

Cậu còn set chế độ đặc biệt quan tâm cho Nhạc Quỳnh Quỳnh, chỉ cần tài khoản mạng xã hội của cô ấy cập nhật hoạt động mới thì sẽ nhắn tin nhắc nhở cho cậu.

Cậu mừng hụt mấy lần, đều không phải là video trong công viên của Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Cuối cùng, sau một tuần chờ đợi cậu mới lướt thấy một đề mục mới: [Nhạc thỏ con] mà bạn quan tâm đã có hoạt động mới, video

[Mặc váy mới đi chơi công viên Disney]

Ninh Tây Cố nhanh chóng nhấn vào xem.

Lúc đầu khoe miệng cậu còn treo nụ cười nhẹ, bởi vì mỗi khung cảnh khiến người khác khen ngợi không dứt đều là do cậu quay, không thể quen mắt hơn được nữa.

Nhưng cứ coi mãi, coi đến cuối video— — nụ cười trên mặt cậu tắt lịm hoàn toàn.

Trong Vlog của Nhạc Quỳnh Quỳnh hoàn toàn không có mặt cậu, ngay cả cái bóng cũng không có.

Chương 16

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Cos

Beta: Yam

Tim Ninh Tây Cố như nghẽn lại, đầu nóng lên, mấy lần mở khung chat với Nhạc Quỳnh Quỳnh định hỏi cô, không phải hôm đó cô đã chụp rất nhiều ảnh của cậu sao?

Nhất là vào buổi chiều, hai tay cậu cầm đầy đồ, toàn là những thứ Nhạc Quỳnh Quỳnh mua, không có cách nào để cầm máy ảnh nữa, thành ra Nhạc Quỳnh Quỳnh tự mình chụp.

Cho nên, vì sao trong vlog lại hoàn toàn không có bóng dáng của cậu? Có thể nhận ra là có thợ chụp ảnh, nhưng tất cả chỉ có vậy, như thể cậu thực sự chỉ là một nhân viên bình thường không quan trọng.

Ninh Tây Cố xem đi xem lại.

Mẹ nó, thực sự ngay cả cái bóng cũng không có, hoàn toàn là buổi diễn của một mình Nhạc Quỳnh Quỳnh đom đóm.

Khi ăn tráng miệng, bọn họ còn gọi phần dành cho cặp đôi nữa đó!!

Kết quả là trong video chỉ xuất hiện phần của Nhạc Quỳnh Quỳnh thôi.

Viết rồi xóa, xóa rồi viết, cuối cùng Ninh Tây Cố vẫn quyết định không hỏi.

Cậu cảm thấy chuyện này không đúng lắm. Nếu cậu truy hỏi thì không phải thành ra cậu mới là người gáp gáp sao? Không đúng, rõ

ràng là Nhạc Quỳnh Quỳnh mới là người một hai đời chụp cậu cho bằng được.

Ninh Tây Cố coi đi coi lại cái video ít nhất năm sáu lần, cậu mới thấy tên mình được Nhạc Quỳnh Quỳnh ghi ở mục nhân viên công tác [Thợ chụp ảnh/ Tiểu Uông Tử]

... Cái quỷ gì thế này!

Cậu mà chỉ được coi như thợ chụp ảnh thôi sao? Cho dù không tính là bạn trai chính thức, cũng không thể nói rõ cậu là trai bao, chí ít cũng là bạn khác giới thân thiết chứ? Vậy mà má nó, cô chỉ viết vắn vắn là thợ chụp ảnh, còn không để tên cậu.

Thôi! Đẹp đi, không hỏi.

Ninh Tây Cố đang nghĩ nghĩ thì trượt tay bấm gửi tin nhắn, tiếng “Biu” vang lên, trên khung chat lập tức hiện dòng chữ: “Vì sao trong video không có tôi?”

Ninh Tây Cố hít thở không thông, cậu ngây ra vài giây, vừa muốn biết Nhạc Quỳnh Quỳnh sẽ trả lời thế nào, lại vừa cảm thấy hỏi xong thì cũng mất hết cả thể diện rồi.

Ninh Tây Cố vừa đặt ngón tay lên tin nhắn muốn thu hồi.

Di động liền rung lên.

Có tin nhắn mới.

[Nhạc thỏ con]: “Hà? Vì sao phải có cậu? [Lau mồ hôi]”

Cô nói những lời này một cách hợp tình hợp lý biết mấy!

Ninh Tây Cố ngờ ra một lúc, cơn tức giận bùng lên: [Vì sao không có tôi? Chúng ta cùng nhau đi công viên giải trí, lúc chụp ảnh cũng là hai người chúng ta.]

“Chị nói góc nhìn của bạn trai mà.]

[Nhạc thỏ con]: [Trời ơi, tôi nói là góc nhìn bạn trai chứ không phải bạn trai.]

[Tiểu Ninh à, chẳng lẽ cậu còn không tự ý thức được à? Cậu là trai bao được tôi bao nuôi chứ không phải bạn trai, cậu có tư cách gì mà yêu cầu tôi chứ?]

[Ở bên ngoài, tôi vẫn là một quý tộc độc thân đó. Tôi không muốn mọi người nghĩ rằng tôi lại có bạn trai nữa. Huống hồ, cậu cũng không phải.]

[Cậu an phận thủ thường một chút đi được không?]

[Đừng ý vào việc tôi tốt với cậu một chút mà hếch mũi, thật sự cho rằng mình là bạn trai tôi. Cậu chỉ là người mua vui cho tôi thôi, rõ chưa?]

Mấy lời này cũng quá chói tai.

Làm người khác đau lòng quá mà.

Bộ não đang phát nóng của Ninh Tây Cố lạnh đi hoàn toàn. Cậu nghĩ, Nhạc Quỳnh Quỳnh vốn là loại phụ nữ như vậy mà? Mà cậu đang nghiêm túc chuyện gì vậy?

Cậu hiểu rõ nguyên tắc này nhưng vẫn thấy tức giận.

Đây lần đầu tiên Ninh Tây Cố dám không trả lời, tin nhắn cuối cùng của cuộc trò chuyện giữa bọn họ đang dừng ở tin nhắn của Nhạc Quỳnh Quỳnh gửi.

Cậu giận dữ hai ngày, áp suất không khí thấp đến đáng sợ, ngay cả bạn cùng phòng lẫn bạn học đều không dám nói chuyện với cậu.

Ngày hôm sau, bạn học rủ cậu đi chơi bóng chày. Ninh Tây Cố thường chơi ở vị trí chuyền 2, nhưng hôm đó cậu lại giành bóng của

chủ công, tấn công liên tiếp bằng những cú đập bóng uy lực. Tiếng bóng đập xuống sàn “Bịch bịch bịch” như muốn bay thẳng lên khán đài vậy.

Nhưng lại thua vì chiến thuật không làm tốt.

Trận đấu chỉ mang tính chất giải trí và thư giãn. Đồng đội cũng không trách, cũng không dám chọc cậu. Có người có quan hệ tương đối tốt với cậu hỏi: “Hôm nay cậu bị sao vậy? Ăn phải thuốc nổ hả?”

Ninh Tây Cố đen mặt, nói: “Không phải.”

Sau khi chạy quanh sân bóng, Ninh Tây Cố nhể nhại mồ hôi. Cậu thấy phiền phức nên trực tiếp vén vạt áo thể thao lên lau mồ hôi trên mặt, lộ vòng eo và cơ bụng săn chắc.

Sau khi vận động, cả người cậu tỏa ra hơi nóng, như hormone bốc hơi nồng đậm, so với dáng vẻ hào hoa phong nhã thường ngày, cậu càng có sức hút của một người đàn ông hơn, nhưng không quá khác so với trước đây.

Ninh Tây Cố để ý có người đang nhìn mình, ngược mắt lên thì thấy mấy nữ sinh trên khán đài đang nhìn về phía bên này.

Tâm trạng của Ninh Tây Cố lúc này không tốt, trọn mắt nhìn người khác rất hung dữ, các nữ sinh đều sợ hãi bỏ đi.

Bạn học vỗ vỗ cậu mấy cái và nói: “Mặt cậu dữ quá. Nếu không dữ như vậy thì có lẽ bọn họ đã đến xin WeChat của cậu rồi đó.”

Ninh Tây Cố cười ha hả hai tiếng, cậu cũng không bận tâm những người phụ nữ khác có coi trọng mình hay không, họ chỉ là những người qua đường mà thôi.

So với việc thu thập nhiều người phụ nữ mà cậu không thích, cậu càng muốn chinh phục một người phụ nữ mình cảm thấy hứng thú, hơn nữa rất nhiều đàn ông không có cách nào có được.

Giải được câu hỏi khó mà mọi người không làm được, không phải càng có cảm giác thành tựu hơn sao?

Ninh Tây Cố nghĩ theo cách này, ngược lại cảm thấy mình đã nghĩ thông những chuyện vướng mắc trong lòng mấy ngày nay.

Vừa vặn thấy tin nhắn của Nhạc Quỳnh Quỳnh gửi đến: [Cậu càng ngày càng lớn mật rồi nhỉ? Một ngày rồi, dám không trả lời tin nhắn của tôi. Nếu không trả lời nữa, tôi sẽ sa thải cậu.]

[Tôi sẽ đổi hình đại diện đôi ngay bây giờ.]

Cô thực sự là một cô gái thích làm càn và không biết sợ là gì, Ninh Tây Cố nghĩ vậy nhưng vẫn trả lời lại: [Làm sao dám chứ?]

[Chẳng lẽ tôi không được phép đổi hai ngày à?]

Nhạc Quỳnh Quỳnh gửi một icon đầu mèo đang nằm, dáng vẻ ung dung nhàn nhã và hờ hững, Ninh Tây Cố cảm thấy mình thực sự bị coi là món đồ chơi.

[Nhạc thả con]: [Có thể nha]

[Vậy bây giờ cậu giận đã đủ chưa?]

Ninh Tây Cố trả lời: [Đủ rồi.]

[Chị ơi, tôi có thể đến công ty thăm chị thường xuyên được không? Tôi không cần lương đâu, tôi chỉ muốn gặp chị nhiều hơn thôi.]

Bước sang tháng mười hai âm lịch, tháng cuối cùng của năm.

Đó là thời gian công việc bận rộn nhất.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn còn nhớ năm ngoái cô bận sắp mặt, không hiểu sao năm nay mọi việc lại suôn sẻ. Lại thêm Ninh Tây Cố

xung phong phụ cô vào những buổi chiều không có tiết. Sắp thi cuối kỳ nên không có tiết, mọi người phải tự ôn tập nội dung đề thi.

Ngay từ đầu Nhạc Quỳnh Quỳnh còn hỏi cậu: [Cậu không cần ôn tập sao?]

Ninh Tây Cố dùng vẻ mặt học bá thờ ơ nói: [Ngày thường nghe giảng và ghi chép đầy đủ, không điểm thấp được đâu.]

Dáng vẻ thanh cao ấy lại xuất hiện. Nhạc Quỳnh Quỳnh thầm tặc lưỡi. Hễ thấy Ninh Tây Cố mang dáng vẻ đó là cô liền muốn bắt nạt cậu, nhạo báng cậu.

Không phải muốn theo đuổi tôi chắc? Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ. Cậu muốn tới thì tới đi, để cô xem cậu một tâm làm hai việc như thế thì có thật lười hay không.

Tuy Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy Ninh Tây Cố không đến mức sẽ rớt môn nhưng sức người có hạn, nếu chạy đến chỗ cô làm việc bán thời gian thì kỳ thi chắc chắn sẽ không tốt được.

Cô cũng không khuyên can Ninh Tây Cố. Hồi còn đi học, cô rất ghen tị với những người có thiên phú như vậy, cũng chẳng thấy bọn họ học mấy mà cứ nhẹ nhàng thi được điểm cao. Cô thì gốc thôì rồi, thức khuya học bài mà điểm vẫn không ra gì, tức muốn chết luôn.

Ninh Tây Cố muốn đến làm việc cũng tốt, vừa hay cô cũng đang thiếu nhân lực.

Cô sẽ chống mắt lên nhìn, chờ đến lúc Ninh Tây Cố thi rớt sẽ khinh bỉ cậu sau, xem cậu còn thanh cao kiêu ngạo nữa không.

Để thuận tiện cho việc đi làm, đôi khi không kịp trở về, Nhạc Quỳnh Quỳnh dứt khoát để Ninh Tây Cố trú ngụ tại sô pha nhà mình luôn, thuận tiện còn có thể thu dọn vệ sinh và nấu cơm giúp cô.

Cô cũng không biết sao lại thế này, bất giác cô đã quen với việc Ninh Tây Cố ở lại nhà mình, có lẽ vì cậu quá ngoan đi.

Cuối tuần rảnh rỗi không phải đến công ty thì cô lại phải edit video.

Ninh Tây Cố dọn dẹp phòng sạch sẽ, ngay cả mèo nhỏ cũng được chải chuốt sạch sẽ. Cậu không muốn bị đuổi về trường nên hỏi: “Còn gì cần tôi làm nữa không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đeo kính không độ chống ánh sáng xanh, cũng không thèm nhìn cậu một cái, nói: “Vậy cậu đi đổ rác đi, sau đó không có chuyện gì có thể ôn bài để thi cuối kỳ cho tốt.”

Ninh Tây Cố mang túi rác xuống lầu vứt.

Lúc vào thang máy còn có một bà cụ nhìn anh cười hiền từ, như đang khen ngợi anh là một người đàn ông tốt, yêu thương vợ đảm việc nhà, làm Ninh Tây Cố ngại đỏ mặt.

Nơi đổ rác ở tiểu khu của Nhạc Quỳnh Quỳnh hơi xa, cô lại nã cá vàng dữ lắm, còn thêm có tài năng đặc biệt là tạo rác nữa, thành ra nhà lúc nào cũng dòn cả đống túi rác không vứt, hễ thấy là Ninh Tây Cố đều đem quăng dùm cô.

Cậu không biết từ lúc nào mà mình càng ngày càng quen tay. Cậu hoảng hốt, có cảm giác thêm một thời gian nữa là mình cũng có thể thi lấy chứng chỉ tư cách dọn vệ sinh rồi.

Ninh Tây Cố vứt rác xong thì quay về.

Trước thang máy, có một người đàn ông đang đứng đợi thang máy chung với cậu, nhìn quen quen nhưng nhất thời cậu không nhớ ra đã thấy ở đâu.

Thang máy đến lầu một.

Hai người cùng nhau vào thang máy.

Ninh Tây Cố chưa kịp bấm tầng sáu nhà Nhạc Quỳnh Quỳnh thì người đàn ông kia đã nhanh tay bấm trước.

Ninh Tây Cố ngớ người, quay đầu nhìn đối phương, cậu nhớ ra rồi.

Không phải là người đàn ông ngày đó dây dưa với Nhạc Quỳnh Quỳnh ở quán bar sao? Là gã bạn trai cũ của Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Ninh Tây Cố làm công tác chuẩn bị một chút, chủ động bắt chuyện: “Anh là Cừ Tuấn tiên sinh phải không?”

Đột nhiên được chào hỏi, Cừ Tuấn quay lại nhìn cậu: “Cậu là...?”

Cừ Tuấn nhìn vài lần mới nhớ ra, lúc nãy do anh ta không quan tâm người kế bên là ai. Đây không phải là chàng trai chụp ảnh chung với Nhạc Quỳnh Quỳnh ở trên vòng bạn bè đó sao? Khoan đã, anh ta tưởng cậu đã bị Nhạc Quỳnh Quỳnh đá từ lâu rồi chứ.

Ninh Tây Cố lịch sự cười, dùng giọng nói thanh cao như có như không quen thuộc của cậu, quái gở nói: “Tôi là bạn của Nhạc Quỳnh Quỳnh, nhưng mà cuối tuần tôi sẽ đến nhà cô ấy ở. Trùng hợp thật đấy. Nhưng mà sao tôi không nghe cô ấy nói là hôm nay cô ấy có hẹn với anh nhỉ?”

Chương 17

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Vương Linh

Beta: Yam

Ninh Tây Cố chỉ đứng trước mặt thôi cũng đủ khiến Cừu Tuấn cảm thấy áp lực. Anh ta tự nhận bản thân với chiều cao tầm 1m8 thì cũng không được tính là lùn, nhưng vẫn thấp hơn Ninh Tây Cố nửa cái đầu.

Lúc đầu anh ta luôn cảm thấy, cậu trai trẻ trong hình chụp đẹp trai như vậy, chắc chắn là do Nhạc Quỳnh Quỳnh photoshop mà ra. Nhạc Quỳnh Quỳnh là người ham hư vinh, phàm là ảnh đăng lên mạng thì đều đã được chỉnh qua.

Mà bây giờ khi nhìn thấy người thật, anh ta mới phát hiện hình như Nhạc Quỳnh Quỳnh không hề chỉnh sửa, cậu ta thực sự đẹp trai chẳng thua gì một minh tinh cả.

Cừu Tuấn tự nhận tướng mạo bản thân cũng được xem là đoan chính, nhưng anh ta cảm thấy vẻ đẹp trai của mình cũng chỉ có thể so với đám đàn ông bình thường trên đường thôi. Nếu đem so sánh với Ninh Tây Cố, anh ta nhất thời cảm thấy có một áp lực rất lớn.

Loại áp lực này đạt đến đỉnh điểm khi nghe Ninh Tây Cố nói “Cuối tuần tôi ở nhà cô ấy”, Cừu Tuấn vô cùng kinh ngạc, không dám tin hỏi: “Cậu ở trong nhà Nhạc Quỳnh Quỳnh?”

Vừa dứt lời thì “Ting” một tiếng, thang máy đã tới nơi.

Ninh Tây Cố bước chân ra khỏi thang máy trước.

Cừu Tuấn cũng nhanh chân bước theo, nhưng chưa được hai bước thì Ninh Tây Cố đã xoay người chặn lối đi của anh ta lại: “Anh còn chưa nói anh đến đây tìm Quỳnh Quỳnh làm gì, cô ấy từng nhắc tới anh với tôi, nếu chưa báo trước đã tới đây tìm cô ấy thì mời anh rời khỏi đây, tôi không thể anh đến quấy rầy cô ấy được.”

Mỗi một chữ Ninh Tây Cố nói ra đều mang một khí thế hùng hồn, quang minh lẫm liệt, tựa như cậu thực sự đã trở thành bạn trai chính thức của Nhạc Quỳnh Quỳnh rồi vậy.

Sắc mặt Cừu Tuấn trông rất khó coi. Rõ ràng là anh ta quen biết Nhạc Quỳnh Quỳnh lâu hơn, dựa vào cái gì mà cậu con trai này có thể dùng thái độ ngạo nghễ như vậy để nhìn anh ta?

Cừu Tuấn không muốn tỏ ra thiếu lịch sự, thế nên anh ta nén giận, cau mày nói: “Tôi là bạn của Nhạc Quỳnh Quỳnh, tôi tới gặp cô ấy thì có sao chứ?”

“Có sao đấy.” Sự ngạo mạn của Ninh Tây Cố gần như đã đạt đỉnh điểm. Lúc ở trước mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh, vì không muốn cô cảm thấy chán ghét mình nên cậu ít nhiều gì cũng sẽ thu liễm bản tính của mình lại. Nhưng đối mặt với người đàn ông mà Nhạc Quỳnh Quỳnh không cần, thì cậu cũng không nhất thiết phải giả vờ nữa: “Không được sự cho phép của cô ấy thì có nghĩa là anh tự tiện vào nhà.”

Cừu Tuấn tức đến bật cười: “Coi như không muốn gặp tôi thì cũng phải để Nhạc Quỳnh Quỳnh tự mình nói với tôi.”

Ninh Tây Cố dứt khoát lấy điện thoại ra gọi cho Nhạc Quỳnh Quỳnh, hỏi: “Tôi gặp bạn trai cũ của chị ở chỗ thang máy, anh ta nói muốn gặp chị, tôi ngăn anh ta lại rồi, chị muốn gặp anh ta không?”

Ninh Tây Cố “Ừ” một tiếng sau đó nói với Cừu Tuấn: “Cô ấy không muốn gặp anh.”

Cừu Tuấn nói: “Để tôi nói chuyện với cô ấy.”

Ninh Tây Cố mở loa ngoài nói: “Anh ta nói anh ta không tin, muốn tự mình nói chuyện với chị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Bảo anh ta cúp đi. Cuối tuần rồi, tâm trạng của tôi vốn đang rất tốt, gặp anh ta để rước bực vào người chắc?”

Khuôn mặt Cừu Tuấn tái mét.

Ninh Tây Cố nói: “Anh ta đã nghe thấy rồi đấy.”

Ninh Tây Cố làm một động tác “Mời” hướng về phía thang máy.

Dường như Cừu Tuấn vô cùng tức giận, cất cao giọng nói: “Nhạc Mỹ Lệ, em còn muốn cãi nhau đến bao giờ?”

Ba chữ “Nhạc Mỹ Lệ” này dường như đã xé toạc bầu không khí giương cung bạt kiếm lúc này, Ninh Tây Cố ngậy ngốc tại chỗ.

Cậu nhất thời không phản ứng lại kịp: Nhạc Mỹ Lệ? Gọi ai vậy?

Một tiếng “A” sợ hãi như con vịt tắc ở cổ họng của Nhạc Quỳnh Quỳnh truyền từ trong điện thoại ra, sau đó là tiếng “Tút tut” cúp điện thoại.

Từ thái độ thẹn quá hóa giận của cô, Ninh Tây Cố mới bắt giác nhận ra... Chẳng lẽ nào là gọi Nhạc Quỳnh Quỳnh?

Cừu Tuấn thấy ánh mắt tròn tròn, ngậy ngốc ngay tại chỗ của cậu thì lập tức bước lên trước, tính đi vòng qua người cậu để đến trước cửa nhà Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Ninh Tây Cố vẫn chưa lấy lại tinh thần, nhưng thân thể lại cử động trước một bước, vô cùng tận tụy với nhiệm vụ ngăn cản của cậu: “Anh làm gì thế?”

Cừu Tuấn cảm thấy vô cùng phiền phức: “Tôi không biết cậu quen biết Nhạc Quỳnh Quỳnh bao lâu rồi, chắc cũng chỉ mới được mấy

ngày thôi phải không? Cậu không biết rõ chuyện giữa chúng tôi thì đừng nhúng tay vào.”

“Cậu thật sự hiểu rõ Nhạc Quỳnh Quỳnh sao? Nhìn thế này thì chắc là ngay cả tên thật của cô ấy cậu cũng không biết phải không?”

“Cô ấy chính là kiểu người phụ nữ chuyên môn nói dối, ham hư vinh, những lời cô ấy nói với cậu chưa chắc đã có mấy câu là thật lòng đâu, cậu đừng để mấy lời ba hoa chích chòe của cô ấy lừa đấy.” Cừu Tuấn nhìn chằm chằm mặt Ninh Tây Cố, giọng nói mang theo vẻ ghen tỵ: “Cậu có tiền, lại đẹp trai, chắc hẳn là trước mặt cậu cô ấy giả bộ rất tốt đúng không?”

Ninh Tây Cố hạn hán lời.

Nhạc Quỳnh Quỳnh giả vờ gì trước mặt cậu? Cố còn hạn không thể trực tiếp cạy móng chân, lời thôi lếch thếch, bướng bỉnh tùy hứng, hát hàm sai khiến cậu. Lúc thì bảo cậu làm một đằng, lúc lại bảo cậu làm một nẻo khác, sau đó lại quên mất mà hỏi cậu “Tôi bảo cậu làm một đằng sao lại làm một nẻo vậy”.

Nhưng chắc hẳn là anh ta đang nói đến hình tượng “Bạn trai phú nhị đại” của cậu rồi.

Ninh Tây Cố vẫn phải duy trì hình tượng của mình, cậu không hề bận tâm nói: “Thế thì sao? Tôi thích như thế, tôi cảm thấy cô ấy như vậy mới đáng yêu.”

Cừu Tuấn cứng họng, tựa như bị đóng đinh tại chỗ, không hề nhúc nhích trong vài giây. Sau đó anh ta mới vô cùng khó khăn nhấc chân lên, bước vào trong thang máy, sống lưng thẳng đến mức mất tự nhiên.

Ninh Tây Cố đứng ngoài thang máy tận mắt nhìn anh ta rời đi, hai người đối mặt với nhau, giằng co trong im lặng. Cừu Tuấn lạnh lùng nhìn cậu, cậu cũng lạnh như băng nhìn lại.

Mãi cho đến khi cửa thang máy hoàn toàn khép lại, bắt đầu đi xuống— —

Cừu Tuấn cứ như vậy bị cậu đuổi đi.

Bây giờ Nhạc Quỳnh Quỳnh là con mồi của cậu, cậu không cho phép bất cứ ai tranh giành.

Ninh Tây Cố nghĩ.

Cậu nhìn số trên thang máy đến tầng một mới quay đầu về nhà.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không lập tức mở cửa, hỏi: “Cừu Tuấn đã đi chưa?”

Ninh Tây Cố trả lời: “Đã bị tôi đuổi đi rồi.”

m thanh mới mở khoá vang lên.

Nhạc Quỳnh Quỳnh lén lút thò đầu ra, vẻ mặt không vui ngược mắt nhìn cậu, giả vờ giận dữ mà trừng mắt nhìn cậu, dường như muốn cảnh cáo cậu đừng có mà hỏi linh tinh.

Ninh Tây Cố ngậm chặt miệng bước vào cửa, cậu buông bỏ trạng thái phòng bị xuống, trở về trạng thái dễ bảo, còn kèm thêm chút hoang mang. Cậu quen cửa quen nẻo đi theo phía sau Nhạc Quỳnh Quỳnh xinh xắn.

Nhìn bộ đồ ngủ xù lông hình con thỏ trên người Nhạc Quỳnh Quỳnh khiến cậu nảy lên suy nghĩ, chắc là bản thân cô ấy cũng giống vậy nhỉ? Bên ngoài là bộ dạng con thỏ hiền lành nhưng kỳ thực nội tâm bên trong không biết là dạng gì?

Đôi tai Nhạc Quỳnh Quỳnh đỏ đến dọa người, cô còn chép chép môi, bộ dáng như đang xù lông.

Ninh Tây Cố cũng không chọc cô mà hỏi: “Chị, tôi nên làm gì tiếp?”

Cái miệng nhỏ nhắn của Nhạc Quỳnh Quỳnh lâu bà lâu bầu nói: “Làm cái gì? Cậu đi làm bài tập đi! Nếu kỳ thi cuối kỳ này mà cậu thi tệ thì tôi đuổi việc cậu!”

Ninh Tây Cố chỉ đành mượn tạm cái bàn trong phòng khách để xem lại tài liệu ôn tập thi cuối kỳ.

Nhạc Quỳnh Quỳnh còn lượn qua lượn lại, liếc liếc mắt mĩa mai cậu nói: “Đi học mà sao chẳng ghi chú gì thế, đi học chẳng chú tâm gì cả, uống cho tôi còn cho rằng cậu là một học sinh ngoan.”

Ninh Tây Cố ngẩng đầu liếc cô một cái: một học sinh dốt đặc cán mai như chị mà cũng có mặt mũi mà chê cười tôi à?

Nhạc Quỳnh Quỳnh hất cằm hừ một tiếng: “Nhìn cái gì mà nhìn? Thái độ gì vậy hả?”

Ninh Tây Cố từ tốn nói: “Thái độ gì á? Là thái độ của một người bị vạ lây.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh phát hiện, có đôi khi Ninh Tây Cố rất kỳ quái.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đeo tai nghe ngồi trên sofa xem phim, cô muốn vờ như không để ý đến, thế nhưng vẫn không nhịn được mà liếc mắt qua nhìn Ninh Tây Cố.

Cô cảm thấy Ninh Tây Cố đầy một bụng đen tối, bây giờ còn nắm được nhược điểm của cô, biết được tên thật của cô rồi, nhất định đang nghĩ xấu về cô trong đầu đây!

Ninh Tây Cố vốn là một người thanh cao, bây giờ chắc đang thầm cười nhạo cô trong lòng. Dù sao bình thường cô cũng hay ức hiếp cậu mà, cô chột dạ nghĩ.

Tên trên thẻ căn cước của Nhạc Quỳnh Quỳnh chính là “Nhạc Mỹ Lệ”.

Cô cũng muốn đổi, thế nhưng thủ tục đổi tên quá khó khăn, hơn nữa các loại giấy tờ chứng thực thân phận đều phải ràng buộc với tên ban đầu, thế nên không thể đổi được, cô chỉ có thể âm thầm tức giận mà thôi.

Cái tên này của cô chỉ có bạn học hồi trước và cả những người bạn thân bây giờ biết, bình thường cô đều tự xưng mình là Nhạc Quỳnh Quỳnh, cô vô cùng ghét cái tên thật quê mùa của kia! Lúc còn đi học các bạn nam sẽ trêu đùa cô mà gọi “Xinh đẹp ơi” “Xinh đẹp à”*, còn nói với cái tên này thì chắc là sau này cô sẽ làm tình nhân của người ta.

(*Mỹ Lệ có nghĩa là xinh đẹp)

Vì thế cô không tính nói tên thật cho Ninh Tây Cố biết.

Bây giờ Ninh Tây Cố biết rồi, cô vừa xấu hổ vừa ngại ngùng, như thể điểm yếu lớn nhất của mình đột nhiên bại lộ trước mặt Ninh Tây Cố vậy, cũng không có cách nào hùng dũng uy nghiêm đứng trước mặt Ninh Tây Cố như trước nữa.

Khó chịu.

Càng khó chịu hơn là, Ninh Tây Cố vẫn đang giả bộ như thể không có chuyện gì xảy ra.

Khiến cô không còn tâm trạng mà coi bộ phim lãng mạn mình yêu thích nữa, cứ thấp thỏm lo âu chờ Ninh Tây Cố nói ra.

Mãi đến khi trong lòng cô bắt đầu phiền muộn, cô nghĩ, không bằng Ninh Tây Cố cứ nói thẳng luôn cho rồi.

Ninh Tây Cố mà dám cười nhạo cô một câu, cô sẽ nướng Ninh Tây Cố ngay tại đây! Tức thật!

Ninh Tây Cố làm gì suy nghĩ nhiều như vậy, cậu chỉ nghĩ không biết hôm nay có thể ở lại đây không.

Cậu cứ thế ngồi ôn tập đến chín giờ.

Hình như Nhạc Quỳnh Quỳnh không kiềm chế được nữa, cô đứng dậy, lết đôi dép lê đi tới đi lui, tiếng “Loẹt xoẹt, loẹt xoẹt” nghe như vô cùng sốt ruột.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đứng một bên, im hơi lặng tiếng nhìn cậu.

Ninh Tây Cố bị cô nhìn đến mức cảm thấy toàn thân không được thoải mái, cậu đặt bút xuống, hỏi bóng hỏi gió: “Muốn tôi làm đồ ăn khuya à?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh “Bộp” một tiếng đóng sách của cậu lại, lạnh lùng nói: “Cậu vẫn nên trở về trường học đi, công ty cũng không cần tới nữa, đợi khi nào thi xong thì lại tới!”

Ninh Tây Cố ngồi yên bất động.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Đứng lên.”

Ninh Tây Cố chỉ đành chậm rì rì đứng lên, dọn hết sách vở vào trong cặp, không tình nguyện đeo lên vai.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thấy cậu cứ từ từ lết người đến cửa chính, chậm như rùa bò.

Ninh Tây Cố đứng ở cửa, cao to một đống, quai cặp đeo ở một bên vai, vì đeo không ngay ngắn nên nặng nề tuột xuống. Cậu dùng ánh mắt tội nghiệp như một cún con bị chủ bỏ mà nhìn Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Còn giả vờ à? Nhạc Quỳnh Quỳnh lạnh lùng nghĩ, cô đường hoàng nói: “Trách nhiệm của học sinh là học tập, không cho phép tự ý tới tìm tôi.”

Nói xong, cô đưa tay mở cửa.

Dứt khoát đẩy Ninh Tây Cố ra ngoài.

Thân hình Nhạc Quỳnh Quỳnh nhỏ hơn Ninh Tây Cố rất nhiều, cánh tay cũng bé, nếu cậu thực sự muốn ở lại thì sao Nhạc Quỳnh Quỳnh có thể đẩy cậu ra ngoài được?

Ninh Tây Cố rất chi là phiền muộn, thật là tai bay vạ gió, cậu đã làm gì sai chứ? Cậu làm trợ lý rồi lại đảm đương cả việc nhà, còn nghiên cứu thực đơn để nấu những bữa ăn vừa ngon vừa dinh dưỡng cho Nhạc Quỳnh Quỳnh. Thế nhưng vì cậu có tai, nghe được một câu nói không nên nghe nên bị đuổi ra ngoài sao?

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ, ngày mai cô sẽ thông báo sa thải Ninh Tây Cố!

“Đi đường cẩn thận.” Nhạc Quỳnh Quỳnh chăm chú nhìn cậu, giọng nói lạnh tanh, dứt lời thì định đóng cửa lại.

“Tôi còn có chuyện muốn nói với chị.” Ninh Tây Cố duỗi tay vội vàng chặn cửa lại. Sức lực của cậu rất lớn, cái cửa sắp kẹt lại cũng bị cậu mở ra.

Nhạc Quỳnh Quỳnh sợ đến mức đỏ bừng cả lỗ tai, ngửa đầu nhìn cậu, phô trương thanh thế nói: “Cậu định, cậu định làm gì đó?”

Ninh Tây Cố hơi cúi người giống như đang khiêm tốn phục tùng trước mặt cô vậy, cậu thở dài dịu dàng nói: “Tôi cảm thấy cái tên Nhạc Mỹ Lệ này rất hay, tôi rất thích, chị không cần xấu hổ như thế.”

Trong nháy mắt, mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh đỏ bừng.

Chương 18

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Cos

Beta: Yam

Bên trong cửa, trên tủ ngay lối ra vào, Nhạc Quỳnh Quỳnh có đặt máy phun sương tinh dầu. Tinh dầu màu hồng nhạt được đựng trong bình thủy tinh, tỏa ra hương trà ô long vị đào nhàn nhạt hòa quyện với sự ấm áp trong nhà làm bầu không khí trở nên thanh mát, ngọt ngào.

Bên ngoài cửa, đêm đông lạnh giá nào có chút thơm tho như bên trong nhà.

Hai người đang đứng ở ranh giới giữa cái lạnh và hơi ấm, giữa ánh sáng và bóng tối.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đột nhiên nghe thấy tên thật của mình từ miệng Ninh Tây Cố, cô hết như một con thỏ bị nắm phải đuôi, sợ tới mức muốn rút tim ra ngoài, căng thẳng đến nổi lỗ tai giật giật, y hết người cảm chỉ biết đỏ mặt, trừng mắt nhìn Ninh Tây Cố, tức giận nói: “Cậu câm miệng!”

Mặc dù cô đã mắng Ninh Tây Cố một câu, thế nhưng vị trí của cả hai dường như đã âm thầm bị đảo ngược khi Ninh Tây Cố nói ra những lời đó.

Trong vô thức, Ninh Tây Cố càng lúc càng nghiêng người tiến gần tới.

Dáng vẻ hiện tại của Nhạc Quỳnh Quỳnh không có chút nào gọi là thanh lịch và xinh đẹp, tóc thì hơi rối, trên mặt dính lông mèo. Cô để mặt mộc, chỉ thoa một chút son dưỡng.

Môi cô vốn có sắc hồng nhạt sẵn, nhìn căng mọng giống như màu quả đào mật thơm ngọt.

Cô càng tức giận, đôi mắt càng trở nên sáng ngời vì giận hờn, Ninh Tây Cố càng muốn hôn cô một cái.

Từ lâu cậu đã muốn chặn cái miệng luôn nói những lời làm người khác tức giận của Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Cậu cố ý nói: “Tôi cảm thấy rất đáng yêu mà.”

Thật ra thì không.

Trên thực tế, Ninh Tây Cố cũng cảm thấy cái tên “Nhạc Mỹ Lệ” này có hơi quê mùa, mang đậm phong cách nhà quê của ngày đầu dựng nước, vừa nghe đã khiến cho người ta có cảm giác chẳng có tí văn hóa gì. Lúc trước cậu vẫn luôn có chút buồn bực, tuy rằng “Quỳnh Quỳnh” là một từ rất đẹp, nhưng lại đồng âm với từ “Nghèo”. Ai đời bố mẹ lại đặt cái tên Nghèo cho con mình cơ chứ?

(*Từ 穷[qiong – nghèo] đồng âm với từ 荇[qiong – quỳnh])

Bây giờ mới hiểu, hóa ra “Nhạc Quỳnh Quỳnh” chỉ là tên do cô tự đặt cho mình, không phải tên thật.

Nói thật, cậu không thích mấy cái tên quê mùa tựa như “Nhạc Mỹ Lệ”. Nhưng nếu người đó là cô gái trước mặt cậu thì không thành vấn đề, dù thế nào cậu cũng thấy nó rất thú vị, rất hợp với bản thân Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Cô sinh ra đã đẹp như vậy, vẻ đẹp đầy sức sống, tràn ngập ánh sáng thành phố.

Không phải là một đóa hoa Quỳnh Quỳnh cao ngạo và tồn tại đơn độc.

Nhạc Quỳnh Quỳnh tức giận: “Trong lòng cậu đang cười nhạo tôi đúng không?”

Ninh Tây Cố vô tội đáp: “Tôi không có.”

“Chắc chắn cậu đang cười tôi.”

“Thật sự không có mà.”

“Không được... Không được phép nói với người khác! Nghe rõ chưa?”

“Tôi sẽ không nói với ai đâu.”

“Không được, tôi không tin cậu. Cậu đã bị đuổi việc, tôi sa thải cậu ngay và luôn!”

“Chị chắc chứ? Bây giờ chị có chắc chắn muốn đuổi việc tôi không? Chị đuổi việc tôi rồi, vậy làm cách nào đảm bảo tôi không đi nói lung tung đây nha?”

Ninh Tây Cố thông thả nói, cậu cảm thấy rất thú vị. Bộ dạng đang tức giận của Nhạc Quỳnh Quỳnh y như một con thú nhỏ đang hoảng sợ, vội vàng tìm lối ra trong cái lồng sắt mà cậu vô tình tạo nên, tìm đến choáng váng cũng không tìm được lối ra.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không thể lép vế trước mặt Ninh Tây Cố thế này, cô sắp tức chết rồi, miễn cảm gay gắt hỏi: “Cậu đây là đang uy hiếp tôi, nếu tôi đuổi việc cậu, cậu sẽ nói tên thật của tôi ra ngoài, ý là thế này đúng không?”

Ninh Tây Cố vẫn chậm rãi, giả vờ tốt bụng nói: “Đương nhiên là không rồi. Nhưng nếu chị thật sự đuổi việc tôi, tôi sẽ rất đau lòng đó.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngẩng đầu nhìn mặt Ninh Tây Cố, vẻ mặt của cậu trông thì vô hại, mà cô lại là đồ ngốc, phần lớn cuộc đời cô đều

hành động theo bản năng, trong đầu chưa bao giờ suy nghĩ quá nhiều chuyện phức tạp.

Cho nên cô hoàn toàn không phân biệt được liệu Ninh Tây Cố đang giả vờ hay là nói thật nữa.

Trong lòng cô vẫn thấy rất hoảng loạn và xấu hổ, thậm chí một lúc sau, cô vẫn không thể bình tĩnh được chút nào hết.

Ninh Tây Cố cảm thấy vẻ mặt phiến muộn của Nhạc Quỳnh Quỳnh rất mềm yếu. Cậu nghĩ, đổi lại là bất cứ người đàn ông nào cũng sẽ cảm thấy cô gái này thật đáng yêu, đúng không? Đều không nhịn được mà muốn yêu thương và chiều chuộng cô.

Đặc biệt là so với sự vô tư không tim không phổi lúc bình thường của cô, bí mật nhỏ vô hại bị bại lộ ở trước mặt đàn ông, thật là mê người. Khó trách có nhiều tội tởm dưới váy cô như vậy.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không thèm chớp mắt, hệt như đang nghi hoặc mà lưu luyến nhìn cậu, giống như đang từ từ thu những cái gai trên người lại, nhẹ giọng hỏi: “Cậu thật sự cho rằng cái tên đó dễ nghe hử?”

Ninh Tây Cố chân thành, thành thật nói: “Dễ nghe, tôi thấy rất dễ thương. Sao chị không chịu tin tôi chứ?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn chằm chằm cậu một lúc, thì thầm nói: “Tôi cũng đoán rằng cậu không dám cười nhạo tôi đâu...”

Cô trừng mắt nhìn cái tay đang nắm lấy cửa của Ninh Tây Cố, nói: “Mau buông ra, sao cậu cứ như thế hả? Rất đáng sợ đó biết không?”

Ninh Tây Cố dịu dàng nói với cô: “xin lỗi chị, vừa rồi là do tôi vội quá. Tôi luôn cảm thấy nếu bị chị đuổi ra ngoài mà không nói gì, một khi cánh cửa đã đóng lại thì tôi sẽ không bao giờ có thể vào được nữa.”

Thật là một con cún con nhạy bén. Nhạc Quỳnh Quỳnh than thở từ đáy lòng, cô đang định tiếp tục mắng Ninh Tây Cố.

Lúc này, Ninh Tây Cố lên tiếng trước, nói với cô một cách nhã nhặn, có tình có lý: “Chị à, trong khoảng thời gian này ở bên chị tôi thấy rất vui vẻ. Không biết chị ở bên tôi có vui không...”

Cũng vui thật. Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ. Thậm chí cô còn cảm thấy đây là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong những năm gần đây của cô, còn sung sướng hơn nhiều so với lúc ở cùng với hai tên bạn trai cũ chó chết kia.

Ninh Tây Cố tiếp tục nói: “Tôi không cố ý tìm hiểu chuyện riêng tư hay bí mật của chị. Lần này biết được tên thật của chị là ngoài ý muốn. Nhưng dù sao, biết thì cũng đã biết rồi, nếu chị cảm thấy bị xúc phạm, vì thế mà muốn sa thải tôi, tôi cũng không biết nói gì nữa.”

“Mặc kệ chị làm thế nào, chị không thích, tôi sẽ không nói tên thật của chị cho người khác biết. Thật lòng mà nói, tôi hoàn toàn không muốn nói với người khác.”

“Nếu chị không yên tâm, bây giờ có thể viết một bản thỏa thuận, tôi sẽ lập tức ký ngay. Cách này có giúp chị yên tâm hơn chút nào không?”

Giọng điệu của Ninh Tây Cố từ đầu đến cuối đều rất ổn định, mười phần lịch lãm, dịu dàng xoa dịu cơn giận của cô. Nói ví von một chút, dù có là con mèo con cáu kỉnh đến đâu, nó cũng sẽ trở nên ngoan ngoãn dưới kỹ thuật chải lông tuyệt vời.

Ánh mắt của Ninh Tây Cố cũng rất chân thành. Trời sinh cậu đã có một đôi mắt sâu, chỉ cần thêm chút dịu dàng cùng ánh nhìn đưa tình thì sẽ khiến trái tim người khác tan chảy mất.

Thế này thì làm sao mà cô chống đỡ được đây?

Suy nghĩ của Nhạc Quỳnh Quỳnh có hơi loạn, hình như do bản thân cô gây sự quá đáng phải không? Vốn dĩ cũng không thể trách Ninh Tây Cố.

Nhạc Quỳnh Quỳnh lẩm bẩm: “Ký cái gì mà ký? Cũng chẳng có hiệu lực trước pháp luật.”

Ninh Tây Cố xem thường cô nói: “Trước kia không phải chị rất thích viết mấy thể loại thỏa thuận này hay sao? Chị viết đi tôi sẽ ký liền.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không kìm được suy nghĩ lộn xộn: “Tôi viết thỏa thuận hôn nhân cậu cũng ký hả? Nói nghe dễ dàng và đơn giản quá nhỉ.”

Nói như kiểu chuyện gì cũng thuận theo ý cô vậy.

Nhạc Quỳnh Quỳnh lại nói: “Vậy nếu tôi thật sự sa thải cậu, cậu cứ như vậy mà bằng lòng rời đi hả? Không phải cậu nói rất thích tôi sao?”

Ninh Tây Cố nhìn như một con cún con bị ướm sũng, ngồi xổm trước cửa nhà cầu xin chủ nhân cho mình vào, làm như đang cố nén buồn bã, cậu thấp giọng nói: “Tôi cũng có bằng lòng đâu.”

“Nhưng tôi đã từng nói, tôi chưa từng yêu đương, tôi không biết nếu như đến lúc đó chị thật sự không cần tôi nữa, tôi có chịu nổi không.”

“Tôi hy vọng chị cũng thích tôi, cho dù chị không cần tôi nữa, nhưng chí ít tôi hy vọng chị cũng đừng ghét tôi. Cho nên nhất định tôi sẽ không quấy rầy hay làm những chuyện khiến chị phải khó chịu đâu.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngẩn người. Mẹ nó, sao cô cảm thấy bản thân mình như là một người phụ nữ cặn bã phụ bạc chàng trai ngây thơ vậy.

Suýt nữa thì cô quên mất, bọn họ cũng không phải đang yêu đương, Ninh Tây Cố chỉ là một cậu trai bao mà cô dùng tiền thuê mà thôi!

Ninh Tây Cố nói xong, lại thờ dài, hỏi cô: “Chị ơi, chị thật sự chỉ vì thế mà không cần tôi nữa sao? Tôi nhất định sẽ giữ bí mật mà. Sao tôi nữ nói ra bí mật của chị được?”

Cậu muốn dỗ Nhạc Quỳnh Quỳnh đồng ý không sa thải cậu và phải nhận được câu trả lời chắc chắn.

Thái độ của Nhạc Quỳnh Quỳnh có thể nhìn thấy bằng mắt thường, cô đang điên cuồng dao động, nhưng sau khi nghĩ lại vẫn nói: “Đến lúc đó nói sau đi, để tôi nghĩ lại đã.”

“... Cậu về trường học trước đi.”

Mỗi lần cậu cảm thấy mình gần như có thể nắm Nhạc Quỳnh Quỳnh trong tay thì lại xảy ra chuyện như vậy, chỉ thiếu bước cuối cùng.

Cậu không thấy nản lòng lắm, phải nắm chặt cơ hội này mới được.

“Tôi biết rồi.” Ninh Tây Cố lấy lười làm tiến, vô cùng hiểu chuyện nói: “Thời gian tới tôi không tới làm phiền chị nữa. Tuần sau cũng là tuần thi cuối kỳ, ngày nào tôi cũng phải thi, nên không có cách nào suốt ngày đến đây tìm chị.”

“Tôi luôn nói với các bạn học là đi gặp bạn gái, mặc dù tôi biết chị không coi tôi là bạn trai thực sự... Bọn họ đều nói tôi siêng quá, có phải quá thích cô gái này rồi không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không khỏi đỏ mặt, nhưng vẫn trêu chọc cậu: “Đừng nói nữa, đừng nói nữa, một nam sinh lớn tướng như cậu không cảm thấy xấu hổ khi yêu đương mất não vậy hả?”

Bởi vì chỉ là giả thôi mà, Ninh Tây Cố nghĩ thầm, cậu mặt dày nói: “Thích một người không có gì phải xấu hổ cả. Vốn dĩ tôi còn nhỏ tuổi hơn chị, còn sĩ diện nữa thì làm sao tôi có thể theo đuổi chị đây?”

Cũng đúng.

Ninh Tây Cố nhìn thì thanh cao, trên thực tế da mặt cũng không mỏng chút nào, nếu không sao dám chủ động đề cử bản thân với cô chứ?

Nhạc Quỳnh Quỳnh từ từ hồi phục tinh thần.

Cô cảm thấy sai sai, không biết từ câu nào mà mình bị Ninh Tây Cố dắt mũi rồi?

Nhạc Quỳnh Quỳnh đứng thẳng người, ưỡn ngực ngẩng đầu, hít sâu một hơi, khí thế giận dữ nói: “Cậu biết tôi lớn tuổi hơn là tốt, vậy nên tôn trọng chị đây một chút đi, biết không? Cậu vẫn là sinh viên, chưa từng yêu đương mà miệng lưỡi còn trơn tru như vậy, tôi không tin đâu.”

“Cậu chính là một tên lừa gạt, tôi thấy cậu nói dối mà mắt cũng không thèm chớp một cái, nói dối cũng ở cái tầm rồi.”

Ninh Tây Cố nói: “Tôi chưa bao giờ nói dối trước mặt chị, tôi cũng chưa nói dối ai bao giờ.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh hừ lạnh một tiếng, nghĩ thầm: Có quỷ mới tin. Lúc cô dẫn Ninh Tây Cố đi dự tiệc, cậu còn giả làm phú nhị đại lừa người khác giống như thật vậy, còn có mặt mũi nói mình không biết nói dối?

Hôm nay, cậu trai bao khiến cho sếp Nhạc cảm thấy khủng hoảng quá đi mất.

Cho cậu một cơ hội là cậu dám vùng lên làm chủ nhân ngay.

Đuổi hay không đuổi việc Ninh Tây Cố đây?

Lại có chút không nữa.

Chưa kể đến gương mặt nhỏ nhắn đẹp trai và dáng người rắn rỏi của Ninh Tây Cố cũng là nhan sắc cao cấp hiếm có khó tìm trong đám đàn ông, chỉ với 3000 tệ một tháng cô đi đâu tìm một chàng trai vừa đa năng vừa chăm chỉ như vậy đây chứ?

Nhạc Quỳnh Quỳnh do dự, cô nói: “Cậu nên tập trung vào kỳ thi trước đi. Nếu cậu thi tốt thì tôi bàn lại.”

Vậy coi như tạm thời qua thời kỳ nguy hiểm rồi.

Ninh Tây Cố lấy hết can đảm, được voi đòi tiên hỏi: “Chị ơi, nếu tôi thi tốt, chị có thưởng cho tôi gì không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh mù mờ hỏi: “Cậu muốn thưởng gì?”

Ninh Tây Cố nhìn cô đầy mong đợi: “Chị ơi, chị có thể hôn tôi một cái được không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh sửng sốt nghĩ thầm: Biết ngay thẳng nhóc này vẫn chưa thay đổi ý định của mình mà! Luôn nghĩ đến chuyện sàm sỡ của cô.

Cô vừa định mắng Ninh Tây Cố.

Ninh Tây Cố đã nhanh chóng bổ sung thêm một câu: “Chỉ cần hôn lên má tôi là được rồi.”

Chương 19

Tài ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Moon

Beta: Yam

Ninh Tây Cố vẫn rảnh rỗi quan sát biểu cảm của Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Khuôn mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh khi không trang điểm vô cùng non nớt, ngây thơ và trong sáng. Nếu cô mặc đồng phục học sinh ra ngoài thì sẽ không có ai nghi ngờ cô đang giả làm học sinh trung học. Mà lúc này bị cậu đòi phần thưởng “Hôn lên má”, cô vô cùng thẹn thùng mà nói: “Cậu đừng mơ...”

Vì sao đôi lúc trông Nhạc Quỳnh Quỳnh lại ngây thơ như vậy? Đây có phải là lý do khiến cô có thể thuận lợi làm mọi chuyện trước mặt đàn ông hay không?

Ninh Tây Cố từng nghe chuyện của một vị phu nhân giàu có, đã qua ba lần kết hôn, nhưng lần nào cũng gả được cho người rất tốt.

Bà không phải là người quá xinh đẹp hay tài hoa. Người bên ngoài đều nói bà rất có thủ đoạn, nhưng cậu từng đến nhà họ làm khách, nghe nói cảm giác vị phu nhân này đem lại cho đàn ông hoàn toàn không khôn khéo hay lão luyện chút nào. Ngược lại, luôn có vài phần khí chất thiếu nữ ngây thơ, cũng không phải là cố ý, mà là tự nhiên bộc lộ, dường như khiến cho chồng mình vô cùng say mê.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán cá nhân của cậu mà thôi.

Ninh Tây Cố cảm thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh đôi lúc ngây thơ vô tội, đôi lúc lại là kẻ đầu cơ thô tục, rất mâu thuẫn.

Giống như bây giờ, cậu cảm thấy nếu không nhân cơ hội này ức hiếp Nhạc Quỳnh Quỳnh một chút thì lẽ là cái chắc.

Ninh Tây Cố nghiêng người lại gần, tiếp tục hỏi: “Có được không? Chị...”

Lỡ tai Nhạc Quỳnh Quỳnh đỏ bừng, cố nhìn đi chỗ khác mà nói: “Không phải, cậu thi cuối kỳ xong không về nhà à?”

Ninh Tây Cố trả lời: “Đêm 30 tôi về nhà, mừng hai tảo mộ xong lại quay về Giang thành. Thời gian còn lại tôi đều ở lại Giang thành. Tôi đã tìm được một công việc thực tập, chuẩn bị tích lũy một ít kinh nghiệm. Không xa chỗ chị lắm, đến lúc đó tôi còn có thể tới tìm chị.”

Nói tới đây, cậu nghĩ thầm trong lòng: Cũng tích góp một chút kinh nghiệm yêu đương. Tốt nhất là có thể tán đổ Nhạc Quỳnh Quỳnh trong kỳ nghỉ đông.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa định hỏi “Công ty nào thế?” thì chợt tỉnh ra, lại thấy ảo não. Sao lại nói chuyện tiếp với Ninh Tây Cố thế này, cô phải nhanh nhanh đuổi người đi mới đúng.

Cô cảm thấy mình có hơi ngu ngốc.

Vì vậy, Nhạc Quỳnh Quỳnh không vui, nói: “Tôi không nói với cậu nữa, một câu lại một câu, không có hồi kết. Hơn nữa, tôi đồng ý không sa thải cậu khi nào? Tôi không cho phép cậu đến tìm tôi.”

“Cậu trở về trước đi. Tôi sẽ nghĩ lại xem có đuổi cậu hay không, đến lúc đó tôi sẽ báo cho cậu biết.”

Ninh Tây Cố cố ý thờ dài, đứng thẳng dậy: “Haizz, được rồi.”

Cậu giống như chú chó đang cụp tai xuống, một bên vai nâng lên, đeo cặp sách, hơi nghiêng người, đi ngược về sau: “Tạm biệt chị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đóng “Rầm” cửa lại.

Nhưng cô không lập tức quay người rời đi mà nhìn ra hành lang từ mắt mèo, nhìn thấy Ninh Tây Cố còn đứng ngoài cửa, đứng một lúc mới xoay người rời đi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh tựa lưng vào cánh cửa, vô cùng vội vàng đi thương lượng với chị em tốt.

[Nhạc thỏ con]: [Có đó không, có đó không?]

[Chít chít]: [Tới đây, tới đây!!! Có chuyện gì vậy em yêu?]

[Nhạc thỏ con]: [Mình muốn đuổi cậu trai bao.]

[Chít chít]: [!!!]

[Vì sao?????]

[Nhạc thỏ con]: [[Mắt cá chết] Cậu ta biết tên thật của mình.]

[Chít chít]: [Cái gì??? Cậu ta tìm hiểu việc riêng tư của cậu sao? Bỏ ỉ như vậy, nên đuổi cậu ta đi! Mình ủng hộ cậu chị em tốt.]

[Nhạc thỏ con]: [À, cũng không phải... Cậu ta cũng không phải cố tình tìm hiểu.]

[Hôm nay tên khốn họ Cừu kia lại đến đây tìm mình, không biết có phải là muốn quay lại hay không. Hai người bọn họ gặp nhau. Họ Cừu theo đuổi không được, thế là nói tên mình ra.]

[Mẹ nó, mình sắp tức chết rồi!]

[Chít chít]: [A, cái này...]

[Vây cũng không thể trách cậu trai bao được...]

[Nhạc thỏ con]: [Tất nhiên là không thể trách cậu ta, nhưng cậu ta đã biết thì là đã biết. Mình không muốn để người khác biết được, đặc biệt là cậu ta.]

[Chít chít]: [Vây cậu đã nói với cậu ta chưa?]

[Nhạc thỏ con]: [Nói rồi, cậu ta cầu xin mình không sa thải, cũng rất đáng thương.]

[Hiện tại mình cảm thấy rất buồn phiền.]

[Cậu ta đảm bảo với mình sẽ không bao giờ nói ra, nhưng mình có thể tin cậu ta được không? Hơn nữa, sau khi bị cậu ta biết được, mình cứ cảm giác như mình rơi vào thế yếu trước mặt cậu ta vậy, rất không thoải mái. Cậu có hiểu không?]

[Cho dù sau này cậu ta vẫn ngoan ngoãn làm công cụ của mình, mình cũng không thể vui vẻ như trước kia.]

[Chít chít]: [Vây hiện giờ cậu ta ở đâu? Còn ở nhà cậu hả?]

[Nhạc thỏ con]: [Bị mình đuổi về trường rồi. Vốn dĩ cậu ta cũng sắp phải thi cuối kỳ.]

[Cậu ta còn nói sẽ tìm một công việc thực tập ở gần chỗ mình trong kì nghỉ đông, để bất cứ lúc nào cũng có thể tới gặp mình.]

[Miệng lưỡi tên nhóc này trơn tru thật. Lời cậu ta nói cậu đừng tin.]

[Làm sao bây giờ? Mình thực sự rất phiền!!!]

[Chít chít]: [Thật ra mình cảm thấy cậu ta vô cùng thích cậu. Cậu ta sẽ không dám làm gì khiến cậu chán ghét, nhất định sẽ không nói ra ngoài đâu.]

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ, cô cũng biết điều đó. Nhưng biết đâu được cậu ta sẽ nhân cơ hội này uy hiếp để gần gũi hơn với cô.

Giống như đêm nay vậy.

Còn dám được voi đòi tiên, muốn được hôn má.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cực kỳ chán ghét loại đàn ông luôn tìm mọi cách ép buộc cô. Trước đây cô cảm thấy thoải mái khi ở bên Ninh Tây Cố là do cậu sẽ không động tay động chân với cô, chỉ biết ngoan ngoãn vùi đầu vào làm việc.

Bây giờ xem ra, cậu ta cũng không phải là thật sự ngoan ngoãn, chỉ là chờ cơ hội để tìm ra sơ hở của cô thôi.

Quả nhiên đàn ông đều có chung một loại đức hạnh, cho dù là già hay trẻ.

Lúc này, Ninh Tây Cố gửi tin nhắn tới.

[Cún con]: [Chị ơi, tôi gọi xe về nhà rồi.]

[Tôi chờ câu trả lời của chị.]

Ninh Tây Cố cũng không tỏ ra đáng thương một cách tội nghiệp. Cậu giống như ngày thường, quay trở về trường học, không có gì khác biệt.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không trả lời cậu, nắm lấy tóc của mình.

Đúng lúc này, cô lại nhận được tin nhắn của Giang Diệp Sơn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ít nhiều vẫn có qua có lại với Giang tổng. Dù sao thì cả hai đều ở trong giới kinh doanh Giang Thành, dù cho một người ở trên đỉnh Kim Tự Tháp, còn một người thì ở dưới đáy. Cô tích cực tiếp xúc với các thương hội, khó tránh khỏi sẽ gặp được Giang Diệp Sơn.

Không phải ngày nào hai người bọn họ cũng nói chuyện, nhưng lâu lâu cũng sẽ không mặng không nhạt mà nói một hai câu. Thịnh thoảng Giang Diệp Sơn thấy tiệm quần áo của cô buôn bán tốt sẽ cap hình gửi tới chúc mừng cô. Hay đôi khi thấy cô đẩy mạnh tiêu thụ không đúng cách thì sẽ chỉ dạy cô một hai câu.

Đôi lúc, Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy Giang Diệp Sơn giống như thầy của cô, nhưng cô chưa từng bái anh làm thầy, đều là Giang Diệp Sơn đơn phương nhất quyết muốn dạy dỗ cô. Có những người như vậy, thích làm thầy người khác.

Mấy năm nay Nhạc Quỳnh Quỳnh làm ăn buôn bán, sau khi nhìn thấy bao nhiêu ông già trung niên tự tin béo tốt ở các bữa cơm, rồi lại so sánh một chút, cảm thấy Giang Diệp Sơn phong lưu, nhưng cũng còn không tồi. Hơn nữa, dáng người anh ta cũng được giữ gìn rất tốt, so với các ông chú cùng tuổi thì quả thật đẹp trai hơn một chút.

[Giang tổng]: [Mấy ngày nữa có buổi đấu giá trang sức, có muốn lên vào xem không? Nếu muốn thì anh gửi thiệp mời cho em.]

[Nhạc Quỳnh Quỳnh]: [[Đầu mèò trản ngập hoài nghi.jpg]]

[Làm bạn nữ đi cùng của anh à?]

[Giang tổng]: [Đúng vậy, mua châu báu cho em, có thích không.]

Nhạc Quỳnh Quỳnh hoàn toàn không coi đó là thật.

[Nhạc Quỳnh Quỳnh]: [Không cần, mua cho bạn gái của anh đi [Đầu mèò mĩm cười.jpg]]

[Giang tổng]: [Hiện tại không phải là anh không có bạn gái đó sao?]

[Anh cũng lớn tuổi rồi. Bố mẹ anh đang thúc giục tết năm nay phải mang bạn gái về ra mắt họ.]

Trong lòng Nhạc Quỳnh Quỳnh kêu lộp bộp, mơ hồ có chút suy đoán.

Quả nhiên...

[Giang tổng]: [Anh mua trang sức cho em. Em phối hợp với anh một chút, giả làm bạn gái của anh.]

[Tết năm nay giúp anh đối phó với bố mẹ một chút, có được không?]

Nhạc Quỳnh Quỳnh thiếu chút nữa là phun ra.

Chuỗi thức ăn kiểu gì vậy? Cô tìm Ninh Tây Cố giả vờ làm bạn trai mình để đối phó với chị em plastic, Giang Diệp Sơn lại tìm cô giả làm bạn gái đối phó với bố mẹ.

Thật là hài hước.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thoát ra khỏi trang nhắn tin với Giang Diệp Sơn lại.

Cô mở trang web tuyên truyền của buổi đấu giá trang sức mà Giang Diệp Sơn nói đến ra, xem sơ qua một chút về trang sức sẽ được bán đấu giá, xem đến mức nước miếng của cô cũng sắp rớt hết ra tới nơi rồi.

Có người phụ nữ nào mà không thích trang sức lấp lánh chứ?

Nhưng bộ thấp nhất, giá khởi đầu cũng là một trăm vạn.

Không mua nổi, không mua nổi. Bỏ, bỏ.

Bây giờ Nhạc Quỳnh Quỳnh khá giàu có, nhưng cô mua xe lại mua nhà, đặc biệt là căn nhà này của cô, tổng giá trị hơn 3000 vạn! Cô vay tiền để mua, mỗi tháng phải trả hơn 4 vạn khoản vay mua nhà. Với thu nhập hiện tại của cô, trả khoản vay này rồi đương nhiên vẫn còn dư dả.

Nhưng cô nghĩ, không ai giàu ba họ không ai khó ba đời, hoa nở rồi cũng sẽ tàn. Đặc biệt là giới những người nổi tiếng trên mạng này, họ hết thời rất nhanh, bây giờ cô không phải quá nổi cũng không phải quá chìm, vô cùng lo lắng không biết đến khi nào bản thân không thể kiếm được tiền nữa.

Ngày thường ngoại trừ những lúc cần thiết, cô cũng không tiêu tiền bừa bãi.

Gần đây cô chỉ tiêu tiền cho cậu trai bao, xong việc cô cũng được lợi từ Ninh Tây Cố, cũng không có lỗ vốn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đóng trang web lại.

Quay lại phần mềm trò chuyện một lần nữa, cô trả lời: [Không đi, anh tìm người khác giúp anh đi.]

Nhạc Quỳnh Quỳnh tiếc nuối nghĩ, kỳ thật cô là người cực kỳ dung tục, nếu Giang Diệp Sơn trực tiếp đưa cho cô một trăm vạn, cô nhất định sẽ nhận lấy công việc này.

Nhưng mua trang sức lại chẳng có ý nghĩa gì, cho cô cô cũng không thể đi bán lấy tiền đúng không? Làm như vậy cũng thật không nể mặt Giang Diệp Sơn.

Giang Diệp Sơn: [Đừng từ chối anh nhanh như vậy. Dù sao vẫn còn một thời gian nữa mới đến buổi đấu giá, em có thể suy nghĩ một chút.]

[Bố mẹ của anh cũng sẽ không mất lịch sự như bố mẹ bạn trai cũ của em đâu.]

Đây là một lý do khác khiến Nhạc Quỳnh Quỳnh không muốn đồng ý. Cũng không biết có phải do cô quá nhạy cảm hay không, cô cảm thấy Giang Diệp Sơn lại muốn theo đuổi cô.

Nhưng có một vấn đề, vì sao Giang Diệp Sơn lại biết cô không được đối xử tử tế khi đến làm khách nhà họ Cừu kia? Hình như cô chỉ phàn nàn việc này với chị em thân thiết nhất của mình thôi mà?

Giang Diệp Sơn đoán?

Cảm giác có gì đó không đúng lắm...

Điện thoại lại vang lên, báo có tin nhắn mới.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ, đêm nay cô bận rộn ghê.

Vừa nhìn, là tin nhắn của Ninh Tây Cố.

[Cún con]: [Chị ơi, chị xem id mới của tôi này.]

Bởi vì Nhạc Quỳnh Quỳnh đã trực tiếp sửa tên của Ninh Tây Cố là [Cún con], cho nên không biết tên tài khoản hiện tại của cậu là cái gì.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhấn vào hình đại diện đôi với cô, hình anime đeo mặt nạ mặc lễ phục dự tiệc tối, sau đó liền nhìn thấy tên tài khoản mới của Ninh Tây Cố: Ninh Anh Tuấn.*

(*Ảnh đôi với Thủy thủ mặt trăng đây)

[Cún con]: [Tôi có thể thay đổi cái này không?]

[Tôi cảm thấy rất hay.]

Nhạc Quỳnh Quỳnh gần như có thể tưởng tượng được nếu Ninh Tây Cố ở trước mặt mình, cậu sẽ dùng biểu cảm và giọng điệu như thế nào để nói chuyện với cô.

Thế là, khuôn mặt mới lạnh đi của cô lại bắt đầu nóng lên. Cô cúi đầu mắng một câu: “Mẹ nó, con cún con này...”

Bỗng nhiên ngay lúc này, cô cảm thấy phiền muộn của mình đều tan thành mây khói.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không khỏi mỉm cười. Cô lập tức bỏ qua Giang Diệp Sơn, nói chuyện phiếm với Ninh Tây Cố. (*Giải thích chút về cái tên Ninh Anh Tuấn nhé cả nhà. Ninh Anh Tuấn là Ninh đẹp trai, tên đôi với Nhạc Mỹ Lệ, Nhạc xinh đẹp đóa ><)

Chương 20

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Vương Linh

Beta: Yam

Phàm là những bạn học đã kết bạn với Ninh Tây Cố thì đều phát hiện cậu đang yêu đương.

Trước kia ảnh đại diện của Ninh Tây Cố đều là loại vô cùng nghiêm chỉnh như một cán bộ già, bây giờ bỗng dưng lại đổi thành ảnh hoạt hình, thảnh thơi lại xuất hiện trong nhóm lớp, không có cách nào khiến người ta liên tưởng đến cậu.

Họ tra được đó là ảnh đại diện đôi dân mạng hay dùng, sau đó cậu còn đột nhiên đổi một cái tên nghe sống động hơn xưa là “Ninh Anh Tuấn” nữa.

Giống như có cô gái nào đó giúp cậu đặt vậy.

Khi đem so sánh với khí chất lạnh lùng chững chạc của Ninh Tây Cố thì khác một trời một vực

Rõ ràng trong nhóm của trường, Ninh Tây Cố vẫn nói năng nghiêm túc, chẳng có chút cảm giác bong bóng hồng phấn nào, làm bọn họ không thể tưởng tượng nổi khi cậu yêu đương sẽ ra sao.

Chỉ có một người bạn cùng phòng ký túc xá của cậu từng nhìn thoáng qua sườn mặt mơ hồ của Nhạc Quỳnh Quỳnh, cũng biết Ninh Tây Cố đang yêu đương với một chị gái đã đi làm, chị gái kia còn lái xe hàng hiệu giá hơn mấy chục vạn.

Bây giờ cả phòng ký túc xá đều biết cậu đang yêu đương với một chị gái đã đi làm.

Bạn cùng phòng trêu đùa cậu:

“Được lắm, dám âm thầm hẹn hò với phú bà sau lưng chúng tôi.”

“Phú bà của cậu còn chị em nào khác không? Giới thiệu cho chúng tôi đi, tôi cũng không muốn nỗ lực nữa rồi.”

Gần đây Ninh Tây Cố rất chăm đi ra ngoài, còn thường xuyên qua đêm bên ngoài, vì thế cũng thường xuyên bị trêu đùa.

Hôm nay cậu trở về ký túc xá trước giờ giới nghiêm.

Sắp đến kỳ thi cuối kì rồi thế nên mấy người bạn cùng phòng đều tạm dừng việc chơi game, tiến vào tình trạng nước đến chân mới nhảy, điên cuồng ôn tập, thấy cậu trở về thì bọn họ lên tiếng bắt chuyện.

“Ôi chao, hôm nay không ở lại nhà phú bà thị tẩm? Bị đuổi về à?”

“Lão Ninh, cậu có thể cho tôi mượn vở ghi chép một đêm không? Anh em tốt xin cậu đấy.”

“Ôi ôi ôi, học không nổi nữa rồi, tôi cũng muốn tìm một phú bà như Ninh Tây Cố, đỡ phải phiền não...”

Ninh Tây Cố cười cười, như tiểu nhân đắc chí nói: “À, ai bảo thường ngày các cậu hay trốn học?”

Cái dáng vẻ ngiêm nhiên có cả “Phú bà” và “Điểm cao” trong tay khiến người khác nhìn là muốn đánh.

Nói thì nói thế nhưng Ninh Tây Cố vẫn bước đến bàn của mình, kéo ghế ngồi xuống, lấy sách ra chuẩn bị ôn tập.

Lúc cậu mới lấy tai nghe cách âm ra chuẩn bị đeo vào thì Lư Viễn nói: “Chẳng phải ban nãy còn tỏ ra trâu bò lắm à? Học bá cũng cần ôn bài sao?”

Nhắc đến lại thấy xấu hổ, Ninh Tây Cố tự mình kiểm điểm. Từ sau khi quen biết Nhạc Quỳnh Quỳnh, cậu có hơi trầm mê Nhạc Quỳnh Quỳnh... Không, hình như không chỉ là hơi hơi.

Những việc có thể không làm đều bị cậu bỏ đi, cậu bỏ việc của hội sinh viên, học kỳ sau chắc chắn cũng không đi nữa.

Mục tiêu của cậu là sau kỳ nghỉ đông sẽ của được Nhạc Quỳnh Quỳnh, nếu không được thì học kỳ sau lại tiếp tục nỗ lực. Nếu còn không được nữa thì cậu chỉ có chuyển trường thôi.

Mặc dù dạo này chơi hơi quá, thế nhưng cậu cũng không lo mình không thi được điểm cao.

Chỉ là nếu muốn đứng đầu thì cũng hơi bấp bênh, ngay cả cậu cũng phải nước đến chân mới nhảy.

Đời này của Ninh Tây Cố chưa từng biết đến cái gì là thức đêm học tập cả, đặc biệt là trong hai năm qua. Cậu cảm thấy cho dù có làm thế nào đi nữa thì trong mắt bố cậu, cậu cũng không thể sánh bằng anh hai, hơn nữa cậu không còn quan tâm đến sự đánh giá của bố, không liều mạng học tập như hồi nhỏ nữa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không đồng ý với cậu, cho dù cậu thực sự đứng đầu thì cũng chưa chắc có thể đổi được một nụ hôn của Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Nhưng Ninh Tây Cố vẫn muốn đạt được vị trí đó.

Nếu như được, thì ít nhất cậu có thể khoe khoang trước mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh, chọc Nhạc Quỳnh Quỳnh cười một cái cũng được.

Ninh Tây Cố làm ra vẻ học tập vô cùng chăm chỉ, mấy ngày nay chủ yếu cậu chỉ đến hai nơi là phòng thi và thư viện.

Còn phá lệ chụp một tấm ảnh bản thân đang học tập, không gửi cho ai khác ngoài Nhạc Quỳnh Quỳnh: [Chị, tôi đang học hành vô

cùng chăm chỉ đó nha.]

Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn đối xử với cậu như cũ: [Nhìn cái vẻ làm bộ của cậu kìa, sao tôi cảm thấy càng ngày trông cậu càng giống thư sinh cần được bảo vệ thế? Biết cậu là học bá rồi [Mắt trợn trắng.jpg]]

[Nhìn điệu bộ bây giờ của cậu, không thi được hạng nhất thì đừng đến tìm tôi hừ!]

Tuy Nhạc Quỳnh Quỳnh không có nói rõ, thế nhưng tần suất nói chuyện của hai người bọn họ trong mấy ngày nay còn nhiều hơn hồi trước.

Chuyện gì hai người họ cũng nói với nhau, ngay cả những việc nhỏ nhặt không đáng kể. Nhạc Quỳnh Quỳnh xem mấy bộ phim tình cảm cầu huyết bị tức chết cũng tìm cậu để phỉ nhổ, ở công ty gọi đồ ăn cũng phải chụp gửi cậu xem, trên đường thấy có chú cún đáng yêu cũng phải chụp lại để cậu nhìn thấy sự đáng yêu này, thấy có gì vui trên mạng nhất định sẽ chia sẻ với cậu.

Ninh Tây Cố cũng cảm thấy rất kỳ lạ, bất cứ thứ gì Nhạc Quỳnh Quỳnh gửi cho cậu, cậu đều cảm thấy thú vị.

Nếu tối nào Nhạc Quỳnh Quỳnh phải tăng ca ở công ty thì hôm đó Ninh Tây Cố sẽ không ở trong ký túc xá mà qua đêm trong căn nhà của mình, cậu sẽ thức đêm học bài, cùng cô tăng ca, thức đến tận hai giờ sáng mới nghe thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh nói làm xong việc rồi, về nhà nghỉ ngơi!

Ninh Tây Cố ngừng bút, cậu tính thu dọn một chút rồi mới đi ngủ, vừa đứng dậy đi đánh răng rửa mặt thì Nhạc Quỳnh Quỳnh đột nhiên gọi điện thoại đến.

Ninh Tây Cố vừa ấn nút nghe thì đã thấy tiếng khóc của Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Suýt chút nữa đã dọa Ninh Tây Cố sợ mất vía. Ngoại trừ lần đầu tiên cậu gặp Nhạc Quỳnh Quỳnh ở quán bar, cô có rơi hai giọt nước mắt xinh đẹp ra, cậu chưa từng thấy cô khóc. Cô bị người khác châm chọc cũng không khóc, bị nhà xưởng gây khó dễ cũng không khóc, thế nhưng sao bây giờ lại khóc?

Chẳng lẽ trên đường về gặp phải tên háo sắc nào đó?

Ninh Tây Cố lập tức cảm thấy lo lắng.

Tình trạng hiện tại của Ninh Tây Cố có hơi bất tiện, trong miệng toàn là bọt kem đánh răng, ngay cả nói chuyện cũng không rõ chữ.

Sao Nhạc Quỳnh Quỳnh cứ lựa những lúc chẳng nhõ nhĩ gì mà tìm gặp cậu thế?

Ninh Tây Cố súc miệng, tùy tiện lau lau mấy cái rồi mới nói: “Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Bây giờ tôi đến chỗ chị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh khóc không ngừng.

Ninh Tây Cố không nói lời nào, trực tiếp chạy đến cửa chính, cầm áo khoác mặc lên người rồi nói: “Chị đang ở đâu? Tôi đến chỗ chị.”

Ninh Tây Cố mở cửa, đi được mấy bước thì ở đầu dây bên kia, Nhạc Quỳnh Quỳnh mới thút tha thút thít nói: “Tôi muốn ăn tô mì ở dưới cửa hàng tiện lợi, kết quả không cẩn thận làm đổ cả rồi, hu hu hu...”

Cô vẫn tiếp tục khóc: “Bây giờ tôi lại phải làm ly mì khác... Hu hu hu...”

“Tôi còn bỏ cả bánh cá hằm vào nữa, chỉ còn mấy miếng đó thôi, bây giờ rơi hết trên đất rồi, hu hu hu...”

“Nước mì còn đổ cả lên áo khoác lông cừu của tôi nữa, đất lắm đó, không biết giặt có sạch được không nữa hu hu hu...”

Ninh Tây Cố dừng bước, cậu nín cười nói: “VẬY bây giờ còn cần tôi đến chỗ chị không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn còn đang khóc, tâm trạng không tốt nói: “Tớ làm gì? Tôi bảo cậu tớ hồi nào? Cậu tớ thì mì của tôi cũng không trở lại như ban đầu được, cậu đừng tớ, tôi thấy cậu lại càng phiền, cậu chuyên tâm học tập đi! Ngày mai thi thật tốt cho tôi.”

Ninh Tây Cố hiểu ra, chắc hẳn dạo gần đây áp lực công việc của Nhạc Quỳnh Quỳnh quá lớn.

Cậu đã bước xuống lầu rồi đi đến chỗ đỗ xe. Để đề phòng tình huống bất trắc, cậu đã chuẩn bị trước một chiếc ở đây, thế nhưng bình thường cậu không hay lái nó.

Ninh Tây Cố biết cửa hàng tiện lợi mà Nhạc Quỳnh Quỳnh nói, là cửa tiệm nằm ở dưới công ty cô.

Lúc Ninh Tây Cố đến nơi thì Nhạc Quỳnh Quỳnh đã không còn khóc nữa, đang ngồi trước bàn, chẳng có tí hình tượng nào mà cầm khăn lau nước mũi, mũi nhỏ hồng hồng, đôi mắt cũng hồng hồng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vô cùng bất ngờ khi nhìn thấy cậu: “Cậu tớ thật à?”

Nói thật bây giờ trông Nhạc Quỳnh Quỳnh không lộng lẫy động lòng người mà còn có chút tiều tụy, mặt để mộc, quầng thâm nghiêm trọng, ánh mắt có chút mơ màng, nhưng kỳ lạ là Ninh Tây Cố không hề cảm thấy cô xấu chút nào.

Ngược lại còn có chút vui vẻ, lần đầu cậu nhìn thấy một dáng vẻ khác của cô.

Ninh Tây Cố cũng không nhận ra giọng nói của cậu trở nên ngọt ngào và mềm mại, cậu cẩn thận từng li từng tí nói: “Bởi vì nghe thấy chị khóc.”

Mặt mày Nhạc Quỳnh Quỳnh đỏ ửng: “Thế nên mới gấp gáp đến chứng kiến bộ dáng đáng xấu hổ này của tôi?”

Ninh Tây Cố trịnh trọng, thành khẩn nói: “Không phải, tôi lo cho chị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn cậu một cái rồi lại cúi đầu, trong lòng có hơi ngượng ngùng.

Thực ra thì cường độ làm việc của cô trước nay vẫn rất lớn, nhưng cô là một người không tim không phổi, cứ mỗi lần nghĩ tới mình kiếm được nhiều tiền như vậy thì tinh thần lại được vực dậy, không hề cảm thấy mệt. Mỗi ngày cô còn bớt chút thời gian tìm niềm vui cho mình, xoa dịu tâm hồn, ban đêm ngủ cũng ngon giấc, chẳng có phiền não gì.

Nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ có những lúc cô sụp đổ như bây giờ, cô khóc một hồi là xong chuyện. Trước đây cô cũng từng nói với Cừu Tuấn, thế nhưng Cừu Tuấn lại trả lời cô thế này: “Việc làm ăn kinh doanh của em lúc lên lúc xuống, không thực tế, em tìm một công việc bình thường ổn định chút không được sao? Sau này cũng có thời gian chăm lo cho gia đình, cho dù không đi làm cũng không sao, anh nuôi em.”

Ninh Tây Cố ngồi xuống bên cạnh Nhạc Quỳnh Quỳnh, hỏi: “Ăn xong chưa? Tôi đưa chị về đến dưới lầu nhà chị.”

Bỗng dưng Nhạc Quỳnh Quỳnh lại hỏi một câu rất không liên quan: “Cậu cảm thấy tôi ép bản thân mệt như vậy có gốc không?”

Ninh Tây Cố vẫn mang phong cách thanh cao nói: “Nếu là tôi, tôi cũng muốn làm đến mức tốt nhất.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nín khóc mím cười: “Vẫn là bé thanh cao cậu lợi hại nha, tôi sẽ chờ xem cậu có thi được hạng nhất hay không.”

Ninh Tây Cố thấy cô cười thì nhẹ nhõm trong lòng, sau đó tiếp tục dỗ cô: “Nếu không được hạng nhất thì cả kỳ nghỉ đông này tôi sẽ không đến tìm chị nữa. Chẳng còn mặt mũi nào mà gặp.”

Hiển nhiên là Nhạc Quỳnh Quỳnh đã vui vẻ trở lại, nhưng vẫn khẩu thị tâm phi nói: “Sinh viên các cậu quả nhiên có nhiều thời gian, tối muộn thế này cũng có thời gian chạy đến tìm tôi.”

Ninh Tây Cố vào cửa hàng tiện lợi, tự móc tiền túi mua cho Nhạc Quỳnh Quỳnh một túi đồ ăn vặt mà cô thích: “Tặng chị này, chị gái.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh hừ một tiếng: “Mới tiêu một ít tiền đã muốn dỗ tôi? Tôi không cần cậu đưa về, tự tôi lái xe về, cậu trốn khỏi ký túc xá vào giờ này là muốn ở ké nhà tôi phải không? Tôi không thể cho cậu vào.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đưa cho Ninh Tây Cố ba trăm đồng: “Cậu tự tìm khách sạn nghỉ một đêm đi!”

Ninh Tây Cố hơi tiếc nuối nhận lấy tiền.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn sơ qua túi đồ ăn vặt mà Ninh Tây Cố chọn, tất cả đều là thứ cô thích ăn. Đây chỉ là một chi tiết rất rất nhỏ, nhưng ít nhất có thể chứng minh Ninh Tây Cố có nhớ đến sở thích của cô. Nói thật cho dù có là bố mẹ cô thì chưa chắc đã có thể nhớ kỹ như vậy.

Cậu trai bao này làm việc cũng có tâm lăm. Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ thầm.

“Trở về đi.” Cô đứng dậy nói: “Tôi lái xe đưa cậu trở về khách sạn gần trường học cậu.”

Hai người cùng rời khỏi cửa hàng tiện lợi.

Lúc đi qua một chỗ rẽ.

Nhạc Quỳnh Quỳnh trông thấy một chiếc xe thể thao đậu ven đường, cô nhìn qua nhìn lại mấy lần sau đó mắng một câu: “Mẹ nó, Aston Martin. Xe ai đây? Quả nhiên kẻ đáng ghét nhất là người có tiền!”

Ninh Tây Cố đứng bên cạnh lặng lẽ ngắm nhìn bầu trời đêm, trong lòng trả lời: Xe tôi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh tới gần xe của mình, ánh đèn sáng lên, cô nói: “Lên xe đi! Tối rồi, tôi đưa cậu về.”

Ninh Tây Cố nói: “Vòng tới vòng lui như vậy thì làm phiền chị quá. Không sao cả, đợi thêm chút nữa thì có thể bắt chuyến xe muộn về.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh do dự một chút: “Thật sự không cần tôi đưa về?”

Ninh Tây Cố nghĩ, nếu chị kiên trì thì tôi có thể miễn cưỡng ngồi, thế nhưng cậu lại đổi lòng nói: “Không cần.”

“Ừ.” Nhạc Quỳnh Quỳnh lên xe: “VẬY ĐI ĐƯỜNG CẨN THẬN ĐÓ.”

Ninh Tây Cố: “...”

Ninh Tây Cố yên lặng nhìn theo chiếc xe của Nhạc Quỳnh Quỳnh đi xa, không nói lời nào một lúc lâu, sau đó cậu bước lên chiếc xe bị Nhạc Quỳnh Quỳnh mắng, quay về nhà.

Đương nhiên Ninh Tây Cố không dùng tiền Nhạc Quỳnh Quỳnh đưa để thuê phòng, mà cất chúng với số tiền trước đó nhận được.

Số tiền Nhạc Quỳnh Quỳnh đưa càng ngày càng nhiều, cậu góp được một xấp tiền mỏng, còn trịnh trọng cất nó vào trong két sắt.

Bởi vì phải thức đêm cùng cô, còn ra đường lúc nửa đêm thế nên Ninh Tây Cố chỉ ngủ được tầm hơn ba tiếng đã phải ngênh đón kỳ thi chuyên ngành vào sáng hôm sau.

Tuần thi mười ngày đã kết thúc, kỳ thi cuối kỳ đã hoàn thành.

Sinh viên lũ lượt xách đồ về nhà.

Ninh Tây Cố nghỉ ngơi một ngày, sau đó cậu lại đến công ty thực tập.

Phần công việc thực tập này là do bố cậu sắp xếp từ sớm.

Địa điểm thực tập là chi nhánh công ty của nhà họ Ninh ở Giang Thành.

Nhưng trong công ty không có ai biết cậu là con trai của vị Boss đứng đầu công ty.

Chương 21

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Moon

Beta: Yam

Còn chưa đầy một tháng nữa là sang năm mới.

Nhạc Quỳnh Quỳnh dự định trong khoảng thời gian ngắn cuối năm kiếm thêm một khoản tiền. Cuối năm sẽ có một đợt sóng mua sắm, cô muốn cố gắng bán hết số hàng còn chất đống trong kho để có thể yên tâm về nhà ăn Tết.

Vừa nghĩ tới việc về nhà ăn tết, cô vẫn có chút khó chịu.

Trước kia, cô cùng Cừ Tuấn đã bàn bạc với nhau, đêm 30 năm nay đưa cô về ăn Tết, chính thức ra mắt bố mẹ với tư cách con dâu. Mừng một Tết đối lại Cừ Tuấn sẽ đến nhà cô, hai bên gia đình gặp nhau, rồi quyết định việc hôn nhân.

Cô trì hoãn, đến bây giờ vẫn chưa nói với bố mẹ về việc chia tay với Cừ Tuấn.

Giữa trưa hôm ấy, Nhạc Quỳnh Quỳnh đang ăn cơm hộp tại công ty, bỗng nhiên nhận được tin nhắn của mẹ: [Con yêu à, năm nay khi nào thì con về nhà ăn Tết?]

Đến rồi!

Da đầu Nhạc Quỳnh Quỳnh tê dại, bày trận rõ ràng để chờ đón quân địch.

Hồi nhỏ mong chờ đến Tết nhất, trưởng thành lại sợ ăn Tết nhất.

Đặc biệt là sang năm cô hai mươi lăm tuổi, lúc hai mươi bốn tuổi làm tròn còn hai mươi, hai mươi lăm làm tròn là thành ba mươi tuổi.

Cô luôn tò mò về cách tính tuổi của họ hàng ở quê, không biết tại sao cô lại thành hai mươi tám tuổi rồi.

Bạn bè cùng tuổi với cô đều rầm rộ tổ chức kết hôn trong hai năm gần đây. Cô liên tiếp tham gia mấy buổi hôn lễ, đi nhiều rồi, bản thân cô cũng bắt đầu thấy vội.

Nhưng bởi vì có bài học thất bại là Giang Diệp Sơn, đàn ông có tiền theo đuổi cô, một người cô cũng không dám chọn. Chọn đi chọn lại, cuối cùng quen biết Cừ Tuấn ở buổi tụ tập với bạn bè cùng lớp.

Cừ Tuấn có bằng nghiên cứu sinh. Trường học anh ta theo học nghiên cứu sinh chính là trường đại học của Ninh Tây Cố, đều là những sinh viên giỏi giang của trường danh tiếng. Nhạc Quỳnh Quỳnh tự biết bản thân mình ngốc, nên có hơi hướng tới học bá, liếc mắt một cái liền nhìn trúng Cừ Tuấn.

Điều kiện của Cừ Tuấn cũng không tồi, lại là người thành phố, bố mẹ làm trong cơ quan nhà nước, căn nhà mua trước kia đã bị phá dỡ nhưng trong tay còn có 7 căn nhà nhỏ và không ít tiền tiết kiệm. Dù anh ta không quá giàu sang phú quý, nhưng cũng là gia đình trung lưu chính hiệu.

Vì vậy ít nhiều họ cũng coi thường cô, cảm thấy học vấn của cô thấp, lại không phải là người địa phương, xuất thân từ thị trấn nhỏ, còn làm cái gì mà người mẫu nổi tiếng trên mạng, không đứng đắn

Nhạc Quỳnh Quỳnh trả lời: [Chắc là giống như năm ngoái, ngày hai chín con sẽ về.]

Mẹ lại hỏi: [Con có đưa bạn trai về không?]

Quả nhiên hỏi rồi. Nhạc Quỳnh Quỳnh do dự, ngón tay dừng lại trước màn hình, suy nghĩ một chút, cắn răng, nhắm mắt trả lời: [Con

với Cừu Tuấn chia tay rồi.]

[[/Nước mắt]]

Mẹ cô trực tiếp gọi điện thoại đến, mở miệng lo lắng hỏi: “Con yêu, con đang khóc sao?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh dờ khóc dờ cười: “Đó là biểu tượng cảm xúc, con không khóc.”

Cô ngỡ ngàng ngừng nói: “Thật ra, con... con và anh ta đã chia tay hơn một tháng...”

Mẹ cô khẽ thở dài: “Nói thật, trong lòng mẹ vừa thở phào một hơi. Lần trước mẹ gặp cậu ta, đã cảm thấy người nhà bọn họ rất kiêu ngạo, thằng nhóc này cũng có cảm giác giả vờ thanh cao. Mẹ cảm thấy không thích hợp với con. Với cái tính xấu kia của con, con nhất định không chịu được.”

“Chia tay cũng tốt, không việc gì cả. Mẹ cũng cảm thấy cậu ta không xứng với con gái yêu của chúng ta.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh mới có chút cảm động, đã nghe mẹ cô chuyển chủ đề: “Nhưng mà, lần trước con đăng một chàng trai khác lên vòng bạn bè, trông cũng rất đẹp trai. Con có muốn dẫn cậu ấy về không?”

Khuôn mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh đỏ bừng.

Chết tiệt! Nhất định là đang nói đến Ninh Tây Cố! Nhưng rõ ràng cô đã chặn tất cả người thân trước khi đăng lên vòng bạn bè rồi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh giả vờ không hiểu: “Mẹ đang nói tới ai vậy?”

Mẹ cô nói: “Con chờ một chút nha.”

Gửi tới một tấm hình.

Chính là Ninh Tây Cố.

Phụ nữ cho dù là bao nhiêu tuổi cũng đều là loại động vật coi trọng giá trị nhan sắc. Mẹ cô rõ ràng là bị vẻ đẹp trai của Ninh Tây Cố thu hút, quan tâm nói: “Thằng bé này cũng thật đẹp trai... Em họ của con gửi cho dì con tấm hình này, dì con lại gửi cho mẹ. Dì nói con đột nhiên đăng ảnh chụp chung cùng người đàn ông khác, trông cũng không giống là công việc.”

“Lúc ấy là mẹ đã nghi ngờ có phải con đã chia tay với Cừ Tuấn rồi hay không. Nhưng con không nói với mẹ, mẹ sẽ không hỏi con, mẹ tin con có thể giải quyết tốt.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói một cách mơ hồ: “Là... Là đang theo đuổi con, không phải là người yêu gì đó.”

Cô cảm thấy chột dạ, thật ra đó là cậu trai bao mà cô thuê.

Mẹ cô bỗng nhiên nhớ đến hồi trẻ: “Năm đó mẹ lấy bố con, là vì nhìn bố con đẹp trai. Mỗi ngày nhìn mặt ông ấy, tâm trạng cũng tốt hơn.”

“Với lại con gái yêu sinh ra cũng rất xinh đẹp.”

“Nhưng mà mẹ cũng không chỉ dẫn con, con cứ chọn người con thích.”

“Con muốn yêu đương thì yêu đương, không kết hôn cũng không có vấn đề gì. Bố mẹ sẽ không thúc giục con. Con cả đời ở nhà, không kết hôn cũng không việc gì.”

“Con yêu à, con muốn nói chuyện với bố một lúc không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh “Vâng” một tiếng.

Bố cô đến nhận điện thoại, im lặng một lát, rồi nói: “Gần Tết rồi, nhớ về sớm một chút. Con ở bên ngoài đừng cố quá, quá mệt mỏi,

chú ý sức khỏe. Lần trước bố gặp con, quầng thâm mắt lớn như vậy.”

Còn nói: “Nhớ mang cái kia về.”

Cái nào? Nhạc Quỳnh Quỳnh suy nghĩ, bạn trai sao? Nhạc Quỳnh Quỳnh căng thẳng.

Bố cô bổ sung, nói: “Nhớ mang Bong Bông về, bố giúp con chăm.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nở nụ cười, cố ý châm chọc ông: “Không phải bố ghét nhất là mèo mèo chó chó sao?”

Bố cô nghiêm túc nói: “Mấy ngày trước bố đọc được một tin tức, nói đưa mèo gửi nuôi ở tiệm thú cưng, kết quả lại chết mất. Quá nguy hiểm, con không nên gửi mèo ở tiệm. Mang về đi, bố miễn cưỡng giúp con chăm hai ngày.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh còn nhớ năm ngoái cô về nhà ăn Tết, thuận tiện đem Bong Bông về.

Bố cô từ chán ghét đến vô cùng yêu thích, còn muốn chuẩn bị cho mèo một chiếc ghế ngồi ăn cơm cùng gia đình, còn bóc tôm cho mèo ăn, ngủ trưa cũng muốn ngủ cùng nhau. Trước khi đi, cô phải đưa mèo đi, bố cô còn rất không nỡ.

Từ nhỏ, các bạn nhỏ khác đều hâm mộ Nhạc Quỳnh Quỳnh có một người bố đẹp trai.

Bố cô thực sự rất đẹp, đã có tuổi rồi nhưng vẫn là anh đẹp trai. Đương nhiên, mẹ của cô cũng là mỹ nữ nổi tiếng gần xa.

Đôi khi cô cảm thấy bản thân mình chưa kế thừa hết toàn bộ vẻ đẹp của bố mẹ, nhưng mà góp nhặt được một chút cũng không tồi. Làm người thì nên có chừng mực, cô đã rất hài lòng rồi.

Hôm nay được mẹ nhắc nhở.

Cô chợt hiểu ra một chút, rốt cuộc vì sao cô lại làm ra chuyện hoang đường như vậy. Đều do trên đầu chữ sắc có một con dao*! Cô bị quỷ ám nên đã bị khuôn mặt của Ninh Tây Cố mê hoặc.

(*Chữ “sắc” 色 có bộ đao ở trên đầu. Ý là sắc đẹp thì sẽ đi liền với cái chết đó.)

Nghĩ đến Ninh Tây Cố.

Nhạc Quỳnh Quỳnh mở trang trò chuyện cùng Ninh Tây Cố ra. Gần đây hai người trò chuyện vô cùng thường xuyên.

Buổi sáng hôm nay Ninh Tây Cố đi làm còn check-in với cô. Ngày đầu tiên vào công ty thì chụp một ít ảnh làm việc cho cô xem, còn chụp ảnh bữa ăn tại nơi làm việc, vân vân.

Giống như là chỉ cần có gì đó mà mình thích, sẽ như chú cún con muốn ngậm tời cho cô xem. Ninh Tây Cố gửi tời rất nhiều. Bây giờ Nhạc Quỳnh Quỳnh cứ cách một lúc sẽ bắt giắc xem điện thoại có tin nhắn mới hay không.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: [Đang làm gì thế?]

Ninh Tây Cố nói: [Đang nghỉ trưa, vừa mới ăn cơm xong, tôi muốn ngủ trưa một lúc.]

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: [Cậu còn có thời gian rảnh để ngủ trưa à?]

Để thuận tiện cho công việc, Ninh Tây Cố mua một căn nhà đã được trang trí sẵn.

Ở ngay tại tiểu khu của Nhạc Quỳnh Quỳnh, là một căn nhà cùng kiểu dáng, lúc trước cậu đã đang chọn rồi, trực tiếp dùng tiền tiêu vặt mua một căn.

Nhưng mà căn nhà ở trong cùng một tòa nhà với Nhạc Quỳnh Quỳnh không bán, nên cậu chỉ có thể mua ở tòa nhà bên cạnh.

Bây giờ đang ở trong nhà.

Ninh Tây Cố có chút buồn bực. Rõ ràng căn nhà của cậu có diện tích, bố cục không khác mấy so với căn nhà của Nhạc Quỳnh Quỳnh. Chủ cũ của căn nhà này còn là nhà thiết kế, trang hoàng rất đẹp đẽ, có đủ các loại đồ dùng cùng các thiết bị cao cấp. Nhưng cậu cứ cảm thấy giống như thiếu cái gì, lạnh lẽo và hoang vắng.

Ở đây không giống nhà, mà càng giống khách sạn hơn.

Mỗi ngày đều có nhân viên quét dọn đến dọn dẹp vệ sinh.

[Nhạc thỏ con]: [Ngủ trưa? Mệt rồi à?]

[Ninh anh tuấn]: [Vẫn tốt.]

Đàn ông làm sao có thể nói mệt?

Ninh Tây Cố thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa gửi tới tin nhắn mới, không nhin được mà nở nụ cười.

[Nhạc thỏ con]: [Bé thanh cao, hay là cậu cầu xin tôi, chị đây sẽ giúp cậu. Tôi có quen quản lý của công ty cậu. Tôi giúp cậu nói một tiếng với anh ấy, để anh ấy chăm sóc cậu một chút.]

Ninh Tây Cố hoàn toàn có thể tưởng tượng được Nhạc Quỳnh Quỳnh khi nói lời này, chắc chắn là dáng vẻ vênh mũi đắc ý.

“Cạch cạch cạch cạch...”

Ninh Tây Cố đánh một hàng chữ trước: Không cần, tôi vẫn có thể đối phó được.

Suy nghĩ một chút, lại xóa đi.

“Click click click...”

[Ninh anh tuấn]: [Cảm ơn chị, chị muốn giúp tôi sao?]

[Nhạc thỏ con]: [Còn phải hỏi, chị đây có nhiều mối quan hệ, chăm sóc cậu một chút là chuyện nhỏ.]

[Nhưng mà cậu đến đó thực tập cũng không trao đổi trước với tôi một tiếng.]

[Nếu không thì cậu có thể tới chỗ tôi này, càng thuận tiện, có đúng không?]

Ninh Tây Cố nghĩ, thôi đi, chị muốn tìm tôi làm nhân công giá rẻ thì đúng hơn.

Ninh Tây Cố trả lời: [Cho dù không đến chỗ chị thực tập, nếu chị muốn gặp tôi, bây giờ tôi sẽ đi tìm chị.]

Kể từ lần cậu trở về từ cửa hàng tiện lợi thì đã không gặp Nhạc Quỳnh Quỳnh. Cũng mới có một tuần trôi qua.

Ninh Tây Cố cũng không biết bản thân xảy ra chuyện gì. Một thời gian không gặp, không những không cảm thấy phai nhạt chút nào, mà còn càng muốn gặp Nhạc Quỳnh Quỳnh hơn.

Mỗi ngày đi đi về về, cậu đều nghĩ có thể nào ngẫu nhiên gặp được Nhạc Quỳnh Quỳnh hay không. Nếu như gặp được, cậu sẽ nói cậu thuê nhà ở nơi này.

Nhưng mà vô cùng bất hợp lý, cậu chưa từng gặp Nhạc Quỳnh Quỳnh một lần nào.

[Nhạc thỏ con]: [Không được, tôi không tìm cậu thì không cho phép cậu tới tìm tôi.]

[Là chính cậu thề rằng thi không đứng thứ nhất sẽ không tới gặp tôi. Trước tiên cứ chờ thành tích thi cuối kỳ của cậu được công bố rồi]

nói tiếp.]

Ninh Tây Cố vừa tức giận vừa buồn cười, đây là đấu tranh hơn thua của học sinh tiểu học hay gì? Bố cậu cũng chưa từng thúc ép như vậy. Nhưng nếu bố cậu nói ra những lời này, cậu sẽ cảm thấy rất khó tiếp nhận. Nhạc Quỳnh Quỳnh nói khiến cho cậu cảm thấy rất đáng yêu.

Ninh Tây Cố lại cãi nhau với Nhạc Quỳnh Quỳnh. Hai người chỉ một câu, tôi một câu, tất cả đều là những lời vô nghĩa, lại vô tình khiến cho giấc ngủ trưa của cậu bất thành.

Đến buổi chiều, hai người đều chán nản đi làm.

Ninh Tây Cố đi bộ đến tòa nhà công ty sớm hơn mười lăm phút.

Nhưng mà vẫn gặp phải lúc cao điểm, mọi người đều đi làm. Bên ngoài thang máy có rất nhiều người đứng chờ. Cậu chỉ đứng ở kia, mà cũng rất nổi bật giữa đám đông.

Sau khi tới công ty rồi cũng vậy.

Nữ nhân viên đều đang lén thảo luận về một thực tập sinh đặc biệt đẹp trai. Cũng không phải bình hoa, năng lực làm việc rất mạnh, là người làm việc nhanh nhẹn nhất trong số các thực tập sinh trong kỳ nghỉ đông này, ngay cả làm việc vặt thôi cũng rất chịu khó, có thể chịu được vất vả.

Vốn dĩ còn tưởng rằng cậu ấy là con nhà giàu đấy.

Các thực tập sinh khác trong buổi liên hoan còn hỏi cậu: “Cậu không cảm thấy mệt sao? Bọn tôi đều mệt muốn chết, bị sai đi làm cái gì không đâu, cảm giác phải làm mấy việc linh tinh cả ngày, không học được cái gì có ích cả.”

“Vẫn ổn.” Ninh Tây Cố cười không nói. Xem xét một cách công bằng, so với chỗ của Nhạc Quỳnh Quỳnh thì tốt hơn nhiều, không bị

người phụ nữ ham ăn biếng làm, ngu ngốc, sáng nắng chiều mưa làm cho tức chết. Cậu hoàn toàn có thể thích ứng với cường độ làm việc hiện tại. Chỉ là cậu thấy, còn lâu mới mệt bằng việc cùng Nhạc Quỳnh Quỳnh đi công viên giải trí, chỉ là... có chút buồn chán.

Nếu không phải trước đó bố cậu đã sớm sắp xếp cậu tới đây, thì cậu quả thật càng muốn đến chỗ của Nhạc Quỳnh Quỳnh hơn. Nhưng mà nếu đi thật, có lẽ trò chơi hoang đường của cậu sẽ bị bố biết được. Vẫn là quên đi, trước hết phải giấu chuyện của Nhạc Quỳnh Quỳnh thật kỹ.

Đi làm được nửa buổi.

Giáo viên phụ đạo gửi tới tin nhắn: [Có thể kiểm tra điểm cuối kỳ rồi, mọi người có thể tra xem.]

Trái tim Ninh Tây Cố như là bị kéo căng, không khỏi trở nên hồi hộp. Mấy năm qua cậu chưa từng quá lo lắng về thành tích thi của mình.

Căng thẳng còn hơn lúc thi đại học.

Ninh Tây Cố dùng máy tính ở công ty, lén mở ra trang web của trường ra để tra điểm.

Ánh sáng yếu ớt của màn hình chiếu vào mặt cậu, vẻ mặt nghiêm trọng, một hồi lâu cũng không nói nên lời.

Điểm môn chuyên ngành của cậu, vừa hay, đứng thứ hai của khóa.

... Nhạc Quỳnh Quỳnh còn muốn cậu nữa không?

Ninh Tây Cố bất an nghĩ.

Chương 22

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Vương Linh

Beta: Yam

Đột nhiên bị mất liên lạc với Ninh Tây Cố.

Nhạc Quỳnh Quỳnh phát hiện.

Cuộc trò chuyện giữa hai người họ đã dừng lại từ một ngày trước, trước khi ngủ cô gửi một bức ảnh của Bong Bóng cho Ninh Tây Cố, hỏi cậu có dễ thương không. Cô muốn nghe mấy lời nịnh nọt như thường ngày của Ninh Tây Cố rồi mới yên tâm đi ngủ, nhưng mà không đợi được.

Lúc đó Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không suy nghĩ nhiều, cô nghĩ có thể Ninh Tây Cố đang tắm hay làm gì đó, không đợi bao lâu thì cô ngủ mất.

Sáng sớm ngày hôm sau Nhạc Quỳnh Quỳnh xem thử tin nhắn chưa đọc thì lại phát hiện Ninh Tây Cố căn bản không trả lời cô.

Lúc đó Nhạc Quỳnh Quỳnh đã có chút khó chịu, nhưng vẫn cố tự tìm lý do cho hành động đó: chắc hẳn là vô tình quên mất nhỉ!?

Vì vậy cô hung dữ hỏi: [Sao cậu không trả lời tôi?]

Tin nhắn này cũng như đá chìm đáy biển

Một cậu trai bao vừa ngoan vừa biết nịnh nay lại bất ngờ không trả lời tin nhắn của cô, điều này khiến Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy khó có thể tiếp nhận được.

Cô cảm thấy không đúng, dựa vào cái gì mà Ninh Tây Cố dám không để ý đến cô?

Thế nên cô suy đoán có phải vì nguyên nhân bên ngoài nào khác, ví dụ như điện thoại di động của Ninh Tây Cố rơi vào bồn cầu nên phải mua một chiếc điện thoại mới gấp. Thôi bỏ đi, cứ đợi thêm chút đã, coi thử xem có chuyện gì xảy ra.

Nhạc Quỳnh Quỳnh tự cho rằng mình rất kiên nhẫn đợi đến buổi trưa, lúc cô ăn cơm trưa vẫn luôn nôn nóng nhìn điện thoại. Ninh Tây Cố không trả lời cô, cô cũng không thể gửi ảnh bữa trưa của mình để khoe khoang nữa.

Có chút phiền muộn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ: mình không phải đang để ý Ninh Tây Cố mà chỉ thắc mắc sao cậu ta không trả lời tin nhắn thôi? Không có động cơ nào cả!

Suốt buổi chiều và buổi tối khi làm việc, Nhạc Quỳnh Quỳnh không nhịn được mà suy nghĩ về vấn đề này. Ninh Tây Cố rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi, sao lại đột nhiên biến mất như thế.

Nghĩ cả ngày trời cũng nghĩ không ra.

Cô nhịn đến tối, thời gian tăng ca ngoài giờ cũng đã qua, thế nhưng cô vẫn không có chút manh mối nào, cũng không liên lạc được với Ninh Tây Cố.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi thử người bạn thân Doãn Tiểu Thiên của mình.

[Nhạc thỏ con]: [Cậu nói xem, một người đàn ông trước nay vẫn luôn quan tâm nịnh nọt một người phụ nữ, đột nhiên lại không để ý đến người phụ nữ kia nữa, lý do là vì sao?]

[Chít chít]: [Ớ, cái này, cậu trai bao không để ý đến cậu nữa à?]

Mẹ nó!

Nhạc Quỳnh Quỳnh kinh hãi, sao Doãn Tiểu Thiên biết người mà cô nói đến là Ninh Tây Cố? Ngẫm nghĩ lại thì người gần gũi bên cô nhất cũng chỉ có Ninh Tây Cố, chỉ cần là người thì sẽ đoán ra được.

[Nhạc thỏ con]: [Mèo con nằm sấp thờ dài.gif]

[Chít chít]: [Cậu lại bắt nạt người ta à? Hay là lại bắt người ta tặng ca để làm chuyện đen tối?]

[Nhạc thỏ con]: [Làm gì có.]

[Gần đây mình đối xử với cậu ta vô cùng tốt, tốt vô cùng. Cậu ta đi thực tập, mấy ngày nay chúng mình không gặp nhau, mình căn bản không có gặp cậu ta!]

[Sao mà bắt nạt cậu ta được?]

[Nhiều lắm thì khi tán dóc có nói mấy câu làm tổn hại cậu ta chút thôi. Cậu ta cũng không hẹp hòi như thế, dù có chuyện quá đáng hơn cậu ta cũng không tức giận với mình, hơn nữa không có dấu hiệu báo trước nào cả.]

[Chít chít]: [Cậu nói chuyện ào ào như súng liên thanh ấy, căn bản là mình không chen miệng vào được...]

[Đáng sợ]

[Nhạc thỏ con]: [Bây giờ mình rất phiền não đó, cậu có biết hay không hả?]

[Một chàng trai được bao dưỡng như cậu ta, dựa vào cái gì mà dám không để ý đến mình? Chỉ có mình được phép không để ý cậu ta, còn cậu ta thì không được.]

[Để mình gửi cậu coi mấy tin nhắn cuối cùng tụi mình nói chuyện với nhau [Ảnh] [Ảnh] [Ảnh]]

[Cậu coi đi, thật sự không có cãi nhau. Đang yên đang lành vậy mà cậu ta làm lơ mình cả ngày trời.]

[Chít Chít]: [Hình như quả thật...]

[Là rất bất thường, cậu thử gọi cho cậu ta xem sao đi.]

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngẩn người.

Cô bỗng nhiên phát giác ra, tuy là cô biết Ninh Tây Cố học đại học ở đâu, biết Ninh Tây Cố học khoa nào, nhưng những thông tin khác cô lại không nhớ. Ví dụ như số phòng ký túc xá của Ninh Tây Cố, và cả thứ vô cùng quan trọng là số điện thoại di động.

Ninh Tây Cố nói cậu đang thực tập trong công ty nhưng thuộc bộ phận nào cô cũng không hỏi kỹ.

Bây giờ Wechat không liên lạc được, bọn họ gần như bị cắt đứt liên lạc với nhau.

Bởi vì vẫn luôn là Ninh Tây Cố lòng cô, gọi là tới đuổi là đi.

[Chít chít]: [Ờ...Có khi nào gặp tai nạn giao thông không?]

Trong lòng Nhạc Quỳnh Quỳnh lộp bộp một cái.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ tới rất nhiều tình cảnh cầu huyết trong các bộ phim mà mình đã xem, Kazuya Uesugi trong phim “Touch” cũng vì một vụ tai nạn bất ngờ mà không còn nữa, khi còn bé cô coi đến đoạn này thì khó mà tiếp thu nổi.

Trên thế gian không có việc gì là không thể xảy ra, lẽ đâu suy đoán của Doãn Tiểu Thiên là đúng thì sao?

Nhạc Quỳnh Quỳnh là một cô gái còn giàu tình thương, thế nên vừa nghĩ đến đây thì tâm trạng đột nhiên trở nên bi thương, muốn bật khóc ngay tức khắc.

Ninh Tây Cố chắc chắn sẽ không vô duyên vô cớ mà không để ý tới cô, chẳng lẽ thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì rồi?

Nhạc Quỳnh Quỳnh vô cùng lo lắng, người có thể ngủ ngon ngay vào hôm chia tay với bạn trai cũ như cô lại bị mất ngủ vì Ninh Tây Cố.

Không còn cách nào khác nữa rồi.

Cô thật muốn xông thẳng đến công ty Ninh Tây Cố làm để hỏi một câu, nhưng bây giờ trời đã tối, người ta đã tan làm từ lâu, dù cô có chạy tới cũng chẳng có ích gì.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thấp thỏm bất an mà cúi đầu ủ rũ về nhà trước.

Cô tính mai đến công ty Ninh Tây Cố một chuyến xem sao.

Cô cảm thấy vô cùng khó chịu, mà một khi khó chịu thì lại muốn ăn để giải tỏa áp lực. Trong một khoảnh khắc không kiềm lòng được, cô đã xuống cửa hàng tiện lợi dưới lầu mua một đồng hồ ăn, còn mua thêm một chai rượu whisky và một lon nước trái cây, sau đó trộn chung với nhau, tạo thành rượu trái cây, uống một ngụm giải sầu.

Uống xong, cô vừa ngẩng đầu lên thì trông thấy một bóng người quen thuộc lướt qua ngoài cửa.

Hình như người đó là Ninh Tây Cố! Nhạc Quỳnh Quỳnh sửng sốt một chút.

Cô dụi dụi mắt rồi lại mở lớn, dường như đêm khuya không một bóng người, làm gì có Ninh Tây Cố.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhức đầu, nghĩ thầm: thật là kỳ quái, lẽ nào uống đến hoa mắt rồi?

Sau khi ăn uống no say, Nhạc Quỳnh Quỳnh về nhà.

Cô có chút buồn phiền, vừa đi vừa nghĩ, cô thật sự phải chủ động đi tìm Ninh Tây Cố sao? Làm như cô quan tâm đến Ninh Tây Cố lắm vậy.

Rõ ràng không phải mà, là Ninh Tây Cố quán lấy cô cơ mà!

Chắc không xảy ra chuyện gì đâu nhỉ!? Cô không hề muốn trù ẻo Ninh Tây Cố chút nào. Cho dù Ninh Tây Cố đột nhiên chán ghét cô thì cũng có thể xin từ chức, không cần bày trò mất tích như này.

Nhạc Quỳnh Quỳnh về đến nhà, cô rửa mặt, tuý tiện dưỡng da một chút rồi chuẩn bị ngủ.

Cô nằm xuống, thuận tay cầm lên một cái gối ôm rồi lại ngẩn người.

Mỗi tối cô đều ôm cái gối ôm hình cá mập này, lúc đầu nó bị cô ôm đến mức sứt chỉ luôn rồi, nhưng sau đó lại được Ninh Tây Cố khâu lại.

Cô vuốt ve đường chỉ đã được khâu lại. Haizz, khâu cũng chả đẹp gì cho cam, cong cong vẹo vẹo, nhưng cô vẫn nhớ bộ dạng Ninh Tây Cố cầm kim khâu vá, vừa lạnh nhạt vừa chăm chú.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không đành lòng, sờ sờ đầu nhỏ của con cá mập, lại không nhịn được mà khế đánh nó một cái, tựa như đang đánh vào đầu của Ninh Tây Cố, nói: “Thôi bỏ đi, bé thanh cao, ngày mai vẫn nên đến công ty cậu thử xem sao.”

“Chắc là vì tôi nên cậu mới tìm công việc thực tập ở Giang Thành này chứ gì!?”

“Sắp đến năm mới rồi, một mình cậu ở nơi đất khách quê người, lỡ xảy ra chuyện gì thật sẽ khiến tôi rất áy náy.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh dùng sức ôm lấy chú cá mập nhỏ, cọ cọ mặt vào người con cá mập, lo lắng không thôi nói: “Bé thanh cao, cậu

nhất định phải bình an vô sự đó.”

Tối đó.

Nhạc Quỳnh Quỳnh còn mơ một giấc mơ.

Mơ thấy Ninh Tây Cố mặc đồ tập bóng chày, đội mũ lưỡi trai, tựa như Kazuya Uesugi từ truyện tranh bước ra.

Cô giữ lấy Ninh Tây Cố, khóc nức nở, không hiểu sao lại nói: “Cậu đừng chết mà. Minami không làm bạn gái cậu, tôi có thể yêu đương với cậu mà!”

Sáng sớm tỉnh lại cô còn có chút phiền muộn.

Cô nghĩ, hừ, Ninh Tây Cố không xứng!

Nói thì nói như vậy nhưng cô vẫn thấy nên đi tìm Ninh Tây Cố thử xem.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngẩng mặt, liên hệ với người bạn làm quản lý mà trước đây cô từng khoác lác trước mặt Ninh Tây Cố. Thực ra hai người chỉ kết bạn Wechat, nhưng chẳng nói chuyện gì với nhau, căn bản không được xem là mối quan hệ thân thiết gì.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ một lúc, hay là cứ trực tiếp đến đó, hỏi lễ tân trước vậy! Hỏi không được thì lại tính cách khác. Thật ra thì cô cũng không thích cứ hờ hờ ra là nói chuyện tình nghĩa này nọ với người ta.

Sáng sớm Nhạc Quỳnh Quỳnh rời nhà trước nửa tiếng đi tới công ty Ninh Tây Cố thực tập, hỏi lễ tân: “Chào cô, tôi muốn hỏi thử công ty các cô có nhân viên nào tên Ninh Tây Cố không, chắc hẳn đang là thực tập sinh...”

Hai lễ tân xấu hổ nói: “Cái này, xin đợi chúng tôi tra danh sách một chút, công ty chúng tôi nhiều người quá...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh thấy hai người họ trao đổi ánh mắt với nhau thì hiểu rõ hai cô ấy đang nghĩ gì.

Theo lẽ thường thì một người phụ nữ không có liên quan như cô đột nhiên tìm đến công ty, chắc chắn đều không phải điều gì tốt, đa phần là đến đánh tra nam cận bã hoặc là bắt kẻ thứ ba.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhanh chóng bổ sung thêm: “Ninh Tây Cố là bạn của tôi, tôi chỉ đơn thuần đến tìm cậu ấy thôi, cảm ơn nhiều.”

Đối phương nói với cô: “Không có.”

Là không có thật hay không có giả?

Nếu thật sự không có, vậy chẳng phải Ninh Tây Cố đã nói dối cô việc cậu đến đây thực tập??? Nhạc Quỳnh Quỳnh lập tức bối rối.

Nhạc Quỳnh Quỳnh chưa từ bỏ ý định hỏi: “Thật không có sao?”

Lẽ tân có hơi không nhẫn nại mà nói: “Xin lỗi cô, Chúng tôi không thể tùy tiện tiết lộ thông tin riêng tư của nhân viên công ty.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không thể làm gì khác hơn là nhờ cậy người bạn hoàn toàn không quen kia, cô chỉ muốn biết rốt cuộc Ninh Tây Cố sống hay chết mà thôi.

Cô đợi hơn nửa ngày trời mới nhận được một tin trả lời của người ta: “A, công ty chúng tôi rất lớn, hình như tôi cũng từng nghe có người như vậy.”

“Nhưng tôi cũng không rõ lắm.”

“Có thời gian rảnh tôi sẽ giúp cô hỏi thăm thử.”

Sau đó không còn thấy tin tức gì nữa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh biết câu cuối cùng đó đại khái có thể dịch ra là: tôi không rảnh, cô có đầu óc thì đừng tới làm phiền tôi nữa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ, nếu như là thực tập sinh trong công ty bọn họ đột nhiên xảy ra chuyện gì đó thì cũng phải truyền tới tai anh ta chứ nhỉ!? Không thể nào hoàn toàn không biết gì được.

Điều này có nghĩa là Ninh Tây Cố bình an vô sự? Nhưng nếu không có việc gì thì sao lại không để ý đến cô?

Vấn đề quay một vòng cuối cùng lại trở về điểm khởi đầu.

Cô chỉ muốn xác nhận một chút thôi, sao lại khó khăn như vậy chứ?

Cứ thế một ngày lại trôi qua.

Ninh Tây Cố đã mất liên lạc với cô hai ngày rồi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vô cùng lo lắng, thế nhưng cô cũng không thể ngồi đợi trước cổng công ty người ta cả ngày được... Hay là mượn người ngồi đó canh giúp cô?

Không đúng, cô biết Ninh Tây Cố đang học trường nào mà, không phải Ninh Tây Cố xin ở lại trong ký túc xá vào kỳ nghỉ sao? Cô trực tiếp đến ký túc xá của Ninh Tây Cố không phải là được rồi sao?

Nhạc Quỳnh Quỳnh biết giờ giới nghiêm của ký túc Ninh Tây Cố.

Nhưng nay vào kỳ nghỉ cũng chẳng có mấy người trong đó, có khi giờ giới nghiêm sẽ đổi lên sớm hơn chút!

Buổi tối, Nhạc Quỳnh Quỳnh tan làm trước giờ, cô mang theo tâm trạng nặng nề mà lái xe đến đại học Z. Dừng xe dưới lầu xong, cô mới phát hiện— —

Cô cảm thấy có thể đến đây hỏi, thế nhưng tiền đề là cô phải biết Ninh Tây Cố ở đâu trong khu ký túc xá này đã.

Hai mắt Nhạc Quỳnh Quỳnh tối thui, nhìn không rõ mọi vật.

Nhưng ngay sau đó, bộ não nhỏ bé lanh lợi của Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ ra phương pháp giải quyết, hỏi một cựu sinh viên của trường, mà trong số những người cô quen thì vừa hay có một người.

Nhạc Quỳnh Quỳnh bóp mũi, kéo tài khoản của Cừu Tuấn ra khỏi danh sách đen: [Anh có biết sinh viên năm nhất ngành tài chính của trường đại học Z ở trong toà ký túc nào không?]

Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy mình vĩ đại quá đi mất, để biết được Ninh Tây Cố có an toàn hay không mà còn chủ động mở miệng nhờ người có trái tim ác độc như Cừu Tuấn giúp đỡ.

Vì phần tình nghĩa này, Ninh Tây Cố nhất định phải bình an vô sự!

Chương 23

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Cos

Beta: Yam

[Nhạc thỏ con]: [Anh biết sinh viên năm nhất khoa Tài chính Đại học Z ở toà nhà ký túc xá nào không?]

[Thứ chó chết]: [...]

[Em hỏi cái này làm gì? Đột nhiên em cho anh ra khỏi danh sách đen chỉ để hỏi anh điều này hả?]

“Thứ chó chết” là biệt danh Nhạc Quỳnh Quỳnh đặt cho Cừu Tuấn, để phát tiết mối hận thù trong lòng cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không hề khách khí với Cừu Tuấn, cô kiêu ngạo quen rồi, hơn nữa cô còn cảm thấy Cừu Tuấn có lỗi với mình, nên những gì Cừu Tuấn làm vì cô đều là lẽ đương nhiên, đều là để bồi thường cho cô.

[Nhạc thỏ con]: [Anh quan tâm làm chi vậy? Tôi hỏi thì anh cứ việc trả lời thôi.]

[Thứ chó chết]: [Anh tốt nghiệp cũng nhiều năm rồi, làm sao mà biết được chứ?]

[Nhạc thỏ con]: [Không biết thì đi hỏi đi.]

[Thứ chó chết]: [...]

Cừu Tuấn mãi không thấy trả lời lại cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đang nghĩ, có phải Cừu Tuấn đang định cho cô vào danh sách đen không? Nếu đúng như vậy thì cô phải chặn Cừu Tuấn trước một bước mới được! Để cô ngẫm lại xem đã, cô còn quen người bạn nào học ở trường này không...

Trong lúc cô vẫn đang ngẫm nghĩ.

Thì thấy Cừu Tuấn trả lời: [Ký túc xá xxx, chắc là chỗ này, em đi hỏi thử xem.]

[Ninh Tây Cố là ai? Chính là cậu sinh viên anh gặp ở thang máy lần trước phải không?]

[Anh thấy cậu ấy cũng không lớn lắm, không nghĩ đến mới năm nhất, vậy mà em không biết xấu hổ xuống tay cho được?]

Mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh đỏ cả lên.

Tuy rằng ở bên ngoài cô không phủ nhận Ninh Tây Cố là sinh viên đại học, nhưng cũng không có nói với mọi người Ninh Tây Cố đang là sinh viên năm nhất, năm nay mới 19 tuổi.

Mười chín tuổi, thậm chí còn chưa đến tuổi kết hôn hợp pháp, nhỏ hơn cô tận năm tuổi.

Nói cách khác, khi cô học lớp 12 chuẩn bị lên đại học, thì Ninh Tây Cố vừa mới tốt nghiệp tiểu học, cô có cảm giác như mình đang phạm tội vậy.

Cũng do dáng dấp Ninh Tây Cố cao lớn, tính tình lại điềm đạm, cho nên bình thường cô không cảm thấy có sự chênh lệch tuổi tác giữa hai người.

[Thứ chó chết]: [Em đúng là, chuyên làm những chuyện khiến người khác lo lắng.]

[Có phải là đột nhiên em không liên lạc được với Ninh Tây Cố, đúng không? Hay là em bị lừa rồi? Anh nói này, tự nhiên em để cậu ta ở nhà mình chi vậy...]

[Cậu ta mượn tiền em, sau đó biến mất?]

Nhạc Quỳnh Quỳnh cau mày: [Không phải, anh bớt nói linh tinh đi.]

Cừu Tuấn không tin: [Cho dù đó là sự thật, em cũng sẽ không nhận đâu, em để ý thể diện thế kia mà.]

Tại sao hết người này đến người kia đều nghi ngờ cô bị người ta dùng sắc lừa tiền cơ chứ?

Ngay cả khi xét về phương diện nhan sắc, cô và Ninh Tây Cố có thể nói là Kim Đồng Ngọc Nữ, không có gì phải lăn tăn nữa cả.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi được tên ký túc xá thì lười nói chuyện với Cừu Tuấn, cô vừa tính chặn anh ta lại một lần nữa.

Còn chưa kịp chặn thì Cừu Tuấn đã nhấn: [Nhưng mà anh cũng không chắc lắm đâu, em đi hỏi xem, nếu có vấn đề gì thì tìm anh.]

Nhạc Quỳnh Quỳnh thu tay về. Ờm, Cừu Tuấn còn có chỗ dùng, tạm thời để đó, cho án treo đi.

Sau đó, Cừu Tuấn không xuất hiện nữa nên cô cũng quên luôn chuyện phải chặn anh ta.

Nhạc Quỳnh Quỳnh xuống xe.

Cô túm chặt áo khoác, dưới chân đi giày cao gót, đi theo chỉ dẫn của map trên di động để tìm đường. Nhưng mãi không tìm được, cô nhìn thấy một nam sinh ở ven đường, có lẽ đang trở về ký túc xá sau giờ tự học, nên hỏi thăm thử một chút.

Bất ngờ có người đẹp như vậy đến gần trò chuyện làm mặt bạn học nhỏ đỏ hết cả lên, cậu ấp a ấp úng nói: “Đường có hơi khó tìm. Để, để em dẫn chị đi?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không ngại được đàn ông xum xoe, cười nói: “Vậy cảm ơn nha.”

Có người dẫn đường lại càng hay.

Cô đi bộ khoảng chừng năm sáu phút là đến tòa ký túc xá.

Tất nhiên nữ thì không thể tùy tiện vào ký túc xá nam, nhưng mục đích thật sự của Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không phải nhìn coi phòng ký túc xá nam thế nào, cô còn ngại bản ngại xấu đây này.

Bạn học nam dẫn cô đến chỗ dì quản lý ký túc xá: “Chị có thể hỏi thăm thử xem...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đang tính đi, cậu sinh viên ngược ngùng hỏi: “À, có thể cho em xin WeChat của chị không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười cười: “Cảm ơn bạn học nhỏ đã dẫn đường nha.”

Cô không trả lời nên cậu cũng ngại không dám hỏi tiếp.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đi qua hỏi dì quản lý ký túc xá. Dì không thèm dờ danh sách đã trả lời ngay: “Ninh Tây Cố, tôi biết, đúng là ở ký túc xá của chúng tôi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh thờ phào nhẹ nhõm một cái trước, ít nhất cũng chứng minh được Ninh Tây Cố quả thực là học sinh xuất sắc của trường danh giá, không phải nói dối, xác suất là kẻ lừa đảo giảm một nửa!

Dì quản lý ký túc xá hỏi: “Cô là gì của Ninh Tây Cố vậy?”

Đi nhìn Nhạc Quỳnh Quỳnh vài lần, cô trang điểm tinh xảo đến vậy, ăn mặc thì sắc sảo, nhìn thật thời thượng. Bạn gái à? Cứ có cảm giác không quá ăn nhập gì với Ninh Tây Cố.

Mặt của Nhạc Quỳnh Quỳnh còn không thềm đỏ lên. Vốn dĩ cô có một gương mặt rất thân thiết, cô nở một nụ cười bắt đầu nói dối, không hề có ai nghi ngờ được, cô nói: “Tôi là chị gái của cậu ấy.”

Này cũng không tính là nói dối, nhưng không hiểu sao cô cảm thấy hơi chột dạ.

Thực ra, lúc này Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy hơi xấu hổ.

Đặc biệt là chạy đến tòa kí túc xá đầy mấy cậu nhóc thanh niên này, cô nhất thời cảm thấy khí chất một cô gái thanh niên xã hội của mình có vẻ không ăn nhập với nơi ở của sinh viên này, lập tức làm cô cảm thấy hình như mình hơi già mất rồi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Hai ngày nay, tôi không liên lạc được với em ấy, nên mới tới đây xem thử thế nào. Cho hỏi em ấy ở ký túc xá nào vậy.”

Đi quản lý vẫn không lật sổ đăng ký ra, nói ngay: “Hả? Cậu ấy không ở lại trường. Chỉ có vài người ở lại trường thôi, tôi không cần xem cũng có thể nhớ rõ. Vừa nghỉ là cậu ấy về nhà ngay rồi, sao cô lại tới đây tìm cậu ấy? Sao mà tìm được chứ, cô là chị của cậu ấy mà không biết sao?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngu người luôn.

Cái gì??!

Ninh Tây Cố không ở ký túc xá? Công ty cũng không tìm được, rốt cuộc là cậu ấy ở đâu chứ?

Nhạc Quỳnh Quỳnh cau mày, cúi đầu nhìn di động.

Ninh Tây Cố gửi đủ loại ảnh sinh hoạt cho cô, chẳng lẽ tất cả đều là giả hả?

Chẳng lẽ, giống như Cừu Tuấn và Giang Diệp Sơn nói, cô gặp phải “Kẻ lừa đảo”??

Hình như cũng không phải không thể...

Cho dù Ninh Tây Cố đúng là học sinh giỏi tại một trường danh giá, không có nghĩa là cậu không biết lừa đảo. Cô lại còn là một phú bà trẻ tuổi lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, thu nhập mỗi năm hơn ngàn vạn! Cô không thể đánh giá thấp bản thân mình được!

Nhưng mà, cho đến nay Ninh Tây Cố đã nói dối cô những gì rồi?

Lừa cô 3000 tệ với mấy trăm tiền thưởng, cộng thêm một bộ quần áo??? Kẻ lừa đảo này cũng quá không hợp quy cách đi???

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn thông tin trên tài khoản của Ninh Tây Cố.

Không có gì thay đổi, trước sau vẫn vậy, vẫn là [Ninh anh Tuấn].

Rốt cuộc cậu chạy đi đâu rồi không biết? Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ.

—

Thi cuối kỳ xếp thứ hai làm Ninh Tây Cố yên tĩnh mất hai ngày.

Cậu không có cách nào đối mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh, vì trốn cô mà log out tài khoản WeChat, vẫn luôn dùng một tài khoản khác, tạm thời chưa dám log in lại.

Với sự hiểu biết của cậu về Nhạc Quỳnh Quỳnh, cậu cảm thấy cô sẽ chẳng đoái hoài gì đến mình, nói không chừng còn không biết cậu biến mất.

Cậu tranh thủ khoảng thời gian này suy nghĩ thật kỹ xem nên bộp bạch với Nhạc Quỳnh Quỳnh như thế nào, để được Nhạc Quỳnh Quỳnh chấp nhận và đồng ý tiếp tục gặp nhau.

Bây giờ mới hơn một tuần chưa gặp Nhạc Quỳnh Quỳnh, cậu đã thấy khó mà chịu nổi. Nếu cả kỳ nghỉ đông bị từ chối gặp mặt, nghĩ thôi đã thấy khó thở rồi.

Ninh Tây Cố hỏi bạn cùng phòng Lư Viễn đầu tiên: [Làm sao bây giờ? Cuối kỳ tôi thi không tốt, bạn gái tôi nói thi không tốt thì khỏi gặp cô ấy.]

Lư Viễn: [[/Cười to]]

[Cái gì? Cậu cũng có ngày thì không tốt hả?]

[Cậu được nhiều điểm, nói nhanh lên cho anh em vui vẻ trước đã.]

Ninh Tây Cố: [...]

Cậu gửi ảnh chụp màn hình bảng điểm qua: “[Ảnh]”

Lư Viễn: [[Đánh diên cuồng.gif]]

[Mẹ kiếp, cậu thi được chừng này điểm mà nói thi không tốt? Cậu đừng có mà diễn tới diễn lui trước mắt tôi, còn thêm một lần nữa thì tình nghĩa anh em của chúng ta đến đây là chấm dứt.]

Ninh Tây Cố lại tiếp tục gửi ảnh chụp màn hình cuộc trò chuyện giữa cậu và Nhạc Quỳnh Quỳnh sau khi cắt ảnh đại diện đi cho Lư Viễn: [[Hình ảnh] Cô ấy không cho tôi gặp suốt kỳ nghỉ đông nếu không đạt hạng nhất các môn.]

Lư Viễn: [Thật ra tôi thấy hơi buồn bực.]

Ninh Tây Cố: [Buồn bực chuyện gì?]

Lư Viễn: [Sao cậu lại tìm cầu độc thân như tôi tư vấn chuyện tình cảm vậy? Cậu hỏi tôi, đương nhiên là tôi không biết rồi. Tôi đã có bạn gái đâu, cũng không có bạn gái là một phú bà, lại càng không có bạn gái phú bà yêu cầu thi cuối kỳ phải đạt hạng nhất.]

Ninh Tây Cố thở dài một hơi.

Cậu cảm thấy bản thân thật thất bại, chỉ là một người vừa lỗ mảng vừa ngốc như Nhạc Quỳnh Quỳnh mà cậu đã tốn hơn một tháng, làm đủ mọi cách cũng không chinh phục được.

Chuyện này cũng thôi đi, thậm chí cậu còn để lỡ mất vị trí dẫn đầu?

Rõ ràng lúc trước dù cậu không muốn nghiêm túc thi cũng có thể dễ dàng đạt được. Tại sao lần này cậu đặt mục tiêu, hùng tâm tráng ý muốn thi tốt, kết quả lại bỏ lỡ vị trí đầu chử? Có phải gần đây cậu gặp vận xui rồi không? Đang Thủy nghịch* sao?

(*Sao Thủy nghịch hành, chỉ vận may kém do sao Thủy đi ngược dòng.)

Ninh Tây Cố suy nghĩ một chút.

Cậu tổng kết lại các lý do, có lẽ là cậu thật sự có hơi mê muội Nhạc Quỳnh Quỳnh quá rồi...

Mặc kệ thế nào, cậu vẫn phải đối mặt với sự thật tàn khốc.

Đã trốn hai ngày rồi, cũng không thể tiếp tục trốn, hôm nay cậu phải nói rõ với Nhạc Quỳnh Quỳnh mới được.

Sáng sớm, Ninh Tây Cố thức dậy.

Lúc cậu tự cạo râu không cẩn thận bị đứt một đường nhỏ chảy máu, cậu lau khô mặt, soi gương dùng cồn i-ốt khử trùng, cũng không thềm dùng băng dán lại.

Ninh Tây Cố vốn là muốn mua gì đó ở cửa hàng tiện lợi dưới lầu ăn tạm, cậu đã sắp đi đến cửa rồi, vừa nghĩ tới có khả năng gặp phải Nhạc Quỳnh Quỳnh, cậu liền dừng bước, nhìn xung quanh rồi lén lút rời khỏi.

Tối hôm trước xem chút nữa đã đụng phải Nhạc Quỳnh Quỳnh, làm cậu sợ hết hồn, vội vàng chuồn đi lẹ.

Ninh Tây Cố đi bộ đến công ty, lúc đứng chờ thang máy, cậu có chút lơ đãng vì mãi nghĩ đến chuyện của Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Hôm nay Ninh Tây Cố đến hơi trễ, lúc xếp hàng, cậu đứng thẳng người, ngẩng đầu nhìn số tầng thang máy vẫn đang tăng lên trên màn hình điện tử, biết có người đang đợi.

Ngay lúc này.

Cô gái đứng bên cạnh hỏi cậu: “Xin chào, anh có khăn giấy không ạ? Có thể cho tôi mượn một ít không?”

Ninh Tây Cố: “À, có.”

Ninh Tây Cố mở túi của mình ra.

Thường khi ra ngoài cậu đều đem theo một bịch giấy, không chỉ có khăn giấy, trong túi của cậu còn có rất nhiều thứ linh tinh khác. Tất cả đều là thói quen xấu còn sót lại từ khi cậu làm trợ lý nô dịch cho Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Ninh Tây Cố đưa khăn giấy cho cô ấy và nói: “Cho cô.”

Cô gái đỏ mặt đáp: “Có thể cho tôi biết anh làm ở công ty nào không, đến lúc đó tôi sẽ trả lại anh...”

Ninh Tây Cố đang định nói “Không cần trả đâu”, cậu còn chưa kịp mở miệng, đột nhiên Ninh Tây Cố cảm thấy da đầu tê dại, lông tơ dựng ngược hết lên.

Cậu quay đầu nhìn lại.

Thấy ngay Nhạc Quỳnh Quỳnh, nhưng mà sắc mặt của cô không hề tốt chút nào. Đặc biệt hôm nay cô còn trang điểm hơi đậm, vốn dĩ ngoại hình cô có chút trẻ con, cho nên không giống chị đại, mà giống Diablo Lolita hơn.

Cô khoanh tay trước ngực, bày ra tư thế đặc biệt ngầu lòi, lạnh lùng nhìn Ninh Tây Cố.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hừ lạnh một tiếng: “Thì ra cậu còn sống. Không chỉ còn sống, mà còn đang dây dưa với cô gái khác nữa.”

“Giỏi, rất giỏi. Tôi thực sự muốn vỗ tay cho cậu đấy.”

“Không nói không rằng biến mất hai ngày, đm chị đây còn tưởng cậu chết quách ở đâu rồi.”

Chương 24

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Vương Linh

Beta: Yam

Con mẹ nó cảnh tượng này thật y như bắt gian tại trận.

Hơn nữa Nhạc Quỳnh Quỳnh lại là một cô gái xinh đẹp khiến người ta loá mắt, cô đột nhiên bước tới, hung tợn nói một câu mập mờ không rõ với cậu trai đẹp. Ánh mắt của những người đứng xung quanh đều hướng về phía hai người họ, nhỏ giọng bàn tán.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thấy Ninh Tây Cố còn sống sờ sờ thì phản ứng đầu tiên là yên tâm thở phào một tiếng, sau đó chỉ còn lại sự tức giận đầy người.

Cô là một người vô cùng sĩ diện, không muốn bị nhiều người vây xem, hóng hớt thế nên vừa nói xong cô đã quay người định đi.

Tiêu ròi.

Đầu óc Ninh Tây Cố rỗng tuếch, chuông cảnh báo trong lòng cậu đột nhiên kêu lên. Cậu không nói lời nào, dứt khoát rời khỏi vị trí xếp hàng đã đứng rất lâu, vội vàng phóng như bay về phía Nhạc Quỳnh Quỳnh, cuống cuồng gọi: “Chị!”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không thèm để ý cậu, xoay người rời đi.

Mãi đến khi ra khỏi tòa nhà cao ốc thì Ninh Tây Cố mới đuổi kịp cô, bắt lấy tay cô nói: “Chị, chị sao thế?”

Cậu thấy thật kỳ quái, chỉ chạy chậm mấy bước chân mà thôi, sao lại có thể khiến tim cậu đập loạn xạ thế này.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn vậy mà lại rất nhỏ nhắn.

Cô bị cậu kéo gần vào trong lòng, tức giận quay mặt đi chỗ khác.

Không biết vì sao, cậu lại cảm thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh đang tức giận này vô cùng đáng yêu, đặc biệt là một Nhạc Quỳnh Quỳnh vì cậu mà ghen tuông vô cớ. Ninh Tây Cố không hề nhận ra giọng nói của mình trở nên vụng về mà dịu dàng đến thế nào: “Chị, cô gái ban nãy hỏi mượn khăn tay của tôi mà thôi, tôi hoàn toàn không quen biết gì cô ta cả, thật đó.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh hít sâu một hơi.

Ngước mắt lên trừng cậu một cái: “Cậu nghĩ tôi tức giận vì điều này sao?”

Lúc này Ninh Tây Cố mới chợt nhớ ra ban nãy Nhạc Quỳnh Quỳnh còn mắng cậu một câu: “Tôi còn tưởng là cậu chết ở xó xỉnh nào rồi chứ.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh tức giận nói: “Con mẹ nó cậu đột nhiên bày trò mất tích cũng không nói với tôi tiếng nào. Muốn liên lạc với cậu cũng không được, ngay cả số điện thoại của cậu tôi cũng không biết, tôi còn tưởng rằng có khi nào phải đến nhà xác tìm xem có cái xác nào không có ai nhận nữa cơ!”

Ninh Tây Cố nín nghẹn, muốn nói lại thôi: “... Trên bản sơ yếu lý lịch lúc trước tôi gửi chị có số điện thoại của tôi mà.”

A?? Đúng ha... Nhạc Quỳnh Quỳnh sừng sốt một chút, mặt càng đỏ hơn, không ngờ vì lo lắng mà cô lại mắc phải sai lầm sơ đẳng như này.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cắn cắn môi: “Tôi, tôi không biết! Đều tại cậu! Cậu còn muốn trách tôi đấy hả, rõ ràng là do cậu tự nhiên biến mất, nếu không phải vì lo lắng cho cậu thì tôi có thể không hả?”

Ninh Tây Cố bị mắng thì ngoan ngoãn nhận lỗi: “Phải, phải, đều tại tôi.”

Lúc trước cậu thỉnh thoảng còn thầm mắng Nhạc Quỳnh Quỳnh cố tình gây sự, nhưng hôm nay cậu hoàn toàn không nghĩ như vậy, cậu nghĩ cậu quả thực phải gánh chịu toàn bộ trách nhiệm.

Xem xem chị ấy sốt ruột đến thế nào rồi kia kìa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh là một người rất biết cách đờn nước lấn tới, Ninh Tây Cố tỏ vẻ nhún nhường nhưng cơn giận cũng không giảm bớt, càng mắng càng hăng, tựa như phóng thích hết cơn tức giận dồn nén suốt hai ngày qua: “Cậu có biết mấy ngày nay tôi bận thế nào không? Tôi bận đến chân không chạm đất nhưng vẫn phải bớt chút thời gian đi nghe ngóng tin tức của cậu! Mỗi ngày cũng chẳng ngủ được mấy tiếng! Tất cả bởi vì cậu! Quầng thâm của tôi mới dày như vậy! Da cũng xấu đi rồi!”

Ninh Tây Cố: “Lỗi của tôi, lỗi của tôi...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh càng mắng càng hăng say, chỉ thẳng tay vào cậu: “Hơn nữa cậu quả là một tên lừa gạt! Tôi đến ký túc xá trường cậu tìm người thế nhưng lại phát hiện cậu căn bản không ở trong trường, lúc trước tôi có tới cái công ty này nhưng cũng không tìm được cậu, rốt cuộc là sao? Cậu lừa tôi bao nhiêu điều rồi?”

Ninh Tây Cố cố gắng giải thích cho bản thân: “Chị, tôi không có lừa chị, sau khi được nghỉ thì tôi sống ở ngoài, không có ở trong ký túc. Tôi chỉ nói tôi ở lại chứ đâu có nói là ở trong ký túc, tôi ở bên ngoài mà.”

Ninh Tây Cố nhấc tay làm thế đầu hàng, thờ dài nói: “Chị nghe tôi nói trước đã, nghe tôi nói được không? Mấy ngày nay tôi mất tích là vì...”

“... Là vì tôi không dám gặp chị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Vì sao không dám?”

Ninh Tây Cố mắt mặt nói: “Bởi vì môn chuyên ngành của tôi chỉ đứng thứ hai trong kỳ thi cuối kì, chẳng phải chị nói nếu không đứng nhất thì đừng tới gặp chị sao?”

“Tôi chỉ thuận miệng nói thế thôi...”

“Tôi thực sự không dám nói với chị...”

Chỉ có thể??

Nhạc Quỳnh Quỳnh thật hết nói nổi.

Cô ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt sạch sẽ nghiêm túc của Ninh Tây Cố, cô thật sự không thể tin được thì ra Ninh Tây Cố lại biến mất vì lý do này.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không muốn bỏ qua cho cậu dễ dàng như vậy, làm ra vẻ khó chịu nói: “Cậu... cậu còn là con nít à?”

Ninh Tây Cố nói: “Tôi chỉ làm theo lời hứa. Mỗi một lời hứa hẹn với chị tôi đều ghi tạc trong lòng.”

Sự tức giận của Nhạc Quỳnh Quỳnh vốn đang căng tròn như một trái bóng sắp nổ đến nơi, nhưng sau khi nghe cậu nói những lời này thì lại xẹp xuống, cả những lời tính mạng Ninh Tây Cố cũng bị cô quên sạch.

Lúc này, điện thoại của Ninh Tây Cố bỗng đổ chuông.

Ninh Tây Cố nói: “Chị chờ tôi một lát, tôi xin nghỉ với cấp trên của tôi đã.”

Ninh Tây Cố vừa mới nhắc điện thoại lên tính gọi thì Nhạc Quỳnh Quỳnh lại xoay người muốn rời đi, cậu vội vàng bắt lấy cổ tay Nhạc Quỳnh Quỳnh, kéo người trở về rồi mới tiếp tục gọi.

Ninh Tây Cố qua loa xin nghỉ buổi sáng với sếp, chính tai Nhạc Quỳnh Quỳnh nghe được những lời vô cùng nghiêm túc này của cậu: “Chắc tôi sẽ đến công ty muộn một chút, vậy nên tôi muốn xin nghỉ buổi sáng nay luôn... Phải, nếu không đi thì sợ là không còn bạn gái nữa.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đỏ mặt đứng bên cạnh, bộ dạng như muốn nhào lên đánh người: “Ai là bạn gái của cậu chứ? Tôi là sếp của cậu!”

Ninh Tây Cố cúp điện thoại, giữ cô lại, trấn an nói: “Tôi biết, nhưng mà tôi cũng không thể nói với người khác chị là kim chủ của tôi được đúng không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đột nhiên nghĩ đến một chuyện không liên quan hỏi: “Tiền lương thực tập của cậu được bao nhiêu?”

Ninh Tây Cố dừng lại, uyển chuyển nói: “Ba nghìn năm một tháng...”

Mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh càng đỏ hơn. Mức tiền lương ba nghìn mà cô đưa ra thực là không đáng nhắc tới. Nếu mức giá “Trợ cấp” này của cô bị truyền trong giới bao nhân tình thì người khác chắc sẽ cười thối mũi mất.

Dường như Ninh Tây Cố đoán được ý nghĩ trong lòng cô, không cần cô nói đã chủ động nói đỡ cho cô: “Sao mà giống nhau được, lúc ở cùng với chị tôi vui lắm, cũng không cần quét thẻ đi làm đủ năm ngày. Hơn nữa chị còn bao ăn bao ở, còn cho tôi quần áo đắt tiền, buổi tối cũng không cần hầu hạ chị, chị đối xử với tôi như vậy là quá tốt rồi.”

Mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh lại càng đỏ hơn nữa, cô ngượng ngùng liếc mắt nhìn cậu, nhất thời không xác định được cậu đang âm thầm nói đùa hay là thật lòng khen mình nữa, nhất là cái câu không cần hầu hạ ban đêm ấy.

Dù sao thì cô cũng chỉ là một người ngốc nghếch.

Ví dụ như khi cô mới làm người mẫu, chân tay vụng về, lúc đó người phụ trách chụp hình còn cười hì hì nói một câu: “Công việc của cô là tới làm vẻ đáng yêu à?”

Lúc đó cô còn ngây ngô cười quay qua cảm ơn người ta, lúc về còn nói với cô bạn thân là nhà xưởng này rất coi trọng cô. Sau đó mới phát hiện hình như câu đó không phải là đang khen cô, thế nhưng đối phương lại tìm cô hợp tác đến mấy lần nữa, vậy nên cô lại hoài nghi đó là một lời khen, đến nay cô vẫn không rõ ý nghĩa thật sự của câu nói đó là gì.

Dẫu sao thì bình thường gặp trường hợp như thế cô đều rất vui vẻ.

Ninh Tây Cố: “Tôi xin nghỉ rồi, chị, tôi dẫn chị đến xem chỗ tôi ở nhé.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh do dự một chút, nói: “Tôi còn phải đi làm nữa, tôi rất bận, không rảnh đi cùng cậu.”

Ninh Tây Cố đảm bảo nói: “Mười phút là tới rồi, nhanh lắm.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh bán tín bán nghi đi theo Ninh Tây Cố, vừa có chút hối hận vừa có chút hiếu kỳ. Cô luôn có cảm giác như mình bị Ninh Tây Cố dắt mũi dẫn đi ấy.

Nhạc Quỳnh Quỳnh khó chịu trong lòng nên muốn mắng Ninh Tây Cố vài câu: “Cậu mà dám gạt tôi nữa thì tôi đánh chết cậu!”

“Bảng điểm của cậu đâu? Đem ra đây! Nếu như cậu không thi được thứ hai thì cũng chết chắc với tôi!”

“Rốt cuộc có thật là cậu đi làm trong công ty đó không? Làm ở bộ phận nào? Tốt hơn hết cậu nên thành thật khai báo với tôi đi, chốc

nữa tôi trở lại công ty cậu xác nhận, nếu không có cậu cũng chết chắc với tôi!”

Ninh Tây Cố chết tới chết lui mấy lần đang vô cùng ngoan ngoãn trả lời rõ tất cả các câu hỏi của Nhạc Quỳnh Quỳnh. Đầu tiên cậu lấy điện thoại ra, tìm kiếm bảng thành tích của mình, còn mở cả thông báo thứ hạng trong trường rồi đưa cho Nhạc Quỳnh Quỳnh xem.

Hơn nữa còn cho cô coi đoạn tin nhắn nhận chức trong weibo để chứng minh bản thân có đi làm.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cứ đi theo cậu, bỗng chốc cô phát hiện. Í, sao có cái gì là lạ, sao cô lại vòng về tiểu khu nhà mình rồi?

Nhạc Quỳnh Quỳnh dừng bước trước cổng tiểu khu, nghi ngờ hỏi: “Cậu tới đây làm gì? Cậu muốn lừa tôi để vào nhà tôi ở đúng không? Tôi sẽ không bị gạt đâu.”

Ninh Tây Cố lấy thẻ ra vào từ trong túi ra, quẹt thẻ mở cổng rồi bước vào trong, nói: “Không phải, đây cũng là chỗ ở bây giờ của tôi.”

Hả? Nhạc Quỳnh Quỳnh có cảm giác như chân mình hẫng một phát bước vào hư vô, cô đi theo Ninh Tây Cố lên một tòa lầu khác.

Ninh Tây Cố thật sự có thể thuận lợi dẫn cô đi thẳng vào phòng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa vào cửa đã quét mắt nhìn xung quanh một vòng – khá lắm! Còn bố trí tốt hơn phòng cô nữa!!

Bởi vì trả tiền mua nhà, thế nên cô không dư tiền mua thêm đồ dùng gì cả, trong phòng rất trống, thiết kế theo kiểu giản lược như trên Instagram. Mặc dù chụp hình lên rất đẹp nhưng tất cả đều là đồ rẻ tiền mà thôi, cô tính sau này có dư dả tiền bạc thì sẽ từ từ bổ sung sau.

Diện tích căn phòng này cũng không thua gì phòng của cô, chắc hẳn cũng khoảng ba trăm mét vuông! Đồ dùng, thiết bị trông cũng

không rẻ.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Cậu thuê căn phòng này mất bao nhiêu?”

Ninh Tây Cố mím môi, cậu thực muốn ngẩng mặt nhìn trời. Đương nhiên cậu không dám nói là mình mua, cũng không thể nói là mình thuê được.

Cậu tự nói với lương tâm, cậu thực sự không hề nói dối trước mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh, nhiều lắm cũng chỉ là nói không tương tận mà thôi.

Là do Nhạc Quỳnh Quỳnh tự hiểu lầm, còn cậu thì không giải thích thôi.

Ninh Tây Cố suy nghĩ một chút, cậu cũng không nghe ngóng căn phòng tương tự như này có giá thuê bao nhiêu, thế nên tự mình tính toán nói: “Tiền thuê một tháng tầm hơn mười nghìn!”

Nhạc Quỳnh Quỳnh máu nóng dồn lên não. Hà? Tiền thuê phòng hơn mười nghìn mà lương thực tập mới có ba nghìn năm???

Hơn nữa mười nghìn lẻ một đồng cũng là hơn mười nghìn, mười nghìn chím trăm cũng là hơn mười nghìn, lời nói của Ninh Tây Cố quá mơ hồ, trông cậu cứ như cậu học trò nhỏ lén mua đồ đắt đỏ sau lưng bố mẹ, sau đó lại về báo nửa giá với họ.

“Cậu lấy đâu ra tiền mà thuê?”

“Người nhà cho.”

“Mắc như vậy, cậu còn thuê làm gì?”

“Muốn gặp chị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn cảm thấy không thể nào hiểu được, cô tự cảm thấy bản thân mình rất có khả năng kiếm tiền, thế nhưng cô

cũng chưa từng thuê căn phòng nào mắc như này. Trước khi mua nhà cô cũng từng thuê phòng chung với Doãn Tiểu Thiên, căn phòng đó cũng không lớn.

Tiết kiệm được đồng nào hay đồng đó, tích góp tiền tiết kiệm được giữ lại cho mình.

Sao Ninh Tây Cố có thể dễ dàng thuê một căn phòng tốt như này? Hơn nữa cô cảm thấy có dùng hơn mười nghìn có khi còn chưa đủ để thuê phòng này ấy chứ.

Bỗng nhiên Nhạc Quỳnh Quỳnh bừng tỉnh, bộ não nhỏ bé thông minh đột xuất, cô phát hiện trong việc này chắc chắn có hiểu lầm gì đó.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thu liễm lại tất cả biểu cảm trên mặt, tựa như trải qua cả trăm năm, cô nhìn chăm chăm Ninh Tây Cố, chậm rãi hỏi: "... Có phải nhà cậu không hề nghèo không?"

Ninh Tây Cố trầm mặc một lúc, hỏi: "Tôi nói nhà tôi nghèo bao giờ?"

Từ đầu tới cuối cậu không hề nói nhà cậu nghèo một chút nào mà. Ninh Tây Cố tự cảm thấy vô tội nghĩ.

Như lần đầu cậu mặc đồ vest đến gặp Nhạc Quỳnh Quỳnh ấy, nếu Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi thì đương nhiên cậu sẽ thành thật trả lời.

Ninh Tây Cố thấy mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh từ từ đỏ lên, đôi môi mấp máy như thể muốn nói điều gì đó, nhưng lại không biết nên nói thế nào.

Cẩn thận nhớ lại thì hình như Ninh Tây Cố thật sự chưa từng nói nhà cậu ta nghèo bao giờ.

Một lúc lâu sau, Nhạc Quỳnh Quỳnh mới khó chịu hỏi: "Cậu đường đường là một chàng trai trẻ, cũng không thiếu tiền, sao lại

không biết xấu hổ mà hỏi tôi có mua cậu hay không chứ?”

Ninh Tây Cố như một con dã thú đang rình con mồi nhỏ của mình, lặng lẽ bước lại gần Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Nhạc Quỳnh Quỳnh bỗng chốc cảm nhận được cảm giác nguy cơ mãnh liệt khiến cô vô cùng muốn trốn khỏi đây, nhưng cô lại cắn răng đứng nguyên tại chỗ, ngẩng đầu lên giả vờ hung dữ nhìn Ninh Tây Cố.

Tựa như tất cả chỉ là ảo giác của cô mà thôi.

Bầu không khí xung quanh Ninh Tây Cố lại trở nên mềm mại ôn hòa như trước, trông cậu như một người rất hiền lành, nhẹ nhàng nói: “Bởi vì tôi cũng không phải loại đàn ông chính trực gì.”

Đương nhiên Nhạc Quỳnh Quỳnh nhớ rõ đây là lời cô từng nói, lỗ tai bị kích thích đến dựng đứng.

Ninh Tây Cố thận trọng nói: “Tôi vừa gặp chị đã trúng tiếng sét ái tình, đúng lúc bắt gặp chị và bạn trai cãi nhau đòi chia tay, tôi thấy đây là một cơ hội tốt thế nên muốn nhân cơ hội đó mà chen chân vào.”

Chương 25

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Cos

Beta: Yam

Mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh đỏ đến không thể đỏ hơn. Chết tiệt! Những lời này của Ninh Tây Cố nghe cứ như cậu đã ngấp nghé làm kẻ thứ ba từ rất lâu rồi vậy.

Trần đầy cảm giác cấm kỵ trái với luân thường đạo lý.

Rõ ràng là sau khi cô chia tay, bọn họ mới quen biết.

Chẳng qua cô muốn dùng tiền bao một cậu sinh viên ngây thơ và đẹp trai mà thôi, hơn nữa người ta không hề nghèo chút nào, có thể thuê được một căn hộ đắt tiền thế này thì ít gì gia cảnh cũng thuộc dạng khá giả, đúng không?

Chuyện này xem ra là cô kiếm được lời rồi?

Nhưng Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn không vui cho mấy khi bị đàn ông cố tình tiếp cận. Cô lùi hai bước, tạo khoảng cách giữa hai người: “Đừng động tay động chân, nhớ kỹ hợp đồng mà cậu đã ký với tôi.”

“Chỉ là tôi hơi ngạc nhiên một chút thôi! Cậu đừng có mà tưởng tôi biết nhà cậu có ít tiền thì tôi sẽ nhìn cậu bằng con mắt khác. Tiền cũng không phải do cậu kiếm được, có gì hơn người đâu, đúng là tiêu xài hoang phí.”

Thật ra, Ninh Tây Cố chưa từng nghĩ Nhạc Quỳnh Quỳnh sẽ vì thế mà thay đổi cách nhìn nhận về cậu. Cậu quan sát cô đã hơn một tháng, cho dù cô không phải học giả chuyên ngành cấp 9, 10 thì ít nhất cũng phải cấp 5, 6 nhỉ?

Người theo đuổi Nhạc Quỳnh Quỳnh không phải không có kẻ có tiền, cả ngày hết tặng này lại tặng kia cho cô, nhưng phần lớn đều bị cô từ chối.

Nói cô là một tiểu thương khôn khéo, quả thật cô rất keo kiệt, nhưng lại đa nghi. Nếu có chiếc bánh từ trên trời rơi xuống, cô nhất định sẽ nghi ngờ có âm mưu, chắc chắn không dám ăn.

Lúc này, di động của Nhạc Quỳnh Quỳnh báo có tin nhắn mới đến.

“Ting ting ting ting...” Hết tiếng này lại tiếng khác y như đòi mạng vậy.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cúi đầu nhìn thoáng qua, là cấp dưới đang hối cô nhanh chóng đến công ty, có việc cần cô xử lý.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa bực bội vừa áy náy, cô thấy mình như hôn quân bị yêu phi mê hoặc, bỏ bê việc triều chính.

Không được không được, cô phải về công ty mới được.

“Được rồi. Cậu còn sống là được, Tôi bị cậu dọa sợ muốn chết rồi.” Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa trả lời tin nhắn, vừa không kiên nhẫn nói với Ninh Tây Cố: “Tôi về công ty trước đây, không rảnh để ở đây nói chuyện phiếm với cậu. Tôi không giống thực tập sinh có thể tùy tiện xin nghỉ, việc gì cũng phải qua tay tôi hết đấy, bây giờ chắc cũng loạn hết lên rồi.”

Ninh Tây Cố ngoan ngoãn: “Xin lỗi vì đã làm lỡ thời gian làm việc của chị. Hay là tôi cùng chị đến công ty, sáng tôi hỗ trợ chị, chiều mới trở về công ty thực tập.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngẩng đầu nhìn cậu, rất không khách khí nói: “Được.”

“Cậu hại tôi lo lắng hai ngày, nên phải làm không công cho tôi nửa ngày.”

“Chỉ nửa ngày là đủ?” Bạn học Ninh bị áp bức hỏi, chủ động yêu cầu bị bóc lột: “Hay là cuối tuần tôi lại tiếp tục làm thêm giờ cho chị?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh biết tổng trong lòng cậu đang nghĩ gì: “Chứ không phải muốn nhân cơ hội này đến nhà tôi cùng tôi hẹn hò hả? Hừ, đừng có mơ!”

Nói thì nói vậy nhưng Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn ngầm cho phép Ninh Tây Cố đi theo cô.

Xem như câu trả lời ngầm cho cái gọi là “Đừng đến gặp tôi nếu cậu không đạt hạng nhất” coi như đã qua rồi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh tự khen mình ở trong lòng: “Minh thật là dễ tính và lương thiện mà.”

Sau khi Ninh Tây Cố lên xe, cô còn nói: “Nếu lần sau có xảy ra chuyện tương tự, cậu phải nói cho tôi biết, đừng chơi trò mất tích, thật sự là làm tôi sợ chết khiếp.”

Đúng là cô gái miệng dao găm, tâm đầu hủ mà. Ninh Tây Cố nghĩ.

Cậu lại tiếp tục xin lỗi: “Tôi không ngờ chị lại để ý đến vậy, tôi vốn tưởng rằng chị không quan tâm tôi chút nào cả.”

Nói tới đây, Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng cảm thấy bản thân kỳ lạ.

Lúc đầu rõ ràng cô hoàn toàn không quan tâm Ninh Tây Cố. Từ khi nào mà cô bắt đầu quan tâm đến cậu vậy?

Nhạc Quỳnh Quỳnh cố ý giả vờ tức giận nói: “Cho dù là nuôi chó một tháng thôi thì cũng sẽ có tình cảm mà.”

Kiểu so sánh rách nát gì đây! Ninh Tây Cố bật cười.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đỏ mặt: “Cười cái gì mà cười? Không được cười! Lái xe mau lên!”

Ninh Tây Cố nhanh chóng nhin lại. Cậu làm tài xế, đã quen đường rồi, không cần phải chỉ đường.

Vừa đến công ty của Nhạc Quỳnh Quỳnh, Ninh Tây Cố liền nhận được sự hoan nghênh nồng nhiệt. Vì phòng nào anh cũng từng giúp đỡ việc linh tinh, vừa thấy anh, mắt mọi người đều sáng rực lên, nghĩ thầm: “Tốt quá, chân sai vật đã tới rồi.”

Mà Ninh Tây Cố lại là “Bạn tốt” của bà chủ, kiêm luôn thân phận người theo đuổi mập mờ, mọi người trong công ty cũng rất nhiệt tình với cậu, ồn ào chào hỏi: “Tiểu Ninh, lâu lắm rồi không đến nhỉ.”

“Nghe nói cậu về trường để thi, thi có tốt không?”

“Chúng tôi đang chạy lịch trình đây, tiểu Ninh tốt bụng có muốn giúp một tay không? Đợi sau này sẽ mời cậu ăn cơm.”

Tiếng thì thầm líu ríu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Cậu ấy chỉ ở đây nửa ngày thôi, buổi chiều còn đến công ty thực tập nữa.”

Ngay tức thì thu hút vài ánh mắt không thể tin được, như đang hỏi: “Không phải chứ? Người ta đang đi thực tập mà cô dụ đến làm không công?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh chẳng thấy xấu hổ chút nào mà còn tự hào, khoát tay và quở trách Phương Tù, sau đó nói: “Nhanh đi làm việc đi, chỗ nào cần cậu thì cậu đi chỗ ấy, nhớ năng suất lên đó.”

“Tôi chưa nguôi giận đâu, tốt nhất đừng nghĩ đến chuyện lười với tôi, nhưng tôi cũng sẽ không giám sát cậu nên hãy tự giác một chút đi. Dùng thái độ và cường độ làm việc để làm tôi nguôi giận, rõ chưa?”

Đây không phải lần đầu Nhạc Quỳnh Quỳnh vênh mặt hất hàm sai khiến Ninh Tây Cố trước mặt mọi người, nên không ai lấy làm ngạc nhiên, chỉ là họ cảm thấy đây là việc riêng tư của hai người.

Không phải tình nhân nhưng cũng hơn hẳn tình nhân, như mật ong trong dầu.

Dù không rõ có chuyện gì nhưng hẳn là Ninh Tây Cố làm cho Nhạc tổng tức giận rồi.

Tập mãi thành quen, tập mãi thành quen thôi.

Lúc này Ninh Tây Cố không dám được nước lấn tới, nếu Nhạc Quỳnh Quỳnh thật sự không cần cậu, vậy thì có thể vứt bỏ cậu trong tức khắc.

Với lại hiện giờ cậu đang rất vui, cả người tràn đầy năng lượng.

Sau khi có kết quả thi, cậu đã bị sốc nặng, trạng thái không tốt mất hai ngày. Mãi đến hôm nay thấy được Nhạc Quỳnh Quỳnh lo lắng vì mình, ngay lập tức cậu thấy mình như sống lại, quay về trạng thái tràn đầy tinh thần dù phải thức khuya học bài trước đây.

Mọi người trong công ty đều đi ăn trưa.

Ninh Tây Cố vẫn còn vui đầu làm việc ở đó, bà chủ ác độc Nhạc Quỳnh Quỳnh không nhìn nổi nữa, đi qua gọi cậu ăn cơm: “Đừng làm nữa, đi ăn cơm trước đã.”

“Ăn cơm xong thì trở về công ty cậu đi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh gọi cơm hộp, để Ninh Tây Cố đến văn phòng cô ăn cùng cô.

Ninh Tây Cố vừa ngồi xuống đã nói với cô: “Chị tốt với tôi thật đấy.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nảo cá vàng, quên mất chuyện trước kia mình ghét Ninh Tây Cố, buồn cười hỏi: “Vậy tôi phải tự hỏi lương tâm, tôi tốt với cậu chỗ nào vậy?”

Ninh Tây Cố dọn hộp cơm nói: “Chị quan tâm tôi nhiều như vậy, chị còn tức giận vì không tìm thấy tôi nữa. Lúc đầu tôi add WeChat chị, cả ngày đều đợi chị tìm tôi mà chị nhất quyết không chịu tìm.”

“Bây giờ chị còn chủ động tìm tôi nữa.”

“Tôi nghĩ, chị, có phải chị đã thích tôi một chút rồi phải không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy có hơi đỏ mặt, tim đập nhanh hơn, nhưng cô không định thừa nhận, phản ứng kịch liệt: “Ha ha, cậu cũng vậy mà. Lúc đầu thì tỏ ra lạnh lùng, bây giờ thì miệng lưỡi trơn tru. Học cái tốt không học lại học mấy lời ngọt ngào sến súa như thế, sến chết mất, thế là coi như bữa ăn kiêng của tôi vì cậu mà đi tong rồi.*”

(*“Sến” và “Dầu” đều là 油)

“Cậu cũng đừng tự đa tình, so sánh một chút, nếu như Bong Bông biến mất, nhất định tôi cũng sẽ đi tìm mà.”

Ninh Tây Cố không dao động, cũng không cảm thấy nhục: “Tốt quá, bây giờ địa vị của tôi trong lòng chị sắp sánh ngang với Bong Bông rồi, có tiến bộ.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đột nhiên bị chọc cười: “Ha ha ha ha.”

Cô lập tức cảm thấy mây mù bao phủ trái tim cô trong mấy ngày qua đều tan biến trong phút chốc.

Trêu chọc cún con đúng là vui vẻ mà.

Cún con còn rất ngây ngốc, nói không thi đạt hạng nhất thì không được phép gặp cô, thế mà cũng tuân thủ theo.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói thêm: “Đây là lần cuối, tôi cảnh cáo cậu, sau này không được phép mất liên lạc đột ngột như vậy. Nếu có lần sau, tôi sẽ coi như cậu đã chết, thẳng tay block cậu không quan tâm nữa.”

Ninh Tây Cố cảm thấy bị đe dọa sâu sắc, trịnh trọng đồng ý chuyện này.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đang ăn tráng miệng thì có tin nhắn đến, không ngờ lại là của Đồng đại tiểu thư.

Đã khá lâu kể từ party Giáng Sinh không mấy vui vẻ lần trước, từ lúc đó trở đi, bọn họ chưa gặp lại.

[Đồng đại tiểu thư]: [Quỳnh Quỳnh, lâu rồi không gặp cô.]

[Tôi có chỗ cho buổi tiệc đấu giá trang sức nè, cô có muốn tham gia không? [Hình ảnh]]

[Đây là sự kiện sẽ được tổ chức vào cuối năm, tôi nghĩ đây có thể là dịp tốt để cô mở rộng mạng lưới quan hệ của mình.]

Lại là tiệc đấu giá?

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngạc nhiên.

Tại sao Đồng đại tiểu thư lại muốn mời cô?

[Đồng đại tiểu thư]: [Ở party của tôi lần trước, không ngăn những người khác nói xấu cô là lỗi của tôi.]

[Trong lòng tôi vẫn luôn áy náy, muốn bồi thường cho cô.]

[Vậy nên tôi xin thêm một chỗ cho cô, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng nhau đi. Tôi cũng chỉ có hai chỗ thôi, vừa đủ cho hai chúng mình.]

Nhạc Quỳnh Quỳnh hơi thụ sủng nhược kinh.

Thực lòng mà nói, ngày hôm đó cô cũng chẳng hiểu Đồng Tuyết Dao nói gì cả, nhưng cô cảm giác được đúng là có một cô gái khác khơi mào trước, sau đó Đồng Tuyết Dao hòa theo hai câu. Loại tiểu thư mặt mỏng như bọn họ vì không để người khác khó xử cũng không phải không hợp lý.

Khi có người nói xấu người khác trước mặt cô, trừ khi quá kinh tởm, cô cũng sẽ không nhắc họ.

Nhạc Quỳnh Quỳnh gãi đầu, cô có hơi bối rối.

Ninh Tây Cố hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh liếc cậu một cái, nghĩ ngợi rồi nói: “Đồng Tuyết Dao hẹn tôi đi dự tiệc đấu giá trang sức, nói là do lần trước không ra mặt giúp tôi nên thấy hơi áy náy, muốn dùng thiệp mời này để bồi thường cho tôi. Tôi muốn đi mở mang kiến thức... Tôi có nên đi không?”

Ninh Tây Cố nói theo trực giác: “Tôi cảm thấy cô ta không có ý tốt đâu.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đáp: “Nhưng tôi cảm thấy cô ấy chỉ là có tính đại tiểu thư thôi, hình như cũng không phải người xấu.”

Đôi khi Ninh Tây Cố hơi nghi ngờ, có phải Nhạc Quỳnh Quỳnh luôn coi mọi người là người tốt hay không, trông cô thì có vẻ cảnh giác đầy mình nhưng khi bề đi gai nhọn nhưng lại rất dễ mềm lòng.

Lần bị mắng đó, nếu đổi lại là người khác chắc sẽ tức giận một hồi lâu, vậy mà cũng chẳng thấy cô để ở trong lòng, đúng là một cô gái ngốc mà.

Ninh Tây Cố sợ cô bị ăn hiếp, lên tiếng phản đối: “Tôi không thấy vậy đâu, lỡ cô ta lừa chị thì sao?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh xem thường cậu: “Cậu mới vào xã hội, tiếp xúc được mấy người chứ? Còn ở đó lo cho tôi? Mặc cười ghê.”

Chương 26

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Moon

Beta: Yam

Đồng Tuyết Dao còn hẹn Nhạc Quỳnh Quỳnh uống trà chiều.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thăm mịa mai trong lòng. Người Trung Quốc thì uống trà chiều cái gì, ăn điểm tâm sáng còn được. Nhưng cô vẫn vui tươi hơn hờ đồng ý.

Giới những người nổi tiếng trên mạng này quá thực tế, mối quan hệ đã đưa tới cửa, vì sao lại không cần? Hơn nữa, bọn họ cũng không phải thật sự có thù sâu hận lớn gì.

Ninh Tây Cố khó hiểu, hỏi: “Không phải là chị không thích cô ta sao? Sao chị còn đi?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười cợt nhả, nói: “Chị em plastic mà thôi, đối phó với cô ta một chút. Cậu tưởng tôi thực sự muốn kết bạn cùng cô ta à?”

Chẳng lẽ cô cùng đám chị em plastic kia còn có tình chị em thân thiết hả? Còn không phải là cô ở sau lưng xem thường tôi, tôi cũng ở sau lưng ngửa mặt cô sao? Ai cũng đều không dám xé rách mặt nạ để dễ dàng trao đổi lợi ích vào lần tiếp theo. Cho dù thật sự xé rách mặt nạ, cũng sẽ có người da mặt dày đến cầu xin.

Vốn dĩ Ninh Tây Cố cảm thấy cô thật nông cạn và nực cười, nhưng cẩn thận suy nghĩ, lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm. Nếu Nhạc Quỳnh Quỳnh làm vậy để đối phó với Đồng Tuyết Dao, vậy cậu thì sao? Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng đang đối phó với cậu sao?

Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không nói với Ninh Tây Cố, thực ra cô có một ước muốn nho nhỏ... Nếu có cơ hội, cô muốn được ra nước ngoài đào tạo chuyên sâu, đi đến nước F thời thượng để bồi dưỡng một chút kỹ năng chuyên nghiệp về thiết kế trang phục.

Vì sao trước đây cô lại không đi? Đầu tiên là vì cô không có tiền. Sau khi cô tích góp được khoản tiền đầu tiên, cô càng muốn có một cửa hàng thiết thực và một căn nhà làm tài sản cố định hơn là việc bắt đầu giấc mơ mờ mịt ấy. Tiếp đó, cô là một học sinh dốt, cửa ải ngoại ngữ cũng đủ làm cô đau đầu.

Hiện tại cũng không phải là thời điểm tốt, cửa hàng của cô đang trên đà phát triển. Khoản vay mua nhà của cô cũng chưa trả hết... Nhưng mà, cũng chuẩn bị trước một chút.

Chỉ là nhận được một lời mời thôi, Nhạc Quỳnh Quỳnh đã bắt đầu tưởng tượng sau này bản thân sẽ mặc lễ phục lộng lẫy, trang điểm xinh đẹp, được mọi người vây quanh trong buổi tiệc tối. Chỉ mới nghĩ như thế, cô đã cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Ninh Tây Cố thấy cô bắt đầu ảo tưởng thì vô cùng cạn lời, rất lo lắng cho cô, hỏi: “Chị đã từng đi đến buổi đấu giá trang sức chưa?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không hề sợ hãi: “Chưa từng đi nhưng cũng từng xem trên TV, không phải chỉ có thế thôi sao? Tôi cũng không phải thật sự đi mua trang sức. Tôi là vì muốn mặc bộ váy xinh đẹp, chụp mấy tấm ảnh, để người hâm mộ của tôi biết tôi đã đến một hoạt động vô cùng hoành tráng, chỉ thế thôi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói xong liền phát hiện một điểm mà cô đã bỏ qua: “Vì sao cậu lại hùng hồn hỏi tôi như vậy? Nói cứ như là cậu rất có kinh nghiệm vậy, cậu đã từng đi rồi sao?”

Ninh Tây Cố im lặng một lát, trả lời: “... Tôi chưa từng đi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh buồn cười: “Thế mà cậu lại giả vờ thành thực như vậy, còn dạy bảo tôi làm gì? Cậu còn chưa từng đi lần nào.”

Nhưng mẹ tôi hay đi lăm. Ninh Tây Cố thầm nghĩ, nhưng lại không thể nói ra. Cậu cũng không muốn tiết lộ hoàn toàn gia thế của mình ở trước mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Lỡ như bị người phụ nữ hư vinh, ham tiền này biết được, nhất định sẽ bám lấy cậu để yêu cầu cho cô một thân phận. Mà cậu chỉ muốn chơi đùa mà thôi.

Lúc này, Nhạc Quỳnh Quỳnh hư vinh, ham tiền đã ăn cơm trưa xong thì đuổi cậu đi: “Được rồi, cơm nước xong chưa? Cậu có thể đi về rồi.”

Đối với Nhạc Quỳnh Quỳnh, cậu đúng là “Bảo đến phải đến, bảo đi phải đi”. Ninh Tây Cố suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Vậy sau khi tan làm tôi có thể đến chỗ chị không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh dường như vô cùng vui vẻ, nói với cậu: “Đương nhiên là không được.”

Ninh Tây Cố: “...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Là chính cậu thề với tôi. Ít nhất trong cả kỳ nghỉ đông này sẽ không được tới nhà tìm tôi.”

Ai bảo Ninh Tây Cố mất liên lạc hai ngày nay, làm cho cô lo lắng không yên?

Cô là người không bao giờ làm ăn lỗ vốn. Coi như đổi lại, cô cũng muốn không để ý đến Ninh Tây Cố, cho đến khai giảng mới thôi.

Ninh Tây Cố đăng nhập lại vào tài khoản Wechat trước đây của cậu một lần nữa, nhìn qua mấy tin nhắn cuối cùng mà Nhạc Quỳnh Quỳnh gửi. Thật ra cũng không nhiều, cô chỉ hỏi ba điều.

Dường như rất thản nhiên.

Bỗng nhiên cậu lại không thể hiểu được, rốt cuộc Nhạc Quỳnh Quỳnh có quan tâm đến cậu hay không, nếu có thì chắc cũng chỉ là xuất phát từ ý nghĩ mạng người quan trọng nên quan tâm cậu một chút.

Sau đó Ninh Tây Cố rõ ràng phát hiện, Nhạc Quỳnh Quỳnh lại trở nên lạnh nhạt với cậu.

Lúc trước bọn họ tán gẫu, nói chuyện phiếm liên tục. Cậu gửi tin nhắn qua, Nhạc Quỳnh Quỳnh sẽ nhanh chóng trả lời. Hơn nữa Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng thường xuyên chủ động gửi tin nhắn cho cậu. Bây giờ thì tốt rồi, cô lại lạnh nhạt trở lại.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cố tình không để ý tới cậu. Cô đang cùng chị em thân thiết mắng cậu: [Chết tiệt, quả nhiên Ninh Tây Cố lừa mình. Cậu ta thật sự không phải là sinh viên nghèo.]

[Chít chít]: [Làm sao, làm sao? Đó là thiếu gia nhà giàu sao?]

[Nhạc thỏ con]: [Không biết, nhưng mình đoán gia cảnh của cậu ta cũng không tệ. Cậu ta vì theo đuổi mình nên đã lén thuê nhà ở tiểu khu của mình, nói muốn được ở gần mình một chút. Một tháng phải hơn mười nghìn đó!!]

[Chít chít]: [Oa, đối với một sinh viên mà nói thì đúng là ra tay hào phóng thật. Cậu trai bao cũng hết lòng rồi còn gì...]

[Nhạc thỏ con]: [Ai biết có phải cậu ta đang cố làm việc quá khả năng hay không?]

Đang nói chuyện thì cô nhận được tin nhắn khác.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ là Ninh Tây Cố nên mặc kệ cậu. Tin nhắn vẫn luôn không ngừng được gửi đến, cô mới bực mình mà thoát ra trang trò chuyện, muốn mắng Ninh Tây Cố. Kết quả vừa nhìn, lại là Giang Diệp Sơn.

[Giang tổng]: [Có đó không? Quỳnh Quỳnh, em đã suy nghĩ kỹ về việc lần trước anh nói chưa?]

[[Hình ảnh] Anh cảm thấy bộ trang sức này rất hợp với em.]

[Tưởng tượng một chút lúc em mang cái này, nhất định rất đẹp. Em không muốn có sao?]

[Hơn nữa, đột nhiên em chia tay với tên bạn trai cũ cận bã, em không lo lắng về nhà ăn Tết phải đối mặt với bố mẹ như thế nào sao?]

[Quỳnh Quỳnh, năm nay về nhà ăn Tết, chẳng lẽ em muốn thuê người mẫu nam đem về lừa bố mẹ?]

Nhạc Quỳnh Quỳnh vô cùng mất kiên nhẫn.

Đây không phải là lần đầu tiên cô gặp phải đàn ông muốn bao cô, hồi trẻ hơn thì càng gặp nhiều hơn. Người không biết xấu hổ nhất còn nói với cô một năm cho cô một trăm nghìn, giá cao nhất là một tháng cho hai ba trăm nghìn.

Thật ra hiện tại, thỉnh thoảng trong khu bình luận Weibo và video của cô sẽ có những bình luận nói cái gì mà một đêm bao nhiêu tiền. Thỉnh thoảng thì những hotgirl mạng như cô đều sẽ gặp phải chuyện như vậy.

Năm đó khi yêu Giang Diệp Sơn mới là lần đầu tiên cô yêu đương, vô cùng ngọt ngào, quả thật có phần bị sắc đẹp làm mờ mắt. Nhưng Giang Diệp Sơn là người không kiên nhẫn, rất nhanh đã bị lộ. Nếu khi đó anh ta kiên nhẫn một chút, nói không chừng cô sẽ bị lừa lên giường thật.

Bây giờ, cô đã không còn là cô gái nhỏ đơn thuần nữa, còn muốn lừa cô à? Đúng là cô không thể mua trang sức tùy thích, nhưng cô dùng tiền của bản thân cũng không phải là không mua nổi, chỉ là cảm thấy không cần thiết mà thôi.

Cô cũng không phân biệt được thủy tinh và kim cương khác nhau nhiều như thế nào.

Trong mắt cô, những thứ sáng lấp lánh cơ bản đều giống nhau.

Nhạc Quỳnh Quỳnh kỳ quặc gửi mặt mèo mỉm cười tới: [Chuyện riêng của tôi, không liên quan gì tới anh.]

Giang Diệp Sơn: [Sao em còn như trẻ con vậy.]

Nhạc Quỳnh Quỳnh: [Dù sao cũng tốt hơn so với anh. Hai năm qua anh đúng là càng ngày càng có mùi vị của một người bố.]

Giang Diệp Sơn: [Ha ha, em không cần phải vì bị anh vạch trần chuyện năm nay không có bạn trai đưa về mà thẹn quá hóa giận như vậy.]

Nhạc Quỳnh Quỳnh: [Không nói với anh nữa, anh đi ngủ sớm một chút đi.]

Thật buồn cười.

Giang Diệp Sơn thật sự quá tự tin. Nhạc Quỳnh Quỳnh suy nghĩ, không biết Giang Diệp Sơn còn đến buổi đấu giá kia nữa hay không.

Đến lúc đó nếu như gặp được, vẻ mặt nhất định rất khó coi đi.

Trong lúc đó, Ninh Tây Cố đang nằm trên giường lớn mềm mại, thoải mái trong phòng ngủ ở nhà, lại càng muốn ngủ trên chiếc sofa chật hẹp trong nhà Nhạc Quỳnh Quỳnh hơn. Cậu xem điện thoại hết lần này đến lần khác.

Cậu chúc Nhạc Quỳnh Quỳnh ngủ ngon, nhưng cô không trả lời cậu.

Rõ ràng trước kia ít nhất cô cũng sẽ gửi lại biểu tượng cảm xúc...

Buổi tối khi đi ngủ, Ninh Tây Cố có một giấc mơ. Cậu mơ thấy bản thân đi tìm Nhạc Quỳnh Quỳnh, nhìn thấy trên đầu cô có dãy số liệu hồng nhạt. Cậu vô cùng khó chịu, không biết đó là cái gì.

Sau đó, cậu quét nhà cho Nhạc Quỳnh Quỳnh, dãy số liệu hồng nhạt liền tăng lên. Ninh Tây Cố hiểu ra, ồ, đó là mức độ hảo cảm.

Nếu như thật sự có thể cụ thể như vậy thì thật tốt. Ninh Tây Cố vô cùng vui vẻ. Vậy không phải cũng giống làm bài và chơi game, buộc phải hoàn thành đầy đủ các nhiệm vụ, là có thể làm cho số liệu tăng lên sao?

Ninh Tây Cố tràn ngập động lực đứng lên làm việc.

Nấu cơm cho Nhạc Quỳnh Quỳnh, độ hảo cảm +5.

Giúp đỡ đối phó với bạn trai cũ, độ hảo cảm +5.

Mắng người phụ nữ xấu xa giúp Nhạc Quỳnh Quỳnh, độ hảo cảm +10.

Nửa đêm đến cửa hàng tiện lợi tìm Nhạc Quỳnh Quỳnh, độ hảo cảm +15.

Cậu bỏ qua hình tượng của mình, vô cùng chăm chỉ cố gắng cày độ hảo cảm của Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Thấy thái độ của Nhạc Quỳnh Quỳnh đối với cậu ngày càng dịu dàng, không còn vênh mặt hất hàm sai khiến như trước...

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhỏ nhắn xinh đẹp ở trong giấc mơ của cậu còn có hai chiếc tai thỏ trắng xù xù, vô cùng đáng yêu nháy nhót đến trước mặt cậu, đứng vững, ngẩng mặt, hơi mỉm cười với cậu: “Bé thanh cao à.”

Cậu bị sự đáng yêu của cô làm cho choáng váng, hỏi: “Làm sao thế?”

Đột nhiên lúc đó, sắc mặt của Nhạc Quỳnh Quỳnh biến đổi, cười vô cùng u ám, hỏi: “Vì sao lại không trả lời tin nhắn của tôi?”

Độ hào cảm -50

Ninh Tây Cố: “...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Cậu chính là một con cún con, lại dám cắt đứt liên lạc với tôi?!”

Độ hào cảm -50.

Ninh Tây Cố: “...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Khi bị tôi phát hiện, cậu còn lôi lôi kéo kéo với cô gái khác?”

Độ hào cảm -50.

Ninh Tây Cố: “...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Hơn nữa, con mẹ nó, cậu vẫn luôn lừa tôi? Cậu còn giả nghèo với tôi??”

Độ hào cảm -500.

Ninh Tây Cố lo lắng, giải thích cho bản thân: “Nhưng mà, nhưng mà, tôi không biết tôi lại quan trọng như vậy đối với chị. Tôi còn tưởng rằng chị không có tôi cũng được.”

Tai thỏ trên đầu Nhạc Quỳnh Quỳnh “Phốc” một cái liền biến mất, sừng ác ma xuất hiện. Cô biến ra một khuôn mặt trang điểm hắc ám, hừ lạnh nói: “Đúng vậy. Nhưng cậu là cún con của tôi, cậu phải nghe lời tôi. Tôi không thể nào không để ý đến cậu, cậu không thể nào không để ý tới tôi. Nếu có lần sau, tôi sẽ vứt cậu đi.”

Ninh Tây Cố trơ mắt nhìn bản thân giống như con kiến chuyển nhà, tích góp từng chút độ hào cảm, chỉ trong một đêm đã trở về như

ban đầu. Rớt xuống không thì thôi đi, còn rớt đến giá trị âm. Đây chính là đả kích lớn nhất cuộc đời cậu.

Ác mộng này dường như không có quá nhiều nội dung, nhưng lại dày vò cậu suốt một đêm. Ngày hôm sau lúc Ninh Tây Cố bị đồng hồ báo thức đánh thức, cảm thấy cả người đều như đã kiệt sức, vô cùng mệt mỏi.

Cậu còn không quan tâm đến mệt mỏi, việc làm đầu tiên sau khi tỉnh dậy là xem Nhạc Quỳnh Quỳnh có trả lời tin nhắn của cậu hay không.

Vừa nhìn, không có.

Ninh Tây Cố thờ dài.

... Xem ra lại phải bắt đầu tăng độ hào cảm một lần nữa.

Nhưng, kỳ thực tập vốn dĩ rất bận rộn.

Lúc Ninh Tây Cố tan làm thì công ty của Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng tan làm, cậu muốn đi làm culi cũng không được.

Đạo này, ngày nào cậu cũng gửi cho Nhạc Quỳnh Quỳnh hàng trăm tin nhắn, mới có thể nhận được một tin trả lời.

Câu trả lời còn là: “Cậu có thấy phiền không?”

Ninh Tây Cố cứ nửa đêm lại đi qua đó tặng hoa một lần.

Hoa được Nhạc Quỳnh Quỳnh nhận lấy, còn người thì bị nhốt ở bên ngoài, bị đông cứng hết nửa buổi tối

Thời gian cứ thế trôi qua trong nháy mắt.

Ngày 29 Tết, Nhạc Quỳnh Quỳnh xử lý hết toàn bộ công việc của công ty. Trên trang chủ của cửa hàng đăng thông báo tạm dừng

buôn bán, cầm lên chiếc vali màu đỏ mà cô đã thu dọn xong, bế Bong Bông, tự mình lái xe về nhà.

Ninh Tây Cố gửi tin nhắn cho cô: [Chị ơi, tôi nhìn thấy xe của chị. Chị xuất phát về quê sao?]

[Chị đi đường cẩn thận.]

[VẬY TÔI CŨNG VỀ NHÀ ĐÂY.]

Nhạc Quỳnh Quỳnh vốn dĩ không muốn trả lời, nhưng nghĩ lại, năm mới vẫn nên tốt bụng một chút. Cô không mặn không nhạt mà trả lời: [Cậu cũng cẩn thận.]

Ninh Tây Cố trả lời lại chỉ trong một giây: [Được, tôi sẽ cẩn thận. Qua Tết chờ đến khi chị về, tôi muốn tặng chút quà cho chị. Đến lúc đó tôi có thể đi gặp chị không?]

Tặng quà gì? Nhạc Quỳnh Quỳnh có dự cảm xấu: [Đến lúc đó rồi nói sau.]

Chương 27

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Vương Linh

Beta: Yam

Nhạc Quỳnh Quỳnh lái con BMW của cô về quê nhà, thực sự không cần khoa trương quá.

Trước đây cứ mỗi dịp lễ tết là cô lại sợ phải về nhà gặp họ hàng. Bởi vì lúc bé học lực của cô bình thường, cũng không phải là đứa trẻ thường được trưởng bối trong nhà khen ngợi. Mỗi lần bị hỏi đến thành tích là cô rất xấu hổ, không biết nên trả lời thế nào.

Hai năm nay cô buôn bán kiếm được không ít tiền lời, xoay mình đổi thế, nghiễm nhiên trở thành hình mẫu thành công trong miệng các trưởng bối.

Cô tự cảm thấy bản thân áo gấm về làng, hôm nay còn ăn mặc đặc biệt long trọng, rêu rao gây sự chú ý.

Năm ngoái cô bỏ ra hai ba triệu xây cho bố mẹ một căn biệt thự nhỏ trên mảnh đất có vị trí tốt nhất trong trấn, hơn nữa còn có vườn hoa trong nhà.

Người sống ở đây đều là người có tiền, thế nên con BMW của cô cũng không tính là hút mắt.

Sau khi dừng xe xong.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không đi thẳng vào trong nhà mà chạy ra ngoài tìm một góc độ chụp toàn cảnh, cô muốn khoe khoang với Ninh Tây Cố như một thói quen.

Lúc chụp xong tính gửi đi thì cô mới nhớ ra. Không được, Ninh Tây Cố còn đang bị cô tống vào lãnh cung, chưa cho ra đâu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh tức giận từ bỏ.

Bố mẹ đều đang bận bịu trong phòng bếp, trên bàn đã bày sẵn mấy món như sườn xào chua ngọt, tôm kho, đậu hũ ky, tất cả đều là những món cô thích ăn.

Người ta hay nói trẻ con nhà nghèo thường hiểu chuyện sớm. Nhà bọn họ mặc dù không tính là nghèo, thế nhưng cũng không phải gia đình giàu có gì. Tuy là không có tiền cho Nhạc Quỳnh Quỳnh học piano, học võ đạo, nhưng Nhạc Quỳnh Quỳnh lại được sống trong sự nuông chiều yêu thương từ nhỏ đến lớn, cơm bưng nước rót, áo đến dang tay. Bị bố mẹ nuông chiều quen rồi, thế nên trình độ cơm nước dọn dẹp của cô chỉ là ẩu tả làm đại cho qua thôi.

Bây giờ càng nghiêm trọng hơn.

Chỉ khi Bong Bồng bị Nhạc Quỳnh Quỳnh ôm trong lòng kêu “Meo” một tiếng thì bố mẹ cuối cùng mới phát hiện ra cô đã trở về.

Mẹ lau tay vào tạp dề nói: “Cục cưng, con về rồi à? Hành lý cứ để đó đi, nặng lắm phải không, để chút nữa bố xách lên phòng cho con nhé.”

Bố mẹ dành cả dãy lầu ba cho cô, phòng của cô cũng được trang trí tỉ mỉ theo ý cô muốn, tất cả sách vở khi cô còn đi học đều được bảo quản cẩn thận. Ngay cả bức tranh cô vẽ hồi mẫu giáo bố cũng giữ lại cho cô, xếp ngăn ngăn gọn gàng trong phòng làm việc kiêm phòng sách. Hơn nữa còn có hai mươi cuốn album chứa hình từ nhỏ đến lớn của cô, mỗi năm một quyển.

Bong Bồng vừa được đặt xuống thì đã trốn xuống dưới sofa nhanh như một làn khói.

Mẹ nói: “Phải chờ thêm chút nữa mới nấu xong cơm, ra ngoài xem tivi trước đi con.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh làm bộ: “Mẹ, để con phụ mẹ nhé!”

Mẹ cứng chiều: “Phụ gì chứ? Con mới đi làm về mà lại để con làm việc thì không được. Con cứ đi chơi đi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh vô cùng không biết xấu hổ mà quay đầu đi chơi.

Cô xem một bộ phim truyền hình, đến khúc đặc sắc còn cười ha ha lấy điện thoại ra chụp lại, vô thức mở cuộc hội thoại với Ninh Tây Cố lên.

Bỗng chốc lại mất hứng.

Í, sao cô lại phản xạ theo điều kiện nữa rồi?

Phải nhịn một chút.

Nhạc Quỳnh Quỳnh tắt điện thoại.

Chẳng bao lâu sau, cơm nước cũng được nấu xong.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngồi vào bàn ăn, đang tính động đũa thì mẹ hỏi: “Con có đưa cậu bạn đẹp trai đó về nhà không?”

Bố liếc nhìn: “Cậu bạn đẹp trai nào?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh lập tức ngồi ngay ngắn, bác bỏ tin đồn: “Mẹ, con đã nói rồi, chỉ là bạn bè bình thường mà thôi.”

Mẹ gạt đầu, tiếp tục nói: “À, vậy con chưa có bạn trai phải không? Các dì các cô của con đều muốn giới thiệu đối tượng cho con đấy, có mấy người đang xếp hàng rồi, nếu cảm thấy có hứng thú thì gặp mặt thử xem.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng chẳng thích thú gì với việc này. Quê của cô thì được anh chàng nào tốt chứ, những người có chút chí hướng đều ra ngoài xông pha cả rồi, hơn nữa những người ưu tú tầm tuổi cô thì đều đã là hoa có chủ cả. Nam thần học bá mà cô ngưỡng mộ thì còn đi học con mẹ nó đều kết hôn hết rồi!

Hơn nữa cô cảm thấy bản thân càng ngày càng kén chọn, không muốn tiếp tục chọn lựa nữa, ít nhất cũng phải là một người có thu nhập ngang ngửa cô nhỉ? Nếu không thì trông đẹp trai cũng được, ít nhất trình độ nhan sắc cũng phải cùng cấp bậc với Ninh Tây Cố!

Lúc cô còn đang nghĩ ngợi thì mẹ nói tiếp: “Nhưng mà theo mẹ thấy thì mấy anh chàng đó không đẹp trai bằng cậu bạn chụp chung với con đâu, mẹ nghĩ con sẽ không thích thế nên không nói cho con biết. Chỉ có điều cũng có mấy người có bằng cấp cao.”

“À.” Nhạc Quỳnh Quỳnh múc canh thịt bỏ vào bát cơm khiến cơm nát ra như cháo: “Cậu ấy là sinh viên đại học Z.”

Bố ngồi một bên hỏi: “Ai vậy?”

Hai mẹ con vẫn chuyên chú nói chuyện, mẹ gật gật đầu: “Thế à, thế thì bằng cấp của người kia cũng chẳng phải là cao... Mẹ giúp con từ chối nhé, sắp qua năm mới, cục cưng nhà chúng ta về nhà nghỉ ngơi, cũng không cần vội vàng tìm mối thế. Con còn trẻ, cứ chuyên tâm kiếm tiền trước cũng được.”

Bố vô cùng nóng nảy hỏi: “Rốt cuộc hai mẹ con đang nói đến ai vậy??”

Bấy giờ mẹ mới dời tầm mắt lên người bố, tức giận nói: “Có nói ông cũng biết đâu.”

Bố bị mắng lập tức ngậm miệng không dám hỏi nữa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vốn còn muốn đi khoe khoang một vòng, thế nhưng cô vừa về đến nhà là nằm ườn trên ghế sofa, chẳng muốn đi

đâu nữa cả.

Vô cùng thoải mái, nhà vĩn viển là tổ ấm hạnh phúc của cô.

Cô thay đồ ngủ rồi là biến thành một con lười thích nằm, hết ăn lại ngủ, hết ngủ lại ăn. Chờ đến mừng một khi phải đi thăm hỏi họ hàng người thân, cô lại hoá thân thành mỹ nữ, xinh đẹp gọn gàng đi gặp người khác.

Từ sau khi cô mở công ty, cuối năm là mùa buôn bán chạy nhất năm, công việc dồn dập thay nhau kéo tới, cô căn bản không có thời gian nghỉ ngơi.

Ngay cả bây giờ, cô cũng phải bớt chút thời gian kiểm tra xem trong tiệm có chuyện gì xảy ra không?

Sau khi ăn cơm xong, cô lại trở về ổ chăn trong phòng mình, vừa chơi game với bạn vừa mở mic lên tám chuyện.

Nói một hồi cuối cùng lại nhắc tới Ninh Tây Cố.

“Cậu với cậu trai bao làm hoà rồi à?”

“Chưa đâu, đợi qua năm rồi tính. Hôm nay cậu ta còn tìm mình, bảo cậu ta cũng về nhà rồi, còn nói sau khi trở lại sẽ đem theo quà cho mình. Không biết là quà gì nữa?”

“Ngoan thế rồi còn gì, tính ra còn tốt hơn Cừu Tuấn nhiều, lần nào cũng đến tay không. Cậu muốn anh ta mua quà cho, mà anh ta trông cứ như bị ai ép uống ghê lắm vậy.”

“Cũng không biết tính tặng cái gì đây, trông cậu ta có vẻ rất tự tin có thể khiến mình nguôi giận.”

Cứ ngồi chơi game mãi, thời gian chẳng biết từ lúc nào đã qua mười hai giờ.

Điện thoại bỗng dưng nhận được thông báo có tin nhắn mới.

Nhạc Quỳnh Quỳnh mở ra xem thì thấy là tin nhắn Ninh Tây Cố gửi, vừa đúng mười hai giờ, nội dung tin nhắn là chúc cô năm mới vui vẻ.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đắc ý, không nhịn được mà bật cười.

Doãn Tiểu Thiên hỏi: “Sao thế?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Không có gì, một chuyện nhỏ không đáng để tâm đến mà thôi.”

Ninh Tây Cố không bay về nước A.

Gia đình cậu đón năm mới trong căn nhà tổ ở quê, chỉ cách trường học hai ba giờ lái xe.

Đây là một căn nhà mang phong cách Trung Quốc cổ, có hòn núi giả, có đình lầu các nghi, nhưng trong phòng lại là thiết bị hiện đại.

Bình thường không có ai ở đây, nhưng vẫn có người tới dọn dẹp và tu bổ. Trước khi mẹ cậu qua đời, bà vẫn luôn tĩnh dưỡng trong khu nhà yên tĩnh này.

Ban ngày thì trông rất thanh nhã và yên tĩnh, nhưng đến đêm, cho dù có bật hết đèn lên vẫn khiến người khác cảm thấy u ám âm trầm.

Bố cậu vẫn chưa về, người làm vườn, đầu bếp, dì dọn dẹp đều ở nhà bên, chỉ có mình Ninh Tây Cố ở nhà chính.

Gió mùa đông gào thét ngoài cửa sổ.

Chẳng có chút hơi ấm của con người nào.

Ninh Tây Cố ngồi ở trên giường đọc sách, thỉnh thoảng lại nhìn màn hình điện thoại. Cậu ôm ấp hy vọng trong lòng mà nghĩ, đã qua năm mới rồi, chắc hẳn Nhạc Quỳnh Quỳnh sẽ không quá khó chịu với cậu nữa đâu nhỉ.

Nhưng không có gì cả.

Đợi đến sột ruột.

Ninh Tây Cố bật đèn, xuống lầu.

Cậu xuống nhà kho dưới hầm, cánh cửa này có mật mã.

Bởi vì ở bên trong cất giữ trang sức cao cấp của mẹ cậu, Ninh Tây Cố nhìn một vòng.

Cậu nhớ mang máng là có một lần bố và mẹ cãi nhau to, đến hôm sau mẹ nhận được một sợi dây chuyền kim cương, thế là hai người họ lại làm lành với nhau.

Phụ nữ mà, ai chẳng thích trang sức đẹp để sáng bóng.

Với dạng phụ nữ ham hư vinh như Nhạc Quỳnh Quỳnh, có lẽ sẽ càng vui hơn khi nhận được món quà như này!

Ninh Tây Cố cảm thấy có một bộ vòng cổ, bông tai làm bằng hồng ngọc rất hợp với Nhạc Quỳnh Quỳnh, nhưng cậu có chút do dự, nếu tặng thứ này chẳng phải là tự để lộ cấp bậc của mình còn gì? Thế nên cậu lại để về chỗ cũ.

Cậu rời khỏi nhà kho, đi đến phòng để quần áo.

Mẹ cậu còn để lại rất nhiều váy dạ hội cao cấp, giá trị mỗi bộ đều từ mấy trăm nghìn đến một triệu.

Cậu nghĩ, vậy thì tặng váy đi!

Cậu tính hỏi thử người thiết kế cao cấp may váy cho mẹ trước đây, rồi mua cho Nhạc Quỳnh Quỳnh hai bộ váy, đến lúc đó cứ nói với cô là tìm người đặt may. Vừa nghĩ tới phản ứng của Nhạc Quỳnh Quỳnh khi nhận được món quà này thì Ninh Tây Cố lại cảm thấy chờ mong và có chút thú vị.

Chạng vạng ngày ba mươi tết.

Bố đã về tới nhà.

Hai bố con vẫn ăn cơm tất niên với nhau như cũ, vẫn là một khoảng lạnh tanh, không hề có chút không khí năm mới nào cả.

Bố cậu không có anh chị em nào khác, thế nên trong nhà họ Ninh chỉ có hai bố con bọn họ.

Ninh Tây Cố cơm nước xong xuôi thì đứng dậy rời đi.

Cậu cảm thấy rất buồn chán, cũng chẳng có tâm trạng đâu mà chơi game hay coi TV. Cậu rảnh đến mức bắt đầu lôi sách vở ra làm bài tập, định bụng rửa sạch nỗi nhục lần trước.

23:55

Điện thoại của Ninh Tây Cố vang lên chuông báo, cậu để bút xuống, bắt đầu chuẩn bị cho công cuộc tranh giành vị trí người đầu tiên nhắn “Chúc mừng năm mới” cho Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Cậu nhìn chăm chăm vào múi giờ Bắc Kinh.

Chỉ còn ba phút... hai phút... một phút.

Mười giây đếm ngược.

... Năm, bốn, ba, hai, một.

Ninh Tây Cố nhanh chóng gửi tin, nội dung chỉ có một câu: [Chị, năm mới vui vẻ.]

Lần này Nhạc Quỳnh Quỳnh trả lời rất nhanh: [Năm mới vui vẻ nhé [Cười].]

Sau đó, thông báo Nhạc Quỳnh Quỳnh chúc mừng năm mới trong nhóm hiện lên.

Điều này khiến Ninh Tây Cố có chút thất vọng. Trong lòng Nhạc Quỳnh Quỳnh, cậu vẫn chưa được xếp vào hàng đãi ngộ đặc biệt.

Ninh Tây Cố mở vòng bạn bè của Nhạc Quỳnh Quỳnh lên xem.

Nhạc Quỳnh Quỳnh mới đăng mấy tin mới, rất nhiều hình, tấm nào trông cũng rất ồn ào náo nhiệt. Hình như cô rất vui vẻ, trong những tấm hình cô chụp, ngay cả những món ăn bình thường trông còn ngon hơn mấy món do đầu bếp cao cấp mà nhà cậu đặc biệt mời tới nấu.

Cô còn quay một đoạn video hài hước gắn với bố mẹ, một nhà ba người vui vẻ hòa thuận. Ninh Tây Cố vừa cảm thấy hơi quê vừa thấy có chút hâm mộ.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Ninh Tây Cố đi tảo mộ mẹ và anh hai với bố.

Ninh Tây Cố mặc một bộ vest màu đen nghiêm túc, giống như trước đây, cả quá trình hai bố con chẳng nói với nhau câu nào.

Trên đường trở về, bố hỏi: “Con thực tập thế nào rồi?”

Ninh Tây Cố: “Rất tốt.”

Bố: “Bố đã hỏi qua rồi, mọi người đều nói con làm việc rất tốt, không ngừng cố gắng.”

Ninh Tây Cố: “Dạ.”

Tư tưởng Ninh Tây Cố không tập trung, buồn chán đến mức nôn nóng. Hồi trước vào những lúc như này cậu cũng cảm thấy vô cùng khó khăn, bây giờ vì có sự xuất hiện của Nhạc Quỳnh Quỳnh, sự nhẫn nại của cậu càng kém hơn trước. Ninh Tây Cố do dự trong chốc lát, thử dò hỏi: “Bố, nếu không còn chuyện gì nữa thì mấy ngày nghỉ này con có thể đi du lịch không?”

Bố nhìn cậu, nói: “Có thể.” Ông không hề hỏi cậu muốn du lịch nơi nào: “Con nhớ cẩn thận đấy, đưa theo vệ sĩ cũng được.”

Ninh Tây Cố: “Không cần phải thế đâu.”

Ông im lặng không nói, lông mày nhíu chặt, ấn đường xuất hiện những nếp nhăn dày: “Nhớ chú ý báo bình an. Năm nay bố sẽ bắt đầu dẫn con đi tham gia mấy buổi tiệc rượu, để mọi người dần quen biết con.”

Ninh Tây Cố chẳng quan tâm đến việc này.

Mùng hai tết, Ninh Tây Cố rời nhà đi thẳng đến quê nhà Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Cậu muốn gặp Nhạc Quỳnh Quỳnh một chút.

Coi như là ra ngoài hít thở.

Tối mùng hai tết.

Nhạc Quỳnh Quỳnh mới chúc tết họ hàng về, tẩy lớp trang điểm, đắp mặt nạ dưỡng da, chuẩn bị bắt đầu vui vẻ chơi game thì đột nhiên nhận được tin nhắn của Ninh Tây Cố: [Tôi mới từ nhà đến quê chị, có thể gặp chị chút không?]

Nhạc Quỳnh Quỳnh bật dậy từ trên giường: [Cậu tới làm gì???]

Ninh Tây Cố: [Không vì gì cả, tôi chỉ muốn gặp chị thôi.]

Nhạc Quỳnh Quỳnh: [Cậu biết nhà tôi ở đâu không?]

Ninh Tây Cố: [Không biết, tôi chỉ biết trấn mà chị ở thôi.]

Thằng nhóc này... thằng nhóc này, sao giống con cún con sau khi bị chủ nhân vứt bỏ thì vượt ngàn dặm xa xôi trở lại tìm chủ thế này?

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ bản thân nên cứng rắn lên, mặc kệ cậu ta, thế nhưng nghĩ lại thì, tết nhất thế này mà Ninh Tây Cố còn chạy đến đây, có khi là do trong nhà xảy ra chuyện...

Cô nhớ là cậu từng nói quan hệ giữa cậu và bố không tốt.

Ngay tức thì trong não Nhạc Quỳnh Quỳnh hiện lên đủ các loại phim mẹ kế bắt nạt con chồng đặc sắc.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thở dài, trả lời: [Được rồi, cậu đến đây đi! Cậu đến đường xx, tôi ra gặp cậu!]

[Đến nơi rồi thì chụp một tấm hình gửi cho tôi, tôi đến tìm cậu.]

Ninh Tây Cố tìm được đến địa chỉ không rõ ràng mà Nhạc Quỳnh Quỳnh đưa cho. Cậu cũng coi như may mắn, lần đầu đi mà đã có thể trực tiếp đến được đầu đường bên ngoài nhà Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Cậu vừa nhìn đã nhận ra ngôi biệt thự ở quê mà cô khoe trên vòng bạn bè.

Nhưng cậu nghĩ, Nhạc Quỳnh Quỳnh đã không cho cậu tìm đến tận cửa thì có nghĩa là cô không muốn bố mẹ biết đến cậu.

Từ trước đến nay Ninh Tây Cố vô cùng nghe lời, Nhạc Quỳnh Quỳnh nói thế nào thì cậu sẽ làm thế đó, cậu sẽ không tự mình tìm đến cửa.

Ninh Tây Cố đứng trước cửa nhà Nhạc Quỳnh Quỳnh, nhìn qua một hồi rồi nhấc chân rời đi.

Nhưng chưa đi được mấy bước thì cậu lại gặp một người phụ nữ trung niên, Ninh Tây Cố thấy đối phương khá quen mắt nên nhìn thêm vài lần.

Đối phương cũng nhìn cậu chăm chăm, nhìn qua nhìn lại một hồi, lúc đến gần nhau thì người phụ nữ đó đột nhiên nói: “Chàng trai trẻ,

cậu là bạn của Mỹ Lệ nhà chúng ta phải không?”

Ninh Tây Cố nhất thời không phản ứng kịp. Mỹ Lệ, à đúng rồi là Nhạc Mỹ Lệ... Cậu không biết mình có nên thừa nhận là bạn của Nhạc Quỳnh Quỳnh hay không nữa.

Bây giờ cậu mới nhận ra, dì này trông có mấy phần giống Nhạc Quỳnh Quỳnh, đây chắc hẳn là mẹ của Nhạc Quỳnh Quỳnh nhỉ! Đúng, chính xác rồi, cậu từng thấy dì ấy trong đoạn video ngắn của Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Ninh Tây Cố suy nghĩ một chút, lễ phép hỏi: “Chào dì...”

Dì kéo cậu lại, vui vẻ ngẩng đầu gọi: “Mỹ Lệ, có bạn con tới chơi này!”

Ninh Tây Cố: “!!!”

Ninh Tây Cố không kịp chạy thoát, cậu chỉ có thể hít một hơi lạnh, trước mắt như tối sầm lại.

Tiêu rồi, lần này tiêu thật rồi.

Chương 28

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Moon

Beta: Yam

Giọng nói tức giận của Nhạc Quỳnh Quỳnh yếu ớt truyền từ trên tầng xuống: “Mẹ! Không phải con đã nói ở bên ngoài không được gọi con là “Mỹ Lệ” sao?”

“Àm!”

Tiếng cửa sổ được hung hăng mở ra.

Ninh Tây Cố vùng ra, nhưng lại không thể vùng khỏi bác gái đang cầm lấy tay cậu. Cậu trơ mắt nhìn Nhạc Quỳnh Quỳnh ló đầu ra khỏi cửa sổ. Đầu tiên cô oán giận nói một câu “Ai vậy?”, sau đó cúi đầu xuống liền nhìn thấy Ninh Tây Cố.

Hai người lúng túng nhìn nhau.

Cả hai đều rơi vào trầm mặc.

Nếu như Ninh Tây Cố thực sự có tai và đuôi chó, nhất định lúc này đều sẽ rũ xuống. Ninh Tây Cố lắp bắp: “Xin, xin lỗi.”

Nhưng cậu vẫn dùng ánh mắt chờ đợi nhìn Nhạc Quỳnh Quỳnh. Cậu không mong đợi có thể có được thân phận gì, cũng không mong đợi được đón tiếp, chỉ là hèn mọn mà hy vọng Nhạc Quỳnh Quỳnh sẽ không trực tiếp nói “Con không quen biết cậu ta”.

Nếu như thế sẽ rất mất mặt.

Về điểm này, Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn nể mặt cậu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hừ lạnh một tiếng, không hề giả bộ không quen biết cậu, nhưng lại giả bộ không biết cậu sẽ tìm tới nhà, hỏi: “Sao cậu lại ở đây?”

Vẫn là không quá chào đón cậu. Ninh Tây Cố thầm thở dài trong lòng.

Nhưng dù sao cũng được gặp cô một lần. Chỉ cần như vậy, trong lòng cậu đã thỏa mãn, cảm thấy lại có thể đi đối mặt với người bố lạnh như băng của mình.

Ninh Tây Cố nói: “Tôi vừa đi ngang qua, thì nghĩ đến muốn gặp chị một chút...”

Những lời đã nói qua, nói lại một lần nữa.

Nhưng với tư cách là người được tỏ tình, tâm trạng của Nhạc Quỳnh Quỳnh hoàn toàn không giống với lúc trước khi đọc tin nhắn. Đặc biệt là khi cô ở trên cao, Ninh Tây Cố ở phía dưới, nhìn lên cô như thế này, giống như là đang khẩn cầu trước thần linh với một đôi mắt tràn đầy tình ý vậy.

Giống như muốn hiến dâng bản thân cho cô, lại không cầu xin ban cho bất cứ thứ gì.

Cho dù Nhạc Quỳnh Quỳnh có da mặt thật dày, cũng bị ánh mắt sáng rực này thiêu đốt. Cô cũng thực sự đỏ mặt, cảm thấy vô cùng xấu hổ, muốn chạy trốn, không muốn đối mặt với Ninh Tây Cố.

Cô nghĩ thầm, nhất định là do bẩm sinh Ninh Tây Cố có một đôi mắt quá đẹp.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không được tự nhiên mà nói: “Được, cậu đã gặp được rồi, có thể đi rồi chứ?”

Lại quay sang nói với mẹ cô: “Mẹ, mẹ đừng nắm lấy tay người ta nữa.”

Tim cô đập ngày càng nhanh, thậm chí cảm thấy may mắn khi có mẹ ở bên cạnh. Cô có thể cùng mẹ nói chuyện chuyển đề tài, dời tầm mắt đi để không nhìn tới Ninh Tây Cố.

Ninh Tây Cố vô cùng ngoan ngoãn “Vâng” một tiếng. Cậu di chuyển bước chân, lại ngẩng đầu lên, không biết phải nói gì, đành nói: “Chị, năm mới vui vẻ.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh tức giận nói: “Không phải cậu đã gửi rồi sao? Máy đọc lại à? Bảo cậu đi mà cậu không nghe thấy à?”

Ninh Tây Cố thất vọng, nhã nhặn lịch sự nói: “Tôi chỉ muốn chính miệng nói lại với chị một lần nữa thôi. Tôi không làm phiền chị nữa, đi đây.”

Nhưng mà lại bị mẹ của Nhạc Quỳnh Quỳnh bắt lại.

Mẹ Nhạc trách mắng con gái: “Sao con lại như thế? Bạn trai tìm đến nhà mà sao thái độ của con lại vậy, tốt xấu gì cũng phải chiêu đãi một chút chứ!”

“Bạn trai?!”

Từ này giống như là một quả bom nổ tung trong đầu Ninh Tây Cố, làm cho mặt cậu đỏ bừng lên: “Dì ơi, cháu không phải là bạn trai của Nhạc Quỳnh Quỳnh. Thật, thật sự không phải như vậy, cháu không có tìm đến đây...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh phụ họa, còn từ trên lầu chỉ cậu: “Đúng vậy, đúng vậy. Với lại mẹ xem cậu ta, hai tay trống trơn, cái gì cũng không mang theo, đây là bộ dạng đến thăm nhà sao? Nhìn cũng không giống như đến chúc tết, chiêu đãi cậu ta làm gì?”

Đúng vậy, làm sao cậu lại không mang theo quà tặng cơ chứ?

Ninh Tây Cố đứng thẳng người. Cậu không thể tin được bản thân lại phạm phải một sai lầm cấp thấp mà nghiêm trọng như vậy, hoàn

toàn bị Nhạc Quỳnh Quỳnh dắt mũi, lại quên mất cậu chỉ lên tới gặp cô một lần, căn bản không cần mang theo quà tặng.

Ninh Tây Cố lập tức nói: “Bây giờ em đi mua!”

Mẹ Nhạc nói: “Không cần mua, mua cái gì mà mua, cháu đến là tốt rồi.”

Nói xong, bà liền kéo Ninh Tây Cố vào trong nhà.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thấy không thể ngăn được, vội vã kéo lê dép lê, “Xoạch xoạch” mà chạy xuống dưới tầng.

Ninh Tây Cố vừa vào cửa, Bong Bồng nhìn thấy cậu thì rất nóng nhiệt, liền tiến lên cọ vào chân cậu, cọ qua cọ lại, cọ tới cọ lui.

Rõ ràng là vô cùng quen thuộc với cậu.

Ninh Tây Cố rất muốn chơi đùa cùng chú mèo, nhưng lại không dám.

Cậu lúng túng đứng giữa phòng khách.

Mà bố của Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng nghe thấy tiếng động, đi xuống tầng trước, đang đứng đối diện với Ninh Tây Cố, vẻ mặt giận hờn mà nhìn mèo con.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng đã xuống tầng.

Cả gia đình đều đến đông đủ.

Bố Nhạc cũng là người hiền lành, nhiệt tình đối đãi, vừa giận hờn mà nhìn chăm chăm mèo con vừa nói: “Nếu đã đến rồi thì ở lại cùng ăn cơm đi.”

Ninh Tây Cố không dám trả lời, nhìn thoáng qua Nhạc Quỳnh Quỳnh, như là đang chờ đợi chỉ thị của cô.

Tết nhất, đến cũng đến rồi.

Chẳng lẽ lại đuổi nhóc đáng thương này đi?

Làm như cô là người phụ nữ lòng dạ sắt đá vậy. Nhạc Quỳnh Quỳnh dùng thái độ như bị ép buộc, nói: “Đói bụng không? Được rồi, được rồi, ăn một bữa cơm đi.”

Lúc này nhìn từ xa, cô đã cảm thấy Ninh Tây Cố có chút đáng thương. Bây giờ nhìn gần, hình như càng đáng thương hơn.

Cô cảm thấy bản thân không phải là cô gái tốt bụng và hay mềm lòng cho lắm, nhưng Ninh Tây Cố luôn làm cô nhớ lại việc nhặt được Bong Bóng.

Bong Bóng vốn là một con mèo hoang, lúc cô nhặt được còn gầy trơ cả xương. Trong một lần vô tình gặp được nó, cô cảm thấy thật đáng thương. Sau khi cho ăn một bữa, mỗi ngày nó đều ngồi trước tiểu khu ăn vạ cô, làm nũng lấy lòng cô.

Cô là một người hết sức keo kiệt, vốn dĩ không muốn chi ra một đồng nào để nuôi mèo.

Nhưng thực sự cho ăn lại sinh ra tình cảm. Cuối cùng khi mùa đông sắp đến, cô vẫn là không nhịn được mà mang Bong Bóng về nhà.

Bố cô nói: “Bố sẽ làm thêm hai món mới.”

Nếu không có khách, bọn họ sẽ hâm nóng lại một ít đồ ăn còn rồi ăn qua loa thôi. Ăn Tết chính là như vậy, làm một lần bữa tối siêu thịnh soạn, sau đó mấy ngày tiếp theo đều ăn đồ ăn còn thừa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thấy mẹ cô đang đánh giá Ninh Tây Cố với vẻ mặt vô cùng hài lòng. Cô biết là mẹ cô lại nổi lên đam mê yêu thích cái đẹp.

Thế nhưng cho dù là người lặn lội trong giới những người nổi tiếng trên mạng, thậm chí còn gặp được vài ngôi sao nổi tiếng như cô, lần đầu tiên nhìn thấy Ninh Tây Cố, cũng bị vẻ đẹp của cậu làm mờ mắt.

Nếu không, lúc đầu cô cũng không mê muội đến mức đồng ý một yêu cầu vô lý, không đúng với lẽ thường như vậy.

Bản thân cô cũng bị mê hoặc, làm sao có thể trách mẹ cô không kiên định?

Muốn trách thì chỉ trách Ninh Tây Cố quá đẹp trai, lại rất giỏi giả vờ ngoan ngoãn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không hề cảm thấy Ninh Tây Cố là người thành thật, đặc biệt là có những lúc Ninh Tây Cố còn giả vờ đáng thương. Bây giờ, cô đang vô cùng hoài nghi chuyện mẹ cô gặp được Ninh Tây Cố đều là do cậu tỉ mỉ sắp đặt.

Với người có tâm tư thâm sâu như Ninh Tây Cố, hoàn toàn không phải là không có khả năng.

Ở bên này mẹ Nhạc đang nói chuyện với Ninh Tây Cố vô cùng vui vẻ.

“Cháu đang làm ở đâu?”

“Cháu còn đang đi học...”

“Nghiên cứu sinh à?”

“Là sinh viên ạ...”

“Nhỏ như vậy hả?”

“Cháu có đi thực tập kiếm tiền!”

“Năm nay cháu bao nhiêu tuổi?”

“22 ạ.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh liếc mắt, chết tiệt, rõ ràng mới tròn mười chín tuổi, qua năm mới, nhiều nhất cũng tính là hai mươi. Cậu ta còn có mặt mũi cộng thêm hai tuổi?!

Mẹ cô gật đầu: “VẬY CŨNG ĐƯỢC, CHỈ KÉM HAI TUỔI.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh lập tức vạch trần cậu: “Mẹ đừng nghe cậu ta nói. Cậu ta báo sai tuổi. Cậu ta mới tròn hai mươi tuổi thôi, kém con năm tuổi! Chính là một đứa nhóc.”

Ninh Tây Cố: “Cũng không hẳn là nhỏ, sang năm em đã đến tuổi kết hôn hợp pháp rồi.”

Mẹ cô nghe xong thì ngạc nhiên, nhìn dáng người của Ninh Tây Cố, nói: “Bọn nhóc bây giờ được nuôi dưỡng thật tốt, còn cao như vậy. Cháu là người phương Bắc sao?”

Ninh Tây Cố nói: “Là người phương Nam, quê của cháu ở xx.”

Mẹ cô nói: “VẬY CŨNG RẤT XA.”

Lại hỏi: “Gia đình cháu làm gì?”

Ninh Tây Cố nói: “Làm kinh doanh ạ.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh thật sự không thể chịu đựng được nữa. Cô thấy mẹ cô vô cùng hài lòng, chỉ hận không thể giúp cô quyết định luôn người bạn trai này.

Da đầu Nhạc Quỳnh Quỳnh tê dại, thấy không thể ngăn được, liền đi đến bên cạnh Ninh Tây Cố, nói: “Ngồi qua đó một chút.”

Ninh Tây Cố ngoan ngoãn ngồi sang bên cạnh, nhường lại vị trí trung tâm.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngồi xuống ở giữa cậu và mẹ cô.

Ninh Tây Cố ngồi vô cùng ngay ngắn. Cậu ngửi được hương thơm trên người Nhạc Quỳnh Quỳnh, đầu tiên còn ảo giác là cảm xúc nôn nóng, sau một lát, lại cảm thấy trong lòng càng ngứa ngáy.

Đang suy nghĩ thì Bong Bóng nhảy lên đùi cậu. Ninh Tây Cố đành phải chơi đùa cùng chú mèo để giảm bớt cảm giác xấu hổ của bản thân.

Bố của Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng từ phòng bếp qua đây.

Một nhà ba người bọn họ cùng nhau xem TV, chỉ là xem chương trình thời sự thôi mà cũng có thể ông một câu bà một câu, nói chuyện vô cùng náo nhiệt. Không có nội hàm gì cả, nhưng vui vẻ thì không cần có ý nghĩa, bởi vì nó chỉ là vui vẻ.

Ninh Tây Cố cũng chả có mấy lần đến nhà người khác làm khách, càng đừng nói là đến vào ngày lễ như này.

Cậu muốn nói chen vào, lại không có cách nào để tham gia, cảm thấy thật sự rất hâm mộ bầu không khí của gia đình Nhạc Quỳnh Quỳnh. Chỉ ngồi ở chỗ này đã đủ làm cho cậu cảm thấy thỏa mãn, cũng làm cậu không nhin được mà suy nghĩ. Khó trách Nhạc Quỳnh Quỳnh là một cô gái mỏng manh lại tỏa nắng như vậy, là do cô lớn lên trong hoàn cảnh tràn ngập yêu thương.

Các món ăn trên bàn cơm của nhà họ Nhạc không phải là cao lương mỹ vị gì, chỉ là những món ăn gia đình mà thôi. Một nồi canh gà, một đĩa rau xanh nóng hổi, cùng ba món mặn và hai món chay.

So với ngày hôm qua ăn cơm ở nhà cùng bố, Ninh Tây Cố lại cảm thấy hôm nay ngon miệng hơn nhiều. Cậu ăn sạch bát cơm trong một hơi, không đủ no, ngượng ngùng muốn xin thêm bát nữa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn cậu một chút, rồi đưa tay ra trước mặt cậu: “Đưa bát cho tôi.”

Ninh Tây Cố nào dám nhờ cô giúp mình xới cơm, giống như lúc cậu ở nhà Nhạc Quỳnh Quỳnh, đều là cậu... Không đúng, Nhạc Quỳnh Quỳnh không ăn bát cơm thứ hai, cậu cũng chưa từng xới bát thứ hai cho Nhạc Quỳnh Quỳnh, chỉ từng lấy cho cô bát canh thứ hai.

Ninh Tây Cố vội vàng nói: “Để tôi tự làm.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh hừ một tiếng.

Mẹ Nhạc lại rất nhiệt tình: “Không sao đâu, tiểu Ninh, muốn ăn thì ăn đi, không cần phải khách sáo.”

Ninh Tây Cố ăn hai bát cơm mà chỉ no một nửa. Cậu vẫn là không có mặt mũi nào ăn cơm điên cuồng ở nhà người khác.

Cơm nước xong xuôi, cậu còn chủ động nói: “Cháu giúp dì thu dọn bát đĩa.”

Mẹ Nhạc từ chối vài câu, nhưng Ninh Tây Cố vẫn kiên trì, thế là đành để cậu làm.

Mẹ Nhạc quay sang, kéo con gái nói: “Tuy rằng tuổi còn hơi nhỏ, nhưng không phải rất ngoan sao? Thời buổi này đều là con dâu đến nhà giúp đỡ làm việc nhà, mẹ căn bản chưa từng nghe nói có chàng trai nào đến thăm nhà bạn gái lại tranh làm việc nhà.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh có chút đắc ý, không nhịn được mà khoe: “Đều là do con dạy dỗ.”

“Lợi hại.” Mẹ cô tấm tắc khen ngợi: “Thằng bé thường đến nhà con à? Đi nhiều đến nỗi quen làm việc nhà luôn rồi?”

Lúc này, Nhạc Quỳnh Quỳnh mới phát hiện mình đã lỡ miệng, liền vội vàng ngậm miệng lại.

Mẹ cô lại nói: “Tối muộn rồi, nhà thằng bé còn rất xa, hay là cho cậu ấy ở lại đi. Cũng không phải là không có phòng cho khách.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh hơi do dự, nhưng vẫn nói: “Không cần đâu.”

Nếu đồng ý, cô có cảm giác như đã rơi vào cái bẫy của Ninh Tây Cố!

Ninh Tây Cố dọn dẹp xong bát đĩa.

Mẹ Nhạc còn lấy một cái túi lớn, nhét vào cho Ninh Tây Cố thật nhiều sủi cảo, bánh hấp, điểm tâm tự làm, vv để cậu mang về ăn.

Ninh Tây Cố càng thêm xấu hổ. Đột nhiên chạy đến nhà ăn một bữa không trả tiền thì thôi đi, thế mà cậu còn mang đồ ăn về.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Mẹ tôi cho cậu thì cậu cứ lấy đi.”

Ninh Tây Cố nhận lấy, nói cảm ơn. Cái túi vô cùng lớn, có hơi nặng, kéo xuống làm đau tay, nhưng cậu vẫn nắm thật chặt.

Cậu rất thích, dự định sẽ ăn hết toàn bộ.

Ninh Tây Cố cứ như vậy xách theo một túi đồ ăn lớn, cùng Nhạc Quỳnh Quỳnh đi ra ngoài.

Bên ngoài, tuyết đã bắt đầu rơi.

Giẫm lên tuyết sẽ có tiếng kêu khe khẽ như vò tờ giấy.

Nhạc Quỳnh Quỳnh có chút không vui, hỏi: “Có phải cậu cố tình tính kế tôi hay không? Con người cậu quá tâm cơ, lúc nào cũng như vậy, còn tôi thì ngốc, tôi không tính kế được cậu.”

Bước chân Ninh Tây Cố dừng lại, xoay người, nghiêm túc nhìn cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hơi sợ hãi: “Cậu, cậu lại muốn làm gì?”

Ninh Tây Cố nói một cách thật chân thành: “Nhạc Mỹ Lệ, đúng là tôi thường có ý xấu với chị. Tôi cũng thừa nhận tôi không phải là

người hoàn toàn chính trực, có một lúc nào đó tôi đã tính kế, cố ý muốn tiếp cận chị.”

“Nhưng lần này chắc chắn không phải.”

“Lần này tôi thật sự bởi vì muốn gặp chị nên mới đến.”

Chương 29

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Cos

Beta: Yam

Khoảnh khắc này dường như bị kéo dài.

Trong đêm tuyết tĩnh lặng, cậu nhìn Nhạc Quỳnh Quỳnh chăm chú, Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng đang nhìn cậu, ánh sáng trong mắt cô lấp lánh. Ảo ảnh trong đại não đang bành trướng, cậu cảm thấy giống như các vì sao tinh tú lấp lánh đã rơi vào dải ngân hà xinh đẹp.

Mọi thứ xung quanh cậu như mờ đi, khoảnh khắc và địa điểm này như không tồn tại, chỉ còn lại cậu và Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Tuyết đọng lại trên mi, chóp mũi và môi của Nhạc Quỳnh Quỳnh, bị sự dịu dàng làm cho tan chảy, biến thành những giọt nước trong suốt như pha lê.

Đặc biệt đáng yêu.

Đáy lòng Ninh Tây Cố đột nhiên dâng lên dũng khí, là dũng khí, không phải là bị kích động, khác với lần đầu tiên cậu nhìn thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh say rượu, cảm thấy cô đáng yêu, độc nhất vô nhị chứ không phải là xinh đẹp quyến rũ.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không thoa son, chỉ bôi một lớp dưỡng môi, sắc môi cô có màu hồng nhạt, hệt như màu của quả đào chưa chín kỹ.

Cậu rất muốn liếm giọt tuyết tan trên môi Nhạc Quỳnh Quỳnh, khao khát đến mức lòng ngứa ngáy khó chịu.

Cũng không biết sao lại thế này nữa.

Khi Ninh Tây Cố cất tiếng, cậu cảm thấy mình giống như đã mất đi chức năng ngôn ngữ, ngay cả việc nói chuyện cũng trở nên vụng về.

Vì vậy, những gì Nhạc Quỳnh Quỳnh thấy là, Ninh Tây Cố đỏ mặt, cúi đầu nói với cô: “Chị ơi, tôi hôn chị một cái được không?”

Thật ra Ninh Tây Cố rất hay nói những lời kiểu này với cô, cô biết Ninh Tây Cố luôn ôm ý đồ xấu với mình. Lúc bọn họ vừa mới quen, Ninh Tây Cố hờ tít là muốn chiếm tiện nghi của cô, cô vẫn luôn thấy Ninh Tây Cố không có ý tốt.

Nhưng rõ ràng lúc trước có vẻ giống một tên công tử ăn chơi trác táng, không đứng đắn, nhưng dạo gần đây càng ngày càng giống kiểu ngây thơ hơn...

Do vóc dáng cậu cao nên phải hơi cúi xuống để cô không có cảm giác cậu quá thanh cao, từ cao nhìn xuống.

Lúc trước cô còn giữ được bình tĩnh, có thể biết được khi nào Ninh Tây Cố đang giả vờ.

... Còn bây giờ, càng ngày càng không biết đường nào mà lần.

Ninh Tây Cố hỏi xong, sợ bị cô từ chối, cậu nín thở tập trung quan sát và phân tích ý nghĩa của từng biểu cảm dù là nhỏ nhất trên mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không thẳng thừng từ chối cậu như trước đây. Cô hơi nhú mày, trong hơi thở bối rối và sạch sẽ của thiếu nữ, tựa như một cô gái mới yêu, nửa úp nửa mở, ý chí yếu đuối, bị thu hút và cũng không tự chủ mà thu hút người khác.

Tim Ninh Tây Cố bỗng chốc càng đập nhanh hơn.

Giờ phút này, cậu không cảm thấy bầu không khí cực tuyệt vời khác trên người Nhạc Quỳnh Quỳnh như trước đây nữa.

Cuối cùng cậu đã tìm ra con đường đúng đắn trong một mê cung hỗn loạn, mở chính xác cánh cửa đầu tiên dẫn đến một kho báu lộng lẫy.

Ninh Tây Cố duỗi tay ra trước, cảm lòng không được mà muốn đặt tay lên má cô. Lúc sắp chạm vào rồi lại cảm thấy tay mình quá lạnh, sợ cô bị lạnh, cậu chỉ dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vén mái tóc dài của cô ra sau tai, để lộ cả gương mặt cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn ngằm cho phép hành động không đúng đắn của cậu như mọi khi.

Không ai lên tiếng.

Chỉ là hình như không khí xung quanh cũng nóng lên cùng với nhiệt độ trên mặt của họ, làm tan chảy tuyết phiêu bồng.

Ninh Tây Cố cúi đầu như sợ quấy nhiễu đến cô, âm thầm tiến đến gần cô.

Gần đến mức chỉ còn khoảng một centimet.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đỏ bừng mặt, chờ được hôn, nhưng Ninh Tây Cố, người luôn bình tĩnh trong mọi việc lúc này đây lại như một kẻ ngốc. Cô có thể cảm nhận được cậu hồi hộp đến mức nào. Một Ninh Tây Cố thông minh như vậy lại trở nên rụt rè và vụng về, muốn hôn cô, nhưng lại sợ làm cô không vui.

Hai chóp mũi nhẹ nhàng cọ vào nhau một lúc.

Có hơi ươn ướt.

Không phân biệt được nước trên chóp mũi là nước tuyết tan hay là mồ hôi thấm ra do hồi hộp.

Nhưng Ninh Tây Cố vẫn chưa hôn xuống.

Cậu đang ngu ngơ tìm góc độ, mỗi lần tiến lại một chút, tim cô như bị ai đó nắm lấy, thế mà cậu lại giãn ra một khoảng nhỏ.

Cô biết Ninh Tây Cố không phải đang trêu đùa mình, là do cậu quá hồi hộp, làm cô cũng hồi hộp theo luôn.

Làm Nhạc Quỳnh Quỳnh bắt đầu thấy bực mình.

Trai trẻ chưa từng yêu đương đúng là phiền phức, thường ngày giả bộ thanh cao cho lắm, đến lúc này cũng là đồ ngốc thôi.

Còn không hôn nữa thì cô sẽ tự làm luôn mất, có phải đàn ông không đây? Lề mề hết chỗ nói...

Cảm thấy như rất lâu.

Nhưng thật ra cũng chỉ mới có bốn năm giây.

Cô không kiên nhẫn nổi nữa, đôi môi mềm mại cuối cùng cũng dán lên.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy trong giờ khắc này mặt mình nóng vô cùng, tâm trí cô như có ngôi sao xán lạn đang tràn ra.

Mềm mại đến nỗi khiến hai người đều cảm thấy không chân thực, lòng như tan ra, chân tay luống cuống, tim thì đập nhanh vì hoảng loạn.

Này là hôn lên rồi phải không?

Nhạc Quỳnh Quỳnh mơ màng nghĩ, hình như cô... không bài xích nụ hôn của Ninh Tây Cố.

“Mỹ Mỹ?”

Tiếng của bố cô từ phía sau truyền tới.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hết như một con mèo bị đưa leo dọa sợ, ngay lập tức xù lông lên, mạnh mẽ đẩy Ninh Tây Cố ra. Dáng người Ninh Tây Cố cao to như vậy, thế mà lại bị cô đẩy ngã trên nền tuyết, cái túi cầm trong tay cũng rơi xuống.

Nhạc Quỳnh Quỳnh tự trợn tròn mắt trước: “A.”

Bố cô từ trong sân thò đầu ra hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh mặt đỏ tai hồng giả bộ như không có chuyện gì xảy ra: “Không, không có gì, cậu ấy bị trượt té.”

“Không có gì đâu ạ, bố, con tiễn cậu ấy rồi về liền.”

Ninh Tây Cố chậm chạp bò dậy từ mặt đất, cậu nhặt đồ vật lên để lại vào túi nhỏ, tiến về phía Nhạc Quỳnh Quỳnh một bước, cô lại lùi một bước theo phản xạ để tránh hiểu lầm. Cậu nói: “Chị, tôi đi đây.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn cậu một cái. Biểu cảm của Ninh Tây Cố như đang nằm mơ, sự lạnh lùng và thanh cao đã biến mất từ lâu, tựa như đang liều mạng kiếm chế tâm trạng kích động và vui sướng, nhưng có qua mắt được ai đâu cơ chứ.

Làm cho Nhạc Quỳnh Quỳnh không muốn đỏ mặt cũng khó, nhiệt độ cứ mãi không giảm.

Cô cảm thấy rất phiền, rất muốn làm bộ, rất muốn nói với Ninh Tây Cố: Cậu nhìn lại bản thân cậu xem đã biến thành cái dạng gì rồi, trên người toàn là tuyết bẩn thôi, cũng không biết vỗ cho sạch!

Nhưng lời đến miệng lại thành: “Khuya lắm rồi, cậu định về nhà bằng cách nào? Mua vé xe chưa?”

Ninh Tây Cố: “Chưa.”

“Tự lái xe đến?”

“Không.”

“Vậy đặt phòng khách sạn chưa?”

“Chưa luôn.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh trừng mắt nhìn cậu: “Vậy mà dám đến đây tìm tôi?”

Ninh Tây Cố còn đắm chìm trong nụ hôn của Nhạc Quỳnh Quỳnh, cười ngốc nghếch nói: “Tôi không kịp lên kế hoạch và chuẩn bị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh có chút ghét bỏ nói: “Mấy đứa nhỏ hay vậy lắm, muốn làm gì thì làm, không thèm suy nghĩ gì cả! Tết nhất có tiền cũng chưa chắc mua được vé, tìm được chỗ ở đâu!

“Thôi thôi, đi theo tôi trở về, tôi cho cậu ở ké một đêm, nhưng chỉ một đêm thôi đó.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không được tự nhiên kéo tay Ninh Tây Cố như thể đang cầm dây dắt chó, kéo cậu về nhà.

Mẹ Nhạc nhìn Ninh Tây Cố quay lại, cười vui vẻ: “Sao quay trở lại rồi?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh phàn nàn: “Cậu ấy không mua vé, cũng không đặt xe. Bây giờ mà đi đặt khách sạn thì làm gì có phòng. Để cậu ấy ở nhà chúng ta một đêm nha mẹ.”

Mẹ Nhạc vô cùng hiếu khách: “Được, dù sao phòng cho khách cũng để trống.”

Ninh Tây Cố vội nói: “Cảm ơn dì, quấy rầy mọi người quá...”

Ninh Tây Cố nghĩ thầm, bây giờ cậu phải cho người đưa quà mừng năm mới đến để không thất lễ mới được.

Ngày mai giả làm người giao hàng chuyển phát nhanh giao tới nhà.

Nhạc Quỳnh Quỳnh dặn dò mẹ Nhạc: “Mẹ, mẹ mau về phòng đi, con dẫn cậu ấy đến phòng cho khách.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy là cô bảo Ninh Tây Cố ở lại, không thể để mẹ cô thêm bận rộn. Cô dẫn cậu lên phòng cho khách ở lầu 3 ngay cạnh phòng cô.

Lúc đi ngang cửa phòng cô, Ninh Tây Cố vô tình nhìn thoáng qua, thấy một tủ kính lớn bày biện rất nhiều búp bê và quần áo nhỏ.

Nhạc Quỳnh Quỳnh dẫn Ninh Tây Cố vào phòng cho khách, mở tủ lấy một bộ chăn bông mới ra, sau đó lấy vỏ chăn định lồng ruột chăn vào, Ninh Tây Cố liền nói: “Để tôi tự làm.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh lập tức để xuống: “Vậy cậu tự làm đi.”

Nói xong, Nhạc Quỳnh Quỳnh thấy mình không còn chuyện gì nữa, chắc là có thể về phòng rồi.

Nhưng không khí hiện tại cứ lạ lạ, cô cảm thấy không được tự nhiên, mà chân lại như bị dính tại chỗ, không nhấc lên được.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngoảnh sang một bên, không nhìn cậu: “Vậy cậu ngủ đi nhé. Ngủ ngon. Có chuyện gì thì nhắn WeChat cho tôi.”

“Ngủ ngon.” Ninh Tây Cố cởi áo khoác đã bị dơ ra và nói: “Chị, tôi vui lắm đó.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không biết nói gì nữa, ghen hơn nửa ngày mới “Ờ” một tiếng.

Cô vội vội vàng vàng đi ra cửa.

Cô cảm thấy nếu như mình còn ở lại nữa thì sẽ bị hôn...

Nhạc Quỳnh Quỳnh về lại phòng mình và khóa cửa.

Cô đánh răng, rửa mặt, skincare xong thì cởi áo ngủ nhưng màu san hô ra, chui vào ổ chăn ấm áp của mình.

Phòng hai người chỉ ngăn bởi một vách tường.

Nhạc Quỳnh Quỳnh trượt xuống, nửa mặt bị che lại. Mỗi khi nhắm mắt lại là cô nghĩ ngay đến vẻ mặt Ninh Tây Cố khi hôn mình. Không được nghĩ, hể nghĩ đến là lòng lại loạn cào cào cả lên.

Cô lẩm bẩm: “Có cần phải như vậy không... Cũng không phải học sinh cấp 3, còn làm vẻ ngây thơ như vậy...”

Cô nghĩ, bây giờ Ninh Tây Cố chắc đang đắc ý lắm ha? Hối hận quá đi, nhất định cái đuôi của cậu vểnh lên tận trời rồi.

Ninh Tây Cố đúng là có chút đắc ý, nhưng phần lớn là kích động.

Cậu không thể kiềm chế được sự phấn khích của mình, cảm xúc trong cậu như đang sôi trào.

Cậu không thấy buồn ngủ tí nào.

Nhớ mãi nụ hôn môi với Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Nghĩ đi nghĩ lại, thậm chí là nghĩ theo phương diện triết học luôn, tại sao hôn môi lại khiến cậu phấn khích đến vậy? Nếu theo góc độ sinh sản, rõ ràng hành động hôn môi không đạt được mục đích tạo ra thế hệ sau, sao mọi người lại thích hôn môi chứ?

Trước đây cậu luôn cảm thấy chuyện hôn môi này chỉ tổ trao đổi vi khuẩn ở khoang miệng thôi, nhưng hôm nay không hiểu sao lại hôn Nhạc Quỳnh Quỳnh. Hơn nữa nếu lần sau có cơ hội, cậu vẫn muốn hôn cô tiếp, nhưng mà lần sau là bao giờ đây?

Không thể tĩnh tâm được luôn.

Ninh Tây Cố kích động mãi đến hơn 4 giờ sáng mới ngủ.

Tất nhiên, cậu không muốn dậy muộn khi làm khách ở nhà người khác, nên trước khi ngủ cậu đã đặt báo thức.

Kết quả ngủ một giấc, lúc cậu tỉnh dậy thì đã gần 10 giờ.

Ninh Tây Cố tỉnh táo ngay lập tức.

Sao đồng hồ báo thức lại không reo, cậu kiểm tra thì phát hiện mình cài 8 giờ tối! Đây thực sự là lần đầu tiên trong đời cậu đặt nhầm báo thức. Tối qua đầu óc cậu để đâu không biết?

Ninh Tây Cố tranh thủ thời gian rời giường và rửa mặt.

Tối qua, cậu đã giặt sơ bụi bẩn trên quần áo, treo dưới điều hòa nên đã được hong khô rồi.

Ninh Tây Cố mặc quần áo xong thì xuống lầu.

Nghe thấy tiếng cười rôm rả từ phòng khách vọng lên, hình như có rất nhiều người. Ninh Tây Cố sững lại ở nửa đường, không đi xuống tiếp, cậu nhú mày nghĩ: “Nhà Nhạc Quỳnh Quỳnh chắc đang có khách? Bây giờ cậu đi xuống có vẻ không tốt lắm...”

Đang nghĩ ngợi.

Mẹ Nhạc đúng lúc đi ngang qua, nhìn thấy cậu, liền nói: “Tiểu Ninh, dậy rồi à, Mỹ Mỹ đang ở lầu hai, lên chơi với con bé đi.”

Ninh Tây Cố đành phải căng da đầu đi lên. Trong phòng khách lầu 2, mấy đứa nhỏ đang chạy nhảy trên ghế sofa và thảm.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đứng giữa đám trẻ đó. Cô mặc một chiếc áo hoodie và quần thể thao, tóc búi củ tỏi, đang chơi trò Mario Party với ba đứa nhóc, chơi tới mức khoa chân múa tay, thật sự vô cùng đầy sức sống.

Chơi đến chỗ mắc cười, cô cùng bọn nhỏ cười rộ lên, hòa vào trong đó, không có chút nào là không ăn nhập.

Thấy cậu lại đây.

Nhạc Quỳnh Quỳnh quay đầu lại, nhìn cậu bằng đôi mắt tràn ngập ý cười: “Buổi sáng vui vẻ!”

“Oa!”

Bọn trẻ cũng chú ý tới anh đẹp trai vừa xuất hiện, giống như đàn kiến nhỏ người thấy kẹo mật, lập tức ùa lại, bao vây Ninh Tây Cố, chạy vây quanh kéo cậu đến.

Bọn trẻ cất giọng non nớt vô tư thảo luận về cậu:

“Anh ơi, anh đẹp trai quá!”

“Chị Mỹ Mỹ, anh này là ai vậy?”

“Ngốc quá, tất nhiên là bạn trai của chị Mỹ Mỹ rồi!”

“Chị Mỹ Mỹ thật là lợi hại!”

Thế mà lại được ngầm thừa nhận là bạn trai Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Ninh Tây Cố chưa từng gặp phải tình huống thế này, tay chân luống cuống, cảm thấy rất vui vẻ lại kèm chút xấu hổ nữa.

Chương 30

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Vương Linh

Beta: Yam

Các bạn nhỏ cũng chẳng lớn bao nhiêu, Ninh Tây Cố sợ không cẩn thận sẽ đập trúng người bạn nhỏ nào đó, thế nên không dám di chuyển, trên mặt hiện lên vẻ đau đầu khổ não.

Bọn chúng còn ồn ào nhốn nháo nói cậu là bạn trai Nhạc Quỳnh Quỳnh. Ninh Tây Cố nghĩ thầm, cậu và Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn xứng đôi đến thế sao? Ngay cả mấy đứa nhóc nhìn thoáng qua cũng cảm thấy bọn họ là một đôi?

Trong lúc nhất thời, đầu óc Ninh Tây Cố quay mòng mòng, tựa như di chứng sau nụ hôn tối qua với Nhạc Quỳnh Quỳnh, cậu cũng quên luôn việc bác bỏ lời đồn cậu là bạn trai của Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Các bạn nhỏ vẫn vây quanh cậu, không biết là ai dẫn đầu, lanh lợi chuyển chủ đề, ngáng cái đầu nhỏ, líu ra líu riu hỏi: “Anh ơi, anh là người mẫu phải không? Anh cao quá, sao cao được như vậy ạ?”

“Cậu không coi TV à? Anh là thực tập sinh đấy! Thực tập sinh đều như này cả, vừa cao vừa đẹp trai.”

“A!!... Vậy có phải là anh hát rất hay không? Có thể hát cho em nghe một bài không?”

“Mặt anh đỏ quá, có phải anh xấu hổ không, anh rất thích chị Mỹ Mỹ phải không? Có phải anh sắp kết hôn rồi không?”

“Sắp kết hôn rồi? Sắp kết hôn rồi? Vậy em lại sắp được ăn tiệc cưới rồi.”

“Có tiền lì xì! Tiền lì xì! Tiền lì xì!”

“Tiền lì xì ở đâu? Ở đâu? Em cũng muốn có!”

Mấy đứa nhỏ còn lại không vây quanh Ninh Tây Cố cũng “Vèo vèo” vọt tới. Không biết đứa nào cầm đầu, mấy đứa nhóc vây quanh người Ninh Tây Cố, tựa như đang thi triển một nghi thức pháp thuật nào đó vậy.

Ninh Tây Cố bị mấy đôi mắt lấp lánh, óng ánh nước nhìn chăm chăm thì trở nên bối rối. Dù sao cậu cũng không thiếu gì chút tiền đó, những điều mà đám nhóc này nói cũng hợp với ý cậu, khiến cậu rất vui vẻ.

Cho nên, Ninh Tây Cố ngẩng đầu, bộ dạng đứng đắn mà ngốc ngốc hỏi Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Chị còn dư bao lì xì nào không? Tôi muốn lì xì cho mấy đứa nhỏ”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ném cái gói gần đó qua: “Bao cái đầu cậu đấy!”

Các bạn nhỏ lại kêu lên: “Woa! Chị Mỹ Mỹ bạo lực gia đình!”

Cuối cùng thì Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng coi như chen được lời vào, tức giận nói: “Anh ấy không phải anh rể của mấy đứa, chỉ là bạn của chị Mỹ Mỹ thôi.”

Chúng bạn nhỏ đáp: “Vậy thì không có lì xì sao?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Không có!”

Trong thoáng chốc tiếng kêu rên nổi dậy ầm trời, tan tác như chim muông.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười cười móc mìa Ninh Tây Cố: “Cậu thờ dài cái gì?”

Ninh Tây Cố ngượng ngùng, cậu vừa mới thở dài sao? Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫy vẫy tay với cậu: “Qua đây, cùng chơi đi, ăn cơm trưa xong rồi hăng đi!”

Ninh Tây Cố hỏi: “Mấy đứa nhóc này đều là em trai em gái họ hàng của chị à?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Không phải, đều là cháu gái cháu trai hai bên nội ngoại đấy.”

Nhà họ Nhạc là một gia tộc lớn. Ở vùng này có rất nhiều người họ Nhạc, lúc Nhạc Quỳnh Quỳnh còn đi học, trong lớp của cô có đến một phần ba số học sinh mang họ Nhạc.

Bố cô có sáu anh chị em, đến đời cô thì có tổng cộng đến chín người anh người chị. Anh lớn nhất hơn cô hai mươi mấy tuổi, Nhạc Mỹ Lệ là em gái nhỏ tuổi nhất. Thế nên, khi đám trẻ của anh chị đã chạy đầy nhà rồi thì Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn có cảm thấy mình là một đứa bé to xác.

Lúc trước khi còn mười mấy tuổi, anh em họ hàng đều thích giáo huấn việc cô không chăm lo học hành, suốt ngày chăm chăm đi bán mấy thứ đồ linh tinh gì đó. Sau khi tốt nghiệp, cô buôn bán kiếm được khoản tiền lớn, cuộc sống thay đổi, quan niệm của các bậc trưởng lão trong nhà cũng đổi thành “Học hành không giỏi giang, nói không chừng còn có con đường tốt hơn đang chờ”.

Nhạc Quỳnh Quỳnh rất được các bạn nhỏ yêu thích, mỗi lần họ hàng người thân tụ họp thì cô tựa như trở thành thủ lĩnh của cả đám trẻ, được bọn nhóc bu quanh chơi đùa.

Ninh Tây Cố thấy cô chơi vui vẻ như vậy không hiểu sao có cảm giác muốn nuông chiều cô. Có ai nhìn thấy gương mặt rạng rỡ tươi cười này mà không thấy tâm trạng tốt lên chứ? Chắc ai cũng đều muốn có nụ cười sạch sẽ hồn nhiên như này nhỉ?

Lúc còn đang nghĩ ngợi thì các bạn nhỏ đã lặng lẽ vây quanh Ninh Tây Cố, hỏi: “Anh, anh có thể chơi với tụi em không?”

Ninh Tây Cố có chút buồn phiền. Bình thường cậu căn bản không được con nít yêu thích, hơn nữa còn từng vì khuôn mặt thúai hoắc này của mình mà dọa mấy đứa trẻ đi ngang qua khóc âm lên, sao ở nhà Nhạc Quỳnh Quỳnh lại được hoan nghênh thế này? Thật kỳ quái.

Thế là.

Khi mẹ Nhạc lên lầu gọi bọn nhóc xuống ăn cơm, lại nhìn thấy Ninh Tây Cố đang cõng một đứa nhóc trên lưng, trên tay còn có hai đứa đang chơi đu quay. Mấy đứa còn lại thì xếp thành hàng, nhón nháo nói: “Em cũng muốn, em cũng muốn!”

Mẹ Nhạc sửng sốt một chút, âm thầm nghĩ: Thích ứng cũng nhanh quá đi mất...

Mẹ Nhạc bước vào, nói: “Mau đi ăn cơm thôi, ăn xong lại chơi tiếp.”

Các bạn nhỏ như bầy vịt con bị đuổi xuống lầu ăn cơm, Nhạc Quỳnh Quỳnh và Ninh Tây Cố ở phía sau đuổi vịt.

Lúc này, điện thoại của Ninh Tây Cố đổ chuông, cậu nhận điện thoại: “Được, tôi đi lấy.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Cậu muốn đi đâu?”

Ninh Tây Cố đáp: “Đột nhiên ở nhà chị cả một đêm, tôi cũng cảm thấy có hơi ngại. Thế nên tôi lên mạng mua ít đồ, chuyển hỏa tốc tới đây, định tặng cho chú và dì làm quà.”

Cậu nghĩ, đáng lẽ là có thể đến từ sớm rồi, nhưng cậu thấy ở đây có nhiều bạn nhỏ như vậy nên bảo người ta chuẩn bị thêm một thùng đồ chơi, búp bê đến đây.

Vậy nên mới trễ hơn một tiếng so với dự định.

Ninh Tây Cố ra ngoài cửa ký nhận hàng chuyển phát.

Phải chuyển hai lần mới có thể mang hết đồ vào, đầu tiên mở hộp đồ chơi ra để đám nhóc lựa, mỗi đứa một món.

Ninh Tây Cố kiểm tra xem có tổng cộng mấy món, sau đó cậu lấy ra ba món trước rồi mới để đám nhóc đến chọn đồ chơi.

Cháu họ ngoại của Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Em muốn cái đó! Cái đó đáng yêu nhất, sao anh lại cầm đi mất rồi?”

“Anh lớn thế rồi còn lấy đồ chơi con nít làm gì? Mấy con đó cho ai vậy?”

Ninh Tây Cố nói như thể là chuyện đương nhiên: “Mấy món dễ thương nhất đương nhiên anh phải để dành cho chị Mỹ Mỹ của mấy đứa!”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không hề nhường nhịn con nít, lướt qua hàng loạt ánh mắt ngưỡng mộ của các bạn nhỏ, tiêu sái cầm lấy ba con gấu bông kia đi: “Ha ha ha ha ha, đều là của chị!”

Phòng khách lầu một là nơi người lớn tụ tập, họ đều nhìn Ninh Tây Cố, lại vừa tám chuyện với bố mẹ Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Đây là đứa con rể mà trước đây chú nói đến à? Trông tuấn tú lịch sự ghê ha!”

“Còn rất hiểu chuyện nữa, biết phải tặng quà, không keo kiệt.”

“Khi nào thì được uống rượu mừng đây?”

Bố Nhạc chậm rãi nói: “Không vội...”

Ông cũng không hề phủ nhận Ninh Tây Cố không phải là bạn trai của Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Trên bàn ăn.

Ninh Tây Cố cũng không thể ngồi cạnh người mà cậu hoàn toàn không biết! Nhạc Quỳnh Quỳnh không thể làm gì khác hơn là để cậu ngồi bên cạnh mình. Ninh Tây Cố cũng không dám mở miệng, không phải do cậu bối rối hay gì cả, chủ yếu là Nhạc Quỳnh Quỳnh không thừa nhận, vậy nên cậu chính là người ngoài duy nhất trong nhà, cậu có thân phận gì mà lên tiếng? Không bằng làm giảm cảm giác tồn tại của mình thì hơn.

Nhan sắc của cậu quả thực quá mức xuất sắc, khi không nói lời nào sẽ khiến người ta có cảm giác như một soái ca lạnh lùng, thật ra khí chất đó cũng khiến người khác khó mà bắt chuyện được. Nhưng một người đẹp trai lạnh lùng như cậu lại đang vùi đầu bóc tôm và bóc cua... cho Nhạc Quỳnh Quỳnh, nhìn vô cùng dịu dàng.

Bữa liên hoan ăn được hơn nửa rồi mới có trưởng bối lên tiếng hỏi: “Mỹ Mỹ, đây là ai?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh thờ ơ nói: “Nhân viên của con, mọi người không biết đâu, không cần để tâm đến cậu ấy.”

Ninh Tây Cố không nói tiếng nào, nhưng mà nghĩ kỹ lại thì hình như điều Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không sai, chỉ là cách nói không giống mà thôi.

Cơm nước xong xuôi.

Ninh Tây Cố lại tặng quà riêng cho bố mẹ Nhạc Quỳnh Quỳnh, một hộp trà và một bộ mỹ phẩm.

Từ tối hôm qua cho tới hôm nay, Ninh Tây Cố trải qua một thời gian rất vui vẻ, cậu thật lòng thật dạ nói lời cảm ơn: “Cảm ơn dì, cảm ơn chú, con cũng không thể tiếp tục làm phiền chú dì nữa.”

Cái túi ngày hôm qua làm rơi rồi, thế nên mẹ Nhạc lại chuẩn bị cái khác cho cậu, đồ ăn thức uống đủ cả: “Chao ôi, con tặng đồ đắt tiền

như vậy khiến dì ngại quá, cầm lấy cầm lấy, sau này có thời gian rảnh lại đến nhà dì chơi nhé.”

Ninh Tây Cố cười cười nhưng không dám nói đồng ý.

Nếu đổi lại là người khác tặng quà, Nhạc Quỳnh Quỳnh sẽ không để bố mẹ cô nhận. Thế nhưng người tặng lại là Ninh Tây Cố, cô chỉ nhìn thoáng qua rồi nghĩ, cũng rất có thành ý đấy chứ...

Bây giờ suy nghĩ của Nhạc Quỳnh Quỳnh đã có chút thay đổi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh gãi gãi khuôn mặt có chút nóng ran của mình: nếu như, nếu như Ninh Tây Cố đủ chân thành thì nói không chừng có thể cho phép Ninh Tây Cố theo đuổi cô...

Dù sao thì cũng không cần thận mà hôn qua rồi, cô cũng không phải loại phụ nữ tùy tiện hôn môi với người đàn ông khác!?

Ít nhất cũng cho Ninh Tây Cố một tín hiệu cho phép theo đuổi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh trông thì có vẻ rất tùy tiện, thế nhưng thực ra không phải vậy. Nếu cô thật sự không thích thì ngay cả theo đuổi cô cũng không đồng ý cho người ta theo đuổi, cũng không vừa tỏ ý cự tuyệt vừa nhận quà người ta đưa cho mình.

Nhạc Quỳnh Quỳnh tiễn Ninh Tây Cố ra ngoài cửa. Lúc đi đến ngọn đèn đường, nơi hôn qua cô cùng Ninh Tây Cố hôn nhau thì cảm thấy vẫn còn chút ngượng ngùng, rất không được tự nhiên nói: “Cậu đi đường nhớ cẩn thận. Bây giờ cậu tính về nhà hay là về trường học?”

Ninh Tây Cố nói: “Bây giờ về chuẩn bị để mừng bảy đi làm! Mừng mấy chị lên?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Mừng bốn mừng năm gì đó!”

Giọng nói Ninh Tây Cố tuy không phải vô cùng dịu dàng nhưng lại khiến cô như được hòa tan. Cô nghĩ, dường như chỉ khi Ninh Tây Cố ở cùng với cô thì mới không tự chủ được mà có dáng vẻ như hiện tại. Ninh Tây Cố nói: “Chị, tôi ở nhà chờ chị về.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh bỗng nhiên có chút luyến tiếc cậu, nghĩ đến cảnh một mình cậu cô đơn ở phòng trọ đến tận mừng bảy cũng thật đáng thương... Hừ, không biết trong nhà Ninh Tây Cố xảy ra chuyện gì mà để cậu ngay đầu năm mới như này lại chạy đến đây, chỉ cho cậu ăn hai bữa cơm thôi mà trông cậu vui đến thế nào rồi kìa?

Ninh Tây Cố có hơi do dự.

Kỳ thực cậu muốn hỏi Nhạc Quỳnh Quỳnh, nụ hôn tối qua của bọn họ thì tính là gì? Là đồng ý lời tỏ tình của cậu hay chỉ là một phút mê loạn, cậu có nên tuân thủ quy tắc mà lùi ra ngoài vòng thân thiết?

Còn chưa lên tiếng hỏi.

Thì đã có người thân đến nói chuyện với Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Mỹ Mỹ, qua đây chơi mạt chược.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Còn thiếu mấy người thế ạ?”

Đối phương đáp: “Thiếu hai người.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh quay đầu liếc mắt nhìn Ninh Tây Cố: “Biết chơi mạt chược không?”

Ninh Tây Cố nói: “Chưa từng chơi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh kinh ngạc: “Vẫn có người Trung Quốc chưa từng chơi mạt chược bao giờ sao?... Tôi dạy cậu! Cậu học một chút rồi qua ghé bàn đi!”

Ninh Tây Cố: “... “

Tuy là cậu không ngại làm một công cụ hình người, nhưng mà...

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Cậu còn đứng ngây đó làm gì? Đi mau.”

Ninh Tây Cố không dám tin, hỏi: “Tôi có thể ở lại? Hay là đánh mặt chược xong lại đi?”

“Chơi xong chắc cũng tối muộn rồi.” Nhạc Quỳnh Quỳnh dùng thái độ như không có việc gì, mọi chuyện như lẽ đương nhiên để nói: “Thôi thì cậu ở lại đây thêm hai ngày nữa cho rồi, mừng bốn mừng năm gì đó tôi lái xe chở cậu về. Lại đây đi.”

Ninh Tây Cố từ từ bước tới, đi bên cạnh cô, kì lòng không đậu mà nhếch mép nói: “Được.”

Chương 31

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Vương Linh

Beta: Yam

Ninh Tây Cố bắt đắ dĩ ngồi vào bàn chơi mạt chược.

Cậu nghe sơ qua quy tắc rồi trực tiếp ngồi xuống. Cậu vừa lấy bài vừa nhìn Nhạc Quỳnh Quỳnh, hai mắt Nhạc Quỳnh Quỳnh lóe sáng lấp lánh, xoa xoa tay, dáng vẻ như muốn thi triển tài năng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vui vẻ nghĩ, hôm nay rốt cuộc cũng có người đội sổ thay cô rồi!

Bình thường Nhạc Quỳnh Quỳnh rất ít khi chơi bài, trong lòng cô có nỗi sợ vô hình với nó. Trong giới người nổi tiếng qua mạng có một số người nghiện cờ bạc, cô nghe nói có mấy chị em chạy qua Macau chơi, một tối có thể thua đến tận mấy tỷ.

Còn có người chuyên kiếm tiền bằng cách này, làm người trung gian ăn phần trăm.

Trên mạng chỉ cần có chút danh tiếng thì đều dám tự xưng là người nổi tiếng, mức đánh giá cái giới này cũng thấp, thể loại người gì cũng có.

Thực ra cô cũng không thích mấy trò cờ bạc này. Từ xưa đến nay con người đều thích chơi mạt chược, nhưng mà năm mới tết đến thì chơi vui dăm ba đồng cũng được. Bình thường cô còn phải đi làm nên không thể chơi quá mức say mê, nếu là đến tết thì có thể chơi một mạch đến hừng đông ngày hôm sau.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy do bản thân chơi không thường xuyên nên mới luôn về chót. Mấy trò cờ bạc đỏ đen này ấy à, càng thua càng máu.

Sau đó vòng thứ nhất bắt đầu.

Bốc chưa được mấy con, đi chưa được mấy vòng thì cô thấy Ninh Tây Cố mang về mặt rối rắm nhìn chăm chăm bài của mình, lưỡng lự mãi chưa ra bài.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vô cùng tự tin, vỗ vỗ ngực hỏi cậu: “Sao vậy? Sao vậy? Có gì muốn hỏi tôi à? Để chị dạy cậu!”

“Không phải là rất khó.” Ninh Tây Cố thở dài nói: “Nhưng mà hình như tôi hồ rồì.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Cậu lật ra thử coi??”

Ninh Tây Cố bày bài ra. Tự bốc đồng sắc.*

(*Trong tay toàn là bài loại vạn hoặc binh hoặc điều, chỉ cần bốc được một con cùng loại nữa là ù.)

Khóe miệng Nhạc Quỳnh Quỳnh giật giật: “... Là ù.”

Mẹ Nhạc cũng ngồi trong bàn đánh bài tấm tấ hai tiếng, nói: “Nhóc con, may mắn ghê nhỉ.”

Người chơi còn lại là dì của Nhạc Quỳnh Quỳnh, bà cũng cười nói: “Người mới học đều may thế đấy, cho dù là chơi bừa cũng có được một bộ bài đẹp.”

Sau đó, Ninh Tây Cố lại ù thêm hai lần liên tiếp nữa.

Chẳng những ù mà lần nào cũng thả pháo về phía Nhạc Quỳnh Quỳnh, chuyên bắt giết người.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa rút tiền đưa cậu, vừa gây sự một cách vô lý nói: “Cậu thế nào đấy, có phải cậu từng học qua không? Hơn nữa còn luôn nhắm vào tôi phải không?”

Ninh Tây Cố liền vội vàng nói: “Không có, tôi thật sự chưa từng học qua, xin lỗi chị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nổi nóng: “Nói thế chi? Xin lỗi cái gì? Cậu làm như tôi là người hẹp hòi lắm vậy ấy! Tôi là người hẹp hòi thế sao?”

Ninh Tây Cố lập tức ngậm miệng.

Nhưng mà sau ba ván bài, trình chơi của cậu có lên đôi chút, sự tự đắc nhen nhóm trong lòng. Không phải chỉ là nhớ bài tính bài thôi sao.

Ninh Tây Cố liếc mắt nhìn Nhạc Quỳnh Quỳnh, cậu thật sự không cố ý thắng tiền của Nhạc Quỳnh Quỳnh, dù sao cậu cũng không thiếu ít tiền đó. Cậu len lén nhìn bài của Nhạc Quỳnh Quỳnh rồi nghĩ, nếu đổi lại là cậu thì có khi có thể đánh tốt hơn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngốc đến mức khiến cậu sốt ruột.

Sau khi Ninh Tây Cố đã hiểu đại khái được cách chơi bài thì cậu cố tình không để mình ù nữa, cậu còn âm thầm đút bài cho Nhạc Quỳnh Quỳnh. Muốn biết Nhạc Quỳnh Quỳnh cần quân bài gì thực sự vô cùng đơn giản, dáng vẻ ngốc nghếch dáo dác ngó tới ngó lui, vui vẻ hay thất vọng đều hiện rõ trên mặt, chỉ cần chú ý một chút là nhận ra ngay.

Cậu chẳng những phải đút bài mà còn phải đút một cách vô cùng cẩn thận, giả vờ như không cẩn thận đánh ra mà thôi.

Như vậy thì Nhạc Quỳnh Quỳnh sẽ vô cùng vui vẻ, còn trông rất hả hê mà cười nhạo cậu đôi ba câu. Ninh Tây Cố lập tức tỏ vẻ hối hận khiến Nhạc Quỳnh Quỳnh vui quên trời quên đất, cười ha ha mấy tiếng liền.

Thế nhưng cậu đã điên cuồng tuồn bài cho cô rồi, thế nhưng có đôi khi Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn bị người khác tiệt ừ.

Cứ như thế, số tiền lời Ninh Tây Cố thắng được lúc đầu đều bay hết.

Ninh Tây Cố hoàn toàn câm nín trước sự ngốc nghếch của Nhạc Quỳnh Quỳnh, đặc biệt là cô còn không hề phát hiện ra cậu đang nhường cô, tự cảm thấy vô cùng hài lòng với phong độ sáng chói của bản thân. Cô quay qua khoe khoang với cậu: “Cậu coi, sau khi mất đi vận may của người mới học, tôi mới phát huy được bản lĩnh thật sự của mình, nhìn đi. Nhìn đi, những thứ này là gì! Đây mới chính là thực lực!”

Ninh Tây Cố nghĩ nghĩ, bây giờ không nên khen cô, như thế quá lộ liễu. Vậy nên cậu đổi cách nói khác, ngừng cười, giả bộ như đang đối đầu với một kẻ địch vô cùng mạnh, nghiêm trang nói: “Ừ, tôi cũng hiểu sơ sơ rồi, nói không chừng mấy ván sau tôi còn có thể ừ lại đấy!”

Nhạc Quỳnh Quỳnh rầm rì nói: “Cứ tự nhiên!”

Trận mạt chược cứ thế mà được kéo dài hết cả buổi chiều.

Đến tối, người thân không ở lại ăn cơm cùng, lục tục dẫn nhau về hết.

Sau khi rời bàn mạt chược, Ninh Tây Cố lại nhanh chân đến giúp bố Nhạc dọn dẹp nhà cửa. Trước khi gặp Nhạc Quỳnh Quỳnh, cậu hoàn toàn không biết làm việc nhà gì, đây đều là kết quả sau hai tháng rèn luyện.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn quen thói lười biếng như thường ngày, không làm gì cả.

Cô chơi mạt chược mệt rồi thì lên lầu hai ngồi phịch xuống sofa xem tivi, các kênh trên tivi đều đang phát lại chương trình đêm tắt

niên, bây giờ đang đến đoạn phát nhạc nền.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa cắn hạt dưa vừa coi.

Mẹ Quỳnh bước tới tặng cho cô một ánh mắt để tự cô cảm nhận, bảo cô nhường chỗ một chút. Nhạc Quỳnh Quỳnh nhích sang bên cạnh, bà vừa đặt mông xuống chỗ ngồi đã đưa tay gõ đầu cô: “Con không biết xấu hổ à?”

Về mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh mờ mịt: “Cái gì ạ?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ thầm, chẳng lẽ là về việc cô để Ninh Tây Cố ở lại đây thêm mấy ngày?

Cô ngồi ngay ngắn lại, đỏ mặt nói: “Con, mặc dù bây giờ con với cậu ấy còn chưa phát triển đến mức là bạn trai bạn gái chính thức, nhưng con cảm thấy con cũng khá thích cậu ta. Con nghĩ, trước tiên con sẽ để cậu ấy theo đuổi con nửa năm, nếu cậu ấy thực sự có khả năng đó, con cũng không phát hiện được cậu ấy có thói hư tật xấu gì thì con mới nhận lời.”

“Hơn nữa cậu ấy cũng đáng thương lắm mẹ à, mẹ không thấy vậy sao? Chắc trong nhà xảy ra mâu thuẫn gì đó nên cậu ấy mới chạy đến đây ngay đêm giao thừa... Mẹ cứ thu nhận cậu ấy ít hôm đi. Việc này chẳng khác gì thu nhận một con chó hoang là bao cả, so ra thì cậu ấy ngoan ngoãn hơn cún con, có thể dọn dẹp vệ sinh, còn có thể chơi mạt chược với mẹ nữa.”

Mẹ Nhạc bắt đầu lên tiếng giáo huấn: “Hai con bây giờ chưa phải là người yêu của nhau mà đã sai bảo người ta thế rồi, mẹ thấy như vậy không tốt. Bắt người tay mềm, ăn người miệng ngắn, con thích thì gọi người ta tới, không thích thì đuổi người ta đi, không thấy áy náy trong lòng sao?”

Áy náy cái gì? Cô ấy bỏ tiền ra mà? Lúc đầu Nhạc Quỳnh Quỳnh còn thấy thấu tình hợp lý, nhưng suy nghĩ lại thì quả thật có chút áy náy, với cái giá ba nghìn cô đã tìm về được một người thực tập sinh.

Ninh Tây Cố vừa dọn dẹp nhà cửa vừa làm cơm, còn phải làm tài xế làm phụ tá cho cô, còn chưa nói đến thỉnh thoảng cậu còn tặng quà cho cô nữa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh làm bầm: “Để cậu ta có cơ hội nịnh bợ đã là vinh hạnh cho cậu ta lắm rồi, người khác muốn nịnh bợ con, con còn không chịu kia kìa...”

Mẹ Nhạc nghe thấy thế thì vừa bực mình vừa buồn cười: “Con có ngốc không thế hả? Hôm nay lúc chơi mạt chược cậu ta vẫn luôn đút bài cho con, con không phát hiện ra sao? Người ta nhường con đấy.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh kinh ngạc chột ngời thẳng dậy, giận dữ nói: “Hả?? Thật ả?!!”

Mẹ Nhạc bị cô con gái ngốc nghếch của mình chọc cười: “Có đôi khi mẹ thật không hiểu, con ngốc như thế sao kiếm được nhiều tiền vậy? Mọi người ai cũng nhìn ra được, chỉ có con là không nhận ra.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh vỗ đùi, cực kỳ tức giận: “Mẹ kiếp, cậu ta chơi rành đến mức có thể đút bài cho con rồi mà còn gạt con, nói là không biết chơi! Mẹ đợi chút con mắng cậu ta.”

Mẹ Nhạc kéo cô: “Con làm gì thế? Người ta thấy con gà nên đút bài cho con mà con còn mắng người ta à?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh u oán nhìn mẹ chăm chăm, nghi hoặc nói: “Mẹ, sao con có cảm giác mẹ rất thích cậu ta thế nhỉ? Con còn đang quan sát cậu ta, con sẽ không vì mẹ thích mà quyết định chọn cậu ta đâu... Mẹ cũng đừng thấy cậu ta trông đẹp trai, nhìn mặt bắt hình dong mà chọn cậu ta...”

“Làm gì có...” Mẹ Nhạc thề thốt phủ nhận: “Nói thật thì lúc đầu mẹ cảm thấy cậu ta rất tốt, nhưng bây giờ mẹ lại không thích cậu ta nữa rồi.”

“Mẹ cảm thấy cậu ta không hợp với con.”

“Cậu ta quá thông minh, tâm tư khó dò. Con xem, chỉ mới gặp nhau chưa đến một ngày! Vậy mà cậu ta đã hiểu được khá rõ sở thích của bố mẹ, biết tặng cái gì mới khiến chúng ta hài lòng, còn biết thay đổi thái độ khi tiếp chuyện với nhiều người khác nhau.”

“Cậu ta còn trẻ, tuổi còn nhỏ, phải mấy năm nữa mới đến tuổi kết hôn, tính nết hẳn là vẫn chưa định hình hoàn toàn.”

“Vốn mẹ cũng nghĩ đến việc này rồi, nhưng mẹ thấy con cũng còn nhỏ, muốn yêu đương với cậu ta thì cũng không sao, chỉ cần vui là được. Nhưng cậu ta như vậy, con thì ngược, lẽ đâu cậu ta có ý xấu, mẹ sợ con không đối phó nổi cậu ta.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh gật gật đầu: “Đúng, đúng.”

“Con cũng nghĩ như vậy, con không muốn quá nghiêm túc với cậu ta. Không biết vì sao, nhưng mà mẹ à, đột nhiên con không vội vàng nữa rồi.”

“Lúc trước thấy mấy người bạn học của con kết hôn, con còn thấy gấp gáp, nhưng mấy cậu ấy sinh xong con thì trông không còn đẹp như xưa nữa, khiến con sợ chết đi được... Con nghĩ, chắc con còn muốn tự do thêm mấy năm nữa.”

Càng về sau giọng của Nhạc Quỳnh Quỳnh càng nhỏ dần nhỏ dần, cô sợ mẹ sẽ lên tiếng giáo huấn cái suy nghĩ ngây thơ này của mình.

Thế nhưng không hề như cô nghĩ.

Mẹ cô chỉ đưa tay phủi cọng tóc vương trên vai cho cô, nói: “Cứ chơi đi.”

“Mẹ không gấp, mẹ thấy Mỹ Mỹ nhà chúng ta vẫn còn nhỏ, bản thân con cũng ngây nga ngây ngô, chưa chuẩn bị sẵn sàng, coi như bây giờ bị người ta lừa kết hôn thì con cũng không thể trở thành một

người mẹ đúng nghĩa được. Bố mẹ cũng không hối thúc con, con cứ chơi thêm mấy năm nữa cũng được.”

“Mẹ ấy à, mẹ chỉ hy vọng con có thể giống như mẹ, vì yêu mới kết hôn, chứ không phải do chấp vá mà thành. Cuộc sống chịu đựng qua ngày mẹ thấy nhiều rồi, rất đau khổ.”

“Mẹ chỉ hy vọng con có thể sống vui vẻ thôi.”

Mẹ Nhạc lại tiếp tục căn dặn: “Những cái khác không quan trọng, nhưng con phải bảo quản tiền của mình cho tốt, đừng để người ta lừa mất.”

Về việc này, Nhạc Quỳnh Quỳnh rất có tự tin: “Con biết, con biết mà.”

“Con với cậu ta thật sự chưa đến mức đó đâu.”

“Mẹ, mẹ đừng lo lắng, con chỉ muốn chơi đùa với cậu ta chút thôi à.”

Hai mẹ con cô ở trong phòng nói chuyện, âm thanh không lớn.

Nhưng cũng đủ để Ninh Tây Cố đứng ngoài cửa nghe thấy.

Ninh Tây Cố có cảm giác mình không nên xuất hiện ở nơi này, cũng không nên bắt cần nghe được cuộc nói chuyện của hai người họ.

Mấy câu cuối mà Nhạc Quỳnh Quỳnh nói, quả thật là những điều Nhạc Quỳnh Quỳnh có thể nói ra, hình như cũng chẳng có gì sai, nhưng cậu lại cảm thấy có chút không vui.

Vô cùng không vui.

Chương 32

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Moon

Beta: Yam

Ninh Tây Cố hít sâu một hơi, bình tĩnh lại, sau đó rón ra rón rén rời đi.

Cậu rất khó chịu.

Mặc dù cậu hiểu rõ mối quan hệ của hai người bọn họ bắt đầu là do cậu nhất thời cảm thấy hứng thú và có ý đồ xấu. Ngay từ đầu cậu đã không có suy nghĩ sẽ chịu trách nhiệm với Nhạc Quỳnh Quỳnh, cũng biết cô là người phụ nữ có thủ đoạn cao siêu, nhưng vẫn từng bước rơi vào trong chạm bẫy nguy trang đơn thuần của cô.

Dần dần, cậu cũng quên mất dự tính ban đầu của bản thân.

Bình thường chỉ đơn thuần là tận hưởng niềm vui và sự thú vị khi ở bên cô.

Lúc nào Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không làm theo những quy tắc thông thường. Bây giờ cậu hoàn toàn không hiểu được rốt cuộc Nhạc Quỳnh Quỳnh là cố ý hay là vô ý. Dù cậu có tính toán lại thật cẩn kẽ, thì kế hoạch cũng sẽ bị cô làm xáo trộn.

Ngay cả câu nói vừa rồi, cậu cũng tự hỏi, chẳng lẽ là Nhạc Quỳnh Quỳnh cố ý để cậu nghe được sao? Nếu là cố ý, vậy mục đích là gì? Do cố ý muốn thuần phục cậu sao? Cố ý dùng giọng điệu ngây thơ ngớ ngẩn như vậy nói ra. giống như không có tâm cơ gì.

Nhưng mà, nói đến cùng.

Vì sao cậu lại cảm thấy khó chịu? Không phải cậu cũng mang thái độ chơi đùa sao?

Haiz, bây giờ cậu cũng không thể nói rõ.

...

Đặc biệt là sau khi đến nhà Nhạc Quỳnh Quỳnh, gặp mặt bố mẹ, người thân của cô, biết cô là một cô gái lớn lên trong một môi trường tràn ngập tình yêu thương, làm bản thân cậu cảm thấy áy náy về việc chơi đùa Nhạc Quỳnh Quỳnh trước.

Trông cô không một chút tùy tiện phong trần nào, cô chỉ giống như những cô gái bình thường khác.

... Không, cũng không phải là bình thường.

Ở trong lòng cậu, cô không giống với những người con gái khác.

Chờ đến lúc Ninh Tây Cố lấy lại tinh thần, bản thân đã đi một mạch đến phòng bếp. Bố Nhạc đang rửa bát thì nhìn thấy cậu, sững sốt một chút, hỏi: "... Có chuyện gì sao?"

Ninh Tây Cố xấu hổ, suy nghĩ một chút, dứt khoát nói: "Chú, để cháu giúp chú rửa bát ạ."

Cậu cũng không biết nên trả lời như thế nào mới tốt, nghĩ tới nghĩ lui, hay là vẫn nên giả ngu đi? Chẳng lẽ chỉ vì cảm giác bức bối không giải thích được mà muốn không từ mà biệt sao? Đó chắc là quyền lợi của bạn trai đi? Cậu có phải đâu.

Bình tĩnh phân tích lợi và hại, nổi giận sẽ chỉ khiến độ hảo cảm mà cậu vất vả cày lên lại trở về con số 0 một lần nữa.

Bố Nhạc: "... Để chú tự rửa là được."

Ninh Tây Cố kiên trì nói: "Để cháu, cháu ở không ở nhà chú hai ngày nay, không làm chút việc gì thì cháu cảm thấy rất áy náy, để cho

cháu làm đi.”

Bố Nhạc rất muốn từ chối, nhưng có vẻ như Ninh Tây Cố không được bình tĩnh chút nào. Vì vậy ông im lặng mà tránh sang một bên: “Vậy cháu rửa đi...”

Ninh Tây Cố không chỉ dọn dẹp sạch sẽ bát đĩa, nồi niêu xoong chảo nhà bọn họ, còn càng dọn càng hăng, sắp xếp chúng theo trình tự lớn nhỏ, màu sắc thật chỉnh tề như mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế. Nếu không phải ông ngăn cản, thì còn muốn đem máy hút mùi ra lau một lần.

Cậu làm bố Nhạc há hốc mồm, thảm nghĩ, đúng là một chàng trai cần mẫn.

Cậu điên cuồng làm việc một hồi, cuối cùng cũng cảm thấy buồn bực chùng chất trong lòng tiêu tan đi một phần.

Dọn dẹp xong, cũng gần đến lúc làm cơm tối.

Ninh Tây Cố nói: “Chú, cứ để cháu nấu bữa tối đi.”

Bố Nhạc muốn nói lại thôi.

Đúng lúc Nhạc Quỳnh Quỳnh xuống tầng, nhìn thấy Ninh Tây Cố đang ở phòng bếp, còn xung phong muốn nhận việc nấu cơm, cô giống như muốn cổ vũ, nói: “Để cậu ấy làm đi ạ. Cậu ấy nấu cơm rất ngon.”

Nói xong, Nhạc Quỳnh Quỳnh còn rất thông thạo gọi tên mấy món ăn, đều là những món Ninh Tây Cố đã làm trước đây. Cô còn khen mấy món đã từng ăn đều rất ngon.

Bản thân Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không hề để ý, cô đã không nhận thức được mà khoe khoang Ninh Tây Cố ở trước mặt bố mẹ.

Chỉ muốn Ninh Tây Cố được khen ngợi.

Nếu Ninh Tây Cố được khen ngợi, thì chứng tỏ chủ nhân như cô có mắt nhìn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh giống như không có việc gì, như là căn bản chưa từng nói muốn chơi đùa cậu, vẫn vênh mặt hát hàm sai khiến một cách đương nhiên. Về mặt cô thèm ăn, mở miệng liền nịnh nọt Ninh Tây Cố: “Đầu bếp Ninh, làm cho tôi ăn đi, đồ ăn cậu làm rất ngon, tôi vẫn luôn nhớ mãi.”

Ninh Tây Cố không có cách nào từ chối cô, vừa cảm thấy tức giận bản thân không có cách nào từ chối, vừa cảm thấy một chút vui vẻ vì được Nhạc Quỳnh Quỳnh cần đến.

Trong lòng cậu tự giác giúp Nhạc Quỳnh Quỳnh giải thích: Vừa rồi mình chỉ nghe được vài câu, chắc có lẽ là có hiểu lầm gì đó? Đáng lẽ muốn hiểu được một câu thì nên kết hợp với ngữ cảnh, mình không nên cứ định nghĩa Nhạc Quỳnh Quỳnh như vậy. Có lẽ cô chỉ là vì quá ngại ngùng, nên mới nói ra những lời hai lòng như vậy. Đây cũng không phải là ngày đầu tiên mình quen biết Nhạc Quỳnh Quỳnh gốc ghếch.

Nghĩ như thế, cậu ngây ngốc nhìn Nhạc Quỳnh Quỳnh trong vài giây.

Nhạc Quỳnh Quỳnh buồn bực hỏi: “Sao cậu cứ đứng ngốc ra vậy?”

Ninh Tây Cố nói: “Đang suy nghĩ về chị... Suy nghĩ nên làm cái gì cho chị ăn.”

Ninh Tây Cố bắt đầu nấu cơm.

Mẹ Nhạc lại đây nhìn thoáng qua, thấy kỹ thuật dùng dao vẫn chưa được thành thục lắm, nhưng tốt ở chỗ tương đối nghiêm túc, món ăn làm ra còn có hình có dạng, vẫn tốt hơn khả năng nấu nướng dở tệ của Nhạc Quỳnh Quỳnh nhiều. Bà còn nghĩ, ở phương diện nấu cơm làm việc nhà, tư tưởng gia trưởng của Ninh Tây Cố không

hề nghiêm trọng. Ở điểm này, Ninh Tây Cố tốt hơn bạn trai mà Nhạc Quỳnh Quỳnh quen trước đây rất nhiều.

Nhạc Quỳnh Quỳnh chen chúc trong phòng bếp, cầm điện thoại chụp cậu.

Ninh Tây Cố quay đầu nhìn cô đầy bất lực: “Đừng chụp tôi lúc tôi đang nấu cơm, lỡ đâu không cẩn thận bắn dầu vào người chị thì sao?”

Đột nhiên, đầu óc lại nóng lên, lạnh lùng nói: “Hơn nữa, chị chụp rồi cũng sẽ không thêm tôi vào trong vlog của chị.”

Nói xong, Ninh Tây Cố ngậy ngẩn cả người.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng sững sốt một chút, thầm nghĩ, vậy mà Ninh Tây Cố lại quan tâm việc này?

Cô hừ hừ hai tiếng: “Làm sao cậu biết tôi sẽ không thêm cậu vào?”

Ninh Tây Cố ngậm miệng lại, trong lòng hỗn loạn không biết có phải lại bị cô đùa giỡn hay không. Cậu không khỏi suy nghĩ: Nhạc Quỳnh Quỳnh nói nghiêm túc sao? Hay là chỉ trêu đùa cậu mà thôi?

Nhưng Nhạc Quỳnh Quỳnh có thể nói ra những lời như vậy, đối với cậu đã là một tín hiệu đặc biệt, làm cậu lập tức cảm thấy vô cùng hồi hộp, trong lòng bàn tay đều đã đổ mồ hôi.

Lần trước Nhạc Quỳnh Quỳnh nói cậu chỉ là trai bao mà thôi, vậy mà hiện tại địa vị của cậu đã tăng lên, cho nên thậm chí cô còn muốn cân nhắc cho cậu vào vlog cuộc sống của cô?

Vì vậy Ninh Tây Cố ngoan ngoãn để cô chụp.

Lần đầu tiên trong đời cậu bắt đầu lo lắng về ngoại hình của bản thân, hôm nay trông cậu có ổn không? Bây giờ cậu ở trong ống kính

như thế nào? Đủ đẹp trai không? Sau khi video được đăng lên, fan hâm mộ của Nhạc Quỳnh Quỳnh có khen bạn họ xứng đôi không?

Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn chụp cậu không ngừng.

Chụp cơm tối, còn chụp lúc đi chơi pháo hoa.

Nhưng lúc này là Ninh Tây Cố cầm camera chụp cho Nhạc Quỳnh Quỳnh, Nhạc Quỳnh Quỳnh đang chơi pháo hoa cùng một đám bạn nhỏ, đều là những pháo hoa loại nhỏ tương đối an toàn. Cô còn muốn chọn một bối cảnh, bố trí để chụp một lát.

Từ lâu Ninh Tây Cố đã không còn như lần đầu tiên làm nhiếp ảnh gia cho Nhạc Quỳnh Quỳnh. Chụp nhiều rồi, cậu cũng có được nhiều kinh nghiệm chụp, biết nên chụp ở góc độ nào thì tốt, có thể chụp Nhạc Quỳnh Quỳnh vô cùng xinh đẹp.

Chụp xong, bà chủ Nhạc còn muốn nghiệm thu thành quả làm việc của cậu.

Bày tỏ rất hài lòng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa khua pháo hoa que, vừa bước trở về, ngâm nga hát, nói: “Nếu video đăng lên kiếm được nhiều, khi đó tôi sẽ chia cho cậu một ít, để khỏi suốt ngày cậu cứ nghĩ tôi là bà chủ lòng dạ ác độc.”

Ninh Tây Cố cũng không biết vì sao lại như vậy, có lẽ là vì buồn bực cả ngày, có chút xúc động nên lỡ miệng nói ra: “Không cần chia tiền cho tôi. Nếu video được hoan nghênh, chị có thể thưởng cho tôi hay không, lại hôn tôi một lần nữa.”

Bước chân của Nhạc Quỳnh Quỳnh dừng lại.

Cô quay đầu, ngẩng mặt lên nhìn Ninh Tây Cố. Ninh Tây Cố cũng cúi đầu xuống nhìn cô.

Bóng đêm che giấu khuôn mặt ửng hồng của Nhạc Quỳnh Quỳnh, nhưng đôi mắt vẫn sáng ngời. Cô tức giận nói: “Cậu lại muốn được voi đòi tiên đúng không?”

Ninh Tây Cố cảm thấy rất kỳ lạ, cậu cao lớn như vậy, trước kia rõ ràng thảnh thỏ cũng có thể áp chế được Nhạc Quỳnh Quỳnh, hiện tại lại không thể tỏ ra kiên cường chút nào trước mặt người phụ nữ nhỏ nhắn này. Hơn nữa càng ngày càng có nhiều tình huống kích động không nằm trong tính toán của cậu, giống như là bị mê hoặc vậy.

Ninh Tây Cố nói: “... Nếu chị không muốn, vì sao chị còn nguyện ý để tôi hôn?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh thấy Ninh Tây Cố giống như có phiền não, trong lòng vui vẻ nhưng lại không dám bộc lộ ra ngoài.

Nhạc Quỳnh Quỳnh càng cảm thấy đỏ mặt, muốn mắng Ninh Tây Cố, để cậu câm miệng đừng nói nữa.

Nhớ lại lúc đó, cô cũng không biết vì sao lại ngẫm đồng ý.

Cô tự cho rằng, có lẽ là bởi vì bị sắc đẹp mê hoặc đầu óc.

Đang nghĩ ngợi, Ninh Tây Cố đã cúi người xuống, đến gần cô. Pháo hoa que trong tay cô đúng lúc vừa cháy hết, cô muốn tránh ra, lại bị Ninh Tây Cố ôm eo bắt lấy, lập tức ôm cả người cô vào trong lòng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh luống cuống một lúc, nhưng cô gắng đầu là thấy khuôn mặt của Ninh Tây Cố. Thực sự rất đẹp trai, làm cho cô trong lúc nhất thời quên mất phải nói chuyện.

Cũng không phải là suồng sã.

Ninh Tây Cố chỉ ôm cô đến gần, giống như sợ cô sẽ chạy thoát, ép cô phải trực tiếp trả lời vấn đề, dừng lại ở khoảng cách rất gần,

thể nhưng lại buông tay một giây trước khi cô muốn cự tuyệt.

Vành tai Nhạc Quỳnh Quỳnh đỏ lên, còn tưởng rằng sẽ có tình tiết cưỡng hôn, thực ra cô cũng không phản kháng lắm... Ninh Tây Cố bị cô chọc tức, chỉ thẳng ra: “Nhạc Mỹ Lệ, bây giờ tôi hoàn toàn không hiểu được rốt cuộc suy nghĩ của chị đối với tôi là như thế nào. Tôi có thể cảm thấy chị có thích tôi một chút, nhưng giây tiếp theo phản ứng của chị lại làm tôi cảm thấy mình đang tự đa tình.”

“Nếu chị không thích tôi, vì sao chị lại ngầm đồng ý để tôi hôn chị. Nếu chị thích tôi, vì sao bây giờ lại không cho phép.”

“Nếu chị chỉ muốn chơi đùa với tôi, vậy thì chơi đùa đi, nhưng chị lại không trêu đùa tôi. Chị chỉ muốn tôi bán rẻ sức lao động cho chị, chị không cảm thấy rất lãng phí sao?”

Đặc biệt là khi Ninh Tây Cố nói đến đoạn cuối cùng, lúc nói đến “Chơi đùa”, tim cô không khỏi đập nhanh hơn.

Nhưng Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn nắm được trọng điểm: “Cậu kêu tôi là gì?”

Ninh Tây Cố cố ý dẫm lên bãi mìn: “Nhạc Mỹ Lệ.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nổi giận: “Cậu kêu lại một lần nữa?”

Ninh Tây Cố không sợ cô chút nào, nói: “Nhạc Mỹ Lệ, tôi kêu Nhạc Mỹ Lệ vừa hư vinh vừa làm ra vẻ đáng yêu, tôi đang nói chuyện với chị ấy.”

Một bụng tức của Ninh Tây Cố do bị cô lúc lạnh lúc nóng giày vò cả một ngày cuối cùng đều phát tiết ra cả trong một hơi.

Bây giờ cậu cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa tức giận vừa xấu hổ: “Lá gan của cậu đúng là ngày càng lớn! Cho cậu vài màu sắc cậu lại muốn mở luôn

phường nhuộm, tôi cho cậu hôn một chút thì sao? Có cần như vậy không? Đó là nụ hôn đầu của cậu sao?”

Ninh Tây Cố nói như đinh đóng cột: “Đúng vậy.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghẹn lời: “?!” Đó là nụ hôn đầu của Ninh Tây Cố sao? Lừa ai vậy?

Lợi dụng khe hở khi Nhạc Quỳnh Quỳnh đang sửng sờ, Ninh Tây Cố thừa thắng xông lên.

Vào giờ phút này, những chuyện khác cậu đều không muốn để ý đến, cậu một lòng chỉ muốn nắm được Nhạc Quỳnh Quỳnh.

“Nhạc Mỹ Lệ, chị đuổi việc tôi đi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh hoàn toàn ngây ngốc. Nhưng mà, vào lúc này, cô lại không có biện pháp nào nói thẳng “Vậy cậu rút đi” giống như lần trước.

Cô nhìn thấy bóng dáng của bản thân phản chiếu trong đôi mắt của Ninh Tây Cố, giống như toàn bộ thế giới mà cậu nhìn thấy chỉ còn lại một mình cô.

Ninh Tây Cố vô cùng nghiêm túc, nói: “Chị muốn tôi làm cái gì cũng được. Để tôi nấu cơm, để tôi quét dọn vệ sinh, để tôi dạy ngoại ngữ cho chị, để tôi chụp ảnh cho chị, để tôi làm trợ lý cho chị, tôi nguyện ý làm bất cứ điều gì cho chị. Nhưng chị không cần cho tôi tiền nữa.”

“Không cần quy đổi sự yêu thích của tôi đối với chị thành tiền lương mấy trăm mấy ngàn tệ nữa.”

Chương 33

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Vương Linh

Beta: Yam

Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy, bất kể là ai khi nhìn thấy ánh mắt của Ninh Tây Cố, đều khó có thể nói ra lời cự tuyệt.

Cô cũng thật sự mềm lòng hơn trước đây rất nhiều. Nếu là hai tháng trước, Ninh Tây Cố dám mặc kệ thì cô đã sớm nói “Muốn làm thì làm” rồi, nhưng bây giờ trong lòng lại do dự không dứt khoát được.

Cô vừa muốn mở miệng.

Thì Ninh Tây Cố lại cướp lời, giọng nói thanh cao mang theo mấy phần chán nản thất vọng: “Thôi bỏ đi, chị đừng nên trả lời tôi thì hơn.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “???”

Ninh Tây Cố dùng giọng nói lạnh nhạt đến bất thường, nói: “Vấn đề giữa hai chúng ta, tôi là người quan tâm nhiều hơn, chị thì không để tâm gì đến việc này.”

“Nhạc Mỹ Lệ, chị suy nghĩ thật kỹ đi, nghĩ xong thì trả lời tôi. Con người chị ấy à, có lúc nói chuyện mà quên không dùng não, tôi không chấp nhận câu trả lời thiếu lý trí.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh tức đến bật cười: “Cậu còn quay lại mắng tôi? Vậy nếu như tôi bảo cậu đi, có phải cậu sẽ viện cớ là câu trả lời của tôi không đủ lý trí nên không chấp nhận?”

Ninh Tây Cố nghiêm chỉnh nói: “Nếu như sau khi đã suy nghĩ kỹ mà chị vẫn muốn tôi rời đi thì tôi sẽ chấp nhận. Nhưng trước mắt, món quà tôi muốn tặng chị vẫn đang trong quá trình hoàn thiện, ít nhất cũng nên để tôi tặng xong rồi nói tiếp.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh bị mấy lời vòng vèo của cậu làm đau cả đầu, cô tức giận nói: “VẬY RỒT CUỘC LÀ BÂY GIỜ CẬU MUỐN TÔI TRẢ LỜI HAY KHÔNG TRẢ LỜI THẾ? TÔI GHÉT NHẤT LÀ DẠNG NGƯỜI NHƯ CẬU ĐẤY, LÒNG VÀ LÒNG VÒNG, PHIỀN CHẾT ĐI ĐƯỢC.”

Ninh Tây Cố cứng ngắc nói: “Không phải là lòng vòng mà là cẩn thận, nghiêm túc.”

Nói thì nói thế thôi chứ trong lòng Ninh Tây Cố cũng không tự tin, không biết Nhạc Quỳnh Quỳnh có giữ mình lại hay không. Từ nhỏ đến lớn, cậu chưa từng cảm thấy thiếu tự tin như bây giờ. Nhưng trước mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh, cậu vẫn luôn lo được lo mất, không nắm chắc điều gì.

Người phụ nữ kỳ quái này thay đổi xoành xoạch như thời tiết, không đoán được rốt cuộc cô đang nghĩ gì.

Nói xong.

Ninh Tây Cố tổng kết: “Tôi cũng không ở lại nhà chị gây thêm phiền phức cho chị nữa, tôi định sẽ trở lại Giang Thành chờ chị, quà tôi muốn tặng chị chắc là phải mấy ngày nữa mới tới.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh trợn tròn mắt, nhìn chăm chăm vào cậu.

Một lúc lâu, cô mới nói: “... Tôi nói cậu đấy, không những dám gọi thẳng tôi là “Nhạc Mỹ Lệ”, còn dám thay tôi quyết định, tự mình chủ trương, cậu cũng gan lắm đấy!”

“Ha, cậu nói đến là đến, nói đi là đi, tôi không cho phép cậu tới thì cậu cứ tới. Bây giờ tôi cho cậu ở lại, cậu lại nói cậu không muốn ở

lại, cậu coi tôi là gì? Hả? Ninh Tây Cố, cậu nói thử tôi nghe coi, cậu thấy có vô lý không hả?”

“Tôi thấy hết sức vô lý. Tôi đã nói với cậu rồi, không cho phép đi, tôi bảo cậu ở lại đây đến mừng năm thì cậu nhất định phải ở lại đây đến mừng năm!”

Ninh Tây Cố: “...”

Cậu không hề tức giận, cách làm này vô cùng phù hợp với tác phong của Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Không nghe lời chính là phong cách của Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Ninh Tây Cố không thể làm gì khác hơn là cúi đầu nhìn cô: “Bây giờ tôi nói mấy lời này với chị rồi, tôi còn ở lại đây có khiến chị thấy chán ghét không? Chị còn có thể khoan nhượng để tôi ở lại bên cạnh chị?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh thờ phì phò trừng mắt nhìn Ninh Tây Cố. Cô muốn phản bác lại, thế nhưng phản bác không được, mặt đỏ bừng cả lên.

Ánh mắt của Nhạc Quỳnh Quỳnh tựa như một làn gió mạnh, thổi vào đáy lòng cậu, khiến ngọn lửa lay động không ngừng tản ra sức nóng kinh người.

Ninh Tây Cố cũng không chịu yếu thế, nhìn thẳng vào cô.

Hai người giằng co trong im lặng.

Vẫn là Nhạc Quỳnh Quỳnh đỏ mặt trước. Ninh Tây Cố chỉ đứng im không nhúc nhích ở khoảng cách gần như vậy nhưng lại khiến cô có ảo giác, Ninh Tây Cố đang cố nhẫn nhịn sự xúc động muốn hôn cô trong lòng.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Ninh Tây Cố quay mặt đi chỗ khác, tựa như muốn cắt đứt cái nhìn giữa hai người. Thế nhưng họ vẫn dính lấy nhau, không bỏ ra.

Ninh Tây Cố thả hai tay vào trong túi, lui ra phía sau hai bước: “Chị, tôi đi đây.”

Vừa dứt lời, cậu dứt khoát xoay người.

Nhạc Quỳnh Quỳnh trợn tròn mắt.

Đi thật á???

Nhạc Quỳnh Quỳnh có cảm giác như hai chân dính chặt trên mặt đất, cơn tức giận nghẹn trong bụng, mắt nhìn chằm chằm bóng lưng Ninh Tây Cố, giống như muốn dùng ánh mắt kéo cậu trở về.

Nhưng sự thật thì cô chỉ có thể trơ mắt nhìn Ninh Tây Cố đi càng ngày càng xa, sự buồn phiền trong lòng cô ngày càng lan rộng, nó như đang lên tiếng thúc giục cô.

Cô cứ có cảm giác... Nếu như cứ để người này đi như vậy, sau này cô sẽ hối hận.

Trực giác của Nhạc Quỳnh Quỳnh khẽ thì thầm bên vành tai nóng hổi của cô.

Khi thấy Ninh Tây Cố sắp biến mất sau ngã rẽ trước mắt, Nhạc Quỳnh Quỳnh chỉ có thể bất đắc dĩ đuổi theo, cô hô lớn: “Ninh Tây Cố, Ninh Tây Cố, cậu đứng lại cho tôi.”

Cô cứ ngỡ phải nắm lấy tay Ninh Tây Cố thì mới có thể khiến cậu dừng lại, nhưng cô chỉ mới gọi một tiếng, Ninh Tây Cố đã dừng bước. Cậu quay người lại, nhưng không tiến về phía cô mà chỉ đứng yên tại chỗ, chờ cô bước đến.

Nhạc Quỳnh Quỳnh tức giận nói: “Tên gốc nhà cậu, cậu cứ phải để tôi nói huých toẹt ra thì mới hiểu phải không? Tôi cho phép cậu hôn tôi ý là ngầm chấp nhận rồi đó, cậu tưởng là ai cũng có thể hôn tôi được à? Tôi đồng ý để cậu theo đuổi tôi, được chưa?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói xong, tức giận đến mức không thèm nhìn mặt Ninh Tây Cố nữa.

Cô vừa thẹn vừa tức, cảm thấy việc tự mình thừa nhận giống như nhận thua trong một trận đấu vậy.

“Được rồi, tôi nói xong rồi.”

“Cậu muốn cút thì cứ cút đi!!”

Nói thì nói thế nhưng cô vẫn luôn dỏng tai lên lắng nghe động tĩnh phía sau, để ý xem Ninh Tây Cố có đi theo mình không.

Không nghe được âm thanh gì, lòng cô buồn phiền vô cùng, cứ đi một bước lại dừng một bước.

Vành tai giật giật.

Cuối cùng thì tiếng bước chân đuổi theo của Ninh Tây Cố cũng xuất hiện, cô có cảm giác như lỗ tai mình đang càng ngày càng đỏ hơn.

Ninh Tây Cố bước nhanh hơn, cô cũng bước nhanh hơn.

Nhưng nếu cậu bước chậm lại thì cô cũng sẽ thả chậm bước chân chờ cậu.

Ninh Tây Cố do do dự dự nhưng cuối cùng vẫn quyết định đi theo cô. Bây giờ cậu đang trong trạng thái hoang mang vô cùng, cảm thấy bản thân chẳng có tí cốt khí nào, tựa như một con cún nhỏ vậy, chỉ cần Nhạc Quỳnh Quỳnh cho chút ngon ngọt đã ngoan ngoãn lẻo đẻo theo về rồi.

Chỉ có thể nói, là do thân thể cậu tự ý chuyển động, hai chân cậu mới bước đi theo. Ninh Tây Cố do dự hỏi: “Ý của chị là bây giờ tôi có thể làm bạn trai của chị rồi?”

“Có mà nằm mơ!” Nhạc Quỳnh Quỳnh nghe thấy thế thì quay đầu lại thô lỗ mắng: “Ý là tôi đồng ý việc cậu không làm trai bao nữa mà thôi! Hơn nữa tôi cũng chấp nhận việc cậu theo đuổi tôi rồi!”

Dữ quá.

Hung dữ như con mèo nhỏ nhe nanh giương vuốt.

Tim Ninh Tây Cố đập thành thịch không ngừng, bây giờ đừng nói là mặt mà cả toàn thân cậu đều nóng bừng, vừa vui vẻ vừa bất an.

Dù sao thì xế chiều hôm nay Nhạc Quỳnh Quỳnh mới nói: “Chỉ muốn đùa vui với cậu chút thôi.”

Cậu u buồn nghĩ không biết đây có phải là một cái bẫy không nữa, nhưng cho dù có biết chắc đến năm mươi phần trăm đây là một cái bẫy, cậu vẫn không biết vì sao mà nhảy xuống.

Hai người lại một trước một sau trở về.

Vừa đến nhà, Nhạc Quỳnh Quỳnh đã tức giận nói: “Cậu về lại phòng cho khách đi, bây giờ tôi không muốn gặp cậu, vừa nhìn thấy cậu là tôi lại tức, không có việc gì thì đừng có ra ngoài.”

Ninh Tây Cố “À” một tiếng, ngoan ngoãn rời đi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng chẳng còn tâm trạng chơi game hay xem phim nữa, cô trở lại phòng mình, nhưng vừa bước vào phòng cô đã nhìn thấy ba con búp bê đang để trên giường.

Là do Ninh Tây Cố tặng cô.

Không nói đến những thứ khác, mấy con búp bê vải này thật sự rất đáng yêu, cô rất thích.

Rất biết cách thưởng thức đấy chứ, Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ thầm.

Hôm đó, Ninh Tây Cố chỉ nhìn thoáng qua đồ cô để trong phòng thôi, thế mà lại nhớ được sở thích của cô, cũng không chê cô trẻ con.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngồi xuống, sờ sờ mấy con búp bê đó.

Một lát sau.

“Cốc cốc cốc.”

Tiếng gõ cửa vang lên.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Ai vậy?”

Thực ra không cần hỏi cô cũng biết người đến là ai. Nếu là bố mẹ cô, họ sẽ trực tiếp nói luôn, vậy nên người ngoài cửa chỉ có thể là Ninh Tây Cố. Quả nhiên giọng nói của Ninh Tây Cố vang lên: “Là tôi, chị à, tôi có việc tìm chị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đi qua mở cửa cho cậu.

Ninh Tây Cố đứng ngoài cửa, tay cầm một tờ giấy được gấp vào, đưa cho cô: “Cho chị.”

Vẻ mặt nghiêm túc như thể đang giao hợp đồng vậy.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhận lấy, mở ra xem, chỉ nhìn thoáng qua một chốc đã nở nụ cười.

Trên tờ giấy chỉ có một hàng chữ: giấy chứng nhận cho phép theo đuổi.

Ninh Tây Cố nói: “Nhạc Mỹ Lệ, chị ký tên đi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh liếc mắt nhìn cậu: “Nhạc Mỹ Lệ Nhạc Mỹ Lệ Nhạc Mỹ Lệ, cậu gọi chưa đã miệng có phải không hả? Nói thêm câu

nữa tôi đánh chết cậu.”

Bây giờ Ninh Tây Cố vẫn đang trong trạng thái cảm thấy mới lạ, cậu có cảm giác như quen biết Nhạc Quỳnh Quỳnh lại từ đầu, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Tôi cảm thấy cái tên Nhạc Mỹ Lệ nghe rất êm tai, tôi muốn ký hiệp ước với cô Nhạc Mỹ Lệ, phải có đối tượng chính xác mới được.”

“Chị ký tên cho tôi đi, không ký tối nay tôi ngủ không được mất.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh rớt cuống cũng từ từ mềm lòng, nhưng mà ngoài miệng vẫn lảm bảm: “Sao cậu phiền thế nhỉ? Cậu ngủ được hay không liên quan gì đến tôi...”

Ninh Tây Cố cũng không cảm thấy xấu hổ mà hùng hồn nói: “Bởi vì đây là lần đầu tiên yêu đương của tôi nên phiền phức thế đấy.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh liếc mắt nhìn cậu, ngoài miệng hùng hùng hổ hổ nhưng cô cũng không có từ chối.

“Cậu đứng ở cửa chờ đi.” Nhạc Quỳnh Quỳnh đi tới bàn học, lấy một cây bút bi trong túi mình ra, nhanh chóng ký tên mình vào. Ký xong, mặt cô cũng đỏ hồng hào, nhỏ giọng oán giận: “Học sinh tiểu học yêu đương cũng không ngây thơ như vậy, trai tân thật phiền phức...”

Cô hoàn toàn quên mất bản thân mình cũng là một gái tân.

Nhưng cô cảm thấy bản thân mình không giống với cậu ta, cô rất có kinh nghiệm yêu đương đấy!

Cô có cảm giác tờ giấy này cứ như một trò đùa vậy, hình như có chút nghiêm túc, nhưng lại có chút không nghiêm túc, lòng loạn cào cào, không thể nào bình tĩnh lại được.

Cô nhanh chóng ký tên, nhìn chữ mình viết, cảm thấy hơi xấu, nhưng cũng không thể gạch đi ký lại được. Cho nên khi đưa lại cho

Ninh Tây Cố, cô không tránh khỏi có chút ngượng ngùng: “Này, trả cậu.”

Còn mắng thêm một câu: “Trẻ con.”

Ninh Tây Cố nhìn sườn mặt đỏ hồng hào của cô, núng nính như mặt búp bê, trẻ con nhưng đáng yêu.

Cậu phi nhỏ trong đầu: trông chị cũng chẳng thành thực là bao mà.

Cậu nói: “Chị hay lật lọng không nhận lắm, thế nên yêu cầu này của tôi là hợp tình hợp lý.”

Cậu vừa nghĩ vừa cẩn thận từng li từng tí cất tờ giấy đi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh bất giác nhớ tới những điều khoản không bình đẳng mà trước đây Ninh Tây Cố ký, hỏi: “Thế những gì trước đây chúng ta ký đều vô hiệu rồi.”

“Có phải cậu cũng tính không thực hiện hiệp ước nghe lời tôi vô điều kiện ấy không?”

Ninh Tây Cố lộ ra vẻ do dự.

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Mẹ kiếp, cậu do dự cái gì?”

Lúc này Ninh Tây Cố mới nói: “Cho dù không có hiệp ước thì tôi vẫn nghe lời chị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngẩn người. Ninh Tây Cố nói ra câu này như thể đây là điều đương nhiên vậy, cậu như một tín đồ trung thành nguyện hiến tế bản thân cho cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh bối rối không biết nên tiếp lời thế nào nên nói: “Cậu đi được rồi đó.”

Ninh Tây Cố gật đầu: “Ừ, ngủ ngon.”

Lời đã nói xong nhưng cả hai người không ai động đậy cả.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Sao cậu còn chưa đi?”

Ninh Tây Cố nói: “Tôi đang đợi chị đóng cửa. Bình thường không phải sau khi chị đóng cửa tôi mới đi sao?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh suy nghĩ một lúc, hình như là thế thật. Thật ra hành động này không được lễ phép cho lắm.

Cô nói: “Được rồi, hôm nay tôi không đóng cửa, cậu đi đi. Chờ cậu đi rồi tôi mới đóng cửa.”

Nói cứ như cậu phải đi đâu xa lắm vậy, thật ra cậu chỉ đi mấy bước về căn phòng kế bên mà thôi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ló đầu ra nhìn, đợi đến khi Ninh Tây Cố bước vào phòng cho khách thì cô mới vào lại trong phòng.

Ninh Tây Cố lấy giấy chứng nhận cho phép theo đuổi Nhạc Quỳnh Quỳnh đưa từ trong túi ra, lật qua lật lại nhìn mấy lần, cứ nhìn là trong lòng lại thấy vui, sau đó lại gấp vào, cẩn thận cất vào trong ví tiền, cậu muốn đem theo nó bên người.

Nhưng sau đó cậu lại đổi ý, sợ mình làm mất. Cậu nghĩ, hay là đợi sau khi về, cất tờ giấy này vào trong két sắt, chỗ cậu để những thứ được Nhạc Quỳnh Quỳnh tặng vào trong đó.

Lúc còn đang mãi suy nghĩ, điện thoại của Ninh Tây Cố báo có tin nhắn mới.

Cậu còn nghĩ là Nhạc Quỳnh Quỳnh gửi tin nhắn cho cậu, vô cùng vui vẻ cầm điện thoại lên, kết quả lại nhận được tin nhắn của bố gửi tới: [Sao còn chưa báo bình an? Bây giờ con đang ở đâu?]

Ninh Tây Cố đọc xong thì trong lòng cảm thấy không ổn.

Quả thực hôm qua cậu quên mất việc này, hôm nay vừa dậy đã chơi cùng các bạn nhỏ, sau đó còn chơi mạt chược, quên mất không gọi điện báo cho bố.

Nhưng cậu còn tưởng bố cậu sẽ không quan tâm chứ.

Ninh Tây Cố trả lời: [Con đang đi du lịch.]

Bố trực tiếp gọi điện thoại đến, hơn nữa còn là video call.

Ninh Tây Cố không nhận.

Bố nhắn: [Nghe điện thoại.]

Ninh Tây Cố chỉ đành nhận điện thoại.

Cũng may bây giờ chỉ có một mình cậu ở đây.

Bố vẫn đang ở trong nhà cũ, năm nay tuy ông đã hơn sáu mươi tuổi nhưng nhìn không hề già, thậm chí nhìn còn trẻ hơn tuổi thật cả mươi mấy tuổi. Thế nhưng tóc ông đã bạc trắng, cũng không phải mấy năm gần đây mới trắng.

Trong ký ức khi còn bé của Ninh Tây Cố, tóc của bố đã trắng như thế rồi, có thể là do cái chết của anh hai mới khiến tóc bố bạc trắng!

Bố nói: “Để bố xem khung cảnh xung quanh con một chút.”

Ninh Tây Cố lướt đại qua vài chỗ, nói: “Con không bị người ta bắt cóc, cũng không xảy ra chuyện gì cả, con thực sự đang đi du lịch.”

Ninh Tây Cố chỉ mong nói qua loa mấy câu rồi cúp điện thoại.

Vừa dứt lời, tiếng đập cửa từ bên ngoài truyền tới, chất giọng sang sảng của Nhạc Quỳnh Quỳnh vang lên: “Ngủ chưa thế Ninh Tây Cố! Mở cửa!”

Chương 34

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Cos

Beta: Yam

Sau khi cúp máy, Ninh Tây Cố chết lặng nhìn nhật ký cuộc gọi vừa bị cậu ấn tắt, sững sờ vài giây, da đầu tê dại. Cậu đoán có lẽ bố cậu đã nghe thấy giọng của Nhạc Quỳnh Quỳnh rồi.

Cậu thấy bất cứ lúc nào bố cậu cũng có thể gọi lại chất vấn đấy nhỉ?

Đầu Ninh Tây Cố lúc này trống rỗng, y như bị chập mạch, muốn tìm lý do để lừa người mà nhất thời không nghĩ ra.

Trong khi đó, Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn đang gõ cửa: “Cậu không thể nào ngủ nhanh như vậy, đang làm gì đó? Máy tính của tôi bị hỏng rồi, cậu mau xem giúp tôi vấn đề ở đâu với?”

Ninh Tây Cố cúi đầu nhìn số điện thoại của bố cậu lần nữa. Cậu nhắm mắt, cắn răng, dứt khoát làm chuyện đại nghịch bất đạo, bật chế độ máy bay, quăng di động lên giường và đi mở cửa cho Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Ninh Tây Cố trả lời: “Vừa mới nghe điện thoại nên mở cửa hơi chậm, sửa máy tính đúng không? Để tôi xem thử.”

Vừa nói, cậu vừa đi theo Nhạc Quỳnh Quỳnh về phòng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thuận miệng hỏi một câu: “Cậu vừa nói chuyện điện thoại với ai vậy?”

Ninh Tây Cố trả lời đúng sự thật: “Bố tôi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngậy ra một lúc, hỏi: "... Vậy bây giờ bố cậu biết cậu đang ở nhà tôi rồi hả? Không đúng, trước đó bố cậu có biết cậu sẽ đến nhà tôi không?"

Ninh Tây Cố trịnh trọng nói: "Không biết, quan hệ của chúng tôi rất kém, tôi giấu bố tôi đến tìm chị."

Thật ra Nhạc Quỳnh Quỳnh tò mò đã lâu.

Nhân dịp Ninh Tây Cố đang bận sửa máy tính cho cô, cô ngồi ở một bên và nói chuyện với cậu: "Tết thế này mà cậu còn chạy đến đây... Bố cậu rất tức giận nhỉ? Ông ấy hẳn là không biết cậu đi làm tiểu bạch kiểm cho người khác phải không?"

Ngoại trừ loại bố mẹ vô cùng không ra gì, làm gì có bậc phụ huynh nào chấp nhận cho con cái dấn thân vào loại nghề nghiệp không đứng đắn này chứ?

Ninh Tây Cố đáp: "Không biết. Ông ấy chỉ biết tôi ra ngoài, tôi nói là đi du lịch, nhưng không nói là đến nhà chị."

Ninh Tây Cố không sao tập trung sửa máy tính cho Nhạc Quỳnh Quỳnh được, dù gì thì đây cũng là lần đầu cậu cúp ngang điện thoại của bố mình, cứ cảm thấy cả người đều không ổn.

Đôi mắt to tròn của Nhạc Quỳnh Quỳnh một mực nhìn cậu, tựa như đang lo lắng cho cậu. Cô không kìm lòng được, nhin một hồi mới thận trọng hỏi cậu: "Vì sao quan hệ giữa cậu và bố cậu lại không tốt? ... Từ trước giờ tôi vẫn thắc mắc, là do sau khi mẹ cậu mất, bố cậu đi bước nữa, cưới mẹ kế? Hay còn nguyên nhân khác?"

"Cậu có thể tâm sự với tôi nè, tôi từng chứng kiến rất nhiều chuyện rồi..."

Bà chị này thật hóng hớt.

Nếu đổi lại là Ninh Tây Cố lúc trước thì chắc chắn cậu sẽ không trả lời. Nhưng giờ cậu cũng đã vào ở nhà Nhạc Quỳnh Quỳnh và gặp bố mẹ cô rồi, có vẻ nên trao đổi thông tin về gia đình một chút thì mới công bằng.

Ninh Tây Cố bắt lực nói: “Không có, tình cảm của bố mẹ tôi rất tốt, ông không có tái giá, cũng không có thói xấu như bài bạc, rượu chè, bạo lực gia đình, vân vân. Ông cũng không để tôi thiếu thốn bất cứ thứ gì ở phương diện ăn ở.”

Những giả thuyết cầu huyết mà Nhạc Quỳnh Quỳnh tưởng tượng đều bị đánh vỡ, cô thật không nói nên lời: “Vậy giữa cậu và bố cậu có chuyện gì? Hay đơn giản đây chỉ là thời kỳ phản nghịch của cậu?”

Đôi tay đang bận thao tác của Ninh Tây Cố ngừng lại, bị câu hỏi của Nhạc Quỳnh Quỳnh làm sững người.

Cậu trầm tư một lúc, nhíu chặt mày, cân nhắc nói: “Ông ấy không có bất cứ khuyết điểm gì, chỉ là không thương tôi mà thôi. Ông ấy sinh tôi ra, chỉ cần một công cụ, vừa vặn là tôi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh vỗ bàn: “A, hiểu rồi! Dục vọng khổng chế quá mạnh đúng không? Sống cùng người bố như vậy quả thực rất khó chịu.”

Ninh Tây Cố cười nhẹ, từ chối cho ý kiến: “Xem như vậy đi.”

Quay đầu lại thì bắt gặp ánh mắt bối rối của Nhạc Quỳnh Quỳnh, đôi đồng tử màu hổ phách nhàn nhạt ấy giống như dòng suối cạn, nhìn thoáng qua cũng có thể nhìn thấy đáy, phản chiếu hình ảnh của cậu.

Ninh Tây Cố hỏi: “Sao vậy? Sao nhìn tôi bằng ánh mắt đó?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghiêng đầu, quan sát cậu mấy giây, nói thẳng: “Theo mô tả của cậu, đột nhiên tôi cảm thấy cậu rất giống bố cậu đó...”

Y như bị người khác bắt ngờ vén màn che điểm mù vậy.

Hồi trước cũng có người nói cậu và bố cậu càng ngày càng giống nhau. Lúc đầu cậu chỉ cho rằng đó là chỉ vẻ ngoài, thì đúng là giống, dù sao cậu cũng chẳng hợp ý bố mẹ cũng chẳng giống anh trai. Nhưng khi Nhạc Quỳnh Quỳnh nói như vậy, Ninh Tây Cô đột nhiên nhận ra, đó không phải chỉ là ngoại hình.

Theo cách nghĩ này thì đúng là như vậy, tuy hai bố con họ sống cùng nhau không nhiều, nhưng thói quen sinh hoạt và các khía cạnh khác của họ giống nhau đến kinh ngạc, kể cả về tính tình và cách cư xử.

Cậu chán ghét bố mình như thế, thế mà trong vô thức lại càng ngày càng giống bố sao?

— — Nếu không gặp phải Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Ninh Tây Cố hoàn hồn, cậu cảm thấy bây giờ cậu cũng không giống bố mình nhiều như vậy. Đột nhiên cậu thấy bứt căng thẳng hẳn.

Ninh Tây Cố sửa máy tính cho Nhạc Quỳnh Quỳnh xong rồi chúc cô ngủ ngon lần nữa.

Cậu quay về phòng, tắt chế độ máy bay, kiểm tra nhật ký cuộc gọi, không có cuộc gọi nhớ nào, kiểm tra tin nhắn WeChat cũng không có tin nhắn mới nào.

Sau cuộc gọi bị cậu cúp ngang, bố cậu cũng không tìm cậu nữa.

Ninh Tây Cố đắn đo một lát quyết định chủ động gọi lại cho ông ấy.

Bố cậu nghe máy.

“Alo? Bố.”

“Ừ.”

Như thường lệ hai bố con rơi vào khoảng không im lặng xấu hổ.

Nhưng lần này, bố Ninh là người mở miệng phá vỡ cục diện bế tắc trước: “Thật ra con không cần kiếm có giấu diếm bố... Con cũng mười chín rồi, có qua lại thân mật với nữ giới cũng là chuyện rất bình thường.”

“Nhưng nhớ kỹ phải có biện pháp bảo vệ, dù là với bản thân con hay cô gái ấy, như vậy mới coi là hành vi có trách nhiệm. Thôi được rồi, vẫn nên nói thẳng ra một chút. Con vẫn còn trẻ, đừng vì ham vui nhất thời mà tạo ra đứa nhỏ do không suy nghĩ thấu đáo.”

“Chuyện yêu đương, trải nghiệm một chút là được rồi.”

Ninh Tây Cố càng nghe càng thấy không ổn, đây không phải là bảo cậu chơi đùa một chút là được hay sao?

Cậu á khẩu luôn, hoàn toàn không ngờ được người bố luôn nghiêm túc của mình lại nói ra lời như vậy, trong lòng đột nhiên cảm thấy tức giận.

Bố cậu tiếp tục nói: “Bố không can thiệp vào chuyện con tự do yêu đương, nên không cần báo cáo chi tiết. Nhưng mà, con cũng không cần phải đưa về nhà ra mắt bố.”

Ninh Tây Cố càng nóng giận hơn. Mặc dù cậu chưa từng nghĩ tới chuyện đưa Nhạc Quỳnh Quỳnh về nhà ra mắt, cô gái chỉ có vẻ bề ngoài xinh đẹp như Nhạc Quỳnh Quỳnh thì làm sao mà được chứ? Không có khả năng là đối tượng kết hôn của cậu được.

Mặc dù trong thâm tâm cậu nghĩ vậy, nhưng bị bố nói thẳng thừng ra, Ninh Tây Cố lại dấy lên tư tưởng phản nghịch. Cậu không cho phép người khác coi thường Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Chỉ là cô không xứng với cậu thôi, nhưng thực chất Nhạc Quỳnh Quỳnh là một cô gái tốt.

Tuy rằng cô chẳng được tu dưỡng nội hàm gì cả, nhưng tính cách của cô thoải mái hoạt bát, đi đến đâu cũng có thể kết bạn kết bè. Tuy rằng hoàn cảnh gia đình cô bình thường, nhưng cô dựa vào năng lực bản thân, từ hai bàn tay trắng tạo dựng sự nghiệp, tự lập tự cường. Tuy cũng không đứng đầu như những người khác, tuy rằng học lực của cô không cao, nhưng đó là... Đó là do cô ngốc, không thể cưỡng cầu người ngốc quá nhiều được.

Bố cậu nói: “Bố không quấy rầy con hẹn hò nữa.”

Ninh Tây Cố nghe thấy bố cậu có ý muốn tắt, đột nhiên hỏi: “Ngoài miệng bố nói như vậy, nhưng thực tế bố vẫn sẽ điều tra bạn gái con đúng không?”

Bố cậu im lặng một lúc, ngại ngùng đáp: “... Ừ.”

Ninh Tây Cố bình ổn hơi thở, trầm giọng nói: “Vậy không bằng để con nói cho bố đi, không cần phải điều tra nữa. Con cúp trước đây, rồi sẽ gửi tư liệu qua cho bố.”

Lần này là cúp điện thoại thật.

Ninh Tây Cố chụp rất nhiều ảnh của Nhạc Quỳnh Quỳnh trong điện thoại, bao gồm ảnh trong bữa tiệc tối, trong công viên giải trí và tại nơi làm việc. Cậu đắn đo một lúc, chọn ảnh Nhạc Quỳnh Quỳnh đang làm việc ở công ty gửi đi, cậu cảm thấy lúc này cô ăn mặc đứng đắn nhất.

Có thể xóa bỏ thành kiến của bố cậu đối với Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Bố cậu nhắn lại: “Đúng là rất xinh đẹp.”

Không hỏi thêm gì khác.

Không hiểu sao Ninh Tây Cố lại cảm thấy như đang chế giễu cậu chọn phụ nữ chỉ nhìn ngoại hình, nhưng cậu lại không thể bác bỏ điều đó. Nhạc Quỳnh Quỳnh đích thực là một bình hoa ngọc ngà.

Bố Ninh: “Bố tưởng con sẽ yêu đương với bạn học nữ cùng tuổi trong trường chứ.”

Ninh Tây Cố nghĩ một lúc, trong lòng luôn cảm thấy ghen một cục, trả lời: “Bạn học nữ ở trường khác cô ấy, đều là những cô gái chưa trải sự đời, quá đơn thuần. Yêu đương với bọn họ phải có thái độ trách nhiệm.”

Hơn nữa, ở trong trường cậu cũng chẳng gặp cô gái nào có thể khiến trái tim cậu rung rinh.

Ninh Tây Cố gửi xong câu này.

Bản thân cậu nhìn câu mình gửi đi cũng phải ngây ra. Thế nhưng, Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn qua có vẻ lỗ mắng, ham hư vinh, đôi khi lại cho cậu cảm giác rất ngây thơ. Cậu có thể đối đãi với Nhạc Quỳnh Quỳnh bằng thái độ vui đùa thay vì phải chịu trách nhiệm sao?

Cậu suy nghĩ hơn nửa buổi tối.

Sau đó phát hiện một vấn đề.

Trước tiên là cậu phải khiến cho Nhạc Quỳnh Quỳnh bằng lòng yêu đương với cậu cái đã. Họ còn chưa yêu đương, cậu chịu trách nhiệm cái quái gì chứ.

Mới chớp mắt một cái.

Kỳ nghỉ tết đã kết thúc, Nhạc Quỳnh Quỳnh mang theo túi lớn túi nhỏ quay trở lại Giang Thành. Sẵn tiện có Ninh Tây Cố ở đây, nên để cậu đảm đương làm tài xế, lái xe mất mấy tiếng liền, tự mình lái rất mệt.

Vào trong thành phố, Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Chắc là cậu thuê phòng theo tháng hả? Tháng này có thuê không? Giờ đưa cậu đến phòng trọ hay là trường học?”

Ninh Tây Cố nghĩ nghĩ rồi nói: “Khai giảng tôi mới trở về trường.”

“Vậy sẵn tiện.” Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Cậu giúp tôi chuyển đồ đạc đến nhà tôi trước nhé.”

Ninh Tây Cố vất vả cực nhọc mang tất cả đồ đạc từ quê lên tận phòng cho cô, nhiều đến mức cậu chạy lên chạy xuống lầu tận ba chuyến.

Nhạc Quỳnh Quỳnh pha sẵn cho cậu một ly coca chanh, chờ cậu chuyển đồ xong xuôi thì cười híp mắt đưa cho cậu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đợi Ninh Tây Cố uống xong, hôm nay còn đặc biệt dịu dàng nhận lấy ly không, tiếp đó còn đưa cho cậu một cái bao thư.

Cái bao thư này không xa lạ gì với cậu.

Hồi lãnh lương Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng đưa bao thư này cho cậu. Ninh Tây Cố nhận lấy, mở ra nhìn thử, quả nhiên thấy tiền mặt.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không nhanh không chậm nói: “Tiểu Ninh, đây là tiền lương tháng rồi của cậu.”

“Cũng là tháng lương cuối cùng của công việc trai bao rồi.”

“Bắt đầu từ tháng này, tôi sẽ không trả lương cho cậu nữa. Dù cậu có làm tốt, tôi cũng sẽ không thưởng tiền cho cậu đâu. Tôi hỏi lại cậu lần cuối, cậu chắc chứ?”

Ninh Tây Cố không chút do dự, không thêm động cả não, nói ngay: “Chắc.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh thích nhất là nhìn thấy Ninh Tây Cố cao ngạo rối rắm trước mặt cô, trong lòng cô như có một hũ mật bị đổ ra vậy.

Thật ra cô cảm thấy rất bẽ mặt, yêu đương với một cậu nhóc còn đang học năm nhất đại học hoàn toàn chưa có cơ sở kinh tế, nói ra vẫn là rất thiệt thòi, không thể để bọn chị em biết. Cho nên cô đã vụng trộm yêu đương với Ninh Tây Cố.

Vừa dứt lời.

Thừa dịp Ninh Tây Cố hoàn toàn không có chuẩn bị, Nhạc Quỳnh Quỳnh nhón chân lên, nhanh chóng hôn cậu một cái: “Đây coi như là tiền đặt cọc mới.”

Ninh Tây Cố bị cô hôn xong ngốc luôn tại chỗ, khuôn mặt trước mắt cô chậm rãi đỏ lên.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đẩy cún con ngốc nghếch này ra ngoài rồi nói: “Thế nhé, hôm khác gặp.”

Cánh cửa bị đóng lại.

Ninh Tây Cố tỉnh táo lại, đi tới đi lui trước cửa mấy bước, vẫn cảm thấy đầu óc choáng váng, ngay cả đường cũng không tìm được, quanh quẩn mấy vòng mới tìm được hướng về nơi mình ở.

Cậu thấy phấn khích lại có chút không chắc chắn mà suy nghĩ. Như vậy là xem như cậu đã cưa đổ Nhạc Quỳnh Quỳnh rồi hả? Hả là vậy rồi... Đúng chứ?”

Thật là lạ lùng.

Rõ ràng mọi chuyện đều tiến triển thuận lợi theo ý cậu, nhưng cậu lại không bình tĩnh chút nào, trong lòng rối rắm, càng không tự chủ được mà nghĩ đến Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Bọn họ cũng hồi phục lại tần số nói chuyện. Đêm nào Ninh Tây Cố cũng chẳng chịu ngủ mà nói chuyện với Nhạc Quỳnh Quỳnh tới tận nửa đêm. Toàn là mấy lời xàm xí vô vị, nhưng cậu lại có thể trò chuyện một cách hăng say, không cảm thấy phiền phức, cũng không cảm thấy mệt.

Chỉ hận không thể nói chuyện với Nhạc Quỳnh Quỳnh thâu đêm, mỗi tối đều là Nhạc Quỳnh Quỳnh đi ngủ trước, phải chắc chắn cô đã ngủ rồi cậu mới miễn cưỡng đi ngủ.

Sau đó, trang cá nhân của Nhạc Quỳnh Quỳnh đăng video mới, một vlog đón năm mới.

Ninh Tây Cố tự tin tràn trề, lần này nhất định là có cậu nhỉ? Cậu lại lo lắng, bây giờ bố cậu đã biết mối quan hệ của cậu và Nhạc Quỳnh Quỳnh, nói không chừng ông sẽ xem video này trên mạng? Cậu xuất hiện trong video kiểu này có phải hơi low không? Liệu có bị nhắc nhở không nên làm loại chuyện mất phẩm giá này? Nếu thế thì cậu nên làm gì bây giờ?

Bấm vào xem hai lần, xem mãi xem mãi... Cậu không cười nổi nữa.

Không có. Thế mà lại không có.

... Mà Nhạc Quỳnh Quỳnh còn lần nữa nhấn mạnh mình vẫn là quý cô độc thân.

Chương 35

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Vương Linh

Beta: Yam

Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không biết tâm trạng thất bại của Ninh Tây Cố, cô vui đến quên trời quên đất. Có cảm giác như năm nay cô đã nạp đầy điện cho bản thân, bây giờ có thể tiếp tục nỗ lực kiếm tiền rồi!

Hôm nay sau khi cô đăng vlog đón năm mới lên, Giang Diệp Sơn đã tìm đến cô.

[Ồ, bố mẹ anh cũng thúc dục anh, em nói xem sao con gái các em lại nhẫn tâm như thế chứ? Cứ nhìn nhăm kim cương thành rác rưởi, giữ mình trong sạch, không chịu đóng giả làm bạn gái của anh.]

[Em nói xem anh có thể nghĩ cách biến cô ấy thành bạn gái thật sự của anh không, lần sau có thể đưa cô ấy về nhà rồi đây?]

Những lời mà Giang Diệp Sơn nói, giống như là muốn nối lại tình duyên với cô vậy.

Nếu đổi lại là người khác, có khi cô đã tin rồi.

Nhưng bây giờ Nhạc Quỳnh Quỳnh không có một chút hứng thú nào với anh ta cả.

Nếu không có câu nói đó của Ninh Tây Cố, nói không chừng cô sẽ bị Giang Diệp Sơn làm lay động. Nhưng bây giờ cô có trai trẻ ngọt nước, còn cần người đàn ông lớn tuổi đó làm gì?

So với một Giang Diệp Sơn nói năng ngọt xớt thì cô vẫn thích một Ninh Tây Cố giả bộ thông minh hơn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhăn lại: [Thôi bỏ đi, cô bé đó cảm thấy cô ấy không xứng để anh đưa về nhà.]

Giang Diệp Sơn: [Anh thấy cô ấy không nên coi nhẹ mình như thế, trong lòng anh cô ấy là cô gái tốt nhất trên thế giới.]

Nhạc Quỳnh Quỳnh bất giác nhớ tới năm đó, cô năm mười tám tuổi mới yêu đương với Giang Diệp Sơn, còn tưởng rằng mình gặp được một người tốt.

Lúc Giang Diệp Sơn nói muốn làm bạn trai cô, cô kích động vui vẻ. Mặc dù lúc đó cô cảm thấy có gì đó khá kỳ lạ, dù sao Giang Diệp Sơn cũng lớn hơn cô chín tuổi lận, hoàn toàn là một người đàn ông có kinh nghiệm xã hội phong phú, còn cô vẫn còn là học sinh.

Nghĩ một lúc, hình như lúc đó cô cũng tầm tuổi Ninh Tây Cố, đều đang học năm nhất đại học.

Bây giờ nghĩ lại, lúc đó bản thân thực sự không thành thực, chẳng khác gì một đứa trẻ cả. Lúc đó cô chỉ cảm thấy có một người bạn trai như vậy, rất giống với mấy tiểu thuyết tổng tài bá đạo trên mạng, nói ra vô cùng có mặt mũi.

Sau khi bình tĩnh lại để suy nghĩ, cô cũng không biết rốt cuộc mình thực sự thích Giang Diệp Sơn, hay chỉ vì lòng hư vinh đáng cười lúc đó của mình thôi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh giật mình, cô dùng bộ não không mấy linh hoạt của mình bắt đầu trầm tư suy nghĩ vấn đề này.

Cô nhúc đầu, không biết nên nhăn lại thế nào.

“Ting~”

Có tin nhắn mới được gửi tới.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cúi đầu nhìn, là Ninh Tây Cố gửi tới:

[Chị, tôi hỏi chút được không?]

[Tôi mới coi vlog chị đăng... Vì sao lần này cũng không có tôi?]

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn điện thoại bật cười mấy tiếng, dường như cô có thể tưởng tượng ra dáng vẻ vừa kinh ngạc vừa buồn bực của Ninh Tây Cố.

Lúc ghép video này cô cũng từng nghĩ, không biết có nên để Ninh Tây Cố xuất hiện không. Nghĩ tới nghĩ lui, cô vẫn chưa chuẩn bị để cậu xuất hiện.

Cô cũng không rõ ban đầu bản thân cô là thật lòng hay chỉ do hư vinh. Nhưng sau khi xem tin nhắn của Ninh Tây Cố, cô dám khẳng định lòng hư vinh của Ninh Tây Cố cũng không nhỏ đâu!

Mấy chàng trai ở tuổi này, có thể quen được một cô bạn gái xinh đẹp đã đủ để khoe khoang khắp nơi rồi, hơn nữa cô còn là người đẹp nhiều tiền nữa! Không chỉ có như vậy, cô còn là một hotgirl mạng khá có danh tiếng!

Ha ha.

Coi như điều kiện kinh tế trong nhà Ninh Tây Cố không tệ, bản thân cậu ta lại là sinh viên của một trường danh tiếng, nhưng những thứ này cũng không được coi là hiếm lạ gì. Nếu như Ninh Tây Cố có thể theo đuổi được cô thì đó là vinh hạnh của cậu! Điều này có thể khiến Ninh Tây Cố đặc ý đến thế nào chứ?

Cảm giác ưu việt bành trướng trong lòng Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Một chút phiền não do Giang Diệp Sơn mới vừa mang lại cũng tan thành mây khói trong nháy mắt, vừa thấy Ninh Tây Cố, tâm trạng

của cô liền tốt lên. Cô dứt khoát bỏ qua Giang Diệp Sơn, tán gẫu với Ninh Tây Cố.

Trò chuyện một hồi, cô hoàn toàn quên luôn Giang Diệp Sơn.

Đùa giỡn với cún con là chuyện thú vị nhất trên thế giới.

Cô có thể đùa giỡn cả ngày với cún con.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhăn lại: [Sao tôi lại phải để cậu xuất hiện trong video?]

Ninh Tây Cố trả lời lại cực nhanh, nhưng vẫn cứ cố giả bộ bình tĩnh, khách quan phân tích: [Bây giờ tôi hiểu rất rõ vị trí của mình, chị chỉ đưa tiền lương tháng trước, tháng này không có, điều đó cho thấy từ tháng này trở đi tôi đã không còn là trai bao của chị nữa... Ít nhất... cũng có thể coi là bạn của chị, nói chính xác hơn là người theo đuổi chị.]

[Mấy ngày tết năm nay chúng ta ở cùng nhau rất vui vẻ, chị cũng chụp rất nhiều ảnh có tôi trong đó. Tôi thắc mắc sao mình không có mặt trong vlog của chị cũng là một điều hợp lý.]

Nhạc Quỳnh Quỳnh không nhin được mà bật cười. Cô nén cười, nghĩ, chắc hẳn là trong lòng Ninh Tây Cố vẫn còn bóng ma tâm lý lần trước.

Cô hoàn toàn có thể tưởng tượng ra dáng vẻ nghiêm túc nghiêm chỉnh của Ninh Tây Cố khi nói lời này. Cô bị sự đáng yêu này đã động, nhăn lại: [Tiểu Ninh à, cậu nên biết là dục tốc thì bất đạt. Bây giờ tôi chỉ cho phép cậu theo đuổi tôi, chứ tôi chưa thừa nhận cậu.]

[Sau này có thể xuất hiện trong vlog của tôi hay không còn cần dựa vào sự nỗ lực của cậu.]

[Nhưng mà...]

Nhạc Quỳnh Quỳnh dừng lại ở chỗ này, viết xong rồi nhưng không gửi.

Cô cố ý chờ Ninh Tây Cố lo lắng hỏi: [Nhưng cái gì?]

Nhạc Quỳnh Quỳnh: [Thế nhưng, sao cậu muốn xuất hiện trong vlog của tôi thế? Phản ứng này của cậu khiến tôi cảm thấy cậu có ý đồ bất lương gì đấy.]

[Cậu cũng muốn nổi tiếng trên mạng à?]

Ninh Tây Cố: "..."

Nhạc Quỳnh Quỳnh: [Nếu không... Sao cậu lại muốn xuất hiện trên vlog của tôi?]

Ninh Tây Cố nhìn thấy tin nhắn này thì tức giận đến mức bật cười.

Người phụ nữ ngốc nghếch này, cô thật sự cho là ai cũng muốn nổi tiếng trên mạng à? Cậu còn chê đẳng cấp người nổi tiếng trên mạng thấp đây. Cậu vẫn luôn có cái nhìn phiến diện với cái nghề này, vậy nên khi mới gặp Nhạc Quỳnh Quỳnh, cậu cảm thấy cô đủ low nên mới chủ động tiếp cận.

Nói đi cũng phải nói lại.

Cậu giận gì chứ? Theo lý mà nói cậu cũng không muốn xuất hiện ở trong vlog của Nhạc Quỳnh Quỳnh. Bớt chuyện khiến cậu phải bận tâm.

Lỡ đâu... Sau này cậu thừa kế sản nghiệp rồi mà lại bị người khác phát hiện xuất hiện trong video của Nhạc Quỳnh Quỳnh thì mất mặt chết.

Đúng, cậu không muốn xuất hiện trên đó chút nào cả.

Ninh Tây Cố nhắn lại: [Tôi không muốn. Ý tôi là tôi không phải rất muốn được xuất hiện trước ống kính.]

[Sau này vẫn cứ như này cũng tốt, chị cắt phần tôi đi cũng đỡ khiến tôi gặp phiền phức.]

Nhạc Quỳnh Quỳnh: [Giận rồi?]

Ninh Tây Cố: [Không có, khuya lắm rồi, tôi ngủ đây.]

Vậy là tức giận thật rồi. Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ, tính tình chàng trai trẻ tuổi quả là thay đổi thất thường.

Hình như lúc mới quen Ninh Tây Cố, dỗ cậu cũng không khó như vậy.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhớ lại khoảng thời gian hơn hai tháng trước, khi hai người họ mới quen biết nhau. Khi đó Ninh Tây Cố còn lạnh như băng, như là có ai thiếu cậu ta cả ba tỷ chưa trả hay gì.

Bây giờ tốt hơn nhiều rồi.

Bởi vì cô luôn có cách khiến cậu ta phải sụp đổ nên hoàn toàn không thể nào cao lãnh được. Hì hì.

Nhạc Quỳnh Quỳnh lại nhúc đầu.

Thế nhưng hình như cô chọc Ninh Tây Cố giận mất rồi, đùa giỡn hơi quá trớn. Đương nhiên cô biết Ninh Tây Cố không ham hố làm người nổi tiếng trên mạng gì, sự thanh cao của cậu là xuất phát từ trong xương tủy.

Nếu như thật muốn nổi tiếng, lần trước giới thiệu với công ty điện ảnh và truyền thông thì hẳn là cậu đã đồng ý thẳng rồi.

Thật sự hỏng rồi.

Hai người đàn ông tìm cô hôm nay đều đã bị cô nói đến câm lạng.

Giang Diệp Sơn thì cứ để đó không sao cả, nhưng Ninh Tây Cố thì không được.

Phải làm sao đây? Làm sao để đỡ cún con? ... Nếu không thì, chắc là hôn một cái là được rồi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh suy nghĩ một hồi rồi ngủ mất.

Kết quả cũng không cần cô đỡ.

Sáng sớm hôm sau.

Ninh Tây Cố chủ động nói với cô, váy đến rồi, cậu muốn tự mình đem đến nhà cho cô.

Sếp Nhạc phê chuẩn.

Sau khi tan ca, Nhạc Quỳnh Quỳnh về nhà đắp mặt nạ dưỡng da đợi Ninh Tây Cố. Ninh Tây Cố mặc áo phao quần jean vô cùng bình thường, mang theo một bộ váy trị giá mấy trăm nghìn tới nhà.

Sắc mặt vẫn có hơi đen.

Vừa vào cửa đã đưa túi đựng váy cho cô: “Chị thử đi, không vừa chỗ nào thì nói với tôi, tôi đem về sửa lại.”

Váy cao cấp đặt làm, thường được may theo số đo người mặc.

Ninh Tây Cố cũng không chắc có vừa người hay không, dù sao cậu chỉ đưa số đo qua rồi may thôi.

Đây là một bộ váy đuôi cá màu trắng, nhìn sơ qua thì bình thường không có gì khác biệt, chỉ là chất liệu vải tốt hơn một chút, cảm xúc tốt hơn. Nhưng cô vừa mặc vào người thì phát hiện, bộ váy này được cắt may vô cùng xuất sắc, khiến vóc dáng của cô trông càng thêm là lướt xinh đẹp.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn luôn rất tự tin với vóc dáng của mình... Nếu không sao cô lại đi làm người mẫu chứ? Nhưng sau khi mặc bộ váy này, vóc dáng của cô tựa như được thăng thêm một bậc mới, cô chỉ ngắm mình trong gương thôi cũng tự cảm thấy đẹp.

Sau khi trang điểm xong, cô chụp liền mấy tấm, hận không thể nhanh chóng đăng chúng lên mạng để mọi người khen vóc dáng của cô đẹp.

Cô phải dùng toàn bộ sự tự chủ của bản thân mới có thể nhịn được!

Cô cảm thấy nhất định phải nhịn đến tiệc tối hôm đó, cô muốn chụp ở nơi có ánh sáng đẹp nhất mới dùng nó đem đi khoe!

Nhạc Quỳnh Quỳnh điên cuồng selfie sau đó lại để Ninh Tây Cố chụp cho cô.

Ninh Tây Cố thấy cô vui như con nít, bất tri bất giác cũng bị cô cuốn hút. Ngẫm lại cậu cũng chẳng có cách nào nổi giận với Nhạc Quỳnh Quỳnh được.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngốc như thế đấy, cậu tức giận với một đứa ngốc làm gì chứ?

Chụp xong, Nhạc Quỳnh Quỳnh từ từ coi ảnh chụp, mới nhớ tới phải khen Ninh Tây Cố: “Đẹp quá đi, cảm ơn cậu nhé, kỹ thuật may ở quê cậu sao tốt thế? Cái váy này đẹp quá, tôi rất thích, tôi rất thích.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh vô cùng vui, cô nhảy lên ôm cổ Ninh Tây Cố, hôn cậu một cái.

Ninh Tây Cố bị hôn đến mặt đỏ lựng, tâm loạn cào cào, cậu cảm thấy không còn gì để nói, không theo quy củ gì cả. Một mặt, váy cậu tặng lại khiến Nhạc Quỳnh Quỳnh vui như vậy, cuối cùng cũng khiến cậu yên tâm. Mặt khác, thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh cười ngây ngô như vậy, giống như lại trở thành bằng chứng về sự hư vinh nông cạn của cô.

Cô vui đến mức muốn nhảy bồng lên luôn rồi, không có cảm giác rụt rè thực nữ gì cả.

Ninh Tây Cố sờ sờ môi mình.

Cậu nghĩ thầm, nụ hôn này cũng đắt thật, mấy trăm nghìn một lần.

Thì ra chỉ cần một bộ váy đã có thể dỗ cô vui rồi.

So với việc cậu làm không công còn đơn giản hơn nhiều. Sớm biết như vậy, cậu cần gì phải cực nhọc thế chứ? Thế nhưng, rốt cuộc Nhạc Quỳnh Quỳnh nhận được váy đẹp nên vui hay là được cậu tặng váy mới vui?

Nhạc Quỳnh Quỳnh bận làm điệu mãi không ngừng, luôn miệng hỏi: “Cậu thấy tôi hợp với tóc xoăn hay tóc đen thẳng hơn? Tôi muốn làm một kiểu tóc hợp với bộ váy này... Tôi còn phải nhanh chóng đến thẩm mỹ viện nữa.”

“Thật là đẹp quá đi! Quá đẹp! Cậu giới thiệu người may bộ váy này cho tôi được không?”

Sao mà giới thiệu cho được?

Ninh Tây Cố nói: “Chị thích thì tôi mua cho chị là được rồi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh hừ hừ: “Sao nào? Coi thường tôi đấy à? Muốn có váy đẹp thì tôi có thể tự mình mua!”

Ninh Tây Cố vẫn không dám giới thiệu. Đó là phòng làm việc của một nhà thiết kế nổi tiếng thế giới, cậu còn dùng thẻ vip của mẹ, bây giờ mà giới thiệu thì lộ chắc rồi.

Ninh Tây Cố uyển chuyển nói: “Không tiện lắm, sau này hãy nói đi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không truy hỏi: “Để làm chi? Rất đắt à? Không dám nói? Cái váy này vừa nhìn đã thấy đắt rồi...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh suy nghĩ một chút, nói: “Cậu ra ngoài chút đi, tôi muốn thay váy.”

Cô cởi váy ra, treo lên, vô cùng quý trọng mà dùng túi chống bụi bọc lại, đổi lại bộ đồ ngủ xám màu, nghiêm túc hỏi cậu: “Tốn bao nhiêu thế? Ít nhất phải cũng phải mười mấy nghìn phải không!? Ninh Tây Cố, cậu nói thật cho tôi biết, gần đây cậu tiêu rất nhiều tiền sao!? Mướn nhà đất như thế rồi lại còn mua váy cho tôi. Một sinh viên như cậu thì có bao nhiêu tiền... Cậu đừng có vì sĩ diện mà chạy đi mượn tiền trên mạng gì đó đấy nhé.”

Ninh Tây Cố: “Ừ, cũng tầm tầm như chị nói đấy. Chị không cần lo lắng, tôi không có đi vay tiền, cái váy này là tôi dùng tiền mừng tuổi và tiền học bổng của mình để mua. Dù gì tôi cũng là một tiểu phú hộ đại mà.”

Còn nhớ rõ cái hình tượng đó cơ ấy!

Nhạc Quỳnh Quỳnh buồn cười. Cô không tin Ninh Tây Cố là phú hộ đại, nhưng hình như gia cảnh nhà Ninh Tây Cố cũng coi như là tốt, cần rảnh mua cho cô cái váy này thì chắc cũng có khả năng.

Cô vô cùng tự tin cho là mình xứng với cái váy này, cũng xứng với sự theo đuổi hết sức của Ninh Tây Cố.

—

Đảo mắt một cái, đã đến tối diễn ra buổi tiệc đấu giá.

Nhạc Quỳnh Quỳnh mặc bộ váy trắng như ánh trăng chày xuôi đến dự tiệc.

Đông Tuyết Dao nói đến đón cô, hai người cùng đi.

Cho nên Nhạc Quỳnh Quỳnh không tự mình lái xe đến. Hơn nữa, cái xe rơm ấy của cô dùng để khoe khoang trong trấn thì còn tạm được, chứ đến những nơi như này thì hình như không đủ cấp bậc.

Nếu như Đông Tuyết Dao không tới đón cô thì cô cũng sẽ tự mình thuê một chiếc xe hào hoa đến làm màu.

Vừa lên xe Nhạc Quỳnh Quỳnh đã lập tức lên tiếng khen ngợi trước: “Tuyết Dao, hôm nay cô đẹp quá.”

Đồng Tuyết Dao cũng đang nhìn cô, vừa nhìn đã bị vẻ đẹp của cô làm ngây người.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngày hôm nay cũng rất đẹp. Nếu như muốn hình dung thì cô như bảo thạch cất trong hộp, là một viên trân châu hiếm có trên thế giới được một lớp vải nhung mềm mại bao bọc.

Đặc biệt là khi Nhạc Quỳnh Quỳnh cười lộ lên, tựa như ánh sáng xung quanh sáng thêm mấy phần.

Phối với một cái váy trắng, khuyên tai trân châu và vòng cổ, mái tóc đen xõa dài. Hôm nay Nhạc Quỳnh Quỳnh còn trang điểm rất đậm, nhưng khi lên hình thì lại trông rất thanh thuần, sạch sẽ, nhìn qua như không trang điểm vậy. Thực ra cô dùng hết hai tiếng đồng hồ để trang điểm, mới có thể đạt đến mức độ hoàn mỹ không chút tí vết nào như vậy.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô tham gia một bữa tiệc thượng lưu như này, cô không muốn bị mất mặt.

Đồng Tuyết Dao tâm tình phức tạp nói: “Cô cũng thế, hôm nay cô rất đẹp...”

“Cảm ơn.” Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Cảm ơn.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh vô cùng căng thẳng, luôn đi theo Đồng Tuyết Dao. Cô muốn biểu hiện ra mình rất bình tĩnh, nhưng thật ra cô lại không dám đi xa.

Nhưng vừa xuống xe, mới đến hội trường thì Đồng Tuyết Dao bỗng nói: “Chờ đã, để tôi nhìn chút đã... Quỳnh Quỳnh, bông tai của cô rớt mất một cái rồi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh sờ sờ tai, quả thật rớt mất một cái rồi. Cô vội vàng quay đầu lại tìm thế nhưng không có trên xe, cũng không thể đi dọc đường tìm được. Cô là một người sơ ý, nên cũng không hoài nghi gì nhiều, còn tưởng là vấn đề do mình.

Mất cái khuyên tai mấy nghìn là một chuyện, chuyện phiền toái hơn là cô không mang theo đồ trang sức dự phòng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh bối rối: “Tôi đến hội trường mượn chút được không? Bây giờ tôi về nhà lấy bộ khác.”

Đông Tuyết Dao nói: “Đừng gấp, tôi cho cậu mượn một bộ! Vừa hay tôi có đem dự phòng, trông cũng rất hợp với cô đấy, hay là thử chút nhé?”

Chương 36

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Moon

Beta: Yam

Nhạc Quỳnh Quỳnh do dự, nếu là người khác thì có lẽ cô đã đồng ý rồi. Nhưng đây lại là Đồng đại tiểu thư bạch phú mỹ, trong nhà bán trang sức, cô sợ Đồng Tuyết Dao tiện tay cho cô mượn một bộ trang sức trăm vạn hàng thật giá thật, làm sao cô dám đeo?

Nếu làm mất, cô cũng không bồi thường nổi.

Vì vậy, Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn kiên trì nói: “Tôi vẫn nên về nhà lấy thôi... Bây giờ vẫn còn sớm, tôi có thể đến mượn một chút được không?”

Đồng Tuyết Dao nói: “Cô khách khí như thế làm gì? Không bằng cứ đeo thử trước.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không thể từ chối được, bị cô ấy đưa trở lại xe.

Đồng Tuyết Dao lấy ra một chiếc hộp to bằng bàn tay từ trong két sắt nhỏ, bên trong có một bộ trang sức kim cương, để Nhạc Quỳnh Quỳnh đeo thử.

Bất cứ người phụ nữ nào cũng sẽ rung động khi nhìn thấy bộ trang sức xinh đẹp như vậy. Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn là không nhận được đeo lên một chút, soi gương, cảm giác bản thân bỗng chốc cũng biến thành đại tiểu thư ăn mặc sang trọng.

Đồng Tuyết Dao cười cười, hào phóng nói: “Tôi đã nói là rất phù hợp mà, đúng không? Cứ đeo cái này đi, tôi cho cô mượn.”

Nhưng Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn thật cẩn thận tháo từng món trang sức xuống, cất lại vào hộp, đóng hộp lại rồi kiên quyết nói: “Quá quý giá, tôi không thể mượn được.”

“Tôi vẫn nên trở về nhà để lấy trang sức thôi.”

Đồng Tuyết Dao hững hờ nói: “Cô cũng không phải là người không có tiền. Tôi nghe nói thương hiệu của cô kiếm được rất nhiều tiền, hay là trực tiếp mua một bộ trong buổi đấu giá đi.”

Trong lòng Nhạc Quỳnh Quỳnh nháy dưng, thật không biết vì sao Đồng đại tiểu thư lại kỳ quái như thế, hay là thật lòng cảm thấy như vậy, dù sao cô nghe vẫn thấy rất khó chịu. May mà da mặt của cô dày, cho dù bị nói như thế, cũng có thể thật thà mà ngượng ngùng nói: “Cô cứ đùa, tôi làm gì có nhiều tiền như vậy để mua? Tôi chỉ đến để góp thêm náo nhiệt thôi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh liên tục từ chối, Đồng Tuyết Dao không thể thuyết phục được cô, chỉ nói: “Vậy được thôi, tôi đến nơi tổ chức trước, chờ cô ở chỗ ngồi, cô sửa sang lại cho tốt rồi hãy trở lại.”

Còn để tài xế của mình đưa Nhạc Quỳnh Quỳnh về nhà một chuyến.

Trong lòng Nhạc Quỳnh Quỳnh rất lo lắng, khi ngồi trên xe cô dứt khoát gửi tin nhắn, phàn nàn việc này với Ninh Tây Cố.

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Thật xui xẻo, cứ như vậy mà phải ném đi mấy ngàn... Tôi cũng không có bộ nào có thể phối cùng.”

Ninh Tây Cố: “Gấp như vậy sao?”

“Vậy để tôi tặng chị một bộ trang sức. Trước đó tôi đã mua một bộ, nhưng vẫn chưa có cơ hội để tặng chị.”

Giọng điệu này đủ đồng dục.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nở nụ cười: “Cậu đưa cho tôi, để tôi nhìn xem.”

Ninh Tây Cố: “VẬY bây giờ tôi sẽ đưa qua, ở cổng tiểu khu chờ chị.”

Ngay khi Nhạc Quỳnh Quỳnh trở về, Ninh Tây Cố đã chờ ở bên đường.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cầm lấy mép váy, bán tín bán nghi đi qua. Ninh Tây Cố lấy ra bộ trang sức mà cậu mang tới, suýt chút nữa Nhạc Quỳnh Quỳnh đã bị ánh sáng lấp lánh làm cho mù mắt.

Đẹp thì rất đẹp... Nhưng mà...

Nhạc Quỳnh Quỳnh hoàn hồn lại từ trong giật mình và lo lắng, bật cười: “Viên kim cương lớn này cũng giá quá đi, cậu mua đồ nhái hả? Hay là đá quý nhân tạo?”

Mẹ nó, quả thật, viên ngọc bích trên dây chuyền phải lớn như trứng bồ câu vậy.

Còn lớn hơn so với viên ngọc bích lớn nhất của buổi đấu giá kia.

Bởi vì dưới ánh mặt trời bên ngoài phòng, tia sáng phản chiếu đẹp như mơ. Nhưng Nhạc Quỳnh Quỳnh là một con đế nhũ, cô hoàn toàn không phân biệt được thật giả. Cho dù cô cảm thấy đẹp đến kinh ngạc, vẫn cứ chắc chắn cho rằng không có khả năng là thật.

Nếu đây là thật, còn không phải là hơn mấy ngàn vạn? Thậm chí lên tới trăm vạn?

Thứ nhất, cô không nghĩ Ninh Tây Cố có thể mua được, thứ hai cũng không có khả năng tùy tiện nhặt được ở trên đường rồi mang đến đây đi?

Thật vô lý.

Vì vậy nhất định là giả.

Nếu là đồ giả, vậy cô lập tức cảm thấy thoải mái.

Ninh Tây Cố nghe thấy cô hỏi, suýt nữa không thở được, không nói thêm gì mà cười cười: “Chị cứ đeo lên trước, dù sao bọn họ cũng sẽ không cố ý đem đi giám định.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không hề khách khí với cậu, nhanh nhẹn đeo bộ trang sức lên. Đây là nguyên một bộ trang sức gồm dây chuyền, vòng tay, bông tai, trước sau chỉ tốn một hai phút để đeo lên.

Nếu nói bộ váy trên người hoàn toàn tôn lên vẻ đẹp của cô, thì bộ trang sức cô đang đeo lại lần nữa khiến cho vẻ đẹp của cô từ một mỹ nhân tầm thường, lập tức biến thành mỹ nhân nổi tiếng.

Ninh Tây Cố nhìn mà ngây ra trong vài giây.

Đáy lòng cậu không khỏi cảm khái ông trời đã cho Nhạc Quỳnh Quỳnh một vẻ ngoài thật ưa nhìn, chỉ cần cô không mở miệng lộ tẩy, nhất định người khác đều sẽ cho rằng cô là người nổi tiếng. Bây giờ đi đến bất cứ bữa tiệc hay thảm đỏ nào cũng sẽ không có ai có thể nhìn ra xuất thân của cô chỉ ở trấn nhỏ, là hotgirl mạng không có văn hóa.

Quả nhiên người đẹp vì lụa.

Trước đây, cậu chưa bao giờ lấy bộ trang sức này ra.

Bởi vì cũng chưa có cơ hội phù hợp, hơn nữa quả thực vô cùng quý giá, đây là bộ sưu tập tư nhân mà mẹ cậu đã mua mười lăm năm trước, lúc đó đã có giá mấy ngàn vạn, bây giờ không biết bao nhiêu tiền nữa.

Ban đầu cậu không muốn mang ra. Vào lần đầu tiên cậu nhìn thấy, đã cảm thấy rất thích hợp với Nhạc Quỳnh Quỳnh, nhưng mà cũng không biết chuyện gì xảy ra, ma xui quỷ khiến lại đem ra ngoài.

Vậy mà thực sự dùng tới.

Khi Nhạc Quỳnh Quỳnh đeo lên, cậu chỉ có một suy nghĩ. Thay vì đặt đá quý ở trong tủ kính lạnh như băng, thì không bằng đeo lên trên người mỹ nhân.

Vốn dĩ trang sức được tạo ra là dùng để đeo lên.

Đá quý trông đẹp hơn, người đeo lên cũng càng đẹp hơn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhận thấy ánh mắt tròn tròn của Ninh Tây Cố, mặt đỏ hồng, buồn cười nói nói: “Này, hoàn hồn lại đi. Sao cậu nhìn đến tròn tròn mắt thế? Tôi vẫn luôn xinh đẹp như vậy mà!”

Ninh Tây Cố lại nghĩ, chẳng trách đàn ông đều thích những người phụ nữ biết cách ăn mặc. Đáy lòng cậu cũng có một loại cảm giác thành tựu không thể giải thích được.

Lại nghĩ, chỉ nói đến vẻ ngoài, chỉ nói đến vẻ ngoài của cô thôi, đưa Nhạc Quỳnh Quỳnh đi ra ngoài vẫn là có mặt mũi.

May mà người đi cùng Nhạc Quỳnh Quỳnh là nữ.

Nếu như là nam, cậu tuyệt đối không đồng ý.

Người qua đường nhìn thấy cô, đều đang thì thầm hỏi nhau xem có phải là đại minh tinh hay không, còn đang lén chụp hình cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhận thấy mình đã thu hút sự chú ý, nói với Ninh Tây Cố: “Không nói nữa, tôi phải tranh thủ thời gian quay trở lại, tôi đi trước đây.”

“Buổi tối gặp.”

Ninh Tây Cố nói: “Về sớm một chút.”

Ngay khi Nhạc Quỳnh Quỳnh chuẩn bị lên xe, nhìn thấy Ninh Tây Cố đứng ở ven đường nhìn mình say đắm giống như chú cún con

nhỏ trung thành, lại chui đầu ra, nói: “Cúi đầu xuống một chút.”

Ninh Tây Cố ngoan ngoãn cúi đầu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhanh chóng hôn lên má cậu: “Cảm ơn nhé, bé thanh cao.”

Hôn xong.

Lần này Nhạc Quỳnh Quỳnh thật sự trở lại xe, nghênh ngang rời đi.

Để lại Ninh Tây Cố đứng ở ven đường, trên mặt có vết son môi, bỗng chốc không biết nên đi về đâu mới tốt.

Cậu sờ sờ mặt mình, vết son của Nhạc Quỳnh Quỳnh dính lên ngón tay, không nhịn được mà mỉm cười. Cậu cảm thấy đáng vẻ hiện tại của cậu chắc là có hơi buồn cười.

Một bộ váy mười vạn còn dễ nói, cậu dùng tiền tiêu vặt của mình là có thể chi được.

Nhưng mà trang sức bốn ngàn vạn tặng đi, không biết bố cậu có hỏi đến hay không... Cậu thật sự không hối hận khi tặng cho Nhạc Quỳnh Quỳnh, cô nàng gốc Nhạc Quỳnh Quỳnh kia còn tưởng đó là đồ giả đấy.

Cậu vừa đi về vừa nghĩ. Cứ như vậy, cậu đầu tư tiền vốn nhiều như thế, chi phí ngầm cũng quá cao, cậu cảm thấy cậu nhất định phải theo đuổi được Nhạc Quỳnh Quỳnh mới được.

Ừm...

Không phải cậu thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh đáng giá số tiền này, người phụ nữ như cô... Trong đầu Ninh Tây Cố lại hiện ra dáng vẻ xinh đẹp của Nhạc Quỳnh Quỳnh lúc mặc váy và trang sức cậu tặng, trong lòng dâng lên dục vọng độc chiếm kỳ lạ.

Cô đẹp như vậy, là do cậu tự tay chuẩn bị quần áo cho cô.

Nghĩ đi nghĩ lại, Ninh Tây Cố dừng lại ở giữa đường.

Qua mấy phút, cậu mới thoát ra từ trạng thái si mê.

Tiếp tục lừa mình dối người mà nghĩ, vừa rồi nghĩ đến đâu rồi? Đúng, không phải cậu cảm thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh đáng giá nhiều tiền như vậy, cậu chỉ cảm thấy mối tình đầu của cậu đáng giá nhiều tiền như vậy...

Lại nghĩ, chờ cậu giải quyết được Nhạc Quỳnh Quỳnh, đầu tiên cậu phải để Nhạc Quỳnh Quỳnh ăn mặc giống như cậu đã làm vậy, mới lộ ra cái quý giá nhất.

—

Hai mươi phút sau.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vội vàng chạy đến, cuối cùng cũng trở lại nơi đấu giá trang sức.

Nhân viên công tác đứng ở cửa hội trường ngăn cô lại, hỏi cô tư cách tham gia.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vỗ ngực, chậm chạp lấy lại sức, không nhanh không chậm báo tên của mình. Đối phương tra xét tư liệu, nhưng lại cau mày nói: “Thật xin lỗi, không tra được tên của ngài.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh sửng sốt, nhưng cô vẫn giữ nguyên nụ cười tao nhã, nói: “A, chắc là có chỗ nào sai sót rồi? Chờ một chút.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh vội vàng cúi đầu, gửi tin nhắn cho Đồng Tuyết Dao, nói với cô ta rằng mình đã tới, hiện tại bị ngăn cản ở cửa hội trường không vào được bla bla.

Nhưng Đồng Tuyết Dao không trả lời một tin nào, cũng không biết có phải là không nhìn thấy hay không.

Cửa đại sảnh rộng mở, không có nhiều hơi ấm, Nhạc Quỳnh Quỳnh mặc váy lộ vai đứng ở nơi này bị đông lạnh đến mức run rẩy, cả mũi và bả vai đều có chút ửng đỏ.

Cô cảm thấy vô cùng bối rối, bèn gọi điện cho Đồng Tuyết Dao, cũng không có người nghe.

Chết tiệt, không thể như thế được. Chẳng lẽ lại đúng lúc di động hết pin nên mới không trả lời? Nhạc Quỳnh Quỳnh oán thăm.

Cô sốt ruột muốn chết, bây giờ nên làm sao đây?

Cô bị mấy nhân viên công tác nhìn chăm chăm, cảm thấy cả người đều không được tự nhiên. Bản thân giống như kẻ lừa đảo đến ké vị trí, kết quả lại bị vạch trần.

... Mặc dù cô đúng là đến ké, nhưng hẳn là cũng đường đường chính chính có một vị trí đi.

Quá xấu hổ.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đành phải không ngừng gọi điện thoại, giả vờ bình tĩnh ung dung, trong lòng thì đã mắng Đồng Tuyết Dao lên tận trời.

Chị em plastic quả nhiên là chị em plastic, quá là không đáng tin cậy! Sau khi trở về cô nhất định phải tìm Ninh Tây Cố để mắng một trận.

“Nhạc Quỳnh Quỳnh?”

Một giọng nam quen thuộc vang lên sau lưng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh quay đầu lại nhìn, liền nhìn thấy Giang tổng, Giang Diệp Sơn đã lâu không gặp.

Trong mắt Giang Diệp Sơn đều là kinh ngạc, vừa đánh giá cô, vừa chậm rãi đi đến bên cạnh: “Anh cho là anh đã đến muộn lắm rồi,

không ngờ em cũng tới muộn như vậy. Anh nói tại sao em lại không đồng ý lời mời của anh, hóa ra em đã nhận lời mời từ nơi khác rồi?”

“Hôm nay em được bước lên tiên sao, ăn mặc xinh đẹp như vậy?”

“Muốn đi vào cùng anh không?”

Gặp ai không gặp, lại cứ gặp phải Giang Diệp Sơn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh càng xấu hổ hơn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vô cùng buồn bực, nhỏ giọng nói với anh: “Đừng nói nữa. Vốn dĩ là một người chị em mời em đến đây, kết quả em quay về lấy đồ, giờ không liên lạc được với cô ấy... Em không vào được...”

Giang Diệp Sơn hỏi: “Là chị em nào của em?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Anh không quen đâu, Đồng Tuyết Dao.”

Giang Diệp Sơn “Ồ” một tiếng nói: “Vậy thì anh biết rồi, anh cảm thấy em không cần gọi điện cho cô ta nữa— — Đồng Tuyết Dao đang trêu đùa em đấy.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngẩng đầu nhìn lại, hỏi: “Anh có ý gì?”

Giọng điệu của Giang Diệp Sơn lạnh nhạt, lơ đãng nói: “Đồng Tuyết Dao là bạn gái cũ của anh, cô ta là người phụ nữ rất kiêu ngạo. Cô ta biết anh thích em, không phục, nên muốn làm cho em xấu mặt.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “?!”

Chương 37

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Cos

Beta: Yam

Giang Diệp Sơn khẳng khái nói: “Anh thay cô ấy đền cho em là được chứ gì.”

“Em xem, em cũng không thể tới một chuyến vô ích như vậy. Cũng may, số mà anh lấy trước cho em chưa đưa cho người khác, bây giờ vừa hay có thể đưa em vào trong.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không có cách nào.

Tới thì cũng tới rồi, không lẽ lại chán nản ra về sao?

Thật ra, cô bán tín bán nghi về cách nói của Giang Diệp Sơn. Ở phương diện này đàn ông luôn tự tin thái quá, cảm thấy người yêu cũ chia tay đã nhiều năm mà vẫn không quên được mình. Nói không chừng chỉ là một hiểu lầm một vố.

Nhưng bây giờ đúng là cô cần người giúp mình nhanh chóng thoát khỏi hoàn cảnh xấu hổ này. Đồng Tuyết Dao thì không liên lạc được, cô đành phải miễn cưỡng làm bạn tiệc của Giang Diệp Sơn để vào trong.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngồi xuống bên cạnh Giang Diệp Sơn.

Mông vừa chạm ghế, cô đã có thể cảm nhận được vài ánh mắt dán vào người mình.

Giang Diệp Sơn nổi tiếng là công tử đào hoa của Giang Thành, xung quanh anh toàn là người đẹp, mang theo bình hoa đến những

buổi tiệc thế này cũng không có gì lạ.

Ngay ánh nhìn đầu tiên, mọi người cũng không nhận ra cô chính là hotgirl mạng không mấy nổi tiếng Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Quá xinh đẹp.

Cô chỉ yên tĩnh ngồi đó, tựa như một bông hoa bạch trà phủ lên mình lớp sương sau cơn mưa, thuần khiết và xinh đẹp. Chiếc váy trắng như được cắt từ ánh trăng sáng ôm lấy cơ thể cô, ngọc bích rực rỡ lại im hơi lặng tiếng mà điểm sắc thêm vài phần.

Vẻ xinh đẹp trên thảm đỏ của các nữ minh tinh tuyến đầu có lẽ cũng không bì được.

Cô không nói lời nào, như đang tận hưởng sự cô độc, không muốn bị người khác làm phiền, cũng khiến mọi người không nở quấy nhiễu vẻ đẹp cô độc này.

Trong lúc nhất thời, những người ngồi ở hàng ghế bên cạnh đều đang nhìn cô.

Nhìn vẻ đẹp của cô, nhìn vào đồ trang sức cô đeo.

Trong lòng Nhạc Quỳnh Quỳnh bây giờ là một mảng hoang loạn. Cô phát hiện có người đang nhìn mình, mà hình như còn đang nhìn trang sức của cô, càng bị nhìn thì cô càng thấy chột dạ.

Cô vô cùng lo lắng nghĩ: Sớm biết vậy đã không nên đeo trang sức giả tới đây. Có phải là họ đang chê cười cô không? Cô cứ tưởng không ai để ý chứ.

Lúc này có nhân viên đi tới, Giang Diệp Sơn nhận khăn choàng nam ấm áp từ tay nhân viên và nói: “Giữ ấm chút đi, anh thấy lúc nãy em lạnh đến đông cứng, bả vai cũng đỏ hết rồi. Mấy cô gái các em thật là chết vì cái đẹp mà.”

Ở phương diện này, Giang Diệp Sơn vẫn luôn rất chu đáo, Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không khách sáo với anh, nói: “Cảm ơn.”

Vừa dứt lời, Giang Diệp Sơn định quàng khăn lên vai cô, Nhạc Quỳnh Quỳnh né một bên nói: “Để em tự làm.”

Giang Diệp Sơn cũng không kiên trì, thẳng thừng buông tay, bày ra dáng vẻ chịu phải đả kích do bị hiểu lầm thành tên háo sắc: “Em không cần đề phòng anh như vậy.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đang định lên tiếng, lại cảm nhận được một ánh mắt sắc bén, vừa nhìn sang, quả nhiên là Đồng Tuyết Dao.

Đồng Tuyết Dao lạnh lùng liếc bọn họ một cái, giống như đang bắt gian một đôi cầu nam nữ. Dù cố gắng che dấu, nhưng sắc mặt của cô ấy vẫn không được tốt cho mấy.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không khỏi rùng mình một cái.

Chờ đến khi Đồng đại tiểu thư thôi không nhìn họ nữa, lòng cô còn mang sợ hãi, nhẹ giọng hỏi Giang Diệp Sơn: “Chú Giang, có vẻ như những gì chú nói đều là sự thật?”

Cô cố tình gọi “Chú Giang” bởi vì bực bội chuyện mình bị tai bay vạ gió.

Giang Diệp Sơn bị chọc tức, cười khẽ một tiếng: “Thôi đừng, anh không nhớ rõ là mình có cháu gái lớn như vậy.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Không phải em kính trọng ngài sao? Ngài xem lại mình đi, ngài hại em thảm như vậy, bây giờ phải làm sao đây? Em nói mà, vì có gì mà Đồng đại tiểu thư lại năm lần bảy lượt chủ động tìm tới em, em còn tưởng mình sẽ nhanh chóng được gia nhập giới thượng lưu rồi chứ.”

Giang Diệp Sơn buồn cười nói: “Em muốn một bước lên mây thì tìm Đồng Tuyết Dao làm gì? Em tìm anh là được rồi. Ai biểu anh thích

em chứ?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không cho là như vậy: “Nếu gió có thể ngừng ở lòng bàn tay em, em đây sẽ tin tưởng chuyện ngài thích em.”

Hai người giăng co vài câu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm giác được điện thoại trong túi xách mình rung lên, lấy ra xem tin nhắn mới, là của Ninh Tây Cố gửi: [Chị ơi, chị chụp ảnh chưa?]

Nhạc Quỳnh Quỳnh liếc nhìn Giang Diệp Sơn, nghĩ thầm. Chụp thì chụp rồi, vốn dĩ cô tới tham gia buổi đấu giá chỉ vì muốn chụp ảnh, nhưng vừa rồi Giang Diệp Sơn một hai muốn chụp ảnh chung với cô. Dù sao cô vào được đây cũng nhờ Giang Diệp Sơn đưa vào, cho nên gần một nửa số ảnh là hai người chụp chung.

Giờ Ninh Tây Cố hỏi tới, cô cảm thấy hơi bối rối... Thật ra, nếu có thể, người cô muốn chụp ảnh chung là Ninh Tây Cố. Nghĩ thế nào cũng thấy cậu trai bao trẻ tuổi và đẹp trai mới phù hợp và xứng đôi với cô hơn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhanh tay gửi mấy tấm ảnh cô chụp một mình qua cho cậu.

Kèm lời đe dọa: [Cứ cúi đầu bấm điện thoại hoài cũng không tốt. Cậu ngoan một chút, bây giờ đừng làm phiền tôi.]

Ninh Tây Cố: [Được, tôi không làm phiền chị nữa, tôi ở nhà chờ chị về.]

Cô vừa trả lời tin nhắn vừa phải đề phòng Giang Diệp Sơn ở bên cạnh nhìn thấy, sau khi gửi xong thì nhanh chóng cất điện thoại đi.

Cho dù cô bao đàn ông hay là yêu đương, cô cũng không muốn Giang Diệp Sơn biết, bằng không thứ chó già này sẽ ra vẻ cao cao tại thượng, vô cùng đáng ghét.

Nhạc Quỳnh Quỳnh lơ đãng cả buổi đấu giá.

Dù gì thì cô cũng không mua nổi món nào.

Nhạc Quỳnh Quỳnh tự cảm thán trong lòng, mình đúng là cái đồ nhà quê đích thực. Cô không thể phân biệt được sự khác nhau vô cùng nhỏ của mấy viên kim cương này.

Thảo nào đại tiểu thư người ta không muốn đưa cô theo, thế mà cô còn muốn đi theo để quen biết thêm bạn bè... Mặc dù Nhạc Quỳnh Quỳnh biết trong giới này thiếu gì tình chị em plastic, nhưng cô luôn kiên nhẫn với các cô gái hơn với các anh nam, nếu là cô gái xinh đẹp thì khả năng chịu đựng của cô còn cao hơn nữa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy thật đáng buồn.

Lúc được Đồng Tuyết Dao chủ động bắt chuyện, cô cực kỳ kiêu ngạo, còn cho rằng đó sự đồng cảm giữa những người đẹp với nhau.

Cô là người mắc bệnh yêu cái đẹp rất nghiêm trọng, không chỉ thích làm đẹp cho bản thân mà còn thích ngắm gái đẹp trên mạng, giao lưu kết bạn với các mỹ nữ.

Bỏ chuyện này qua một bên, cô cảm thấy Đồng Tuyết Dao quá thật rất xinh đẹp. Dù bây giờ biết nguyên nhân là vì Giang Diệp Sơn, hình như Đồng Tuyết Dao ghét cô, chút nữa thôi là đã bị mất mặt, cô cũng không tức giận lắm, chỉ nghĩ về sau tránh xa cô ấy chút là được rồi.

Dáng vẻ thất thần của cô trong toàn bộ buổi tiệc rơi vào mắt người khác lại có ý nghĩa khác.

Nếu như cô mặc quần áo rẻ tiền thì đó là do không mua nổi. Đằng này cô lại mặc chiếc váy đẹp để sang trọng, đeo trang sức còn quý giá hơn các món được đấu giá, lại buồn bực không vui và luôn lơ

đỉnh, chắc chắn quý cô này xuất thân cao quý nên không thềm để mấy món này vào mắt.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy quá là nhàm chán, lại còn không được bấm điện thoại, ngoại trừ ngòi ngậy ngốc cũng chỉ có thể ngòi ngậy ngốc mà thôi.

Giang Diệp Sơn cúi người về phía cô, tiến sát lại, hỏi: “Có món nào vừa mắt không? Thích món nào thì anh sẽ mua cho em.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cả kinh, sốc lại tinh thần, lắc đầu, nói: “Không có. Cũng không cần đâu. Đừng mua.”

Từ chối liên tiếp ba lần.

Khá kiên quyết.

Giang Diệp Sơn ít nhiều cũng đã nghĩ tới thái độ của cô sẽ như vậy. Mấy năm nay anh ta chơi một vòng, lạng lẽ dõi theo Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Chính anh ta là người tự tay đưa Nhạc Quỳnh Quỳnh vào giới, nhưng anh ta đã thấy rất nhiều cô gái đánh mất bản thân vì tiền tài danh lợi. Nhưng Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn ngốc nghếch như thuở ban đầu, cho nên anh ta mới đặc biệt nhớ mong Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Nhạc Quỳnh Quỳnh giống như cây gai nhỏ trong lòng anh ta, không biết đâm vào từ lúc nào. Anh ta có quá nhiều sự lựa chọn, không quan tâm đến lựa chọn này, cho rằng chỉ là một món ăn kèm, không nếm thử cũng chẳng sao. Nhưng cũng vì chưa thưởng thức nên trái lại càng nhớ mong.

Giang Diệp Sơn nhún vai, nói trong bất lực: “Anh thật sự không hiểu được em. Lúc các cô gái khác yêu anh, mở miệng ra là muốn nhà, muốn xe, muốn trang sức. Trước đây cái gì em cũng không muốn, bây giờ cũng không có gì thu hút được em sao? Anh không cần em trả bất cứ thứ gì cả, chỉ đơn giản muốn tặng em thôi.”

Bởi vì tôi không muốn yêu đương với anh. Trong phút chốc Nhạc Quỳnh Quỳnh nhớ tới “Chú cún con” đang ngoan ngoãn ở nhà đợi cô về, có Giang Diệp Sơn làm nền nên càng đáng yêu hơn.

Ánh mắt Nhạc Quỳnh Quỳnh trong veo, cô bối rối nói thẳng: “Bởi vì không muốn thôi. Không muốn thì là không muốn, còn cần lý do gì nữa?”

Cho dù Giang Diệp Sơn có mua cho cô trang sức hàng trăm ngàn vạn trở lên, thì cô vẫn thích hạt trân châu pha lê, bảo thạch nhân tạo mà Ninh Tây Cố tặng hơn. Cho dù Ninh Tây Cố chỉ tặng cô một chuỗi vòng cổ làm bằng kẹo thì cô cũng thích.

Giang Diệp Sơn cảm thấy kỳ quái, theo lý mà nói thời gian này Nhạc Quỳnh Quỳnh phải để theo đuổi mới đúng.

Lúc vừa kết thúc một đoạn tình cảm, không phải là cơ hội tốt để thừa cơ chen vào sao?

Anh ta đã chờ một năm rồi, chờ Nhạc Quỳnh Quỳnh chủ động nhào vào ngực mình.

Đợi mãi không thấy, anh ta chỉ đành chủ động ra tay. Tình hình có vẻ khác xa với những gì anh ta nghĩ... Nhưng rốt cuộc là chỗ nào có vấn đề, nhất thời anh ta không thể phán đoán rõ được.

Giang Diệp Sơn hết cách, nói như cảm thán: “Em cũng đừng vì bị cuộc tình trước tổn thương mà thu mình lại chứ? Mỹ Mỹ, đã đến lúc đi về phía trước rồi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đỏ mặt khi nghe cách xưng hô cũ này.

Giang Diệp Sơn cũng là người biết tên thật của cô, khi đó, cô vẫn chưa dùng tên “Nhạc Quỳnh Quỳnh” làm nickname trên mạng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn không lên tiếng, lẩm bẩm hai tiếng không tỏ rõ thái độ.

Nào có chuyện cô thu mình lại? Sau khi chia tay một tuần thì cô đã thuê ngay một cậu trai bao rồi được không? Chơi vui vẻ quên cả đất trời luôn đó chứ.

Nhưng cô không muốn nói cho Giang Diệp Sơn biết.

Cùng lúc đó.

Trên sân khấu, đến lượt vật phẩm đấu giá là nhẫn kim cương màu xanh lam, có vẻ là vật phẩm cuối cùng rồi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghe bọn họ ra giá.

Đã lên tới hai ba nghìn vạn, chưa có dấu hiệu ngừng tăng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh tấm tắc khen ngợi, nghĩ thầm chiếc nhẫn Nima này đủ để cô mua một căn nhà ở trung tâm thành phố rồi.

Vì có giá cao nhất nên cô nhìn kỹ hơn.

Ừm... Vẫn không nhìn ra đặc biệt ở chỗ nào, có khác gì viên kim cương giả cô đang đeo đâu chứ, thậm chí còn không to bằng viên kim cương màu xanh trên vòng cổ của cô nữa.

Giang Diệp Sơn vẫn luôn chú ý ánh mắt của cô, nhưng lần này anh ta không mở miệng hỏi cô có muốn hay không. Món đồ này hơi vượt quá mức dự tính của anh ta, cho dù Nhạc Quỳnh Quỳnh có muốn thì anh ta cũng sẽ không mua.

Cuối cùng, chiếc nhẫn kim cương màu xanh lam này được bán với giá 3800 vạn.

Tất cả các món trong phiên đấu giá đã được bán hết và kết thúc tốt đẹp.

Ban tổ chức còn cung cấp một bữa tiệc tối.

Nhắc đến việc ăn chùa và tiệc rượu, Nhạc Quỳnh Quỳnh lập tức cảm thấy sự nhàm chán hoàn toàn biến mất. Cô muốn nhanh chóng ăn ké một chút đồ ăn, sau đó dày mặt đi làm quen với mấy phú bà.

Mới đi được nửa đường.

Đã đụng phải Đồng Tuyết Dao.

Đồng Tuyết Dao vừa nhìn thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh liền bực bội.

Cô ta cảm thấy hôm nay chuyện gì cũng không suôn sẻ. Thứ nhất, ngay từ lúc vừa thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh là cô ta đã khó chịu rồi. Cô ta cứ ngỡ mình sẽ xinh đẹp lấn át Nhạc Quỳnh Quỳnh, cho rằng lần đầu Nhạc Quỳnh Quỳnh tham gia những dịp thế này thì sẽ ăn diện rất low, giống nhiều người nổi tiếng trên mạng khác. Kết quả Nhạc Quỳnh Quỳnh ăn mặc vô cùng thích hợp và sang trọng, không hề kém cạnh cô ta.

Sau đó cô ta cố tình làm rơi bông tai của Nhạc Quỳnh Quỳnh, xong lại cho cô mượn của mình. Nếu sau đó cô có “Sơ ý làm mất” nữa thì đây coi như là một bài học nhỏ cho cô.

Nhưng Nhạc Quỳnh Quỳnh không nhận, một hai phải quay về.

Được thôi, vậy thì cô ta sẽ giả bộ như không biết Nhạc Quỳnh Quỳnh quay về.

Cho cô bị chặn ở bên ngoài hưởng gió lạnh, ảo não bị đuổi đi.

Không ngờ Nhạc Quỳnh Quỳnh lại tốt số vậy, gặp được Giang Diệp Sơn.

Không, có lẽ cô cố tình tìm đến Giang Diệp Sơn, còn nói mình không có bạn trai... Thật ra đã ngấm ngầm quyến rũ Giang Diệp Sơn từ sớm rồi.

Đông Tuyết Dao tức giận cả bụng, đợi buổi đấu giá kết thúc, dứt khoát đi thẳng tới chỗ đôi cầu nam nữ này hỏi chuyện một chút.

Cô ta vừa tới gần, theo bản năng của nhà thiết kế trang sức, chú ý vào bộ trang sức kim cương màu xanh mà Nhạc Quỳnh Quỳnh đang đeo trước tiên.

Bống chốc bị lóa mắt luôn.

Lúc này cách khá xa, cô ta chỉ nhìn lướt qua, không thấy rõ đồ trang sức Nhạc Quỳnh Quỳnh cố ý chạy về nhà đổi.

Bây giờ cô ta đã thấy rõ...

Người khác có thể không rõ, nhưng cô ta là người trong nghề, nên biết chiếc nhẫn kim cương xanh bán gần 4000 vạn vừa rồi vốn dĩ có một bộ, hơn nữa cái nhẫn cũng chỉ là một chiếc nhỏ trong cả bộ thôi.

Cả một bộ này vốn dĩ là do một bá tước đặt làm riêng để tặng cho vợ mình. Nhưng trăm năm sau đó, gia tộc phá sản, con cháu bất hiếu mang từng món một ra đấu giá, lưu lạc bên ngoài, mỗi một món trong đó đều là đồ quý giá.

... Thế mà cả bộ từ dây chuyền, vòng tay và bông tai giống hệt bản gốc, lúc này đang được đeo trên người Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Chương 38

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Moon

Beta: Yam

Tình cảnh này nhất thời có chút vi diệu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh bị nhìn đến mức cả người cảm thấy không được tự nhiên. Đương nhiên cô vẫn còn nhớ Đồng Tuyết Dao là một nhà thiết kế trang sức chuyên nghiệp.

Cô nghĩ, nhất định Đồng Tuyết Dao liếc mắt một cái đã nhìn ra cô đang đeo đồ giả.

Thật xấu hổ.

Lần này nhất định sẽ bị chê cười.

Vẻ mặt không có cảm xúc của Đồng Tuyết Dao che giấu đi sự kinh ngạc của bản thân, cô ta làm ra vẻ bình tĩnh, tiến lên phía trước, chào hỏi: “Quỳnh Quỳnh, sao cô lại ở đây? Xin lỗi nhé, lúc này tôi mới đọc được tin nhắn. Nhưng nhìn thấy cô đã vào được rồi, tôi cũng không trả lời nữa.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh phục rồi, cô nở một nụ cười qua loa cho có lệ. Bây giờ cô vô cùng khâm phục Đồng Tuyết Dao, tố chất tâm lý thật tốt, đã như vậy rồi mà còn có thể giả vờ giả vịt không xé rách mặt nạ.

Không biết xấu hổ như vậy luôn?

Hơn nữa chỉ một câu này của cô ta, đã lập tức đẩy việc này cho Nhạc Quỳnh Quỳnh. Nếu cô không tha thứ thì giống như cô không đủ rộng lượng rồi.

Giang Diệp Sơn liếc nhìn Đồng Tuyết Dao, nói: “Đã lâu không gặp, Tiểu Dao.”

Đồng Tuyết Dao không mặn không nhạt liếc nhìn anh ta, cũng không nhìn ra được cảm xúc nhiệt tình, ngược lại là lạnh như băng: “Chào Giang tổng.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy bản thân giống như bị kẹt ở giữa chiến trường Tu La, càng lúng túng hơn. Làm cho tâm trạng đi làm quen phú bà của cô mất hết, chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi hiện trường, tránh cho tai họa lại vô tình giáng xuống đầu một lần nữa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh lặng lẽ bước sang bên cạnh nửa bước, lại nửa bước.

Ánh mắt của Đồng Tuyết Dao lại rời đến trên người cô, mỉm cười đi về phía trước, vươn tay liền bắt được cánh tay của cô, kéo tới, thân thiết nói: “Đi thôi, Quỳnh Quỳnh, cô là bạn nữ mà tôi mang đến đây mà.”

“Dù sao bây giờ Giang tổng cũng nên trả cô lại cho tôi, đúng không?”

Những người bên cạnh đã bắt đầu chú ý đến động tĩnh của ba người bọn họ. Da đầu của Nhạc Quỳnh Quỳnh tê dại, bị cô ấy kéo đi giống như bị thao túng.

Hai mỹ nữ đi cùng nhau, khó tránh khỏi thu hút ánh mắt của không ít người.

Bị nhiều người nhìn như vậy, Nhạc Quỳnh Quỳnh thực sự không thể trực tiếp đẩy cô ấy ra, như thế thì càng mất mặt.

Nhưng mà, chỉ bị Đồng Tuyết Dao lôi kéo thôi, cô đã cảm thấy toàn thân nổi hết da gà. Cô chỉ sợ bỗng nhiên Đồng Tuyết Dao lại bắt bẻ cô cái gì, thì đúng là hết hồn hết vía.

Nhạc Quỳnh Quỳnh quay đầu lại nhìn Giang Diệp Sơn, muốn nhờ anh ta giải vây giúp cô.

Giang Diệp Sơn tỏ vẻ muốn giúp mà không được, nhún vai với cô. Nhạc Quỳnh Quỳnh tức muốn chết. Cô nghĩ, lần này sau khi trở về, cô không những muốn vạch rõ giới hạn với Đồng Tuyết Dao, mà còn phải vạch rõ quan hệ với Giang Diệp Sơn, tránh cho về sau tai họa lại vô tình giáng xuống đầu.

Vào thời điểm cô đang lo lắng nhất này, trong đầu cô hiện lên một hình bóng.

... Là Ninh Tây Cố.

Thật là kỳ lạ.

Bây giờ cô vô cùng nhớ Ninh Tây Cố, thật sự hy vọng Ninh Tây Cố có thể ở bên cạnh cô.

Chắc chắn sẽ không cứ như vậy nhìn cô khó xử, còn xem đó như là niềm vui.

Đồng Tuyết Dao kỳ quái nói: “Quỳnh Quỳnh, bộ trang sức cô đang đeo bây giờ đẹp quá, chẳng trách cô lại không cần mượn vòng cổ của tôi, còn cố ý muốn về nhà lấy. Từ đâu ra thế? Nhưng sao cô không đeo nó ngay từ đầu?”

Mẹ nó. Nhạc Quỳnh Quỳnh thầm mắng một câu, chuông báo động vang lên trong đầu. Cô thầm nghĩ, nhà thiết kế trang sức chuyên nghiệp như Đồng Tuyết Dao có thể nhìn ra thứ cô đang đeo là đồ giả không? Chắc chắn là đã nhìn ra rồi! Nhìn thấu mà không nói ra chân tướng, sao lại phải thế chứ?

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngượng ngùng cười, cô bất chấp tất cả, dứt khoát nói thẳng: “Không phải, đây là hàng rẻ tiền, đá quý nhân tạo, giá trị không đáng mấy đồng, chỉ mang chơi mà thôi.”

Đồng Tuyết Dao sững sờ, cô ta tuyệt đối không nghĩ tới Nhạc Quỳnh Quỳnh lại có thể dứt khoát thừa nhận như vậy, không phải người bình thường đều sẽ vì mặt mũi mà mạnh miệng cãi lại mấy câu sao? Vì sao người phụ nữ này luôn không làm theo quy tắc thông thường??

Làm cho cô ta không cảm thấy vui vẻ gì khi làm người khác mất mặt, thậm chí còn cảm thấy rất khó chịu.

Mỗi lần đều giống như vậy, bữa tiệc Giáng sinh lần trước, người bạn trai mà Nhạc Quỳnh Quỳnh mang đến cũng là...

Hai người ngồi xuống.

Ở vị trí gần như vậy, cô ta càng thấy rõ hơn viên đá quý sáng bóng mà Nhạc Quỳnh Quỳnh đang đeo.

Suy nghĩ đầu tiên của cô ta đương nhiên là không tin thứ Nhạc Quỳnh Quỳnh mang chính là hàng thật, nhưng làm sao cô càng nhìn lại càng cảm thấy giống thật vậy? Cô ta nhất thời ngửa nghề, rất muốn kiểm tra một chút.

Lúc này, bỗng nhiên Nhạc Quỳnh Quỳnh lại nói: “Thực ra tôi cũng không biết đây là chất liệu gì, đây là quà của một người bạn tặng cho tôi, tôi nghĩ có lẽ là đá quý nhân tạo.”

Hoàn toàn là giọng điệu của một kẻ gà mờ.

Ngược lại lại làm cho Đồng Tuyết Dao nảy sinh nghi ngờ.

Cô ta càng suy xét Nhạc Quỳnh Quỳnh, càng cảm thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh nhất định không hề đơn giản, góc nghề như vẻ bề ngoài.

Đồng Tuyết Dao cười cười nói: “Không sao, đá quý tổng hợp cũng rất đẹp. Cô xem cô đeo đẹp biết mấy.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười ngây ngô, muốn miễn cưỡng cho qua.

Nhưng mà Đồng Tuyết Dao vẫn không chịu buông tha: “Nhưng vẫn có sự khác nhau giữa hình thành tự nhiên và tổng hợp. Ví dụ như cái này trên người cô, cùng với chiếc nhẫn ngọc bích trong hội trường của buổi bán đấu giá hôm nay, nhìn như là gần giống nhau, nhưng giá trị sẽ rất khác biệt.”

“Nhưng mà đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy bản mô phỏng chân thật như vậy, có thể cho tôi nhìn một chút được không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy hai má nóng bừng, sớm biết thế thì cái gì cũng không mang, cũng không nên đeo đồ giả đến.

Làm sao cô biết được, cho dù cô làm như thế nào cũng sẽ bị Đồng đại tiểu thư soi mói?

Lúc này Giang Diệp Sơn cũng đi tới, ngồi cùng bàn với họ, nói: “Tiểu Dao, em đừng làm khó cô ấy.”

Khóe miệng Đồng Tuyết Dao vẫn cười, chỉ là ý cười không chạm đến đáy mắt: “Giang tổng, anh cứ đùa, tôi chỉ đang giảng giải một ít kiến thức về trang sức cho bạn nữ đồng hành của tôi mà thôi.”

“Phương pháp tạo ra đá ngọc bích tổng hợp là phương pháp Werner. Nhưng bởi vì đá ngọc bích là không màu, cho nên không thể quan sát thấy đường vân hình vòng cung nổi lên hay hiện tượng tạo màu. Nhưng dưới ánh đèn tử ngoại sóng ngắn, đá ngọc bích tổng hợp không màu chắc chắn có một đặc trưng: Huỳnh quang màu xanh đậm không tự nhiên. Có thể dùng phương pháp này để tiến hành giám định.”

Nụ cười ngây ngô của Nhạc Quỳnh Quỳnh sắp không giữ được nữa: “Cái này của tôi chính là đá quý tổng hợp, không cần giám định đâu...”

Lúc này Giang Diệp Sơn mới lên tiếng giải vây, chỉ điểm dừng: “Đừng quá đáng quá, tiểu Dao.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh càng lúng túng hơn.

Làm vậy để làm gì? Khiến cho cô giống như là cô gái nhỏ ngây thơ yếu đuối bị nữ phụ ác độc ức hiếp trong kịch bản của mấy bộ phim thần tượng ba xu vậy. Cô không hề yếu đuối đến mức độ đó, cũng không có mối tình thầm thiết với Giang Diệp Sơn, bây giờ cô điên cuồng muốn tìm Ninh Tây Cố và bạn thân đến để cùng mịa mai một phen.

Đồng Tuyết Dao không thèm để ý đến anh ta, vẫn chỉ nói chuyện cùng Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Có thể cho tôi mượn nhìn một chút được không?”

Cô ta muốn nhìn thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh phải thất bại rồi bỏ chạy.

Kết quả Nhạc Quỳnh Quỳnh thu lại nụ cười, thờ dài thật sâu, nhìn thẳng cô ta, ngược lại vô cùng bình tĩnh.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đứng lên, nghiêm túc nói với cô: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi, Đồng tiểu thư.”

Lại nhìn sang Giang Diệp Sơn: “Không phải là chuyện của ngài, mong ngài đừng theo qua đây, cảm ơn.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đi trước một bước ra đến cửa, Đồng Tuyết Dao đi sau một bước đuổi theo.

Đồng Tuyết Dao nói: “Trong buổi đấu giá nhất định có chuyên gia giám định trang sức đi cùng, tôi đi hỏi mượn dụng cụ của bọn họ.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn cô, không nói.

Đồng Tuyết Dao cười, hỏi: “Làm sao vậy?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh vô cùng bình thản nói: “Tôi biết trong bữa tiệc lần trước, bạn gái cô quen biết đã chế nhạo tôi là đồ ngọc, cô còn hùa theo cô ta.”

“Tôi thực sự đã rất vui khi cô chủ động gửi thư mời cho tôi, còn nghĩ rằng chúng ta có thể kết bạn với nhau. Trước đây tôi đã xem vlog cuộc sống của cô ở trên mạng, tôi vẫn luôn rất ngưỡng mộ học vấn và thành tựu của cô. Đồng tiểu thư, cô vừa ưu tú vừa xinh đẹp, tôi nghĩ trong tình huống không biết rõ tình hình thì bất cứ cô gái nào trên thế giới này khi được cô trả lời đều sẽ muốn kết bạn cùng với cô.”

“Cho nên dù từng bị chế nhạo một lần, tôi vẫn đồng ý lời mời của cô.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cúi đầu, tháo sợi dây chuyền ra, đưa cho Đồng Tuyết Dao. Đồng Tuyết Dao theo bản năng vươn tay ra.

Dây chuyền đá quý nặng trĩu đặt trong lòng bàn tay cô ta, bởi vì đã từng được Nhạc Quỳnh Quỳnh đeo, nên mang theo nhiệt độ của cơ thể cô, rất ấm áp.

Nhạc Quỳnh Quỳnh chăm chú nhìn cô, không nén được thất vọng, lại thản nhiên mà hào phóng nói: “Cô muốn xem thì xem đi, tôi không ngại.”

“Giống như cô nói, đá quý tổng hợp và đá quý tự nhiên không giống nhau. Tôi sinh ra chính là một khối đá không có gì đặc biệt, tôi cố gắng hết sức, cũng chỉ trở thành một viên đá quý tổng hợp sáng lấp lánh, còn cô chính là viên đá quý tự nhiên cao quý và xinh đẹp.”

“Xem ra, trong mắt cô, ngay từ ban đầu tôi đã không xứng làm bạn với cô.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh trịnh trọng tuyên bố: “Đương nhiên, tôi cũng không xứng với Giang tổng, tôi và các người không phải là cùng một loại người.”

“Tôi đã có bạn trai, cô đã từng gặp rồi, là cậu nhóc đi cùng tôi đến bữa tiệc lần trước của cô, dây chuyền này là cậu ấy tặng tôi. Bởi vì do cậu ấy tặng, cho nên tôi rất thích.”

Đồng Tuyết Dao nói không nên lời, giống như là đã nuốt xuống một nắm cát thô.

Sau khi toàn bộ phần nợ lấp đầy suy nghĩ đều biến mất, cuối cùng đáy lòng cô ta dâng lên một chút cảm giác áy náy.

Nhưng cô ta đã đâm lao thì phải theo lao...

Vì vậy vẫn mượn dụng cụ, tiến hành giám định viên ngọc bích trên dây chuyền của Nhạc Quỳnh Quỳnh ngay tại đó.

Tâm trạng của Đồng Tuyết Dao bây giờ rất rối bời.

Bây giờ cô ta hoàn toàn chán nản. Cô ta cũng không biết mình đang phân cao thấp cái gì với Nhạc Quỳnh Quỳnh, cho dù kết quả có như thế nào, cô ta cũng sẽ không cảm thấy vui nếu chiến thắng.

Bởi vì Nhạc Quỳnh Quỳnh dường như thật sự không hề quan tâm đến Giang Diệp Sơn, ánh mắt của cô giống như điều hâu nhìn thấy chuột chết vậy.

Đồng Tuyết Dao cảm thấy mờ mịt.

Cô ta mở dụng cụ giám định lên, chỉ nhìn một chút, đã bị thu hút tất cả lực chú ý.

Ngay tại lúc này, tất cả sự việc bỗng nhiên chuyển biến đột ngột.

Đồng Tuyết Dao nhìn đi nhìn lại năm sáu lần, mới xác định được sự thật khó tin này. Dù sao đá quý chính là đá quý, sẽ không vì những nhân tố chủ quan mà thay đổi— —

... Được khám trên dây chuyền chính là ngọc bích thật.

Đây là hàng thật.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn thấy biểu cảm không đúng lắm của cô ta, hỏi: “Sao thế?”

Đồng Tuyết Dao hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn cô, muốn nói lại thôi, nghĩ thầm, vừa nãy Nhạc Quỳnh Quỳnh nói cái gì? Bạn trai mới của cô tặng? Một lần tặng là trang sức mấy ngàn, thậm chí mấy trăm vạn?

Nhưng mà, làm sao cô ta lại có cảm giác, Nhạc Quỳnh Quỳnh thật sự không biết?

Đồng Tuyết Dao một lời khó nói hết, hỏi: “Cô có muốn tự mình xem không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng có chút tò mò, đi tới làm theo những thao tác mà Đồng Tuyết Dao dạy. Hai người thoải mái hòa bình một cách kỳ lạ, cô nhìn thoáng qua, sau đó nói: “Nhìn rất đẹp... Nhưng mà tôi xem không hiểu.”

Bỗng nhiên Đồng Tuyết Dao nở nụ cười tự giễu, không thể nói rõ là đang cười nhạo Giang Diệp Sơn, hay là đang cười nhạo bản thân mình, nói: “Này, trả lại cho cô. Cảm ơn. Làm cho tôi rút ra thêm một chút kinh nghiệm.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đeo sợi dây chuyền lại. Khi cô cúi đầu xuống, trông tao nhã, xinh đẹp giống như thiên nga đang cúi đầu.

Tâm trạng Đồng Tuyết Dao vô cùng phức tạp: “Để tôi đưa cô quay lại.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh thực sự không dám, vô cùng sợ hãi, cô vội vàng lắc đầu: “Không không, tôi đã nhắn tin cho bạn trai đến đón rồi. Tôi không tham gia tiệc tối, sẽ rời đi ngay bây giờ.”

Nhưng Đồng Tuyết Dao vẫn đi theo hai bước, một nửa xuất phát từ bản năng, cô nói: “Giang Diệp Sơn là mối tình đầu của tôi.” Cũng không biết là đang giải thích, hay là đang nói lời xin lỗi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thẳng thắn: “À, anh ta cũng là người bạn trai đầu tiên của tôi. Xem ra sở thích năm đó của anh ta vẫn không đổi, vẫn thích tìm những cô gái nhỏ chưa từng yêu đương.”

Khuôn mặt của Đồng Tuyết Dao chầm chậm đỏ lên, cảm giác giống như là lên cơn sốt một năm trời, bỗng nhiên lập tức tỉnh táo hoàn toàn.

Lúc này, Nhạc Quỳnh Quỳnh lại cúi đầu nhìn điện thoại, giống như đã chạy thoát, nhẹ nhàng thở ra, nói: “Bạn trai của tôi đã tới rồi.”

“Tôi có thể đi rồi đúng không? Cô không cần tiễn đâu, tự tôi đi là được.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy hôm nay thật sự là đi một chuyến uống công.

Cô tự mình cầm váy, lè loi đi tới đại sảnh, Ninh Tây Cố nói sẽ chờ cô ở đó.

Bây giờ cô không có suy nghĩ nào khác, chỉ muốn mau mau bỏ chạy đi tìm Ninh Tây Cố.

Đồng Tuyết Dao nhìn chằm chằm bóng lưng mỏng manh gầy yếu của Nhạc Quỳnh Quỳnh, suy nghĩ một chút, cúi đầu tìm thấy Giang Diệp Sơn trong danh sách liên lạc.

Chương 39

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Vương Linh

Beta: Yam

Đồng Tuyết Dao gõ một hàng chữ: “Bạn trai Nhạc Quỳnh Quỳnh tới đón rồi.”

Nhưng ngón tay vẫn giữ nguyên trên phím gửi vài giây mà không hề ấn xuống.

Vừa hay.

Giang Diệp Sơn gửi một tin nhắn mới tới: “Tiểu Dao, bây giờ hai người đang ở đâu? Em đừng bắt nạt cô ấy.”

“Cô ấy chỉ là một cô gái dưới quê, không so được bằng em, tội gì phải tức giận với cô ấy?”

Ánh sáng từ màn hình điện thoại chiếu lên khuôn mặt không chút biểu cảm của cô ta.

Ý thức bay xa.

Cô nhớ tới năm đó khi bị Giang Diệp Sơn đá, cô khóc lóc cầu xin Giang Diệp Sơn đừng chia tay với mình, còn hỏi có điểm nào cô làm chưa đủ tốt.

Cô thật sự không biết mình đã làm sai điều gì. Rõ ràng cô đã vì Giang Diệp Sơn mà cố gắng biến bản thân từ một cô gái không có hương vị phụ nữ, không nhuộm tóc, thích mặc áo sơ mi với quần dài thành một cô gái có mị lực, biết làm đẹp, tập thể dục, trang điểm cầu kỳ, học làm sao để ăn nói xã giao thuần thục hơn.

Kết quả lại đổi được một lý do chia tay của Giang Diệp Sơn: “Em không còn thanh thuần rồi.”

“Tiểu Dao, em thay đổi rồi. Em không thể trở về như trước kia, anh cũng không còn thích em như lúc ban đầu nữa. Không bằng chúng ta chia tay vui vẻ, giữ lại cho đối phương chút thể diện.”

Vậy anh muốn loại thanh thuần như thế nào?

Cô biết Giang Diệp Sơn còn chút vấn vương với cô bạn gái trước của anh, thế nhưng cô chỉ từng nghe tên chứ chưa thấy mặt bao giờ.

Cô bé này chính là Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Đồng Tuyết Dao luôn nghĩ, người con gái nhìn góc nghiêng như này chính là kiểu thanh thuần mà Giang Diệp Sơn nói đến sao?

Cô không tin.

Cô quả thực cũng không phục.

Nhưng khi Nhạc Quỳnh Quỳnh chân thành nói muốn làm bạn với mình, cô đột nhiên có chút hối hận không nói rõ thành lời.

Giang Diệp Sơn còn chưa biết Nhạc Quỳnh Quỳnh có bạn trai mới.

Nếu như bây giờ Giang Diệp Sơn biết được Nhạc Quỳnh Quỳnh có bạn trai mới thì sẽ thế nào? Đồng Tuyết Dao nghĩ, Nhạc Quỳnh Quỳnh nói nam sinh kia cô đã từng thấy. Mặc dù cô không biết rốt cuộc đối phương là ai, nhưng quả thật cậu ta là một cậu chủ nhỏ nhà giàu, so với Giang Diệp Sơn thì còn trẻ tuổi anh tuổi hơn nhiều.

Anh có lẽ sẽ tức giận chứ nhỉ? Có lẽ sẽ chia rẽ bọn họ.

Ngón tay dờn đến nút xóa.

“Tách tách tách...”

Cô xóa hết dòng chữ mới gõ.

Quên đi, vẫn không nên nói với Giang Diệp Sơn thì hơn.

Đồng Tuyết Dao tự giễu mà nở nụ cười.

Hơn một năm qua, đầu óc phát điên vì bị vứt bỏ của cô, sau một buổi nói chuyện với Nhạc Quỳnh Quỳnh đã tỉnh táo lại.

Lúc đầu cô còn tưởng rằng mình có thể làm cho lãng tử quay đầu, nhưng không biết vì sao Giang Diệp Sơn lại thay đổi. Thực ra thì trong mắt anh, cô chỉ là một mối phiền phức mà thôi.

Cô suy nghĩ một chút, không hề nhấn lại chữ nào mà trực tiếp kéo Giang Diệp Sơn vào danh sách đen.

Cuối cùng, sau một thời gian dài cô mới vui vẻ trở lại. Cô nghĩ, cứ làm theo lời Nhạc Quỳnh Quỳnh nói đi, mối quan hệ giữa cô ấy và bạn trai mới của cô ấy hình như vẫn chưa ổn định, cho nên không thể để Giang Diệp Sơn biết. Cô không chỉ không nói cho Giang Diệp Sơn lần này, tiếp sau đây cô còn phải giúp Nhạc Quỳnh Quỳnh lừa gạt tên chết tiệt già khú đế này nữa.

Đợi đến khi Nhạc Quỳnh Quỳnh cùng với bạn trai nhỏ của cô ấy tình đầu ý hợp, mật ngọt keo sơn, Giang Diệp Sơn mới biết được bông hoa anh ta nhớ thương bao lâu nay đã bị người ta hái mất rồi, không biết anh ta sẽ có vẻ mặt thế nào nhỉ?

Bên kia.

Nhạc Quỳnh Quỳnh mới vừa chạm trán Ninh Tây Cố ở đại sảnh.

Trên cánh tay Ninh Tây Cố còn cầm theo một cái áo lông.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đứng trong thang máy nhanh chóng phủ nó lên người mình, lạnh run cầm cập.

Ninh Tây Cố to gan lớn mật mà chê cười cô: “Không phải tiên nữ không sợ lạnh à?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh liếc cậu một cái.

Sau khi đón cô lên xe, Ninh Tây Cố đóng cửa kỹ càng mới hỏi: “Không phải còn buổi tiệc tối hả? Không ăn cơm không phải chụp ảnh à? Không giống tác phong của chị lắm.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh tức giận nói: “Đừng nhắc nữa...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh mụ mị đầu óc nói một lèo hết thảy những uất ức mà cô gặp phải hôm nay cho Ninh Tây Cố nghe, còn mắng Giang Diệp Sơn và Đồng Tuyết Dao một trận.

“Hết nói nổi, hai người đó diễn vở kịch cầu huyết thì có liên quan gì đến tôi? Hại tôi trước đó còn vui mừng muốn chết, tưởng rằng mình lại làm bạn được với một cô chủ giàu có. Kết quả chẳng biết thế nào lại biến thành kẻ thứ ba rồi.”

“Tôi không trêu vào được, thì còn không chạy thoát được hả? Tôi sợ rồi, cho nên ngay cả cơm tối cũng không thèm ăn mà chạy luôn. Tôi đói quá đi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa buồn bực nói, vừa cời những thứ trang sức nặng nề trên người xuống, thuận tay thả vào trong cái rổ để mấy thứ linh tinh trên xe.

Ninh Tây Cố nhìn thấy mà giật mình thon thót.

Nhạc Quỳnh Quỳnh sờ sờ bụng mình, oán giận nói: “Để eo trông nhỏ một chút, mấy ngày nay hầu như tôi chẳng ăn gì nhiều, đói cả mấy ngày trời luôn rồi.”

Cô vô cùng không có chút hình tượng nào, ngả người xuống ghế sau, chưa từ bỏ ý định mà tìm kiếm một hời trên xe. Quả nhiên không

tìm được đồ ăn vặt, vì vậy cô càng không vui hơn: “Khó có khi nào tôi ăn mặc đẹp thế này, uống công mặc!”

Ninh Tây Cố nhìn thoáng qua Nhạc Quỳnh Quỳnh đang tức giận trong kính chiếu hậu, suy nghĩ về người bạn trai cũ âm hồn không tan mà cô nhắc tới, ánh mắt chợt lóe sáng.

Ninh Tây Cố nói: “Tôi mời chị đi ăn nhà hàng Trân Châu Đen nhé?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh lập tức vui vẻ trở lại: “Cậu mời tôi à?”

Ninh Tây Cố gật đầu: “Ừ, tìm cho chị một phòng ăn kiểu Tây, cũng rất thích hợp để chụp hình, không thể để chị trang điểm vô ích đúng không?”

Ý tưởng hay.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhếch miệng cười, lập tức ngồi dậy, không khách khí nói: “Cậu nói đúng, vậy chọn một nhà hàng, cậu mời khách.”

“Được.” Ninh Tây Cố sáng khoái đồng ý một tiếng.

Một lát sau.

Lúc đang đợi đèn đỏ, Nhạc Quỳnh Quỳnh cho cậu coi thử nhà hàng mà cô đã chọn: “Chọn cái này đi! Chúng ta đi ăn thịt bò.”

Ninh Tây Cố nhìn xuống nói: “Nhà hàng này không phải Trân Châu Đen, mỗi người cũng chỉ cần hơn ba trăm.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh mắng cậu: “Cậu thật sự muốn đến nhà hàng bình quân mỗi người tốn đến một hai nghìn đấy à? Gần đây cậu toàn xài tiền bậy bạ, cậu bây giờ còn là học sinh phải dùng đến tiền của bố mẹ mà không biết xấu hổ thế à? Thế này cũng ổn rồi. Thật sự là chưa đi làm nên không biết kiếm tiền khó thế nào...”

Ninh Tây Cố dừng lại một chút rồi nói: “Tôi bắt đầu đi thực tập rồi mà.”

Lúc này Nhạc Quỳnh Quỳnh mới phản ứng lại, càng hung dữ hơn: “A, đúng rồi, bây giờ cậu đang đi thực tập, một tháng kiếm được ba nghìn năm. Cậu biết kiếm tiền khó mà còn dám xài lung tung, một bữa cơm thôi cũng bay hết nửa tháng lương của cậu rồi, đừng để đến lúc đó lại trốn trong ký túc xá ăn mì đấy.”

“Cậu nguyện ý tiêu tiền vì tôi, đây là chuyện tốt.”

“Nhưng chị phải dạy cậu đạo lý làm người này, tôi ghét nhất là cái loại đàn ông hư vinh sĩ diện ảo như cậu đấy.”

Ninh Tây Cố vừa cảm thấy đáng yêu, lại cảm thấy có chút buồn cười.

Nhạc Quỳnh Quỳnh phát hiện cậu đang cố nhin cười: “Làm gì thế? Nhin cười cái gì?”

Ninh Tây Cố ho nhẹ một tiếng: “Không có.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn có vẻ ngốc, nhưng có đôi khi lại đặc biệt nhạy cảm, nói một câu trúng luôn tim đen.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hừ lạnh, nói: “Cậu cảm thấy tôi cũng ư a sĩ diện đúng không? Thế nhưng tôi và cậu không giống nhau, sự hư vinh của tôi là vừa tầm. Tôi muốn kiếm tiền là để bản thân trở nên đẹp để vẻ vang hơn, chính là để người khác phải ngưỡng mộ.”

“Nhưng tôi chỉ là một khối đá bình thường, không tự nguyện tạo bản thân thành bảo thạch. Tôi cảm thấy làm một khối đá tầm thường nhưng xinh đẹp cũng đủ vui rồi.”

Ninh Tây Cố bỗng nhớ tới một bức tranh biếm họa mà cậu thấy trên mạng.

Một cây khoai lang mọc trong cùng vùng với nhân sâm, nó thấy xung quanh mình đều là nhân sâm thì cho là bản thân mình cũng là nhân sâm, mỗi ngày đều vô cùng vui vẻ nghĩ “A~ mình là nhân sâm đó~”. Một cây nhân sâm không ưa gì nó, dựa vào cái gì mà nó có thể vui vẻ như vậy. Thế là cây nhân sâm đó nói với nó, nó chỉ là một cây khoai lang mà thôi. Sau khi cây khoai lang biết được điều đó, nó vẫn cười ha hả, nghĩ “Thì ra mình là khoai lang~”, vẫn vui vẻ như trước không có gì thay đổi cả.

Cậu cảm thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh chính là khoai lang gốc đó.

Chỉ cần một bữa cơm cũng đủ để Nhạc Quỳnh Quỳnh vui vẻ trở lại.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ăn cơm xong thì vung tay lên nói: “Hôm nay còn sớm, cậu mời tôi ăn, tôi mời cậu uống rượu!! Đi, chúng ta tiếp tục đi uống rượu!”

Vì vậy, Nhạc Quỳnh Quỳnh dẫn cậu đến hộp đêm uống rượu, nhảy múa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh uống mấy chén rượu, gương mặt đỏ bừng. Cô mượn hơi men trong người uốn éo vài vòng trên sàn nhảy.

Cái váy hôm nay cô mặc không tiện làm động tác có biên độ lớn, cũng không thể dùng hết sức, nhưng chính vì thế lại tạo nên sức quyến rũ.

Ninh Tây Cố vô cùng bối rối, cậu không dám uống rượu, còn phải nhìn chằm chằm mà che chở cho cô, gạt hết đám ong bướm muốn ve vãn lại gần cô.

May mắn cũng có chút thù lao, Nhạc Quỳnh Quỳnh gần như treo hẳn lên người cậu. Cô uống say mà, như gần như xa tựa vào cậu, còn cười ngây ngô với cậu nữa.

Có mấy lần khi cô sáp lại gần, cậu cứ nghĩ vì men say mà cô sẽ hôn mình, thế nhưng kết quả lại chẳng có gì.

Cậu cảm thấy lòng mình đều nằm trong tay Nhạc Quỳnh Quỳnh, bị cô bóp tới bóp lui, nhào nặn dần vật.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nháy một hồi thấy có hơi mệt.

Hai tay cô ôm cổ cậu, tựa vào ngực cậu, ngửa khuôn mặt say khướt, ngẩng đầu nhìn cậu, say sưa, trầm ngâm. Ninh Tây Cố bị cô nhìn như thế thì tim nhũn ra, còn nóng lên.

Ninh Tây Cố không thể làm gì khác hơn, hỏi: “Có vui lên chút nào không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh mang theo hơi rượu, góc nghịch cười: “Vui.”

Ninh Tây Cố còn nói: “Sao chị lại dám uống say trước mặt tôi, còn ôm tôi nữa? Không sợ tôi hôn chị à?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cau mũi một cái, rầm rì nói: “Cậu hôn tôi tôi cũng không sợ.”

Ánh sáng ám muội của quán bar chiếu lên người Nhạc Quỳnh Quỳnh, khiến cô trông xinh đẹp như một giấc mộng ngọt ngào, khiến đầu óc cậu choáng váng, không rảnh quan tâm mọi thứ xung quanh.

Ninh Tây Cố hơi nghiêng người, tập trung nhìn cô, nói: “Vậy tôi hôn thật đấy.”

Nói xong.

Cậu chậm rãi cúi người xuống.

Còn chưa chạm đến thì Nhạc Quỳnh Quỳnh đã dùng tay che miệng cậu lại, đậy mắt tràn đầy ý cười giảo hoạt: “Không được, không để cho cậu hôn. Bây giờ tôi không muốn hôn.”

Ninh Tây Cố cảm tức nhú mày lại.

Người phụ nữ này cuối cùng là say hay chưa say đây?

Ninh Tây Cố hoàn toàn không nhìn ra được.

Bọn họ rời khỏi quán bar, sau khi ngồi lên xe, Nhạc Quỳnh Quỳnh còn thềm thì với cậu: “Đều tại cậu, còn giữ chặt hơn cả chó nữa, không ai dám xin Wechat của tôi cả.”

Ninh Tây Cố nói: “Ngay cả tôi cũng không bằng thì sao bọn họ có tự tin dám đến bắt chuyện với chị chứ?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ợ hơi rượu, nói: “VẬY, vậy cũng không thể nói thế được. Cậu đã rất tuần tú rồi, tôi nhìn tròng gương mặt này của cậu đấy, cậu biết không hả? Nếu không... Cậu cho là tôi điên rồi hay sao mà dùng tiền nuôi trai bao?”

“Chị nói cậu nghe này. Hức, tôi không lo mấy điều khác, cậu cứ bảo dưỡng khuôn mặt này cho tốt, sau này nếu như tôi không chán ngấy thì tôi đây vẫn sẽ thích cậu...”

“Ai, cũng không biết cậu có thể đẹp trai được mấy năm...”

“Tôi cảm thấy, thời hạn sử dụng của soái ca so với mỹ nữ thì ngắn hơn nhiều, nói không chừng qua mấy năm nữa cậu cũng biến thành dáng vẻ giống với Giang Diệp Sơn thôi.”

Ninh Tây Cố tức giận đến mức cười gằn: “Chị đừng so sánh tôi với anh ta.”

Thế nhưng Nhạc Quỳnh Quỳnh cứ nói: “Sao nào? Cậu đừng tức giận chứ... Tôi chỉ nói thôi mà, cậu đáng yêu hơn anh ta nhiều.”

“Nào, quay lại đây cho chị nhìn xem nào.”

Ninh Tây Cố tạm thời chưa khởi động xe.

Cậu quay người về phía Nhạc Quỳnh Quỳnh đang ngồi ghế phó lái.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhỏ bé hơn cậu cả hai vòng. Cô ngửa đầu lên nhìn cậu, còn vươn hai tay đặt lên gò má cậu, sờ sờ mặt cậu, vô cùng tỉ mỉ như thể đang ngắm nghía một tác phẩm nghệ thuật trong chốc lát, hài lòng nói: “Thật sự rất đẹp trai đó.”

Nói xong còn hôn lên môi cậu một cái.

Không có bất cứ cảm xúc suồng sã nào, như thể đang hôn một món đồ chơi mà mình yêu thích, lại giống như đang hôn con mèo của cô.

Ninh Tây Cố bị cô chọc đến tâm trạng nóng nảy, cố ý nói bậy: “Đừng hôn, lớp trang điểm của chị trôi hết rồi biết không hả? Xấu chết được, chị tự soi lại mình trong gương đi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh trợn tròn con mắt: “Cậu còn dám ghét bỏ tôi phải không?”

Cô lại hôn thêm cái nữa lên mặt Ninh Tây Cố, in một dấu hôn thật đậm, sau đó còn cười ha hả.

Nhưng nụ cười của cô chưa kéo dài được mấy chốc thì Ninh Tây Cố đột nhiên nhào tới, đè cô xuống hôn.

Không phải nụ hôn nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước.

Mà là nụ hôn nồng nàn.

Chương 40

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Cos

Beta: Yam

Nụ hôn của Ninh Tây Cố không hề có tí kỹ xảo nào, vừa vụng về vừa ngây ngô, ngoại trừ nóng nảy còn có chút tức giận, như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.

Vốn dĩ Nhạc Quỳnh Quỳnh bị hôn đến mơ màng, tim loạn nhịp, nên nhất thời quên tức giận, cứ ngây ngốc để mặc Ninh Tây Cố hôn mình.

Ninh Tây Cố cũng luống cuống.

Cậu cứ cảm thấy mình sẽ bị Nhạc Quỳnh Quỳnh tát cho một cái bất cứ lúc nào. Nhưng hôn thì cũng đã hôn rồi, cậu dứt khoát hôn cho đủ vốn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh chưa thắt dây an toàn nên cậu trực tiếp nhắc cả người cô ôm vào lòng để hôn.

Môi Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa mềm vừa ngọt, sau khi hôn cậu mới phát hiện hôn thế nào cũng không đủ. Cậu giống như một kẻ tham ăn, vừa hôn xong vẫn muốn hôn nữa.

Vớ lại, Nhạc Quỳnh Quỳnh không đẩy cũng không đánh cậu, càng cố vũ cậu làm chuyện xấu.

Một lúc sau, cậu mới buông Nhạc Quỳnh Quỳnh ra, tạm dừng một lúc để quan sát vẻ mặt cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hơi cau mày, có chút ngơ ngác, giống như bị hôn đến choáng váng, hai má ửng đỏ, nhìn cậu không chớp mắt. Rõ ràng trang điểm quyến rũ đến vậy, thế nhưng vẻ mặt của cô lại giống như một cô gái mới biết yêu, hồn nhiên và ngây thơ như thế.

Ninh Tây Cố muốn nói chuyện với cô, nhưng vừa nhìn thấy vẻ mặt của cô, cậu không nhịn được cúi người cẩn thận lên đôi môi đỏ mọng sau nụ hôn của cô. Cậu muốn nhìn nhưng vẫn là không nhìn được, hôn một cái rồi nói: “Chị nhìn tôi như vậy làm gì chứ? Không mắng tôi à?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh mềm như bông, tức giận nói: “Tôi đang suy nghĩ mắng cậu thế nào đó... Đừng làm ồn, đầu tôi đang đau.”

Ninh Tây Cố thấy cô rất đáng yêu.

Rõ ràng Nhạc Quỳnh Quỳnh lớn hơn cậu mấy tuổi, nhưng đôi khi cậu cảm thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh còn nhỏ hơn mình, nhất là vào những lúc thế này.

Thật đê tiện.

Người phụ nữ hư hỏng này đáng lý tình trường phải lão luyện mới đúng chứ, sao lại trông ngây thơ như vậy? Là ảo giác của cậu à? Hay Nhạc Quỳnh Quỳnh đang giả vờ giả vịt với cậu?

Nếu đây là giả vờ, diễn xuất quả thật quá là đỉnh cao.

Ninh Tây Cố áp tay lên gò má nóng rực của cô hỏi: “Chị say hả?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh thành thật thừa nhận, kiêu ngạo nói: “Say rồi. Đồ khốn, cậu dám thừa dịp tôi say rượu hôn trộm tôi hả? Đợi tôi tỉnh rượu, cậu chờ đó mà xem, xem tôi dạy dỗ cậu thế nào.”

Ninh Tây Cố chỉ cảm thấy vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ.

Bị Nhạc Quỳnh Quỳnh chọc tới mức tức giận, cậu chỉ có thể hít thở sâu, bản thân tự đè nén nó xuống. Nhưng cậu lại hoàn toàn không khống chế được lý trí của bản thân trong tức khắc.

Đúng lúc Nhạc Quỳnh Quỳnh ngẩng đầu lên, chớp mũi cô vô tình cọ vào chớp mũi của cậu, giống như một con thỏ nhỏ đáng yêu đột nhiên nhảy vào trong lòng cậu.

Lý trí của Ninh Tây Cố trong nháy mắt bay sạch, từ từ sáp người lại gần cô, mỗ lên đôi môi mềm mại của cô một cái.

Ninh Tây Cố nói năng lộn xộn: “Hay là chị vẫn nên tát tôi một cái đi.”

“Tôi tát cậu làm gì? Tôi cũng không phải người ưa bạo lực, tôi đã đánh cậu khi nào đâu?” Nhạc Quỳnh Quỳnh nói.

Ninh Tây Cố cực kỳ bối rối nói: “Nếu chị còn không chịu đánh tôi, tôi lại muốn hôn chị tiếp. Không phải chị nói tình rượu sẽ dạy dỗ tôi hả?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh hừ một tiếng không rõ ý vị: “Đồ vô dụng. Khi cậu cản tôi lại, nói với tôi là “Chị ơi mua tôi đi”, không phải gan to lắm à? Sao bây giờ ngược lại càng ngày càng nhút nhát rồi?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói rất có đạo lý.

Ninh Tây Cố cũng phát sầu vì bản thân mình, vì sao chứ? Cậu và cô trán kề trán, hơi thở ấm áp quấn lấy nhau, suy nghĩ một chút rồi nói: “Có lẽ là bởi vì... Tôi không muốn làm chị ghét tôi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh mơ hồ nói: “Tôi cũng đâu có ghét...”

Lời này có ý gì? Có quá nhiều cách giải thích.

Ngược lại Ninh Tây Cố cảm thấy câu này còn làm cậu vui vẻ hơn nụ hôn vừa rồi.

Ngay lúc này, Nhạc Quỳnh Quỳnh ngồi nhồm đậy, đột ngột nói: “Đúng rồi, có chuyện này tôi cần nói với cậu một chút.”

Ninh Tây Cố hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói như đang thuật lại sự thật: “Hôm nay không phải tôi và Đồng Tuyết Dao cãi nhau sao? Tôi đã nói với cô ta rằng tôi có bạn trai. Cậu phải nhớ kỹ hình tượng đó.”

Ninh Tây Cố không phản ứng ngay lập tức, nói rất chuyên nghiệp: “Được, được, tôi biết rồi. Nếu không may gặp được cô ta, tôi nhất định sẽ nhớ kỹ, sẽ không lỡ lời đâu. Vẫn là hình tượng phú nhị đại đúng không?”

Đã từng là một đứa nhỏ rất thông minh, thế nào mà đầu óc lại đột nhiên biến thành óc lợn thế này?

Nhạc Quỳnh Quỳnh rất bực mình.

Cô duỗi tay bóp bóp mặt Ninh Tây Cố, tức giận nói: “Có phải cậu bị ngốc rồi hay không?”

Trên mặt Ninh Tây Cố không có nhiều thịt, véo cũng không có cảm giác gì đặc biệt.

Ninh Tây Cố chưa phản ứng kịp: “Hả?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngồi một tư thế trong lòng cậu một lát thì cảm thấy hơi mỏi, cô dịch cái mông thay đổi tư thế, ôm lấy cổ cậu rồi nói: “Cho dù hôm nay tôi uống say, nhưng cậu nghĩ vào lúc này ai cũng có thể hôn tôi à? Huống chi tôi và cậu đã hôn tận mấy lần.”

Mấy câu này nghe mới đơn giản làm sao.

Nhưng Ninh Tây Cố cứ cảm thấy mình không hiểu, lại như đã hiểu.

Cậu ngây ngốc vài giây.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói chóng mặt, gục đầu vào vai cậu.

Ninh Tây Cố mới hoàn hồn, cậu không dám tin, muốn lên tiếng, nhưng vừa mới nói một chữ đã suýt chút nữa cắn đầu lưỡi mình: “Chị, ý của chị là, hiện tại tôi có thể được xem là bạn trai của chị...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh tựa vào trong ngực cậu gật gật đầu.

Cả người Ninh Tây Cố nóng bừng lên, cậu kích động đến mức tim như muốn nổ tung khỏi lồng ngực. Tay chân cậu lại cứng đờ, không biết nên nói hay làm gì tiếp nữa, chỉ cẩn thận ôm lấy Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Chuyện này đến không một tin hiệu báo trước? Bỗng nhiên cậu được đóng dấu thân phận?

Nhạc Quỳnh Quỳnh ấn tay lên ngực cậu: “Tim cậu đập nhanh quá.”

Ninh Tây Cố rầu rĩ ủ rũ nói: “Chị cảm thấy là do ai làm hại đây?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh rất phấn khích: “Là tôi đó, hì hì.”

Đợi chờ lâu như vậy, đột nhiên thành sự thật, Ninh Tây Cố thay vào đó lại cảm thấy được không chân thật, sau một hồi ngây ngất ngẩn ngui, cậu trở nên điên cuồng, không yên tâm hỏi: “Nhạc Mỹ Lệ, chị nói thật phải không? Hay là lại trêu chọc tôi?”

Người phụ nữ Nhạc Quỳnh Quỳnh này, mẹ nó, thay đổi quá thất thường. Huống chi bây giờ cô còn đang say xỉn, cậu không yên tâm được một chút nào.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Không lừa cậu, tôi lừa cậu làm gì chứ?”

Ninh Tây Cố nói: “Vậy chị nói rõ ràng với tôi một lần, nói tôi là bạn trai chị hoặc là chị là bạn gái của tôi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ghét bỏ cậu: “Sao cậu phiền quá vậy?”

Ninh Tây Cố móc di động ra, bật chức năng ghi âm trước mặt cô, nói: “Chỉ cần chị nói một lần, tôi sẽ tin chị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nóng nảy, nói với điện thoại trên tay cậu với giọng điệu kỳ quái: “Ninh Anh Tuấn rất muốn làm bạn trai của Nhạc Mỹ Lệ, cuối cùng Nhạc Mỹ Lệ cũng phê chuẩn rồi.”

“Chịu chưa? Thật là trẻ con!

Ninh Tây Cố hài lòng cất điện thoại, nói: “Nếu mà ngày mai chị tỉnh rượu, trở mặt không nhận, tôi cũng có đoạn ghi âm này làm chứng, ít nhất thì chị cũng hứa một nửa.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Tôi mệt rồi, tôi muốn ra phía sau ngủ, cậu cứ lái xe trước đi.”

Dứt lời, cô không đoái hoài đến Ninh Tây Cố nữa, thoát khỏi vòng tay cậu và leo ra ghế sau.

Ninh Tây Cố vô thức ôm cô lại một chút.

Vừa quay đầu đã nhìn thấy vòng eo và vòng hông của Nhạc Quỳnh Quỳnh phác họa ra một đường cong cực kỳ mê hoặc lòng người. Cậu căng thẳng, không được tự nhiên quay đầu sang hướng khác, không dám nhìn thêm.

Sợ nhìn thêm một chút thì cậu sẽ không có cách nào duy trì phẩm cách quý ông, sẽ xảy ra chuyện lớn mất.

Cậu nghe thấy tiếng sột soạt ở hàng ghế sau, quay đầu nhìn thì thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh đã nằm xuống.

Mới chút xíu mà đã nghe tiếng hít thở của Nhạc Quỳnh Quỳnh đã ngủ say.

Ninh Tây Cố im lặng nhìn chăm chú về phía trước, thầm nghĩ, Nhạc Quỳnh Quỳnh cứ thế mà an tâm về cậu à? Cô ấy không sợ cậu

tập kích bất ngờ lúc cô ngủ sao?

Cậu bình tĩnh lại mười phút rồi mới lái xe, lái xe với thái độ vô cùng cẩn thận và bình tĩnh, sợ sẽ làm cô thức giấc, cho đến khi tới vị trí để xe của Nhạc Quỳnh Quỳnh trong bãi đỗ xe của tiểu khu cô ở.

Nhạc Quỳnh Quỳnh về đến nhà, cô vừa ngáp vừa tháo trang sức, đóng cửa nằm xuống là ngủ ngay.

Ninh Tây Cố không nở về, cậu còn muốn đợi ngày mai cô vừa tỉnh thì lập tức hỏi cho rõ ràng chuyện cô đồng ý làm bạn gái cậu tối qua có tính không? Cho nên cậu không về mà nằm trên sofa nhà cô ngủ một đêm.

Nói là ngủ một đêm.

Nhưng thật ra cậu chỉ nhắm mắt để đó, mắt ngủ cho đến rạng sáng.

Thậm chí Ninh Tây Cố còn tưởng tượng ở trong lòng. Giả sử Nhạc Quỳnh Quỳnh không giữ lời, cậu nên trả lời thế nào, đấu tranh thế nào đây.

Bởi vì cậu không ngủ được nên dứt khoát chơi điện thoại luôn.

Trước đây, Ninh Tây Cố không thích dùng tài khoản mạng xã hội lắm. Vì ngắm Nhạc Quỳnh Quỳnh mà cậu đã download hết các app có liên quan tới cô. Cậu mở trang web video, xem từng vlog của Nhạc Quỳnh Quỳnh, cảm thấy vô cùng thích thú.

Thật ra cậu đã coi hết rồi, nhưng khi xem lại vẫn thấy thú vị không hiểu nổi. Nhạc Quỳnh Quỳnh biết mình xinh đẹp, cô cũng không làm ra vẻ che giấu bản thân, sống tự do phóng khoáng.

Có vài cái cậu không muốn xem chút nào, là những video khoe yêu đương mà Nhạc Quỳnh Quỳnh quay với Cừ Tuấn bốn năm tháng trước, cậu nhìn mà tim chua xót.

Càng tức.

Càng không ngủ được. Haizz!

Cậu thấy mình đẹp trai hơn Cừu Tuấn nhiều, vì sao Nhạc Quỳnh Quỳnh không yêu cầu cậu quay chung chứ?

Nhạc Quỳnh Quỳnh say rượu nên đau đầu.

Ngủ một giấc thẳng tới giữa trưa mới tỉnh.

Cô ngửi thấy mùi thức ăn, mở cửa phòng ngủ, khẽ ngó đầu ra liếc nhìn.

Ồ, quả nhiên là Ninh Tây Cố đang nấu ăn. Sao cậu lại ngoan như vậy, nhà cửa cũng dọn dẹp sạch sẽ hết rồi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vui vẻ đi đánh răng rửa mặt, skincare, cảm giác da của mình miễn cưỡng có thể cứu vãn lại một chút, lại trở nên căng mọng rồi.

Cô vừa ra khỏi phòng ngủ đã hỏi: “Cậu nấu canh gì vậy? Thơm quá?”

Ninh Tây Cố đáp: “Canh đậu xanh sườn heo. Giúp chị giải rượu. Chị có bị đau đầu không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Không đau lắm. Tối qua đã uống thuốc giải rượu rồi.”

“Vậy tốt rồi.” Ninh Tây Cố nghiêm mặt, cời tạp dề ra, cực kỳ nghiêm túc mà nhìn cô chăm chú: “Bây giờ chị có thể trả lời câu hỏi của tôi một cách nghiêm túc và có trách nhiệm không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh mặc dù không rõ lắm nhưng cảm thấy rất trịnh trọng: “Ừm? ... Câu hỏi gì vậy?”

Đầu tiên, Ninh Tây Cố lấy di động mở đoạn ghi âm, giọng Nhạc Quỳnh Quỳnh từ trong bên trong phát ra: “Ninh Anh Tuấn rất muốn làm bạn trai của Nhạc Mỹ Lệ, cuối cùng Nhạc Mỹ Lệ cũng phê chuẩn rồi.”

“Tối qua chị đã đồng ý để tôi làm bạn trai chị, nhưng lúc đó chị đang say, không chắc ăn lắm.” Ninh Tây Cố như đang đối mặt với kỳ thi đại học, phân tích kỹ càng: “Tôi đã suy nghĩ rất lâu, mấy câu này của chị có nhiều cách hiểu lắm. Thứ nhất, chị nói là Ninh Anh Tuấn, đây chỉ là biệt danh trên mạng của tôi, không chính thức. Còn Nhạc Mỹ Lệ lại là tên thật của chị, bình thường đều dùng tên Nhạc Quỳnh Quỳnh. Đề cập không rõ ràng.”

“... Vì vậy, bây giờ tôi muốn nghiêm túc xác nhận lần nữa.”

Người không đứng đắn sợ nhất là gặp chuyện đứng đắn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh bất giác cảm thấy thật phiền phức.

Cô lại không thích bị người khác ép buộc mình làm một việc gì đó, cho nên Nhạc Quỳnh Quỳnh cố ý bơ cậu một chút, không trả lời câu hỏi của cậu ngay lập tức.

Hỏi cô một đấng, cô trả lời một nẻo: “Không phải cả đêm cậu không ngủ chứ. Quầng thâm mắt đen thùi lùì kìa.”

Ninh Tây Cố im lặng ngay lập tức, trầm mặc xấu hổ.

Dù sao chẳng còn tí thanh cao nào nữa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn không trả lời cậu, khịt mũi, xoay người đi tới bàn ăn: “Tôi đói chết đi được, tôi phải ăn cơm đã.”

Như thế này là mặc kệ cậu?

Ninh Tây Cố tròn mắt, vừa sốt ruột vừa tức giận. Thực sự không nhịn nổi, không còn cách nào duy trì sự bình tĩnh, cậu đứng dậy chạy

nhanh đến bên cô như chó chạy, nôn nóng bắt an đuổi theo cô hỏi: “Chị mau nói cho tôi biết, chị đừng đánh trống lảng, chị không thừa nhận đúng không? Tôi biết ngay mà, cho dù chị không uống say cũng thích lừa người khác, uống say rồi thì càng thích lừa người hơn...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh bất thành linh xoay người lại, trừng mắt nhìn cậu: “Được rồi được rồi, đừng cảm ràm nữa. Cơm nước xong xuôi, tôi đưa bạn trai nhỏ đi báo danh khai giảng, vậy được chưa?”

“Ừm, ý tôi là chỉ cái người cao to gầy vướng chân vướng tay theo sau mông tôi ấy.”

Lần đầu tiên Ninh Tây Cố biết, thế nào là phần kích đến bán loạn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ thầm: Câu trả lời là đồng ý làm bạn trai Nhạc Mỹ Lệ, cũng không phải là của Nhạc Quỳnh Quỳnh. Tuổi Ninh Tây Cố còn quá nhỏ, bị lộ ra thì thật xấu hổ, vẫn là làm bạn trai bí mật đi.

Chương 41

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Moon

Beta: Lam

Ngày đầu tiên tựu trường, lại là giờ cao điểm đi làm, những con đường xung quanh trường đều bị tắc, không đi qua được.

Nhạc Quỳnh Quỳnh mất kiên nhẫn, nhìn bảng dẫn đường còn hơn một ngàn mét, dứt khoát đuổi Ninh Tây Cố xuống xe: “Tự cậu đi tới nói không chừng còn nhanh hơn so với tôi lái xe. Tôi tự mình lái xe đến công ty.”

Ninh Tây Cố ngồi ở vị trí ghế lái, ngồi bất động như núi, liếc nhìn cô, lãnh đạm nói: “Không được, chị đã đồng ý đưa bạn trai của chị đến cổng trường rồi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đỏ mặt: “Tôi đúng là đã đồng ý, nhưng có phải cậu muốn tìm một cơ hội để nhấn mạnh việc cậu là bạn trai của tôi không? Tôi sẽ không đổi ý nữa đâu, tôi là loại người thất hứa thế chắc.”

Chị đúng là như vậy.

Ninh Tây Cố trầm nghĩ.

Nhạc Quỳnh Quỳnh tạm thời không có cách nào cưỡng ép đuổi cậu xuống xe. Bởi vì Ninh Tây Cố đang ngồi ở ghế lái, chỉ cần Ninh Tây Cố còn ngồi đó, cô sẽ không cần phải tự mình lái xe.

Nhưng cũng dẫn đến rất bị động dưới loại tình huống như này.

Hết tiến rồi lại dừng.

Cuối cùng cũng đến bên ngoài trường học của Ninh Tây Cố.

Mấy lần trước đến đây đều là vào đêm hôm khuya khoắt, trên đường không có lấy một bóng người, nhưng hôm nay là khai giảng, khắp nơi đều là sinh viên.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn những cô cậu sinh viên trẻ trung tràn đầy sức sống, bỗng nhiên nhận thức được Ninh Tây Cố còn trẻ biết bao, lập tức cảm thấy khó chịu.

Ninh Tây Cố đang cời dây an toàn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thúc giục nói: “Nhanh đi báo danh đi.”

Nhưng khi Ninh Tây Cố chuẩn bị đi tới cổng, dường như cô lại nhớ tới chuyện gì đó, gọi cậu lại: “Đợi một lát, có việc quên mất.”

Ninh Tây Cố trở lại còn nhanh hơn lúc đi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đưa cho Ninh Tây Cố bộ trang sức đã được sắp xếp gọn gàng trong hộp: “Đây, trả lại cho cậu.”

Ninh Tây Cố nhìn một cái, không nhận lấy.

Nhạc Quỳnh Quỳnh trực tiếp nhét vào trong ngực cậu: “Sau này có tiền rồi mua đồ thật tặng tôi, cái này trả cho cậu trước. Thứ này thực sự quá giá.”

Ninh Tây Cố: “...”

Cậu cùng trang sức quý báu bị Nhạc Quỳnh Quỳnh đuổi xuống xe.

Sau khi Ninh Tây Cố xuống xe, bên này Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn bị chặn lại, không có cách nào lái xe đi. Cho nên cô không rời đi ngay, mà cách lớp cửa kính xe nhìn theo Ninh Tây Cố đang dần khuất xa.

Ninh Tây Cố đi chưa được hai bước thì gặp được hai bạn sinh viên nữ, nhiệt tình đến chào hỏi cậu.

Cũng không biết nói chuyện gì, Ninh Tây Cố còn nở nụ cười. Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy so với những người bạn đồng trang lứa, Ninh Tây Cố lộ rõ sự trưởng thành chững chạc, thành thạo điều luyện... Không đúng, thực ra lúc Ninh Tây Cố đến thực tập ở công ty của bọn họ, cũng chưa từng luống cuống tay chân. Có lẽ trong đám bạn cùng trang lứa, cậu cũng được coi là một người rất tài giỏi rồi.

Ninh Tây Cố nói chuyện xong với người khác, thì quay đầu liếc cô một cái.

Chưa đầy nửa phút sau, Nhạc Quỳnh Quỳnh nhận được tin nhắn của Ninh Tây Cố: [Các bạn ấy hỏi tôi có phải người nhà đưa tôi tới không? Tôi nói không phải, là bạn gái đưa tôi tới đây.]

Nhạc Quỳnh Quỳnh lẩm bẩm: “Có ngốc không vậy? Là hận không thể lấy loa lớn dương dương tự đắc tuyên bố hay sao?”

Cô cảm thấy có hơi phiền phức, lại cảm thấy có chút mừng thầm trong lòng.

Cô luôn luôn hiểu được bản thân ngang ngược lại tự luyện, nhưng khi thực sự được người khác coi như một vật bảo bối quý giá nào đó, vậy mà lại rất ngược ngùng. Cứ như, Ninh Tây Cố còn cảm thấy cô quý giá hơn nhiều so với mức độ tự yêu thích bản thân của cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh trả lời: [Tôi không thích khoe khoang đâu, cậu đừng đi đâu cũng nói với người khác tôi là bạn gái của cậu, không cho phép nói cho người khác.]

Ninh Tây Cố trả lời ngắn gọn mà xúc tích: [Được.]

Thật thanh cao.

Trở về trường học nên khôi phục lại bản tính thanh cao sao? Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ.

Đang suy nghĩ, Ninh Tây Cố lại hỏi: [Tôi không nói với bọn họ chỉ là ai, chỉ nói cho người khác biết tôi có bạn gái có được không?]

Đầu tiên Nhạc Quỳnh Quỳnh gõ: [Không được], nghĩ nghĩ, lại xóa đi, viết lại một lần nữa, trả lời: [Cậu đừng gặp ai cũng nói là được...]

Cô buồn bực suy nghĩ. Dựa vào vẻ đẹp thượng đẳng của Ninh Tây Cố, ở trường học nhất định cũng không phải là loại không tìm được bạn gái, có cần phải vui vẻ đến như vậy không? Trẻ con quá đi mất.

Nhưng chính hành động ấu trĩ như vậy, lại làm cho cô cảm thấy có chút vui mừng.

Nhưng mà, một phần trong suy nghĩ của cô không hề sai.

Trong trường học, Ninh Tây Cố vẫn như cũ là giáo thảo học bá nói năng thận trọng. Khi cậu trở lại ký túc xá, ba người bạn cùng phòng đều đã sắp xếp lại giường ngủ, quét dọn vệ sinh.

(*Giáo thảo là từ ngữ của học sinh Đài Loan chuyên dùng để chỉ nam sinh đẹp trai nhất trong trường.

*Học bá: chăm chỉ học cho nên được điểm cao.)

Ninh Tây Cố vào bằng cửa sau, đứng cạnh cửa hai phút để suy nghĩ về đời người, đến bây giờ cậu vẫn cảm thấy không chân thật, chỉ sợ bản thân đang nằm mơ.

Rõ ràng chỉ qua một kỳ nghỉ đông ngắn ngủi mà thôi, cậu lại cảm thấy đời người giống như bước sang một chương mới, đạt được bước phát triển vượt bậc.

Lư Viễn nhìn cậu giống như người mất hồn, vỗ cậu một cái, hỏi: “Nghĩ cái gì thế?”

Ninh Tây Cố cứng người, do dự đáp: “À... Tôi đang suy nghĩ, rõ ràng tối qua tôi không ngủ cả đêm, bây giờ tinh thần lại tỉnh táo, không có chút mệt mỏi, thực sự là quá thần kỳ.”

Lư Viễn nhét chậu rửa mặt cùng khăn lau vào tay cậu: “Nếu đã có tinh thần như thế thì mau lau tường lau cửa được không? Đồng chí trai bao.”

Ninh Tây Cố nghiêm túc sửa lại: “Tôi bây giờ không phải là trai bao, hiện tại tôi là bạn trai đường đường chính chính.”

Vừa nói ra câu này, cậu liền có cảm giác vui vẻ không kìm nén được, tim cũng đập nhanh hơn mấy giây.

Sau đó nhận lấy một trận ghen tị của bạn cùng phòng, ghen tị đến mức cậu càng vui vẻ hơn.

Cuối cùng phải lấy một bữa mời cơm để tránh khỏi kết cục bị thảm bị đánh hội đồng.

Bản thân Ninh Tây Cố cũng cảm thấy buồn bực, cậu rõ ràng không phải là loại tính cách nông nổi thích khoe mẽ như vậy.

Vì sao sau khi có quan hệ với Nhạc Quỳnh Quỳnh thì trở nên rất không tỉnh táo... Luôn luôn không tự chủ được mà làm ra những hành động không giống với thói quen của cậu.

Các bạn học rất nhanh cũng đã phát hiện ra.

Mặc dù Ninh Tây Cố vẫn không dễ tiếp cận, nhưng cậu trở nên rạng rỡ hơn rất nhiều. Có những lúc đi học, một mình cậu ngồi ở hàng ghế cuối cùng nhưng khoe miệng đều mang ý cười. Mới phát hiện, trước đây hình như chưa từng nhìn thấy cậu cười bao giờ.

Nhưng mà việc Ninh Tây Cố có bạn gái vẫn như cũ không được xác định, tạm thời chỉ có mấy người bạn cùng phòng của cậu biết được, bị Ninh Tây Cố căn dặn không được phép truyền ra ngoài. Cho nên những người khác là từ rất nhiều dấu hiệu mập mờ phân tích ra cậu có bạn gái, nhưng chưa từng được xác thực, Ninh Tây Cố cũng không đăng bất cứ nội dung gì liên quan đến việc yêu đương trong vòng bạn bè.

Trong học kỳ này, Ninh Tây Cố hoàn toàn từ chức mọi công việc ở hội sinh viên. Trước khi đi, cậu nói lời cảm ơn với hội trưởng.

Đàn anh hỏi: “Vì sao cậu lại không làm nữa? Tôi còn đang muốn đề cử cậu làm hội trưởng trong nhiệm kỳ tới.”

Ninh Tây Cố có vẻ không giống như đang nói đùa, nói: “Bận rộn quá sẽ không có thời gian rảnh để ở bên bạn gái, cho nên tôi không làm nữa.”

Đàn anh cảm thấy bất ngờ, anh ta hoàn toàn không nhìn ra Ninh Tây Cố lại là loại người có suy nghĩ yêu đương như vậy.

Nhưng chuyện Ninh Tây Cố có bạn gái cũng đã chính thức lan truyền ra ngoài.

Hệ thảo bỗng nhiên bị người khác đoạt được.

(*Hệ thảo: Hot boy của khoa)

Mọi người tự nhiên đều tò mò đối tượng là ai.

Dù sao, nguyên nhân Ninh Tây Cố “Không có duyên với phụ nữ” không phải là cậu không được hoan nghênh, mà là cậu nhìn có vẻ quá lạnh lùng khó theo đuổi.

Vừa mới khai giảng bận bịu cực kỳ.

Ninh Tây Cố còn hẹn bạn cùng lớp cùng chơi bóng. Nhạc Quỳnh Quỳnh không tìm cậu, cậu chờ đến mức khó chịu, rất muốn đi tìm Nhạc Quỳnh Quỳnh, lại cảm thấy bản thân như vậy là quá gấp gáp.

Nhịn xuống trước.

Bọn họ cần phải có quan hệ yêu đương bình đẳng, nên thay đổi hình thức ở chung một chút.

Không thể lại để cho Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy cậu là loại đàn ông gọi đến là đến, bảo đi là đi được, nếu không Nhạc Quỳnh Quỳnh sẽ càng lên mặt với cậu.

Cậu phải nâng cao địa vị của mình trong lòng Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Ninh Tây Cố thầm hạ quyết tâm.

Đầu tiên, phải có địa vị cao hơn so với Bong Bóng đúng không?

Không có tiết học, bài tập cũng đã làm xong, Ninh Tây Cố liền đi đánh bóng chuyền cùng với bạn.

Bạn cùng lớp còn mời cậu tham gia trận thi đấu ở trường, Ninh Tây Cố còn đang cân nhắc.

Cậu đang chờ Nhạc Quỳnh Quỳnh chủ động đến tìm cậu. Nhưng cậu ngóng trông hơn mười ngày, Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng chẳng có tí ý tứ muốn gặp cậu.

Nhưng nếu nói lạnh nhạt thì cũng không lạnh nhạt chút nào, bọn họ ít nhất phải trò chuyện hơn trăm tin nhắn mỗi ngày.

Khi nhàn rỗi không có việc gì, Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không gọi cho cậu, cậu sẽ làm đề toán hoặc là đánh bóng chuyền để giết thời gian.

Hôm nay Ninh Tây Cố đã có một pha đánh bóng vô cùng tốt.

Bị người đến xem chụp được, cậu cố ý gửi cho Nhạc Quỳnh Quỳnh xem, muốn khoe khoang một chút.

Ninh Tây Cố hỏi: [Chị ơi, hôm nay bọn họ mời em cùng nhau lập đội tham gia trận đấu của trường, chị nghĩ em có nên đồng ý không?]

Nhạc Quỳnh Quỳnh đề nghị: [Đồng ý đi, nhân lúc vẫn còn đang đi học thì tham gia nhiều hoạt động một chút. Đừng giống như tôi, lúc tôi học đại học chỉ toàn chú tâm kiếm tiền.]

Ninh Tây Cố chế giễu, bây giờ cả ngày trong mắt chị cũng chỉ có kiếm tiền thôi! Là do người bạn trai như tôi chưa đủ đẹp trai hả? Chị không hề động tâm sao?

[VẬY CHẴNG PHẢI LÀ EM SẼ KHÔNG CÓ THỜI GIAN RÀNH ĐỂ Ở BÊN CHỊ SAO?]

[Cậu đừng cả ngày đều muốn hẹn hò với tôi được không? Có chút tiền đồ được không? Chị gái đây thích kiểu con trai luôn vươn lên. Bây giờ cậu giống như mấy người bên cạnh phú bà, không hề có ý tiến thủ. Cậu như thế này tôi rất không thích.]

Ninh Tây Cố thực sự không nhịn được nữa: [VẬY EM ĐẾN CÔNG TY CHỊ GIÚP ĐỠ, NHÂN TIỆN CŨNG CÓ THỂ TÍCH LŨY THÊM KINH NGHIỆM LÀM VIỆC.]

Nhạc Quỳnh Quỳnh: [KHÔNG ĐƯỢC, CẬU VẪN NÊN BẬN RỘN VỚI VIỆC HỌC CỦA CẬU TRƯỚC ĐI.]

Có việc gì mà phải bận rộn? Ninh Tây Cố cảm thấy mí mắt hơi giật giật, cậu có cảm giác không tốt lắm.

—

Ngành truyền thông tự do là một ngành thay đổi vô cùng nhanh, gần đây việc làm các video ngắn càng ngày càng thịnh hành, video có lưu lượng dài ngày càng lụi bại.

Trước mắt, livestream của Nhạc Quỳnh Quỳnh có tần suất xem không tốt cũng không xấu. Cô đang suy nghĩ đến việc chuyển đổi loại hình, mở rộng ra nhiều loại nghiệp vụ, không bỏ hết trứng gà vào cùng một rổ.

(*Không bỏ hết trứng gà vào cùng một rổ là một nguyên tắc trong kinh doanh, tức là không đầu tư tất cả tiền mình có vào một loại hình đầu tư nhất định để hạn chế rủi ro và đa dạng hóa danh mục đầu tư.)

Doãn Tiểu Thiên học ngành đạo diễn truyền thông, nhưng tốt nghiệp nhiều năm hoàn toàn không có thành tựu gì, bây giờ lại quay lại thi nghiên cứu sinh, vừa mới tốt nghiệp.

Cô ấy không đi tìm việc làm công cho người ta, cho nên mượn bố cô ấy hai trăm vạn, mở một phòng làm việc nhỏ, hợp tác cùng với một số trang web tiểu thuyết, quay video chuyển thể từ nội dung tiểu thuyết do người thật đóng.

Để phù sa không chảy ra ruộng ngoài, Doãn Tiểu Thiên liền mời chào Nhạc Quỳnh Quỳnh đến đóng vai nhân vật nữ chính, kiếm thêm tiền cho bạn thân.

Đương nhiên Nhạc Quỳnh Quỳnh không thiếu chút tiền ấy, nhưng cô bỗng nghĩ ra, cảm thấy đây là một cơ hội tốt lại không mất tiền để quảng bá rộng rãi. Cô tự chuẩn bị trang phục, lập tức tính toán biến đổi đa dạng quần áo thương hiệu của mình, để quảng bá đến mọi người.

Cô có thể kiếm tiền, phóng đại danh tiếng, còn có thể không tốn tiền quảng bá thương hiệu của mình, đây không phải là quá lời rồi sao.

Cô không nói hai lời liền đồng ý: “Quay! Là chị em tốt, thì phải cùng nhau xông pha khói lửa, không thể chối từ.”

Còn có thể thử nghiệm qua một lần làm diễn viên.

Trong lòng Nhạc Quỳnh Quỳnh không có chút gánh nặng nào. Loại video ngắn này, không cần kỹ năng diễn xuất của cô. Dù sao cũng xấu hổ, tùy tiện quay là được, cô đủ đẹp là được hi hi.

Sau đó Doãn Tiểu Thiên gửi cho cô kịch bản của tiểu thuyết <Núi băng tổng tài bá đạo rơi vào ngọt ngào>.

Trước sau gì cũng phải diễn mấy tập, Nhạc Quỳnh Quỳnh nóng lòng muốn thử.

Mấy ngày nay Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy khá mới mẻ, mỗi buổi tối về đến nhà đều nghiên cứu kịch bản. Cảnh nào phải phối với bộ trang phục nào, một bên còn ảo tượng sau khi video được phát ra ngoài, có thể nổi tiếng rồi kiếm được một khoản tiền lớn.

Thậm chí còn cùng Doãn Tiểu Thiên tâng bốc lẫn nhau: “Cậu nói xem, lỡ đâu bởi vì mình quá quốc sắc thiên hương, không cẩn thận bị ông chủ của công ty điện ảnh nào đó nhìn trúng, muốn mình đi làm minh tinh thật rồi đóng phim trên TV thì biết làm sao bây giờ?”

Doãn Tiểu Thiên: “Nói không sai nha, chị em tốt, mình cảm thấy tư chất của cậu rất tốt, hơn nữa vào giới giải trí kiếm tiền càng nhanh hơn khi làm hotgirl mạng. Nếu có giàu lên thì đừng quên mình nha, nhớ phải dìu dắt bạn bè tốt là mình đó.”

Hai người cười hi hi ha ha, tha hồ tưởng tượng về tương lai hoàng kim có thật nhiều tiền.

Tưởng tượng thì tưởng tượng, Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn hiểu rất rõ bản thân không có bản lĩnh như vậy.

Nhạc Quỳnh Quỳnh lẫn lộn trong cái vòng tròn những người nổi tiếng trên mạng lâu như vậy, đã từng nghe nói qua cá chép vượt Long Môn hóa rồng, ví dụ khi từ người nổi tiếng trên mạng biến thành minh tinh.

Nhưng mà nghe được càng nhiều chính là ngã rất thảm. Ký với công ty giải trí, thiếu chút nữa tiến vào giới giải trí, công ty dùng tiền quảng bá dùng tiền nâng, kết quả không thể nổi tiếng. Loại này còn có hết cục thảm hơn, nợ công ty một số tiền “Bồi dưỡng” lớn, bị ép phải nhận lấy đủ loại công việc để trả nợ, thậm chí phải làm mấy công việc bẩn thỉu, tiền nhận được còn không bằng người bình thường.

Không bằng làm hotgirl mạng tự do thoải mái.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không có kinh nghiệm quay phim, tự mình tập thì không có ý nghĩa. Cuối cùng cô chủ động tìm đến Ninh Tây Cố, để cuối tuần Ninh Tây Cố đến đây cùng diễn với cô.

Ninh Tây Cố: “Quay phim? Quay phim gì? Chị muốn tiến vào giới giải trí sao?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Không phải, quay một video ngắn để quảng cáo mà thôi.”

Ninh Tây Cố đen mặt tìm tới cửa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh kéo cậu vào trong, Ninh Tây Cố nói: “Em chưa từng học qua diễn xuất, làm sao em có thể diễn cùng chị được?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh tràn đầy hứng thú: “Không sao cả, cậu ngồi kia xem tôi diễn trước, rồi nói cho tôi biết tôi diễn như thế nào.”

Sau đó Nhạc Quỳnh Quỳnh diễn một cảnh cho Ninh Tây Cố xem.

Ninh Tây Cố thấy đây là trợn mắt há mồm, xấu, thật sự rất xấu. Quan trọng là Nhạc Quỳnh Quỳnh còn đặc biệt tự luyện, cô tập trung tinh thần vào đó, hoàn toàn không có cảm giác xấu hổ.

Ninh Tây Cố xem mà cảm thấy buồn cười.

Nhạc Quỳnh Quỳnh là một đứa ngốc cũng có thể nhìn ra cậu đang cười nhạo mình.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cầm kịch bản gõ đầu cậu: “Cậu cười cái gì?”

Ninh Tây Cố lấy lòng: “Không có, chị diễn vô cùng tốt, thật đấy. Đến lúc đó tung ra nhất định thu hút tất cả mọi người, hiệu suất xem nhất định rất cao.”

Nhưng thế này chắc phải có nhân vật nam chính.

Chỉ là quay phim mà thôi, Ninh Tây Cố trấn an bản thân, không cần phải ăn dấm chua, chỉ là qua lại công việc bình thường mà thôi.

Ninh Tây Cố hỏi: “Nam chính trông thế nào?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đắc ý nói: “Là nam diễn viên điện ảnh chuyên nghiệp đấy.”

Ninh Tây Cố hừ một tiếng: “Không hỏi chị ngành gì, hỏi chị trông như thế nào? Cho em xem.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh chính là loại người hết sức mê cái đẹp, lại quay video tiểu thuyết yêu đương như này, cậu vẫn có chút sợ hãi Nhạc Quỳnh Quỳnh bị người đàn ông khác bắt mất.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cho cậu xem ảnh chụp.

Ninh Tây Cố chỉ nhìn một chút, lập tức yên tâm hơn: “Ừm, không đẹp trai bằng em. Chị quay đi.”

“Tôi muốn quay thì quay, không hỏi ý kiến của cậu.” Nhạc Quỳnh Quỳnh tức giận nói: “Thật ra tôi cũng cảm thấy cậu đẹp trai hơn anh ấy, cậu có muốn quay không? Nếu cậu muốn quay thì tôi sẽ nói Tiểu Thiên sắp xếp cho cậu, cũng có thể kiếm thêm rất nhiều tiền.”

Ninh Tây Cố không chút do dự nói: “Không quay.”

Cậu gánh không nổi người này.

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Vậy đến lúc đó cậu đến xem tôi quay đi.”

Ninh Tây Cố gật gật đầu, nhưng cậu luôn cảm thấy cậu đã bỏ sót thứ gì đó. Cậu cầm lấy kịch bản, hỏi: “Em có thể xem được không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh rất hào phóng: “Xem đi.”

Ninh Tây Cố tiện tay lật qua.

Cậu lật đến cảnh hôn: “...”

Chương 42

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Cos

Beta: Lam

Ninh Tây Cố hơi nhướng mày, nhưng không lập tức phát tác.

Tay phải cậu cầm kịch bản, tay trái thì che miệng. Ban đầu thì cậu ngồi thẳng xem, sau khi xem tới đoạn này, cậu liền điều chỉnh tư thế ngồi thẳng của mình, cúi người xuống, bóng đen che phủ lên trang giấy.

Tựa như đang xem hợp đồng thương mại, cậu vô cùng nghiêm túc và tỉ mỉ.

Mười lăm phút sau.

Ninh Tây Cố khép quyển kịch bản lại, trước tiên im lặng khoảng một phút.

Sau đó ngẩng đầu nhìn Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đang ngồi ở đầu kia của ghế sofa, cô diễn mệt nên đang nghe nhạc thư giãn. Bị Ninh Tây Cố nhìn chăm chăm một hồi, cô mới liếc qua, hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

“Chị xem hết kịch bản chưa?”

“Hết rồi. Ngay cả cuốn tiểu thuyết gốc tôi cũng đã đọc xong luôn.”

“Thế chị có thấy trong kịch bản có cảnh hôn không?”

“Cậu đừng dùng loại ánh mắt như vậy để nhìn công việc được không? Đây là tiểu thuyết ngôn tình nha, không có cảnh thân mật thì ma nó xem à?”

“Ồ, vậy khi tiến hành quay phim là sử dụng các góc quay phải không?”

“Không rõ nữa, chưa có quay mà làm sao tôi biết được?”

Càng nói Nhạc Quỳnh Quỳnh càng cảm thấy buồn cười, nhất là Ninh Tây Cố trước sau luôn cố gắng để tỏ ra bản thân mình trông bình tĩnh và khách quan. Trên thực tế, ai cũng có thể nhìn ra cậu đang cực kỳ khó chịu. Nếu đổi thành người khác, nói không chừng sẽ sợ hãi bởi áp suất thấp từ cậu.

Nhưng Nhạc Quỳnh Quỳnh là một người “Tốt”, càng khiến lòng Ninh Tây Cố dựng ngược thì cô càng thấy vui sướng một cách kỳ lạ.

“Làm sao? Cậu ghen thì cứ nói thẳng ra nha.” Cô nói trúng tim đen của anh.

Ninh Tây Cố như bị cô nhìn thấu, bực bội một chốc, không thể nào giả bộ nữa: “Em cũng chỉ mới hôn chị được bốn lần thôi, nhưng em nhìn sơ qua tổng thể kịch bản này thì có tận năm sáu lần.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cực kỳ hào phóng nói: “Không thì cậu diễn đi, cậu diễn thì tôi nhờ chị Tiểu Thiên sắp xếp cho cậu. Chúng ta không cần mượn góc quay, hôn thật, cậu đến diễn đi, diễn chứ?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nảy sinh ý đồ xấu, muốn chọc cho Ninh Tây Cố càng xù lông hơn.

Ninh Tây Cố là một người rất thanh cao, chính vì cô biết Ninh Tây Cố coi thường việc quay video ngắn và low, nên cô mới cố ý nói như vậy.

Cô cảm thấy không thể nói đây là mình hòa tan tảng băng mà gọi là phá tảng băng mới đúng.

Ninh Tây Cố rất khó chịu.

Sao mà cậu diễn được chứ? Cậu là người thừa kế của nhà họ Ninh, sao có thể lưu lại loại lịch sử đen tối này tồn tại chứ? Tuyệt đối không!

Thế nhưng Nhạc Quỳnh Quỳnh lại nói không ngừng, như thể đổ thêm dầu vào lửa giận của cậu.

Ninh Tây Cố quay đầu, đôi mắt sáng rực tràn đầy sự tức giận nhìn thẳng vào Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không sợ chút nào cả, còn hưng phấn nói: “Ồ! Ánh mắt này của cậu tuyệt đấy! Vô cùng bá đạo, nếu mà có một cái máy quay quay lại là có thể trực tiếp cắt ra dùng luôn! Máy cô gái nhỏ sẽ chết mê chết mệt vì cậu...”

Cái mồm nhỏ khéo léo của Nhạc Quỳnh Quỳnh cứ ba la ba la mà nói, còn chưa nói hết, Ninh Tây Cố đột nhiên tiến tới gần.

Gần đây, Nhạc Quỳnh Quỳnh ngày càng quen với việc Ninh Tây Cố ở bên cạnh mình.

Đối với chuyện cậu tới gần cũng không miễn cảm, cho nên thoáng cái cô đã bị Ninh Tây Cố đè lên.

Ninh Tây Cố trực tiếp đẩy ngã cô, đè xuống ghế sofa mà hôn.

Lúc này Nhạc Quỳnh Quỳnh chưa kịp phản ứng đã bị hôn mạnh. Nụ hôn này tốt hơn lần trước, mới đầu là vội vàng xao động, sau đó thì trở nên dịu dàng.

Cô luôn cảm thấy Ninh Tây Cố giống như một con sư tử khổng lồ, khi thì khiến cho cô có cảm giác như cậu đang muốn hung hăng nuốt

chứng lấy cô, khi thì lại giống như một con vật cỡ lớn thuộc họ nhà mèo, ôm hôn cô thắm thiết, liếm cô để biểu thị tình yêu. Ninh Tây Cố không đề lên người cô nữa mà hơi chống người dậy. Mỗi lần cô hít thở thì ngực cô phập phồng lên xuống, lúc gần lúc xa, cô vươn tay ôm lấy lưng Ninh Tây Cố.

Hô hấp của hai người đều hơi hỗn loạn.

Ninh Tây Cố hôn xong vẫn có chút tức giận, giận dỗi cố ý thuận theo lời lẽ ban nãy của cô mà hỏi: “Khi quay hôn như vậy cũng được à?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn đang nằm, mặt đỏ hồng vì nụ hôn của cậu, cô còn đưa tay lên vuốt tóc cậu.

Nơi nào được đầu ngón tay của cô chạm qua đều giống như có dòng điện nhỏ chạy qua.

Dòng điện này truyền thẳng đến nơi sâu thẳm trong trái tim cậu, khiến cậu cảm thấy cả trái tim mình đều tê dại. Cậu chống tay, nhốt Nhạc Quỳnh Quỳnh trong lồng ngực mình, giống như ôm một con thỏ nhỏ yếu ớt, chỉ sợ hơi mạnh tay thì sẽ làm nó bị thương.

Hai mắt Nhạc Quỳnh Quỳnh như chứa hàng vạn vì tinh tú, mang theo ý cười nhìn cậu, không rõ là đang nói đùa, hay là nghiêm túc mà nói: “Tôi cũng không biết. Hôn kiểu này có hơi sắc tình đó? Chỉ sợ không thể vượt qua được kiểm duyệt của nền tảng.”

“Sắc tình chỗ nào?” Ninh Tây Cố buồn bực nói: “Em chỉ mới hôn nhẹ chị thôi, còn chưa làm cái gì khác mà...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ôm cổ cậu, còn sờ lỗ tai của cậu, lại nói: “Rốt cuộc cậu diễn hay là không diễn đây hử?”

Nhưng giọng điệu rõ ràng là đang trêu chọc cậu: “Chị đây muốn quay cảnh hôn với cậu nha.”

Lời này nửa thật nửa giả, Ninh Tây Cố có tham gia diễn hay không với cô không quan trọng. Nhưng nếu cậu chịu diễn, mọi chuyện sẽ càng thú vị hơn.

Ninh Tây Cố vẫn không đồng ý, vẻ mặt cậu rầu rĩ, còn lỗ tai thì đỏ hồng.

Ninh Tây Cố nói: “Chị để tôi nghĩ đã.”

Cậu nghĩ, nếu Nhạc Quỳnh Quỳnh thiết tha yêu cầu, vậy cậu... vậy cậu...

Nhưng Nhạc Quỳnh Quỳnh chỉ mời một câu, thái độ đã trở nên hờ hững, coi như có hay không có cậu cũng không quan trọng, nói: “Ừ, còn hai ngày, cậu cứ suy nghĩ đi.”

Ninh Tây Cố nghiêm túc hỏi: “Sao lại là hai ngày, không phải chị nói tuần sau mới quay sao?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Trước khi bấm máy một ngày mới cho người ta hay mình bị mất vai, làm vậy còn có chút lương tâm nào không? Trước thì kêu người ta đến quay, sau đó thì đột ngột đổi người ta đi? Đầu năm nay, ai làm việc cũng không dễ dàng nha. Đặt mình vào vị trí của người ta đi, ngày mốt sẽ chốt người được chọn.”

Ninh Tây Cố xoắn xuýt “Ồ” một tiếng.

Sau khi về trường học, Ninh Tây Cố vẫn luôn suy nghĩ về chuyện này.

Cậu đang lưỡng lự giữa mất thể diện và sự ghen tuông.

Vừa lúc nhà trường đến tìm cậu, hỏi liệu cậu có thể phối hợp quay một video tuyển sinh không? Vì cậu có hình tượng và khí chất tốt, Ninh Tây Cố từ chối thẳng thừng.

Cậu vốn dĩ là người không thích ống kính. Cho dù trước kia ở trường có hoạt động, ngoại trừ chụp ảnh tập thể, cậu không bao giờ chụp ảnh cá nhân chứ đừng nói đến tự chụp selfie đăng lên các trang mạng xã hội.

Bình thường người khác muốn chụp ảnh cậu, cậu đều cảm thấy bị mạo phạm. Bạn cùng phòng cũng biết cậu là người rất kì lạ, nên cũng tôn trọng giới hạn của cậu.

Cậu qua lại với Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng là do phản nghịch.

Nhưng không cần thiết quá rùm beng.

Cậu chỉ muốn trải nghiệm một chút và sẽ dừng lại đúng lúc. Đợi đến khi cậu chơi chán rồi thì chia tay, cậu sẽ trở về cuộc sống thượng lưu gò bó nhiều quy củ.

Bạn cùng phòng nhanh chóng biết tin Ninh Tây Cố từ chối quay video của nhà trường.

“Quay chứ, vì sao lại không quay? Quay một cái nói không chừng năm sau có rất nhiều tiểu học muội xem video xong đến cửa cậu đấy.”

“Có cơ hội để danh tiếng bay xa mà cậu không muốn à?”

“Không quay.” Ninh Tây Cố nói: “Không muốn quay.”

Cũng không biết là đang trả lời vấn đề nào.

Ban đêm.

Ninh Tây Cố nằm mơ.

Trong giấc mơ, Nhạc Quỳnh Quỳnh mặc chiếc váy trắng cậu tặng, đeo bộ trang sức Lam Hoàn, tại một lễ nào đó trong giới giải trí, kinh diễm tứ phương, đẹp đến vô cùng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đang trả lời phỏng vấn, cô cười nhẹ và nói: “Bạn trai? Bạn trai gì? Tôi không có bạn trai nha.”

Cậu mơ thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh trở thành nữ minh tinh, sau đó đá cậu.

Ninh Tây Cố giận điên người.

Sáng sớm hôm sau, khi thức dậy cậu vẫn còn thấy tức giận.

Thấy cậu không vui mà không hiểu mô tê gì, bạn cùng phòng cũng không dám chọc đến cậu.

Ninh Tây Cố nằm trên giường ở ký túc xá, lấy di động mở ảnh của Nhạc Quỳnh Quỳnh xem. Cậu chắc chắn không phải tình nhân trong mắt mình hóa Tây Thi, nhớ Nhạc Quỳnh Quỳnh thực sự được người tìm kiếm ngôi sao chiêu mộ và tiến vào ngành giải trí. Sau đó cô vì sự nghiệp mà chia tay cậu, thậm chí dứt khoát không thừa nhận rằng cậu từng là bạn trai cô thì sao?

Mặc dù đây là một sự thật rất phũ phàng, nhưng Ninh Tây Cố cảm thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh có thể làm được. Đây chính là phong cách của Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Cậu vẫn luôn biết Nhạc Quỳnh Quỳnh là một cô gái cặn bã khó lường.

Hơn nữa đến bây giờ cậu vẫn chưa hoàn toàn chinh phục được Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Có nên đồng ý không đây?

Cậu thấy phiền não thật sự... Thật sự rất mất mặt đó.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn đang thảo luận với Doãn Tiểu Thiên.

[Nhạc thỏ con]: [Chị em, cậu đã chọn diễn viên trước chưa? Mình lừa cún con nhà mình tới quay cho cậu đấy.]

[Chi chi]: [Oa, cậu ấy đồng ý rồi hả? Vẫn là Tiểu Ninh tốt nhất, xinh ơi là xinh, nhóc đẹp trai...]

[Nhạc thỏ con]: [Mặc dù Ninh Tây Cố không biết diễn, nhưng theo mình thấy cậu ấy sẽ ổn khi diễn xuất theo màu sắc của mình.]

[Tìm cậu ấy tốt biết bao nhiêu, đẹp trai hơn cả mấy người từ trường điện ảnh đúng không? Không chỉ đẹp trai, cậu ấy còn là của hời nữa, tiết kiệm cho cậu phân nửa tiền cát xê diễn viên.]

[Nhạc thỏ con]: [Hiện tại cậu ấy vẫn chưa đồng ý nhưng mình nghĩ cũng gần như vậy rồi. Cậu không biết cậu ấy tức giận như thế nào khi nhìn thấy những cảnh hôn trong kịch bản đâu. Cảnh đó thật sự rất thú vị.]

[Chắc chắn cậu ấy sẽ còn tới tìm mình.]

[Mình cảm thấy bây giờ mình hiểu cậu ấy rất rõ luôn í, huấn luyện thành công cún nhà mình rồi hì hì.]

[Ở giai đoạn đầu, cậu ấy phải giả vờ thanh cao và thờ ơ. Đến giai đoạn thứ hai, cậu ấy sẽ tức giận và thể hiện sự không thỏa hiệp, sau đó cậu ấy sẽ suy nghĩ rất nhiều và bước vào giai đoạn thứ ba. Cuối cùng cậu ấy thấy rằng mình không thể đánh bại mình, thế nên ngoan ngoãn chạy tới cúi đầu chịu thua với mình.]

Sau khi Nhạc Quỳnh Quỳnh viết xong đoạn này, cô liền muốn vỗ tay khen ngợi chính mình.

Cô thấy mình hiện tại bản thân thật sự đúng là nghiên cứu viên cao cấp về Ninh Tây Cố.

[Chi chi]: [Cười chết.]

Bên đây đang nói, thì thật trùng hợp.

Nhạc Quỳnh Quỳnh lập tức nhận được tin nhắn của Ninh Tây Cố:
[Chi, em đã suy nghĩ kỹ rồi, em sẽ diễn.]

Nhạc Quỳnh Quỳnh hoàn toàn có thể tưởng tượng ra bộ dáng miến cưỡng như bị véo mũi của Ninh Tây Cố khi nói ra lời này, cô không khỏi bật cười.

Cô vào lại khung chat với Doãn Tiểu Thiên gửi ảnh chụp màn hình tin nhắn của Ninh Tây Cố sang cho cô ấy.

[Chi chi]: [Đm, chị em, cậu đúng là liệu sự như thần đó!]

[Nhạc thỏ con]: [Tớ đã nói rồi mà! Cậu ấy nhất định sẽ đến tìm mình, chúng ta hãy mau sắp xếp cho cậu ấy đi!]

Nhạc Quỳnh Quỳnh dùng điện thoại gọi thẳng cho Ninh Tây Cố, cô muốn nghe giọng nói của Ninh Tây Cố. Cô giả vờ tốt bụng nói: “Cậu thực sự định đồng ý sao? Chắc chắn chưa? Giờ đổi ý còn kịp.”

Ninh Tây Cố gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không đổi ý.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Vậy trưa mai cậu đến gặp tôi, tôi hẹn Doãn Tiểu Thiên đem hợp đồng lao động đến ký với cậu, đưa một khoản cọc thù lao trước cho cậu luôn.”

Ninh Tây Cố: “... Được.”

Giữa trưa hôm sau.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ăn uống với Doãn Tiểu Thiên ở nhà hàng ở dưới nhà trước.

Doãn Tiểu Thiên là bạn thân nhất của cô, biết rõ cô và Ninh Tây Cố đang thật sự yêu đương. Số người biết chuyện này không nhiều hơn một bàn tay, ngoại trừ bố mẹ cô thì cũng chỉ có Doãn Tiểu Thiên.

Doãn Tiểu Thiên nói: “Lần gần nhất mình gặp chó săn nhỏ của cậu đã cách đây hai ba tháng, lúc đó lại là ban đêm, mình nhớ người

thật rất đẹp trai. Nhưng bây giờ mình không thể nhớ rõ được.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh tràn đầy tự tin đảm bảo: “Cái này thì không cần lo, mình hay chụp ảnh cho cậu ấy lắm, lên hình vẫn rất đẹp trai.”

Doãn Tiểu Thiên hỏi: “Vậy sao không thấy cậu đăng ảnh cậu ấy vậy?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhớ lại video trước kia mình khoe khoang tình yêu với tên bạn trai cũ, hơi ngộp ngừng nói: “Đăng cậu ấy lên làm gì? Bây giờ mình không thích công khai...”

Doãn Tiểu Thiên nhìn về hướng phía sau cô: “Ơ? Tới rồi! ... Aaa, ban ngày nhìn cậu ấy đẹp trai quá đi!”

Nhạc Quỳnh Quỳnh quay đầu lại, nhìn thấy Ninh Tây Cố vừa bước vào từ cửa, đang ngó nghiêng nhìn quanh nhà hàng. Cô mỉm cười vẫy tay với cậu: “Ở đây.”

Ninh Tây Cố liếc một cái là phát hiện ra cô ngay.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫy tay một cái, Ninh Tây Cố liền đi về phía cô như một con cún ngoan bị dây thừng giữ chặt: “Chị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Ngồi đi.”

Tâm trạng Ninh Tây Cố căng thẳng, nhìn qua cứ tưởng cậu đang đứng bên mép vực.

Nhưng cậu vẫn nghe lời Nhạc Quỳnh Quỳnh, ngồi xuống bên cạnh cô.

Chương 43

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Vương Linh

Beta: Lam

Vốn dĩ Ninh Tây Cố đã điều chỉnh tốt trạng thái rồi. Nhưng khi ngồi xuống, bị chị em của Nhạc Quỳnh Quỳnh dùng ánh mắt như lựa thịt heo nhìn thì cậu lại cảm thấy không được tự nhiên, khẽ nhíu mày một cái.

Nhạc Quỳnh Quỳnh dùng giọng nói dễ thương như thể đang khoe khoang cún con nhà mình nói: “Nhìn đi, mình đã nói là nhan sắc này đẹp hơn nam diễn viên mà cậu tìm đúng không!”

Ninh Tây Cố không biết nên dùng từ nào để hình dung tâm trạng mâu thuẫn hiện tại của bản thân.

Cậu thấy có hơi mất mặt, sao lại so sánh cậu với cái loại đó chứ? Nhưng cậu cũng mừng thầm, dù sao ý của Nhạc Quỳnh Quỳnh là đang khen cậu.

Doãn Tiểu Thiên thừa nhận gật đầu.

Lúc này đây, Ninh Tây Cố cũng đang quan sát người bạn thân nhất của Nhạc Quỳnh Quỳnh. Bạn bè của mỹ nữ thì cũng là mỹ nữ, Doãn Tiểu Thiên và Nhạc Quỳnh Quỳnh thuộc hai loại hình khác nhau. Cô ấy để tóc ngắn gọn gàng, cộng thêm đôi mắt to tròn, đường nét khuôn mặt sắc sảo, chỉ trang điểm nhẹ thôi trông cũng rất xinh đẹp.

Nhìn thoáng qua thì hoàn toàn khác với kiểu xinh đẹp của Nhạc Quỳnh Quỳnh, có chút cảm giác chị đại.

Doãn Tiểu Thiên nhiệt tình chào hỏi Ninh Tây Cố: “Chào cậu, chào cậu, nghe danh đã lâu.”

Cô ấy vừa mở miệng nói chuyện đã khiến Ninh Tây Cố được phen kinh hãi. Giọng nói của cô ấy hơi khàn khàn, nghe như có chút sạn, mặc dù không quá êm tai thế nhưng lại đem lại cảm giác sáng khoái, thẳng thắn cho người nghe. Cô ấy vừa nói vừa đưa danh thiếp cho cậu.

“Chào chị.” Ninh Tây Cố nói, nhận danh thiếp rồi nhìn sơ qua.

Doãn Tiểu Thiên là chủ của một phòng làm việc.

Ninh Tây Cố lại khá lạnh nhạt, cậu khó lòng mở miệng nói chuyện, thậm chí còn nhụt chí muốn bỏ chạy. Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi cậu: “Ăn cơm chưa?”

Ninh Tây Cố nói: “Chưa.”

Vừa tan học cậu đã chạy tới đây ngay, làm gì có thời gian ăn cơm.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đưa thực đơn cho cậu: “Gọi chút gì ăn đi đã! Tôi mời cậu. Cậu có thể thử món này, món này nữa, đều là những món tôi thích ăn đấy.”

Ninh Tây Cố thấp tha thấp thỏm gọi đại mấy món.

Sau đó cậu ngoan ngoãn ngồi bên cạnh nghe Nhạc Quỳnh Quỳnh và Doãn Tiểu Thiên vui vẻ nói chuyện. Hai người họ nói chuyện hăng say đến mức hoàn toàn quên mất sự hiện diện của cậu.

Ninh Tây Cố nghe đến mức đầu óc hoang mang, không phải cậu qua đây để ký hiệp ước à? Sao không ai nói gì? Chẳng lẽ cậu nhớ nhầm ngày?

Ninh Tây Cố mở nhật ký cuộc nói chuyện giữa cậu và Nhạc Quỳnh Quỳnh ra xem đi xem lại mấy lần, xác nhận thời gian ký hiệp ước là trưa nay thì lại càng thêm nghi hoặc.

Sao hai người họ không ai để ý đến cậu? Muốn cậu phải chủ động nói ra sao?

Nhưng mà, nhưng mà, không phải cậu gấp gáp muốn quay mà?

Quyết định quay loại MV nhỏ này đã nhọc nhãi lắm rồi, còn muốn cậu chủ động nữa hay sao?

Thực ra thì trước khi Ninh Tây Cố tới, Nhạc Quỳnh Quỳnh đã nói với Doãn Tiểu Thiên: “Cứ để cậu ấy ăn trước đã, ăn xong rồi nói. Bắt người tay ngắn mà, thế thì cậu ta cũng chẳng dám từ chối đâu.”

Bữa ăn này Ninh Tây Cố trải qua trong sự khó chịu tột cùng. Khó khăn lắm mới nhịn được hai mươi mấy phút, cậu thực sự nhịn không nổi nữa mới hàm súc, uyển chuyển hỏi: “À thì... Không phải hôm nay tôi tới để bàn bạc về chuyện hợp đồng sao?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đĩnh đạc nói: “Đúng vậy, nhưng mà chờ cậu ăn xong đi rồi nói. Hợp đồng không bay mất đâu, cậu không cần vội.”

Ninh Tây Cố thực sự có cảm giác một thanh niên trẻ khỏe như bản thân cũng sắp tăng sông đến nơi rồi.

Cậu không vội! Cậu không vội chút nào cả!!! Hợp đồng bay mất càng tốt! Tốt nhất đừng quay, đừng quay nữa!

Cơm nước xong xuôi.

Người phục vụ dọn dẹp sạch sẽ bàn ghế.

Doãn Tiểu Thiên móc một xấp văn kiện từ trong túi xách ra, sau đó lại lấy một bản hợp đồng giấy: “Cậu coi thử đi.”

Ninh Tây Cố nhận lấy, nghiêm túc đọc.

Doãn Tiểu Thiên lấy ra một bản khác đưa cho Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Ninh Tây Cố mới vừa đọc phần mở đầu đã nghe thấy âm thanh cầm bút ký “Xoẹt xoẹt” của Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Cậu có chút căng thẳng, liếc mắt qua nhìn Nhạc Quỳnh Quỳnh một cái. Nhưng cậu vẫn kiên trì đọc kỹ các điều khoản trên bản hợp đồng, cảm thấy không có vấn đề gì mới cầm bút lên định ký tên của mình.

Mãi vẫn chưa đặt bút ký.

Doãn Tiểu Thiên hỏi: “Cậu còn điều gì muốn hỏi không?”

Ninh Tây Cố khẽ lắc đầu một cái, cậu bỏ bút xuống, làm bộ kiêu căng lạnh lùng: “Gia giáo nhà em từ nhỏ đã rất nghiêm, em sợ nhà tôi biết tôi quay loại phim này sẽ tức giận.” Thậm chí cậu còn nghĩ, hay là cứ quay trước, đợi đến khi quay xong cậu lại nghĩ cách dùng tiền xóa sạch toàn bộ video trên mạng là được rồi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười nhạo cậu: “Cậu đã bao lớn rồi? Chẳng lẽ làm việc gì cũng phải hỏi ý bố cậu trước sao? Chỉ quay một cái video bình thường mà thôi. Không trái pháp luật, quần áo cũng rất nghiêm chỉnh, sao lại cảm thấy mất mặt?”

Câu này đã ghim thẳng vào tim Ninh Tây Cố.

Cậu nhíu chặt lông mày: “... Chị nói đúng.”

Đầu óc nóng lên, cậu lập tức ký tên vào hợp đồng.

Ký xong.

Doãn Tiểu Thiên đưa kịch bản cho cậu nói: “Vậy cậu cầm về xem trước đi. Là chị Nhạc của cậu vỗ ngực đảm bảo cậu có thể diễn được đó, qua một tuần nữa khi chúng ta gặp lại sẽ bắt đầu quay.”

Ninh Tây Cố cầm mấy cuốn kịch bản được đóng lại bằng đinh ghim thì có cảm giác như bản thân đang cầm củ khoai lang bồng trong tay.

Có hơi hối hận.

Không ký thì có lẽ sau này cậu sẽ hối hận, nhưng bây giờ ký rồi cậu cũng thấy hối hận.

Doãn Tiểu Thiên nhìn điện thoại, nói: “Bây giờ tôi có chút việc, đi trước nhé!”

Nói xong, cô ấy nhanh chóng rời đi.

Để Ninh Tây Cố và Nhạc Quỳnh Quỳnh ở lại.

Nhạc Quỳnh Quỳnh liếc mắt qua nhìn về mặt của Ninh Tây Cố. Bây giờ cô có cảm giác vui vẻ như thể ép được người đứng đắn làm chuyện không đứng đắn vậy.

Nhưng chỉ với Ninh Tây Cố mới có thể như vậy.

Đổi thành hai người bạn trai cũ của cô, họ chắc chắn sẽ không hòa theo cô. Cũng không phải do Ninh Tây Cố còn nhỏ tuổi nên dễ lừa gạt. Dù cô có ngốc thì cô vẫn cảm nhận được, Ninh Tây Cố quan tâm cô, tôn trọng cô hơn bất cứ người đàn ông nào khác.

Nhạc Quỳnh Quỳnh chiếm được của hời còn khoe mẽ nói: “Xin lỗi nha, có phải tôi lại làm khó cậu rồi không? Bố cậu biết sẽ mắng cậu à?”

Ninh Tây Cố thu lại sự lo âu của bản thân, việc đã đến nước này rồi thì cậu chỉ có thể cố gắng làm tốt nhất có thể thôi: “Không sao cả, coi như là trải nghiệm xã hội thôi.”

Cậu hời hợt nói là thế, nhưng khi về nhà lại giấu cuốn kịch bản này vô cùng kỹ.

Lúc tập kịch trong phòng ký túc xá suýt chút nữa cậu đã bị người khác phát hiện, thế nên mấy hôm nay cậu dút khoát dọn ra ở trong căn phòng gần trường luôn. Cậu nói với bạn cùng phòng là phải ra ngoài tìm bạn gái.

Ninh Tây Cố đi một tuần liền không trở về.

Lư Viễn đi học tình cờ gặp cậu thì chua xót hỏi: “Chẳng lẽ sau này cậu muốn dọn ra ngoài sống với bạn gái luôn à?”

Đây là một cái ý kiến mới lạ.

Ninh Tây Cố suy nghĩ. Cậu không ngại ở cùng với Nhạc Quỳnh Quỳnh, nhưng hình như Nhạc Quỳnh Quỳnh không muốn. Cậu đến nhà Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn phải ngủ sofa đấy thôi. Nhà cô còn một phòng khách nữa, thế nhưng cô bảo là để cho bố mẹ ở, không cho cậu ngủ trong đó.

Hoàn toàn coi cậu là người ngoài.

Cậu thấy đến khi học kỳ này kết thúc mà có thể ngủ trong nhà Nhạc Quỳnh Quỳnh đã là rất tốt rồi.

Ngay cả cậu cũng chẳng có chút lòng tin nào.

Thời gian một tuần trôi qua cực kỳ nhanh.

Đảo mắt cái đã tới lúc phải quay.

Ninh Tây Cố khiêm tốn đón xe đến địa điểm quay, một cảm giác bi tráng thể lương cuộn cuộn trong lòng.

Cậu đến phòng làm việc của Doãn Tiểu Thiên, vừa vào cửa, lễ tân hỏi một câu rồi cậu đã bị đẩy thẳng đến phòng trang điểm.

Nhạc Quỳnh Quỳnh còn chưa tới.

Ninh Tây Cố tìm một góc ngồi chờ, khắp người tỏa ra vẻ không gần nữ sắc, vô cùng cao lãnh, còn có chút hung dữ, không muốn nói chuyện với bất cứ ai, cũng không có ai dám nói chuyện với cậu.

Thật dễ khiến các nhân viên trong phòng làm việc lên tiếng bàn luận: “Tên đẹp trai này ngầu ghê.”

“Sếp mời tới à? Để sếp nói chuyện với anh ta đi.”

“Chỉ có điều đẹp quá đi, không biết là nghệ sĩ nhà ai, sao lại luân lạc đến chỗ chúng ta quay MV thế không biết?”

Một lát sau, Nhạc Quỳnh Quỳnh tới rồi.

Ninh Tây Cố cũng không biết cô đang tới. Cậu chỉ nghe thấy tiếng giày cao gót vang lên ngoài cửa, tựa như có thần giao cách cảm, cậu ngay lập tức nhận ra đó là Nhạc Quỳnh Quỳnh, cậu vểnh tai lên nghe.

“Két, cạch.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đẩy cửa tiến vào.

Ninh Tây Cố vừa mới thấy cô thì tựa như chú cún nhỏ trốn trong góc phòng nhìn thấy chủ nhân mình, cậu nhanh chóng đứng lên, vội vã sai bước đến chỗ cô: “Chị.”

Chỗ lúc đầu Ninh Tây Cố ngồi là một góc khuất, Nhạc Quỳnh Quỳnh không nhìn thấy cậu, vậy nên khi cậu đột nhiên xuất hiện thì cô bị dọa sợ: “Con bà nó!”

Tay phải cô đặt trên ngực, thấy là Ninh Tây Cố thì cô thờ phào một hơi hỏi: “... Sao cậu tới sớm vậy? Vẫn luôn ở đây đợi tôi sao?”

Ninh Tây Cố ngưng trọng: “Ừ.” Cậu không nói gì nữa nhưng dáng vẻ rất tủi thân, ánh mắt lại như đang nói: Sao bây giờ chị mới đến?

Nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của cậu, Nhạc Quỳnh Quỳnh bỗng cảm thấy vui vui.

Thật muốn sờ đầu cún của cậu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười cười: “Cậu sợ cái gì? Cậu cũng có sợ người lạ đâu.”

“Qua đây, trang điểm nào.”

Ninh Tây Cố nhìn chung quanh một chút, hỏi: “Thợ trang điểm đâu?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói như thể là chuyện đương nhiên: “Tôi là một chủ blog trang điểm đó, tôi bảo cậu ấy không cần mời thợ trang điểm. Tìm một thợ trang điểm bình dân, dùng toàn đồ mỹ phẩm rẻ tiền thì chi bằng để tôi tự trang điểm còn hơn.”

“Tôi còn có thể quay một đoạn clip dạy trang điểm nữa.”

Ninh Tây Cố ngồi một bên đờ cô.

Đây không phải lần đầu tiên cậu thấy mặt mộc của Nhạc Quỳnh Quỳnh, nhưng đây lại là lần đầu tiên cậu thấy cả quá trình cô trang điểm, thật mới mẻ, cứ như làm ảo thuật vậy.

Lên ống kính màu trang điểm sẽ nhạt đi.

Thế nên Nhạc Quỳnh Quỳnh trang điểm đậm hơn bình thường một chút.

Cô tốn hết một giờ đồng hồ để hoàn thành việc trang điểm, cô quay đầu nhìn Ninh Tây Cố.

Cô còn chưa nói gì thì Ninh Tây Cố đã đoán trước được, không chút do dự nói: “Đẹp.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười khúc khích, kéo kéo cậu, nói: “Tới đây, tôi trang điểm cho cậu.”

Ninh Tây Cố tỏ vẻ sợ hãi: “Em không cần đâu... Em cảm thấy tôi như bây giờ đã ổn rồi. Chỉ là một đoạn video nhỏ mà thôi, không cần làm vậy đâu.”

Nói xong cậu đứng dậy tránh đi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười ha ha không ngừng.

Trong lúc đang náo loạn.

Doãn Tiểu Thiên đi tới: “Ôi chao, hai người chuẩn bị xong chưa? Chúng ta có thể bắt đầu quay luôn không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Mình đi thay đồ rồi làm tóc chút là xong, cho mình thêm 15 phút nhé.”

Ninh Tây Cố cũng đi thay quần áo, nhân viên công tác đưa cho cậu một bộ tây trang giá rẻ. Ninh Tây Cố hỏi Doãn Tiểu Thiên: “Tôi có thể mặc đồ của mình không?”

Doãn Tiểu Thiên sừng sốt một chút, cười cười nói: “Được chứ.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn còn ở trong phòng hóa trang làm tóc.

Ninh Tây Cố đi tới nhà vệ sinh nam thay đồ mà mình tự chuẩn bị, thoả đáng nhã nhặn, như thể biến thành một người khác. Hình như chỉ cần Nhạc Quỳnh Quỳnh không ở bên cạnh thì cậu sẽ lại khoác vẻ ngoài trầm mặc lạnh lùng lên người.

Bộ đồ tây này nhìn qua đã thấy vô cùng đắt tiền.

Doãn Tiểu Thiên sinh lòng nghi ngờ, nhìn cái khuy cài áo như được khám kim cương của Ninh Tây Cố, rồi đến ống tay áo có hình dáng như được may ra từ máy móc của một thương hiệu nổi tiếng, cô ấy luôn cảm thấy có gì đó bất thường...

Tuy là trước đây Nhạc Quỳnh Quỳnh có nói qua nhà Ninh Tây Cố không nghèo, thế nhưng...

Doãn Tiểu Thiên còn đang nghĩ ngợi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng đã thay đồ xong. Bộ đồ cô mặc là thiết kế của công ty cô, váy thổ thuần, vui vẻ nháy nhót ra ngoài.

Cô thấy Ninh Tây Cố thì hai mắt tỏa sáng, ngây ngô nói: “Oa, tiểu Ninh hôm nay cậu thật là đẹp trai nha!”

Luồng không khí lạnh lẽo quanh cơ thể Ninh Tây Cố lập tức tan biến không dấu vết ngay khoảnh khắc cô xuất hiện.

Dù có là tên gốc cũng nhận ra cậu thích Nhạc Quỳnh Quỳnh nhiều thế nào. Nhưng hình như chính bản thân cậu ta cũng không nhận ra.

Doãn Tiểu Thiên vỗ vỗ tay, thu hút sự chú ý: “Đi thôi, chúng ta nên bắt đầu thôi.”

Chương 44

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Moon

Beta: Lam

Các video ngắn tiến hành quay dựa theo thứ tự, mỗi tuần quay một tập, trước tiên quay xong ba tập để biên tập rồi phát lên mạng.

Kịch bản của cuốn tiểu thuyết <Núi băng tổng tài bá đạo rơi vào ngọt ngào> rất cầu huyết.

Nữ chính là con gái nuôi của một gia đình giàu có, chị gái của cô có hôn ước với nam chính. Gia đình nam chính chọn chị gái là bởi sự thông minh và xinh đẹp của cô ấy. Nhưng sau khi nam chính về nước, anh gặp nữ chính trước, liền đem lòng yêu mến cô em gái bình thường luôn hoạt bát này, che dấu thân phận để qua lại với em gái.

Em gái còn chia sẻ với chị là mình thích một người đàn ông. Sau này khi mọi chuyện bại lộ, em gái bị hiểu nhầm là dụ dỗ vị hôn phu của chị, bị bố mẹ nuôi đuổi ra khỏi nhà. Cô cũng không muốn tha thứ cho nam chính đã lừa gạt cô, mang đồ đạc đi đến nơi khác sống. Lúc này, nữ chính ngoài ý muốn được bố mẹ ruột của mình tìm về. Bố mẹ ruột của cô còn giàu có hơn so với bố mẹ nuôi, cô một mình tự sinh con, bị nam chính tìm tới nhà bày tỏ muốn chịu trách nhiệm... Vân vân vân vân.

Cảnh đầu tiên là quay bá đạo tổng tài ra sân.

Trực tiếp quay ở đại sảnh lầu một của công ty.

Doãn Tiểu Thiên kéo thẳng mười mấy nhân viên của công ty đến, tất cả đều thống nhất mặc âu phục, đứng hai bên đường từ cửa

chính đến đại sảnh, đóng vai nhân viên nghênh đón tổng tài.

Cô ấy giải thích cho Ninh Tây Cố: “Chút nữa đến cảnh cậu bước xuống xe, sau đó cậu phải ngẩng cao đầu đi vào, đi đến quầy lễ tân.”

Sau đó lại quay cảnh đối thoại ở quầy lễ tân, thảo luận về việc nam chính bá đạo tổng tài như thế nào, si mê anh ta anh tuấn tuổi trẻ nhiều tiền, đẹp trai tuấn tú biết bao nhiêu.

Mặc dù Ninh Tây Cố đã từng nhìn thấy cảnh quay ở nơi nhiều người như vậy, nhưng vẫn không nhịn được khéo léo đề nghị: “Thật ra em cảm thấy như vậy có chút không thực tế, bình thường sẽ không khoa trương như vậy...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh là người đầu tiên phản bác cậu: “Cậu biết cái gì! Tổng tài bá đạo là như vậy! Là phải thật bá đạo!”

“Cậu chỉ cần bày ra khuôn mặt ngày thường giống như ai cũng nợ cậu tám trăm vạn là được, từ cửa đi vào một vòng cho tôi!”

Ninh Tây Cố: “...”

Ninh Tây Cố oán thầm, muốn quay thì tốt xấu gì cũng phải tìm đại sảnh của một khách sạn năm sao được không? Hơi tráng lệ một chút có được không? Đã không có kinh phí, nghèo như vậy mà vẫn còn muốn quay tổng tài bá đạo...

Cậu dựa theo quy trình mà Doãn Tiểu Thiên đã dặn dò quay thử một lần.

Đầu tiên là đi xuống từ một chiếc xe thật sang chảnh, sau đó đi qua đại sảnh với nhân viên xếp hàng ở hai bên đường, những người này còn hô to: “Chào tổng giám đốc.”

Cuối cùng đi đến quầy tiếp tân.

Hai diễn viên đang ở quầy lễ tân nói lớn.

A nói: “Oa, anh ấy chính là người thừa kế XXX của gia tộc X vừa mới trở về từ nước ngoài sao? Nghe nói gia đình của anh ấy có khối tài sản trăm tỷ, là thương nhân trẻ tuổi nhất trên bảng Forbes.”

B nói: “Không ngờ bộ dáng của anh ấy còn đẹp trai tuấn tú như vậy, không biết là người phụ nữ nào sẽ may mắn được gả cho anh ấy đây, nhất định là kiếp trước phải giải cứu cả hệ ngân hà ấy nhỉ?”

A nói: “Tôi có nghe nói, hình như anh ấy sắp đính hôn. Đối phương là đại tiểu thư gia tộc O, hai người môn đăng hộ đối, đúng là trời đất tác hợp một đôi mà.”

Lúc này, nam chính tổng tài bá đạo lạnh lùng liếc các cô một cái.

Hai người bị dọa không dám lên tiếng.

Nam chính tổng tài rời đi, các cô mới lại bắt đầu tám chuyện, tiếp tục lớn tiếng nói: “Quả nhiên như lời đồn, tính cách giống như là núi băng, thật là lạnh lùng mà.”

Quay hai lần thì quay xong.

Bởi vì không thể chiếm đại sảnh quá lâu, còn phải trả tiền, một nhóm người sau khi quay xong thì rút lui.

Còn có quần chúng đang vây xem.

Một cậu bé chỉ chỉ Ninh Tây Cố, ngây thơ hỏi: “Mẹ, anh ấy là tổng giám đốc ạ?”

Mẹ cậu kéo cậu lại: “Đó là đang quay phim, không được chỉ trỏ lung tung vào người lạ.”

Ninh Tây Cố không có chút cảm giác nào.

Cậu cảm thấy tâm mình đã chết lặng. Lúc sắp quay cậu vô cùng cảm thấy xấu hổ, thực ra sau khi bắt đầu quay cậu đã dần dần mất đi mọi cảm giác.

Dù sao cũng đã rất mất mặt, âm mưu hay âm một trăm đều là âm, không có gì khác nhau.

Cậu cũng không biết mình quay có phù hợp với yêu cầu hay không.

Nhưng Nhạc Quỳnh Quỳnh ngay lập tức đến khen cậu: “Tiểu Ninh, cậu diễn thật tốt, rất giống một tổng tài bá đạo, rất tuyệt!”

Người phụ nữ này nói mười câu thì chỉ có một hai câu là thật. Nhưng lời đường mật thực sự rất ngọt, làm cho con người ta không thể phân rõ thật giả.

Lý trí để Ninh Tây Cố biết thực ra Nhạc Quỳnh Quỳnh rất có thể chỉ đang lừa dối cậu, nhằm kéo cậu ở lại tiếp tục quay. Nhưng theo bản năng cậu vẫn vui mừng vì được Nhạc Quỳnh Quỳnh khen, trong lòng dâng lên cảm giác vô đã mê thì cho sút luôn. Suy nghĩ, quay thì quay, vậy phải quay vui vẻ chút.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy bộ dạng muốn sụp đổ mà không được của cậu rất buồn cười.

Vừa rồi, bộ dạng đi tới của Ninh Tây Cố thực sự rất đẹp trai. Dáng của cậu cao, lại còn chân dài vai rộng, tùy ý đi hai bước, thực ra càng giống người mẫu nam hàng đầu của tuần lễ thời trang Paris hơn là bá đạo tổng tài. Quả nhiên đẹp trai thì sẽ xong việc.

Nhưng bởi vì đặc biệt mặt lạnh, cho nên cảm giác càng buồn cười hơn. Nhạc Quỳnh Quỳnh phải nhin cười liên tục.

Sau đó lại tiếp tục đi đến nội dung kịch bản tiếp theo.

Cảnh tiếp theo quay ở công viên, đây là nơi nam chính và cô gái nhỏ là mối tình đầu nhớ mãi không quên của nam chính gặp nhau khi còn bé, anh đi ngang qua nên đến xem. Mà nữ chính là mối tình đầu của nam chính, bởi vì chị gái sắp có buổi đính hôn long trọng nên cô nhớ tới người con trai mà mình thích, đúng lúc cũng đến nơi này.

Lúc này nam chính tình cờ gặp được nữ chính đang bị tên lưu manh quấy rối, nam chính ra tay cứu cô. Nhưng hai người không cẩn thận lại hôn nhau, nữ chính bị dọa đến mức không cẩn thận ngã vào trong đài phun nước.

Nội dung kịch bản sau đó là nam chính mang cô đi mua quần áo, nữ chính thử mấy bộ quần áo đều rất xinh đẹp. Anh vô cùng kinh ngạc với vẻ đẹp của cô, liền trực tiếp mua cả tiệm váy cho nữ chính.

— — Tình tiết này thêm vào quảng cáo thương hiệu quần áo của Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Ninh Tây Cố đi theo bọn họ đến công viên nhỏ bên cạnh, vừa đi vừa thấp giọng nói: “Làm sao có thể không cẩn thận hôn nhau được? Không được đúng cho lắm... Vớ lại, không phải anh ta có mang theo vệ sĩ hay sao? Vệ sĩ đâu?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh thính tai nên nghe được, cãi lại: “Tiểu thuyết tổng tài bá đạo là như vậy! Là phải không cẩn thận hôn nhau!”

Trước tiên quay tình tiết của Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Ninh Tây Cố đứng ở một bên nhìn cô diễn. Trước đây cậu cảm thấy, khi Nhạc Quỳnh Quỳnh diễn tập ở nhà đã diễn rất dờ rỗi, không nghĩ tới lúc diễn thật còn có thể tệ hơn, quả thực là tay chân không nhịp nhàng.

Bạn thân của cô cũng nhìn không nổi mà hô NG. Quay nhiều lần, Nhạc Quỳnh Quỳnh mới tự nhiên hơn một chút.

Sau đó quay tới cảnh Nhạc Quỳnh Quỳnh bị lưu manh quấy rối.

Ninh Tây Cố nhìn thấy cô đứng đó giả bộ làm thỏ trắng nhỏ ngây thơ yếu đuối thiếu chút nữa đã không nhịn được cười. Còn làm ra vẻ vừa ngạo mạn vừa đáng yêu. Cậu nghĩ thầm, rõ ràng sức chiến đấu của cô mạnh như vậy, chỉ là một tên lưu manh, nếu như gặp được Nhạc Mỹ Lệ thật thì đã sớm bị cô đánh chạy té khói.

Doãn Tiểu Thiên giục cậu đến diễn.

Ninh Tây Cố vô cùng tự nhiên đi ra phía trước, diễn một đoạn anh hùng cứu mỹ nhân, dọa tên lưu manh bỏ chạy.

Ngay lúc này ánh sáng ở gần đó vừa vắn rơi trên khuôn mặt của Nhạc Quỳnh Quỳnh, vô cùng xinh đẹp. Diễn xuất vụng về thiếu tự nhiên của cô lúc này vậy mà lại trùng với dáng vẻ nên có của vai nữ chính trong kịch bản, giống như vì ngưng ngưng mà hoảng hốt lo sợ, muốn từ chối nhưng vẫn đồng ý.

Ninh Tây Cố đến diễn là vì cảnh hôn này, cậu mạnh mẽ kéo Nhạc Quỳnh Quỳnh, ôm eo của cô, cúi đầu hôn.

Đúng lúc đến thời điểm đài phun nước của công viên mở ra, phun nước.

Từng bọt nước nhỏ li ti làm cho ánh nắng mặt trời buổi chiều biến thành cầu vồng nhỏ, ở bên cạnh bọn họ, lọt vào ống kính như kỳ tích.

Đạo diễn Doãn Tiểu Thiên hô: “Cut.”

Ninh Tây Cố không dừng lại ngay, mà ôm Nhạc Quỳnh Quỳnh như là bảo bối, lại nhẹ nhàng hôn, rồi nói gì đó với cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh bị cậu ôm chặt eo, ngửa người ra sau, hai tay đặt trước ngực có ý từ chối. Ninh Tây Cố mang theo ý cười, thầm kín nhìn cô đầy gợi tình.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đỏ mặt.

Làm cho các nữ sinh kéo đến xem cũng phải đỏ mặt.

Vừa rồi Ninh Tây Cố dùng âm thanh người khác không nghe được nói ở bên tai của cô: “Em nhận lời là vì quay cảnh hôn.”

“Chị cảm thấy em hôn có tốt không, chị?”

Ninh Tây Cố vẫn ôm Nhạc Quỳnh Quỳnh, quay đầu nói với Doãn Tiểu Thiên: “Vừa nãy cảnh hôn không quay tốt lắm thì phải? Không giống như ngoài ý muốn, em nghĩ có phải nên quay lại một lần nữa hay không?”

Doãn Tiểu Thiên nói bằng giọng xem thường: “Được rồi, cũng được lắm rồi.”

Đây thật là một đoàn làm phim làm việc qua loa. Ninh Tây Cố thất vọng nghĩ.

Cuối cùng quay cảnh Nhạc Quỳnh Quỳnh rơi xuống nước.

Cảnh này nhất định phải quay xong trong một lần.

Ninh Tây Cố trải qua một ngày rèn luyện, cậu đã có thể tìm ra khuôn mẫu hành vi của tổng tài bá đạo, nói: “Em cảm thấy hay là thêm vào một tình tiết.”

“Thêm cảnh em kéo chị từ trong nước ra, ôm công chúa đưa chị lên xe.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh vô cùng tán thành mà gật đầu: “Có thể có thể có thể, tôi thích cái này.”

Nói thì nói như thế.

Nhưng trời lạnh như vậy mà đi xuống nước, Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn bị đông lạnh đến run run. Trong đầu cô nghĩ đến có thể thêm quảng cáo vì bản thân, cho nên đều nhịn.

Hơn nữa nói tới nói lui.

Tình tiết này là bàn bạc với cô sau đó mới diễn.

Cô vẫn luôn biết Ninh Tây Cố rất cường tráng. Nhưng khi thực sự bị cậu kéo dậy, cứng rắn ôm kiểu công chúa, vậy mà không cần Nhạc Quỳnh Quỳnh vào vai nữ chính, mặt cô cũng bắt đầu đỏ lên.

Ninh Tây Cố ôm rất vững vàng, vô cùng thoải mái.

Cô dùng thái độ thẹn thùng nói ra lời thoại vô cùng tự nhiên:
“Không, không sao cả...”

Ninh Tây Cố nhíu mày, lạnh giọng nói không cho phép từ chối:
“Em bị ướt, còn đau chân, em khẳng định em không bị sao cả sao?”

Lúc Nhạc Quỳnh Quỳnh xem đoạn này còn cảm thấy vừa buồn cười, vừa xấu hổ, lại vừa thích thú.

Nhưng Ninh Tây Cố diễn rất thật. Cô chỉ nhìn khuôn mặt của Ninh Tây Cố ở khoảng cách gần, vậy mà đã cảm thấy rất hoàn hảo.

Tim của Nhạc Quỳnh Quỳnh đập thình thịch, cô luôn cảm thấy bất cứ lúc nào Ninh Tây Cố cũng có thể sẽ lại hôn mình.

Hai người nhìn nhau vài giây, ống kính bắt trọn ánh mắt ám muội của bọn họ.

Doãn Tiểu Thiên hô cut.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy ánh mắt của mình giống như vẫn dính chặt trên mặt Ninh Tây Cố, bất đắc dĩ rời ánh mắt đi, kinh ngạc hỏi: “Qua rồi à?”

Doãn Tiểu Thiên nói: “Qua rồi.”

Ninh Tây Cố cũng không muốn Nhạc Quỳnh Quỳnh phải rơi xuống nước một lần nữa, cậu thở phào nhẹ nhõm.

Doãn Tiểu Thiên hỏi: “Có nặng không? Không cần bỏ cậu ấy xuống rồi nghỉ ngơi một chút sao?”

Ninh Tây Cố nói: “Không nặng, tranh thủ thời gian quay tiếp đi.”

Sau đó Ninh Tây Cố xoay người, ôm Nhạc Quỳnh Quỳnh rời đi, đi tới xe con đậu ở ven đường trước ánh mắt chăm chú của mọi người.

Mà trong lòng Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy vô cùng xấu hổ, liền giấu mặt trong ngực của cậu. Cô bị bỏ vào trong xe, cậu cũng lên xe, đóng cửa xe lại.

Buổi quay phim ngày hôm nay coi như là đã xong.

Nhạc Quỳnh Quỳnh trùm khăn lông lên, vội vàng trở về tắm nước nóng. Cô tháo trang sức, mặc áo bông, chuẩn bị xong thì cô hết sức phấn khởi chạy tới hỏi Doãn Tiểu Thiên: “Chị em à, hôm nay mình quay thế nào?”

Doãn Tiểu Thiên đang xem lại đoạn phim, đôi lông mày của cô ấy nhíu chặt, gật gật đầu, lại lắc lắc đầu nói: “Không tệ.”

Suy nghĩ một lúc, lại nói: “Chú cún con của cậu không ổn.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh lập tức cảm thấy bất bình thay Ninh Tây Cố: “Sao lại không ổn? Mình cảm thấy hôm nay cậu ấy quay rất khá!”

“Cho nên mình mới nói không ổn.” Doãn Tiểu Thiên nói: “Lần đầu tiên diễn, lại còn là kịch bản xấu hổ như vậy, cậu ấy cũng diễn quá tự nhiên, hoàn toàn không làm cho người khác cảm thấy xấu hổ, còn có thể làm cho cậu cũng diễn thật tự nhiên. Mình cảm thấy cậu ấy rất có thiên phú, nói không chừng sẽ thực sự được những người săn tìm ngôi sao đào đi.”

Chương 45

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Cos

Beta: Lam

Sau khi Nhạc Quỳnh Quỳnh về nhà thì tắm thêm lần nữa. Trong lúc skincare, có hơi buồn chán nên cô đeo tai nghe Bluetooth gọi điện cho Ninh Tây Cố, vui vẻ trêu chọc cậu: “Chị Tiểu Thiên khen cậu diễn cực kỳ tốt, rất có thiên phú, quay cái này thôi thì thật đáng tiếc, hỏi cậu có muốn chính thức debut vào ngành giải trí không?”

“Lần trước hỏi cậu, cậu nói không có hứng thú, bây giờ có thấy hứng thú không? Nói không chừng thực sự có thể nha. Tôi không muốn sau này bị đào ra là bạn gái của cậu lại liên lụy đến cậu, có vẻ như mối quan hệ của chúng ta thực sự cần được giấu kỹ.”

Ninh Tây Cố không nặng không nhẹ cười một tiếng, cậu không hề đưa ra ý kiến, chỉ mờ ám nói: “Chị không cần lo lắng cho em, ngược lại là em khá cho lắng cho chị đó chị à. Hôm nay chị quay vui vẻ như thế, chị xinh như vậy, nếu như có người bảo chị debut làm ngôi sao, có khi nào chị không cần em nữa không?”

Ờm, thế này là lấy độc trị độc chứ gì nữa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ.

Nhưng Ninh Tây Cố quá non, cô thì hết sức tự luyện, không hề cảm thấy xấu hổ chút nào, thậm chí cô còn thấy Ninh Tây Cố rất tinh mắt. Có mấy lần cô đi sự kiện, gặp sao nữ, đôi lúc cảm thấy mình chẳng kém cạnh các sao nữ là mấy.

Nhạc Quỳnh Quỳnh là một người phụ nữ hết sức vô lại, khẳng định như đinh đóng cột: “Vậy thì chắc chắn tôi không cần cậu nữa

đâu, làm mình tinh kiếm được rất nhiều tiền. Trong lòng chị đây, đàn ông vĩnh viễn không quan trọng bằng kiếm tiền. Sao cứ phải treo trên một thân cây là cậu trong khi giới giải trí nhiều anh trai trẻ tuổi ngọt nước như vậy!”

Ninh Tây Cố buồn cười nói: “Biết thế nào chị cũng nói mấy lời này mà.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh lại cười hì hì dõ dãnh cậu: “Nhưng hiện tại chị rất thích cậu đó, không nên dỗi nha. Tạm thời chưa phải lúc để chị trở thành sao nữ, khi nào chị thực sự muốn thì tính sau.”

Nói chơi thì nói như vậy.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đặt tay lên ngực tự hỏi. Ngũ âm của cô không được đầy đủ, tay chân cứng ngắt, diễn xuất hoàn toàn nghiệp dư, cô ấy dùng cái gì để trở thành nữ minh tinh? Giới giải trí không thiếu mỹ nữ, nhưng ngược lại thiếu trai đẹp.

Cô nhớ tới tình hình ngày hôm nay, mấy người ở những công ty lân cận vì nghe nói có ngôi sao đẹp trai nên đặc biệt kéo đến xem, rất nhiều người kéo đến chỉ để ngắm Ninh Tây Cố.

Lúc này, Bong Bồng nhảy lên ghế sofa, chui vào trong ngực Nhạc Quỳnh Quỳnh, không ngừng dụi đầu vào tay cô. Nhạc Quỳnh Quỳnh bị nó dính đến mức phải đẩy nó ra.

Cô nghe thấy bạn cùng phòng của Ninh Tây Cố ở bên kia cũng đang hỏi: “Cậu đang làm gì vậy?”

Ninh Tây Cố đáp: “Đang nói chuyện điện thoại với bạn gái tôi.” Nghe vào tâm trạng không tệ, như tràn ngập ánh nắng.

Ninh Tây Cố quay lại và nói: “Chị ơi!”

Không hiểu sao Nhạc Quỳnh Quỳnh nhớ tới dáng vẻ lúc mới gặp Ninh Tây Cố vào hai ba tháng trước, có cảm giác như đó là chuyện ở

kiếp trước.

Cuộc tranh luận của hai người đã đến hồi kết, Nhạc Quỳnh Quỳnh đột nhiên hỏi: “Tiểu Ninh, hôm nay chơi có vui không?”

Ninh Tây Cố nói từ đáy lòng: “Vui vè.” Giọng cậu như tằm mật ngọt vậy.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thấy như đang hẹn ngày hẹn hò cùng cậu vậy, ngọt ngào nói: “Vậy hẹn tuần sau gặp.”

Ninh Tây Cố: “Vâng.”

Sau khi bắt đầu quay video, hành tung của Ninh Tây Cố càng ngày càng bất định, thần thần bí bí. Bạn học và bạn bè của cậu đều không biết anh đang làm gì.

Bạn cùng phòng hỏi cậu đang làm gì.

Ninh Tây Cố vẫn trả lời: “Làm một công việc bán thời gian.”

Ninh Tây Cố quay càng nhiều thì càng mượt hơn. Dù sao quay thì phải quay, vậy cứ hãy vui vè một chút. Giống như đang trải nghiệm một cuộc sống khác, hoặc như là đang cùng Nhạc Quỳnh Quỳnh hẹn hò trong thế giả tưởng đầy màu sắc.

Nói là công việc bán thời gian không bằng nói là hẹn hò.

Hiện tại tất cả các thời gian còn lại trong tuần cậu đều chờ mong ngày này, có thể đi gặp Nhạc Quỳnh Quỳnh, quang minh chính đại hẹn hò yêu đương với cô.

Diễn xuất của Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng ngày càng tốt hơn, nhất là phần bọn họ diễn chung, không cần tốn nhiều sức lực, cứ tự nhiên mà quay là ổn. Mọi người xem đều nói rất ngọt ngào.

Ngoại trừ Doãn Tiểu Thiên, không có ai trong phim trường biết hai diễn viên chính là một cặp. Trông cô ấy có vẻ cầu thả, nhưng thực ra

cô ấy là một người cẩn thận, cô ấy không để lộ bất kỳ sơ hở nào về chuyện này.

Nhưng các nhân viên vẫn âm thầm đoán mò tự hỏi rằng liệu bọn họ có phải đang yêu đương không? Nếu không thì nhanh chóng yêu nhau đi chứ.

Bởi vì muốn che dấu quan hệ yêu đương nên ngoại trừ lúc quay phim, cả hai cố tình giữ khoảng cách.

Đảo mắt cái đã quay xong ba tập đầu.

Sau khi cắt ghép hậu kỳ xong, Doãn Tiểu Thiên đã gửi bản hoàn chỉnh cho bên A, để bên A kiểm duyệt xem có ổn không. Nhưng cô ấy vô cùng có lòng tin, cảm thấy nhất định có thể qua, nhưng đại khái vẫn bị bắt bẻ hai chỗ. Bên A mà, lúc nào cũng thế, không có việc gì cũng phải bới móc ra chút lỗi sai, đến lúc đó cô ấy định ứng phó tí và gửi lại lần nữa.

Cho nên cô ấy sáng khoái ứng tiền lương trước cho Ninh Tây Cố.

Không ngờ tới chưa tới hai ngày, bên A trực tiếp nói video quay rất tốt, đã được thông qua thẳng, không cần chỉnh sửa.

Còn chuyển thẳng một phần tiền qua trước.

Doãn Tiểu Thiên sốc toàn tập.

Nhưng bên A đã đưa ra một số đề xuất, nói cảm thấy cảnh hôn và cảnh tương tác quay rất tốt, hy vọng sẽ thêm nhiều cảnh hôn hơn, đề nghị nên thay đổi kịch bản một chút.

Tất nhiên là ok rồi. Doãn Tiểu Thiên sáng khoái đồng ý.

Thế là Nhạc Quỳnh Quỳnh và Ninh Tây Cố nhận được kịch bản mới đã được sửa đổi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh phàn nàn với Ninh Tây Cố cả đêm: “Oi vl, cậu xem kịch bản mới chưa, thêm quá trời cảnh hôn đó? Bọn họ không cảm thấy thế này quá ngấy sao, tập nào cũng hôn, đổi mọe tên thành “Tập này nam nữ chính lại hôn nhau vì cái gì đó” cho rồi đi.

Ninh Tây Cố như đang dụ dỗ từng bước hỏi cô: “VẬY ĐỔI THÀNH CHỊ, CHỊ CÓ MUỐN XEM KHÔNG?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngẩn ra, nghiêm túc nghĩ lại và nói: “Muốn.”

“Không phải là được rồi sao?” Ninh Tây Cố nói: “Hiệu ứng ban đầu tốt là được. Tôi nghĩ họ đang khen chúng ta diễn những cảnh hôn rất tốt. Ông chủ đã nói như vậy, tất nhiên chúng ta phải tận tâm hơn và diễn như họ mong muốn rồi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh buồn bực: “Kỳ lạ, mới đầu không phải đồng ý rất miễn cưỡng sao? Sao gần đây cứ cảm thấy cậu càng ngày càng không biết xấu hổ vậy? Tại sao bây giờ cậu thoải mái như vậy?”

Ninh Tây Cố giả bộ nghiêm túc nói: “Có à? Em chỉ thấy khi làm việc thì mình phải cố gắng làm thật tốt thôi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh luôn có cảm giác Ninh Tây Cố chỉ muốn nhân cơ hội hôn cô mà thôi.

Dù sao, đổi lại lúc bình thường, cho dù thỉnh thoảng có hôn, cũng tùy thuộc vào tâm trạng cô có muốn hôn hay không. Ninh Tây Cố không dám chủ động hôn.

Nhưng biểu hiện Ninh Tây Cố lại thản nhiên như thế, ngược lại lại khiến cô thấy hơi xấu hổ khi hỏi, đó cũng không phải là vấn đề lớn.

Gần đây cô cảm thấy Ninh Tây Cố có tiến bộ trong việc hôn môi. Không, có khi phải nói là khí chất trên người cậu càng sắc khí hơn trước đây rồi. Khí chất cực kỳ mâu thuẫn, vừa sạch sẽ vừa háo sắc, mỗi lần chỉ cần tiến lại gần thôi cũng khiến cho cô cảm thấy mặt đỏ tim đập.

Nhưng lần nào cũng rất chân thành, tựa như bị sắc đẹp mê hoặc, trong mắt chỉ chứa mình cô, có tình yêu cũng có dục vọng.

Có vẻ rất sành sỏi.

Cô bị cậu hôn đến choáng váng. Đến khi phản ứng lại, cô mới nhận ra rằng Ninh Tây Cố dường như không còn là cún nhỏ ngốc nghếch, cô chỉ vừa hôn cái là đã đổ bưng cả mặt vào cái đem đầy tuyết hơn một tháng trước.

Nhưng cậu vẫn nhìn cô chăm chăm không chớp mắt, coi cô tựa như một món bảo bối vậy.

Năng lực học tập này không phải là quá mạnh đi. Có đôi khi Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ vậy đó.

Sau khi được chỉnh sửa, cảnh hôn được thêm vào tập 4 rõ ràng rất quy củ, nhưng Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn bị hôn đến mặt mày đỏ hồng, qua một lúc mà vẫn chưa hạ được nhiệt.

Làm cô phải trốn Ninh Tây Cố, chạy đến chỗ Doãn Tiểu Thiên để xem đoạn phim do camera quay lại.

Doãn Tiểu Thiên liếc nhìn cô, ánh mắt như trêu ghẹo cô. Nhạc Quỳnh Quỳnh có tật giật mình, mặt càng đỏ hơn.

Nhưng cô ấy không đề cập đến chuyện riêng tư, chỉ nói với cô một vài điều về công việc trong quá trình quay phim, dè dặt chú ý của cô đi.

Hôm nay Ninh Tây Cố cúp học để đến quay phim, quay xong cậu phải trở về trường ngay, còn cố tình chạy tới chào hỏi với Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Chị ơi, em phải về rồi.”

Ninh Tây Cố luôn cảm thấy trong lòng ngọt ngào khi gọi cô là “Chị” ở trước mặt mọi người, đây là cách gọi yêu của hai người. Dù có nói

ra thì cũng không ai biết được ý nghĩa đặc biệt của nó, đó là sự thân mật chỉ riêng hai người mới hiểu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh làm như đang vội công việc, không ngừng đầu, phát phát tay: “Đi đi, gặp lại sau. Cậu mau về trường đi.”

Ninh Tây Cố ngoan ngoãn rời đi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh lén nhìn sang, Ninh Tây Cố còn đang không nỡ nhìn về phía cô. Nhạc Quỳnh Quỳnh đỏ mặt trừng cậu một cái, cậu mới miễn cưỡng nhấc chân.

Nhạc Quỳnh Quỳnh biết cậu đây là đang muốn hỏi: “Đêm nay có thể đến nhà cô không?”

Tất nhiên không rồi.

Buổi tối cô có hẹn dùng bữa với Doãn Tiểu Thiên rồi.

Hai cô vừa ăn vừa nói chuyện, nói một hồi nói tới Ninh Tây Cố. Doãn Tiểu Thiên nói: “Mình phát hiện, lần này cậu thật sự rất thích chó săn nhỏ nha. Mấy lần trước cậu yêu đương tở có thấy bộ dạng này của cậu đâu.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh sĩ diện hão không chịu thừa nhận: “Làm sao? Mình cũng không có làm sao đâu, không phải mình vẫn luôn như vậy sao?”

Doãn Tiểu Thiên nói: “Thì là cảm thấy cậu bị cậu ấy mê hoặc đó, cô giáo Nhạc. Cô dạy chúng mình không được để sắc làm mê mụi, lại gặp phải chàng trai nhỏ siêu cấp đẹp trai, cũng lộ bản chất mê trai đó thôi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh mạnh miệng nói: “Ờm, nhưng mà mình cũng không thua thiệt gì, mình nghĩ cậu ấy thích mình hơn.”

Doãn Tiểu Thiên gật đầu, cô ấy nhấp một ngụm rượu sáng khoái nói: “Này thì đúng. Ngoại trừ lúc quay phim cậu bị cậu ấy dẫn dắt, những lúc khác cậu ấy vẫn nghe lời cậu. Lúc quay phim hai người thực sự rất vui vẻ, các cậu diễn thoải mái, mình quay phim cũng thoải mái theo.”

“Nhưng mà.” Doãn Tiểu Thiên hạ thấp giọng, khẽ hỏi: “Mình vẫn luôn có một thắc mắc. Cô giáo Nhạc, trước đây không phải cậu nói cậu ấy là xử nam à? Bây giờ cậu ấy đã bị cậu chỉ dạy rồi hả?”

Lúc đầu Nhạc Quỳnh Quỳnh không nghe ra ý tứ sâu xa, đáp ngay: “Đã dạy rồi.”

Nói xong mới hiểu Doãn Tiểu Thiên chỉ là ý kia, nhất thời cắn phải lưỡi và lắp bắp nói: “Nhất, nhất định rồi, cậu coi mình là ai vậy chứ? Biểu hiện của cậu ấy vẫn khá tốt mà...”

Để che dấu sự chột dạ, Nhạc Quỳnh Quỳnh vội vã uống một ly rượu lớn.

Uống hơi quá chén.

Tới khi về đến nhà cô vẫn còn say bí tỉ.

Vì Doãn Tiểu Thiên đề cập đến vấn đề này, Nhạc Quỳnh Quỳnh cuối cùng đã suy nghĩ rất lâu về câu hỏi này: Cô ấy có nên nhúng chàm Ninh Tây Cố không đây?

Thật ra, mấy lần gần đây bầu không khí cho cô cảm giác giống như sắp nước chảy thành sông... Nhưng thật sự cô mới là người ngại ngùng, sắp xảy đến là cô liền vội vàng trốn tránh.

Cố ý tránh né chuyện đó.

Sau đó, nghĩ đi nghĩ lại, quý thần xui khiến cô bấm gọi điện thoại Ninh Tây Cố.

Ninh Tây Cố nghe máy, dịu dàng hỏi: “Sao thế chị?”

Cô không khỏi nghĩ, liệu đến lúc đó Ninh Tây Cố có dịu dàng như vậy không? Không biết do uống rượu hay là tưởng tượng mà mặt cô điên cuồng nóng lên.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cố ý chuyển chủ đề, gượng gạo nói: “Chỉ là... Chỉ là giỡn chút thôi. Qua một thời gian nữa video sẽ được đăng tải, đến lúc đó chị sẽ có thêm rất nhiều đơn hàng khác nữa. Chị đặt bên nhà máy thêm một đợt hàng nữa rồi, đến lúc đó tha hồ mà bán.”

“Đợi đến khi chị kiếm được tiền sẽ lại mời cậu đi ăn.”

Ninh Tây Cố im lặng cỡ 30s, làm Nhạc Quỳnh Quỳnh tưởng tín hiệu không tốt, alo alo? Hỏi hai tiếng.

Ninh Tây Cố mới lên tiếng, uyển chuyển nói: “Em cho rằng không nên bốc đồng như vậy. Ha ha. Chị phải xem tình huống trước đã.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhất thời nảy sinh cảm giác thành tựu, dương dương đắc ý dạy Ninh Tây Cố: “Không có gan ấy thì làm sao làm kinh doanh chứ? Cậu thấy đó chị có thể kiếm tiền, cũng giúp cậu kiếm được tiền, chính là do chị có đầu óc kinh doanh nhạy bén đó.”

Ninh Tây Cố: “...”

Ninh Tây Cố... Ninh Tây Cố thực sự không nở nói ra chuyện cậu đã mua lại công ty của bên A, còn có dự định giấu video đi sau khi quay xong.

Cậu chỉ nghĩ dùng tiền tài để đổi lại mấy cái hôn.

Cậu nên làm gì bây giờ?

Cậu hơi hoang mang.

Chương 46

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Vương Linh

Beta: Lam

Da đầu Ninh Tây Cố tê rần, hô hấp ngưng trệ, nhất thời không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Sau khi quay xong cảnh đầu của ngày thứ hai, Ninh Tây Cố đã tìm người đàm phán chuyện âm thầm thu mua lại rồi, mọi chuyện tiến hành rất thuận lợi.

Gần đây cậu cảm thấy có lúc IQ của mình bị tụt dốc, nhất là khi ở cùng với Nhạc Quỳnh Quỳnh, trong đầu chỉ có chơi đùa. Bây giờ ngẫm lại, đáng lẽ cậu phải đoán được mọi chuyện sẽ diễn biến thành như bây giờ mới đúng...

Suy nghĩ trong đầu cậu nhảy tần số nhanh chóng: Thực ra thì mua hết số quần áo Nhạc Quỳnh Quỳnh đặt làm thêm cũng chẳng sao cả, có tốn bao nhiêu tiền đâu. Nhưng mà nếu muốn âm thầm mua hết thì cũng có chút khó khăn, hay là mua một đoạn quảng cáo cho công ty cô ấy?

“Alo alo? Alo alo? Sao không nói gì nữa? Tín hiệu bên ký túc xá của cậu kém vậy à?” Câu hỏi của Nhạc Quỳnh Quỳnh đã kéo suy nghĩ đang bay bổng của Ninh Tây Cố trở về.

Ninh Tây Cố chỉ đành miễn cưỡng vượt qua cục diện khó khăn trước mắt trước, cậu nói dối rằng: “Những lời tôi mới nói chị không nghe thấy sao? ... Hình như tín hiệu không tốt lắm, chập chờn chập chờn. Nhưng mà chị à, theo em thấy thì chị nên chờ đến lúc bọn họ quyết định thời gian phát sóng rồi hẵng đặt thêm.”

Nhất thời Nhạc Quỳnh Quỳnh bị ý nghĩ này của cậu lung lay: “Cậu nói cũng có lý, để hôm nào tôi hỏi coi bọn họ tính bao giờ phát sóng đoạn video này.”

Ninh Tây Cố cẩn thận từng li từng tí, còn hơn cả khi cầm đồ sứ dễ bể trên tay, dùng giọng nói nhẹ nhàng mềm mại nhất khuyên cô: “Đúng vậy, khoản tiền lớn như thế vẫn nên cẩn thận chút thì hơn.”

“Còn cần cậu dạy tôi hả?” Nhạc Quỳnh Quỳnh tựa như đang cười nhạo cậu múa rìu qua mắt thợ, rầm rì làm bầm, tỏ vẻ kiêu ngạo nói: “Cậu cho rằng sao tôi có thể từ hai bàn tay trắng làm nên cơ ngơi ngàn vạn như bây giờ?”

“Được rồi, không nói nữa, tôi phải ngủ để bảo dưỡng nhan sắc đây.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cúp điện thoại.

Cô có cảm giác gần đây Ninh Tây Cố rất giống một người nào đó, nhưng tạm thời chưa nghĩ ra là ai. Đàn ông mà, hình như cho dù có bao nhiêu tuổi thì vẫn sẽ có chút tự cho mình là đúng.

Sau khi nằm xuống, cô bỗng nhớ ra.

Hình như hơi giống Giang Diệp Sơn thì phải. Một chút ngạo mạn xuất hiện trên người Ninh Tây Cố dạo gần đây khiến cô liên tưởng đến Giang tổng.

Sau buổi đấu giá lần trước, cô đã kéo Giang Diệp Sơn và Đồng Tuyệt Dao vào danh sách đen rồi.

Bỗng dưng cô lại nghĩ, bây giờ Ninh Tây Cố vẫn còn khá nhẹ nhàng và điềm tĩnh. Nhưng sau này khi cậu trưởng thành hơn, bước chân vào xã hội, bắt đầu đi làm. Cậu vừa ưu tú vừa giỏi giang, nhất định có thể từng bước đi lên! Sau này có khi sẽ trở thành Ninh tổng gì gì đó. Mười mấy năm sau, Ninh Tây Cố cũng sẽ trở nên giống Giang Diệp Sơn sao?

Đàn ông sau khi trưởng thành thì hình như đều có dáng dấp không khác nhau là mấy.

Vừa nghĩ tới việc Ninh Tây Cố cũng sẽ trở nên béo ú thì Nhạc Quỳnh Quỳnh không khỏi rùng mình.

Cô phải khống chế sự liên tưởng đáng sợ của mình.

Không nghĩ nữa, ngủ đi ngủ đi, trước khi ngủ còn nghĩ đến mấy cái này làm gì chứ? Để dễ gặp ác mộng à?

Nhưng ngày nghĩ gì đêm về mơ cái đó, cô vẫn không tự chủ được mà nhớ về những việc khi mới quen Giang Diệp Sơn.

Thực ra ban đầu cô không muốn làm hotgirl mạng. Hồi cô học lớp mười hai, hình của cô được phát tán lên mạng, nhưng lúc đó cô vẫn rất chú tâm vào việc học tập, cũng không biết nên làm thế nào để kinh doanh. Hồi đó công việc của một hotgirl mạng cũng chỉ mới ở giai đoạn sơ khai, không có công ty chuyên môn, cũng không có ai liên lạc với cô.

Cho nên lúc đó khi ở trường cô chỉ bị người khác bàn tán nhiều hơn, thậm chí là có học sinh trường khác đến nhìn cô mà thôi.

Chỉ có điều bố cô lại đến đón cô tan học mỗi ngày, quản rất nghiêm nên chưa từng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Sau khi tốt nghiệp cấp 3, cô làm gia sư cho mấy bé nhỏ, tiền kiếm được đều cất để giành. Sau khi lên đại học, lúc học quân sự đầu năm có đến mấy bạn nam muốn theo đuổi cô, ngay cả huấn luyện viên cũng có ý muốn cưa cẩm cô, khiến cô cảm thấy phiền nhiễu vô cùng.

Cô không đồng ý bất cứ ai cả, cô không có hứng thú quen bạn trai nhưng lại rất có hứng thú với tiền, thế nhưng cô không biết nên làm thế nào để kiếm tiền cả.

Từ nhỏ Nhạc Quỳnh Quỳnh đã biết bản thân mình không thông minh.

Trong khi người khác lên đại học đều là để bản thân được bay cao hơn, còn cô lại bắt đầu lo sợ tốt nghiệp xong sẽ không tìm được việc. Mỗi lần nghe thấy người khác bảo cô gốc nhưng xinh đẹp, chi bằng sau khi tốt nghiệp tìm một người tốt, gả cho anh ta hưởng phúc thì cô lại tức giận. Cô cảm thấy bản thân bị xem thường.

Vậy nên cô nghĩ, cô phải cố gắng đi làm.

Lúc gặp Giang Diệp Sơn, cô đang làm việc part time trong một tiệm giặt ủi.

Giang Diệp Sơn tiện đường ghé qua lấy đồ của anh ta thì nhìn thấy cô nữ sinh Nhạc Mỹ Lệ để mặt mộc, tóc thắt bím hai bên đứng phía sau quầy ngẩng đầu hứng ánh mắt trời, vừa nhìn đã trầm mê.

Bề ngoài Giang Diệp Sơn trông cũng không già, lúc đó cô không nghĩ anh ta lại lớn hơn mình đến 12 tuổi, là một người đàn ông ba mươi. Cô còn tưởng rằng anh ta mới chỉ 25, 26 mà thôi.

Lúc đó đối với một cô gái mới thành niên như cô mà nói, Giang Diệp Sơn rất có mị lực. So với các bạn nam cùng lứa khác, anh ta thành thực ưu nhã hơn nhiều, có kinh nghiệm phong phú lại có thực lực kinh tế, là thế giới mới cô chưa từng thấy qua.

Cô bé non nớt Nhạc Quỳnh Quỳnh vô cùng thích xem mấy bộ phim thần tượng Hàn Quốc có hình tượng nam chính là một ông chú nổi đình nổi đám thời đó, cô cảm thấy rất lãng mạn. Lúc tình tiết như trong phim xuất hiện trong cuộc đời cô, cô còn cảm thấy bản thân may mắn biết bao.

Giang Diệp Sơn đưa cô tiếp xúc với những thứ kiến thức mà trước đây cô không thể nào với tới, nghe nhạc hội, xem triển lãm nghệ thuật, tham gia buổi đấu giá, khoác lên người những bộ trang phục lộng lẫy, dẫn cô đi dự tiệc.

Cô được mở rộng tầm mắt, sau khi được gặp một hotgirl dựa vào mạng internet để làm giàu thì ý nghĩ làm giàu cũng nhen nhóm trong lòng cô, cô bắt đầu dùng tài khoản mạng và hình tượng của mình để kinh doanh. Cũng chính Giang Diệp Sơn là người ủng hộ cô đi theo con đường “Hotgirl mạng” này.

Cho dù bây giờ cô không còn thích Giang Diệp Sơn nữa, nhưng cô vẫn phải thừa nhận rằng, người đàn ông đó đã dắt cô vào con đường này.

Thực ra vào năm cô mười tám tuổi, không phải cô chưa từng nghĩ đến việc gả cho Giang Diệp Sơn. Nói là muốn gả cho anh ta thì chi bằng nói là cô muốn làm một phu nhân giàu có không cần lo cơm áo gạo tiền. Người mà ai cũng thích tiền, chỉ cần nằm không cũng có tiền rót vào tài khoản ngân hàng, đương nhiên là cô cũng muốn được như thế.

Thế nhưng Giang Diệp Sơn lại quá vội vã muốn đẩy ngã cô, ngược lại khiến cô tỉnh táo hơn rất nhiều, cô không thể nào tiếp thu được việc này.

Sau đó cô bắt đầu tự mình kiếm tiền. Và lại sau khi kiếm được nhiều tiền, cô cũng không còn ý nghĩ ngu xuẩn như trước kia nữa.

Cô nghĩ, đàn ông chắc hẳn đều thích giai đoạn khi một cô bé con học cách trưởng thành, cô bé đó vì muốn xứng đôi với anh ta mà nỗ lực trưởng thành. Nhưng đợi đến khi cô bé đó thực sự lột xác, thành thực hơn trước kia rất nhiều thì anh ta lại bắt đầu tỏ vẻ ghét bỏ cô bé đó dung tục tầm thường, và rồi vứt bỏ cô bé đó như vứt một đôi giày rách.

Trước đây Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ như thế, cô còn rất coi thường bản tính tệ hại này của mấy tên đàn ông.

Nhưng gần đây cô lại phát hiện, cô thay đổi rồi.

Hình như cô cũng thích hưởng thụ quá trình nuôi dưỡng một cậu bé đến khi trở thành một người đàn ông thực thụ, giống như những gì cô làm với Ninh Tây Cố ở hiện tại vậy.

Mặc dù bây giờ cô còn thích Ninh Tây Cố, nhưng nếu Ninh Tây Cố cũng thay đổi thành loại đàn ông khiến người khác chán ghét thì chắc hẳn là cô cũng sẽ không do dự mà vứt bỏ cậu ấy đấy nhỉ? Thôi cứ hưởng thụ quá trình trước rồi tính sau vậy.

Sáng hôm sau khi Nhạc Quỳnh Quỳnh thức dậy, cô phát hiện mình ngủ quá giờ, toàn thân bủn rủn, đầu đau như búa bổ, cổ họng khát khô.

Cô dùng chút ý chí cuối cùng để ngồi dậy, khoác áo ngủ lên người rồi bước ra phòng khách, lấy nhiệt kế trong hòm thuốc được cất trong ngăn kéo tủ ra.

Đo thử, 38 độ 6.

Haizz, sốt rồi.

Thực kỳ quái, cô mặc quần áo mỏng manh chụp hình chẳng sao, tuần trước nữa rơi vào nước cũng chẳng sao. Thế mà hôm qua cô mới uống vài chén rượu, chịu chút gió ngày hôm sau tỉnh dậy đã bị sốt rồi sao?

Không lẽ nào là bị cảm? Hoặc là loại bệnh nào đó nghiêm trọng hơn? Khi cơ thể bị nóng cũng sẽ phát sốt.

Chỗ tốt của việc làm sếp, đó là khi bị bệnh có thể xin nghỉ cho chính mình.

Trước tiên Nhạc Quỳnh Quỳnh gọi điện thông báo cho người trong công ty là mình bị sốt, tuy đầu vẫn còn đau nhưng cô bàn giao công việc cho các nhân viên có liên quan một cách rất rành mạch rõ ràng. Công ty của cô là một công ty có thể tự mình vận hành, thế nên

cô không cần lo sự vắng mặt của mình sẽ khiến công ty nhốn nháo cả lên.

Sau đó, Nhạc Quỳnh Quỳnh trực tiếp gọi cho Ninh Tây Cố. Ninh Tây Cố không bắt máy mà chỉ nhắn lại cho cô là: [Chị à, em đang đi học, đợi chút nữa em gọi lại cho chị nhé.]

Tin nhắn này vốn không có vấn đề gì cả, vấn đề nằm ở chỗ Nhạc Quỳnh Quỳnh đang bệnh, tính tình vô lý được nhân lên gấp bội, thế là cô cảm thấy tủ thân.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa có chút tức giận lại vừa muốn khóc, nhắn lại ngắn gọn súc tích: [Tôi bị bệnh.]

Lúc đó đầu óc cô rất không tỉnh táo, trong lòng cô nghĩ. Nếu như Ninh Tây Cố dám nhắn lại với cô là cô nên uống nhiều nước nóng hay tranh thủ ngủ đi gì đó, mấy lời qua loa đại khái như vậy thì cô nhất định sẽ lập tức đá bay thẳng nhóc này luôn!

Mấy chàng trai trẻ tuổi tuy là còn tươi mới đơn thuần, nhưng điểm thiếu sót lớn nhất cũng là vì còn quá trẻ, chưa hiểu sự đời nóng lạnh, khiến người khác không có cảm giác an toàn.

Tựa như cảm giác mà Ninh Tây Cố đem lại cho cô.

Ninh Tây Cố hỏi: [Bây giờ chị đang ở đâu? Em qua tìm chị.]

Nhạc Quỳnh Quỳnh uể oải nói: [Ở nhà.]

Cô hài lòng, tâm trạng hòa hoãn trở lại trong nháy mắt.

Cô lạnh lùng nghĩ, coi như cún con cậu tránh được một kiếp.

Hai mươi phút sau, Ninh Tây Cố đã tới nơi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đã mặc quần áo chỉnh tề, chuẩn bị xong xuôi để đi đến bệnh viện từ sớm. Cô quấn bản thân kín kẽ không chỗ hở, trên người là một chiếc áo lông dày màu trắng, còn đội một cái mũ

len bằng lông mềm mại trên đầu, nhìn sơ qua trông tựa như một con gấu trắng nhỏ. Cô phối một cái túi đeo chéo có không gian chứa đồ khá lớn bên hông, bên trong đựng thẻ bảo hiểm y tế và nhiều thứ đồ linh tinh khác của cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhét chìa khóa xe vào tay Ninh Tây Cố, mặt cô đỏ lựng nhưng vẫn cố làm giá trước mặt Ninh Tây Cố. Cô nói: “Tôi sốt rồi, mau đưa tôi tới bệnh viện đi.”

Nói xong, Nhạc Quỳnh Quỳnh còn móc ra hai cái khẩu trang, cô đưa một cái cho Ninh Tây Cố: “Này, cho cậu.”

Lúc lên xe, Nhạc Quỳnh Quỳnh mới hỏi: “Vừa đúng lúc cậu tan học à?”

Ninh Tây Cố lắc đầu: “Không phải, em nói dối là đi vệ sinh sau đó chuồn luôn.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh hăm mộ nói: “Làm học sinh giỏi sướng thật đấy, cúp một hai tiết cũng chẳng lo lắng gì.”

Hồi trước lúc cô bị bệnh, Cừu Tuấn còn phải làm việc, không thể nào bỏ việc chạy tới bên cô. Thế nên cô chỉ có thể tự mình đến bệnh viện.

Ninh Tây Cố lo trước lo sau, giúp cô xếp hàng đăng ký sau đó ngồi đợi tới lượt.

Người khám bệnh ở bệnh viện vào buổi sáng khá đông, cho dù cô có đăng ký khoa cấp cứu thì cũng phải đợi một lúc mới tới lượt.

Ghế ngồi chờ ngoài phòng bệnh đã hết chỗ trống, Nhạc Quỳnh Quỳnh đứng một hồi thì cảm thấy vô cùng khó chịu. Ninh Tây Cố hỏi: “Đứng mệt rồi à?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh mạnh miệng nói: “Tôi không có bệnh đến mức đó đâu.”

Ninh Tây Cố quay đầu nhìn cô, không nói gì.

Nhạc Quỳnh Quỳnh bị cậu nhìn đến mắt tự nhiên: “Sao?”

Ninh Tây Cố muốn nói lại thôi: “... Không có gì, đợi khám bệnh xong rồi hẵng nói vậy.”

Rất nhanh sau đó đã tới lượt cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh sốt rất cao, nhiệt kế đã vượt 39 độ C rồi. Bác sĩ chẩn đoán cô mắc phải bệnh cúm chủng mới của năm nay.

Nhưng Nhạc Quỳnh Quỳnh là một người cực kỳ sợ chết, cô miêu tả bản thân đau ở đâu, ở đâu không thoải mái, nhất quyết bắt bác sĩ phải làm kiểm tra toàn diện cho cô, cam đoan cô chỉ mắc bệnh cảm bình thường. Vì vậy hai người họ lanh quanh cả buổi chiều, làm đủ các loại xét nghiệm, nào là lấy máu, nào là chụp X-quang đủ kiểu. Một người đi chắc chắn sẽ rất mệt, cũng may là có người đi cùng, phần lớn thời gian Nhạc Quỳnh Quỳnh chỉ cần ngồi chờ kiểm tra là được rồi. Ninh Tây Cố thậm chí còn trải một cái đệm lên hàng ghế lạnh như băng của bệnh viện, để cô ngồi thoải mái hơn.

Kiểm tra cả một hồi, không có bệnh gì khác.

Chỉ là bị cảm thông thường, bác sĩ kê đơn thuốc cho cô, để cô về nhà uống, nếu như qua hai ngày nữa mà chưa hạ sốt thì quay lại tiêm.

Ninh Tây Cố lại lái xe đưa cô về nhà.

Lúc còn trên đường đi, Nhạc Quỳnh Quỳnh đã uống thuốc rồi, bây giờ thuốc phát huy tác dụng khiến cô có chút buồn ngủ. Nhưng cô vẫn ráng dùng ý chí chống đỡ đến khi về tới nhà, vừa về đến nhà cô đã ngồi bệt trên ghế sofa. Ninh Tây Cố dựa theo thói quen đi đun nước.

Giọng nói của Nhạc Quỳnh Quỳnh hòa lẫn vào tiếng nước sôi sùng sục: “Được rồi, cậu có thể về trường rồi đấy.”

Ninh Tây Cố vô cùng tự nhiên nói: “Em đã xin giáo viên hướng dẫn cho nghỉ hai ngày rồi, bây giờ em ở lại đây chăm sóc chị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh kinh ngạc nhìn cậu.

Ninh Tây Cố lãnh đạm nói: “Học sinh rảnh rỗi như thế đấy, một hai ngày không đến lớp cũng chẳng sao cả.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “...”

Ninh Tây Cố rót một ly nước nóng, thêm chút nước lạnh vào hòa thành nước ấm rồi đưa ly nước cho Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không được tự nhiên nói: “Dù cậu có ở lại đây thì cũng chưa chắc tôi có thể khỏe lại ngay...”

“Không phải em là bạn trai của chị à? Chị thật sự không xem em như bạn trai của chị quá đấy.” Hình như đây là lần đầu tiên Ninh Tây Cố tức giận với cô: “Chỉ cần đi cùng chị tới bệnh viện, lấy chút đồ thì ai cũng làm được! Cần trợ lý là được rồi còn cần bạn trai làm gì chứ?”

“Chị ý lại vào em chút thì có sao đâu chứ?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh làm bầm trước mặt cậu: “Cậu còn trẻ như vậy, ai biết cậu có tin được không cơ chứ?”

Ninh Tây Cố đặt tay lên cái trán nóng hổi của cô, chắc nịch nói: “Đáng tin.”

Chương 47

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Vương Linh

Beta: Lam

Ninh Tây Cố lý lẽ hùng hồn ở lại nhà Nhạc Quỳnh Quỳnh, cậu nói được thì làm được. Rất ít khi cậu hứa hẹn điều gì, nhưng một khi đã hứa thì sẽ cố hết sức hoàn thành lời hứa đó.

Đây là lần đầu tiên Nhạc Quỳnh Quỳnh cho phép cậu vào phòng ngủ mình.

Trong phòng Nhạc Quỳnh Quỳnh, phòng trang điểm và phòng để đồ là nơi được trang hoàng đẹp nhất. Bởi vì có lúc hai nơi đó thường được dùng để quay vlog, phòng được thiết kế theo phong cách hiện đại thịnh hành, mặc dù không thực dụng là bao nhưng dùng làm nền chụp ảnh thì rất đẹp, tràn ngập hơi thở thiếu nữ.

Ngày nào cô cũng xông hương nên trong phòng ngủ lúc nào cũng thoang thoảng hương đào nhạt.

Phòng ngủ nối liền với phòng trang điểm và phòng để đồ, bên trong phòng trang điểm đặt rất nhiều đồ liên quan đến trang điểm. Phòng để đồ thì đầy quần áo, giày và các loại phụ kiện phối kèm, rất hoành tráng, chẳng khác gì một cửa hàng thu nhỏ vậy.

Trước nay Ninh Tây Cố chưa từng bước chân vào đây, bây giờ được nhìn thấy thì cậu cũng không dám ngó nghiêng lung tung, chỉ ở cạnh giường chăm sóc Nhạc Quỳnh Quỳnh bị bệnh, cho cô uống thuốc, đổi nhiệt kế, kiểm tra nhiệt độ cơ thể. Cậu rất có chừng mực mà nói: “Chị nghỉ ngơi đi, em xuống siêu thị dưới lầu mua chút đồ về làm cơm, có chuyện gì thì cứ nhắn tin cho em, em lập tức trở về.”

Đầu óc Nhạc Quỳnh Quỳnh hỗn loạn, buồn ngủ gật đầu: “Ừ.”

Cũng may lúc trước khi bóc lột sức lao động của Ninh Tây Cố, cô từng chỉ cậu rất nhiều công việc trong công ty. Mấy hôm nay cô bị bệnh nhưng lại không muốn công việc hoàn toàn bị ngừng lại, nếu như có việc gì vô cùng quan trọng, cần đích thân cô ra mặt thì cô sẽ để Ninh Tây Cố đi thay, mọi chuyện đều được sắp xếp thỏa đáng.

Một mình cô bôn ba bên ngoài làm ăn, cũng không phải chưa từng bị bệnh. Đối với cô mà nói bị sốt như này chỉ là chút bệnh còn con mà thôi. Nếu như sốt không cao hoặc không phải bị cảm thì cô sẽ không tạm ngừng công việc.

Nhưng đây là lần đầu tiên được người khác chăm sóc cẩn thận như thế này.

Cô không đành lòng để Ninh Tây Cố tiếp tục ngủ trên ghế sofa, thế nên cho phép cậu vào phòng khách ngủ.

Nhưng cơn sốt của cô cứ mãi không dứt.

Đến ngày thứ ba, cô bị Ninh Tây Cố bắt đến bệnh viện tiêm thuốc, sau đó cuối cùng cơn sốt cũng bắt đầu hạ.

Ninh Tây Cố ngồi ở đầu giường cô, nhìn nhiệt kế nói: “37,2 độ C, hạ sốt rồi.”

Bây giờ Nhạc Quỳnh Quỳnh phấn chấn hơn trước, còn có sức mà nói đùa với cậu: “Cậu ở bên cạnh chăm sóc cho tôi ba ngày liền, cậu không sợ bị lây à?”

Ninh Tây Cố: “Không sợ.”

Ninh Tây Cố phân tích rõ ràng rành mạch rằng: “Em thấy là do chị quá mệt mỏi, vừa muốn quản chuyện trong tiệm vừa muốn nhúng tay vào bên phía công xưởng lại còn livestream. Làm video, còn phải tham gia các hoạt động xã giao, gần đây còn quay video nữa, không

mệt đến nỗi hệ miễn dịch yếu đi mới là lạ. Cho dù có là mình đồng da sắt cũng không chịu nổi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không cho là đúng nói: “Bây giờ không liều mạng làm thì đợi đến khi già yếu làm không nổi mới hối hận sao?”

Quả là một cô gái vừa ngốc nghếch vừa kiên cường. Ninh Tây Cố vừa kính nể lại có chút đau lòng cho cô. Bây giờ cậu đã hoàn toàn quên mất đánh giá thuở ban đầu của mình về cô. Tuy cậu vẫn cảm thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh nông cạn ngu xuẩn, nhưng đó không phải là khuyết điểm để có thể cười nhạo cô.

Ninh Tây Cố không đồng ý: “Vậy thì chị cũng phải biết kết hợp giữa làm việc và nghỉ ngơi chứ, đừng để bản thân mệt mỏi, chỉ tổ mất nhiều hơn được. Lượng công việc bây giờ của chị quá lớn, có mấy việc không cần chị tự mình làm, để người chị tin tưởng đi làm là được rồi, ví dụ như chỉnh sửa video.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nháy mắt, nhìn cậu nói: “Vậy cậu giúp tôi chỉnh video đi!”

Ninh Tây Cố sững sốt một hồi, đáy lòng bất giác ấm áp hẳn lên, cậu “Ừ” một tiếng rồi nói: “Được, em học theo phong cách chỉnh sửa của chị.”

“Không sao cả, cậu có thể làm theo ý mình.” Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Đến lúc đó, tôi có thể nói là cái video này là do bạn trai mới của tôi chỉnh cho.”

Bạn trai??

Nghe được hai từ này, Ninh Tây Cố ngẩn ngơ, lỗ tai ửng đỏ, trong mắt tràn đầy động lực, so với việc cho cậu một trăm vạn còn tốt hơn nhiều. Quan hệ yêu đương của hai người họ được quyết định theo một cách rất mơ hồ, đến bây giờ Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn chưa công khai danh phận của cậu với người ngoài.

Có thể là do lúc bị bệnh con người ta trở nên đặc biệt yếu đuối. Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ, có rất nhiều chị em phụ nữ khi bị bệnh được người con trai khác chăm sóc thế nên mới nảy sinh tình cảm, cảm thấy người đàn ông đó thật tốt.

Nhưng cô lại cảm thấy bản thân mình quá vô tình, cô thấy chuyện đó cũng chẳng phải là việc gì khó, không có gì đáng để cảm động cả.

Nói thì nói như thế.

Nhưng có hai lần, khi cô mơ mơ màng màng tỉnh lại, thấy Ninh Tây Cố ngồi dưới sàn tựa đầu vào giường cô ngủ thiếp đi. Lúc đó cô bỗng dưng thấy Ninh Tây Cố cũng đáng yêu lắm.

Tim như mềm nhũn.

Tựa như một con cún lớn trung thành.

Cho nên, xuất phát từ lập trường của người bạn gái được chăm sóc cẩn thận, Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Mấy ngày nay cảm ơn cậu đã chăm sóc tôi, cậu muốn tôi tặng cậu thứ gì không?”

Chân mày Ninh Tây Cố nhíu chặt: “Em là bạn trai chị, vốn dĩ nên chăm sóc chị, không cần tặng em gì cả. Mối quan hệ giữa chúng ta đã không còn là mối quan hệ dùng tiền bạc để tính toán nữa rồi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy câu này nói cũng đúng. Chắc là cơn sốt của cô chưa khỏi hẳn, đầu óc vẫn chưa linh hoạt.

Gần đây cô cảm thấy quan hệ giữa cô và Ninh Tây Cố ngày càng gần, chỉ kém một hai bước nữa thôi nhưng vẫn không có cách nào đến gần hơn được.

Vấn đề chủ yếu là do cô, lúc trước khi cô hẹn hò với hai người bạn trai trước cũng giống như bây giờ, tình cảm đã đạt đến độ chín mùi thế nhưng vẫn thiếu một chút gì đó.

Dường như trời sinh cô không có sở trường giải quyết các mối quan hệ tình cảm, tính cảnh giác rất cao, điểm nhạy cảm ở mọi nơi. Ninh Tây Cố vượt qua muôn trùng khó khăn mới đến được cửa cuối cùng, nhưng vẫn không thể đột phá được tuyến phòng thủ cuối cùng trong tim cô.

Cô cũng không muốn bị Ninh Tây Cố đột phá.

Thích một cậu trai trẻ mới chỉ hai mươi tuổi quả thật như một trò đùa, cô chỉ thấy cậu vừa ngoan lại vừa dễ sai bảo thế nên mới chơi đùa với cậu mà thôi. Nhưng mà, vóc người Ninh Tây Cố trông cũng tốt lắm. Nhạc Quỳnh Quỳnh từ từ trượt xuống, chui thẳng vào trong chăn, che khuất đi khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ của mình.

Ninh Tây Cố quay đầu lại thấy cảnh này thì nghi ngờ hỏi: “Sao mặt lại đỏ lên thế, để em lấy túi chườm đá cho chị.” Có lúc sau khi tiêm thuốc xong cơn sốt sẽ hạ thế nhưng sau đó lại sốt trở lại. Cậu nghĩ thầm, đợi thêm hai ngày nữa, nếu như vẫn chưa đỡ hơn thì cậu sẽ đưa Nhạc Quỳnh Quỳnh đi tiêm thêm mấy mũi nữa.

Ninh Tây Cố cầm túi nước đá quay lại, sau khi dùng khăn mặt phủ lên trán cô mới đặt nó lên để giảm nhiệt.

Nhạc Quỳnh Quỳnh có một đôi mắt to tròn tự nhiên, nom như một con mèo nhỏ vô tội đang giương mắt nhìn cậu. Trong mắt cô không còn vẻ hung hăng dọa người như trước mà chỉ còn vương lại sự yếu ớt mỏng manh, ỷ lại vào cậu.

Đáy lòng Ninh Tây Cố vừa ngứa ngáy vừa bức bối mà nghĩ, trên thế giới này chắc chắn không có người đàn ông nào có thể chống lại ánh mắt này của cô. Quá đáng yêu.

Nhưng xuất phát từ tấm lòng quan tâm với bệnh nhân, Ninh Tây Cố vẫn chỉ nói: “Đừng nhìn chăm chăm em như thế nữa, muốn xem phim không? Em sạc đầy pin ipad cho chị rồi đấy, để em lấy cho chị. Xem một lúc một rồi lại ngủ.”

Thực sự quá mức săn sóc, Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm khái. Lúc cô bị bệnh, bố mẹ cô cũng không chiều cô đến thế này đâu.

Ninh Tây Cố lấy ipad qua cho cô, hơn nữa còn cầm luôn một cái bàn có thể đặt trên giường đến nữa.

Sau khi mặc xong bộ đồ ngủ bằng nhung dày, Nhạc Quỳnh Quỳnh ngồi dậy xem phim. Cô nghĩ nghĩ rồi dịch người sang một bên chừa ra một khoảng trống, hỏi Ninh Tây Cố: “Cậu có muốn cùng xem với tôi không?”

Mặt Ninh Tây Cố đỏ rần rần, vẻ mặt như thể muốn nói “Chị đừng trêu đùa em nữa”, nói: “Chị để em ngồi lên giường của chị à?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Cậu ngồi trên chăn là được rồi. Coi một mình chán lắm.”

Ninh Tây Cố không nói năng gì mà xoay người đi ra ngoài.

Lúc Nhạc Quỳnh Quỳnh hăng còn đang buồn bực thì Ninh Tây Cố đã ôm Bong Bống từ phòng khách vào.

Cậu ngồi bên cạnh cùng Nhạc Quỳnh Quỳnh xem phim, Bong Bống được đặt nằm chính giữa hai người, tựa như bảo bối nhỏ của hai người vậy.

Ninh Tây Cố không khỏi suy nghĩ, có phải bây giờ bọn họ nhìn trông giống một nhà ba người lắm không?

Tiếng cười giòn giã của Nhạc Quỳnh Quỳnh chợt cắt ngang dòng suy nghĩ của cậu, cô nói: “Cậu đặt Bong Bống ở đây, nhìn chẳng khác gì chúng ta là bố mẹ, còn nó là con của chúng ta vậy.”

Quả nhiên suy nghĩ của cậu và cô giống nhau, trái tim cậu bỗng cảm thấy ấm áp. Cậu quay đầu lại nói: “Em cũng thấy thế. Chỉ có điều Bong Bống vốn dĩ cũng là bảo bối của chúng ta mà.”

Nói cứ như bọn họ là người một nhà thật vậy.

Nhạc Quỳnh Quỳnh mở danh sách các bộ phim của cô ra.

Ninh Tây Cố nhìn một lượt, toàn bộ đều là phim tình cảm.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “À, đây là bộ phim mà lần trước tôi với cậu cùng bới móc nó đó, cậu còn nhớ không?”

Ninh Tây Cố cũng có chút ấn tượng mơ hồ về nó. Thật ra cậu hoàn toàn không có chút hứng thú nào với mấy cái này, nếu không vì Nhạc Quỳnh Quỳnh còn lâu cậu mới tìm hiểu về mấy bộ phim thần tượng này.

“Cậu không nhớ đúng không? Thôi bỏ đi, tôi cũng hết thích coi rồi. Hay là cậu chọn một bộ đi, đỡ cho cậu ngồi coi phim với tôi mà như chịu tội.” Nhạc Quỳnh Quỳnh ra vẻ rất rộng rãi: “Đừng bảo tôi là cậu không thích bộ nào hết nha. Cậu không chọn phim lãng mạn cũng được, thể loại trinh thám và y học tôi cũng coi được đó.”

Ban đầu Ninh Tây Cố còn nghĩ hay là chọn một bộ có khuynh hướng chính kịch chút đi! Ví dụ như điều tra án hay lịch sử gì cũng được.

Nhưng cậu lướt xuống dưới thì lại thấy một danh sách có tên “Tình chị em” của Nhạc Quỳnh Quỳnh, cậu hỏi: “Trong này có những phim gì?”

Mặt già của Nhạc Quỳnh Quỳnh đỏ lên: “Cái gì cái gì chứ?”

Ninh Tây Cố nói: “Danh sách phim tình chị em à, chúng ta coi cái này đi! Em chưa bao giờ coi phim thể loại tình chị em như này cả.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh mất tự nhiên mà hỏi. Là do cô muốn nghiên cứu xem giữa hai chị em thì nói chuyện yêu đương thể nào thôi.

Ngón tay Ninh Tây Cố nhấn vào màn hình, mở danh sách ra.

Bên trong bao gồm rất nhiều bộ thể loại tình chị em từ các nước khác nhau như Trung, Nhật, Hàn, lướt sơ sơ cũng phải hai ba chục bộ.

Ninh Tây Cố ngập ngừng hỏi: “Chị rất thích kiểu tình chị em này à?”

Khuôn mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh đỏ rục, ấp a ấp úng: “Không phải thế, là do mấy năm nay phim về đề tài tình chị em khá nhiều, bất cứ thể loại phim tình yêu nào tôi cũng coi cả. Cậu thấy đấy, hai người bạn trai trước của tôi đều lớn hơn tôi cả, chỉ có cậu là nhỏ hơn thôi.”

Ninh Tây Cố chẳng tỏ thái độ gì mà chỉ “À” một tiếng.

À cái gì mà à? Có ý gì đây? Nhạc Quỳnh Quỳnh không được tự nhiên mà nghĩ.

Ninh Tây Cố hỏi: “Chị thích bộ nào nhất?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đỏ mặt mãi thành quen, dẫu sao có thể đổ hết tội cho việc cô bị sốt. Cô gian nan mở miệng thừa nhận: “Sủng vật tình nhân.”

Ninh Tây Cố gật đầu, chấp nhận lựa chọn của cô, cậu nói: “Vậy coi bộ đó đi.”

Sau đó lại hỏi: “Muốn ăn gì không? Em lấy ít trái cây cho chị nhé?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh trả lời: “Được, lấy thêm hai chai sữa chua nữa nhé!”

Chỉ trong vòng 5 phút đồng hồ, Ninh Tây Cố đã chuẩn bị xong một đĩa đầy nho và dâu tây, hơn nữa còn kèm theo hai chua sữa chua. Cậu đặt tất cả trên một cái bàn nhỏ rồi bung vào.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không cần tự mình bóc vỏ nho, Ninh Tây Cố bóc sẵn rồi cắm nĩa vào rồi mới đưa cho cô. Nhạc Quỳnh Quỳnh ăn

nho, vị ngọt như thể hòa vào trong tim. Cô cảm thấy mình tựa như Trụ Vương, được ái phi phục vụ dùng nước trái cây.

Đây là lần đầu tiên Ninh Tây Cố xem phim thần tượng. Hồi còn bé cậu làm gì có thời gian rảnh mà coi, mỗi ngày việc học đều là ưu tiên hàng đầu. Cho dù không học, cậu cũng chỉ đọc tiểu thuyết để giải tỏa áp lực. Thể loại cậu hay đọc nhất là tiểu thuyết khoa học viễn tưởng, mấy loại như ngôn tình này thì hoàn toàn không có hứng thú.

Bây giờ khi cùng xem với Nhạc Quỳnh Quỳnh thì coi như cũng có chút thú vị, nhưng đương nhiên không thú vị bằng Nhạc Quỳnh Quỳnh đang ngồi cạnh cậu được.

Tới khúc nữ chính nói với nam chính rằng: “Từ nay về sau cậu chính là súng vật của tôi!”, cậu nhẹ nhàng cười thành tiếng.

Tiếng cười này của cậu khiến mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh đỏ tới tận mang tai: “Gì? Cười cái gì?”

Ninh Tây Cố: “Thấy có chút thú vị thôi mà.”

Ninh Tây Cố quay đầu nhìn cô, nói: “Chị, tuần sau em có một trận đấu bóng chuyền, chị đến xem tôi đấu được không? Em không cần phần thưởng gì khác, em chỉ hy vọng chị có thể đến nói một câu “Cố lên” với em thôi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh có hơi do dự nhưng cũng không từ chối. Ninh Tây Cố cũng rất thông minh mà bổ sung thêm: “Em sẽ không đáp lại lời chị, cũng không để người khác biết chị là bạn gái em.”

Ninh Tây Cố đã nói đến thế rồi, cô còn không đồng ý nữa thì quả là lòng dạ sắt đá.

Vì thế Nhạc Quỳnh Quỳnh gật đầu.

Chương 48

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Vương Linh

Beta: Lam

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Bao giờ cậu thi đấu?”

Ninh Tây Cố nói thời gian thi đấu cụ thể cho Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa nghe đã bật cười, hôm đó trùng với ngày sinh nhật của cô. Cô chưa nói với Ninh Tây Cố sinh nhật của mình vào ngày nào, thế nhưng để biết ngày sinh nhật cô cũng không khó. Mỗi năm cô đều quay một vlog mừng sinh nhật, trên các ứng dụng mạng xã hội cũng không hề che dấu ngày sinh của mình.

Qua lần sinh nhật này là cô tròn 25 tuổi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhẹ giọng bật cười: “Hôm đó cũng là sinh nhật của tôi đó, chẳng nhóc thúì, cậu lại đang tính toán tôi phải không?”

Bây giờ khi đứng trước mặt cô, biểu hiện của Ninh Tây Cố ngày càng trở nên bình tĩnh: “Trùng hợp mà thôi.”

Hai lần sinh nhật trước đó cô đều mở Party rồi mời nhóm chị em plastic của mình đến dự.

Nhưng gần đây sau khi trải qua sự kiện của Đồng Tuyết Dao nên bây giờ trong lòng vẫn còn chút sợ hãi, hơn nữa hẳn là các fan cũng xem đến ngáy cảnh các mỹ nữ tụ tập đón sinh nhật rồi.

Cô thấy đến trường đại học xem Ninh Tây Cố thi đấu hình như cũng có chút thú vị. Cô là một người lười, bây giờ vì phải bảo trì vóc

dáng nên mới tập thể dục, bình thường cũng chẳng mấy hứng thú với mấy phong trào thể dục thể thao, lúc học đại học lại bận tới bận lui nên không đến xem hội thao và thi đấu bao giờ. Bây giờ nghĩ lại thanh xuân của cô dường như khuyết mất một phần lớn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Cậu định tặng quà sinh nhật gì cho tôi?”

Ninh Tây Cố dĩ nhiên thành thật nói: “Còn chưa nghĩ ra. Váy tặng rồi, trang sức cũng tặng rồi. Muốn tặng đồ trang điểm cho chị nhưng tôi lại không rành, hơn nữa hình như chị cái gì cũng có đủ rồi. Chị, chị muốn được tặng thứ gì?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh suy nghĩ một chút, cân nhắc đến thực lực kinh tế của Ninh Tây Cố, giọng nói mang theo vài phần cười nhạo: “Giọng điệu của cậu sao nghe buồn cười thế, có phải gần đây diễn tổng tài bá đạo nhiều quá nên vô thức nói năng như tổng tài rồi không. Nói cứ như muốn để mặc tôi chọn ấy, ha ha ha ha.”

“Thôi bỏ đi, cậu mua cho tôi cái bánh kem rồi mời tôi ăn bữa cơm là được. Không cần quá đắt, mấy trăm là được rồi.”

Ninh Tây Cố nói: “VẬY TÔI TỰ MÌNH LÀM BÁNH KEM TẶNG CHỊ NHÉ!”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không từ chối, nhưng lại lo lắng nói: “Cậu làm được không đó? Đừng để đến lúc đó lật kèo, có một số việc vẫn nên để chuyên gia làm thì tốt hơn.”

Ninh Tây Cố nói: “Em sẽ làm thử trước.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh mù mờ nghĩ. Làm thử? Làm thế nào? Ở trong ký túc xá tự làm bánh kem à?

Nhưng cô sẽ không khuyên một người đàn ông là không nên làm việc nhà. Cô vô thức nghĩ, không thể dưỡng thành thói xấu cho ai đó được. Nếu không... Sau khi kết hôn chắc thành lão phật gia trong nhà mất.

Bỗng dưng cô lại giật mình nhận ra, tự dưng cô lại nghĩ đến việc kết hôn làm chi? Hoàn toàn chưa đến mức đó được đâu.

Nếu đã đồng ý đến xem Ninh Tây Cố thi đấu, Nhạc Quỳnh Quỳnh lại bắt đầu nghĩ, đến trường đại học thì nên ăn mặc thế nào đây?

Vừa nghĩ đến việc ăn vận trang điểm, Nhạc Quỳnh Quỳnh lập tức lên tinh thần ngay. Cô nghĩ hay là ăn mặc trẻ trung một chút, giả dạng làm nữ sinh viên. Đống váy JK cô mua còn chưa có cơ hội mặc. Cô nghĩ mình mặc váy JK chắc cũng đẹp lắm.

Lần trước đến tìm Ninh Tây Cố, cô ăn mặc theo phong cách của một thành phần thành thực tri thức. Hồi còn trẻ khi yêu đương thì luôn mặc theo phong cách trưởng thành, sợ người khác ghét bỏ mình vì quá ngây ngô. Bây giờ trưởng thành rồi lại muốn mặc cho trẻ ra.

Nhưng cô lại không muốn làm quá mức.

Vì vấn đề trang phục mà cô phiền não không thôi, không tìm được bộ nào phù hợp cả.

Nhạc Quỳnh Quỳnh quay đầu hỏi Ninh Tây Cố: “Đến hôm đó tôi mặc gì đi coi cậu thi đấu đây?”

Ninh Tây Cố bàng hoàng, cái này cậu biết! Là một câu hỏi nhất định phải trả lời! Cậu vội vàng đáp: “Chị mặc gì trông cũng đẹp cả!”

Nhạc Quỳnh Quỳnh liếc mắt nhìn cậu: “Cậu nói luôn là lúc tôi trợn mắt trông cũng đẹp luôn đi.”

Ninh Tây Cố: “Ha ha ha ha.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh bệnh nhẹ mới khỏi, quay lại làm việc, Ninh Tây Cố cũng tiếp tục đến trường.

Không biết có phải do ảo giác của cô hay không, mà cô cảm thấy so với trước kia, công việc của cô nhẹ nhàng hơn nhiều. Người bên phía công ty tiểu thuyết nói rằng việc quay phim có thể dời lại, không cần quay gấp, tạm thời không cần làm. Gần đây cô cũng đưa mấy cái video cho Ninh Tây Cố tiến hành chỉnh sửa, Ninh Tây Cố làm cũng rất khá.

Cuối tuần cậu sẽ tới nhà cô, bắt đầu cuộc hẹn hò của hai người, đi xem phim, đi ăn, chơi game gì đều đủ cả. Dù sao ở trước mặt Ninh Tây Cố, cô thấy mình tự nhiên hơn nhiều. Cho dù không trang điểm, cho dù trên mặt dính hạt đậu, cô cũng không cảm thấy ngại.

Có lúc, nguyên cả buổi chiều, bọn họ chỉ ngồi trong phòng khách, Ninh Tây Cố học toán cao cấp, cô coi hoạt hình. Rõ ràng là ai làm việc nấy, thế nhưng cô vẫn luôn có cảm giác trong khoảng thời gian đó có người ở cùng cô, hơn nữa không thấy mất tự nhiên chút nào cả.

Trước ngày sinh nhật vài hôm.

Nhạc Quỳnh Quỳnh bắt đầu nhận được quà từ người khác gửi cho cô, có của bố mẹ, của bạn bè và cả fan nữa.

Mặc dù thời đi học bạn bè của cô không nhiều, thế nhưng quà cáp cũng không thiếu. Các bạn học nam đều nhận cơ hội này tặng quà cho cô, có người còn trực tiếp nhân lúc cô không chú ý mà nhét vào hộp bàn cô.

Từ nhỏ mẹ đã dạy cô trên đời không có cái gì là miễn phí cả, thế nên cho dù có thích món quà đó đến nhường nào thì cô cũng phải nhịn đau mà cự tuyệt, không biết ai đưa thì giao cho thầy cô.

Bây giờ tự bản thân cô có tiền rồi, thứ cô muốn đều có thể tự mình mua được, nhận quà của người khác chủ yếu là vì tấm lòng mà thôi.

Vậy nên cô mới bảo Ninh Tây Cố tặng cô một cái bánh kem là được rồi. Bây giờ Nhạc Quỳnh Quỳnh hoàn toàn không đoán được nhà Ninh Tây Cố giàu có thế nào, đôi khi cô thấy điều kiện gia đình cậu ta rất tốt nhưng có lúc lại thấy cũng bình thường thôi.

Ba ngày trước ngày sinh nhật cô.

Cô tình cờ gặp Giang Diệp Sơn trong cùng một bữa tiệc.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thầm than xui xẻo, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười, lễ phép chào hỏi với Giang Diệp Sơn.

Hôm nay Giang Diệp Sơn mặc một bộ tây trang ánh bạc: “Vẫn còn giận anh à?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh khó chịu trả lời: “Em nào dám? Giang tổng, đó không phải giận, là em đang sợ.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không muốn nói chuyện với anh ta nên mượn cớ nói chuyện với người khác rồi rời đi.

Trên bàn tiệc cô uống đầy một bụng rượu.

Tính nết của Nhạc Quỳnh Quỳnh như một bà chị ngốc nghếch, tửu lượng cũng tốt, thực lực uống rượu đã đánh gục hơn phân nửa số đàn ông ngồi cùng bàn.

Giang Diệp Sơn nhìn cô uống rượu cũng không lên tiếng khuyên, tựa như không thân không quen với cô lắm vậy.

Đến khi tàn tiệc, anh ta mới âm thầm đi theo sau lưng cô. Giang Diệp Sơn nói: “Uống nhiều như vậy sao lái xe về được? Anh đưa em về được không?”

Sau đó lại bổ sung thêm: “Tửu lượng của em bây giờ càng ngày càng tốt.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh quay đầu cười ha hả với anh ta: “Ừc, lúc trước tửu lượng của em cũng rất tốt. Em đây có tửu lượng tốt bẩm sinh.”

Giang Diệp Sơn vẫn đi sau lưng cô như cũ nhưng không đưa tay ra đỡ, tựa như đang đợi cô say đến lão đảo ngã vào ngực mình vậy. Anh ta còn lải nhải nói: “Anh vẫn luôn muốn tìm em, nhưng lại lo em còn giận... Thực ra thì anh biết lần này em nhất định sẽ đến, cho nên mới đặc biệt đến đây tìm em. Lần trước là do anh không đúng, nhưng đối với anh đó cũng là một hồi tai bay vạ gió mà, anh cũng không biết cô ấy sẽ nhắm đến mình.”

“Anh xin lỗi.”

“Mỹ Mỹ, chẳng phải mấy hôm nữa là sinh nhật của em sao? Anh còn nhớ năm em 18 từng nói rất muốn nhìn thấy cực quang, anh đưa em đi xem nhé!”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đột nhiên dừng bước, dựa người vào tường.

Giang Diệp Sơn bước tới, vội vàng hỏi: “Sao vậy?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh che miệng, đưa lưng về phía anh ta nôn khan, bực bội nói: “Em muốn nôn.”

Giang Diệp Sơn: “...”

Trong nháy mắt, bầu không khí lãng mạn tan theo mây gió.

Lúc này Nhạc Quỳnh Quỳnh mới ý thức được hình như có điều gì đó khác lạ, lại nôn khan mấy tiếng mới bổ sung thêm: “À, xin lỗi, Giang tổng, ý của tôi không phải là anh làm tôi buồn nôn đâu...”

Lời giải thích này cũng chẳng cứu vớt được bầu không khí hiện tại.

Mặt Giang Diệp Sơn đen như đít nồi, anh ta không khỏi nhớ lại việc năm đó khi muốn ngủ với Nhạc Quỳnh Quỳnh, Nhạc Quỳnh Quỳnh không những khóc mà còn ói đầy người anh, tâm trạng phấp phới tàn lụi ngay tức khắc.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn anh ta, tránh ra hai bước, tự nhiên mà gọi điện thoại cho Ninh Tây Cố: “Tôi uống hơi nhiều, cậu lái xe đến đón tôi đi.”

Giang Diệp Sơn: “Em gọi người lái xe rồi à?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh “Ừ” một tiếng: “Cứ coi là vậy đi.”

Bạn trai lái giùm mà. Miễn phí.

Cô vào đại một cửa hàng tiện lợi ven đường vừa để tránh gió vừa đợi Ninh Tây Cố đến.

Giang Diệp Sơn còn chưa đi, vẫn lẻo đẻo theo sau cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhin một hồi lại hỏi: “Giang tổng, không cần anh tiễn, anh trở về đi.”

Giang Diệp Sơn thật không hiểu vì sao mà bây giờ thái độ mềm mỏng cứng rắn gì Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không chấp nhận. Anh ta tự thấy có lẽ ăn được rồi thì ngán, ăn chưa được thì lại càng cảm thấy tò mò và hiếu kỳ.

Giang Diệp Sơn giả vờ đạo mạo nói: “Anh lo cho em.”

Anh ta nghĩ, nếu người tới là một lái xe nam, anh ta sẽ tìm lý do đuổi người đó đi sau đó tự mình đưa Nhạc Quỳnh Quỳnh về nhà.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cúi đầu nhìn điện thoại di động. Chắc hẳn là nhận được tin nhắn gì đó, cô đứng lên, đi ra ngoài cửa: “Người lái xe của em đến rồi, em đi trước đây.”

Giang Diệp Sơn cũng đi ra cửa. Anh ta trông thấy một chiếc xe taxi dừng ở ven đường, một nam thanh niên trên dưới hai mươi từ trên xe bước xuống.

Người đó đi từ vùng tối đến chỗ có ánh sáng. Vào khoảnh khắc cậu bước chân đến chỗ có ánh sáng, bóng đèn dây tóc trên đầu như bị chập, ánh sáng chập chờn chiếu lên khuôn mặt anh tuấn của cậu.

Người đàn ông trẻ tuổi nhanh chân bước đến cạnh Nhạc Quỳnh Quỳnh, cũng không để tâm đến bên cạnh còn có người ngoài, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm vào cô, vươn tay ôm cô vào lòng lại ngửi mùi hương trên người cô, nói: “Hôm nay uống nhiều quá nhỉ, chị.”

“Em cũng chị nhé? Hay ôm đi?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn còn nhớ bạn trai cũ của mình còn ở đây, mặt mũi đỏ bừng: “Dìu tôi là được rồi, còn có người khác ở đây đấy.”

Ninh Tây Cố nghe vậy thì nhú nhú mày, ngẩng đầu nhìn xung quanh, ánh mắt cuối cùng đối diện với Giang Diệp Sơn.

Chương 49

Tải ebook: dtv-ebook.com

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Song

Beta: Lam

Giữa bầu không khí căng thẳng.

Ninh Tây Cố cùng Giang Diệp Sơn đều âm thầm nhanh chóng quan sát tình địch, hai người đứng thẳng người, im lặng không lên tiếng.

Ninh Tây Cố nghĩ: Không cao bằng mình, vai cũng không rộng bằng mình, nhìn qua có hơi già, phong cách ăn mặc trông ra vẻ, không đủ gây sợ hãi, ha ha.

Giang Diệp Sơn nghĩ: Mặt non nớt đến vậy, ăn mặc thật trẻ con, lại còn đi taxi tới, nhìn qua đúng là một tên học sinh nghèo, không có thành thực chững chạc như mình. Anh ta còn khinh không thèm bắt nạt trẻ con, ha ha...

Sau đó Ninh Tây Cố liền đánh đòn phủ đầu, cậu mỉm cười, nói: “Chào chú, chắc hẳn chú là chú Giang mà Nhạc Quỳnh Quỳnh từng nhắc tới?”

Lại còn cố ý nhấn mạnh một tiếng “Chú”, cứ như anh ta già lắm vậy, đàn ông ba mươi như hành hoa có được không? Giang Diệp Sơn cũng không tức giận, lại nở nụ cười bình tĩnh tự nhiên, nói: “Cậu là con cái nhà nào? Là cháu họ của Nhạc Quỳnh Quỳnh à?”

Ninh Tây Cố còn chưa lên tiếng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đã nổi giận trước rồi: “Cục cọt ấy! Trông em già thế à?”

“Vậy nếu không thì là ai?” Giang Diệp Sơn vẫn ung dung hỏi: “Nhìn qua vẫn là học sinh, không phải là bạn trai em đấy chứ?”

Giọng điệu của Giang Diệp Sơn như đang nói: “Không thể nào? Em lại có thể quen một tên bạn trai trông cực kỳ mất mặt cực kỳ vô dụng này sao?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh vốn dĩ gốc nghềch, sau khi uống rượu càng choáng váng, trong nháy mắt không kịp phản ứng lại. Cô do dự, thế mà lại không nói nên lời, ngại thừa nhận Ninh Tây Cố là bạn trai của mình, cô nắc lên: “Ừc.”

Giang Diệp Sơn chậm rãi đi đến gần bọn họ, dùng ánh mắt khinh miệt nhìn chăm chăm Ninh Tây Cố nhưng cũng không hỏi thêm nữa.

Anh ta đi đến trước mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh, đưa tay ra muốn chỉnh sửa lại tóc của cô, giống như muốn dùng hành động này để tuyên bố quyền sở hữu của mình.

Vừa mới nâng tay, Nhạc Quỳnh Quỳnh đã bị Ninh Tây Cố kéo ra phía sau: “Chú không cần động tay động chân đâu.”

Giang Diệp Sơn hỏi Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Em không muốn ngồi xe của anh, muốn cùng tên nhóc này ngồi taxi hả?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh dùng ánh mắt quan tâm trẻ thiếu năng* nhìn anh ta: “Anh ngốc à? Tôi để cậu ấy đến lái xe thuê, tôi tự có xe. Mà tôi muốn ngồi xe của ai thì ngồi xe của người đấy.”

(*Ánh mắt quan tâm trẻ thiếu năng)

Sắc mặt Ninh Tây Cố cuối cùng cũng dễ nhìn hơn một chút.

Nhạc Quỳnh Quỳnh dặt tay cậu: “Đi thôi.”

Ninh Tây Cố vẫn còn đang tức giận thì đã bị Nhạc Quỳnh Quỳnh dặt đi. Trước khi lên xe, cậu còn quay đầu lạnh lùng nhìn Giang Diệp Sơn một cái.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa ngồi lên xe, vụng về nói sang chuyện khác: “Bữa cơm hôm nay thật sự chẳng ngon gì cả, lại còn bắt tôi uống nhiều rượu như vậy. Bây giờ tôi khó chịu muốn chết, cậu nhớ lái xe cẩn thận đấy nhé.”

Ninh Tây Cố im lặng khởi động xe, trước tiên mở hệ thống sưởi ấm, bên trong xe dần dần ấm lên.

Nhạc Quỳnh Quỳnh liếc nhìn cậu: “Làm gì vậy? Cáo kình với tôi à?”

Cô dùng cùi trỏ chạm nhẹ vào Ninh Tây Cố.

Ninh Tây Cố nhìn chằm chằm con đường đen kịt ở phía trước, không quay đầu, hai tay nắm chặt tay lái, nói: “Chị nói ở trước mặt người ngoài không thể để lộ quan hệ người yêu của chúng ta, nhưng trước mặt bạn trai cũ của chị cũng phải như vậy sao? Hơn nữa anh ta cũng nhìn ra rồi, chị còn không chịu thừa nhận.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh yếu ớt trả lời lấy lệ: “Cậu còn nhỏ, cậu không hiểu. Xã giao của người trưởng thành rất phức tạp... Có một số việc không cần nói rõ ra.”

“Đừng tức giận nữa, tôi đau đầu lại buồn nôn, đưa tôi về nhà trước đi.”

Ninh Tây Cố tức giận nói: “... Vậy tôi đợi ngày mai chị tỉnh rượu rồi lại nói với chị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh bắt đầu vờ ngủ: “Ừ ừ.”

Sau khi đến nhà, cô không muốn đi bộ, vẫn là Ninh Tây Cố chịu mệt chịu nhọc như một chú bò vàng cồng cô lên lầu, đưa cô về nhà trước. Cô đi thay quần áo ngủ, đang thay đồ thì ngủ thiếp đi luôn. Ninh Tây Cố đã lấy nước nóng, đánh thức cô dậy tháo trang sức và rửa mặt.

Bình thường Nhạc Quỳnh Quỳnh còn chăm sóc da trước khi ngủ, giờ cái gì cũng chẳng muốn làm. Cô đắp một miếng mặt nạ lên mặt, nói với Ninh Tây Cố: “Đợi thêm mười lăm phút nữa cậu giúp tôi lấy mặt nạ xuống, sau đó dùng khăn mặt lau mặt giúp tôi.”

Nói xong, cô không quan tâm đến gì nữa nằm ngáy o o.

Ngủ thật rồi sao? Mới vài giây mà đã ngủ rồi?

Ninh Tây Cố cười khế một tiếng.

Ninh Tây Cố ngồi bên cạnh giường, nhìn khuôn mặt đang ngủ không phòng bị chút nào của cô ở một khoảng cách gần, trong lòng vừa mềm mại vừa tức giận. Sao lại có một người con gái tùy hứng làm bậy như này cơ chứ?

Cậu tức thì tức, nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo lời nói của Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Cậu thậm chí bắt đầu hoài nghi bản thân có phải quá mức tự cho là đúng hay không. Cậu tưởng rằng Nhạc Quỳnh Quỳnh đã bắt đầu rung động rồi, nhưng nếu cẩn thận quan sát, dường như đây chỉ là ảo giác của cậu.

Nói không chừng Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy sự miễn phí của cậu vô cùng có lời, vừa có thể làm trợ lý, vừa có thể làm cơm, làm việc nhà, lại còn có thể chơi cùng cô, hơn nữa hai mươi tư giờ đều chờ cơ hội nói chuyện phiếm cùng cô... Cậu vốn dĩ là thiếu gia mười ngón tay không dính nước lạnh, sao bất tri bất giác lại biến thành như này rồi?

Chính vì để phối hợp với cô nàng gốc nghệch và vụng về này, cậu cũng phải kéo thấp chỉ số thông minh và hành vi của mình xuống. Chờ đến khi hoàn hồn lại, dường như cậu đã không quay lại được nữa rồi.

Có lúc cậu cảm thấy mình cách Nhạc Quỳnh Quỳnh rất gần, giống như chỉ cần cậu khẽ vươn tay là có thể ôm người vào trong lòng.

Ví dụ như hiện tại, Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không đề phòng cậu, đã uống rượu say lại còn cứ như vậy nằm trước mặt cậu, cũng không sợ bản thân bị tập kích! Thật sự xem cậu là một chính nhân quân tử sao?

Ninh Tây Cố không vui mà nghĩ như vậy, nhẹ nhàng đắp chăn cho Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn đang nằm mơ, cô trở mình, chẹp chẹp miệng. Chắc là một giấc mơ đẹp, cô cười hì hì nói mơ: “Có tiền... Mua... Mua hết...”

Ngay cả nằm mơ cũng nghĩ đến việc đếm tiền, tiêu tiền sao? Đây rốt cuộc là một người phụ nữ dung tục ham giàu đến cỡ nào chứ?

Ninh Tây Cố cảm thấy thật buồn cười, không nhịn được liền đưa tay nhéo nhẹ gương mặt cô. Cậu không dùng lực, mặt của cô vừa mềm vừa mịn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không phát hiện ra.

Lúc này, điện thoại của Ninh Tây Cố đột nhiên rung lên, cậu nhìn thử, có cuộc gọi tới.

Trên màn hình hiển thị: Bố.

Ninh Tây Cố đứng lên khỏi thảm, rời khỏi phòng ngủ của Nhạc Quỳnh Quỳnh, cẩn thận đóng cửa phòng thật kỹ giúp cô, đi xa một đoạn mới nhận điện thoại: “Alo? Bố. Có chuyện gì sao ạ?”

Hai bố con cậu chính là kiểu quan hệ lạnh nhạt, không có chuyện gấp rút thì sẽ không gọi điện.

Bố Ninh trầm mặc chốc lát, tựa như đang cân nhắc, rồi mới mở miệng nói: “Gần đây con tiêu tiền hơi quá...”

Trong lòng Ninh Tây Cố lộ bộ, nói: “Cũng bình thường mà. Tiền con tiêu đều là tiền con tự tiết kiệm.”

Lời này vừa nói ra.

Cậu không khỏi nghĩ đến ánh mắt nhìn mình của Giang Diệp Sơn hôm nay, tựa như đang nói: Bạn nhỏ, cậu vẫn đang tiêu tiền tiêu vật bố mẹ cho à? Dùng tiền tiêu vật đi bao nuôi người lớn sao?

Làm cho cậu có một cảm giác xấu hổ. Cậu vẫn luôn muốn lớn lên nhanh một chút, nhưng chưa bao giờ cảm thấy vội vàng như khoảnh khắc đó.

Bố Ninh mang theo vài phần lo âu: “Có thể quen bạn gái, nhưng bởi vì con không có kinh nghiệm, rất dễ bị lừa, vẫn nên cẩn thận một chút mới được.”

“Bố nghe quản gia nói con còn lấy đi vài món trang sức mà bố tặng mẹ con. Là đem đi tặng cô gái kia sao? Bố cảm thấy bạn gái của con bây giờ dùng không nổi mấy món quý giá như vậy đâu.”

“Là cô ta chủ động đòi hỏi con phải không?”

Ninh Tây Cố nhạy bén bắt được ý xem thường của bố đối với Nhạc Quỳnh Quỳnh, khiến cho cậu cảm thấy không thoải mái, tựa như bị kim đâm vào lòng.

Ninh Tây Cố phủ nhận, có chút kích động mà nói: “Không phải, cô ấy chưa bao giờ đòi hỏi con, cô ấy cũng không muốn.”

“Cô ấy là cô gái rất tốt, bố không cần đoán mò đoán non là cô ấy có ý đồ xấu đâu.”

Ngược lại lại phản tác dụng.

Ninh Tây Cố nghe ra giọng nói của bố Ninh càng không ổn, cậu tựa như hôn quân bị gian phi che mờ mắt.

Bố Ninh nói: “Con lớn như thế này rồi, tình cảm riêng tư của con bố quả thật cũng không tiện xen vào. Nhưng con dù sao cũng là người thừa kế của nhà chúng ta, con nên biết người cùng con yêu đương, thậm chí cùng con kết hôn sẽ có lợi ích lớn tới thế nào. Có rất nhiều cô gái xinh đẹp đều rất biết ngụy trang, thực ra chỉ là vì tiền của con mà thôi.”

“Con bây giờ đang vui vẻ, lời nói của bố hy vọng con có thể nghe vào một nửa.”

“Yêu đương cũng được thôi, con tự mình chú ý việc tiêu tiền một chút. Bây giờ chưa tiêu được bao nhiêu, cứ coi như con tìm vui vẻ, nhưng đừng làm chuyện ngu ngốc. Con phải tỉnh táo lại, cẩn thận suy nghĩ, người này rốt cuộc có xứng với con hay không.”

“Sau này khi đi tiệc hay các trường hợp chính thức khác, con có dám mang cô ta bên cạnh, kêu gọi tự hào mà giới thiệu cô ta với người khác hay không.”

Ninh Tây Cố trả lời ngắn gọn: “Con biết rồi.”

Bố Ninh nói: “Ngủ sớm đi. Ngủ ngon.”

Ninh Tây Cố trả lời cho có lệ: “Bố ngủ ngon.”

Nói xong.

Cúp điện thoại.

Ninh Tây Cố ngậy ngốc nhìn màn hình cho đến khi ánh sáng tắt đi, màn hình đã khóa màu đen phản chiếu gương mặt cậu.

Cậu nhìn gương mặt của mình một chút, nghĩ thầm: Trông mình không giống một đứa trẻ nữa, mình đã trưởng thành rồi.

Có vài lần, cậu xúc động muốn nói gia thế của mình cho Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, cũng không phải là muốn giả nghèo để thử dò xét Nhạc Quỳnh Quỳnh, cậu cũng không cố ý giả nghèo đâu nhỉ? Ngay từ đầu đều là Nhạc Quỳnh Quỳnh tự hiểu lầm mà thôi, cậu cảm thấy có thể nói cũng có thể không nói. Nhưng đến hiện tại, cậu muốn biết nếu như cậu chính là cậu, một sinh viên nghèo mười chín tuổi, hai bàn tay trắng, Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn sẽ thích cậu sao?

Lại là một đêm khó ngủ.

Ninh Tây Cố dậy sớm. Vốn dĩ buổi sáng có tiết học, cậu nhờ bạn cùng phòng điếm danh hộ, trốn học tiết thứ nhất để đợi Nhạc Quỳnh Quỳnh rời giường.

Khi Nhạc Quỳnh Quỳnh gãi bụng đi ra khỏi phòng ngủ, vừa liếc mắt đã nhìn thấy Ninh Tây Cố cau mày ngồi ở phòng khách. Cảnh tượng có hơi buồn cười, cô bật cười: “Mới sáng sớm cậu làm gì vậy? ... Không đúng, sao tôi nhớ là sáng nay cậu có tiết học mà nhỉ?”

Ninh Tây Cố đứng lên, mặt hướng về phía cô: “Tôi muốn nói chuyện tối hôm qua với chị, chị còn nhớ không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đi chân trần, tự mình rót nước, mở máy cà phê rồi pha cà phê, vừa làm vừa nói: “Không nhớ nữa rồi, cậu nói xem.” Đây là nói dối không chớp mắt, kỳ thực cô đều nhớ rõ.

Ninh Tây Cố đành nhắc lại một lần: “Vì sao ở trước mặt bạn trai cũ chị không thừa nhận em là bạn trai chị? Chẳng lẽ em vô dụng lắm

sao? Dù thế nào em cũng trẻ tuổi, anh tuổi, dịu dàng sẵn sàng hơn anh ta mà phải không?...”

Ninh Tây Cố nói một tràng tựa như viết tiểu luận.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghe vào tai nọ rồi lại ra khỏi tai kia, dáng vẻ hoàn toàn không để bụng.

Ninh Tây Cố lạnh giọng hỏi: “Chị có đang nghe không vậy?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngẩng đầu nhìn cậu một hồi, giống như là nhớ tới cái gì đó, cô hồn nhiên tùy hứng nói: “Vừa nãy tôi muốn tặng cậu một nụ hôn chào buổi sáng, cậu tức giận như thế này, vậy chắc là không muốn hôn rồi ha?”

Ninh Tây Cố: “...”

Người phụ nữ này cũng thật quá đáng.

Sắc mặt Ninh Tây Cố càng thối, cậu càng tức giận hơn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh như là không phát hiện cậu tức giận, vẻ mặt vô tội hỏi: “Hôn không?”

Ninh Tây Cố lạnh mặt, tức giận đáp: “Hôn.”

Vừa dứt lời, cậu đã hôn nhẹ lên bờ môi Nhạc Quỳnh Quỳnh cực nhanh, không hề há giận chút nào.

Chương 50

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Azure

Beta: Lam

Gần đây Ninh Tây Cố đều đi học cả ngày ở trường, làm bài tập, chơi bóng, còn bỏ ra vài ngày trống để đến căn phòng gần trường luyện làm bánh. Cậu tìm thấy nhiều bài hướng dẫn trên mạng, tổng hợp lại kinh nghiệm, nếu làm không quá tệ thì ngày hôm sau sẽ mang nó cho các bạn cùng lớp ăn.

Cậu cảm thấy chiếc bánh hôm nay mình làm có vẻ rất ngon, nhìn lớp kem trắng như tuyết được trang trí bằng những trái dâu tây chín đỏ tươi. Cậu dự định sẽ làm một chiếc bánh bông lan dâu tây kem tươi vị nguyên bản nhất, hình dạng cũng rất đẹp mắt. Cậu dám cam đoan rằng Nhạc Quỳnh Quỳnh nhất định sẽ rất thích.

Nhưng mà cái bánh ngày hôm nay cứ mang cho bọn bạn cùng phòng ăn đi.

Ninh Tây Cố nghĩ như vậy, cẩn thận lấy hộp giấy gói bánh bông lan lại, đi về hướng trường học.

Đi được nửa đường.

Bỗng nhìn thấy một người ngoài dự liệu, giống như chướng ngại vật cản trở con đường đi về phía trước của cậu vậy.

Ninh Tây Cố vờ như không nhìn thấy, muốn đi thẳng qua anh ta, nhưng lại bị Giang Diệp Sơn gọi lại: “Tuổi còn nhỏ mà mắt lại không tốt lắm nhỉ, bạn học Ninh.”

Lúc này Ninh Tây Cố mới dừng bước, không kiên nhẫn quay người lại, lạnh lùng nhìn anh ta: “Chào chú Giang.”

Giang Diệp Sơn vốn đang hút thuốc, anh ta rít một hơi thật sâu rồi thở ra một đám khói lớn từ mũi. Bọn họ đứng cách nhau chừng hai đến ba bước, không xộc vào mặt Ninh Tây Cố nhưng vẫn sặc mùi. Giang Diệp Sơn ném điếu thuốc xuống đất, giẫm nát nó.

Ninh Tây Cố cúi đầu nhìn xuống, trong lòng nghĩ, đợi chút nữa tôi sẽ chụp một bức ảnh mách Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Giang Diệp Sơn hỏi: “Bạn nhỏ này, cậu đang theo đuổi Nhạc Quỳnh Quỳnh à?”

Ninh Tây Cố không ý kiến, chỉ hỏi: “Có sao không?”

Giang Diệp Sơn như đã hiểu ra, gật đầu một cái: “Cũng chả có chuyện gì, chỉ là đi ngang qua thôi.”

Lời nói của anh ta cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, giống như thể đang thảo luận với cậu một cách thân thiện, không có bất kỳ sự xúc phạm nào.

“Lần trước tôi không để ý. Sau khi về, tôi mới nhớ ra, cậu là người con trai mà cô ấy bỏ tiền ra thuê đóng giả làm bạn trai của cô ấy, đúng không?”

Gương mặt Ninh Tây Cố vẫn không có biểu cảm gì, nhưng ánh mắt lại trở nên lạnh lùng hơn.

Làm sao Giang Diệp Sơn biết được? Là Nhạc Quỳnh Quỳnh nói với anh ta à? Cậu vốn cho rằng đây là bí mật giữa hai người, không ngờ lại có người thứ ba biết chuyện... Không, dựa vào hiểu biết của cậu về Nhạc Quỳnh Quỳnh, Nhạc Quỳnh Quỳnh không thể nói cho Giang Diệp Sơn biết được.

Đây chỉ là một thoáng suy nghĩ trong đầu của cậu, trên thực tế gần như cậu ngay lập tức trả lời câu hỏi này, hơi nhíu mày, nói dối không chớp mắt: “Lần đó tôi đi cùng Nhạc Quỳnh Quỳnh đến bữa tiệc với tư cách là một người bạn.”

Giang Diệp Sơn ha ha hai tiếng, trong lòng nghĩ thực sự là một con cáo nhỏ, không thể nhìn ra bất kỳ khuyết điểm nào.

Ninh Tây Cố chỉ mỉm cười lễ phép, thầm nói, đúng là một tên khốn nạn, nham hiểm và xảo quyệt, lại tràn đầy kiêu ngạo.

Ánh mắt của cả hai lặng lẽ giao chiến giữa không trung.

Ninh Tây Cố không lùi bước.

Ninh Tây Cố liếc nhìn đồng hồ đeo tay nói: “Xin lỗi, tôi phải về lớp rồi, tạm biệt chú.”

Nói xong, cậu không hề nể mặt mà trực tiếp quay người bước đi.

Giang Diệp Sơn nhìn chằm chằm bóng lưng cậu một lúc, lại cảm thấy yên tâm hơn, nghĩ: Xem ra, cậu thanh niên này vẫn còn đang trong giai đoạn mập mờ với Nhạc Quỳnh Quỳnh. Cừu Tuấn tốn nửa năm còn chưa cura đở được Nhạc Quỳnh Quỳnh, nhưng cũng đã gặp được bố mẹ rồi. Cậu nhóc này quen biết Lạc Quỳnh Quỳnh chưa được bao lâu, tuyệt đối không có khả năng, có khi còn chưa phải là bạn trai. Chỉ là một đứa trẻ còn đang đi học mà thôi, không phải sợ.

Nghĩ thì nghĩ như vậy nhưng trong lòng anh ta cứ cảm thấy bất an đến khó hiểu. Cậu Ninh Tây Cố này đột nhiên xuất hiện, hơn nữa ngoại hình cũng không phải là kiểu mà Nhạc Quỳnh Quỳnh yêu thích.

Ninh Tây Cố cũng không giấu Nhạc Quỳnh Quỳnh

Cậu quay về ký túc, sau khi đặt bánh ga tô xuống thì để mặc đám bạn cùng phòng ăn bánh, còn mình chạy ra ban công gọi điện cho Nhạc Quỳnh Quỳnh, trực tiếp kể chuyện của Giang Diệp Sơn cho cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghe rồi bật cười: “Tôi không nói cho anh ta biết chuyện của cậu. Hôm Giáng sinh tôi đăng ảnh trên vòng bạn bè, anh ta đã tìm thẳng tôi hỏi có phải tôi bỏ tiền ra thuê người mẫu nam nào không, tôi không thừa nhận, cậu thừa nhận rồi hả? Cậu không ngốc thế đâu nhỉ?”

Ninh Tây Cố nói: “Em không ngốc mà.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói như đang khen thưởng cậu: “Vậy thì tốt, tôi biết cậu giỏi lừa người khác mà, anh ta nhất định không nhìn ra đâu, hahaha.”

Nào có ai khen người khác biết lừa người chứ? Ninh Tây Cố thực sự hạn hán lời, nhưng cũng bật cười theo.

Nhạc Quỳnh Quỳnh phân tích cực kỳ đầu ra đấy: “Cậu đừng quan tâm anh ta làm gì, cũng không cần sợ anh ta. Con người anh ta tự luyện chết đi được, lúc nào cũng cảm thấy tôi không quên được anh ta, sau đó lại ỷ mình có tí tiền mà đòi bắt nạt người khác. Có lẽ là anh ta muốn khoe với cậu là mình có tiền đấy.”

“Không cần tự ti nhé, chị đây thích cậu là thích mặt cậu đấy. Cậu vừa đẹp trai vừa trẻ hơn anh ta, căn bản không cần lo lắng.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói lời này tuy có chút thô tục nhưng rất có lý, có điều cô nói cứ như cậu là một tên công tử bột vô dụng vậy. Ninh Tây Cố tức giận nói: “Vậy ngoài mặt ra thì em không còn ưu điểm nào khác à? Lần nào chị cũng chỉ nói mặt em không thôi.”

“Ồ.” Nhạc Quỳnh Quỳnh hơi đơ ra rồi nói: “... Dáng người của cậu cũng đẹp lắm.”

Ninh Tây Cố thực sự bị chọc cười, lại hỏi: “Ngoài vẻ ngoài của em ra thì sao? Em còn dạy chị tiếng Pháp, còn lau nhà nấu cơm cho chị, chị bệnh rồi em còn rót trà dâng nước, không thể khen tính cách của em rất có sức hấp dẫn à?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh dỗi cậu tựa như dỗi một con cún con đang nổi nóng: “Được, được, được, cậu dịu dàng sẵn sóc, hiểu ý người khác lại còn chịu mệt chịu nhọc, cậu còn không ném đầu thuốc lung tung! Vừa vặn mình vừa lễ phép! Tốt hơn bọn họ nhiều lắm luôn!”

Ninh Tây Cố: “Giọng điệu của chị cứ như em đang ép chị nói ấy, cũng chẳng phải lời thật lòng của chị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngọt ngào nói: “Nào có đâu, đây chắc chắn là lời nói thật lòng của tôi mà. Tôi phải khách quan khẳng định hiệu quả làm việc của cậu đó nha.”

Ở đằng kia bạn cùng phòng bắt đầu thúc giục cậu: “Ninh Tây Cố, cậu vẫn còn mê đắm phú bà đó sao? Còn mười phút nữa là vào lớp rồi, cậu còn không nhanh lên?”

Ninh Tây Cố đáp: “Các cậu đi trước đi, giúp tôi chiếm một chỗ.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghe thấy thế thì thúc giục: “Mau lên lớp đi.”

Ninh Tây Cố mới miễn cưỡng cúp điện thoại, không hiểu sao trò chuyện với Nhạc Quỳnh Quỳnh lại thú vị đến vậy. Hình như họ cũng chẳng nói điều gì có ý nghĩa, nhưng mỗi lần nói chuyện đều không muốn dừng lại. Đều là Nhạc Quỳnh Quỳnh ngắt cuộc gọi trước, lúc nào cậu cũng quên mất phải kết thúc.

Ninh Tây Cố cầm sách, vội vàng chạy đến lớp học.

Phòng học lớn đã bị lấp gần hết, cậu ngồi ở hàng thứ ba từ dưới lên, ngay chính giữa.

Không lâu sau khi ngồi xuống, tiếng chuông báo vào lớp vang lên, một cô gái chạy chậm vào lớp. Cô ấy nhanh mắt nhìn quanh lớp một vòng rồi ngồi xuống bên cạnh Ninh Tây Cố.

Ninh Tây Cố biết cô gái này, hình như là họ Diệp. Cô ấy đã từng làm việc cùng cậu trong hội sinh viên trước đây, tên cô ấy cụ thể là gì

cậu cũng quên mất rồi, chỉ nhớ biệt danh là “Diệp Tử”.

Thỉnh thoảng cũng gặp nhau ở trên lớp, nhưng chưa bao giờ ngồi gần như vậy.

Ninh Tây Cố mở sách bắt đầu nghe giảng, nghe thấy tiếng động lật túi của cô gái bên cạnh, một lúc sau ống tay áo của cậu bị ai đó kéo kéo.

Ninh Tây Cố quay đầu, nghi ngờ nhìn sang bên cạnh, ánh mắt lạnh lùng có thể làm người ta đông cứng. Không phải cậu cố ý làm như thế, ánh mắt của cậu lúc nào cũng vậy khi không có hứng thú và cảm thấy cái gì đó phiền phức, thậm chí ngay cả việc mở miệng hỏi “Cậu có việc gì à?” cũng không cần thiết.

Cô gái dường như không hề để ý tới sự lạnh lùng đó, hỏi: “Mình quên mang theo sách rồi, cậu có thể cho mình xem cùng được không?”

Cô ấy yếu ớt đến đáng thương nhìn Ninh Tây Cố, cô gái vốn đã rất xinh đẹp, vô cùng động lòng người. Nam sinh bên trái Ninh Tây Cố chú ý đến nhất cử nhất động của bọn họ, liếc mắt nhìn mấy cái thôi cũng cảm thấy mềm lòng.

Ninh Tây Cố lạnh lùng hỏi: “Cậu đến để học mà lại không mang sách?”

Nữ sinh: “... Ra ngoài hơi vội.”

Còn ngốc hơn cả Nhạc Quỳnh Quỳnh, Ninh Tây Cố nghĩ. Bình thường Nhạc Quỳnh Quỳnh hay bị mất này mất kia, nhưng lúc quan trọng thì không bao giờ đánh rơi thứ gì.

Có người khác làm nèn như vậy, cậu càng cảm thấy Lạc Quỳnh Quỳnh thật trọng và rất thực tế.

Ninh Tây Cố không muốn xem chung giáo trình với nữ sinh này.

Cậu liếc mắt sang bên trái, hỏi: “Cậu ấy nói không mang theo giáo trình. Các cậu ai có thể cho cậu ấy mượn?”

Lục Nguyên, người đang ngồi ngay bên trái đổi vị trí với cậu.

Lục Nguyên cười ngốc nghếch nói với nữ sinh: “Này, cho cậu mượn giáo trình của mình đây, chúng ta cùng xem đi.”

Nữ sinh đảo mắt nhìn sang phía Ninh Tây Cố, Ninh Tây Cố còn không thèm quay đầu lại.

Cùng lúc đó, một người bạn cùng phòng khác nhỏ giọng nói với cậu: “Cậu là trực nam đấy à? Đó là hoa khôi của khoa chúng ta Diệp Tâm Nhụy đấy.”

Ninh Tây Cố không có hứng thú: “Ồ.”

Một âm tiết ngắn ngủi đã chặn lại lời nói của người kia.

Ninh Tây Cố nghiêm túc nói: “Bây giờ không nói chuyện nữa. Vào lớp rồi, tôi muốn tập trung nghe giảng.”

Cậu vốn đã không có đủ thời gian, sao có thể làm việc riêng trong lớp học được? Sau giờ học buổi chiều, cậu còn hẹn bạn đi tập bóng nữa.

Kết quả là cậu lại gặp lại Diệp Tâm Nhụy ở sân vận động trong nhà. Cô ta ngồi ở khu khán giả, còn dùng điện thoại di động của mình chụp cậu nữa.

Ngay cả người đàn độn như Ninh Tây Cố cũng nhận thấy có điều gì đó không ổn. Cậu nhớ lại kỹ năng ngăn chặn sự giám sát mà một vệ sĩ của cậu đã dạy trước đây. Dù cậu cho rằng không có ai ở trường biết được gia cảnh của mình, nhưng cậu vẫn rất khiêm tốn và kín đáo.

Sau khi Ninh Tây Cố tập luyện xong, cậu ngồi trên ghế nghỉ và lau mồ hôi.

Lúc này, Diệp Tâm Nhụy đi tới trước mặt cậu, đưa cho cậu một chai nước, đỏ mặt nói: “Cho cậu này.”

Lời còn chưa dứt.

Các đồng đội đều đang tạo ra những tiếng ồn vô cùng kỳ cục.

Ninh Tây Cố ngẩng đầu lên giữa tiếng gầm thét, cậu lạnh như băng, trong nháy mắt tỏa ra bầu không khí từ chối người khác từ nghìn dặm. Cậu không nói lời nào, làm con gái nhà người ta sợ đến đỏ ửng cả mặt, lắp bắp: “Xin, xin lỗi.”

Đồng đội đều ngậm ngùi nói: “Tiểu Ninh, con gái người ta chỉ đưa cho cậu chai nước thôi mà, cậu làm gì mà hung dữ quá vậy?”

“Nhìn xem, hung dữ làm người ta khóc luôn rồi.”

Ninh Tây Cố không kiên nhẫn nói: “Tôi cũng không thiếu nước. Tại sao phải uống nước của người khác.”

Diệp Tâm Nhụy giống như không thể chịu được sự sỉ nhục đó, rời đi với khuôn mặt đỏ bừng.

Đợi sau khi cô ta đi rồi, đồng đội mới trêu chọc cậu: “Đào hoa nhiều thế nhỉ, Tiểu Ninh.”

Ninh Tây Cố giữ thân như ngọc nói: “Đừng lấy tôi ra làm trò đùa, tôi có bạn gái rồi.”

Đánh bóng xong, có người nói rằng cậu ấy sẽ bỏ tiền mời mọi người cùng uống rượu, Ninh Tây Cố bất đắc dĩ cũng phải đi cho đủ sĩ số.

Ở quán rượu.

Ngay lúc Ninh Tây Cố vừa đi ra khỏi nhà vệ sinh, một người phụ nữ ăn mặc hở hang, có thân hình nóng bỏng nhào vào vòng tay cậu, ôm lấy nửa người cậu, mang theo mùi rượu bò trên người cậu, lời nói gần như rất rõ ràng: “Xin lỗi, tôi uống nhiều quá, tôi rất khó chịu... Anh đẹp trai này, anh có thể đưa em về khách sạn được không?”

Mặt Ninh Tây Cố đen lại.

Chương 51

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Trúc

Beta: Yam

Sự chênh lệch sức mạnh giữa một người phụ nữ và một người đàn ông trưởng thành rất rõ ràng, nếu người đàn ông đó không có lòng thương hương tiếc ngọc thì rất khó có thể tóm được.

Ninh Tây Cố trực tiếp kéo cô ta ra, thân hình cậu cao lớn lại chơi thể thao nên nhiều sức lực, xách cô ta chẳng nặng hơn xách gà con là bao. Người phụ nữ bị cậu túm lấy cổ áo từ phía sau giống như bị nắm lấy cổ, trông cô ta mất thể diện vô cùng, biên độ động tác không lớn song mang tính nhục nhã rất mạnh, làm mặt cô ta đỏ như rỉ máu.

Cô ta nũng nịu oán trách: “Cậu làm gì vậy?”

Ninh Tây Cố liếc đám bạn học nam lâu hơn một chút, không ôm hy vọng mà thu hồi ánh mắt.

Cậu mang cô ta đi về phía quầy bar, nơi có ba người phụ nữ lạ trông tử tế đang tụ tập, rồi nói: “Xin chào, có vẻ chị gái này một mình uống say, cảm thấy không thoải mái, vừa rồi có tìm tôi nhờ giúp đỡ. Nhưng tôi là đàn ông nên không tiện lắm, phiền các chị đưa chị ta đến khách sạn được không? Tôi sẽ trả tiền taxi.”

Đối phương hơi sững sốt nhưng vẫn đồng ý: “À, được thôi.”

Lúc này bạn học cũng nhận ra cậu đang tụ tập với vài người phụ nữ.

Ninh Tây Cố tự mình đi tận đến bên lề đường tiễn họ lên xe.

Cô ta kéo tay cậu lại: “Cảm ơn anh đẹp trai, tôi có thể thêm Wechat của cậu được không?”

Ninh Tây Cố không buồn nói lời nào, trực tiếp ấn đầu nhét cô ta vào trong xe, không coi đối phương là mỹ nữ mà đối đãi cẩn thận từng li từng tí chút nào.

Xe taxi vừa lái đi, đám bạn học quan sát cách đó không xa bước tới nói chuyện với cậu, ánh mắt vẫn lưu luyến nhìn theo hướng xe rời đi, vỗ vai cậu: “Vận đào hoa của Tiểu Ninh hôm nay tốt quá đi ha? Buổi sáng là hoa khôi học đường thanh thuần, ban đêm là chị gái nóng bỏng, nào, nào, cho tao sờ vài cái dính chút vận đào hoa nào.”

“Chị ta nhìn trúng mặt tao, được chưa?”

“Mày là đồ thẳng như thép, mỹ nữ hàng khủng vậy mà mày cũng không thèm? Tốt xấu gì cũng xin số điện thoại chứ, ngực kia, eo kia... Chậc chậc.”

Ninh Tây Cố vẫn nói câu nói kia: “Tao có bạn gái rồi.”

Bạn học nọ nhún vai, thờ ơ nói: “Liên quan gì tới việc có bạn gái rồi chứ.”

Ninh Tây Cố nhíu mày, cậu cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, sau đó rất khẳng định mà bổ sung: “Bạn gái tao xinh hơn chị ta nhiều.”

Không nói đến những chuyện khác.

Chỉ riêng làn da của Nhạc Quỳnh Quỳnh, trong mắt cậu đã không chê vào đâu được rồi.

Một bạn học khác nói: “Thấy mày luôn nhắc đến bạn gái nhưng tao chưa gặp cô ấy bao giờ, cô ấy có xinh đẹp thật không? Qua miệng mày thì có vẻ hoàn mỹ, không ai sánh nổi, sẽ không phải là người giả do mày tưởng tượng ra chứ?”

“Đương nhiên là người thật”. Ninh Tây Cố nói đến đây chợt nghẹn lại, cho dù là thật, cậu cũng không thể nói cho mọi người được, chị đâu có cho cậu danh phận gì, đành nói: “Sau này chúng mày sẽ biết.”

Nhưng dường như vận đào hoa xui xẻo của Ninh Tây Cố vẫn chưa kết thúc, nữ diễn viên phụ được thêm vào đoàn làm phim trước đó đã chủ động tìm cậu thả thính, bạn nữ cùng tham gia hội học sinh cũng tỏ tình với cậu, càng ngày càng kỳ quái, có người còn muốn hẹn cậu 419*, ra giá rất cao, đối phương cũng là mỹ nữ.

(*419 = for one night: tình một đêm)

Cái vận đào hoa chó má gì đây? Cậu lười để ý, gặp ai là block người ấy, vô cùng kiệm lời.

Ninh Tây Cố không giấu diếm Nhạc Quỳnh Quỳnh, lúc sau đã nói toàn bộ cho cô biết.

Nhạc Quỳnh Quỳnh tràn đầy phấn khởi: “Người đẹp sao? Rất đẹp hả? Có ảnh chụp không cho tôi xem chút?”

Ninh Tây Cố sắp bị cô chọc tức chết: “Chị còn đòi xem? Tôi chặn họ rồi, không có hình hiếc gì hết. Tôi lưu hình họ làm gì?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh rất thất vọng: “Cũng đúng ha. Mà có phú bà bao cậu ngủ một đêm một vạn cậu cũng không động lòng sao?”

Ninh Tây Cố quá là bó tay với cô bạn gái rõ ràng là lớn tuổi hơn mình của cậu rồi: “Động lòng cái gì? Tôi cũng đâu có bán thân thật. Mà ý chị là sao? Giọng điệu này, giống như nếu là tôi thì chị rất động lòng vậy.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh tấm tắc lấy làm kỳ lạ: “Tôi chỉ đang nghĩ, hoá ra những phú bà khác muốn bao mấy cậu trai bao đều vung tiền hào phóng như vậy...”

Còi báo động trong lòng Ninh Tây Cố lớn dần, cậu vội vàng ngăn cản ý nghĩ loạn xạ của cô: “Chị làm gì? Chị muốn làm gì hả? Định học đòi người ta nuôi cậu trai bao sao? Chị lo tiết kiệm chút đi, có đi tìm khắp nơi cũng không kiếm được hàng đẹp xài tốt mà còn rẻ như tôi đâu! Chị tỉnh táo chút đi!”

Bị nói trúng tim đen, Nhạc Quỳnh Quỳnh chột dạ tăng hăng: “Không có nhá, cậu biết tôi keo kiệt bao nhiêu mà, không đời nào tôi bao thêm người thứ hai đâu, bao cậu đã phiền chết tôi rồi. Cậu cho rằng ai cũng như cậu, bỗng dưng chặn đường người khác rồi tự tiến cử mình sao? Lúc đó tôi còn nghĩ sao nam sinh bây giờ dễ dãi quá, không có lòng tự trọng, tuổi còn nhỏ mà không có chí tiến thủ, chỉ nghĩ đến việc bám váy phú bà.”

“Không phải vậy.” Ninh Tây Cố chẳng biết xấu hổ nói: “Tôi không có nghĩ đến chuyện bám váy phú bà gì cả, là tôi thấy chị xinh, vừa gặp đã yêu.”

Những lời nói dối nửa thật nửa giả như vậy nói nhiều rồi, Ninh Tây Cố hoàn toàn quên mất mục đích ban đầu của mình.

Nhạc Quỳnh Quỳnh tiếp nhận lời nói nịnh hót này.

Hai người trò chuyện hăng say tới hơn mười một giờ, Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Ký túc xá của các cậu không tắt đèn hả? Sao cậu còn gọi điện thoại vậy? Không ảnh hưởng đến giấc ngủ của bạn cùng phòng cậu chứ?”

Ninh Tây Cố nói: “Không đâu, bọn họ muốn thức đêm chơi game.”

Không nghe thấy âm thanh gì ở đầu dây bên kia, Nhạc Quỳnh Quỳnh lấy làm kỳ lạ.

Thế là hai người tiếp tục nói chuyện phiếm.

Thời gian chăm sóc da mỗi ngày trước khi ngủ của cô đều cùng Ninh Tây Cố nấu cháo điện thoại, chỉ chăm sóc da thôi thì rất chán,

nếu có người trò chuyện cùng thì thời gian sẽ trôi nhanh hơn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh bôi toàn thân mình thơm phức, tự sơn móng tay móng chân, nhìn thời gian sắp tới mười hai giờ, cô đang cố ý đợi đến giây đầu tiên của tuổi hai lăm, Ninh Tây Cố sẽ nói chúc mừng sinh nhật với mình.

Còn năm phút— — Ba phút— — Một phút— —

Đầu bên kia điện thoại Ninh Tây Cố đột nhiên không nói gì nữa, mạng bị lag mất mấy giây.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn điện thoại một chút, nhẹ giọng phàn nàn: “Mẹ nó, sẽ không khéo vậy chứ? Vậy cũng xui quá đi.”

Sau đó lại có mạng, mười hai giờ cũng đến.

Cô nghe tiếng thang máy mở ra “Đình” một tiếng ở đầu dây bên kia.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Cậu ở đâu vậy?”

Tiếng chuông cửa vang lên.

Tim Nhạc Quỳnh Quỳnh hẫng một nhịp, cô từ trên giường nhảy xuống cực nhanh, mang dép, chạy chậm chậm đến mở cửa, mừng rỡ không thôi.

Đập vào mắt là bó hoa hồng thật to, hoa hồng Bridal Piano có cánh trắng viền hồng. Ninh Tây Cố đứng ngoài cửa, cười một tiếng với cô: “Nhạc Mỹ Lệ, sinh nhật vui vẻ. Chúc chị tuổi mới càng ngày càng đẹp, càng ngày càng kiếm nhiều tiền.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười mà mắt cong cong: “Quê mùa quá! Nhưng chị đây rất thích!”

Cô ngẩng mặt lên.

Ninh Tây Cố khẽ hôn cô một cái, sau đó lùi lại một bước, ga lăng phóng khoáng nói: “Hôm nay tôi chỉ muốn tới đây làm người đầu tiên chúc mừng sinh nhật chị, chúc xong rồi giờ tôi về đây.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh thế mà lại có chút thất vọng: “Cậu phải đi lúc này à?... Không, không ở lại một chút sao?” Nói tới câu sau, lỗ tai cô đỏ bừng.

Bầu không khí vừa đúng lúc, gần đây hai người họ tới tới lui lui chỉ còn thiếu bước cuối cùng, hiện giờ cô được Ninh Tây Cố dỗ dành nên vui quá mức.

Trong ánh đèn hành lang mờ ảo nhập nhèm, trang phục của Ninh Tây Cố nhìn từ chính diện đẹp trai đến điên người. Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy bất kỳ người phụ nữ nào cũng sẽ bị hấp hồn khi thấy cậu lúc này, rõ ràng cậu ăn mặc rất tỉ mỉ, áo sơ mi cài đến cúc trên cùng, cà vạt thắt ngay ngắn toát lên vẻ sạch sẽ nhưng đầy gợi cảm.

Cậu là chàng thiếu niên nhiệt huyết sẽ bỏ hết thầy mà làm những chuyện hoang đường vì cô, cũng là một người đàn ông với lòng ngực rộng lớn và đôi tay mạnh mẽ vững vàng bảo vệ cô.

Cô nghĩ, nếu như... Nếu như Ninh Tây Cố thật sự muốn ngủ lại, cô cũng không phải là không thể đồng ý.

Thậm chí, cô còn cân nhắc xem thừa dịp này có nên đẩy Ninh Tây Cố xuống luôn hay không.

Ninh Tây Cố kéo tay cô lại, nhìn chăm chăm cô thật lâu, đáy mắt đong đầy niềm yêu thích, nhưng lại không hiểu phong tình nói: “Ngày mai tôi phải thi đấu rồi. Mai gặp nhé, chị phải tới đúng giờ đó.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh lại có chút mất mát, sao cún con đột nhiên lại dè dặt vậy chứ? Nhưng ga lăng vậy cũng tốt, cũng chính vì Ninh Tây Cố cư xử lễ độ nên cô mới để cậu từng bước từng bước tiếp cận mình.

Nhạc Quỳnh Quỳnh lưu luyến gật đầu: “Được rồi, trễ như vậy cậu đi đường cẩn thận nhé.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn theo Ninh Tây Cố.

Ninh Tây Cố quả thật là đi một bước quay đầu lại ba lần, cậu vừa cười, cô cũng đỏ mặt tim đập cười theo.

Sau khi thấy Ninh Tây Cố vào trong thang máy cô mới đóng cửa lại, xoay lưng dựa vào cửa, tay cầm hoa, cúi đầu xuống nghĩ.

Mùi thơm nhàn nhạt.

Ninh Tây Cố ngây thơ đáng yêu như vậy khiến Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy tự trách.

Cô giống như một người phụ nữ cặn bã, có cậu bạn trai ngoan ngoãn vậy mà lại không chịu thừa nhận cậu với bên ngoài.

Ninh Tây Cố thật sự không thể công khai như vậy sao? Thực tế thì cũng không phải...

Nhạc Quỳnh Quỳnh ôm nỗi niềm áy náy lên giường đi ngủ.

Mặc dù rất áy náy, trước khi ngủ cô còn nhớ lại gương mặt anh tuấn của Ninh Tây Cố rồi thở dài, nhưng vẫn thiếp đi chỉ trong vài giây, ngủ rất say.

Sáng ngày hôm sau.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đi làm như thường lệ, buổi sáng cô định đi làm nửa ngày, buổi chiều đi xem Ninh Tây Cố thi đấu.

Vừa đến công ty, nhân viên ai ai gặp cô cũng chúc mừng sinh nhật. Nhân viên trong công ty cô không nhiều, sinh nhật của mỗi người đều ghi nhớ, tới ngày đó cô sẽ dẫn đầu tổ chức một buổi sinh nhật đơn giản.

Mà cô là một bà chủ tốt bụng, đương nhiên thu được một bàn toàn là quà.

Giữa trưa công ty cắt một cái bánh gatô lớn thành từng phần, mỗi người mỗi miếng.

Cơm nước xong xuôi, Nhạc Quỳnh Quỳnh nhờ người khác hỗ trợ mang quà lớn quà nhỏ chất đầy cốp xe phía sau, sau đó thay quần áo ở trên xe, một mình lái đến trường đại học Z.

Đỗ xe bên đường xong, Nhạc Quỳnh Quỳnh không xuống xe ngay. Cô lấy gương ra soi mặt mình, xác nhận lớp trang điểm nhạt hôm nay của mình không có gì sai, nhưng vẫn cảm thấy lộng lẫy quá, không được thanh thuần. Quần áo cô cũng chọn tới chọn lui, cuối cùng vẫn chọn váy liền thân nhẹ nhàng.

Được rồi, được rồi, hòm hòm là được rồi.

Không hiểu tại sao lại thấy hơi căng thẳng, Nhạc Quỳnh Quỳnh hít sâu một hơi rồi mở cửa xuống xe.

Đoạn đường này không có cây che bóng, trời nắng hanh, cô bật dù ra, giơ lên, bước trên đôi giày cao gót tám phân hướng về phía sân vận động.

Hình như cô đến hơi trễ, cuộc thi đã bắt đầu rồi, khác với những gì cô dự kiến, trên khán đài chật ních người, đa phần là nữ sinh.

Nhạc Quỳnh Quỳnh tìm một chỗ trong góc ngồi xuống, sau đó tìm kiếm bóng dáng Ninh Tây Cố trên sân.

Ninh Tây Cố mặc quần áo thể thao chạy quanh sân, nam sinh khi vận động càng đẹp trai hơn, mồ hôi lấm tấm như đang phát sáng, đúng lúc này cậu phát một quả cực kì tốt, toàn trường dậy sóng reo hò.

Trong tiếng hoan hô âm ỉ, Ninh Tây Cố bỗng nhiên ngẩng đầu, liếc khán đài một cái đã nhìn thấy cô. Cậu nở nụ cười vô cùng xán lạn, ánh mắt sáng ngời như muốn nói: Tôi đánh giỏi không chị?

Đẹp trai quá.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy tim mình bị bắn trúng rồi.

Chương 52

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Hồng Anh

Beta: Yam

Tất nhiên Nhạc Quỳnh Quỳnh hiểu rõ Ninh Tây Cố là một chàng trai khôi ngô ưu tú, nhưng khi đến trường học, nhìn thấy Ninh Tây Cố đang ở cùng một chỗ với các bạn đồng trang lứa, cô mới đột nhiên nhận ra cậu tỏa sáng đến mức nào giữa những học sinh cùng tuổi.

Cô nghe thấy hai cô gái ngồi trước mặt mình đang bàn luận về Ninh Tây Cố: “Hình như nam khôi vừa nhìn về phía tụi mình đứng không? Còn cười với tụi mình nữa hả?”

“Đây là lần đầu tiên thấy cậu ấy cười đó, cậu ấy cười thật đẹp trai mà, không sụp đổ hình tượng một chút nào cả.”

Bình thường ở trong trường Ninh Tây Cố đều không cười sao? Nhạc Quỳnh Quỳnh khó hiểu suy nghĩ. Theo như lời của bọn họ, hình như Ninh Tây Cố rất âm trầm lạnh lùng, nhưng đâu có như vậy đâu nhỉ?

Rõ ràng Ninh Tây Cố ở trước mặt cô lúc nào cũng cười cả, tức giận cũng cười, bất lực cũng cười, thoải mái cũng cười, đủ kiểu cười khác nhau.

Vậy có lẽ... Ở trường, Ninh Tây Cố có gánh nặng nam khôi? Nên mới giả vờ như thế chẳng?

Nhạc Quỳnh Quỳnh tiếp tục xem bóng.

Thật ra bản thân cô cũng không hiểu quá rõ về quy tắc, nhưng vẫn hiểu thế nào thì được điểm. Cô nhìn thấy Ninh Tây Cố nháy lên thật

cao, hai tay vung về phía sau giống như một con đại bàng đang sải cánh, làm người khác cảm thấy cậu sẽ bay lên vậy.

Sau đó quả bóng đập một tiếng “Bịch” thật nặng nề và rơi xuống sàn đấu.

Mỗi lần Ninh Tây Cố đạt điểm đều quay đầu lại nhìn cô, đè nén nhưng nồng nhiệt, lại giống như sợ người khác phát hiện vậy, chỉ nhìn một cái là thu ánh mắt lại.

Ninh Tây Cố nhiều lần nhìn về phía bên này, cũng có người nhìn qua đây theo cậu, tự nhiên cũng sẽ thấy được Nhạc Quỳnh Quỳnh đang ngồi trên khán đài.

Khi Ninh Tây Cố thay lượt rời sân để nghỉ ngơi, đồng đội nói: “Oa, chỗ kia có một mỹ nữ chưa từng nhìn thấy kìa.”

Ninh Tây Cố lập tức biết rằng người mà cậu ta nói là Nhạc Quỳnh Quỳnh, cậu lau mồ hôi, khó chịu nói: “Đang thi đấu đấy? Cậu lại chú ý đến cái gì vậy hả?”

Đồng đội nói: “Trong trận đấu cậu vẫn luôn nhìn về hướng đó, cậu đừng có tưởng là tớ không phát hiện nha.”

Ninh Tây Cố ngồi xuống, nói: “Tớ chỉ đang nhìn xem bạn gái tớ đến chưa hay thôi.”

Đồng đội tò mò hỏi: “Bạn gái cậu tới hả?”

Ninh Tây Cố đứng dậy: “Lại đến lượt tớ ra trận rồi, đi đây.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn thấy Ninh Tây Cố quay lại trận đấu thì có chút kích động, nhưng người kích động không chỉ có mình cô, các cô gái khác cũng rất kích động.

Nhạc Quỳnh Quỳnh lập tức hoàn hồn, tự nhận thức được bản thân cũng không phải đứa trẻ mười mấy tuổi, cô là một người trưởng

thành, phải nên bình tĩnh mới phải. Cô nhìn xung quanh, có rất nhiều nữ sinh khác đang lấy điện thoại ra chụp Ninh Tây Cố.

Trong lòng Nhạc Quỳnh Quỳnh có chút khó chịu, cô cũng muốn chụp, nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại lại cảm thấy có chút mất mặt, chụp ảnh Ninh Tây Cố ở nơi công cộng như này thì khác gì những cô gái ngây thơ kia chứ? Như vậy không phải cô quá vồn vã hay sao?

Không được không được, nếu như bị cún con kia biết, không phải cậu sẽ đắc ý lắm sao.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không nhịn được liền lên nhìn màn hình điện thoại của nữ sinh ngồi phía trước, thầm nghĩ, chụp cũng đẹp thật đó, không đúng, là do Ninh Tây Cố vốn dĩ đã đẹp rồi, vì vậy dù có chụp như thế nào cũng đẹp cả.

Cô càng tỏ ra hồ hững, càng không phát hiện mình chỉ đang tập trung quan sát Ninh Tây Cố, càng không phát hiện bản thân cũng là một tiêu điểm khác trong sân đấu.

Nhìn cô giống như một người buồn chán vô tình đi lạc tới đây, không hứng thú với bất kỳ thứ gì vậy.

Còn xinh đẹp như vậy, người khác cũng không dám đến quấy rầy cô.

Có nữ sinh nhận ra cô, nhẹ nhàng bước đến chỗ cô và hỏi một cách cẩn thận: “Xin chào.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngẩng đầu cười với cô ấy: “Chào em.”

Nữ sinh hỏi: “Chị là Nhạc Quỳnh Quỳnh đúng không? Em theo dõi chị rất lâu rồi, ngày nào em cũng xem video của chị đó.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh thân thiện nói: “Cảm ơn cảm ơn.”

Nữ sinh khen ngợi cô: “Chị người thật ở ngoài đẹp hơn cả trong video, em có thể ngồi bên cạnh chị được không?”

Nữ sinh này cũng là một người hướng ngoại, cô ấy trò chuyện với cô: “Chị một mình tới đây sao? Tới đây để quay video hả? Nhưng em không thấy người quay phim nào cả.”

“Hay là tới đây chơi? Có cần em dẫn đường cho chị không?”

Tinh thần của Nhạc Quỳnh Quỳnh đều đặt trên trận đấu rồi, không chú ý nghe cô ấy nói, căn bản là không vào tai được gì.

Lúc này, cả khán đài và dưới sân vang lên tiếng reo hò. Bóng đã chạm đất, họ dành được điểm cuối cùng một cách hoàn hảo, trận đấu kết thúc.

Cô nhìn thấy Ninh Tây Cố đang cùng đồng đội ôm lẫn nhau chúc mừng chiến thắng, cô cũng muốn tiến tới khen ngợi cậu, nhưng lại không dám.

Nữ sinh bên cạnh hỏi: “Chị quen Ninh Tây Cố sao?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đỏ mặt lắc đầu, cô cầm túi xách của mình lên, cảm thấy xem xong rồi, cũng nên rời đi thôi. Cô cảm thấy nếu bản thân còn ở lại thì sẽ không nhận được mà tìm Ninh Tây Cố mất.

Lúc đó sẽ làm lộ quan hệ yêu đương của hai người.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vội vàng quay đầu nói: “Cảm ơn em nhé, chị đi trước đây.”

Lúc cô bước xuống đi tới bên hàng rào, lơ đãng liếc mắt xuống dưới sân, không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã thấy mấy cô nữ sinh liền, không biết từ lúc nào đã vây quanh Ninh Tây Cố.

Ninh Tây Cố còn đang nói chuyện với bọn họ, mặc dù mặt không cười nhưng vì mới thắng trận đấu, vẫn đang ở trong trạng thái vui vẻ

hưng phấn, thái độ cũng rất ôn hòa.

Nhìn thấy khung cảnh như vậy, trong lòng Nhạc Quỳnh Quỳnh bỗng bùng lên một ngọn lửa không tên khó mà giải thích được.

Tuy rằng cô nghe Ninh Tây Cố nói qua vài lần, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên tận mắt chứng kiến, hóa ra là như thế này sao?

Cô nhìn mấy nữ sinh kia, trong lòng nghĩ, cô này có đôi mắt khá đẹp, cô kia lại có đôi chân dài, muôn màu muôn vẻ, hơn nữa còn tươi phơi phới. Cô nhìn còn không nỡ ghét bỏ huống hồ là nam sinh đại học?

So với các nữ sinh đại học trẻ trung, hình như cô làm ra vẻ quá rồi.

Bỗng có một loại xúc động nào đó dâng lên trong đầu cô, Nhạc Quỳnh Quỳnh vốn đã làm việc theo bản năng nhiều hơn, cô gọi một tiếng về phía dưới: “Ninh Tây Cố!”

Cũng không tính là quá vang, còn có chút vỡ âm, rất khó nghe.

Vừa nói xong cô đã hối hận rồi, cảm thấy quá mất mặt, làm mặt cô đỏ bừng.

Trong nhà thi đấu rất ồn, cũng có người khác đang nói chuyện cùng Ninh Tây Cố, không chắc sẽ bị chú ý tới.

Hy vọng Ninh Tây Cố không nghe thấy. Cô nhanh chóng cầu nguyện trong lòng, định vội vàng chuồn đi.

Ninh Tây Cố lại rời khỏi đám đông đi về phía cô, hình như cậu rất vui, ngẩng đầu lên và gọi cô: “Chị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy đôi chân mình như bị dính chặt trên sàn, không để cô đi, sau đó nó lại tự tiện cử động, bước xuống khán đài một cách dè dặt cẩn thận, đi tới bên Ninh Tây Cố.

Đám nam sinh nữ sinh vây quanh Ninh Tây Cố đều nhìn cô, ánh mắt hoặc là kinh diễm, hoặc là ngạc nhiên, hoặc là tò mò.

Ánh mắt đồng đội của cậu đều nhìn về cô, họ dùng tay đẩy cậu, nói: “Đây là chị của cậu sao? Giới thiệu một chút được không? Anh em tốt?”

Người khác cũng nói: “Bắt đầu từ hôm nay tớ sẽ là anh rể của cậu nhé!”

Nhạc Quỳnh Quỳnh bị chọc cười.

Cô cười lên trông thật đẹp, làm người ta cảm thấy ngọt ngào đến nhũn tim.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn Ninh Tây Cố, trong lòng cậu có chút phiền muộn nhưng không dám nói ra sự thật, sắc mặt đen không thể đen hơn được nữa.

Nhìn dáng vẻ tủi thân của cậu, Nhạc Quỳnh Quỳnh chỉ cảm thấy càng buồn cười hơn, cô đi tới, nắm lấy tay của cậu, nói với những người bên cạnh: “Không phải, tôi không phải chị ruột, tôi là bạn gái của cậu ấy. Tôi phải dẫn cậu ấy đi rồi.”

Lúc nói ra sự thật, cô cảm thấy dường như mình đã phá bỏ được sự ràng buộc, cảm thấy dễ chịu hơn bất kỳ lúc nào khác.

Cô kéo tay Ninh Tây Cố đi thẳng.

Ninh Tây Cố hỏi: “Sao chị lại nói ra rồi? Không phải chị không cho tôi nói với người khác sao?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không quay đầu, nhưng tai đỏ lên: “Biểu hiện hôm nay của cậu tốt như vậy, tôi cũng nên thưởng chút. Bánh kem của tôi đâu? Cậu làm cho tôi chưa?”

Ninh Tây Cố nói: “Làm xong rồi, tôi mượn tủ lạnh của ông chủ siêu thị trong trường để giữ lạnh, bây giờ tôi đi lấy đây.”

“Được.” Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Lấy xong chúng ta đi hẹn hò.”

Ninh Tây Cố đứng hình vài phút, lại nói: “Người tôi giờ toàn mồ hôi, không hôi sao? Tôi về kí túc xá tắm một lát, thay bộ đồ mới được không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cùng cậu đi tới kí túc xá nam.

Ngồi trên ghế ngay giường Ninh Tây Cố rồi đợi cậu.

Ninh Tây Cố đang tắm, bạn cùng phòng của cậu cũng trở về, vừa mở cửa ra đã trông thấy một chị xinh đẹp lạ mặt, giật mình đến nỗi nhảy thẳng ra, đóng cửa lại, chỉ đứng ở ngoài cửa không dám vào.

Cách âm ở kí túc không được tốt, Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng nghe thấy mấy người đó nói chuyện: “ĐM! tôi đang nằm mơ hả? Từ khi nào kí túc của chúng ta lại xuất hiện một mỹ nữ như này?”

“Tôi cũng thấy rồi, ngồi ngay ở ghế của Ninh Tây Cố đó.”

“Ninh Tây Cố biến thành nữ rồi ư???”

“Cậu bị ngu hả, là cô gái Ninh Tây Cố dẫn về kí túc xá thì phải?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh thấy bọn họ nói chuyện lâu thế mà vẫn chưa vào, cô nghĩ một lát, chủ động đi mở cửa. Ba nam sinh bị dọa giật mình lùi vài bước.

Gương mặt của Nhạc Quỳnh Quỳnh lộ ra nụ cười ngọt ngào, nhìn có vẻ vô hại, chủ động thân thiện nói: “Xin chào mọi người, tôi là bạn gái của Ninh Tây Cố, tôi họ Nhạc, các cậu có thể gọi tôi chị Nhạc là được rồi.”

Bọn họ lại gần để nhìn rõ chị gái xinh đẹp hơn, không khỏi cảm thấy lo lắng bất an, cậu chàng nào cũng ngốc cả ra: “Chào chị, chào

chị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh giống chủ nhà đang tiếp đãi khách: “Nhanh vào đi nào, đứng ngây ở ngoài làm gì?”

Khi Ninh Tây Cố đang tắm, cậu loáng thoáng có thể nghe thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh đang nói chuyện với bạn cùng phòng. Khi cậu tắm xong bước ra ngoài đã thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh vui vẻ với ba người bạn cùng phòng gốc ghếch của mình rồi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đang dùng khuôn mặt nhìn có vẻ xinh đẹp thuần khiết của mình để đi lừa người: “Tôi thấy cuối tuần hoặc lúc được nghỉ, các cậu có thể đến chỗ tôi làm việc được đấy! Về lương thì tôi cũng sẽ không bạc đãi các cậu đâu...”

Ninh Tây Cố cũng hết nói nổi.

Cậu vừa tiện tay lấy một bộ quần áo.

Hình như đây là bộ cậu mặc vào lần đầu tiên gặp được Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Nhạc Quỳnh Quỳnh phát hiện cậu đã tắm xong rồi liền đứng dậy, đi ra phía sau ghế, cầm ghế đưa cho Ninh Tây Cố: “Nào, ngồi xuống đi.”

Ninh Tây Cố: “... Chị làm gì vậy?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói như lẽ thường tình, làm bộ làm tịch: “Giúp cậu lau đầu đó.”

Ninh Tây Cố bị dọa, ngập ngừng nói: “... Chị, chị có chuyện gì cứ nói thẳng với tôi, đừng có dọa tôi như vậy.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh mới đóng kịch được vài phút đã bị cậu vạch trần rồi, cô trở mặt nói: “Chị làm gì dọa cậu? Tôi vẫn luôn dịu dàng săn sóc với cậu đấy thôi! Không phải sao?”

Ninh Tây Cố cũng không dám nói không phải.

Quần chúng vây xem ở một bên nhìn nhìn Nhạc Quỳnh Quỳnh, lại nhìn nhìn Ninh Tây Cố.

Xem như thế là đủ rồi.

Vẫn là lần đầu tiên bọn họ thấy tên Ninh Tây Cố lạnh lùng kia bị dăm ba câu nói làm cho bất lực như vậy.

Bọn họ nghĩ một lúc, rất biết điều mà đứng dậy, âm thầm cùng nhau đi tới cửa chính, nói: “Chúng tôi chỉ về để lấy quyển sách, tôi đi tự học đây.”

“Tôi cũng vậy.”

“Tôi, tôi cũng đi tự học đây, tạm biệt.”

Người đều chạy cả rồi.

Chỉ còn lại hai người bọn họ

Trên tay Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn đang cầm máy sấy tóc.

Ninh Tây Cố thấy vậy thì hỏi: “Chị thật sự muốn giúp tôi sấy tóc sao?” Cậu được yêu đâm lo: “Bọn họ cũng đi rồi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh yêu kiều nói: “Tới đây, ngồi xuống cho tôi. Tôi giúp cậu chỉnh sửa lại cho đẹp trai chút, đợi lúc nữa cậu đi hẹn hò cùng tôi, tôi còn có mặt mũi chứ.”

Tiếng máy sấy vù vù.

Sấy khô một nửa, Ninh Tây Cố nói: “Chị, sau này mọi người đều biết chị là bạn gái tôi rồi đó.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không hài lòng nói: “Tôi biết! Tôi thừa nhận vẫn chưa được à? Tôi phát hiện rồi, cậu đang tính kể tôi. Nhưng đây

cũng không phải là chuyện lớn gì, nhìn cái bộ dạng của cậu kia, đặc ý chết cậu cho rồi... Hừ, vui chưa hả?”

Ninh Tây Cố không nhin được mà giương khóe miệng: “Vui.”

Chương 53

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Mai

Beta: Yam

Đại học Z có diện tích rất rộng, Nhạc Quỳnh Quỳnh lôi kéo Ninh Tây Cố vòng từ Đông sang tây, đi qua ba con đường, đi bộ hơn bảy tám trăm mét mới tới nơi cô đậu xe.

Trên đường đi có rất nhiều học sinh và người qua đường, cô không đeo kính râm hay khẩu trang, mặc dù hiện tại thời tiết cũng không nóng lắm nhưng cô vẫn mang theo dù để che nắng.

Ninh Tây Cố đứng bên trái cô, tay phải thì giữ lấy tay cô, tay còn lại thì cầm dù.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cúi xuống nhìn bóng của hai người bị chiếc dù che khuất hòa vào nhau.

Đi bộ đến một con đường nhỏ rợp bóng cây, Nhạc Quỳnh Quỳnh bảo Ninh Tây Cố cất dù đi.

Có lúc có người đi đường quay đầu lại nhìn, Nhạc Quỳnh Quỳnh không biết là họ đang nhìn cô hay là Ninh Tây Cố nữa.

Cho dù biết người đi đường không có ác ý gì, nhưng cô vẫn có chút chột dạ.

Vì mục tiêu của cô cũng không trong sáng lắm. Luôn cảm thấy là bản thân đang bắt cóc một nam sinh ngây thơ vậy.

Không sai.

Tối nay cô dự định sẽ lợi dụng bầu không khí hài hòa này, cô muốn đẩy nhanh tiến độ với Ninh Tây Cố. Cô muốn tặng bản thân mình cho Ninh Tây Cố, làm món quà sinh nhật thứ 25 của mình.

Đi cũng được một đoạn.

Ninh Tây Cố thấy từ lúc cô ra khỏi ký túc xá đến giờ vẫn chưa nói câu nào, nghĩ cô cảm thấy ngượng ngùng nên chủ động trò chuyện an ủi cô: “Chị à, chị không cần cảm thấy xấu hổ đâu. Nhìn chị cũng chỉ như mười chín hai mươi thôi, người khác chắc chắn cũng nghĩ chị là nữ sinh thôi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh căng thẳng nói: “Không phải tôi lo lắng điều này.”

Cô quay đầu lại nhìn Ninh Tây Cố, một tia sáng xuyên qua khe hở giữa những tán lá rơi vào đôi mắt Ninh Tây Cố, chiếu sáng làm đôi mắt Ninh Tây Cố nhìn như một viên ngọc sáng long lanh không tỳ vết, sạch sẽ không chút tà niệm. Ánh mắt Ninh Tây Cố như muốn hỏi: “Vậy thì là chuyện gì thế?”

Dáng vẻ lo lắng của cậu, lại giống chú cún bự con hết lòng tin tưởng chủ nhân của mình vậy.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không khỏi cảm thấy xấu hổ, cô nào dám nói với Ninh Tây Cố về suy nghĩ không trong sáng của mình. Chỉ cần nhìn vào ánh mắt đó, thì cô không được tự nhiên mà nhìn đi chỗ khác.

Ninh Tây Cố vừa đi vừa nói: “Tôi cảm thấy rất vui, chị, cuối cùng thì chị cũng thừa nhận tôi với mọi người rồi.”

“Tôi vốn dĩ vẫn muốn nói là có khi cho đến khi chị không cần tôi nữa, chị cũng sẽ không nói với người khác rằng tôi là bạn trai của chị ấy chứ, hình như chị cảm thấy rất khó để mở miệng.”

Tất nhiên cậu hiểu suy nghĩ của Nhạc Quỳnh Quỳnh, cậu cố tình nói ra như vậy là để khiêu khích cô thôi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh bị cậu nói trúng tim đen, không dám quay đầu lại nhìn.

Chỉ là càng cảm thấy xấu hổ.

Khi Ninh Tây Cố nói như vậy, giống như muốn nói: “Tôi biết là chị không nghiêm túc đối với tôi, nhưng tôi thì thật lòng đối với chị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Đi đường thì đừng nói những chuyện này, chúng ta lên xe trước đi.”

Sau khi lên xe.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngồi ở ghế phụ, mắt nhìn về phía trước

Nhưng mùi hương thơm mát sau khi tắm của Ninh Tây Cố cứ thoang thoang bay đến, hòa quyện với mùi nước hoa trên cơ thể của cô, cô ngửi được nhờ khứu giác nhạy bén của mình.

Đang nhàn hạ nên cô thử phân biệt thử xem, đó là mùi chanh, kiểu mùi cơ bản, nhưng cô không cảm thấy nó không hề rẻ. Hơn nữa cô cảm thấy nó có mùi thơm hơn bất kỳ loại nước hoa dành cho nam nào, sạch sẽ và còn mang theo hương vị của tuổi trẻ.

Cô nhìn thấy tay Ninh Tây Cố đặt trên tay lái.

Ninh Tây Cố có một đôi tay rất đẹp, ngón tay thon dài, các khớp xương rõ ràng, thậm chí cả móng tay cũng rất đẹp. Cô nghĩ cậu có thể đi làm một người mẫu tay nam. Nếu sử dụng đôi bàn tay này để giới thiệu sản phẩm thì chắc chắn sẽ có nhiều người sẵn sàng chi tiền.

Cô nhớ tới lần đầu tiên gặp Ninh Tây Cố, cô nắm lấy tay cậu rồi viết địa chỉ email của mình vào lòng bàn tay.

Khi đó cô nghĩ thế nào nhỉ?

Cô cũng không nhớ rõ nữa.

Đến nhà hàng rồi.

Trước tiên là ăn bánh kem.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười hì hì hỏi: “Đây thật sự là cậu tự tay làm à?”

Ninh Tây Cố gật đầu: “Tất nhiên, trước đây tôi chưa từng làm bánh cho người khác đâu.”

Nếu đổi lại là nửa năm trước, Ninh Tây Cố hoàn toàn không thể tưởng tượng được mình sẽ làm những việc này. Ngay cả nấu ăn, làm việc nhà cho người khác cũng là trải nghiệm mà từ trước đến nay cậu chưa từng có, cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, bất giác đã làm cho Nhạc Quỳnh Quỳnh rồi.

Cậu cũng không thấy bị yếu thế hay phiền phức, ngược lại còn rất tận hưởng những khoảnh khắc đó.

Nhạc Quỳnh Quỳnh mỉm cười cảm ơn cậu: “Cảm ơn bé thanh cao.”

Không, điều không thể tưởng tượng được nhất là cậu lại vui vẻ tổ chức sinh nhật cho một người phụ nữ như vậy.

Ninh Tây Cố cắm một cây nến trên bánh và nói: “Ước đi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đưa điện thoại cho cậu: “Giúp tôi chụp một tấm ảnh, nhớ là phải chụp đẹp chút đó.”

Hai tay Nhạc Quỳnh Quỳnh đan vào nhau, chống vào cằm, nhắm mắt lại. Ngọn đèn tường màu cam mờ ảo phủ lên người cô như một tấm vải tuyn mềm mại, ánh nến yếu ớt nhẹ nhàng chiếu trên khuôn mặt cô, bỗng chốc nét mặt cô trở nên yên bình lại.

“Tách.”

Ninh Tây Cố chụp xong.

Cậu nhìn Nhạc Quỳnh Quỳnh, chỉ cảm thấy ánh sáng rơi trên người cô càng thêm dịu dàng và đáng yêu, khiến trái tim cậu lập tức tan chảy.

Cậu nghĩ, quả nhiên lúc người phụ nữ này không nói chuyện vẫn là đáng yêu nhất.

Ninh Tây Cố thật sự muốn biết điều ước của cô là gì.

Nhưng chắc là những thứ như kiếm thật nhiều tiền, trở nên xinh đẹp hơn... Đôi khi cô là một cô gái, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh mở to mắt, trước ánh nhìn đoán già đoán non của Ninh Tây Cố, cô nở nụ cười rạng rỡ: “Nhìn cái gì đấy? Cậu đang dùng thuật đọc tâm à?”

“Có phải cậu đang đoán tôi ước gì không? Nói cho cậu biết cũng không thành vấn đề, tôi ước sang năm tôi sẽ có được hạnh phúc.”

Không biết lời cô nói là thật hay đùa, Ninh Tây Cố vẫn bán tín bán nghi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh chớp mắt ranh mãnh, nói một cách khó đoán được thật hay là giả: “Tôi còn ước, có thể để cho Tiểu Ninh của tôi hạnh phúc như tôi vậy.”

Ninh Tây Cố ngăn người, cho dù biết có thể Nhạc Quỳnh Quỳnh đang nói dối, nhưng trái tim cậu vẫn đập thình thịch, vừa thấy khó chịu vừa bực mình, tự nhiên lại bị cô dắt mũi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh dùng nĩa để lấy một quả tây, đưa tới miệng Ninh Tây Cố: “Này, cho cậu thử trước.”

Ninh Tây Cố vừa mở miệng ăn quả dâu tây, Nhạc Quỳnh Quỳnh không ghét bỏ mà dùng chính cái nĩa đó xiên cho mình một quả, cô ngạc nhiên nói: “Woa, ngon thật đấy.”

Tiếp đó cô bắt đầu biểu diễn một tiết mục “Ghi hình chương trình ẩm thực” tại chỗ cho Ninh Tây Cố, cô còn dùng những từ ngữ khoa trương để khen ngợi chiếc bánh Ninh Tây Cố làm, khiến cậu vừa không nói nên lời lại vừa tức cười.

Sau khi ăn bánh và dùng xong một bữa ăn thịnh soạn, Nhạc Quỳnh Quỳnh gọi một chai sâm panh.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Cậu có uống không?”

Ninh Tây Cố do dự, nói: “Nếu tôi cũng uống thì khi về ai lái xe?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Thì gọi taxi.”

Hôm nay là một ngày đặc biệt, vì vậy cuối cùng Ninh Tây Cố vẫn đồng ý lời mời uống rượu cùng Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Nhưng cậu uống không nhiều, sợ mình sẽ say, cậu còn phải chăm sóc Nhạc Quỳnh Quỳnh nữa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thầm nghĩ: Uống rượu cũng tốt, uống nhiều để lấy can đảm.

Nhưng trên thực tế cô uống quá giỏi nên vẫn tỉnh táo, ngay cả mặt cũng không đỏ. Trước đây Nhạc Quỳnh Quỳnh luôn tự hào về tài ngàn chén không say của mình, nhưng hôm nay lại có chút khó chịu, sao cô lại có thể uống được nhiều như vậy?

Ăn xong thì cũng mới hơn tám giờ.

Nhạc Quỳnh Quỳnh kéo Ninh Tây Cố, tiếp tục tăng hai đi bar uống rượu.

Họ đến quán bar lần đó hai người gặp nhau.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa uống rượu vừa nhảy, vô cùng cao hứng, Ninh Tây Cố ở bên cạnh nghiêm túc bảo vệ cô.

Thậm chí Nhạc Quỳnh còn kéo cậu lên sàn để nhảy cùng.

Cô mượn rượu để bung lụa. Ninh Tây Cố lại nhìn cô với biểu cảm bối rối, không có khung cảnh kiều diễm, chỉ là đang nhìn một người điên say rượu, hết lần này đến lần khác thuyết phục cô: “Chị uống đủ chưa?... Tôi? Tôi không uống được nữa rồi.”

Điều này làm cho Nhạc Quỳnh Quỳnh có chút bực bội.

Vốn dĩ cô hy vọng Ninh Tây Cố biết tình thú một chút, chủ động biểu hiện ra một phần ý tứ, tối thiểu thì cũng bị cô quyến rũ ít chút chứ? Sau đó cô có thể mượn nước đẩy thuyền rồi.

Nhưng hôm nay quý ông Ninh Tây Cố lại vô cùng ga lăng, ngay cả khi nhảy bị cô dính lên người thì cũng chỉ dám đặt tay lên thắt lưng cô rất đàng hoàng.

Sau bốn tiếng đồng hồ giết thời gian trong quán bar, khí thế không còn một chút nào nữa, Nhạc Quỳnh Quỳnh đành phải về nhà.

Trên đường về Ninh Tây Cố cứ thắc mắc mãi, cậu lại chọn cho Nhạc Mỹ Lệ tức giận ở đâu vậy, nghĩ thế nào cũng không ra.

Đưa Nhạc Quỳnh Quỳnh về đến nhà.

Ninh Tây Cố đứng trước cửa: “Chị, vậy tôi về đây.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh quay đầu lại, bực bội nói: “Đứng lại, vào trong uống rượu với tôi.”

Ninh Tây Cố đành phải ngoan ngoãn vào nhà. Nhạc Quỳnh Quỳnh đi tẩy trang thay quần áo, cô mặc một chiếc áo sơ mi dài thoải mái cùng với quần đùi thể thao, đi ra phòng khách, đặt một thùng bia lên bàn trà, ngồi xếp bằng trên thảm, vẫy tay gọi Ninh Tây Cố.

Ninh Tây Cố tiếp tục uống rượu với cô, bỗng rồi hỏi: “Chị có chuyện gì không vui sao? Có thể nói cho tôi biết không.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đá cậu một cái: “Thì tại cậu nên tôi mới không vui đấy.”

Ninh Tây Cố: “?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh dựa vào bàn, hai tay ôm lấy hai má nóng hổi đỏ lên vì rượu, khó chịu nhìn chăm chăm Ninh Tây Cố, như đang nhìn một miếng bánh ngon mà không biết nên ăn phần nào trước.

Cô đột nhiên hỏi đầy ẩn ý: “Cậu không biết tặng tôi món quà khác à?”

Ninh Tây Cố ngẩn người: “Chị nói là muốn ăn bánh kem mà, chị còn muốn gì nữa à? Hôm khác tôi sẽ bù cho chị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh bị ánh mắt ve và cương chiều của cậu nhìn chăm chăm, trong lòng cảm thấy khó chịu: “Ban đầu cậu rất thông minh mà, sao dạo này càng ngày càng ngốc vậy?”

Ninh Tây Cố mơ hồ cảm nhận được điều gì đó, nhưng đã bị Nhạc Quỳnh Quỳnh trêu chọc nhiều lần rồi nên cậu không dám xác nhận điều mình nghĩ có đúng hay không.

Bây giờ cậu thậm chí còn không dám nhìn phần từ cổ trở xuống của Nhạc Quỳnh Quỳnh, hình như cô không mặc nội y.

Suy nghĩ vẫn vơ.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đứng dậy đi bật một bản nhạc, là nhạc cổ điển.

Ninh Tây Cố nghe cô nói: “Chúng ta cùng khiêu vũ đi, cậu dẫn tôi nhảy.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đi chân trần, ở trong lòng cậu trông càng nhỏ nhắn hơn. Cô vốn đang say nên nhảy còn mắc nhiều lỗi, cứ nhảy ba bước thì giẫm lên chân cậu hai lần. Nhưng mà không đau, cậu có cảm giác như bị mèo giẫm lên vậy, cảm thấy rất dễ thương.

Nhạc Quỳnh Quỳnh mơ màng dựa vào vòng tay của cậu, bị cậu ôm chầm chậm xoay tròn, tựa như sắp chìm vào giấc mộng lại ngoan ngoãn, yên tĩnh lại.

Cô nói: “Lần đầu gặp mặt, không phải cậu không biết xấu hổ nói với tôi là “Chị có muốn dùng tôi không?” hay sao, sao bây giờ càng ngày càng ngày càng ngây thơ vậy?”

Ninh Tây Cố thở dài: “Chị đừng cứ lật lại lịch sử đen tối của tôi nữa.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nắm vạt áo trước ngực cậu, ngẩng khuôn mặt ửng hồng, vô tội nói: “Hôn tôi đi.”

Ninh Tây Cố ngoan ngoãn cúi đầu hôn con ma men này, Nhạc Quỳnh Quỳnh vòng tay qua cổ cậu, hôn rồi còn muốn hôn nữa, trực tiếp khiến cho mặt Ninh Tây Cố đỏ bừng.

Ninh Tây Cố bị nụ hôn của cô làm cho có chút xúc động, cậu cúi đầu nhìn cô, muốn tiếp tục hôn cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh như bị ánh mắt của cậu làm bỏng, vội vàng vùi đầu vào trong vòng tay của cậu không lên tiếng.

Kéo giãn một khoảng cách nhỏ.

Nhưng cô không lẩn tránh.

Ninh Tây Cố chỉ đành phải một lần nữa lấy lại tiêu chuẩn của một quý ông ga lăng, buồn bực nói: “Nhạc Mỹ Lệ, chị bỏ tay ra đi, tôi phải về rồi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh lại không có ý định sẽ thả cậu ra.

Ninh Tây Cố bị cô tra tấn, chỉ có thể níu kéo một chút ý chí còn sót lại: “Chị muốn như thế nào đây? Chị đừng coi tôi không phải là đàn ông nữa đi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh dựa đầu vào ngực cậu, cô dùng hai tay nắm lấy vạt áo trước ngực, một lúc sau mới chán nản nói: “Tôi không biết đâu.”

Ninh Tây Cố hỏi: “Không biết là ý gì đây?”

Sau khi say, cảm xúc con người phập phồng lên xuống rất mãnh liệt.

Nhạc Quỳnh Quỳnh mơ hồ cảm thấy mình trở nên kì lạ, cũng biết mình đang làm cái gì, nhưng lại mất khả năng phán đoán và không thể kiểm soát được bản thân, lúc thì hưng hực khí thế, lúc thì sẽ rất nhát gan.

Bây giờ cô lại trở nên rụt rè. Lúc nào cũng vậy, cô ghét bản thân như thế, cô trả lời: “Ý là tôi muốn ngủ với cậu...”

“Tôi biết chuyện này là nhu cầu rất bình thường, không có gì phải ngại, tôi cũng ủng hộ việc đối mặt với dục vọng một cách bình tĩnh và thành thật. Nhưng dường như tôi... Có vẻ bảo thủ hơn mình nghĩ, điều này khiến tôi cảm thấy mình rất nhát gan, rất xấu hổ về bản thân.”

“Tôi thực sự là một kẻ nhát gan.” Nhạc Quỳnh Quỳnh nhớ về những trải nghiệm X không thành công trước đây của mình, tự nhiên lại cảm thấy tủi thân. Lại nghĩ đến việc đã lừa dối chị em, cô khịt mũi: “Hơn nữa còn là một kẻ nhát gan thích lừa dối mọi người.”

Ninh Tây Cố nắm tay cô đi đến ghế sofa, để Nhạc Quỳnh Quỳnh ngồi lên đùi của mình. Cậu hôn lên má Nhạc Quỳnh Quỳnh, không thể nhịn cười khi nhìn thấy dáng vẻ tủi thân của cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh bực bội: “Cười cái gì mà cười, cậu đừng cười nữa, cười nữa là tôi hôn cậu đấy.”

Ninh Tây Cố cười đủ rồi, thu nụ cười lại, nghiêm túc nói: “Tôi biết là chị luôn chê tôi... Cho dù là chê tôi tuổi còn nhỏ cảm thấy mất mặt, nhưng bây giờ chị đã cho rất nhiều người biết tôi là bạn trai của chị rồi mà, bây giờ chị có chê cũng đã muộn rồi. Hơn nữa tôi cũng đã trưởng thành rồi, cho dù chúng ta thực sự có quan hệ đi nữa thì cũng không có bất kỳ vấn đề gì về đạo đức, chị không cần phải tự trách bản thân.”

Tâm trí của Nhạc Quỳnh Quỳnh không còn tinh táo, mơ hồ cảm thấy Ninh Tây Cố đã hiểu nhầm điều gì đó.

“Tôi là của chị, chị muốn thế nào thì thế ấy...”

Cậu khó khăn mở miệng: “Chị là, tôi thật sự là xử nam, nên vẫn chưa có kinh nghiệm... Tôi sợ, sợ làm chị bị thương.”

Thật sự kỳ lạ.

Ninh Tây Cố không biết chuyện gì đang xảy ra với mình, rõ ràng ngay từ đầu mục đích của cậu không trong sáng. Nhưng dù trong lòng nghĩ thế nào, khi thực sự làm rồi, cậu không khỏi tiếc thương người phụ nữ này.

Cậu nghĩ, chắc chắn là vì sự giáo dục đã khắc sâu vào xương cốt mình.

Nhạc Quỳnh Quỳnh bị ánh mắt trêu mến của Ninh Tây Cố làm cho tim đập thình thịch, đột nhiên lòng tự tôn của người chị gái lại trở dậy, bối rối nói: “Vậy thì, để tôi dạy cậu...”

Cô cũng không biết mình lấy tự tin ở đâu ra.

Chương 54

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Aki

Beta: Yam

Dẫu Nhạc Quỳnh Quỳnh dạy lung ta lung tung thì Ninh Tây Cố vẫn chăm chỉ học hỏi với thái độ rất nghiêm túc.

Tuy cậu vụng về nhưng được cái nghe lời, cô bảo cậu làm gì thì cậu sẽ làm y theo, cho dù có chút vội vã nhưng cậu vẫn nhịn lại.

Ninh Tây Cố chỉ lo bản thân làm không đủ tốt.

Cũng bởi Nhạc Quỳnh Quỳnh từng có hai tên bạn trai cũ, một người trong đó còn trông có vẻ là cao thủ tình trường, mà cậu lại là lần đầu tiên, đã chẳng có cơ hơn được mấy tay phong lưu kia thì ít nhất cũng không thể thua kém quá nhiều. Những chuyện khác cậu không biết, nhưng cứ đưa đẩy theo khoái cảm của Nhạc Quỳnh Quỳnh chắc sẽ đúng nhỉ?

Ninh Tây Cố cảm thấy người con gái trong lòng mình đây như một viên kẹo bông ngọt lịm vậy, cậu muốn siết lấy cô thật chặt nhưng e ngại lồng ngực nóng rẫy và lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi sẽ vô tình hòa tan cô. Cậu căng thẳng đến nỗi tưởng chừng như trái tim này sẽ nổ tung bất cứ lúc nào.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng ngỡ rằng bản thân như sắp tan ra đến nơi.

Ninh Tây Cố vừa nóng bỏng lại dịu dàng, cô vừa then thùng vừa cảm thấy dễ chịu vô cùng, quên sạch nỗi sợ hãi trước đó từ lâu.

Cô thả lỏng bản thân, dịu dàng đón nhận cậu chàng to xác đang căng thẳng này.

Ôm lấy cổ cậu, trao nhau nụ hôn.

Sáng hôm sau.

Chín giờ rưỡi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh tỉnh lại, phát hiện mình vẫn đang được Ninh Tây Cố ấp ôm. Cô gối lên cánh tay Ninh Tây Cố một lát, thử cảm nhận cơ thể mình. Cô không khó chịu lắm mà chỉ hơi mệt, thêm cả Ninh Tây Cố ôm hơi chặt.

Cô lắng nghe nhịp tim Ninh Tây Cố một chốc rồi nói: “Đừng có vờ ngủ.”

bấy giờ Ninh Tây Cố mới chịu mở mắt, cậu cố lươn cho qua chuyện: “... Em cũng mới dậy thôi.”

Tay vẫn ôm riết không buông.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Cậu còn muốn làm gì nữa?”

Ninh Tây Cố lặng lẽ đỏ mặt, hỏi: “Chị đau không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đáp: “... Không đau.”

Ninh Tây Cố dò hỏi như đang đợi ý kiến của cấp trên vậy: “Tối hôm qua, tối hôm qua em thể hiện có tốt không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói mập mờ: “Tạm được, xét là lần đầu thì cũng qua đấy.”

Thật ra Ninh Tây Cố cảm thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng đâu sánh sỏi cho lắm, nhưng cậu lại chẳng có đối tượng tương quan để so sánh, chỉ nghĩ cũng có thể là do Nhạc Quỳnh Quỳnh không ham

thích chuyện này, nhưng dẫu sao thì cô cũng có kinh nghiệm hơn kẻ non tơ là cậu.

Cuối cùng Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng nhớ ra rằng tối hôm qua cô đã mượn rượu để “Đòi hỏi” Ninh Tây Cố, lần này là làm thật. Mặt cô dần dần đỏ phừng lên nhưng vẫn cố giữ phong thái người phụ nữ cặn bã của mình: “Còn không dậy à? Hôm nay tôi cần đi làm đấy, còn cậu không phải đi học à?”

Ninh Tây Cố im lặng một lúc rồi nói: “Sáng nay em không có lớp.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đoán ra ngay: “Cậu định cúp học đó hả? Đạo này cậu càng lúc càng học xấu đấy nhé?”

Cô đá bắp chân Ninh Tây Cố trong chăn một cái tưng trưng.

Ninh Tây Cố cười ngơ ngơ với cô, tựa như dẫu cho bây giờ cô có nói gì đi chăng nữa thì cậu vẫn sẽ khen một câu đáng yêu quá, ngộ kinh.

Nhạc Quỳnh Quỳnh tức anh ách: “Ra ngoài, tôi muốn mặc quần áo.”

Thật lòng thì Ninh Tây Cố chẳng nở chút nào, nhưng cậu vẫn cúi xuống hôn lên trán cô rồi mới chịu buông ra, vén chăn bước xuống. Cậu nhặt bộ đồ ném lung tung trên sàn nhà, mặc quần vào trước rồi nói: “Chị, em đi làm bữa sáng nhé, chị muốn ăn gì?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn quấn chăn kín mít, chỉ lộ ra cái đầu, giục cậu: “Nấu ít cháo trắng là được.”

Ninh Tây Cố bèn lấy nồi cơm điện ra nấu cháo.

Cậu lấy thêm thức ăn mèo cho Bong Bông, mèo con vừa ve vẩy đuôi vừa ăn cơm. Ninh Tây Cố đứng bên cạnh vuốt ve nó, bỗng đứng bật ra tiếng cười như không thể kìm được, thủ thỉ: “Bong Bông, sau này phải sửa miệng gọi anh là “Bố” đấy nhé.”

Bong Bóng ăn say sưa, chẳng thèm liếc cậu cái nào.

Hiện tại phần lớn thời gian tủ lạnh trong nhà Nhạc Quỳnh Quỳnh đều do Ninh Tây Cố sử dụng, bên trong chất đầy thức ăn cậu mua, cậu còn rảnh rỗi muối ít dưa chua.

Ninh Tây Cố gấp ít dưa chua ra, làm một đĩa trứng tráng kiểu Mỹ rồi rửa một bát anh đào nhỏ, coi như đã chuẩn bị xong bữa sáng.

Vừa lúc Nhạc Quỳnh Quỳnh đã tắm xong.

Trông cô có vẻ tươi tỉnh khoan khoái lắm, khuôn mặt ửng hồng như sắc tường vi. Cô làm như không thấy Ninh Tây Cố mà tự ngồi xuống ăn sáng. Nhạc Quỳnh Quỳnh ho nhẹ hai tiếng, bày điệu bộ chị lớn ra hỏi: “Ăn xong chị sẽ đến công ty ngay, cậu có muốn chị đưa đến trường luôn không?”

Ninh Tây Cố nói: “Không cần đâu.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh gật đầu: “Vậy cậu tự đi học nhé.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh yên tâm để Ninh Tây Cố ở lại nhà, đi giày chuẩn bị ra ngoài. Ninh Tây Cố giống như con cún lặng lẽ theo sau mông cô, vóc người cậu lớn chiếm nhiều diện tích, cảm giác rất chật chội vướng tay vướng chân, Nhạc Quỳnh Quỳnh bèn quay đầu liếc cậu: “Cậu đi theo chị làm gì?”

Ninh Tây Cố nói như lẽ đương nhiên: “Lái xe đưa chị đến công ty đó.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đáp: “Cậu cũng đâu phải tài xế của tôi, lúc này không cần tự giác thế đâu... Tôi sẽ tự lái, cậu chờ lát nữa rồi gọi xe về trường đi.”

Ninh Tây Cố “Ồ” một tiếng, ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ nhưng mắt thì vẫn nhìn cô mong đợi, dáng vẻ như vô cùng muốn dính lên người cô. Tuy sau khi bị cô từ chối có chút ủ rũ, nhưng cậu vẫn nghe

lời đứng lại, nhìn Nhạc Quỳnh Quỳnh đến mức khiến cô đỏ bừng mặt, thậm chí cô còn ngẩng lại xem có phải bản thân nghiêm khắc quá hay không.

Nhạc Quỳnh Quỳnh quay người lại, nói: “Cúi đầu.”

Ninh Tây Cố hơi ngả người xuống, Nhạc Quỳnh Quỳnh nhón chân lên thơm cậu nhẹ một cái, nụ hôn này mang theo hương trái cây thoang thoảng từ son dưỡng trên môi cô. Cô bảo: “Cậu ngoan chút nhé.”

Coi cậu là nhóc con thật đấy à? Ninh Tây Cố cảm thấy buồn cười, nhưng lại không thể không thừa nhận rằng đúng là nội tâm mình thích được như thế thật.

Sau khi Nhạc Quỳnh Quỳnh rời đi, Ninh Tây Cố nghĩ thử xem nên làm gì. Cậu mở điện thoại lên xem thời khóa biểu của hôm nay, buổi chiều chỉ có một môn tự chọn, đi cũng được mà không đến cũng chẳng sao, cậu thấy không đặc biệt cần đến trường nên gửi tin nhắn nhờ Lô Viễn điểm danh giùm.

Cậu là một kẻ khá chậm chạp, khi làm một chuyện gì đó, cậu không lập tức có cảm giác quá nồng nhiệt ngay lúc ấy, thường phải chờ một khoảng thời gian sau rồi mới muộn màng phản ứng lại.

Cũng như lúc này vậy.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đi làm bỏ cậu lại, để cậu ở nhà một mình. Cậu ngồi trên ghế sofa ngơ ngác chẳng biết nên làm gì.

Ninh Tây Cố suy ngẫm về nhân sinh.

— — Mục tiêu bấy lâu nay của cậu đã hoàn thành.

Cậu rất vui, không, hình như niềm sung sướng lúc này không giống như trong dự tính lắm, nhưng quả thật bây giờ cậu rất vui, rất rất vui.

Hơn nữa cậu lại thấy chưa thỏa mãn lắm, cứ nghĩ về chuyện tối hôm qua là nóng ran cả người. Cậu còn muốn có lần thứ hai, lần thứ ba, muốn có vô số lần của sau này.

Nhạc Quỳnh Quỳnh là một cô nàng quá đỗi thất thường, sáng nắng chiều mưa trưa ẩm ương, tuy hôm qua đã phê chuẩn nhưng chưa chắc sau này sẽ bằng lòng, cậu vẫn phải tiếp tục phấn đấu.

Ninh Tây Cố cảm giác có một nguồn năng lượng kỳ lạ chầm chậm chảy tràn khắp cơ thể, thôi thúc cậu phải làm gì đó, nhưng lại chẳng thể làm gì.

Thế là cậu dứt khoát đứng dậy quét dọn một lượt cả căn nhà, ngay cả phòng ngủ cũng sắp xếp gọn lại, đổi khăn trải của chiếc bàn ngoài phòng khách, mua hai bó hoa tươi cắm lên, dáng vẻ hân không thể sửa sang căn phòng này thành phòng tân hôn. Sau cùng không biết phải làm gì nữa, cậu bèn đưa Bong Bồng đến cửa hàng thú cưng, cho nó tắm rửa mát xa, tút tát Bong Bồng thành con mèo sạch sẽ thơm ngát.

Sau khi xong hết việc thì trời cũng vừa tối.

Ninh Tây Cố đi siêu thị mua thức ăn, chuẩn bị làm một bữa ra trò, đồ ăn lúc sáng làm qua quýt quá.

Về đến nhà, Ninh Tây Cố mở app dạy nấu ăn ra xem, đang nấu theo thì bỗng có cuộc gọi tới.

Ninh Tây Cố lau tay rồi nhận điện thoại: “A lô? Bố?”

Ông Ninh hỏi: “Con đang làm gì vậy?”

Ninh Tây Cố nghĩ ngợi trong chốc lát rồi đáp: “Đang nấu cơm ạ.”

Ninh Tây Cố ra ngoài phòng khách, ngồi xuống ghế sofa nói chuyện.

Ong Ninh rõ là hơi sừng sốt, hỏi: “Nấu cho bạn gái con?”

Ninh Tây Cố nói: “Đúng ạ.”

“Anh quan tâm bạn gái mình thật đấy nhỉ.” Ông Ninh không đồng ý: “Bố thấy dạo này anh không chịu đi học cũng là vì cô gái đó nhỉ?”

Ninh Tây Cố: “...”

Ninh Tây Cố nói: “Cũng tạm ạ, con tự có chừng mực.” Cậu rất muốn hỏi bố mình rằng sao ông lại có thể biết căn kẽ đến thế?

Ông bố già chỉ muốn nhắc nhở một chút, bèn nói: “Ừ, trong lòng con tự biết là tốt. Bố không phản đối chuyện tình cảm của con, nhưng con phải phân biệt rõ đối tượng để yêu đương với đối tượng để kết hôn, bây giờ con qua lại với phụ nữ để tích lũy kinh nghiệm là được rồi.”

“Con biết.” Ninh Tây Cố hơi phiền muộn, cậu lảng máng cảm thấy có gì đó không đúng nhưng vẫn hòa theo lời bố: “Con biết, con chỉ chơi đùa với cô ấy một chút chứ không kết hôn, bố không cần phải nghĩ sâu đến thế.”

Vừa khéo lúc này Nhạc Quỳnh Quỳnh gửi tin nhắn đến.

Ninh Tây Cố vội nói: “Con còn có việc, cúp trước nhé bố.”

Ngắt máy của bố mình xong, Ninh Tây Cố bèn mở tin nhắn của Nhạc Quỳnh Quỳnh ra xem, cô đang háo hức chọn món để cậu làm.

Ninh Tây Cố thầm nghĩ, người phụ nữ này khi không cứng nựng cũng đã nhõng nhẽo đủ điều, bây giờ càng nhõng nhẽo hơn.

Khi Ninh Tây Cố đứng dậy, Bong Bóng đang tuần tra lãnh địa trong phòng khách. Nó dạo ngang qua TV thì liếc thấy bên cạnh có đặt một con gấu bông nhỏ, nó nhìn chòng chọc một lúc rồi đưa chân tát bụm xuống đất.

Ninh Tây Cố bước tới, tiện tay nhặt con gấu nhỏ lên để về chỗ cũ rồi dạy bảo Bong Bóng: “Đừng bắt nạt con gấu bông, mèo nhỏ ngoan nhé.”

Nhưng cậu không phát hiện ra trong đôi mắt của con gấu chợt lóe lên ánh sáng đỏ.

—

Nhạc Quỳnh Quỳnh làm việc mãi đến hơn tám giờ tối mới về nhà. Đồ ăn đã bày đầy trên bàn, mà Ninh Tây Cố lại đang ôm mèo nằm ngủ trên sofa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh rón rén đi tới, xoa đầu cậu rồi vuốt ve chú mèo con.

Bong Bóng tỉnh trước, sau đó Ninh Tây Cố cũng bị đánh thức.

Ninh Tây Cố ngược đầu nhìn cô: “Chị về rồi à, chị ăn cơm chưa?”

“Chưa.” Nhạc Quỳnh Quỳnh đáp: “Tôi để bụng về nhà ăn cơm cậu nấu đấy, mau dọn cơm đi, tôi bận bịu cả ngày nay sắp chết đói đến nơi rồi.”

Cô lại hỏi: “Sao mà cậu còn dọn nhà sạch thế? Hôm nay không đi học hả?”

Ninh Tây Cố trả lời: “Chỉ có một môn tự chọn thôi, có đến hay không cũng chẳng sao. Và lại em thấy em ngủ với chị rồi mà lại đi ngay thì kỳ quá, em muốn chờ chị về.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh bồng đỏ mặt, nhưng cô vẫn cố thể hiện: “Là tôi ngủ cậu có được không? Bạn nhỏ xử nam.”

Ninh Tây Cố thì thầm: “... Đâu có nhỏ đâu.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không nghe rõ: “Cậu nói gì thế?”

Ninh Tây Cố: “Không có gì, không có gì.”

Ngồi xuống ăn cơm.

Nhạc Quỳnh Quỳnh bưng bát cơm, hỏi: “Thế giờ là cậu định cơm nước xong xuôi sẽ về trường đúng không?”

Ninh Tây Cố không quá tình nguyện: “Ừm... Em có thể ở lại không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn dáng vẻ ngập ngừng dè dặt ấy của cậu, không kìm được hỏi: “Cậu có vấn đề gì thì nói thẳng ra xem nào, người đâu mà lúc nào cũng chậm chạp thế.”

Ninh Tây Cố nhớ tới cuộc gọi với bố mình hôm nay, chẳng biết nghĩ thế nào mà nóng đầu hỏi: “Chị sẽ kết hôn với em chứ?”

Chương 55

Tải ebook: dtv-ebook.com

Trans: Kim Ngân

Beta: Yam

Tay cầm đũa của Nhạc Quỳnh Quỳnh khựng lại, sau đó dứt khoát nói: “Sẽ không.”

Hắn là sẽ không.

Tuy là cô rất thích Ninh Tây Cố.

Haiz, trai trẻ thật phiền toái, trai tân còn phiền toái hơn. Nhạc Quỳnh Quỳnh suy nghĩ có chút cặn bã, chỉ nghĩ có một lần liền muốn kết hôn, đùa gì vậy?

Phú bà trẻ tuổi xinh đẹp như cô nào có dễ câu như vậy? Đây là muốn bẫy cô sao?

Ninh Tây Cố nhất thời ấm đầu, buột miệng nói ra đã cực kỳ hối hận rồi, lại còn bị cự tuyệt không chút do dự?

Đang ảo não thì Nhạc Quỳnh Quỳnh chợt nhả nói: “Không phải là chị ghét bỏ cậu, nhưng mà chị còn trẻ như vậy, không vội kết hôn.”

Ninh Tây Cố lại càng khó chịu, cậu hiểu rõ Nhạc Quỳnh Quỳnh, nhất định là trong lòng Nhạc Quỳnh Quỳnh đang ghét bỏ cậu. Người phụ nữ này, những thứ khác thì không ổn, chỉ có tự tin là đứng đầu thiên hạ.

Nhạc Quỳnh Quỳnh còn nói: “Hơn nữa cậu vẫn còn rất trẻ, còn một năm nữa mới đủ tuổi kết hôn mà? Chị không vội cậu vội cái gì?”

“Em không vội.” Ninh Tây Cố thất vọng nghĩ, làm như cậu gấp gấp lắm: “Em chỉ là thuận miệng hỏi thôi.”

Tối hôm qua vừa mới ngủ, Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn còn khó chịu một chút, cũng không phải là vô cùng khó chịu, chỉ là có chút sưng, nhưng không chảy máu. Tối nay cô cũng không định “Lâm hạnh” Cún con, đang phát sầu không biết nên nói với Ninh Tây Cố thế nào, lại nhìn thấy Ninh Tây Cố tự giác đi dọn giường dành cho khách.

(*Lâm hạnh: chỉ việc cung tần, mỹ nữ phục vụ chuyện chăn gối cho đế vương Trung Hoa xưa)

Như thế lại làm Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy ngượng ngùng, cô hỏi Ninh Tây Cố: “Cậu làm gì vậy?”

Ninh Tây Cố tự nhiên nói: “Dọn giường.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Sao cậu biết cậu phải ngủ ở phòng khách?”

Ninh Tây Cố hừ lạnh một tiếng, giũ giũ chăn, tức giận nói: “Chị mỗi ngày một tâm trạng, cũng không phê chuẩn cho em ngủ ở giường chị. Cho dù em có là bạn trai của chị đi nữa, nếu em mò lên, chị lại chẳng đạp em xuống à?”

Thật là nói đến độ làm Nhạc Quỳnh Quỳnh đỏ cả mặt.

Nhạc Quỳnh Quỳnh mềm lòng nói: “Hôm qua làm quá nhiều, nếu hôm nay cậu có thể ngoan ngoãn chút, thì cho cậu ngủ với tôi cũng không phải là không được.”

Cô vừa nói xong, Ninh Tây Cố không nói hai lời liền trèo lên giường của cô, hành động nhanh chóng khiến cho Nhạc Quỳnh Quỳnh hối hận cũng không kịp nữa.

Ai muốn ăn chay sau khi ăn thịt chứ?

Tắt đèn. Đi ngủ.

Hai người trùm chăn cãi nhau.

“Cậu cởi hết quần áo làm cái gì?”

“Nóng quá.”

“Vậy tôi chỉnh lò sưởi thấp xuống 2 độ. Cậu mặc đồ ngủ vào.”

“Em đây là đang thể hiện chính mình, nếu chị muốn sờ thì có thể sờ bất cứ lúc nào, không cần phải cởi quần áo nữa.”

“Vớ vẩn!”

“Em không vớ vẩn, chị có muốn sờ thử cơ bụng của em không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không biết sao mình lại mãnh liệt như vậy, mới nghỉ được một ngày, thế mà lại muốn làm rồi.

Cô nghĩ, có lẽ Ninh Tây Cố không biết cô cũng là xử nữ.

Đâm lao thì phải theo lao thôi, cô sợ nếu mình từ chối thì sẽ bại lộ mất, không phù hợp với hình tượng của cô, như vậy thì thật mất mặt! Không được, cô không thể để cho Ninh Tây Cố biết được!

Nhưng không thể không nói, tuy là Ninh Tây Cố còn trẻ, nhưng cũng là một người bạn giường biết học hỏi lại còn rất thông minh.

Trước lạ sau quen, cậu biết phải làm thế nào để hoà tan Nhạc Quỳnh Quỳnh trước.

Ngày hôm sau, mới sáng sớm Nhạc Quỳnh Quỳnh đã đưa Ninh Tây Cố về trường học.

Ninh Tây Cố vừa đến lớp đã bị mấy mấy nam sinh trong lớp vây quanh: “Nhạc Quỳnh Quỳnh là bạn gái cậu à?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh vốn dĩ là một hotgirl mạng, cứ cho là không có ai biết, nhưng tin tức “Nam khô yêu hotgirl mạng” này vừa truyền ra, mọi người chỉ cần lên mạng tra là sẽ biết.

Phản bội hội độc thân có người yêu trước thì cũng thôi đi, người yêu còn là một cô gái mặt mũi xinh thân hình đẹp nữa chứ. Không chỉ thế lại còn là một hotgirl có chút tên tuổi. Lúc trước mọi người chỉ biết Ninh Tây Cố yêu một phú bà, tuy rằng nói cậu bám váy phú bà là nói đùa, nhưng không ngờ bạn gái của Ninh Tây Cố chẳng những giàu có lại còn xinh đẹp như vậy.

Sắp làm cho người ta ghen tị đến chết rồi.

Lư Viễn nói đùa: “Phú bà đều chơi cùng phú bà, bạn gái của cậu có cô bạn nào có thể giới thiệu không? kiểu người thích cún con ý. Anh em! Anh em tốt!”

Ninh Tây Cố bình thản nói: “Người ta cần dáng người đẹp, nếu cậu có tám múi thì tôi có thể giúp cậu hỏi chút.”

Lư Viễn chỉ tay: “Cậu đợi đấy, hôm nay tôi sẽ bắt đầu tập!”

Một trận cười ha hả vang lên.

Trong lớp có một nam sinh vẫn không vừa mắt Ninh Tây Cố, bất ngờ xen vào nói: “Trở thành lớp dự phòng của người khác mà cậu còn vui như vậy ư? Cái loại hotgirl mạng này đều xuất thân từ người mẫu thương mại*, mấy ai được sạch sẽ chứ, nhìn thì thanh thuần, bên trong không biết chơi đùa cởi mở bao nhiêu, chỉ có kẻ ngốc mới coi là bảo bối.”

(*Người mẫu thương mại: là một nhóm người ngoài lề của ngành công nghiệp người mẫu. Họ không tham gia vào công việc người mẫu thực sự, mà đang chào mời kinh doanh bằng da và thịt dưới danh nghĩa người mẫu.)

Không khí nháy mắt trở lên lạnh lẽo.

Ninh Tây Cố đi đến trước mặt cậu ta, liếc nhìn cậu ta không nói một câu.

Đối phương bị cậu nhìn chằm chằm đến mức bất giác co rúm lại, nhưng vẫn muốn thể hiện: “Cậu làm gì? tôi cũng không chỉ đích danh ai, không lẽ cậu muốn thừa nhận sao?”

Ninh Tây Cố nghiêm túc nói: “Suy bụng ta ra bụng người. Bạn gái tôi kiếm tiền bằng chính sức lao động của cô ấy. Cô ấy là một cô gái nhẫn nại chịu khó lại thông minh có năng lực. Tôi không chấp nhận những suy đoán, bôi nhọ vô cớ về cô ấy.

“Được rồi, tôi nói xong rồi.”

Vừa dứt lời, Ninh Tây Cố vung tay đấm hấn.

Sau đó cậu bị gọi đến văn phòng vì tội đánh nhau, lúc đánh thì rất hăng, còn kiên quyết không thừa nhận mình sai, bị ghi một lỗi phạt.

Đây là lỗi phạt đầu tiên trong đời học sinh ưu tú của cậu.

Nhưng Ninh Tây Cố không thấy hổ thẹn, ngược lại còn cảm thấy rất vẻ vang.

Nhưng chuyện này không cần nói cho Nhạc Quỳnh Quỳnh, dù cậu thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh biết thì cũng không sao, cô là một người rộng rãi, chỉ là không muốn làm cô tức giận một chút nào.

Ninh Tây Cố bước ra khỏi văn phòng, ba cậu bạn cùng phòng đều lo lắng đợi cậu, nhao nhao bất bình thay cậu.

Rồi họ lại trêu đùa Ninh Tây Cố: “Nguôi giận chưa? Nam khôi Ninh. bây giờ cả trường đều biết cậu nổi giận vì hồng nhan rồi.”

“Cậu đánh như vậy, người không biết còn tưởng rằng cậu đã từng luyện qua rồi đó? Hồi cấp ba có phải cậu là trùm trường không?”

Thường xuyên đánh nhau đúng không? Nếu không thì cũng quá biết đánh rồi đấy.”

“Quào, vậy mà không nhìn ra, sau này phải gọi một tiếng anh Ninh thôi.”

Ba người vây quanh Ninh Tây Cố đi về kí túc xá.

Đi được nửa đường, Ninh Tây Cố nói: “Tôi không về.”

Bạn cùng phòng: “?”

Ninh Tây Cố nói như lẽ đương nhiên: “Tối nay tôi cũng định ở lại nhà bạn gái tôi.” Cậu liếc nhìn đồng hồ: “Vừa đủ thời gian để tôi đi mua đồ ăn, sau đó nấu cơm, rồi đợi cô ấy tan làm về nhà.”

Bạn cùng phòng: “???”

Ninh Tây Cố nói xong thì đi về phía cổng trường gần nhất, vẫy tay với họ: “Ngày mai gặp.”

Cậu thẳng thắn rảo bước rời đi.

—

Công ty.

Nhà vệ sinh.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghiêng đầu, để lộ cổ của mình, trên đó còn có vài vết tích hồng hồng.

... Đều do Ninh Tây Cố hôn cả!

May mà hôm nay cô làm một kiểu tết rồi búi tóc rất xinh đẹp, cô vội vàng tháo nó ra, xoa tóc xuống che đi những vết hôn ấy.

Quá là mất mặt.

Chẳng trách có tận mấy người cười cười mà không nói gì.

Giám đốc của bộ phận thiết kế ban nãy là một người phụ nữ mạnh mẽ, không kiêng dè đi theo cô, hôm mộ nói: “Chó săn nhỏ có khác, quá dính người, lần đầu tiên thấy bà chủ trông dâu đi làm.”

Lúc này Nhạc Quỳnh Quỳnh mới phát hiện ra bản thân mình xấu hổ biết bao.

Còn có thể làm thế nào đây? Chỉ có thể giả vờ không có chuyện gì thôi.

Bây giờ Nhạc Quỳnh Quỳnh chỉ muốn gọi Ninh Tây Cố đến cùng mất mặt với cô, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Ninh Tây Cố mà ở đây thì còn mất mặt hơn, thôi thì bỏ đi.

Bây giờ cô xấu hổ đến mức luống cuống, cảm giác cả công ty đều đã biết cô ngủ cùng Ninh Tây Cố. Mọi người chỉ không biết đây là lần đầu tiên cô ngủ cùng đàn ông, cô phải giả vờ như mình đang “Cưỡi xe nhẹ đi đường quen”, bảo vệ tốt hình tượng phụ nữ có kinh nghiệm phong phú của mình.

(*Cưỡi xe nhẹ đi đường quen: chỉ sự thông thạo, quen việc.)

Để phân tán sự chú ý, cô vẫn luôn nói chuyện cùng Doãn Tiểu Thiên.

[Nhạc thỏ con]: [Video lúc trước quay sao còn chưa phát hành nhi?]

[Chít Chít]: [Nghe nói công ty kia đổi chủ rồi, sửa lại kế hoạch chiến lược, các kế hoạch trước đều bị gác lại.]

[Nhạc thỏ con]: [Giấc mộng ngôi sao một ngày thu được hai triệu của mình tan vỡ rồi, chị em, cậu không còn đũa để ôm nữa.]

[Chít Chít]: [Hahahaha, lần sau, lần sau quay mình lại đến tìm cậu. Mình thấy chó săn nhỏ của cậu thật kì lạ, lần sau cậu đừng dẫn theo cậu ta.]

Vất vả chịu đựng đến khi tan làm.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ăn cơm rồi mới về nhà, cô vừa đi ra khỏi thang máy thì thấy Ninh Tây Cố đang ngồi trước cửa nhà cô, bên cạnh còn đặt một cái túi chứa đầy đồ ăn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đau đầu: "..."

Ninh Tây Cố đứng dậy: "Chị, chị về rồi sao?"

Nhạc Quỳnh Quỳnh tức đến bật cười: "Sao cậu không nói một tiếng mà đã đến rồi?"

Ninh Tây Cố lập tức trở nên nhỏ bé nói: "Em chỉ muốn gặp chị một chút... Em muốn tạo bất ngờ cho chị, không ngờ hôm nay chị lại tặng ca."

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: "Hôm nay tôi lại tặng ca sao? Vốn dĩ hôm nào tôi cũng tặng ca mà."

Miệng thì oán trách nhưng cô vẫn đưa Ninh Tây Cố vào nhà.

Sờ sờ tay cậu, rồi lại sờ sờ hai má, đều bị lạnh cóng rồi.

Cô mắng: "Cậu bị ngốc à? Không biết xuống cửa hàng tiện lợi ở dưới tầng đợi hả? Cứ phải ngồi xồm trước cửa như vậy."

Ninh Tây Cố: "Không lạnh."

Nhạc Quỳnh Quỳnh: "Không lạnh cái đầu cậu."

Bụng Ninh Tây Cố kêu ùng ục, Nhạc Quỳnh Quỳnh lại bị chọc cười: "Không cần nấu cơm cho tôi, Cậu mau đi nấu cơm cho mình đi."

Ninh Tây Cố tùy tiện làm tạm một bát mì trứng.

Ninh Tây Cố thật sự đói lắm rồi, cậu ăn như hổ đói, bởi vì bị Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn, cậu mới từ tốn lại một chút.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn cậu, thầm nghĩ: Đẹp trai quá, ăn mì cũng đẹp trai như vậy, cảnh này mà chụp lại thì hoàn toàn có thể dùng làm quảng cáo.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thất thần trước mặt cậu, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Cô bỗng đứng thờ dài, nói sâu xa: “Bé thanh cao, sợ là cậu không được làm minh tinh rồi, video ngắn chúng ta quay bị đối phương gạt bỏ không dùng nữa rồi.”

Ninh Tây Cố tí nữa thì sặc.

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Quao, cậu cũng không cần thất vọng lo lắng như vậy chứ?”

Ninh Tây Cố: “Khụ khụ khụ.”

Ninh Tây Cố thất thố, Nhạc Quỳnh Quỳnh cười to, cô cố ý đùa Ninh Tây Cố một chút thôi.

Cô biết Ninh Tây Cố ôm ý nghĩ xấu gì tới đây. Đừng thấy Ninh Tây Cố tuấn tú lịch sự, chừng chặc đàng hoàng, thật ra trong thâm tâm lại toàn điều xấu, cô phải trừng trị tên nhóc này một chút trước đã.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười hì hì nhìn Ninh Tây Cố: “Cơm nước xong xuôi thì trở về đi, nhanh còn kịp giờ giới nghiêm của ký túc xá.”

Ninh Tây Cố: “Em không muốn về.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh hừ một tiếng: “Hôn một cái là đủ rồi, đừng có mà được voi đòi tiên.”

Chương 56

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Trúc

Beta: Yam

Doãn Tiểu Thiên phát hiện gần đây không hẹn được Nhạc Quỳnh Quỳnh ra ngoài chơi, công việc của cô ấy cũng bận rộn, khi nhớ đến mới nhận ra đã hơn một tháng không hẹn ăn cơm với Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Trời đông giá rét dài dằng dặc và mùa xuân ngắn ngủi qua đi, hết tháng năm, thời tiết càng thêm nóng nực, như thể đang độ giữa hè.

Doãn Tiểu Thiên nói với Nhạc Quỳnh Quỳnh là cô nàng mới tìm được một nhà hàng rất ngon, sau khi Nhạc Quỳnh Quỳnh nghe vậy thì cuối cùng cũng tìm được thời gian rảnh để hai người tụ tập ăn một bữa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đi đến nhà hàng một mình.

Doãn Tiểu Thiên quan sát phía sau cô, chần chờ một hồi, rồi hỏi: “Gần đây cậu gắn bó keo sơn với cún nhỏ nhà cậu lắm mà, mình cứ tưởng cậu sẽ dẫn cậu ta theo chứ.”

Nói đến đây, vẻ mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh thoáng sợ hãi, vẫy vẫy tay nói: “Đừng nói nữa, cậu ta dính mình từ sáng đến tối, hận không thể theo sau mình hai bốn trên hai bốn giờ. Khó có được lúc thanh thoi, vậy mà cậu ta còn muốn đi theo, mình mắng cậu ta một trận, cậu ta mới không dám tới.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa ăn cơm vừa phàn nàn.

Đơn giản là vì bọn họ chỉ cách một gian phòng nhỏ.

“Cậu không biết đâu cậu ta quần người lăm, chớ nhìn mặt mà bắt hình dong, nhìn thanh cao vậy thôi chứ một khi không biết xấu hổ, ai cũng không làm gì được.”

“Từ đợt mình đẩy cậu ta xuống trước, giờ mình thấy hối hận rồi... Xử nam thật cmn phiền phức...”

“Mỗi ngày cậu ta đều rất sung sức, rảnh rỗi là muốn mang mình lên giường, mình quy định số lần cậu ta còn hậm hực không vui.”

Doãn Tiểu Thiên nghe được thì thấy buồn cười, song cũng hơi ghen tị: “Sức trẻ tốt thật đấy, tinh lực dồi dào. Cô giáo Nhạc vậy mà không chịu nổi sao?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghiêm túc nói: “Không phải nhá, bà đây thừa sức đối phó cậu ta, nhưng cậu ta quá phiền, quá quần người, cứ thích chạy đến nhà mình mỗi ngày. Cậu ta không chê mệt, nhưng mình còn ngại phiền phức đấy.”

Doãn Tiểu Thiên nghe cô oán trách một hồi, bất thành linh hỏi: “Nếu cậu thực sự không chịu nổi cậu ta thì đá cậu ta đi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghe vậy thì run lên một cái, rồi lập tức mềm mỏng hơn: “Không tới mức không chịu được... Ngoại trừ dạo gần đây cậu ta hơi lưu manh một chút, cũng không làm sai điều gì, với lại cậu ta đối xử với mình rất tốt.”

Cô nghĩ một đặng nói một nẻo: “Mình cũng chưa chán mà, chờ mình chán rồi nói sau. Mình chơi đủ rồi thì sẽ đá cậu ta.”

Doãn Tiểu Thiên liếc cô một cái: “Chi bằng cậu nói cậu thích cậu ta luôn đi.”

Mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh đỏ tới tận mang tai, như bị chọc trúng cái chân đau, nháy dựng lên lấp bắp nói: “Nào có, nào có. Mình thích cậu ta có chút xíu, nhưng không phải loại thích kia! Mình vẫn còn rất phóng khoáng.”

Doãn Tiểu Thiên haha hai tiếng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng nhận ra mình chột dạ biết bao.

Doãn Tiểu Thiên nói: “Kỳ thật mình cũng chả rõ tại sao cậu nhất thiết phải đá Ninh Tây Cố, cậu ta hơi nhỏ tuổi nhưng xét về điều kiện khác lại rất rất tốt, coi như làm đối tượng kết hôn cũng không tệ mà.”

“Mẹ nó!” Nhạc Quỳnh Quỳnh mắng một tiếng: “Sao tới cậu cũng nói cái này? Mình ngủ với cậu ta một đêm, qua ngày hôm sau cậu ta liền đỏ mặt hỏi mình có muốn kết hôn không.”

Doãn Tiểu Thiên ngơ ngác một chút, cười phì tò mò hỏi: “Cậu trả lời thế nào?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ấp úng: “Chắc chắn là mình không thể treo cổ trên cái cây là cậu ta này được.”

Doãn Tiểu Thiên nhìn cô, thờ dài một hơi thật sâu: “Cô giáo Nhạc này, tớ thấy lần này cậu yêu thật rồi. Trước kia nói tới kinh nghiệm yêu đương thì cậu đạo lí đầy mình mà. Cậu đáng lẽ nên lấy gương soi lại chính mình, toàn là dáng vẻ trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh còn mạnh miệng: “Có đâu?”

Doãn Tiểu Thiên bổ sung: “Có điều trước kia lúc quay phim mình đã cảm thấy cậu rất thích cậu ta rồi, cậu ở với cậu ta luôn luôn cười tươi, vui vẻ suốt ngày.”

Có đúng không?

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ. Chính cô cũng không ý thức được.

Nhạc Quỳnh Quỳnh trở về liền hỏi Ninh Tây Cố: “Lúc ở với cậu, tôi cười suốt sao?”

“Vớ vẩn!” Ninh Tây Cố không nói hai đã lời phủ nhận: “Tính chị sáng nắng chiều mưa, lúc thì cười, lúc thì tức giận, lúc thì chơi xấu, còn làm nũng, chị lật mặt còn nhanh hơn trở trời.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh thẹn quá hóa giận, cầm gối ôm lên đập cậu. Ninh Tây Cố ngoan ngoãn chịu đánh mấy cái, xuyên qua khe hở cù cho cô ngứa ngứa, thân thể Nhạc Quỳnh Quỳnh lập tức mềm nhũn, đổ lên ghế sa lon bên cạnh, vừa run rẩy vừa cười: “Cậu, cậu buông tôi ra, tôi đang, tức giận đó.”

Không biết từ lúc nào mà Ninh Tây Cố đã dán lên người cô, từ khóe mắt đến đuôi lông mày đều nhuộm ý cười, triu mến nhìn cô.

Nhịp thở Nhạc Quỳnh Quỳnh còn chưa đều lại, mắt lộ vẻ do dự.

Ninh Tây Cố cúi đầu nhẹ nhàng hôn cô một cái, hỏi: “Chị, có được không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh thật sự không muốn đồng ý.

Nhưng Ninh Tây Cố tựa như là cú lớn cứ dùng lông xù mềm mềm trên đầu dụi dụi lên ngực cô làm nũng, đáng yêu quá đi, ý chí sắt đá đến mấy cũng khó mà cự tuyệt

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngập ngừng.

Ninh Tây Cố không ngừng dụ dỗ cô, thử hỏi có một anh chàng đẹp trai chăm chú nhìn bạn tràn ngập yêu thương, ai hẳn tâm được chứ?

Nhạc Quỳnh Quỳnh bất tri bất giác gật đầu, lần nào cũng y như vậy, thậm chí cô còn chưa kịp hối hận, Ninh Tây Cố đã ngồi dậy, cởi hết quần áo. Thân hình và mặt của cậu rất đẹp, vai rộng eo hẹp như hình tam giác ngược, làn da bóng loáng, màu da đều đều. So với đám nam sinh thì cậu không tính là đen, cũng không phải rất trắng, nhưng so với làn da trắng nõn của Nhạc Quỳnh Quỳnh thì là một màu sắc khoẻ mạnh hơn, trên thân không có nửa miếng thịt thừa,

nhìn qua rất cường tráng uyển chuyển, tràn đầy vẻ đẹp và sức lực nam tính.

Cậu duỗi cánh tay ra, trong phút chốc giống như súng vật biến thành dã thú, lơ đãng toát ra vẻ xâm lược, như thể một giây sau cậu sẽ ép xuống, lao tới và cắn chặt con mồi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa ôm lấy cổ cậu.

Lúc này, ngoài cửa có tiếng chuông làm hồng bầu không khí đột ngột vang lên.

Ai vậy? Nhạc Quỳnh Quỳnh mất kiên nhẫn nghĩ, hiện tại cô không muốn đi mở cửa chút nào, nghĩ thầm, nếu là chuyển phát nhanh thì cứ làm như không nghe thấy đi.

Ninh Tây Cố dừng lại, hỏi: “Em ra mở cửa nhé?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Kệ đi.”

Sau đó điện thoại reo lên.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngó qua điện thoại, là mẹ cô. Như bị tạt một chậu nước lạnh, suy nghĩ nóng bỏng gì cũng bị dập tắt, cô nhận điện thoại: “Alo?”

Mẹ hỏi: “Ngủ rồi à con? Mẹ thấy đèn nhà con vẫn còn sáng, sao nhấn chuông cửa hoài mà không ra mở vậy? Ra mở cửa.”

Hai người hấp tấp từ trên ghế sa lon bò dậy.

Ninh Tây Cố vội vàng mặc quần áo, Nhạc Quỳnh Quỳnh kéo áo ngủ lên, cúc áo chưa bị mở nên chỉ cần sửa soạn lại chút thôi.

Ninh Tây Cố hạ giọng nói: “Em phải làm gì đây?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh trừng mắt liếc cậu một cái: “Lo gì chứ, cậu đường đường chính chính là bạn trai tôi, cần gì trốn tránh? Đi gặp bố

mẹ với tôi.”

Nhưng sau khi bọn họ chính thức yêu đương, Nhạc Quỳnh Quỳnh chưa từng đưa Ninh Tây Cố đi gặp mặt bố mẹ cô.

Ninh Tây Cố theo sau lưng Nhạc Quỳnh Quỳnh, cùng nhau tới trước cửa.

Cửa vừa mở, bố mẹ Nhạc đã thấy người đàn ông cao lớn đứng sau lưng con gái họ.

Bọn họ đến không sớm cũng chẳng muộn, hơn tám giờ, nhưng không nghĩ tới Ninh Tây Cố cũng ở đây.

Mẹ Nhạc liếc nhìn Ninh Tây Cố một chút: “Trời ạ, Tiểu Ninh cũng ở đây à?”

Bình thường Ninh Tây Cố rất bình tĩnh và lạnh lợi, bây giờ lại căng thẳng đến mức lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, căng đầu căng não, vô thức hơi khom người gật đầu, lớn tiếng vang dội nói: “Chào bác trai, bác gái ạ!”

Cậu đột nhiên mở miệng làm Nhạc Quỳnh Quỳnh giật nảy mình, quay đầu nhìn cậu.

Ninh Tây Cố nhận ra mình thất thố, hối hận mà đỏ mặt.

Đôi vợ chồng già bước vào cửa.

Mẹ Nhạc nhìn chung quanh một hồi, ngạc nhiên nói: “Sao phòng con sạch sẽ vậy? Vừa mới dọn người dọn qua hả?”

Nhưng cũng không sạch tới vậy chứ, dì dọn dẹp chỉ phụ trách quét dọn thôi, còn trong phòng này tất cả mọi thứ đều thơm tất gọn gàng, cảm giác như chủ nhà đang chăm chút cho nó vậy.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đáp một cách tự nhiên: “Không phải ạ, là Ninh Tây Cố dọn dẹp giúp con.”

Nói xong, cô lập tức ý thức được mình lỡ lời, bố mẹ nhìn qua, Nhạc Quỳnh Quỳnh cắn cắn đầu lưỡi, vội vàng bổ sung: “Con, ý con là, thời gian cuối tuần không lên lớp cậu ấy sẽ đến phụ con quét dọn ạ.”

Mẹ Nhạc hỏi: “Hôm nay là thứ ba không phải sao? Không lên lớp à?”

Ninh Tây Cố nói: “Con qua đây xem chị ấy một chút, chốc lát con đi liền.”

Bố Nhạc Quỳnh Quỳnh xách đồ vào bếp, đủ loại đồ ăn ngon, chuẩn bị nhét toàn bộ vào trong tủ lạnh. Ninh Tây Cố sai bước theo sau, nói: “Bác trai, để cháu phụ bác.”

Mẹ Nhạc nói: “Bố nó, lấy sủi cảo ra đi, hấp vài cái để ăn với cơm, chúng ta còn chưa ăn cơm đâu đấy.”

Ninh Tây Cố lại ân cần nói: “Để cháu giúp.”

Ninh Tây Cố có thể cảm nhận được mình không được bố mẹ Nhạc chào đón. Cậu cảm thấy có thể là do hôm đó rời giường quá muộn lộ vẻ lờn biếng, cũng có thể là vì tuổi cậu nhỏ không có thực lực kinh tế.

Cậu lo đầu đau, muốn nhanh chóng tạo nhiều ấn tượng hơn trong mắt bố mẹ Nhạc.

Chuyện này đến từ bản năng, cậu căng thẳng bận rộn đến nỗi không dư thời gian cho việc suy nghĩ. Chờ lấy lại tinh thần, cậu đã đang nấu cơm rồi.

Mẹ Nhạc một là không ngờ thế mà Ninh Tây Cố lại ở nhà con gái bà vào ban đêm, quan hệ của hai người so với năm ngoái có vẻ thân mật hơn nhiều, dáng vẻ của Ninh Tây Cố y hệt như đang lấy lòng bố mẹ vợ tương lai, đến đồ đạc cũng nhìn ra được.

Hai là, bà mơ hồ suy đoán có phải hai người sống chung với nhau hay không, cho nên hỏi dò mấy câu, không hỏi trực tiếp, chỉ hỏi vài thứ trong nhà để ở đâu. Rõ ràng là nhà của Nhạc Quỳnh Quỳnh nhưng kết quả hỏi một cô không biết ba, ngược lại Ninh Tây Cố biết rõ vô cùng.

Ồ.

Hoặc là Ninh Tây Cố đang sống ở đây, hoặc là cậu ta đến nhà con gái bà rất nhiều lần, cái đó so với sống chung cũng chẳng có gì khác biệt.

Nhìn Ninh Tây Cố cướp việc để làm, không giống như đang miễn cưỡng, trông rất thuần thục. Điều này khiến tâm trạng bà phức tạp.

Con gái bà được nuông chiều từ bé ai cũng biết, nhưng không nghĩ có thể tìm được một chàng trai chịu chiều chuộng con bé như vậy.

Ngay cả bạn trai cũ của Mỹ Lệ cũng theo chủ nghĩa đàn ông.

Đàn ông dùng tiền mướn người dọn nhà cho bạn, hoàn toàn khác với cam tâm tình nguyện vì bạn mà làm việc nhà, không quan trọng tôn nghiêm của đàn ông.

Mẹ Nhạc hỏi đứa con gái ngốc: “Hai đứa sống chung à?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghiêm chỉnh bác bỏ: “Không có mà, cậu ấy chỉ thỉnh thoảng đến ở một đêm, ngày mai phải đi học.”

Mẹ Nhạc muốn nói lại thôi: “Vậy nhà cậu ta nghèo lắm hả?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Không phải nghèo đâu mẹ, hình như cậu ấy rất giàu.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh còn cười: “Có phải mẹ thấy cậu ấy giỏi làm việc nhà nên mẹ nghĩ cậu ấy nghèo đúng không? Ngay từ đầu cậu

ấy đâu có biết làm, hahaha, đều là con dạy cậu ấy đấy!”

Cười! Còn cười!

Mẹ Nhạc rất muốn đánh cô. Ngốc quá thể.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không hiểu gì: “Mẹ. Mẹ nhìn gì con như thế làm gì?”

Mẹ Nhạc: “... Không có gì.” Chỉ là sau khi khảo sát thực tế, bà đột nhiên cảm thấy mặc dù Ninh Tây Cố còn nhỏ tuổi một chút, nhưng miễn cưỡng cũng có thể làm con rể của bà.

Chương 57

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Hồng Anh

Beta: Yam

Bố mẹ Nhạc ở tại nhà con gái một đêm.

Ninh Tây Cố bị đuổi về trường rồi.

Bố của Nhạc Quỳnh Quỳnh ngủ tại phòng ngủ cho khách, mẹ cùng với cô ngủ trong phòng chính.

Hai mẹ con trò chuyện đêm khuya: “Sao lần này con phát triển nhanh vậy, mẹ còn nhớ lần đó tiểu Cừu theo đuổi con nửa năm con mới đồng ý. Tiểu Ninh năm ngoái tới nhà mình, hai đứa con vẫn chưa yêu đương gì cả, chớp mắt đã gắn bó keo sơn rồi.”

“Cũng không có gắn bó keo sơn như vậy đâu ạ, chủ yếu là cậu ta quá bám người thôi, con cảm thấy người nhỏ tuổi cũng chỉ như vậy, còn hận không thể bỏ luôn việc học, như chỉ muốn ở trong túi của con thôi vậy.”

“Phải không đó? Mẹ thấy tiểu Ninh rất khách sáo... Đúng rồi, cậu ta cũng đã đến nhà mình rồi, còn con? Con có biết tình hình nhà cậu ta không?”

“À, cậu ấy có nói qua với con một chút rồi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói tới đây, chợt nhận ra có gì đó không đúng. Tuy rằng Ninh Tây Cố có mơ hồ nhắc đến chuyện trong nhà cậu, nhưng trước giờ chưa từng nói cụ thể, rốt cuộc nhà cậu ta ở đâu, bố mẹ tên gì, bố làm nghề gì, Nhạc Quỳnh Quỳnh đều không rõ.

Nhưng lúc này, Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy bản thân vẫn nên giấu cho Ninh Tây Cố, vì vậy cô liền im lặng, định để cho chuyện này cứ thế mơ hồ mà qua đi.

Mẹ Nhạc cũng không bận tâm lắm, bà biết con gái mình rất cầu thả, liền nói: “Vẫn nên hỏi sớm một chút, gia đình cậu ta làm cái gì, có nghiêm chỉnh không. Còn cậu ta, tương lai muốn làm nghề gì, có kế hoạch gì chưa, đều phải hỏi hết đấy.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngốc nghếch hỏi: “Hỏi mấy cái này làm gì ạ? Con cũng chẳng cưới cậu ta, không cần hỏi sâu như vậy đâu.”

Mẹ nói: “Cái đó thì không chắc.”

Nghĩa là gì chứ? Ý muốn khuyên cô cưới Tây Ninh Cố sao?

Nhạc Quỳnh Quỳnh “Hả?” một tiếng.

Mẹ nói: “Không phải mẹ có ý muốn khuyên con, chỉ là, mẹ cảm thấy tiểu Ninh cũng không phải không thể làm ứng cử viên.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh khó chịu nói: “Con chưa từng cho cậu ta vào danh sách, cậu ta mới có mấy tuổi, đợi cậu ta đủ tuổi thì con cũng 27 rồi.”

Tuy là cô không gấp gáp chuyện trước mấy tuổi thì lấy chồng, nhưng cô cũng không có kiên nhẫn tiêu tốn thanh xuân của mình để đợi một cậu con trai trưởng thành.

Nhưng sao gần đây lại có nhiều người cảm thấy Ninh Tây Cố rất tốt vậy?

Tâm trạng Nhạc Quỳnh Quỳnh bối rối, không muốn nói nữa: “Mẹ, không nói nữa, cũng muộn rồi, ngủ thôi.”

Không biết có phải là do nói về Ninh Tây Cố quá nhiều hay không, mà cô vừa nhắm mắt đã nghĩ tới Ninh Tây Cố, gần đây lại bị Ninh

Tây Cố ôm ngủ thành quen rồi.

Đột nhiên cảm thấy có chút trống vắng.

Rốt cuộc Ninh Tây Cố tốt chỗ nào chứ? Cảm giác như tất cả mọi người đều nói giúp cậu ta vậy. Nhạc Quỳnh Quỳnh thầm nghĩ trong lòng, đếm lại tất cả những điểm tốt của Ninh Tây Cố.

Đầu tiên, là vẻ ngoài đẹp trai, thân hình lại đẹp, sở hữu gen rất tốt, nếu sinh con ra nhất định sẽ là một đứa bé xinh xắn.

Tiếp theo, Ninh Tây Cố rất đàn ông, rất tôn trọng phái nữ, thường ngày thảo luận về các vấn đề thời sự và tin tức đều hợp với tam quan của cô. Bọn họ có thể nói không ngừng về nó.

Ngoài ra, cậu còn luôn bao dung sự tùy hứng của cô, luôn đứng về phía cô cho dù có chuyện gì xảy ra, khi cô bảo Ninh Tây Cố làm bất cứ việc gì, cậu đều không có nửa lời phàn nàn.

Ngoài nhỏ tuổi, chưa có công việc và không có tiền ra, thật sự thì cậu có thể tính là một ứng cử viên không tồi.

Nhưng điểm yếu này của cậu lại quá chí mạng rồi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thở dài, không biết ngủ từ lúc nào.

Ngày hôm sau, cô tiễn bố mẹ về nhà.

Mẹ nói: “Trước kia mỗi lần tới đây đều là mẹ giúp con dọn dẹp nhà cửa, hôm nay không làm thì có chút không quen.”

Bà nhìn tới nhìn lui, chỉ thấy một con gấu bông trên tủ TV bị lật ngược, bà nhặt nó lên và nói: “Sao con lại để đồ chơi ở đây?”

“Ấy!” Nhạc Quỳnh Quỳnh hét một tiếng về phía mẹ cô, lấy đồ chơi lại, nói: “Đây là con cố tình để đây, không phải đồ chơi, cái này dùng để giấu camera đó.”

Mẹ cô tò mò xem xét con gấu bông: “Cao cấp vậy hả? Mẹ thấy nhà người ta đều là trực tiếp gắn camera thôi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Trực tiếp gắn một cái camera thì quá lộ liễu rồi, ăn trộm, người xấu nhìn qua một cái là phát hiện ngay, chả có tác dụng gì. Con đặc biệt làm mấy chỗ che khuất một chút, người khác có vào nhà cũng không thể phát hiện. Cái này là đặt ở đối diện sofa phòng khách...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói xong, bản thân cũng đơ ra rồi.

Cô nghĩ tới một việc vô cùng đáng sợ.

Đối diện với sofa?

Nhạc Quỳnh Quỳnh thở mạnh. Vậy cô cùng Ninh Tây Cố làm những việc không thể miêu tả kia ở trên sofa, há chẳng phải đều bị quay lại cả rồi sao? Đột nhiên, cả người Nhạc Quỳnh Quỳnh không tự nhiên mà đứng dậy, cô nghĩ phải nhanh đi xem video tự động lưu có những gì.

Nhanh chóng xóa đi!! Nhanh mới được!!!

Đột nhiên thời gian dài ra một cách lạ thường.

Một giây trôi qua giống như một năm vậy.

Nhạc Quỳnh Quỳnh tiễn bố mẹ đến trạm dừng xe, nhìn thấy bọn họ lên xe rồi đi rồi, cô nhanh chóng chạy như bay về nhà mở máy tính.

Cô không tin tưởng vào bộ nhớ đám mây, vì vậy cô chọn lưu vào thẻ SD cục bộ, thẻ này có thể lưu video trong ba tháng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh liếc nhìn đại khái các video đã được quay lại, hơn hai nghìn giờ video, làm sao có thể xem hết được, cô bắt đầu xem từ ngày sinh nhật hôm đó, tiện tay nhấp vào một vài video.

Vừa nhìn đã thấy bé mèo con.

Đáng yêu quá, Nhạc Quỳnh Quỳnh vui vẻ bắt đầu xem. Cô nghĩ, vừa khéo video dạo gần đây chả có gì hay, có thể cắt một đoạn video của chú mèo con để lấp liếm thử, xem có gì thú vị không. Nhưng lượng video quá lớn, Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ, đơn giản chỉ cần giao hết video cho Ninh Tây Cố, để cậu lựa chọn, nhân lực tốt như vậy không dùng thì phí.

Còn về những video khiếm nhã, cô đã chọn và xóa tất cả, phần còn lại lưu vào thẻ SD.

[Nhạc thỏ con]: “Có nhiệm vụ giao cho cậu đây!”

[Ninh đẹp trai]: “Em đây. Nhiệm vụ gì vậy?”

[Nhạc thỏ con]: “À, chị có một vài video từ chiếc camera trong nhà, chị dùng để xem mèo và chống trộm, cậu xem có tư liệu liên quan tới mèo nào có thể dùng không, cắt ra, làm thành hai video nhé.”

[Ninh anh tuấn]: “Nhà chị gắn camera?”

[Nhạc thỏ con]: “Ở phòng khách, yên tâm đi, những video khiếm nhã chị đã xóa rồi, cậu cắt nội dung mèo ra là được rồi.”

Camera? Camera gì chứ?

Ninh Tây Cố nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, đột nhiên bị hai chữ này làm cho đờ đẫn, bạn cùng phòng tan học cùng cậu, đi mãi đi mãi lại phát hiện cậu bị bỏ lại đằng sau thì quay lại tìm cậu và hỏi: “Cậu phát ngốc gì đấy?”

Rất nhanh, Ninh Tây Cố nhớ tới bản thân từng nói ra những lời không nên nói ở trong nhà Nhạc Quỳnh Quỳnh, vậy há chẳng phải cũng đều bị quay cả sao.

Từng sợi lông tơ của Ninh Tây Cố đều dựng cả lên, chỉ cảm thấy tay chân đều lạnh cả đi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh phát hiện rồi sao? Có lẽ là chưa phát hiện đâu nhỉ?

Giả dụ nếu phát hiện rồi mà vẫn còn có thể nói chuyện với mình bình tĩnh như vậy sao? Trái lại, cô ấy đã tức giận từ lâu rồi.

[Nhạc thỏ con]: “ Ngày mai cậu qua đây, chị sẽ đưa thẻ cho cậu.”

Ninh Tây Cố thực sự không nhìn ra được quá nhiều cảm xúc từ dòng tin nhắn này, nhưng cảm thấy tâm trạng của Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không quá tệ.

Bây giờ cậu rất lo lắng, sợ sẽ bị phát hiện. Với tính khí của Nhạc Quỳnh Quỳnh, không phải là sẽ vứt bỏ cậu ngay hay sao?

Ninh Tây Cố bình tĩnh lại, trả lời: “Bây giờ em qua ngay đây.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh bảo cậu yên tâm lên lớp, nói bản thân cô phải đi làm rồi, buổi chiều hãy lên công ty lấy.

Cơm trưa Ninh Tây Cố cũng không ăn, trực tiếp chạy đến công ty Nhạc Quỳnh Quỳnh, đi tới văn phòng tổng giám đốc của cô ấy để lấy thẻ, lúc đó Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn còn đang họp.

Lần này Ninh Tây Cố hiếm khi không đợi cô, gửi tin nhắn cho cô, lấy đồ rồi vội vã rời đi.

Dường như Nhạc Quỳnh Quỳnh không quan tâm đến điều đó, Ninh Tây Cố cảm thấy mình đã trốn thoát, trong lòng thầm nghĩ, may mà Nhạc Quỳnh Quỳnh là một cô gái ngốc nghếch bất cần.

Trên đường về nhà, Ninh Tây Cố nhận được cuộc điện thoại của bố.

Ninh Tây Cố nhìn thấy người gọi tới là bố thì trong lòng còn sợ hãi, chỉ sợ bị quay lại. Cậu nghĩ, sau này cho dù là nói chuyện cùng bố, cậu cũng phải cẩn thận một chút, không thể nói những lời nói đùa kia nữa.

Hơn nữa, những lời kia vốn cũng không phải là lời thật lòng của cậu.

Trên đường về nhà cậu đã chuẩn bị cho điều tồi tệ nhất, giả dụ bị Nhạc Quỳnh Quỳnh phát hiện ra thì nên quỳ xuống và xin lỗi như thế nào...

Hôm nay vậy mà bố không nhắc tới việc của Nhạc Quỳnh Quỳnh với cậu, chỉ nói những việc ngày thường, sau đó mới nói trọng điểm: “Qua vài ngày nữa có một buổi dạ hội từ thiện, bố dự định đưa con đi cùng.”

Là thông báo, không phải dò hỏi.

Đây không phải chuyện lớn gì, Ninh Tây Cố nghĩ vậy nên đồng ý. Vốn dĩ bố đã nói trong hai năm này sẽ giới thiệu cậu với công chúng, để cho mọi người biết nhà họ Ninh có cậu là người thừa kế.

Chỉ cần bố không nhắc cậu chia tay với Nhạc Quỳnh Quỳnh, những thứ khác đều dễ nói.

Nhưng sợ cái gì thì gặp cái đó.

Bố đột nhiên đổi chủ đề, hỏi: “Cần dẫn theo bạn đồng hành nữ của con không?”

Ninh Tây Cố nghĩ, lúc này cậu tạm thời vẫn chưa muốn nói thật về gia thế của mình với Nhạc Quỳnh Quỳnh, nên cậu trả lời: “Không dẫn.”

Lại bổ sung thêm: “Bố, cô ấy không biết hoàn cảnh gia đình của con, vẫn nghĩ rằng con là sinh viên đại học bình thường thôi.”

Bố từ chối cho ý kiến, trả lời “Ơm” một tiếng, cũng không biết là tin hay không, nói: “Bố biết rồi.”

Ở bên kia, Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa họp xong.

Cô trở lại văn phòng của mình.

Thư ký nói Ninh Tây Cố vừa mới tới, Nhạc Quỳnh Quỳnh gật đầu ý nói bản thân biết rồi.

Thời gian nghỉ ngơi buổi chiều, cô đang lướt điện thoại, đột nhiên nhận được một tin nhắn, đó là tài khoản chính thức của một công ty lớn mà cô chưa từng nghĩ sẽ với tới. Họ nói rất muốn hợp tác với cô, còn muốn mời cô đi tham gia buổi dạ hội từ thiện.

Vừa mừng vừa lo cũng không đủ để diễn tả tâm trạng của Nhạc Quỳnh Quỳnh lúc này. Cô thật sự không thể tin được, cảm giác như đang nằm mơ vậy, cô xác định lại vài lần mới dám chắc đây không phải tin nhắn lừa đảo.

Trời ạ, cô có tư cách tham gia dạ hội từ thiện cùng với những minh tinh, người có vị thế kia sao? Với thân phận của cô thì có xứng đáng không?

... Nhưng không đi thì thật phí!

Chương 58

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Song

Beta: Yam

Đổi thành trước kia thì Nhạc Quỳnh Quỳnh đã lớn miệng khoe khoang khắp nơi với chị em plastic từ sớm rồi. Hai tháng nay trải qua không ít chuyện, cô cũng không khoe khoang như vậy nữa.

Cô sợ lại có âm mưu gì, ngộ nhớ trang điểm xinh đẹp, ăn mặc đẹp đến cửa hội trường, kết quả lại bị ngăn lại, không thể đi vào thì chẳng phải là rất xấu hổ sao? Là do cô một lần bị rấn cắn mười năm sợ dây thừng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thêm phương thức liên lạc của nhân viên công tác tại dạ hội từ thiện để hỏi thăm tình hình. Cô suy nghĩ, do dự một lát, cuối cùng vẫn hỏi một câu: “Có cần đi cùng bạn nam không?”

Đối phương nói rằng không yêu cầu, nhưng có thể dẫn theo.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy da mặt mình dày thật, một con tép như mình trà trộn vào cũng thôi đi, còn muốn mang theo người cùng trà trộn vào.

Vậy có nên đưa theo Ninh Tây Cố không?

Nếu tiện thể mang cậu theo, nói không chừng sẽ là trải nghiệm xã hội vô cùng tốt với cậu thì sao? Trước đây Ninh Tây Cố chỉ là trai bao, cô tham gia hoạt động gì đều chưa từng cân nhắc tới Ninh Tây Cố. Hiện tại bọn họ làm người yêu rồi, nếu cô không hỏi qua Ninh Tây Cố một tiếng, cậu nhất định sẽ tức giận.

Mỗi lần Ninh Tây Cố mở miệng nói đều rất hào phóng, thực ra lại rất để ý tiểu tiết.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ như vậy, thế là đi hỏi ý kiến của Ninh Tây Cố: “Thứ bảy tuần sau cậu có rảnh không?”

Ninh Tây Cố: “Không rảnh. Chị à, bố em bắt em về nhà một chuyến. Có việc muốn tìm em làm ạ? Việc gì vậy?”

Nửa câu Nhạc Quỳnh Quỳnh mới gõ được đã bị cô xóa đi từng chữ, lại nhắn: “Ồ. Không sao. Vốn dĩ có hoạt động có thể dẫn theo bạn nam, cậu không rảnh thì thôi vậy, tôi tự đi, tôi mặc cái váy mà cậu tặng đi nhé.”

Ninh Tây Cố: “Chiếc váy kia chị mặc qua một lần rồi, mặc lại lần nữa lỡ bị chị em plastic của chị nhìn thấy sẽ không cười chị sao? Em tặng chị thêm một cái mới, coi như là lời xin lỗi vì không thể đi cùng chị.”

Có váy mới mặc ai mà không thích.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy gu của Ninh Tây Cố còn rất được, đáp ứng luôn: “Được thôi được thôi.”

Bốn ngày sau, Nhạc Quỳnh Quỳnh nhận được một chiếc váy dài màu đỏ, chất liệu vô cùng tốt, màu đỏ rất thuần, cắt may cũng vừa vặn, phong cách phục cổ, giống như chiếc váy yêu thích của nữ minh tinh Hollywood thế kỷ trước vào thời hoàng kim, cao quý mà ưu nhã.

Mặc lên càng đẹp mắt.

Nhạc Quỳnh Quỳnh còn đặc biệt đi nhuộm tóc vì chiếc váy này, đổi sang màu nâu đậm nhìn như mật ong dưới ánh sáng, làm cô nhìn tây hơn, nếu không cô cảm thấy mình không xứng với chiếc váy này. Hơn nữa để tóc đen trong một khoảng thời gian dài, cô cũng có hơi ngắn rồi.

Cô cũng chụp hình chiếc váy này gửi cho Doãn Tiểu Thiên xem.

Doãn Tiểu Thiên nói: “Quào. Bộ váy này đẹp thật, Nhạc Mỹ Lệ, mình cảm thấy cậu sẽ đề bẹp mấy nữ minh tinh trong buổi dạ tiệc này.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không biết xấu hổ nói: “Còn không phải sao? Mình nhất định sẽ là cô gái đẹp nhất trong hội trường.”

Doãn Tiểu Thiên: “Chắc chắn, nếu sự tự tin của cậu có thể chia cho mình một nửa thì tốt rồi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Ha ha ha ha.”

Hai người cười không ngừng.

Doãn Tiểu Thiên cười mệt rồi, thở mấy hơi để bình tĩnh lại, hỏi: “Nhưng vẫn phải nói, bộ váy này lại là do cún con của cậu tặng à? Lần thứ hai rồi nhỉ, chiếc váy lần trước cậu ta tặng cũng rất đẹp. Cậu ta mua ở tiệm nào vậy? Mình cũng muốn đi mua.”

“Mình cũng muốn mua đây.” Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Bên trên chiếc váy cũng không có nhãn mác. Mình hỏi rồi cậu ta cũng không nói cho mình, nói là thiết kế của một tiệm may tư nhân.”

Doãn Tiểu Thiên ngẩn người, cảm thán một câu: “Không hợp lý!”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Đúng không? Thật không hợp thói thường!”

Doãn Tiểu Thiên hỏi: “Nhạc Quỳnh Quỳnh, cậu chính là người làm nghề thiết kế trang phục, cậu không cảm thấy chiếc váy này rất giống váy đặt riêng cao cấp sao?”

“Nói thật, mình cảm thấy giống.” Nhạc Quỳnh Quỳnh không chút do dự trả lời.

Doãn Tiểu Thiên: “...”

Hình như người chị em cạnh lời với cô rồi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói tiếp: “Nhưng mình tìm trên mạng, so sánh với mấy nhãn hiệu lớn rồi, mình cũng tra không ra. Mình cảm thấy phong cách có chút giống một vị đại sư. Nhưng chung quy Ninh Tây Cố không có khả năng mua được thiết kế riêng của ông ấy chứ? Nghe nói nữ minh tinh tuyển một còn chưa chắc có thể thuê được váy của ông ấy, người bình thường như chúng ta nói mua là mua được sao?”

Đúng thực như vậy, nếu nghĩ theo một hướng nào đó thì đúng là không thể tin được, chỉ có thể tiếp nhận một cách nói khác phù hợp hiện thực hơn một chút.

Doãn Tiểu Thiên: “... Cậu nói thế nghe cũng có lý.”

Cô ấy lại cảm thấy mình lo lắng quá nhiều rồi, luôn nghi thần nghi quỷ bạn trai nhỏ của Nhạc Quỳnh Quỳnh. Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không phải đứa ngốc thật, cô chưa từng chịu thiệt.

Lần này, vì để tham gia tiệc, Nhạc Quỳnh Quỳnh còn tiêu nhiều tiền đi thuê một bộ trang sức kim cương. Lần trước không nở tiêu nhiều tiền, kết cục thiếu chút nữa là phải chịu mất mặt, lần này cô đã nhận được một bài học, không keo kiệt như vậy nữa. Có lúc cần tiêu tiền thì vẫn nên tiêu.

Cô lựa được mấy kiểu dáng, dự định chọn một trong số đó, sau đó chụp ảnh gửi Ninh Tây Cố xem, để Ninh Tây Cố chọn giúp cô từ xa.

Ba ngày này Ninh Tây Cố trở về quê, không ở trường học, nhưng mỗi ngày đều gọi video cùng Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhớ tới lời lần trước mẹ dặn dò với mình, giả vờ hững hờ hỏi: “Rốt cuộc quê của cậu ở đâu vậy? Cậu cũng không chịu nói với tôi.”

Ninh Tây Cố nói: “Ơ thành phố L.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh thấy cậu không muốn nói nhiều, cũng không chất vấn cậu nữa, cô cũng không thèm, nhưng có chút không vui vẻ. Ninh Tây Cố giả vờ không nghe ra, mới nói được mấy câu đã tắt máy: “Chị, bố em gọi em có việc, em tắt máy trước đây, gọi lại cho chị sau.”

Lời này cũng không phải là giả.

Quả thật Ninh Tây Cố bị bố gọi đi, cậu về quê vì có việc cần làm. Hôm nay là ngày giỗ của mẹ cậu, phải về quê tảo mộ, thuận tiện đi thắp nén hương trước mộ anh trai luôn.

Mà bố còn tìm một đại sư gì đó, muốn làm việc cúng bái hành lễ cho mẹ. Đại sư nói cậu là con trai ruột, phải tắm rửa đốt hương, ăn chay niệm kinh ba ngày cho mẹ mình.

Bản thân Ninh Tây Cố không tin những việc mê tín cổ hủ này, nhưng cậu vẫn ngoan ngoãn làm theo, suy cho cùng cũng tốt hơn là bất kính, dù sao cũng không gây trở ngại đến việc gì. Hơn nữa thế hệ trước tin điều này, nhất là bố cậu cùng với chú bác mà bố cậu quen biết đều tin, mỗi năm phải tốn không biết bao nhiêu tiền tặng cho cái người gọi là cao nhân. Không phải nói, loại chuyện huyền huyền thế này có lúc thật sự rất linh nghiệm.

Vào mấy ngày này, Ninh Tây Cố cũng không có tâm tư gì anh anh em em cùng Nhạc Quỳnh Quỳnh, ngay cả cười cũng không cười được mấy, giữ kín như bưng, cảm thấy không thể nhắc thêm với Nhạc Quỳnh Quỳnh nữa.

Hôm nay lễ tế bái đã hoàn tất.

Ảnh chụp trên bia mộ là ảnh mẹ hồi hơn bốn mươi tuổi, mặc dù lúc ấy mẹ cậu đã không còn trẻ, nhưng vẫn đoan trang, hào phóng, nhất là khi cười lên, đôi mắt dịu dàng như nước.

Ninh Tây Cố đứng chếch phía sau một bước, nhìn bóng lưng của bố, cảm giác dường như không được thẳng tắp như ngày thường nữa. Bố Ninh quay đầu lại, nhìn cậu, nói: “Con về trước đi, bố nói chuyện riêng với mẹ con.”

Ninh Tây Cố gật đầu: “Vâng.”

Cậu không hỏi nhiều, quay người rời đi, nhưng khi đi được nửa đường lại quay đầu nhìn lại.

Bố Ninh ngồi xổm xuống, khom lưng, chỉnh sửa bó hoa cắm trong bình hoa trước mộ của mẹ, giống như muốn bày biện chúng đẹp hơn một chút.

Yêu là gì? Yêu là cho dù chẳng nói một lời, cũng có thể cảm nhận được từ đầu ngón tay dịu dàng.

Bố không có người phụ nữ khác, đời này chỉ có một mình mẹ. Mặc dù cậu không cảm thấy đây là điểm cần đặc biệt ca ngợi gì, cậu cảm thấy một khi đã kết hôn, trung thành đối với hôn nhân là đạo đức tối thiểu nhất.

Ninh Tây Cố cảm thấy mẹ cậu là người mẹ tốt nhất trên thế giới, bố yêu mẹ là vô cùng hợp tình hợp lý.

Bố Ninh sai người đưa đến cho ông một cái ghế để ngồi, rồi bảo những người khác rời đi, chỉ còn lại một mình ông.

Ông nhìn ảnh vợ trên bia mộ, phảng phất giống như nhìn thấy được linh hồn của bà qua ảnh chụp, cười nói: “Tôi không phải người già rồi chân không tốt, tôi chỉ không muốn từ trên cao nhìn xuống nói chuyện cùng bà.”

“Lần trước tôi nói với bà chuyện con út của chúng ta đang yêu đương với một cô gái trong xã hội, bà còn nhớ không? Ài, tôi cảm thấy nó bị mê đến thần hồn điên đảo rồi. Nếu bà còn sống thì tốt, bà

gần gũi với nó, có thể khuyên nó một chút, tôi thật không biết nên làm sao mới tốt.”

“Nếu để đấy không quản, cảm giác nó chỉ hận không thể cưỡi người ta về nhà. Nếu chia rẽ bọn nó, nó lại càng ghét tôi hơn.”

“Bà cứ nói nó giống tôi. Sao tôi lại cảm thấy không giống một chút nào vậy? Nó chọn phụ nữ thật không có phẩm vị, lại có thể bị một con buôn thô tục như vậy mê hoặc. Ưu điểm duy nhất của người phụ nữ kia chính là dáng dấp tốt, dưới sự đốc lòng dạy bảo của chúng ta, nó lại là một người không nhìn nội hàm, trông mặt mà bắt hình dong.”

“Haizz.”

“Tôi rất đau lòng. Bà nói xem chúng ta giáo dục có vấn đề ở chỗ nào cơ chứ?”

“Ngày mai, tôi dự định dẫn nó đi tham gia dạ tiệc từ thiện, để mọi người biết nó là con trai của tôi, người thừa kế của nhà họ Ninh.”

“Tôi cũng cho người mời cô gái kia đi. Dường như nó vẫn chưa biết bạn gái nó cũng sẽ đi.”

Bố Ninh tràn ngập thành kiến nói: “Nó còn rất trẻ tuổi, không biết nhân tính không chịu nổi khảo nghiệm. Có lẽ là biết nhưng lại không dám, cho nên mới không nói về gia thế nhà chúng ta với cô gái kia. Đau dài không bằng đau ngắn, không bằng để tôi đẩy nhẹ một cái, đến lúc đó nó nhìn thấy dáng vẻ háms lợi của cô gái kia, tự nhiên sẽ hiểu rõ bản thân gốc nường nào.”

Ninh Tây Cố đứng ở đằng xa chờ bố Ninh.

Cậu nhìn bố, không biết cùng mẹ nói cái gì mà nửa tiếng mới nói xong, cuối cùng đợi được bố đi về hướng của mình.

Bố con hai người cũng ngồi lên xe.

Điện thoại Ninh Tây Cố kêu không ngừng, rất ồn ào, làm cậu không khỏi đỏ mặt. Cậu rất thích nói chuyện phiếm cùng Nhạc Quỳnh Quỳnh, nhưng hiện tại không phải lúc.

Bố Ninh liếc nhìn cậu.

Ninh Tây Cố tắt âm thông báo, trả lời nhanh một câu: “Em mới từ khu mộ trở về, ngồi cùng xe với bố, đợi chút nữa trả lời chị.”

Sự im lặng lại ập đến.

Bố Ninh bất thành linh hỏi cậu một câu: “Con thích cô ta như vậy sao?”

Ninh Tây Cố quả thực hoài nghi tai mình xảy ra vấn đề, nhưng vẫn ngoan ngoãn trả lời, nói không rõ ràng: “Cũng... Cũng không có đặc biệt thích.”

Bố Ninh còn hỏi: “Thật ra nếu như con có phiền não gì trong chuyện tình cảm, cũng có thể tìm bố trao đổi. Dù sao, bố cũng là người từng trải.”

Mỗi lần bố quan tâm vấn đề tình cảm của cậu, cậu đều cảm thấy vô cùng miễn cưỡng, giống như mặt trời mọc đằng tây, chồn cáo chúc tết không có lòng tốt.

Làm cậu có một dự cảm không lành.

Ninh Tây Cố nhớ lại, hỏi: “Bố, trước khi bố kết hôn với mẹ, bố từng quen bao nhiêu người bạn gái?”

Ánh mặt bố Ninh lại càng hoang mang liếc nhìn cậu, nói ngắn gọn: “Mẹ con là bạn gái đầu tiên của bố, bố vì cưới được mẹ con mà đã rất cố gắng.”

Ninh Tây Cố: “...”

Bầu không khí lại lạnh ngắt.

Bố Ninh vì để cứu vãn cục diện, có lẽ cũng cảm thấy mình nói quá đơn giản, bổ sung thêm: “Con xem con hạnh phúc nhường nào, hiện tại con muốn theo đuổi bất kỳ cô gái nào cũng dễ như trở bàn tay, không giống bố lúc ấy, bị ông ngoại con ghét bỏ vì điều kiện không tốt.”

Ninh Tây Cố nhớ lại lịch sử lao động đầy máu và nước mắt để theo đuổi Nhạc Quỳnh Quỳnh của mình, cúi đầu xuống, nhếch miệng, mũi khẽ hừ nhẹ một tiếng, mang theo vài phần vui vẻ nói: “... Cái đó cũng chưa chắc.”

Hôm sau.

Hơn tám giờ Ninh Tây Cố mới ngủ dậy, nhìn rồi cả một buổi sáng, hôm nay Nhạc Quỳnh Quỳnh có công việc, không có ồn ào với cậu.

Buổi chiều, một nhóm người tìm đến cửa.

Hôm nay là lần đầu tiên cậu công khai xuất hiện, thậm chí bố Ninh còn chuẩn bị cho cậu một nhóm tạo hình trang điểm chuyên nghiệp, chọn lựa âu phục, cà vạt, giày da đồng hồ từ trong tủ đồ của cậu, phối thành một bộ, kiểu tóc cũng muốn làm riêng cho cậu.

Cậu nhìn vào gương, cũng không phải tự luyện, nhưng vẫn không nhận được mà nghĩ, nếu như Nhạc Quỳnh Quỳnh trông thấy dáng vẻ bây giờ của cậu sẽ nói gì nhỉ? Chắc sẽ ngạc nhiên, ngốc nghếch một cách đáng yêu nói: “Wow, bé thanh cao, bây giờ cậu rất đẹp trai, cảm giác có thể debut luôn được đó.”

Vừa nghĩ đến cảnh này, Ninh Tây Cố đã không nhận được mà cong khóe miệng.

Hoàn tất việc trang điểm ăn mặc thì đã là giữa trưa, cậu ăn qua bữa trưa.

Đợi đến hơn ba giờ chiều, Ninh Tây Cố mới cùng bố Ninh lên xe xuất phát.

Cậu dựa vào cửa sổ xe, nhìn bóng mình mơ hồ phản chiếu trên kính chống đạn, nghĩ, hay là đợi dạ tiệc kết thúc, cứ mặc như này đi tìm Nhạc Quỳnh Quỳnh nhỉ?

Rất lâu rồi không ăn mặc khô ngô tuần tú như vậy, nghĩ đi nghĩ lại, cậu vẫn muốn được cô mắt sáng như sao khen một câu.

Chương 59

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Aki

Beta: Yam

“Chị, chị đang làm gì thế?”

Khi Nhạc Quỳnh Quỳnh nhận được tin nhắn của Ninh Tây Cố thì cô đang trang điểm.

Vì buổi tiệc tối hôm nay mà Nhạc Quỳnh Quỳnh đã bỏ ra một số tiền lớn để mời một thợ trang điểm nổi tiếng về. Người này thường điểm trang cho nhiều ngôi sao đi thăm đờ hoặc lên tạp chí, từng có chiến tích trang điểm cho không biết bao nhiêu là nữ nghệ sĩ quen mặt với công chúng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không mong đợi sẽ đẹp hơn tiên, chỉ cần lúc dự tiệc trông đúng mực là được.

Quan trọng là vì rất khó có được cơ hội như lần này, cô thừa dịp thoải mái trải nghiệm kỹ thuật trang điểm của chuyên gia lừng danh này, tiện thể học lỏm một chút. Những nội dung ấy có thể làm tư liệu cho một tập video, trang điểm lên cũng không phí phạm.

Chuyên gia trang điểm họ Tường, Nhạc Quỳnh Quỳnh gọi người ta một tiếng “Chị Tường” như đã quen biết từ lâu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh rất dễ làm thân với người khác, cả quá trình cô cứ khen người ta phổng cả mũi, chẳng hạn như vẽ ở đâu thì đẹp, trang điểm thế nào mới được. Cô cứ nói rồi lại hỏi, còn hẹn người ta hôm nào đấy đi ăn bữa cơm.

Chị Tường dịu dàng rộng rãi, chẳng hề keo kiệt mà giấu giếm chút nào, Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi kỹ xảo gì cô ấy cũng trả lời. Công việc trang điểm này ấy à, chủ yếu là xem tay nghề, dẫu có biết thao tác trang điểm như thế nào thì cũng chưa chắc đã làm được.

Ngay lúc đang chuyện trò thì Ninh Tây Cố gửi tin nhắn đến.

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Đang chuẩn bị đi làm đây, cậu đang làm gì thế? Hôm nay cậu bảo sẽ về cơ mà?”

Ninh Tây Cố: “Ừ, chiều nay còn có chút việc. Xong việc em sẽ về.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Chắc tôi sẽ phải về trễ đấy, cậu đến nhà thì ngủ trước đi nhé.”

Ninh Tây Cố: “Hôm nay chị bận đến thế à? Chị đừng gồng mình quá, em ở nhà chờ, lên giường làm ấm chăn cho chị.”

Lại còn gửi kèm biểu tượng cảm xúc hình con cún nằm trong chăn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh chăm chú nhìn điện thoại, bật cười.

Chị Tường hỏi: “Bạn trai hả?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh thẳng thắn thừa nhận, không kìm được bắt đầu Versailles*: “Cậu sinh viên nhỏ hơn em mấy tuổi, quần người lấm, phiền thôi rồi.”

(*Gốc là 凡尔赛起来, trong đó 凡尔赛 là phiên âm của cung điện Versailles, 起来 là văn học nhưng cụm này không nói về văn học Versailles mà nó là thuật ngữ chỉ sự khoe khoang một cách khiêm tốn, vừa khoe vừa kể khổ để không khiến người khác ghen ghét.)

Cô biết tật xấu của mình, nhưng thật sự không thể sửa được cái thói thích khoe khoang.

Cuối cùng cũng trang điểm xong.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngăm nghía trong gương, thỏa lòng nói: “Muốn giữ mãi lớp trang điểm này trên mặt thật đấy.”

Chị Tường cả cười: “Không cần phải thế đâu, em vốn dĩ đã rất đẹp, da dẻ cũng tốt, trang điểm sơ sơ là đã xinh lắm rồi.”

Hai người họ khen ngợi lẫn nhau, trông đến là hòa hợp.

Chị Tường bắt đầu thu dọn đồ trang điểm.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không thay quần áo ngay mà gọi video, trưng vẻ mặt dễ thương đáng yêu ra tinh nghịch chớp chớp mắt, réo gọi cậu bạn trai của mình: “Nhìn này nhìn này, lớp trang điểm trên mặt tôi hiện giờ đáng giá cả vạn nhân dân tệ đấy, đẹp không đẹp không đẹp không?”

Chị Tường lơ đãng liếc sang thì thấy đầu bên kia là một chàng trai mặt mày lạnh lùng, không giống với danh xưng “Cậu sinh viên” như Nhạc Quỳnh Quỳnh đã nói. Cậu ấy cực kỳ tuấn tú, ngay cả cô ấy cũng không kìm được phải nghía thêm. Cô ấy lại nghĩ, cũng chẳng phải điều gì lạ, tuấn nam mỹ nữ sánh đôi với nhau là chuyện bình thường như cân đường hộp sữa.

Ninh Tây Cố nào dám bảo cô không đẹp, hơn nữa trong lòng cậu, cô Nhạc Mỹ Lệ bây giờ chính là người đáng yêu nhất trần đời, cậu có thể khen Nhạc Mỹ Lệ từ tận đáy lòng.

Gọi video rồi thì Nhạc Quỳnh Quỳnh mới phát hiện trang phục hôm nay của Ninh Tây Cố cũng rất long trọng, đẹp trai hơn bội lần so với khi mặc đồ thoải mái, khung cảnh cũng là đang ở trong xe. Cô hỏi: “Sao hôm nay cậu lại ăn mặc như thế?”

Ninh Tây Cố đáp: “Bố em bắt mặc thế đấy, bảo phải dẫn em đi gặp vài ông chú ông bác, yêu cầu em phải mặc đồ nghiêm túc.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đáp “Ồ” một tiếng.

Ninh Tây Cố nói rằng: “Chị, giờ em không gọi video với chị được nữa, bố em gọi rồi, em xong chuyện ở đây sẽ về nhà chờ chị.”

Ngoan ơi là ngoan, càng ngày càng ngoan. Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ, nhưng trang phục ngày hôm nay của Ninh Tây Cố bỗng khiến cô nhớ về dáng vẻ lần đầu tiên gặp cậu.

Đôi mắt đẹp như Bạch Sơn Hắc Thủy*, trong con ngươi không trắng không sao, cậu đứng đó, như thể chẳng dung nhập với thế giới này. Chỉ riêng mình cậu là mang màu có sắc lạnh, ngay cả khi cậu nói những lời không biết xấu hổ đó với cô, bụi bặm trôi nổi quanh người cậu cũng nhuốm vẻ thanh cao ngạo mạn.

(*Chỉ núi Trường Bạch và Hắc Long Giang)

Làm cô nhìn thấy lại tức giận, cứ nghĩ cậu là đồ thần kinh, rất muốn nhảy lên nện cái đầu cún của cậu.

Bây giờ thì dễ thương hơn nhiều.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thay bộ váy dạ hội Ninh Tây Cố tặng rồi ngồi xuống chờ thời gian trôi qua. Cô lướt xem cái quần bơi nam đã lưu trong giỏ hàng, chưa nghĩ ra nên chọn cái nào.

Hè đến rồi, cô muốn dẫn Ninh Tây Cố ra biển chơi.

Thời gian cũng hòm hòm.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngồi trên xe đến dạ tiệc, buổi tiệc từ thiện này phải đi thăm dò, thời gian đi vào của từng người đều đã được sắp xếp đâu vào đấy, cô được sắp ra gần sau cùng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đề tay lên cổ váy, khom lưng xuống xe. Cô chỉ là một gương mặt có chút tiếng tăm trên mạng, không hề có người đại diện hay trợ lý.

Vừa xuống xe, bên tai cô đã inh ỏi tiếng thét.

Đù.

Đây đấi ngộ dành cho lưu lượng gì vậy?

Nhạc Quỳnh Quỳnh suýt nữa thì hết cả hồn, cô ngẩng đầu nhìn xem, thấy hai bên đường có rất nhiều cô gái ngồi chồm hổm, có người giơ băng rôn tiếp ứng, có người cầm máy ảnh SLR, gào thét điên cuồng: “Hề Ngọc Trạch! Hề Ngọc Trạch!! Em yêu anh, Hề Ngọc Trạch!!”

Bấy giờ Nhạc Quỳnh Quỳnh mới phát hiện sau xe của các cô có một chiếc xe khác đang đỗ lại. Cô thấy đám người xông lên, vội nhắc váy lùì ra phía sau.

Thế nhưng trông cô ăn mặc đẹp đẽ quý phái, nom dáng vẻ cũng xinh đẹp, vừa nhìn là biết cũng tới tham gia dạ tiệc nên những người hâm mộ đều nhớ phải tránh cô ra, chỉ nhào qua trước mặt cô hết lớp này đến lớp kia.

Xuyên qua đám đông, Nhạc Quỳnh Quỳnh thấy một chàng trai được mọi người vây quanh như bảo vật. Dưới sự che chở của trợ lý và vệ sĩ, anh ta nhận lấy bảng ký tên, album, tranh chân dung được người hâm mộ đưa tới, nhanh chóng ký tên mình lên rồi vẫy tay mỉm cười với họ, sau đó đi về phía thảm đỏ.

Hề Ngọc Trạch là idol đang hot rần rần, nổi lên từ show sống còn năm ngoái đến tận bây giờ. Nhạc Quỳnh Quỳnh chưa từng tiếp xúc với anh ta, người thật cũng là lần đầu được trông thấy.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn đứng bên cạnh xe, lặng lẽ nhìn anh ta rời bước.

Tài xế chở cô tới cũng là trợ lý nhỏ của công ty, hai người cùng nhau đứng xem, trợ lý bảo: “Trên mạng bảo anh ta chưa được mét tám, nhưng nhìn đây thì có vẻ đủ đấy.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh phụ họa: “Lại còn rất cưng fan, không có kiểu làm mình làm mẩy của sao hot.”

Tất cả đều có thiện cảm với anh ta.

Thật khéo làm sao.

Sau khi Nhạc Quỳnh Quỳnh đi vào hội trường, cô lại ngồi cùng một bàn lớn với chàng idol đó. Thật ra thì vị trí này của cô rất tuyệt, là bàn cuối bên phải hàng thứ hai, chỗ của cô lại ở bên phải chiếc bàn đó, ánh sáng không đủ chiếu đến góc này, nếu có người đi vào từ cửa chính thì cơ bản sẽ không thấy được cô, bởi nó ở ngay điểm mù của tầm nhìn.

Mặc dù cô chung bàn với Hề Ngọc Trạch nhưng vẫn cách vài ghế nên chẳng thể bắt chuyện được, chỉ đành ngắm bóng lưng của người ta, nếu không thì cô chắc chắn sẽ đi xin chữ ký.

Trong công ty của cô có mấy cô bé là fan của Hề Ngọc Trạch. Nhạc Quỳnh Quỳnh thấy mọi người đều ngồi nghiêm túc nên không dám chụp ảnh, chỉ lấy điện thoại ra để dưới bàn tám chuyện với hội chị em trong công ty.

Cả hội sôi sùng sục: “Người thật đẹp trai không? Đẹp trai không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Đẹp trai đấy! Cực kỳ lễ phép, đối xử với fan cũng rất tốt.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh trộm nghĩa cậu trai tuần tú kia, lại nghĩ: Có vẻ cũng chỉ đến thế mà thôi, nhưng sao mình lại cảm thấy Ninh Tây Cố nhà mình đẹp trai hơn nì, cao hơn anh ta, da dẻ cũng đẹp hơn nữa. Da anh ta hình như hơi xấu, phải dùng phấn để che đi... Nhìn gần thì soi ra lớp phấn ấy hơi bị dày đấy...

Trong chốc lát Nhạc Quỳnh Quỳnh cứ nghĩ vẫn nghĩ vợ. Tuy cô chẳng ý kiến gì về việc con trai trang điểm, minh tinh mà, có gánh

nặng hình tượng đấy, nhưng cô lại thích con trai tươi tắn sạch sẽ hơn, chẳng hạn như con cún nhà cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh chán nản ngồi đó.

Dù sao cũng không có việc của cô, thế nhưng Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn chuẩn bị sẵn chừng năm mươi vạn, định bụng xem tình hình thế nào cũng đấu giá một món đồ. Nếu đã tham gia hoạt động từ thiện thì ít nhiều gì cũng nên quyên tặng chút của, cũng là để thơm lây, đến lúc đó khi danh sách được đưa ra thì có thể đăng lên mạng để khoe khoang, hi hi.

Vẫn đang chờ chương trình bắt đầu.

Hình như người vẫn chưa đến đủ.

Hôm nay Nhạc Quỳnh Quỳnh đã lén nhìn hai bên, ai ai cũng là nhân vật có máu mặt. Cô hiếm khi có hơi sợ sệt, giờ quay sang chào hỏi thì hơi bị đường đột, thế là đành lặng lẽ ngồi trong góc.

Hiện giờ cô cảm thấy rất không hòa nhập, hơi ngượng nghịu, hình như người bên cạnh đang nhìn cô.

Bên trái cô là ngôi sao nữ tuyến ba Kiều Mộng, Nhạc Quỳnh Quỳnh đã từng xem bộ phim cổ trang thần tượng do cô ấy diễn. Nào ngờ cô ấy lại chủ động bắt chuyện: “Cô thuộc công ty nào vậy? Hình như tôi chưa gặp cô bao giờ, là người mới hả? Cô đẹp thật đấy.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh được người đẹp khen, đỏ mặt giải thích: “À, tôi không phải nghệ sĩ. Tôi là... Tôi là doanh nhân, mở một công ty nhỏ...”

Kiều Mộng hỏi: “Váy của cô mượn ở đâu thế?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đáp lời: “Không phải mượn đâu, mua đó.”

Nụ cười trên mặt Kiều Mộng càng tươi hơn, nói rằng: “Gặp được nhau là cái duyên, kết bạn nhé.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngạc nhiên gật đầu, trao đổi phương thức liên hệ với đối phương. Thế nhưng đại khái lòng cô đã hiểu rõ, có lẽ cô ấy cho rằng váy cô đang mặc là hàng đặt của hãng lớn. Cô hơi hoảng ròi, thầm nghĩ, có khi nào Ninh Tây Cố mua phải váy đụng kiểu đụng dáng với thương hiệu lớn không?

Bấy giờ cô đành im lặng giả vờ ưu nhã.

Trong lòng thì thầm suy đoán khi nào buổi tiệc mới bắt đầu, nghĩ đến chuyện phải tiêu nhiều tiền như vậy, cô thấy buốt nhói cái lồng ngực.

Mấy người xung quanh cô cũng chẳng nói năng gì.

Áp lực đến lạ.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cúi đầu lén chơi điện thoại, cô gửi tin nhắn cho Ninh Tây Cố nhưng tất cả đều như đá chìm đáy biển, chẳng được trả lời.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ: Hẳn là bây giờ đang bận việc rồi, chắc chốc nữa sẽ trả lời mình.

Nhưng việc Ninh Tây Cố không còn gọi cái là đến bảo cái là đi khiến cô không quen lắm.

Không biết bây giờ Ninh Tây Cố đang làm gì nhỉ... Cô buồn tẻ tự hỏi, đang nghĩ ngợi thì đột nhiên bắt được một bóng hình quen thuộc từ cửa bước vào.

Có mấy người đàn ông cùng bước đến đó, cười cười nói nói.

Cô biết đấy toàn là những người kỳ cựu danh tiếng lẫy lừng của giới thương nghiệp, chỉ có một người đàn ông trung niên đứng ở

giữa là cô không nhận ra, nhưng ông ta đứng ở giữa thì hiển nhiên không phải là kẻ vô danh tiểu tốt.

Người đàn ông trung niên này trông rất quen mắt, Nhạc Quỳnh Quỳnh dụi dụi mắt xem kỹ lại, đúng là nhìn kiểu gì cũng giống Ninh Tây Cố.

Người đàn ông lớn tuổi trông hao hao Ninh Tây Cố hiện rõ vẻ lẳng đọng của tháng năm, thế nhưng áo mũ vẫn ngay ngắn, phong độ ngời ngời.

Mà cậu thanh niên đứng sau ông nửa bước thì lại càng giống hơn.

Không thể nói rằng chẳng có chút quan hệ nào, phải rằng là giống hệt nhau.

... Đó chính là Ninh Tây Cố.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngây ngốc nghĩ. Cô dám khẳng định, cô chưa khờ đến nỗi ngay cả bạn trai nhỏ của mình mà cũng không nhận ra!!

Góc ngời của cô không dễ bị nhìn thấy, mà tầm nhìn của cô lại rất rộng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh tròn mắt dõi nhìn Ninh Tây Cố theo các ông lớn ngồi xuống ghế trung tâm, trên mặt cậu chẳng hề có ý cười, trông có vẻ là quý công tử kiêu ngạo lạnh lùng.

Kiều Mộng phát hiện cô cứ nhìn trân trân, Hề Ngọc Trạch cũng nghiêng người sang dòm, hỏi: “Sao thế? Cô quen người nào hả?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhanh chóng thu hồi ánh nhìn, biết mình bị thất thố nên chẳng dám gật đầu. Cô gượng gạo lắc đầu, hỏi: “Người đó là ai?”

Kiều Mộng tốt tính: “Ai cơ?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhắc: “Chàng trai ngồi ở giữa ấy.”

Kiều Mộng đáp: “Tôi cũng không biết, đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu ấy, nhưng nghe nói là con trai của Ninh Ngữ Đức.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh thường nghe thấy cái tên Ninh Ngữ Đức này.

Là ông lớn đã về ở ẩn nhiều năm, chủ tịch tập đoàn tài chính nhà họ Ninh, ba mươi năm trước làm mưa làm gió trên thương trường.

Ninh Tây Cố là con của Ninh Ngữ Đức?

Nhạc Quỳnh Quỳnh không dám tin.

Chương 60

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Vương Linh

Beta: Yam

Lẽ nào người kia không phải Ninh Tây Cố?

Nhạc Quỳnh Quỳnh lại nhẹ nhẹ ló đầu ra nhìn người ta, thế nhưng nhìn trái nhìn phải, nhìn kiểu nào trông cũng là Ninh Tây Cố hết!

Bây giờ đầu óc Nhạc Quỳnh Quỳnh trống rỗng, cô thấy bản thân nhất định phải nghiêm túc suy nghĩ về việc này, nhưng cpu trong đại não đơn giản của cô lại chết máy trước sự thật mà cô không thể hiểu được này.

Trong đầu cô bây giờ toàn là: Tôi là ai? Tôi đang ở đâu? Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Ngay lúc này.

Không biết có phải Ninh Tây Cố cảm nhận được có người đang nhìn mình không mà quay đầu lại nhìn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh sợ đến mức da gà da vịt thi nhau nổi lên, cô vèo một cái chui xuống trốn dưới gầm bàn. Cô nghĩ, Ninh Tây Cố chắc chắn không thấy được cô, mỗi bàn đều được bày biện một lẵng hoa ngay chính giữa, từ vị trí Ninh Tây Cố nhìn sang, tầm nhìn sẽ bị bó hoa đó che mất một phần.

Cô làm bộ như không cẩn thận làm rơi đồ, lúc cảm thấy ổn rồi mới dám từ từ thẳng người dậy, liếc trộm thấy phần sau gáy của Ninh Tây Cố đối diện với mình cô mới dám đứng hẳn dậy.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn người đàn ông trung niên đứng bên cạnh Ninh Tây Cố, từ vị trí của cô nhìn sang chỉ thấy được gò má của ông ấy, quá giống, nhất là cái mũi vừa cao vừa thẳng. Không cần hỏi gì thêm nữa, vừa nhìn đã biết là hai bố con rồi.

Đặc biệt là trên hai người họ đều có khí chất thanh cao thấp thoáng, giống như là cả đối phương cũng không gần gũi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh suy nghĩ một chút, Ninh Tây Cố nói là đi gặp ông ấy.

Đúng rồi, không phải là đi gặp bố cậu sao?

Còn nói bố cậu muốn đưa cậu đi gặp mặt các chú các bác. Nhìn xem cậu ấy nói chuyện với các chú lớn tuổi vui vẻ chưa kia, mọi người đều xem cậu như con cháu trong nhà mà thân thiết thăm hỏi.

Cũng đúng, cậu không hề nói dối.

Tất cả đều đúng.

Chỉ là Ninh Tây Cố chưa bao giờ nói với cô, gia thế nhà cậu lại lớn mạnh đến nhường này, cô còn tưởng rằng cậu chỉ là một tiểu phú nhị đại mà thôi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cúi đầu nhìn điện thoại di động.

Ảnh đại diện của Ninh Tây Cố là loại nhân vật hoạt hình đáng yêu cho các đôi yêu nhau dùng cặp với cô, id cũng được đặt theo kiểu hài hước là “Ninh anh tuấn”.

Trước đây cô rất thích, nhưng bây giờ nhìn lại cô luôn có cảm giác đó là minh chứng cho trình độ lừa gạt cao siêu của Ninh Tây Cố.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ đến những bộ phim tình yêu mà mình từng xem qua, cơ bản là giống nhau như đúc. Không phải đều là cậu chủ nhà giàu giả nghèo muốn thử lòng bạn gái, xác nhận thứ cô ấy

yêu là chính mình chứ không phải tiền của mình mới bằng lòng nói cho nữ chính biết thân phận thực sự. Khúc cuối đôi khi còn phải thêm vào cảnh theo đuổi vợ miệt mài, nữ chính tức giận cảm thấy nhân cách của mình bị nghi ngờ, tức giận với nam chính, nhưng cuối cùng vẫn sẽ quay về với nhau, kết thúc viên mãn.

Nhưng đổi lại, nếu là nam nghèo giả trang thành giàu đều sẽ có kết cục không được yên lành ở cuối.

Tâm trạng của Nhạc Quỳnh Quỳnh bây giờ quá phức tạp, Ninh Tây Cố luôn giả nghèo trước mặt cô, còn sau lưng lại phô bày sự giàu sang của mình.

Thảo nào lúc mới quen đôi khi cô lại có cảm giác Ninh Tây Cố luôn nhìn đời từ một vị thế rất cao ngạo, thì ra người ta thật sự có vốn liếng để cao ngạo.

Lúc này, đèn trong thính phòng vụt tắt.

Đèn trên bục sáng lên, người MC bước lên sân khấu.

Với chỗ ngồi trong góc nhỏ này của Nhạc Quỳnh Quỳnh thì gần như sẽ không có ánh đèn chiếu tới, cô vẫn luôn nhìn chăm chăm Ninh Tây Cố, vị trí của cậu quá tốt.

Cô thật sự không còn lời nào để hình dung cảm xúc hiện tại của mình nữa, chỉ có thể im lặng làm theo động tác của người ngồi kế bên, đưa tay lên vỗ sau đó hạ xuống rồi lại vỗ tay.

Tiết mục làm nóng sân khấu được bắt đầu.

Sau mỗi tiết mục biểu diễn sẽ tiến hành đấu giá một lần, màn trình diễn rất đặc sắc thế nhưng cô không còn tâm trí đâu mà coi nữa.

Cô thấy cô nên tìm người giúp đưa ra ý kiến, nhưng lại không có ai để mở lời được, cô nhất thời không thờ nổi.

Cô từng nghe nói qua cái tên Ninh Ngũ Đức này, đó không phải là bậc trưởng bối nữa mà là bậc bậc trưởng trưởng bối rồi, là nhân vật lão làng trong số các nhân vật lão làng có khối tài sản lên đến gần nghìn tỷ.

Chờ đã, sao cô lại nhớ rằng hình như Ninh Ngũ Đức hơn sáu mươi tuổi? Nhưng Ninh Tây Cố vẫn chưa tới hai mươi tuổi mà?

Những nhân vật lớn như này thường đều có tư liệu trên Baidu, Nhạc Quỳnh Quỳnh tìm tên Ninh Ngũ Đức một hồi, quả nhiên, ngày tháng năm sinh rõ ràng, năm nay ông ấy 64 tuổi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy điều này có gì đó sai sai.

“Bộp bộp bộp bộp.”

Một vòng đấu giá đã kết thúc, mọi người vỗ tay chúc mừng, lực chú ý của Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng bị phân tán, vỗ tay cùng mọi người.

Nãy cô đang nghĩ gì ấy nhỉ? Cô quên rồi.

Một vòng đấu giá mới lại bắt đầu.

Ban đầu Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng định hạ giá một món đồ trong lần đầu giá đầu, tùy tiện kê một món để tiêu hết số ngân sách dự tính cô đem tới.

Bây giờ thì hay rồi, cô làm gì dám giơ tay nữa.

Hơn nữa, người ngồi bên cạnh có thể giơ tay đấu giá bất cứ lúc nào, đến lúc đó ánh đèn chiếu tới, tầm mắt Ninh Tây Cố cũng bị kéo qua thì cô phải làm sao bây giờ?

Vậy thì hiện trường hẳn sẽ vừa ngại ngùng vừa xấu hổ.

Bây giờ Nhạc Quỳnh Quỳnh vô cùng hoảng, ngó trái ngó phải, nhìn tay người ta, cô còn chuẩn bị núp sau bình hoa bất cứ lúc nào

hoặc giả bộ như làm rơi đồ để chui xuống gầm bàn trốn.

Phiền phức, chuyện gì thế này, rõ ràng không phải lỗi của cô, tại sao cô phải trốn trốn tránh tránh chứ. Nghĩ lại thật bực mình mà.

Nữ minh tinh Kiều Mộng ngồi bên cạnh cô hình như không có ý định giơ bảng, tay cô ấy hoàn toàn không đặt trên tấm bảng đấu giá, điều này khiến Nhạc Quỳnh Quỳnh khá là an tâm.

Nhưng cái người tên Hề Ngọc Trạch ngồi đối diện lại không được như vậy, anh ta cứ nhấc tay mãi.

Thậm chí Nhạc Quỳnh Quỳnh còn lạc đề mà thầm đánh giá một câu trong lòng: Đúng là có hảo tâm.

Mỗi lần Hề Ngọc Trạch giơ tay, cô lại khấn trương liếc trộm Ninh Tây Cố, cứ nhấc tay lại căng thẳng.

Tới tới lui lui.

Chỉ có điều nếu chỉ nhìn ngoài mặt thì cô vẫn bình chân như vại mà ngồi ở đó.

Ninh Tây Cố cũng không quay đầu lại nữa.

Có thể người khác không nhận ra, nhưng Nhạc Quỳnh Quỳnh có thể nhìn ra rằng Ninh Tây Cố đang mất kiên nhẫn.

Bây giờ cô đã hiểu rất rõ Ninh Tây Cố.

Lúc nào cậu ấy vui vẻ, lúc nào kích động, lúc nào có ý đồ đùa giỡn, lúc nào ngốc nghếch ngờ nghệch, cô đều nắm rõ trong lòng bàn tay. Ở trong mắt người khác, có lẽ nét mặt Ninh Tây Cố chẳng thay đổi gì mấy, thậm chí còn cảm thấy thái độ của cậu rất tốt, ôn hòa lễ độ.

Ninh Tây Cố không có chút hứng thú nào với những người xung quanh.

Cậu cố gắng nhẫn nại, nhưng vẫn không nhịn được mà liên tục nhìn đồng hồ, hình như rất muốn về nhà.

Nhìn cậu bực dọc như vậy, lại khiến Nhạc Quỳnh Quỳnh từ từ bình tĩnh lại.

Cô nghĩ, ừ, đây mới là Ninh Tây Cố mà cô biết. Chắc hẳn là Ninh Tây Cố muốn về nhà? Trở về nhà của cô.

Hơn nữa theo quan sát của cô.

Hình như quan hệ của Ninh Tây Cố với bố cậu thật sự rất không tốt, lúc hai người nói chuyện, nếu không phải gương mặt quá giống nhau thì còn tưởng là cấp trên đang nói chuyện với người nhà nhân viên, chẳng có chút hơi ấm của người nhà nào.

Vòng đấu giá thứ nhất kết thúc.

Trên sân khấu lại có một tiết mục nữa được trình diễn, lần này là nhảy, bây giờ Nhạc Quỳnh Quỳnh mới có chút tâm trạng để xem màn biểu diễn.

Xem xong biểu diễn, vỗ tay.

Cô lại tiếp tục ngồi chờ ra.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên cô đưa Ninh Tây Cố đến bữa tiệc giáng sinh trước kia, nhóm chị em plastic hỏi Ninh Tây Cố rất nhiều câu hỏi về thân phận cậu, lúc đó cô còn nghĩ Ninh Tây Cố diễn rất tốt, rất biết cách gạt người, bây giờ nghĩ lại hình như cậu không hề lừa người khác.

Mẹ nó, cả lúc bọn họ cùng quay bộ tiểu thuyết tổng giám đốc bá đạo ấy, Ninh Tây Cố có đề xuất mấy ý kiến với cô và Doãn Tiểu Thiên, nói có mấy chỗ không đúng, mà lúc đó cô đã làm gì? Cô còn mở miệng mắng cậu, bảo cậu không hiểu gì thì im miệng đi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thấy mặt mình hơi nóng lên.

Thật là mất mặt.

Cô muốn đưa tay gãi gãi mặt, nhưng nhớ đến lớp trang điểm đắt tiền trên mặt lại đành thôi.

Lúc này, Ninh Tây Cố nhấn lại: “Ban nãy có việc gấp không kịp nhấn lại cho chị, bây giờ em trở lại rồi chị.”

Nhìn đi ngoan ngoãn biết bao, tri kỷ biết bao cơ chứ.

Nhưng cô vừa ngẩng đầu lên đã thấy khuôn mặt thúí hoắc của Ninh Tây Cố ở đằng xa, ai mà ngờ được cậu lại vừa trưng ra bộ mặt lạnh lùng như vậy vừa làm cún con của cô chứ?

Cô cứ thất thần như vậy cho đến khi vòng đấu giá thứ hai kết thúc.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thấy dáng vẻ đứng ngòì không yên của Ninh Tây Cố thì không còn sợ thái độ quý công tử xa lạ của cậu nữa, dũng khí chầm chậm quay lại trên cơ thể cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh suy nghĩ một chút rồi nhấn lại một gương mặt tươi cười kỳ quái.

Sau đó lại báo với Ninh Tây Cố rằng: “Hình như công việc kết thúc sớm hơn tôi dự đoán, một chút nữa là tôi có thể về nhà rồi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh gửi xong thì lên nhìn Ninh Tây Cố.

Ninh Tây Cố cúi đầu nhìn tin nhắn một chốc sau đó thông thả ngòì thẳng lại, đôi mày chau lại, dáng vẻ như sắp đối đầu với kẻ địch tới nơi. Cậu ngòì bất động mấy giây, nhấn nhịn tính tình của mình mà đợi phần biểu diễn kết thúc, nghiêng người qua nói mấy câu với bố.

Hình như bố của cậu nói lại điều gì đó, Ninh Tây Cố trả lời, sau khi nói xong Ninh Tây Cố đứng thẳng người dậy. Cậu mỉm cười nói lời

tạm biệt với những người khác, vừa đứng dậy vừa cài cúc áo dưới cùng của bộ đồ vest sau đó mới trực tiếp rời đi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn theo Ninh Tây Cố đi ra cửa.

Sau đó cô nhận được tin nhắn: “Chị, chị đã lên xe về nhà chưa? Em cũng đang trên đường về, chị muốn ăn gì? Không phải lần trước chị nói muốn ăn bánh mì kem của tiệm XX sao? Vừa hay em đi qua đó, mua cho chị hai cái nhé!”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “...”

Nói thật, rất khó để cô tìm được mối liên hệ nào giữa người đàn ông cao ngạo tự phụ ngồi trên bàn chủ tọa kia, với cún con nói gì nghe nấy nhà mình.

Ngược lại cô không hề tức giận vì việc này.

Mỗi người khi làm việc gì đó đều có lý do của mình! Ninh Tây Cố cũng vậy. Cậu có thể yên yên ổn ổn làm một cậu chủ nhà giàu, sao phải chạy đi làm cậu trai bao để cho người ta giày xéo chứ? Trông cậu cũng chẳng phải dạng người thích bị ngược gì cho cam.

Mãi đến khi buổi dạ tiệc từ thiện kết thúc.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn còn đang suy nghĩ về vấn đề này, cô dùng bộ não thông minh bé như hạt dưa của mình nghiêm túc suy nghĩ, dần dần ghép nối các manh mối và dòng logic lại.

Bố của cậu hơn cậu rất nhiều tuổi.

Cậu nói quan hệ giữa cậu và bố rất tệ.

Cậu tự giấu nói cậu chỉ là một công cụ của bố và mẹ.

Cậu nói mẹ cậu đã mất, còn lại không nhắc tới.

Cậu rõ ràng là một cậu chủ nhà giàu nhưng bình thường lại tiết kiệm như thế, bạn bè quen biết cũng đều từ gia đình bình thường.

Nhạc Quỳnh Quỳnh lấy lại tinh thần.

Cô nghĩ tới nghĩ lui chân tướng chỉ có một.

Không ngoài suy đoán của cô thì Ninh Tây Cố hẳn là con riêng.

Nếu như cậu ấy là con riêng, tâm lý vụn vẹo, chạy đi làm tiểu bạch kiểm cho người khác cũng dễ hiểu.

Bây giờ tâm trạng của cô rất nặng nề.

Tại sao lại vậy? Cô đang yêu đương với con của kẻ thứ ba sao?

Trong lúc vô tình cô đã bị cuốn vào một cuộc phân tranh gia tộc sao?

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa nghĩ vừa cúi đầu nhìn điện thoại.

Cô lướt weibo một lúc thì bỗng nhiên nhận được một tin nhắn riêng, là nick chính của Hề Ngọc Trạch gửi cho cô: “Lát nữa khi tiệc tối kết thúc cùng tôi ra từ cửa sau chứ?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “?”

Hề Ngọc Trạch: “Em nhìn tôi cả đêm.”

Chương 61

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Trúc

Beta: Yam

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhớ rõ hai năm trước có đi xem bói mệnh, trước tiên là bói về sự nghiệp tài vận, thầy bói phán mệnh cô trời sinh phú quý, đã có xu hướng bắt đầu, tương lai sẽ đại phú đại quý; Tính đến mặt nhân duyên, cô sẽ gặp nhiều vận hoa đào nát, năm nay lại càng nhiều hơn, nhưng cô cũng sẽ gặp được lương duyên tương xứng. Con người ta khi còn sống có khả năng không bao giờ gặp được lương duyên, cũng có thể gặp được rất nhiều lần, ví như cô có không ít lương duyên, đều có thể kết hôn, thời điểm thích hợp để kết hôn gần nhất là lúc cô khoảng chừng hai mươi bảy, hai mươi tám.

Lúc ấy Nhạc Quỳnh Quỳnh còn tưởng bên đời mình là Cừu Tuấn, về sau lại cảm thấy cái mối tình này chính là nghiệt duyên, toàn là hoa đào nát thôi. Với Giang Diệp Sơn cũng thế. Xem ra vị Hề Ngọc Trạch trước mắt này cũng cùng một giuộc cả thôi.

Cái đồ cún con Ninh Tây Cố trước kia cũng có thể coi là nửa đoá đào nát đi.

Giới người nổi tiếng trên mạng là một giới khá đặc thù, nó chỉ giẫm được nửa bước chân vào showbiz, có thể xem nó là “Phiên bản cấp thấp của ngành giải trí” cũng được.

Trong giới này cơ hội để tiếp xúc với giới nghệ sĩ không ít, từ nam idol tới nam diễn viên đều rất “Chuộng” hẹn hò với những cô nàng hotgirl mạng, vừa thuận tiện vừa xinh đẹp, bình thường cũng sẽ không đi kể lung tung, anh tình tôi nguyện, ai cũng có mục đích của mình.

Nhưng Nhạc Quỳnh Quỳnh không có hứng thú với việc ngủ cùng nam nghệ sĩ, càng không ngờ tới trong Hồ Ngọc Trạch đang hoàng vậy mà quay đầu cái là ám chỉ muốn hẹn với cô, có nhằm không vậy? Bọn họ mới gặp nhau lần đầu tiên đấy? Hôm nay cô có khen Hồ Ngọc Trạch vài câu trong nhóm công việc, vốn thấy anh ta khá tốt, nhưng bây giờ trong nháy mắt đã hối hận rồi.

Tưởng cả tối nay tôi luôn nhìn anh chắc? Không có đâu nha, tôi nhìn Ninh Tây Cố đấy, được không?

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa chửi rửa trong lòng, vừa trả lời: “Cảm ơn, không cần, tôi tự về được.”

“À. Nãy tôi không có nhìn anh đâu, tôi nhìn người khác.”

Chẳng thêm cho nhau mặt mũi gì.

Nhưng cô cũng chẳng phải người trong làng giải trí, cần gì cho ai mặt mũi. Hơn nữa, loại ám thị này mà không cự tuyệt gọn gàng dứt khoát, người ta sẽ nghĩ mình muốn chơi trò lạt mềm buộc chặt. Đụng tới vấn đề này cô đều cứng rắn từ chối, quyết không dây dưa dài dòng.

Hồ Ngọc Trạch hơi quay đầu, hoang mang nhìn cô một chút.

Nhạc Quỳnh Quỳnh bình tĩnh, không nhìn anh ta nữa, cất điện thoại, đi quan tâm chuyện khác.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi Kiều Mộng: “Con trai Ninh Ngũ Đức hình như rời đi rồi, tôi cảm thấy đáng về cậu ta cùng lắm mới hai mươi, chênh lệch tuổi tác với Ninh Ngũ Đức rất nhiều.”

Kiều Mộng nói: “Tôi cũng chẳng rõ lắm... Những năm nay Ninh tổng đâu tiếp xúc với bên ngoài nhiều, cũng chưa từng nghe nói ông ta có một đứa con trai, giống như là đột nhiên xuất hiện vậy.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh càng thêm xác định, xem đi, coi như đây là chứng cứ chứng minh Ninh Tây Cố là con riêng! Dùng nhãn con riêng này để giải thích mọi chuyện thì quá là sáng tỏ rồi, ví như nhiều năm trước Ninh tổng có một đêm phong lưu, và hai năm trở lại đây Ninh Tây Cố mới được nhận về.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đang tự mình khai mang đầu óc cho thông suốt thì tiệc tối của buổi từ thiện cũng kết thúc mỹ mãn. Vì vòng thứ hai Ninh Tây Cố đã rời đi rồi, cho tới vòng thứ ba, rốt cuộc Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng tìm được cơ hội tiêu ngân sách dự trù của mình.

Đó là năm mươi vạn tiền quyên góp.

Sau đó buổi dạ tiệc kết thúc.

Ai về nhà nấy.

Lúc này, Nhạc Quỳnh Quỳnh mặt dày mày dạn hơn, nán lại ngồi chụp ảnh chung với mấy người cùng bàn, không hề đoái hoài đến Hề Ngọc Trạch, vòng qua anh ta mà đi.

Hề Ngọc Trạch ở một bên nhìn nhìn, bất thành linh hỏi một câu: “Em không muốn chụp ảnh với anh à?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh thành thật nói: “Không dám, không dám.”

Nếu Hề Ngọc Trạch không gửi cho cô tin nhắn mờ ám nọ, cô còn có thể chụp ảnh chung với anh ta.

Hiện tại thì thôi đi.

Trước đó Nhạc Quỳnh Quỳnh đã gửi tin nhắn riêng cho trợ lý công ty, bảo người lái xe đến đón cô. Phải đợi hồi lâu nên cô cầm điện thoại chơi một lát.

Doãn Tiểu Thiên gửi cho cô một tin nhắn: “Người chị em, đọc bài này đi, giờ cậu nổi rồi đó bbs.xxxx.org.”

Nổi cái gì? Nhạc Quỳnh Quỳnh suy nghĩ, mở bài post, đập vào mắt là dòng tiêu đề: [LýĐào, sau khi xem ảnh chụp buổi từ thiện tối nay, rất muốn hỏi giữa hotgirl mạng và minh tinh thật sự có khoảng cách về nhan sắc sao?]

Phía trước tiêu đề cũng có đánh dấu một chữ hot.

Đây là hot topic.

Nhạc Quỳnh Quỳnh kéo xuống xem thử.

Là ảnh chụp thảm đỏ của cô, có ảnh cô chụp cùng các minh tinh khác, có ảnh chụp vội lúc cô đang bước qua cổng, vậy mà không có ảnh nào dìm xấu cô, xinh đẹp đến mức tự Nhạc Quỳnh Quỳnh muốn gọi là kỳ tích, chính cô cũng không nghĩ mình có thể đẹp đến nhường này.

Lần chính:

Tôi cũng xem chương trình phát sóng trực tiếp rồi. Cô hotgirl mạng này xinh thật sự, chụp chung với nữ minh tinh bên cạnh cũng chẳng lép vế chút nào, không phải nói là hotgirl mạng và nữ nghệ sĩ sẽ có khoảng cách về nhan sắc sao?”

[Bỏ phiếu: Bạn thấy họ có khoảng cách không?

1, Có

2, Không có]

Nhạc Quỳnh Quỳnh chẳng chút xấu hổ chọn “Không có”.

Thống kê kết quả bỏ phiếu, chọn “Có” có 272 người, “Không có” có 3861 người.

[Lần 1: Mỹ nữ này tên gì ạ? Tôi xem phát sóng trực tiếp cũng phát hiện người đẹp này, nhưng không nghe rõ tên]

[Lầu 2: Tôi còn tưởng cô ấy là nữ minh tinh mà tôi không biết, còn thấy rất xinh đẹp, kết quả người ta là hotgirl mạng...]

[Lầu 3: Xinh hết búp bê luôn, chính rất tự nhiên, bệnh viện thẩm mỹ nào vậy?]

[Lầu 4: Trên thế giới này mà lại có hotgirl mạng người thật giống ảnh sao]

[Lầu 5: Tôi biết nè, cô ấy là Nhạc Quỳnh Quỳnh, cổ không hề chính mặt nha, là hotgirl rất nổi tiếng trên mạng đó, cô ấy hiện giờ với lúc mười sáu tuổi giống nhau như đúc]

[Lầu 6: Nhìn xinh đẹp vậy mà không đi quay phim, quá lãng phí]

[Lầu 7: Nếu là ảnh động thì chưa chắc cổ đẹp được như vậy]

...

[Lầu 54: Tôi gặp cô ấy ngoài đời rồi, bình thường cổ cũng không rực rỡ được như ở đây đâu, nhưng cũng là một mỹ nữ]

[Lầu 55: So sánh với Kiều Mộng làm gì? Bản thân Kiều Mộng đâu phải nổi tiếng vì nhan sắc]

[Lầu 56: Kèo bị tấp đó]

...

[Lầu 89: Đã gặp cô ấy trên đường rồi, khá là ra vẻ]

...

[Lầu 142: Có mình tôi thấy cô ta chỉ đẹp ở mức đại trà thôi à]

...

[Lầu 192: Bớt nhảm đi, trước kia cô ta quay chụp bên cạnh trường tôi, quả thật có chút nhan sắc đó, nhưng không có quá như lời lầu chính nói, chắc vì muốn cô ta tiến vào giới giải trí nên công ty chuyên tâm trang điểm tạo hình cho cô ta. Giờ lại lãng xê chính mình... Nhưng chàng trai chụp chung với cô ta rất đẹp trai, không biết ai có thông tin gì của cậu ấy không]

...

[Lầu 327: Có một chút quan hệ, cái váy cô ấy mặc trên người hơn 50 vạn đó... Là được đặt riêng, có tiền cũng chưa chắc đã mua được. Trước đó Tiêu Ảnh hậu muốn mua nhưng không được, thì ra là do cô ấy mua trước rồi.]

[Lầu 328: Sao lầu trên biết?]

...

[Lầu 411: Đi xem thử cửa tiệm quần áo của cô ấy, quê quá đi]

Thật sự quá nhiều, Nhạc Quỳnh Quỳnh ngồi xe về tới nhà cũng chưa lướt hết, xem mà hoa mắt váng đầu, lời bình luận có khen có ghen tị, chê cười có, lúc thì cô vui vẻ, lúc lại thấy tức giận.

Mặc dù cô là hotgirl mạng, nhưng nghề này cũng không phải chính thống, hot topic đầu tiên của cô, nội dung vẫn là thảo luận về vẻ đẹp của cô, nhưng không mấy suôn sẻ lắm.

Một lát sau, bạn bè nhắn tin cho cô, nói cô đã được lên hot search rồi, tuy chỉ là đứng thứ ba mươi, lúc click vào thì chỉ là một viết do tài khoản marketing chia sẻ, có đính kèm ảnh của cô, gây ra tranh luận náo nhiệt.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hơi cảm thấy có lỗi với Kiều Mộng, mặc dù mới quen hôm nay, kết quả hại người ta gặp tai bay vạ gió.

Nhạc Quỳnh Quỳnh suy nghĩ, lên Wechat xin lỗi Kiều Mộng: “Xin lỗi nhé, bài đăng trên mạng không phải tôi đăng.”

Nhấn xong, cô cảm thấy mình hơi thảo mai.

Nhạc Quỳnh Quỳnh kéo váy tiến vào thang máy thì nhận được tin nhắn của Kiều Mộng: “Không sao, dân mạng là vậy mà.”

“Bạn có thể giới thiệu cho tôi cái studio xx kia không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh chưa từng nghe qua: “Studio gì?”

Kiều Mộng: “?”

“Chính là cái váy cô mặc ấy.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đột nhiên cảm thấy một số nội dung trong bài đăng chưa chắc đã là giả, đầu cô bây giờ hơi choáng váng, dưới chân cũng cảm thấy hơi mềm đi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đáp: “Váy là người khác tặng, có cơ hội tôi sẽ hỏi giúp cậu.”

Cô giẫm lên giày cao gót cạch cạch cạch đi đến cửa nhà.

Vài tia sáng xuyên qua khe cửa, đã có người ở bên trong.

Ninh Tây Cố đang ở nhà đợi cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh mới đi tới cửa, cửa đã mở ra, Ninh Tây Cố đã thay đồ ngủ. Có lẽ cậu vừa mới tắm xong, trên người còn mang theo hơi nước, nhẹ nhàng thoải mái, vừa thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh, con mắt cậu cong cong: “Chị, chị về rồi.”

Giống như chú cún lớn nghe tiếng bước chân chủ nhân trở về thì chạy đến cửa nghênh đón vậy, Nhạc Quỳnh Quỳnh đỏ mặt.

Hèn mọn quá. Nhạc Quỳnh Quỳnh suy nghĩ, tâm trạng càng phức tạp. Bởi vì là con ngoài giá thú nên hèn mọn thế này sao.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không biết nên mở lời ra sao, vừa định nói chuyện, bụng đã ùng ục kêu lên trước.

Ninh Tây Cố bật cười, nói: “Chị, chị đi thay quần áo trước đi, em làm bữa khuya cho chị lót dạ.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh gật gật đầu.

Đi tháo trang sức, rửa mặt, thay nội y, lúc lau sạch lớp trang điểm đất tiền, cô cảm thấy thật sự rất đau lòng, cảm thấy bản thân mình từ nữ thần biến trở về người phàm vậy.

Nhạc Quỳnh Quỳnh soi gương tới ngây ngẩn.

Cô không rõ tại sao Ninh Tây Cố có thể không thấy chột dạ như vậy. Dù thế nào thì cậu cũng đã giấu diếm cô, có điều tính đi tính lại bọn họ mới quen có non nửa năm, thời gian này rất không tiện, có trao đổi tình huống gia đình hay không cũng đâu có sao.

Ninh Tây Cố làm cho cô một bát mì xào trứng trần, sau khi Nhạc Quỳnh Quỳnh giải quyết xong cả mì lẫn nước, bụng nhỏ có hơi căng ra. Cô sờ sờ bụng, cảm thấy có đã sức lực, cho dù có đánh nhau với người ta cũng chưa chắc đã không đánh thắng.

Sau khi nấu mì cho cô xong, Ninh Tây Cố đi đến ghế sa lon, ngồi xuống nghiên cứu tài liệu luận văn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đi đến bên cạnh cậu, nói: “Để qua bên đi.”

Ninh Tây Cố ngồi thẳng dậy, để ipad ở một bên.

Nhạc Quỳnh Quỳnh còn nói: “Đứng lên.”

Ninh Tây Cố đứng lên.

Giống huấn luyện chó quá. Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ, cô nhón chân lên, ôm cổ Ninh Tây Cố, gần như treo trên người cậu, rồi cười: “Ninh Tây Cố à.”

Ninh Tây Cố cứ cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm, Nhạc Quỳnh Quỳnh cười đến tít cả mắt, nhưng cậu chỉ thấy mi mắt giật giật, lòng hoang hốt. Gọi đầy đủ tên cậu luôn? Lúc cãi nhau với cậu Nhạc Quỳnh Quỳnh mới gọi như thế.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vòng tay ngang hông cậu, Ninh Tây Cố cũng ôm cô, bọn họ đứng đưa lắc lư như đang khiêu vũ, một hồi Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Ừm... Tôi có chuyện muốn nói với cậu một chút, cậu để tôi từ từ ngẫm lại nên nói từ đâu đã.”

Cô nghĩ một hồi, buông lỏng tay ra, nói: “Như vậy đi, cho cậu xem cái này trước.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đưa bài đăng cho Ninh Tây Cố nhìn.

Lúc đầu Ninh Tây Cố chỉ thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh bị chụp hình trên đường, xuống chút nữa thì thấy cách bố trí thảm đỏ quen thuộc.

Ninh Tây Cố: “...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Tôi xinh không?”

Ninh Tây Cố gật đầu: “Xinh.”

“Tôi xinh sao sắc mặt cậu khó coi thế?” Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Cậu hiểu ý khác của tôi chứ?”

Ninh Tây Cố mím chặt đôi môi, trầm mặt hồi lâu, mới nặng nề gật đầu: “Hiểu rồi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh để tay lên bờ vai của cậu, sờ sờ, nói: “Bộ đồ đó rất đẹp, tôi rất thích, cậu mặc như vậy giống hệt thiếu gia luôn.”

Cánh tay nhỏ bé của cô ôm lấy cổ cậu, nhưng cậu cứ cảm thấy giống như đang đeo xiềng xích, nhắm mắt lại, thở ra, rồi mở mắt: “Nhạc Mỹ Lệ, chị đừng cười... Hay chị mắng em đi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ha ha hai tiếng: “Tôi mắng cậu làm gì? Cậu là tiểu thiếu gia, tôi dám mắng cậu sao?”

Nói xong.

Mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh lạnh đi.

Cô buông tay ra, không nói lời nào, xoay người rời đi.

Ninh Tây Cố sốt ruột đuổi theo, định bắt cô lại nhưng không dám quá thô lỗ, lòng như lửa đốt: “Chị đừng chia tay em.”

Chương 62

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Kim Ngân

Beta: Yam

Ninh Tây Cố còn chưa động đến cổ tay cô, Nhạc Quỳnh Quỳnh đã xoay người trừng mắt nhìn cậu: “Cậu làm gì? Cậu muốn dùng bạo lực à?”

“Không có...” Ninh Tây Cố nhẹ giọng nói.

Ninh Tây Cố đành phải bước lớn vượt lên phía trước, đứng chắn ở trước cửa phòng ngủ của Nhạc Quỳnh Quỳnh, chặn đường đi của cô lại, tránh cho cô vào phòng rồi trực tiếp để cậu ở bên ngoài.

Bây giờ Ninh Tây Cố rất hối hận, trước đây Nhạc Quỳnh Quỳnh từng nói đi hoạt động gì đó, sao cậu lại không hỏi kĩ chút cơ chứ? Nhạc Quỳnh Quỳnh tham gia những hoạt động như thế cũng không khoe khoang với cậu, cậu căn bản không nghĩ đến điều đó.

Cậu không thể nói, trong tiềm thức của cậu luôn cảm thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh không thể tham gia những hoạt động đẳng cấp như này, cho nên cậu chưa bao giờ lo lắng sẽ gặp Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Lòng Ninh Tây Cố nóng như lửa đốt, cậu thậm chí không dám dùng câu hỏi, không dám hỏi “Chị muốn chia tay với em à?”. Cậu sợ sẽ nhận được một đáp án đáng sợ, chỉ đuối theo nói một câu: “Đừng chia tay em.”

Cũng không biết là đang tẩy não Nhạc Quỳnh Quỳnh hay tẩy não chính mình nữa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn thì không tức giận, giống như chẳng sao cả, cứ như một ngọn gió khó mà nắm bắt được, thái độ ung dung tự tại, nói: “Tôi cũng chưa từng nói muốn chia tay với cậu. Nhưng mà, tôi có suy nghĩ chút.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm nhận được bầu không khí xung quanh Ninh Tây Cố lập tức biến đổi, trở nên mạnh mẽ mà nóng nảy, giống như một con thú, bị giới hạn hoạt động trong cái lồng nhỏ mà cô xây nên, bị giam cầm ở trong đó.

Ninh Tây Cố nhìn chăm chăm cô, giống như sợ rời mắt đi là sẽ không thấy tăm hơi của cô đâu nữa. Cậu tức giận, nhưng lại muốn kìm nén sự giận dữ này, rầu rĩ nói: “Chị, em xin lỗi, em lừa chị là em không đúng.”

Đây là lần thứ hai Nhạc Quỳnh Quỳnh thấy tay chân Ninh Tây Cố luống cuống như vậy.

Lần trước là do hôn cô ở trên tuyết, lần đó là vui vẻ, còn lần này là sợ hãi.

Ninh Tây Cố đột nhiên bị bại lộ thân phận thật, không hề có sự chuẩn bị trước, nhất thời không biết giải thích từ đâu, dường như cũng không cách nào giải thích được.

Cậu điên cuồng suy nghĩ, không tìm được cách nào có thể bảo đảm Nhạc Quỳnh Quỳnh sẽ tha thứ cho cậu. Cậu không biết rằng ánh mắt của mình bây giờ không khác nào một con cún con sợ bị chủ nhân vứt bỏ. Mưu tính gì đó, tâm cơ gì đó đều bị cậu quên sạch, không nghĩ được ra để sử dụng.

“Xin lỗi, chị, em thật sự xin lỗi.”

“Em có nỗi khổ riêng.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không trả lời, còn muốn đi lên phía trước: “Tránh ra.”

Ninh Tây Cố không tránh, cậu có chút buồn bực hờn dỗi nói:
“Không tránh, chị nói không chia tay thì em mới tránh.”

Ồ, còn dám cò kè mặc cả với cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh chống nạnh: “Tôi là chị, cậu dám gọi nhíp* với chị sao? Tôi bảo cậu tránh ra thì cậu phải tránh ra! Cậu có tránh ra không?”

(*Gọi nhíp: sử dụng trong hí khúc, chỉ các hành động khiêu khích, rắc rối, không tuân theo thử thách)

Ninh Tây Cố mím môi. Vóc dáng cậu cao lớn, nếu cậu muốn chặn cửa, căn bản Nhạc Quỳnh Quỳnh không có cách nào.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không kiên nhẫn nói: “Tôi chỉ vào lấy ít đồ thôi. Thật sự... Tôi muốn chia tay với cậu thì cũng không thể trực tiếp vứt cậu ở phòng khách, ít nhất cũng phải đuổi cậu ra khỏi nhà.”

Ninh Tây Cố hít sâu một hơi, bước sang bên cạnh.

Nhạc Quỳnh Quỳnh mở cửa đi vào. Cô vừa mới vào, Ninh Tây Cố lập tức vào theo. Nhạc Quỳnh Quỳnh liếc cậu một cái, không đuổi cậu đi.

Trên giường để một bộ váy màu đỏ rượu, Nhạc Quỳnh Quỳnh lấy váy treo lên, lại dùng túi chống bụi bọc vào, đưa cho Ninh Tây Cố.

Ninh Tây Cố nhận lấy.

Nhạc Quỳnh Quỳnh lại đi đến phòng đựng quần áo, đem cái bộ váy màu trắng bạc mà lần trước Ninh Tây Cố tặng cô ra. Bộ này vốn dĩ được bảo quản rất cẩn thận, cũng trực tiếp bị gỡ từ trên giá xuống, đưa cho Ninh Tây Cố.

Ninh Tây Cố không nhận, hỏi:” Như thế này là có ý gì?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không đáp mà hỏi lại: “Hai bộ váy này cậu mua bao nhiêu tiền? Nói thật cho tôi”

Ninh Tây Cố nói: “Bộ trắng kia mười nghìn, bộ đỏ này bảy nghìn rưỡi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Cậu nói dối à?”

Ninh Tây Cố bổ sung: “... Đô la Mỹ.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cạn lời trừng mắt với cậu: “Phá gia chi tử.”

Ninh Tây Cố còn nhỏ giọng thì thầm: “Cũng không đắt.”

Chết tiệt! Đồ chủ nghĩa tư bản độc ác! Nhạc Quỳnh Quỳnh trừng mắt liếc cậu một cái.

Ninh Tây Cố dần dần tỉnh táo lại, vẫn còn luống cuống, nhưng cũng không đến nỗi không màng tất cả như vừa nãy. Cậu cẩn thận thăm dò thái độ của bạn gái, luôn cảm thấy dường như ý muốn chia tay của Nhạc Quỳnh Quỳnh không quá lớn. Tuy Nhạc Quỳnh Quỳnh là một cô gái tính khí thay đổi thất thường.

Ninh Tây Cố nhận lại váy một cách không tình nguyện, nói với cô: “Tặng chị thì là tặng chị, chị trả lại cho em làm gì? Lúc em nhìn thấy chiếc váy này, đã không nhìn được nghĩ chị mặc vào sẽ đẹp biết bao. Sau khi tặng cho chị, quả nhiên chị mặc lên đẹp như vậy...”

Lời này vô cùng ngọt ngào.

Quả thật, Nhạc Quỳnh Quỳnh không tức giận vì lời nói dối của Ninh Tây Cố lắm, chủ yếu là bởi vì Ninh Tây Cố đối với cô vừa ngoan lại vừa biết nịnh.

Nếu như Ninh Tây Cố có thái độ cạn bã, giả nghèo mà còn có bộ dạng “Cô đừng muốn lừa một phen tiền từ tôi” thì cô đã sớm một cước đá bay Ninh Tây Cố rồi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Cái này không phải là cậu dùng tiền mình kiếm được để mua đấy chứ?”

Ninh Tây Cố nói: “Em dùng tiền tiêu vặt để mua, đối với em thật sự không đắt, chị không cần trả lại em.”

“Không được.” Nhạc Quỳnh Quỳnh nghiêm túc nói: “Tôi không thể nhận.”

Ninh Tây Cố trợn tròn mắt.

Cậu thật sự không ngờ tới Nhạc Quỳnh Quỳnh sẽ như vậy.

Ninh Tây Cố nhớ lại lúc cậu cùng Nhạc Quỳnh Quỳnh xem phim thần tượng lúc tám giờ, Nhạc Quỳnh Quỳnh rất thích xem “Tổng tài bá đạo từ trên trời rơi xuống phải lòng tôi”, còn nói với cậu: “Tiểu Ninh, nếu như một lúc nào đó, có một tổng tài bá đạo giống y hệt như nam chính xuất hiện để giúp tôi vượt nghèo, tôi nhất định sẽ đi cùng hắn, quá là tuyệt vời...”

Cô không bao giờ che dấu lòng ham hư vinh cùng sự luyến mộ sắc đẹp của mình.

Bây giờ lại muốn trả lại những món quà đắt đỏ mà cậu tặng.

Ninh Tây Cố chỉ cảm thấy trong lòng có một sự buồn bực không tên bao trùm lấy, khó có từ ngữ gì diễn tả được, lại cảm thấy hình tượng của Nhạc Quỳnh Quỳnh tiến một bước là bị lật đổ, còn làm cho cậu cảm thấy chính mình thật ngu ngốc.

Ninh Tây Cố nói lại một lần nữa: “Chị, đây là em tặng cho bạn gái mình.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh bướng bỉnh nói: “Cậu dùng tiền tự mình kiếm được tặng tôi, tôi sẽ nhận, còn cái này thì tôi không cần.”

Ninh Tây Cố cũng không ép nữa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói như vậy là có ý gì chứ?

Cái mà Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn trúng là con người cậu, không phải tiền của cậu sao? Cũng đúng, Nhạc Quỳnh Quỳnh vốn dĩ là bà chủ lập nghiệp bằng hai bàn tay trắng, tuy ngoài miệng thì cô hay nói đùa, nhưng thật ra là mạnh mẽ hơn ai hết. Nếu cô muốn ở bên người giàu có thì đã sớm ở bên Giang Diệp Sơn rồi.

Cô là một cô gái vô cùng vô cùng tốt. Ninh Tây Cố nhớ lại, là do cậu hiểu lầm quá sâu với Nhạc Quỳnh Quỳnh, lại có những thành kiến rập khuôn.

Ninh Tây Cố nhìn đôi mắt sáng ngời vì quật cường của Nhạc Quỳnh Quỳnh, bất giác tri bất giác càng thêm mê muội.

Trong lòng Nhạc Quỳnh Quỳnh thì như phiêu du vào cõi thần tiên: Vì sao Ninh Tây Cố là con trai của bồ nhí lại có thể tự tin mua đồ bằng tiền không nên lấy như vậy?

Cô là người coi cái ác như kẻ thù, yêu ghét rõ ràng, vô cùng ghét những loại sinh vật như đàn ông cặn bã và bồ nhí. Nhạc Quỳnh Quỳnh nhớ rõ trước đây cô từng thấy qua trên mạng về chủ đề rất cuộc con của bồ nhí có tội hay không? Cô cảm thấy chính là có, sự tồn tại của đứa bé này chính là bằng chứng thép của việc ngoại tình.

Cái váy mà dùng loại tiền thế này mua về, cô ngại bẩn.

Cho dù bộ váy có đẹp thế nào thì cô cũng không muốn.

Ninh Tây Cố chấp nhận sự thật bị trả lại váy, chán nản nói: “Chị, em không cố ý giấu chị, em có nỗi khổ riêng... Thật ra em là...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn thấy bộ dạng ấp úng của cậu, càng chắc chắn cậu là đứa con ngoài dã thú, nói với thái độ thông minh kỳ thực lại vô cùng ngốc nghếch: “Cậu không cần phải nói nữa, tôi hiểu hết, cậu coi tôi là con ngốc à? Với lại con người cậu vô cùng gian xảo,

mỗi lần muốn làm chuyện xấu mới gọi tôi là “Chị”, bình thường mở miệng là “Nhạc Mỹ Lệ”, lá gan lớn như vậy.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đã biết sao? Ninh Tây Cố bối rối, nhưng cậu không dám nói tiếp, nói tiếp không phải là đang ám chỉ Nhạc Quỳnh Quỳnh gốc sao?

Nhạc Quỳnh Quỳnh bảo cậu cầm váy rồi đuổi ra khỏi nhà: “Cậu về trước đi, bây giờ đầu óc tôi hơi loạn, để tôi bình tĩnh một chút được không?”

“Dù sao hôm nay xảy ra nhiều chuyện như vậy, thế giới quan của tôi đều bị đảo lộn rồi, tôi cũng không biết phải đối mặt với cậu như nào.”

Ninh Tây Cố nói: “Chị đối xử với em giống như trước đây không phải là được rồi sao? Em không để ý.”

Sao lại như vậy? Cậu không chê Nhạc Quỳnh Quỳnh đẳng cấp thấp, Nhạc Quỳnh Quỳnh còn chê cậu nhiều tiền sao? Đây cũng không phải là lỗi của cậu, cậu sinh ra đã có tiền như vậy rồi! Có thể trách cậu sao?

“Tôi để ý!” Nhạc Quỳnh Quỳnh tức giận nói: “Con người cậu sao lại như vậy? Tôi cảm thấy có lẽ từ nhỏ đến lớn hoàn cảnh trưởng thành của cậu không thay đổi, cậu sẽ không phát hiện tam quan của mình bất chính, cậu phải nhìn nhận rồi suy ngẫm bản thân mình một chút đi.”

Ninh Tây Cố đứng ở cửa, không muốn rời đi.

Cậu sợ sau khi bị đuổi ra ngoài thì không thể bước vào được nữa, gấp không chịu được.

Nhạc Quỳnh Quỳnh chỉ sợ làm cún con điên lên nó sẽ quay ngược mà cắn cô, dù sao cô cũng chỉ là một cô gái yếu đuối, sao có thể đánh thắng được Ninh Tây Cố chứ.

Nhạc Quỳnh Quỳnh mềm mỏng một chút, trấn an cậu nói: “Cậu đừng sốt ruột, đừng nóng vội, tôi có thể cam đoan với cậu trước, tạm thời không chia tay với cậu. Cậu để tôi suy nghĩ kỹ lưỡng một chút...”

Được rồi.

Ít nhất từ án tử xuống thành án treo.

Ninh Tây Cố không dám làm quá căng, ra vẻ đáng thương, ngoan ngoãn đi ra khỏi cửa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đóng cửa “Rằm” một tiếng, suýt nữa thì đụng vào mũi cậu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa đuổi Ninh Tây Cố đi thì đã lấy điện thoại tìm người tâm sự, mở khung chat với Doãn Tiểu Thiên trước. Nghĩ nghĩ, cô lại đóng lại, rồi mở khung chat với mẹ ra, lại nghĩ nghĩ, rồi lại đóng lại.

Cô sợ những người bên cạnh khuyên cô chia tay.

Nói thế nào đây? Cô vô cùng chán ghét thân phận con riêng này, nhưng cô vẫn thích Ninh Tây Cố, cho dù Ninh Tây Cố là một người đàn ông một bụng xấu xa. Thích chính là thích, vả lại đang trong giai đoạn tình yêu mặn nồng, muốn kêu cô chia tay gợn gàng dứt khoát, hình như cô cũng không làm được.

Cứ đến chuyện của bản thân thì cô lại là người tiêu chuẩn kép, cô cảm thấy Ninh Tây Cố cũng không phải là tự mình muốn lựa chọn xuất thân như vậy...

Ngay cả hot search của bản thân Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng chẳng muốn xem, lên mạng tra một vài chủ đề liên quan “Phát hiện bạn trai là con riêng có cần chia tay hay không”, xem một vòng, càng xem càng phát sàu, cô cũng không biết mình ngủ từ lúc nào nữa.

Nửa đêm, Nhạc Quỳnh Quỳnh mơ một giấc mơ vô cùng kì lạ.

Cô mơ thấy mình đang ở trong một căn nhà lớn, mặc một bộ sườn xám, một cô gái mặc một bộ vải thô màu xanh, dùng sợi dây đỏ thắt bím tóc lớn, gọi cô: “Tứ thiếu phu nhân”, dáng vẻ vui mừng nói với cô: “Tứ thiếu phu nhân, Tứ thiếu gia hôm nay được nghỉ học, vừa mới trở về.”

Cô đứng lên, đi ra ngoài, một chàng trai đi vào phòng, hấn mặc một bộ Trung Sơn, dáng người cao ráo, dung mạo bất phàm.

Khuôn mặt tuấn tú kia giống hệt Ninh Tây Cố.

Vừa thấy cô, khóe mắt, đuôi lông mày của Tứ thiếu gia cũng tràn ngập ý cười, âm thanh cũng rất dịu dàng ngọt ngào: “Em về rồi, chị Mỹ Lệ.”

Chương 63

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Vương Linh

Beta: Yam

Nửa sau giấc mơ cứ loạn tung phèo cả lên, dù sao thì ở trong mơ, Ninh Tây Cố là một thiếu gia còn cô là vợ của Ninh Tây Cố, ở nhà cô không có chút địa vị nào, bất cứ ai cũng có thể gào thét với cô. Nhưng Ninh Tây Cố hầu như không có ở nhà, hầu hết thời gian cậu đều ở trường đi học, cô bị người khác bắt nạt cậu cũng không thể lo được. Thật khiến cô tức chết, mắng chửi cái xã hội phong kiến ác độc này.

Nhạc Quỳnh Quỳnh mơ hồ cảm thấy chuyện hoang đường như này chỉ có trong mơ thôi, cô muốn tỉnh dậy nhưng có làm thế nào cũng không tỉnh được.

Cô kể khổ với Ninh Tây Cố.

Ninh Tây Cố kéo tay cô, nói: “Chị, chị đừng sợ, nửa năm nữa em tốt nghiệp rồi, đợi em lấy được bằng tốt nghiệp sẽ đưa chị rời khỏi nơi đây.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Rời khỏi nhà? Rời khỏi nhà rồi đi đâu?”

Ninh Tây Cố nói: “Đi đâu cũng được, chị muốn đi đâu em cũng đi theo chị, em đi cùng chị.”

Tuy rằng giấc mơ này quá hoang đường nhưng hôm sau khi thức dậy, cô vẫn chìm đắm trong ký ức đó rất lâu.

Chủ yếu là vì đoạn cuối của giấc mơ đó.

Không biết rốt cuộc nhà Ninh Tây Cố có hoàn cảnh thế nào, bố của cậu quá kín tiếng, nổi tiếng từ lâu trong giới thương nghiệp, mười mấy năm về trước đã dần biết mất khỏi tầm mắt của công chúng. Khi tra trên mạng dường như cô cũng không thấy bất kỳ chuyện lùm xùm gì.

Nhưng những tin tức lùm xùm của mấy gia đình quyền thế như này cô nghe được cũng không ít, ba bốn mươi năm trước, ở bên thành phố cũ việc tam thê tứ thiếp thậm chí còn coi là hợp pháp, thế nên không thể tính là con của tình nhân được, không biết có phải thế hay không.

Đồng hồ báo thức còn chưa kêu, cô đã dậy trước rồi.

Tâm trạng vẫn rất rối loạn, Nhạc Quỳnh Quỳnh lấy điện thoại ở đầu giường xuống coi thử, ba mươi mấy tin nhắn chưa đọc, trong đó có hai mươi mấy tin là Ninh Tây Cố nhắn cho cô, tất cả đều được gửi vào lúc sáng sớm, hình thức như viết luận văn xin lỗi, mặc dù tin nhắn viết có bài có bản nhưng vẫn nhìn ra được sự hoang mang trong đó. Tin nhắn cuối cùng được gửi từ một giờ trước.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ, không biết cái tên ngọc này có ngu không nữa.

Cô nhắn lại: “Tôi thấy rồi.”

Vừa mới gửi đi.

Ninh Tây Cố đã lập tức nhắn lại: “Hôm nay em có thể gặp mặt nói chuyện với chị không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh trực tiếp gọi điện thoại cho cậu.

Ninh Tây Cố không bắt máy ngay lập tức mà ba bốn giây sau mới nhận: “Alo? Chị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh hừ một tiếng: “Mỗi lần làm sai chuyện gì đều gọi tiếng “Chị” ngọt như đường thế nhỉ. Cậu đừng nói với tôi là đêm qua cậu không ngủ đấy?”

Ninh Tây Cố: “Ừ.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Tôi có mấy điều muốn hỏi cậu đây...”

Ninh Tây Cố: “Chị hỏi đi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh xoay người: “Bố cậu có biết chúng ta đang yêu nhau không?”

Ninh Tây Cố trả lời rất dứt khoát: “Biết, ông ấy không nói gì... Ông không quan tâm chuyện này lắm.”

Trừ phi bố mẹ thực sự không quan tâm đến cậu, nếu không có bậc làm cha làm mẹ nào không quan tâm đến đối tượng yêu đương của con mình chứ.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thấy nếu dựa theo lời Ninh Tây Cố nói, hình như cậu không được người nhà quan tâm lắm. Nhưng bây giờ cô cũng không quá tin vào lời của Ninh Tây Cố, cô hơi thả lỏng nói: “Cậu lừa gạt tôi lâu như vậy, bây giờ lại nói với tôi nhưng điều này, tôi cũng không biết có nên tin cậu không. Bây giờ tôi rất hoang mang, vốn dĩ mối quan hệ của chúng ta rất tốt đẹp, thế nhưng bỗng nhiên tôi phát hiện ra chúng ta không phải là người cùng một thế giới.”

Ninh Tây Cố im lặng một hồi nói: “... Chị đừng sợ em như vậy.”

“Tôi không sợ cậu.” Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Tôi cũng không phải loại người không nói đạo lý, nỗi khổ của cậu tôi cũng có thể hiểu được, nhưng hiểu thì hiểu, chấp nhận điều đó lại là một chuyện khác. Sự giáo dục từ nhỏ đến lớn trong gia đình tôi khiến tôi không thể chấp nhận được điều này, cậu hiểu không?”

Ý muốn nói là do hai người họ không môn đăng hộ đối sao?

Ninh Tây Cố nghĩ.

Với kinh nghiệm từng làm khách ở nhà họ Nhạc, bố mẹ Nhạc Quỳnh Quỳnh dùng cách dạy dỗ tràn đầy yêu thương để nuôi dưỡng cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói một cách qua loa: “Hơn nữa, tôi cảm thấy có một chuyện cậu đã làm sai, cậu từng nói rất nhiều điều không hay về bố cậu với tôi. Cái kiểu nói xấu này cũng phải xét theo tình hình mà nói, tôi cũng không ủng hộ việc gia trưởng, không ủng hộ việc bố mẹ nói thì con cái phải nghe theo.”

“Nhưng cậu không thể vừa cảm thấy chán ghét bố mình vừa xài tiền của bố cậu, thế thì có nghĩa lý gì?”

Ninh Tây Cố trầm mặc.

Nhạc Quỳnh Quỳnh lại nghĩ, tuổi Ninh Tây Cố còn nhỏ, cho dù bình thường trông có trưởng thành đứng đắn đến thế nào, nhưng thực ra bản chất của cậu vẫn là một sinh viên chưa từng bước chân ra ngoài xã hội, cần người đã trưởng thành như cô dẫn dắt.

Cô nói: “Cho dù tôi với cậu có chia tay nhau không thì tôi vẫn mong là cậu nhận ra được điều này. Ninh Tây Cố, cậu thật sự là một chàng trai ưu tú, bỏ qua tất cả những điều kiện bên ngoài ra. Tôi cảm thấy cho dù không dựa vào gia đình, bản thân cậu nỗ lực phấn đấu cũng có thể đạt được thành tựu nhất định.”

“Tôi thực sự thích cậu.”

Câu “Tôi thích cậu” mà cô nói giống như đang phát thẻ người tốt cho cậu vậy, nó như một điềm báo về việc chia tay sắp xảy ra.

Đây là lần đầu tiên Nhạc Quỳnh Quỳnh khen cậu chân thành đến thế, đến mức Ninh Tây Cố càng nghe càng cảm thấy khó chịu.

Cậu tình nguyện để Nhạc Quỳnh Quỳnh nổi giận với cậu, gây sự với cậu như bình thường chứ đừng như bây giờ, cứ như dùng dao cứa từng đường lên người cậu.

Ninh Tây Cố cũng có một việc muốn hỏi: “Chị, sao chị lại tham gia buổi đấu giá đó? Sao chị không nói với em?”

“Tôi nói với cậu rồi cơ mà, tôi còn hỏi cậu có muốn đi cùng không nữa kìa.” Nhạc Quỳnh Quỳnh tức giận nói: “Cậu bảo cậu không muốn đi mà. Sao nào? Bây giờ hối hận lúc đó không hỏi kỹ đúng không, nếu như hỏi rõ ràng thì cậu có thể giấu tôi lâu hơn đúng không?”

Ninh Tây Cố vội vàng trấn an cô: “Không phải, ý em là, làm sao chị có được thiệp mời đến dự tiệc vậy.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói tên công ty hợp tác cho Ninh Tây Cố, giọng nói của Ninh Tây Cố nghe lạnh lùng hơn nhiều: “Em biết rồi.”

Lại biết cái gì nữa?

Ninh Tây Cố oán giận nói một câu không rõ ràng: “Ông ấy cố ý.”

Cái gì cố ý? Ai cố ý?

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghe mà không hiểu ra sao, chẳng lẽ nào anh chị em nào đó của Ninh Tây Cố biết chuyện hai người đang yêu nhau nên cố tình để cô xuất hiện trước mặt Ninh Tây Cố và bố cậu? Cô hoàn toàn không hiểu.

Cô cũng không dám hỏi nhiều, sợ bản thân bị liên lụy vào, đầu óc trống rỗng.

Nói chung, Nhạc Quỳnh Quỳnh chốt lại: “Cậu để tôi suy nghĩ cho kỹ việc có chia tay với cậu không, con người tôi suy nghĩ chậm chạp lắm, cậu cũng đừng vội, cho tôi một tuần đi! Chờ tôi nghĩ xong, tôi sẽ nói cho cậu biết.”

Việc này Nhạc Quỳnh Quỳnh không hề nói cho người khác biết.

Bởi vì không cần nói cô cũng biết mọi người sẽ có phản ứng thế nào, nếu mẹ mà biết chắc chắn sẽ dứt khoát bảo cô chia tay, Doãn Tiểu Thiên mà biết thì chắc hẳn sẽ cười cô một trận đã đời sau đó khuyên cô ở đâu mà chẳng có hoa thơm cỏ lạ.

Có lẽ sẽ không ủng hộ việc cô và Ninh Tây Cố tiếp tục quen nhau.

Kết quả Doãn Tiểu Thiên lại chủ động tìm tới.

Cô ấy gửi cho Nhạc Quỳnh Quỳnh một tấm hình trong buổi tiệc tối đó, là ảnh tự chụp của một mình tinh khác, nhưng cô ấy lại khoanh vào một người ở đằng sau, hỏi Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Người này trông giống Ninh Tây Cố quá. Mình còn tìm thấy tên cậu ta trong danh sách khách mời.”

“Không phải cũng tới đây sao? Cậu dẫn cậu ta đi cùng à? Không phải ban đầu cậu bảo đi một mình à? Sao hai người không ngồi cũng một bàn?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “À, là cậu ta đấy, cậu ấy không đi cùng mình mà đi cùng với bố cậu ta.”

“Bố cậu ta là Ninh Ngữ Đức.”

Doãn Tiểu Thiên: “???”

Nhạc Quỳnh Quỳnh để điện thoại xuống, niệm trước mấy câu kinh phật.

Doãn Tiểu Thiên: “Chị em tốt, lần này cậu cậu được rùa vàng thật à? Cậu tính gả vào nhà giàu á?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh chẳng còn luyến tiếc điều chi: “Không phải nó chứ... Bỏ đi, để hôm nào tớ nói cho cậu sau, chuyện này rất khó nói. Cậu để tớ bình tĩnh lại đã.”

Đó là việc riêng của Ninh Tây Cố, cô không thể nói lung tung được.

Nhưng vì giấc mơ kỳ lạ hôm qua, bây giờ cô chợt nảy sinh một ý tưởng hoang đường. Cô không thích con của bồ nhí, nhưng nếu Ninh Tây Cố rời khỏi nhà cậu thì sao?

Nhà Nhạc Quỳnh Quỳnh vốn chỉ có mình cô là con gái một, thật ra bố mẹ không nói gì nhưng Nhạc Quỳnh Quỳnh đã có ý nghĩ muốn tìm người ở rể. Nhưng mà thời đại này đàn ông hơi tốt chút thôi cũng chẳng có mấy ai chịu ở rể...

Lúc trước cô thật sự chưa từng nghĩ đến chuyện tương lai giữa cô và Ninh Tây Cố, nhưng mấy ngày gần đây cô lại cảm thấy Ninh Tây Cố là một đối tượng rất thích hợp để kết hôn, chủ yếu là thích hợp với việc ở rể. Đàn ông có thể lừa một cô gái bạch phú mỹ về làm vợ, dựa vào cái gì mà cô không thể lừa một chàng trai cao phú soái “Gả” cho mình chứ?

Nhưng dự tính của Nhạc Quỳnh Quỳnh có khả năng sẽ không thành. Phụ nữ tham tình, đàn ông tham tiền, mặc dù thân phận của Ninh Tây Cố có hơi lúng túng, nhưng đến khi Ninh Ngữ Đức qua đời, thì cho dù ít ít nhất cũng được phân cho vài trăm triệu chứ nhỉ, bằng số tiền người ta nỗ lực kiếm cả đời rồi... Sao có thể nói bỏ là bỏ?

Nhạc Quỳnh Quỳnh lên tinh thần.

Tắm rửa, dưỡng da, tập thể dục, ăn cơm.

Trang điểm cho bản thân rực rỡ xinh đẹp rồi đi làm.

Hôm qua mới lên hot search, sáng nay khi vừa đến công ty cô đã thu hút rất nhiều ánh mắt của mọi người.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ, may mà bà đây có chuẩn bị mà đến, còn nhớ ăn mặc chăm chút tinh xảo hơn. Thư ký nói sáng nay khi cô

ấy đến công ty đã nhận được vài cuộc gọi muốn cùng hợp tác với cô, tìm cô quay quảng cáo hay làm gì đó.

Bầu không khí trong công ty của các cô rất tốt, vài chị em thân thiết nhìn thấy cô đều nhiệt tình khen bức ảnh đi thăm đồ tối qua của cô mấy câu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh rèn sắt nhân lúc còn nóng, mở phát sóng trực tiếp, tổ chức hoạt động. Hôm nay số người theo dõi phát sóng trực tiếp đã đạt kỷ lục, lượng đặt hàng cũng tăng lên, thu vào một khoản tiền lớn. Cô đắm chìm trong niềm vui kiếm tiền như trước đây, tạm thời không rảnh nghĩ đến việc của Ninh Tây Cố.

Buổi trưa Nhạc Quỳnh Quỳnh ăn đại một hộp đồ ăn nhẹ, không hề nghỉ trưa, cô ở trong phòng làm việc chỉnh sửa lại video trang điểm đi thăm đồ ngày hôm qua.

Gần hai tháng cô không tự mình làm việc này rồi, bình thường đều là Ninh Tây Cố làm không công cho cô. Con người ta sau khi thử qua cảm giác lười lại bắt siêng trở lại thì rất khó, cô cảm thấy bây giờ mình làm không được thuận tay như trước nữa, chỉ làm được một nửa lượng công việc của ngày trước.

Buổi chiều cô lại tiếp tục làm việc khác.

Bận rộn cả một ngày dài.

Tận tới tám giờ rưỡi, người trong công ty lục tục về hết, Nhạc Quỳnh Quỳnh mới tan làm về nhà.

Rượu trong nhà uống hết rồi, cô đến cửa hàng tiện lợi mua thêm, vừa nhìn thấy ly mì ăn liền trên kệ, cô lại nhớ đến ký ức xấu hổ vừa ăn mì vừa khóc trước đây, lại nghĩ đến Ninh Tây Cố vội vội vàng vàng chạy tới rồi bị cô làm cho dở khóc dở cười.

Nguyên nhân hai người họ ở bên nhau thực sự hoang đường.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, không biết từ lúc nào, hai người đã cùng nhau thực hiện rất nhiều chuyện, rất nhiều điều chỉ có Ninh Tây Cố đồng ý làm cùng cô, nếu đổi lại thành người khác thì không thể.

Người khác đều thích dáng vẻ đẹp đẽ diễm lệ của cô, nhưng chỉ có Ninh Tây Cố sẽ khen dáng vẻ lôi thôi lếch thếch, mặt mộc hếch lên trời của cô đáng yêu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh mang theo phiên muôn xách túi nilon về nhà.

Cô bước ra khỏi thang máy thì thấy một người ngồi cạnh cửa nhà cô, người nọ đang hút thuốc, đầu thuốc vút đầy đất. Cô cứ ngỡ là Ninh Tây Cố nên vui vẻ chạy nhanh lên trước, nhưng lúc đến gần thấy rõ người đó là ai thì lại bị hắt một chậu nước lạnh.

Nhạc Quỳnh Quỳnh lạnh lùng hỏi: "... Cừu Tuấn, anh tới đây làm gì?"

Cừu Tuấn vút nửa điếu thuốc còn lại xuống đất, đứng lên nói: "Anh và Khổng Chỉ San cãi nhau một trận, anh mới biết cô ấy là người do Giang Diệp Sơn dùng tiền thuê đến cố ý gây xích mích giữa chúng ta, để chúng ta không kết hôn. Quỳnh Quỳnh, anh muốn tới nói lời xin lỗi với em."

Chương 64

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Doanh

Beta: Yam

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn anh ta, rồi lại nhìn đầu thuốc dưới chân anh ta, tức giận nói: “Anh dọn sạch sẽ cho tôi.”

Cừu Tuấn tiến lên một bước, vươn tay bắt lấy cô: “Lát nữa anh sẽ dọn... Trước tiên em nghe anh nói...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh tránh qua một bên, chán ghét gỡ tay anh ta ra, tức giận nói: “Nghe anh nói cái gì hả? Đừng có diễn trò lãng tử quay đầu với tôi được không? Có phải tiếp theo anh muốn nói tất cả đều do Giang Diệp Sơn hãm hại, anh trong sạch, anh không hề sai không.”

Khi bạn chán ghét một người thì ngay cả lời nói của người đó cũng là sai, cô không có một chút kiên nhẫn nào, thậm chí còn không nghĩ ra được vì sao trước đây lại thích Cừu Tuấn, hoàn toàn không nhớ được ưu điểm nào.

Cừu Tuấn gấp đến đỏ mắt, cuống cuồng nói: “Nhưng, thật sự là Giang Diệp Sơn đã gây cản trở, nếu anh ta không lên kế hoạch hại anh... Hôm đó, khi anh tỉnh lại thì đã thấy mình nằm bên cạnh người phụ nữ kia, anh không cố ý.”

Anh ta thấy ánh mắt của Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn mình như bệnh dịch, rất khó chịu, anh ta biết bản thân đang nói dối, nhưng bây giờ ngoại trừ việc đó, anh ta cũng không biết nên nói gì mới tốt. Anh ta thật sự hối hận vì lúc ấy nhất thời không khống chế được chính mình.

Sau khi anh ta và Khổng Chi San ở bên nhau, mọi chuyện đều không được thuận lợi, anh ta luôn nhớ tới Nhạc Quỳnh Quỳnh. Hơn nữa, sau khi anh ta dẫn Khổng Chi San về nhà gặp bố mẹ thì họ cực kỳ không thích, còn không thích hơn cả Nhạc Quỳnh Quỳnh. Thậm chí Khổng Chi San còn làm giả bằng đại học, thật ra cô ta chỉ là học sinh trung cấp nghề, gần đây đã bị phát hiện. Trong nhà anh ta nổ ra một trận đại chiến, sau khi ồn ã xong, anh ta và bố mẹ đều cho rằng Nhạc Quỳnh Quỳnh tốt hơn nhiều.

Dù sao cũng quen biết Nhạc Quỳnh Quỳnh hơn một năm, Cừ Tuấn khá hiểu tính cách của cô, biết cô không phải loại người sẽ quay đầu ăn cỏ cũ.

Nhưng cũng biết cô dễ mềm lòng, niệm tình xưa, quấn chặt không buông chưa hẳn là không thể dỗ dành cô.

Anh ta muốn thử một lần, nếu không sẽ không cam lòng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh là người rất dễ mềm lòng, Cừ Tuấn cố tình ra vẻ đáng thương trước mặt cô: “Anh biết chuyện anh làm sai đã không còn cách nào cứu vãn, cho nên anh chỉ tới đây để nói “Xin lỗi” với em.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đề phòng anh ta, dù sao cô cũng là phụ nữ, sức lực không bằng đàn ông, cô thật sự có chút sợ hãi. Vào những lúc thế này, cô đặc biệt nhớ tới Ninh Tây Cố. Trước kia khi Ninh Tây Cố thường ở lại thì Cừ Tuấn không đến, đúng lúc hôm nay không có Ninh Tây Cố trông nhà thì Cừ Tuấn lại tới.

Cừ Tuấn ghen lời nói: “... Em đừng sợ anh như vậy.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không còn chút tình nghĩa nói: “Bây giờ anh đã xin lỗi rồi, vậy tôi nói cho anh biết, tôi không tha thứ. Anh nói xong thì có thể đi rồi, tại sao vẫn không đi? Anh cũng biết là anh đang dọa tôi sợ rồi đấy.”

Cừ Tuấn tiến lên một bước thì Nhạc Quỳnh Quỳnh lùi hai bước.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn thấy cửa nhà mình, rõ ràng chỉ còn cách vài bước nhưng cô không thể nào xông tới, cô vừa sốt ruột vừa sợ hãi, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng ròng.

Cừu Tuấn ngoài miệng thì nói lời yếu đuối, thật ra đang dán chặt mắt vào cô, giống như có bệnh thần kinh, khiến cô thực sự hoảng sợ, còn hỏi cô: “Anh muốn quay về làm bạn với em, có thể chứ?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói không cần suy nghĩ, thẳng thừng từ chối: “Không thể.”

Không hiểu sao câu nói này đã kích động tới Cừu Tuấn.

Cừu Tuấn tức điên đầu, kiếp này anh ta thuận gió xuôi dòng, chưa từng thất bại như vậy. Thế không hợp lý, anh ta đã nhỏ giọng mềm mại đến mức này, vì sao Nhạc Quỳnh Quỳnh không chịu cho anh ta một câu nhẹ nhàng? Anh ta đã xin lỗi rồi vẫn không được sao?

Giọng điệu Cừu Tuấn đều đều, đen mặt hỏi: “Em vẫn còn ở cùng với tên ẻo ợt lần trước sao?”

“Đừng tức giận nữa, Nhạc Mỹ Lệ, em cho rằng em có thể tìm được một người tốt hơn anh sao? Em là một đứa đến từ vùng nông thôn, còn từng được kẻ có tiền bao, em thật sự cho rằng bản thân sạch sẽ bao nhiêu hả?”

“Nếu không phải chúng ta đã quen nhau nửa năm mà em vẫn không chịu cho anh chạm vào, thì anh sẽ nhất thời hồ đồ mà phạm sai lầm sao?”

“Anh cũng đã xin lỗi rồi, em còn muốn thế nào nữa? Em tỉnh táo lại rồi suy nghĩ thật kỹ đi, ngoại trừ khuôn mặt thì em còn có thứ gì? Đây là nguồn vốn lớn nhất của em, bằng cấp em cũng không có, mở công ty chỉ được như vậy, mua nhà cũng không dễ dàng gì. Em cứ tự cảm thấy bản thân tốt đẹp, với những điều kiện này của em, em có thể tìm được một người đàn ông tốt hơn anh nguyện ý kết hôn với em sao?”

Loại người giống như Giang Diệp Sơn chỉ cho em làm tình nhân của anh ta, chỉ có anh muốn cưới em!”

Nhạc Quỳnh Quỳnh bị anh ta dồn vào góc tường, lưng tựa vào tường, ngẩng đầu nhìn anh ta.

Tiếng nói hung ác của anh ta khiến cô sợ tới mức tim đập nhanh hơn, giống như bị một bàn tay vô hình siết chặt lấy. Cô mím môi, nhất thời không dám lên tiếng, chỉ sợ lại càng kích động tên Cừu Tuấn đang phát điên này.

Cô muốn báo cảnh sát.

Nhưng cô cho rằng nếu bây giờ dám lấy điện thoại ra, thật sự sẽ bị Cừu Tuấn bóp cổ.

Chính vào lúc này.

Bên cạnh vang lên một giọng nam quen thuộc: “Tôi muốn cưới cô ấy.”

“Không chỉ riêng anh.”

Là âm thanh của Ninh Tây Cố.

Tiếng nói trong trẻo lạnh lùng giống như bình thường, lại khiến nỗi sợ trong lòng cô tiêu tan ngay lập tức.

Cừu Tuấn quay đầu lại theo tiếng nói, còn chưa thấy rõ người thì đã bị một đấm vào mặt, bị đánh tới mức đầu nghiêng sang một bên.

Ninh Tây Cố ấn Cừu Tuấn lại đánh tiếp, nhưng không quá ngoan độc, đánh hai ba cái rồi nhanh chóng quật ngã anh ta.

Xong rồi ngẩng đầu hỏi Nhạc Quỳnh Quỳnh, người vẫn còn ngây người chưa lấy lại tinh thần: “Chị, chị báo cảnh sát đi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh trả lời: “À.” Cô lấy điện thoại ra.

“Đừng! Đừng báo cảnh sát!” Cả người Cừ Tuấn giãy đành đạch giống như cá mắc cạn, nhưng vẫn bị Ninh Tây Cố đè lại. Ninh Tây Cố rút luôn thắt lưng của anh ta, trói hai tay anh ta ra phía sau.

Cừ Tuấn xấu hổ tới mức mặt đỏ bừng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hơi do dự.

Ninh Tây Cố còn nói thêm một câu: “Anh ta quá trớn như vậy, sao chị còn không báo cảnh sát.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn Ninh Tây Cố đang ngồi chồm hổm trên mặt đất, ánh mắt của cậu cũng hung hãn, nhưng không dọa người, chỉ là sự oán hận, giống như đang nói: Có phải chị không báo cảnh sát là vì vẫn còn chút tình cảm với anh ta đúng không?

Cũng không phải cô không muốn báo cảnh sát... Tâm trạng Nhạc Quỳnh Quỳnh phức tạp, cô suy nghĩ rồi gọi điện đến đồn cảnh sát.

Đồn cảnh sát ở ngay gần đây.

Cảnh sát ra quân rất nhanh, mới năm phút họ đã tới đây.

Ba người bọn họ đều phải lên đồn cảnh sát để lấy khẩu cung.

Hơn nửa đêm, một cảnh rối loạn. Cừ Tuấn nói Ninh Tây Cố đánh người, Ninh Tây Cố nói rằng là bảo vệ bạn gái, còn Nhạc Quỳnh Quỳnh chắc chắn đứng về phía Ninh Tây Cố.

Nhưng còn Cừ Tuấn, cô cũng ăn ngay nói thật, cô chỉ bị anh ta dọa sợ, quả thật Cừ Tuấn cũng chưa động nửa ngón tay vào cô thì đã trúng một quả đấm, cô cho rằng cũng không sai biệt lắm.

Hai người đàn ông đều bị cảnh sát giáo dục một hồi.

Thái độ của Ninh Tây Cố ở đồn cảnh sát rất tốt, rất chịu phối hợp, bị giảng đạo đến hai giờ sáng, cuối cùng cũng được ra ngoài.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngồi chờ ở đại sảnh cũng mệt mỏi.

Thấy Ninh Tây Cố đi ra, cô dụi mắt lim dim buồn ngủ, đứng lên, đi hai bước về phía cậu. Ninh Tây Cố đã phóng nhanh tới trước mặt cô, buồn cười hỏi: “Sao trông chị buồn ngủ thế?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngáp: “Trễ thế này rồi, ai có thể không buồn ngủ chứ?”

Ninh Tây Cố nói: “Bây giờ em rất tỉnh táo.”

Cái gì cũng không thể ngăn được cơn buồn ngủ của cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh buồn ngủ tới mức đầu óc choáng váng mơ hồ, cô hỏi: “Sao đột nhiên cậu lại tới đây?”

Ninh Tây Cố nói: “Không vì sao cả, chỉ là đột nhiên muốn tìm chị. Em nghe bọn họ nói rằng chị đã về, nhưng em gửi tin nhắn điện thoại thì không thấy chị phản hồi, trong lòng em lo lắng, nghĩ rằng cho dù làm thừa một việc cũng chẳng sao, nên tới đây xem thử.”

Ninh Tây Cố hỏi: “Cần em đưa chị về không? Hay là kêu cảnh sát đưa chị về?”

Một vị cảnh sát trực ban đứng bên cạnh ngẩng đầu: “Chẳng phải cậu nói cậu là bạn trai cô ấy sao? Cậu không đưa cô ấy về à?”

Ninh Tây Cố bình tĩnh trả lời: “Vấn dĩ chúng tôi đang cãi nhau, cô ấy muốn chia tay với tôi, nhưng tạm thời vẫn chưa chia tay, tôi đang trong thời kỳ khảo sát bạn trai.”

Cảnh sát: “À, cãi nhau gì vậy? Để tôi xem có thể hòa giải hay không? Vì sao lại muốn chia tay?”

Ninh Tây Cố: “Bởi vì tôi gạt cô ấy...”

Ninh Tây Cố mới bắt đầu nói, Nhạc Quỳnh Quỳnh đã ngại tới mức mặt đỏ tai hồng: “Được rồi được rồi, đừng vì chuyện này mà làm

phiền đồng chí cảnh sát nữa, cậu không ngại nhưng tôi ngại.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa nói vừa kéo tay Ninh Tây Cố đi thẳng ra ngoài.

Hai người đi bên đường vào đêm khuya.

Ninh Tây Cố không kêu tiếng nào, yên lặng để Nhạc Quỳnh Quỳnh kéo đi, không buông tay mà còn lén nắm lại.

Gió mùa hè cho dù là vào đêm khuya cũng hơi khô nóng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không còn buồn ngủ nữa, bây giờ cô đang do dự, nên dẫn Ninh Tây Cố cùng về nhà hay là bỏ lại cậu giữa đường.

Nhưng không biết là ai toát mồ tay lòng bàn tay trước mà giống như nhựa cao su dán chặt tay bọn họ, mười ngón tay đan xen vào nhau.

Tách không ra.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không quay đầu lại.

Cô nghĩ đến việc Ninh Tây Cố đánh nhau vừa nãy mà tim đập bình bịch. Nói thế nào nhỉ, là cảm giác quay trở lại thời học sinh, có một người bạn trai xuất sắc đánh nhau vì mình, cô lặng lẽ đổ tai đổ cổ.

“Tôi vẫn chưa tha thứ cho cậu đâu, tiểu thiếu gia.”

“Ừ.”

“Cậu gạt tôi lâu như vậy, dù sao cũng phải trả giá một chút, đến giờ mới được nửa ngày...”

“Ừ.”

“Ừ cái gì mà ừ? Cậu đừng làm ra vẻ không sao cả, cậu đang hối lỗi sao?”

“Không phải là em không quan tâm, em rất quan tâm.” Ninh Tây Cố dừng bước, cực kỳ nghiêm túc nói. Cậu đứng yên tại chỗ, Nhạc Quỳnh Quỳnh bị cậu kéo lại tự nhiên cũng không thể bước đi, xoay người nhìn cậu, nghe cậu nói: “Chị không thể vu tội em.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh sững sốt, ngạc nhiên nói tiếng “Được”.

Ninh Tây Cố nhìn cô, cô cũng nhìn Ninh Tây Cố.

Giữa đêm khuya yên tĩnh, vào khoảnh khắc không người, bầu không khí xung quanh đều bắt đầu trở nên khô nóng.

Cũng không biết Ninh Tây Cố cúi người xuống khi nào.

Bây giờ cậu đã thuần thục hơn rất nhiều.

Một tay đặt sau thắt lưng cô, kéo người tới, tay kia đặt lên sau gáy. Vốn dĩ nơi này chính là vị trí miễn cảm của cô, cô luôn có ảo giác bị lòng bàn tay của Ninh Tây Cố làm bỏng, giống như chỉ cấu nhẹ, trước tiên dùng ngón cái vuốt ve hai bên gáy, cô lập tức mềm nhũn ra.

Ngay sau đó Ninh Tây Cố hôn xuống.

Nụ hôn đó mang theo chút tức giận, không giống với ngày thường cho lắm, trước kia đều do cô chỉ đạo, Ninh Tây Cố không dám không nghe theo.

Nhạc Quỳnh Quỳnh bị hôn đến ngây ngất.

Hai người đều hơi nóng lên.

Ninh Tây Cố kéo sát cô lại, rồi tách ra, chụm miệng nói: “Chị, em đưa chị đến cửa nhà, nhìn chị vào trong rồi thì em sẽ rời đi.”

Cậu chủ động nói ra, không khiến Nhạc Quỳnh Quỳnh nhọc lòng.

Nhưng ngược lại lại khiến cho Nhạc Quỳnh Quỳnh tức giận: “Vậy cậu hôn tôi để làm gì?”

Châm lửa rồi muốn bỏ chạy sao?

Ninh Tây Cố vừa như khôn khéo, vừa như gài bẫy, chầm chậm nói: “Chúng ta vẫn còn cãi nhau mà, chị nói không muốn gặp em...”

Sau khi cho phép ăn mặn, cô thường xuyên không nhịn được trước sự dụ dỗ của Ninh Tây Cố, Nhạc Quỳnh Quỳnh phiền muộn trong lòng nói: “Nhưng hôm nay cũng đã gặp rồi, hôm nay bỏ đi không tính, cậu theo tôi về trước, ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu chiến tranh lạnh.”

Vừa đến nhà.

Cửa vừa đóng lại.

Ninh Tây Cố đã ôm cô lên, chống lên cửa, vén váy.

Đây vẫn là lần đầu tiên, Nhạc Quỳnh Quỳnh hơi luống cuống, đỏ mặt: “Cậu làm gì thế?”

Đèn cũng chưa mở.

Trong bóng tối, Ninh Tây Cố kề sát lại, lòng ngực nóng ran tới mức khiến cô tan chảy, cậu vội vàng tha thiết cô, nói: “Chúng ta đã không làm năm ngày, chị, em rất nhớ chị.”

Chương 65

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Hồng Anh

Beta: Yam

Mỗi lúc như này, Nhạc Quỳnh Quỳnh đều có thể cảm nhận được sâu sắc Ninh Tây Cố trẻ đến mức nào, giống như cậu có tinh lực không bao giờ hết vậy, dục vọng nóng lên như muốn thiêu đốt toàn bộ cơ thể.

Sau khi làm xong, Ninh Tây Cố còn ôm cô đi tắm.

Thân hình cao lớn, bờ vai vững chắc của Ninh Tây Cố vào lúc này đem lại cho cô cảm giác rất an toàn, cậu có thể ôm cô lên một cách vô cùng nhẹ nhàng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không muốn động đậy.

Ninh Tây Cố đổ nước vào bồn tắm, thả muối tắm vào, ôm người để vào bồn, đến mũ tắm cũng giúp cô đội ngay ngắn lên.

Nhạc Quỳnh Quỳnh dựa vào trong lòng cậu, mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Cô cùng những người khác đều có cảm giác ranh giới rất rõ ràng, ban đầu với bạn trai nhỏ của mình cũng vậy, nhưng không biết từ bao giờ đã trở nên mờ nhạt, để mặc Ninh Tây Cố chăm sóc cô, cô cũng cảm thấy rất thoải mái.

Ninh Tây Cố vừa ngồi xuống đã ôm lấy cô, dựa đến từ phía sau, đặt má áp lên bên cạnh trán, giống như sợ cô sẽ chạy đi vậy, ngược lại lại chẳng có ý tục tĩu nào cả.

Có lẽ cậu không nhận ra, bất tri bất giác ôm càng ngày càng chặt, có hơi ghìm. Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy không thở được, tức giận nói: “Cậu buông lỏng một chút, chị sắp ngạt thở tới nơi rồi đây này.”

Ninh Tây Cố buồn bực phát ra một tiếng “Ồ”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghe thấy giọng điệu của cậu có chút phiền muộn, hỏi: “Cậu sao đấy? Cậu phiền não cái gì chứ? Chị còn chưa phiền não đây này.”

Ninh Tây Cố thở dài một tiếng, ngáp ngừng một lúc mới hỏi: “Vậy chúng ta đây là không phải chia tay đúng không?”

Cậu cảm thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh không phải là không làm ra được, lâu như vậy rồi, có lúc cậu cũng không thể nhìn thấu được quy tắc làm việc của Nhạc Quỳnh Quỳnh, nói đến việc đang tức giận đi, nhìn có vẻ thì thực sự đang tức giận nhưng vẫn là tình nguyện ngủ cùng cậu. Rốt cuộc cô ấy đang nghĩ gì chứ? Hình như cô ấy chỉ cần cảm thấy thoải mái là đủ rồi, nói không chừng ngày mai cậu lại bị đá tiếp.

Cậu thậm chí còn hoài nghi có phải Nhạc Quỳnh Quỳnh đang an ủi bản thân mình hay không, như vậy là để cậu không làm lớn chuyện, cô ấy có thể thẳng thừng chia tay với cậu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghe thấy vậy, đến mắt cũng không mở, di chuyển ra phía sau, tự tìm một vị trí thoải mái, dựa trên vai của cậu: “Cách nghĩ của cậu cũng khá mới lạ đó, chị còn không nghĩ tới... Chị cảm thấy không chừng cũng có thể đó.”

Ninh Tây Cố xém chút là phun ra máu, cậu thật sự là tự mình đào hố rồi nhảy xuống: “Thôi, coi như em chưa hỏi vậy.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh rất buồn cười, làm Ninh Tây Cố nhận thua như vậy cô rất vui.

Ninh Tây Cố là người thanh cao lại hiếu thắng, lần trước còn nói bóng nói gió hỏi cô, nói so với những người bạn trai trước kia của cô, biểu hiện của cậu như thế nào? Ban đầu Nhạc Quỳnh Quỳnh còn không phản ứng kịp, nói một hồi mới phát hiện ra đều là những chuyện không thích hợp để trẻ em nghe, cô không còn cách nào khác, chỉ nói cũng được, lúc đó Ninh Tây Cố vô cùng không phục.

Nhưng mà, một cậu con trai chỉ mới hai mươi tuổi, không phục cũng có vốn để không phục.

Hai người tùy tiện nói vài câu, Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không đành lòng được bao nhiêu, cứ chọc ghẹo Ninh Tây Cố. Bây giờ cô mới tỉnh một chút, nằm trong lòng của Ninh Tây Cố nghịch điện thoại, lướt xem tin tức.

Buổi dạ tiệc này cô ăn chực rất đáng, không cần tốn tiền marketing cũng có thể kiếm được không ít lưu lượng. Hai ngày gần đây lượng fan tăng lên mười mấy vạn, cô vui vẻ nói: “Thật tốt, thật tốt, vốn dĩ định qua vài ngày nữa sẽ ra mắt sản phẩm mới, nhân lúc bây giờ nhiệt độ vẫn còn nóng đưa lên luôn, nhất định kiếm được rất nhiều tiền đó.”

Ninh Tây Cố không nói nên lời, có lúc cảm thấy cô rất thông minh, cũng có lúc cảm thấy cô thật khờ khạo: “Chị chỉ nghĩ đến việc bán mấy bộ quần áo này thôi sao? Cơ hội tốt như này...”

“Làm sao? Hay là chị phải nhân cơ hội này để trở thành minh tinh?” Nhạc Quỳnh Quỳnh không nói nên lời: “Chị hiện tại tự do tự tại như này, cảm thấy rất tốt. Hơn nữa, chị có thể làm minh tinh với khả năng này sao? Dựa vào ngũ âm không đủ, hay là kỹ năng diễn xuất nửa mùa này.”

Ninh Tây Cố ngạc nhiên, sửng sờ một lúc lâu, lại hỏi: “Hóa ra chị cũng biết ngũ âm và kỹ năng diễn xuất dở tệ của bản thân hả?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không hề ngại ngùng chút nào, cô ngay không sợ chết đứng đáp: “Biết chứ. Chị cũng đâu có mù và điếc

đâu.”

Ninh Tây Cố hỏi: “Vậy lúc chị đi hát karaoke độc chiếm mic hay đi quay phim, em cũng chẳng thấy chị ngượng ngùng.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh mặt dày nói: “Đi karaoke hát hò là vì muốn thả lỏng tâm trạng, hát tẹt thì có sao đâu. Còn quay phim, chị chỉ quay video ngắn, chớp vá một chút là được, chẳng có vấn đề gì.” Cô vừa nói, vừa xem những bài post trên diễn đàn, nhìn thấy ảnh đẹp của bản thân thì đưa cho Ninh Tây Cố xem, ép cậu phải khen mình.

Ninh Tây Cố nhìn cô tự tìm vui vẻ, một lúc sau cảm thấy tâm trạng cũng bị lây nhiễm mà tốt lên. Nhạc Quỳnh Quỳnh đưa cho cậu xem vài mẫu chuyện cười trên mạng, đúng là rất buồn cười, cậu cũng cười theo luôn, cười mãi cười mãi, cậu lại cảm thấy càng không an tâm.

Hai người họ đang giận dỗi muốn chia tay, thế mà vẫn còn cười, rốt cuộc Nhạc Mỹ Lệ có đặt cậu vào trong lòng không.

Cậu nghĩ, Nhạc Mỹ Lệ nói ngày mai lại tiếp tục chiến tranh lạnh. Ngày mai là lúc nào chứ? Bây giờ đã qua 12 giờ rồi, làm cậu không tránh khỏi ôm tâm lý ăn may, lại nghĩ, cũng có thể là chỉ sau khi mặt trời mọc chẳng.

Nhiệt độ nước lạnh dần, Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Sắp ngâm đến nhãn nheo cả rồi, đi ngủ thôi, đi ngủ thôi.”

Ninh Tây Cố do dự trong lòng: “Em vẫn còn chuyện muốn nói với chị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không phản đối hỏi: “Chuyện gì? Vậy cậu nói nhanh lên, ngày mai chị còn phải đi làm nữa.”

Thực ra Ninh Tây Cố muốn nói với cô, sở dĩ cô có cơ hội tham gia dạ tiệc đó đều là do bố cậu làm, mục đích là để cho Nhạc Quỳnh

Quỳnh biết được gia thế của cậu, nhưng cậu lại cảm thấy giống như mách lẻo vậy, quá ấu trĩ rồi.

Trong đầu của cậu rất loạn, luôn cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không thể nói ra thành lời. Hai ngày qua cậu suy nghĩ rất nhiều, sự việc hoàn toàn khác với những gì cậu nghĩ, tại sao tính hư vinh và tham tiền của Nhạc Quỳnh Quỳnh có thể bị chọc tức biến thành như thế này rồi? Cậu biết có thể là Nhạc Quỳnh Quỳnh đang cố tình lạc mềm buộc chặt, hoặc là đang thử bắt chẹt cậu, nhưng cũng có thể là thật lòng thích cậu mới tức giận như này.

Mà cậu lại quá thận trọng, không có cách nào đặt cược vào khả năng cô ấy thích cậu.

Cậu biết, điều cấm kị nhất khi đối phó với Nhạc Quỳnh Quỳnh chính là nghĩ quá nhiều, nhưng đây chính là tính cách của cậu.

Càng phân tích càng hoảng loạn.

“Em đang tìm cách giải quyết...” Ninh Tây Cố thận trọng nói: “Nhạc Mỹ Lệ, em luôn dùng lý trí để nhìn nhận sự việc. Nhưng tất cả đều vô dụng với chị, đến bây giờ em cũng không có cách nào hiểu được chị đang nghĩ gì.”

“Nói thật, hiện tại em rất sợ đến lúc thức dậy chị lại nói chia tay với em. Mà em lại không có quyền mặc cả, tất cả quyền quyết định đều ở trong tay chị cả.”

“Em muốn chị có thể cho em một đáp án chính xác, nhưng em lại không muốn nghe được đáp án là chị từ chối em. Vì vậy nếu có sự lựa chọn thứ ba, chị nói với em, em nên làm gì mới có thể cứu vãn quan hệ người yêu của chúng ta, nếu trong phạm vi khả năng của em, em nhất định sẽ cố gắng làm.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghe xong thì ngẩn người một lát, cô từ trong nước đứng dậy, sóng nước lăn tăn nhẹ nhàng. Ninh Tây Cố thử

dùng tay nắm lấy cô, ngược lại lại bị cô nắm chặt hơn, cô nói rất thẳng thắn: “Nhưng việc này lại là việc cậu không thể làm được.”

Ninh Tây Cố không khuất phục nói: “Chị nói với em trước đã. Chị nói còn không nói, thì làm sao biết em có thể làm không chứ?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cúi đầu, mím môi, siết chặt bàn tay to của cậu.

Ninh Tây Cố nhìn thấy cái cổ thon dài cong vút của cô, một lọn tóc không quấn trong khăn tắm dính vào xương quai xanh, khiến cậu muốn giơ tay gạt ra. Bản thân cậu cũng bối rối, người phụ nữ này tuy đẹp, nhưng không phải là người đẹp nhất, tại sao cậu lại không thể kiềm chế bản thân chứ?

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn vào lòng bàn tay của cậu nói: “Nhưng, cậu lại không thể tự quyết định xuất thân của bản thân.”

“Chị nói rồi, chúng ta vốn dĩ là người không cùng một thế giới.” Giọng nói ngọt ngào của Nhạc Quỳnh Quỳnh vang lên trong phòng tắm rộng rãi buổi đêm tối hiện ra vài phần lạnh lẽo: “Giả dụ cứ tiếp tục như này, chúng ta không sớm thì muộn cũng chia tay mà thôi. Cậu còn trẻ như vậy, còn chị, đang trong thời kì hoàng kim, nếu lãng phí khoảng thời gian tốt nhất này trên người cậu, chị nghĩ tới nghĩ lui đều cảm thấy có ít nhiều không đáng.”

Ninh Tây Cố nhìn thấy trên mặt cô không có ý cười, lúc cô nghiêm túc, ngay cả bóng mi khi chớp mắt cũng khiến cậu cảm thấy u sầu, yếu ớt, làm người khác phải yêu mến.

Tim của cậu có chút chua xót, cảm giác áy náy và tội lỗi dâng lên trong lồng ngực.

Xem ra Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không phải không thích cậu. Cậu cảm thấy rất mãn nguyện, nhưng càng cảm thấy khó chịu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thở dài, ngẩng đầu nhìn cậu, yếu đuối nói: “Vậy tôi thân là một người chị, lớn tuổi hơn cậu, tôi nghĩ tôi phải có một phong thái đúng đắn. Nếu như chia tay, chị cũng không muốn chia tay một cách quá khó coi. Cậu biết đấy, chị là một người rất ngại phiền phức mà.”

“Thật ra hai ngày nay không phải chị chưa từng nghĩ...”

Trái tim đang dần dần chìm xuống của Ninh Tây Cố giống như bầu được vào một cọng rơm cứu mạng, được kéo lên trên.

Ninh Tây Cố nắm lấy tay cô, ngập một nửa trong nước, hỏi: “Từ nghĩ cái gì?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh xấu hổ nói: “Chị nói ra cậu đừng cười chị đấy. Chị rất nghiêm túc đó.”

Ninh Tây Cố đáp: “Chị nói đi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngồi trong bồn tắm, so với cậu thì thấp hơn một chút, phải ngẩng đầu để nói chuyện. Nhìn từ góc độ của Ninh Tây Cố, khuôn mặt mộc đang ướt của cô càng tăng thêm vẻ ngây thơ trong sáng, đôi mắt hổ phách trong veo sáng rực, cậu muốn tan chảy vì cái nhìn của cô. Cô nói: “Chẳng phải chị đã từng nói rồi sao? Chị nói cậu rất ưu tú, ngay cả khi bị vớt sang một bên, cậu cũng rất ưu tú.”

“Giả dụ cậu rời khỏi nhà thì sao? Nếu như cậu đã nói cái nhà đó làm cậu đau khổ, vậy không bằng cậu sớm rời đi, dựa vào bản thân cậu cũng có thể tự tìm được một công việc tốt. Chị cũng có công ty của chị, chúng ta cùng nhau yên bình sống qua ngày, chẳng phải rất tốt sao?”

Tim của Ninh Tây Cố nhảy loạn cả lên.

Ầm ỉ như muốn nổ tung vậy.

Cậu sắp bị Nhạc Quỳnh Quỳnh làm cho cảm động chết rồi, nên nói cô ngốc hay là thông minh đây, lại có thể nói những lời này với cậu? Trên thế giới rộng lớn này, cuối cùng cậu cũng tìm được một người không cùng huyết thống nhưng lại thật lòng yêu thương cậu rồi.

Chỉ thích mỗi mình cậu mà thôi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh lại nói: “Nếu như vậy, chị cũng rất muốn kết hôn cùng cậu đấy.”

Mặt của Ninh Tây Cố đều đỏ hết lên, cậu không biết bản thân đang nói cái gì, miệng nhanh hơn một bước so với não: “... Em cũng muốn.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Nhưng cậu vẫn chưa đủ tuổi kết hôn, vẫn còn hai năm nữa, biến số rất nhiều đó.”

Ninh Tây Cố vội vàng nắm tay Nhạc Quỳnh Quỳnh, không muốn buông ra nữa: “Em hận không thể lập tức đạt tới độ tuổi để kết hôn.”

“Nói thì nghe hay đấy.” Nhạc Quỳnh Quỳnh vui vẻ đáp, cô có thể phân biệt được giọng điệu ngốc nghếch này của Ninh Tây Cố không phải đang lừa cô, cô thì thầm: “Cũng không cần quá gấp gáp, cho dù thật sự muốn kết hôn, chị cũng phải nghĩ cách để bố mẹ chị đồng ý. Lần trước khi trò chuyện, mẹ chị cảm thấy rằng không thể kết thân với con ngoài giá thú...”

Nghe tới đây, Ninh Tây Cố sửng ngờ, cậu loáng thoáng ý thức được gì đó, sự cảm động vẫn còn tràn ngập trong lòng ngực giống như đột nhiên kẹt lại, cậu hỏi: “Con ngoài giá thú gì?”

Sau đó cậu nghe thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Hả? Cậu không phải con riêng ở bên ngoài của bố cậu sao?”

Chương 66

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Shu

Beta: Yam

Cả người Ninh Tây Cố đều ngạc nhiên.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn đang ngây ngô nhìn cậu, Ninh Tây Cố chậm rãi hoàn hồn lại, hỏi để xác nhận: “Chị nói cái gì? Em là cái gì?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn thấy biểu cảm của Ninh Tây Cố, đại khái biết có gì đó không ổn, không có sức lực, âm thanh trống rỗng, sửng sờ hỏi: “Cậu, không phải cậu là con riêng à?”

Hoang đường đến nỗi Ninh Tây Cố tức đến bật cười: “Chị nghe được em là con riêng từ đâu? Ai nói với chị? Em là con riêng lúc nào?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngại chết đi được, cô lặng lẽ chìm vào trong nước. Ninh Tây Cố túm lấy cô, kéo vào trong lòng, ôm cô ngồi lên chân mình, cau mày nói: “Chị chạy không thoát đâu, nói rõ ràng xem nào?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh biết mình đùa quá trớn rồi, mặt lần đầu tiên đỏ lên, nói lộn xộn: “Thì... Trong bữa tiệc hôm đó, tôi hỏi người bên cạnh cậu là ai, họ nói với tôi, mọi người đều không quen cậu... Tôi liền nghĩ, sao cậu phải giấu tôi, chuyện này nhất định có nguyên nhân, nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy nguyên nhân cậu là con riêng khá lớn. Nếu cậu là con riêng, lén lút giấu tôi nhiều việc như vậy đều hợp lý rồi? Đúng không?”

Đột nhiên, Ninh Tây Cố nhớ lại rất nhiều cuộc trò chuyện trước đây giữa bọn họ, kết hợp với cách nghĩ của Nhạc Quỳnh Quỳnh hiện

tại, bỗng chốc hiểu được hết. Thảo nào cậu luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, hóa ra Nhạc Quỳnh Quỳnh cho rằng cậu là con riêng.

Lời yêu thương với cậu vừa nãy dường như cũng có cách giải thích khác.

Bây giờ Ninh Tây Cố cảm thấy bản thân thật sự là kẻ ngốc nhất thế giới, bị một kẻ ngốc khác dẫn dắt, còn ở đó tự mình đa tình, âm thầm cảm động.

Ninh Tây Cố tức đến mức nhất thời không biết nói gì, nghiến răng nghiến lợi trợn mắt nhìn Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Nhạc Quỳnh Quỳnh có một loại ảo giác một giây tiếp theo sẽ bị cắn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh biết mình sai, muốn thu mình lại như chú thỏ cụp tai. Cô dò xét nhìn Ninh Tây Cố, cúi xuống hôn cậu, nũng nịu nói: “Anh yêu, đừng tức giận nữa mà.”

Ninh Tây Cố vẫn còn thờ hờ hển.

Nhạc Quỳnh Quỳnh lại hôn thêm một cái nữa, Ninh Tây Cố vẫn ngậm miệng, không đáp lại.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hôn ba cái, khuôn mặt lạnh như khối băng của cậu cuối cùng cũng có dấu hiệu tan ra, tựa như đã bớt tức vì chuyện này, nhưng lại ảo não khi không khống chế được bản thân, bị cô dễ cho mềm lòng. Nhạc Quỳnh Quỳnh đã quá quen với biểu cảm này của Ninh Tây Cố, biết rằng cô gần như là qua cửa ải rồi.

Sau đó, cô rất có kinh nghiệm ngụy biện: “VẬY, nếu cậu không phải con riêng, cậu với bố kém nhau nhiều tuổi, quan hệ bố con còn tệ như vậy, cũng không thể trách chị hiểu lầm chứ. Ai bảo mỗi lần cậu nói đều mơ mơ hồ hồ, chị không hiểu lầm mới lạ đấy...”

Ninh Tây Cố tức giận nói: “Em là con ruột của bố, bố mẹ em kết hôn và đương nhiên em là đứa con hợp pháp của họ.

Nhạc Quỳnh Quỳnh rất ngoan mà “Ừ” một tiếng.

Xem ra không giải thích không được, nếu không hiểu làm càng ngày càng sâu mất.

Ninh Tây Cố hít vào một hơi, nói: “Đứng lên trước đã, nước lạnh rồi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh chột dạ vô cùng, lần đầu tiên chủ động yêu cầu lau tóc cho Ninh Tây Cố, vừa lau vừa hỏi: “VẬY CẬU NÓI CHO CHỊ ĐI, AI BẢO CẬU CỨ KHÔNG NÓI GÌ VỚI CHỊ, NẾU KHÔNG THÌ CHỊ CŨNG KHÔNG HIỂU LẦM.”

Ninh Tây Cố suy nghĩ một chút, chậm rãi nói: “Trước đây bố mẹ em có một người con trai, chính là anh trai của em, nhưng em chưa từng gặp bao giờ. Vốn dĩ anh ấy được nuôi dưỡng để trở thành người thừa kế, bố mẹ em cũng không định sinh thêm đứa con thứ hai. Nhưng anh ấy chết trong một vụ tai nạn khi hai mươi mấy tuổi, cho nên bố mẹ em cần phải sinh thêm một người con nữa. Lúc đó, tuổi của họ đã lớn rồi, rất khó để có thai tự nhiên, vì vậy họ đã dùng phương pháp thụ tinh nhân tạo để có đứa trẻ, và đứa trẻ đó là em. Lúc nhỏ họ lo lắng em không lớn được, vì vậy không cho người ngoài biết họ còn có một đứa con khác. Câu chuyện đại khái là như vậy đó.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh thật sự cạn lời.

Hại cô tưởng tượng ra bao nhiêu kịch bản hào môn tranh gia sản cầu huyết.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Như vậy thôi á?”

Ninh Tây Cố nói: “Như vậy thôi... Chị thất vọng gì vậy?” Cậu gần như tức đến bật cười vì người phụ nữ này.

“Vậy cậu là tiểu thiếu gia hào môn chính gốc à?” Nhạc Quỳnh Quỳnh hồi tưởng lại: “Vậy cậu tự nhiên lại giả nghèo làm gì? Còn cmn lừa tiền chị?? Chị còn tưởng cậu là con riêng gia đình không cho tiền, còn cảm thấy cậu thật đáng thương!!”

Nhạc Quỳnh Quỳnh lau được một nửa lại không lau nữa, nổi cău cầm lấy khăn không nặng không nhẹ đập Ninh Tây Cố một cái.

Không đau.

Nhưng Ninh Tây Cố vẫn hơi đỏ mặt, chủ yếu là chuyện lừa tiền thực sự không thể nào biện hộ.

Ninh Tây Cố còn giả vờ tự tin nói: “Em như vậy không phải là lừa tiền, em kiếm tiền dựa vào sức lao động của mình, một tháng 3000 NDT có thể làm được gì? Lại làm trợ lý, cắt video, còn dọn dẹp vệ sinh, nấu cơm cho chị, em còn dạy chị tiếng Pháp khi chị tâm huyết dâng trào, và bây giờ còn phải cùng ngủ mỗi đêm với bà chủ Nhạc của chúng ta nữa.”

Còn được đăng chân lân đăng đầu, Nhạc Quỳnh Quỳnh lại đánh cậu một cái: “Sao? Cậu như vậy là cảm thấy bản thân bị thiệt đúng không? Tôi còn phải bù tiền cho cậu đúng không?”

Ninh Tây Cố nào dám chứ?

Tóc trên đỉnh đầu của cậu bị Nhạc Quỳnh Quỳnh lau loạn lên, cậu hơi sa sút tinh thần ngồi xuống, kéo tay cô: “Không cần bù tiền, chị đừng chia tay với em là được.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh thẳng thắn hỏi ngược lại: “Không chia tay chẳng lẽ còn kết hôn à?”

Ninh Tây Cố: “...” Không biết, bây giờ cậu không muốn kết hôn, nhưng tuyệt đối không muốn chia tay, chính là bên nhau được ngày nào hay ngày đó. Làm bạn trai nhỏ “Ninh Anh Tuấn” của Nhạc Mỹ Lệ vui hơn nhiều so với làm thiếu gia thứ nhà họ Ninh, cậu không biết

mình còn có thể vui vẻ bao lâu, có lẽ ngày mai sẽ kết thúc, có lẽ là năm sau, hay nhiều năm nữa.

Cậu muốn đợi đến tuổi kết hôn hợp pháp rồi nói sau.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói trước: “Chị mới không muốn kết hôn với cậu.”

Nhưng Nhạc Quỳnh Quỳnh nói như vậy, lại khiến cậu có chút tổn thương: “Tại sao không muốn kết hôn với em chứ?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói một cách hối tiếc: “Chị còn tưởng cậu là con riêng, muốn xúi giục cậu thoát khỏi gia đình rồi tự lập, vừa hay làm con rể nhà chị, mà nhà chị chỉ có một mình chị, đến lúc đó con sinh ra sẽ mang họ chị...”

Đây toàn là cái gì vậy?

Ninh Tây Cố rầu rĩ chưa đến ba giây, lại bị suy nghĩ kì lạ của Nhạc Quỳnh Quỳnh đánh bại. Hóa ra trong đầu của Nhạc Quỳnh Quỳnh đang nghĩ đến việc này?

“Aizz, đáng tiếc, xem ra cậu không thể ở rể nhà chị được rồi.” Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Tìm bạn trai để ở rể thật là khó, sau này nói sau vậy.”

Sau này? Sau này cái gì mà sau này? Cô còn muốn tìm người khác sao? Cảm giác nguy cơ mãnh liệt đang nảy sinh trong lòng Ninh Tây Cố.

Lăn đi lăn lại một hồi, giật mình tỉnh lại lại đã hơn một giờ sáng.

Ninh Tây Cố kiệt sức, nhưng tâm trí không thể yên tĩnh, vẫn đang nghĩ biện pháp đối phó sau này. Trước đó bố của cậu luôn có thái độ ngầm đồng ý, nhưng bây giờ lại nhúng tay vào, đoán chừng sẽ không dừng lại ở đó, sẽ còn có thủ đoạn khác. Nghĩ thế nào ông ấy cũng không có khả năng sẽ tác hợp hai người họ.

Lúc này, Nhạc Quỳnh Quỳnh trở mình, hướng về phía cậu, đột nhiên hỏi một câu trong bóng tối: “Tiểu Ninh, chị phản ứng lại rồi, cậu nói bố cậu đưa thiệp mời cho chị, cố ý muốn vạch trần cậu, là muốn để chúng ta chia tay à? Không phải lúc trước cậu nói bố cậu biết hai chúng ta hẹn hò rồi sao? Thế nào? Thật ra ông ấy không đồng ý đúng không.”

Tâm trạng Ninh Tây Cố nặng nề, ép xuống cảm giác trách nhiệm nặng trĩu, nói: “Chị đừng lo lắng, bên bố em sẽ đi thuyết phục ông ấy, không cần sợ, em sẽ không để ông ấy ức hiếp chị.”

“Không phải.” Giọng của Nhạc Quỳnh Quỳnh nghe không rõ sự bối rối, cô nói: “Bố cậu sẽ không bỏ ra 8 triệu NDT để bắt chị rời xa cậu đấy chứ?”

Ninh Tây Cố ngây người, trong căn phòng tối tăm này, cậu ngẩn ra khi nhìn thấy ánh sáng lấp lánh trong mắt Nhạc Quỳnh Quỳnh lúc nhắc tới tiền, bỗng chốc làm cậu tức điên lên: “Chị định làm gì? Chị định làm gì? Chị đừng sáng mắt lên! Chị vì 8 triệu nhỏ nhoi mà bán em sao? Em đáng giá 8 triệu thôi á?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngượng ngùng cười: “Cái đó không phải... 8 triệu quá ít, chị tự mình làm việc trong nửa năm, một năm cũng có thể kiếm được. Hơn nữa nếu giữ cậu trong tay, kết hôn với cậu rồi, một nửa tài sản trên danh nghĩa của cậu không phải càng nhiều tiền hơn sao? Nhưng nếu ông ấy đưa chị 80 triệu hay 100 triệu gì đó trong một lần, vậy thì cũng chưa chắc...”

Quá vô lý.

Ninh Tây Cố nghe thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh bắt đầu không màng hình tượng mà tự do tưởng tượng, tưởng tượng đến vui muốn chết, dường như không thể đợi được muốn thu tiền ngay rồi.

Cậu nhanh chóng dùng nụ hôn để chặn lời nói hoang đường của Nhạc Quỳnh Quỳnh lại, nói như dọa dẫm: “Đừng nghĩ nữa! Em nói cho chị biết, không có cơ hội đó đâu.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười hi hi, cũng dựa qua, an ủi cậu bằng một cái hôn thật khẽ, xoa đầu cậu: “Được rồi được rồi, chị chỉ nghĩ thôi mà.”

Ninh Tây Cố không ngủ được.

Nhưng sau khi Nhạc Quỳnh Quỳnh nói muốn đi ngủ, không quá ba phút cô đã thật sự ngủ mất.

Ninh Tây Cố không dám trở mình, sợ đánh thức cô. Cô đang ngủ mà còn mơ thấy một giấc mơ đẹp, chẹp chẹp miệng, nói mơ vô cùng đặc chí: “Tiền... Thật nhiều tiền...”

Cũng không biết cô mơ thấy kinh doanh phát tài, hay là bán cậu cho bố cậu với giá lớn nữa.

Sau khi Nhạc Quỳnh Quỳnh biết cậu là con nhà giàu, thái độ đối với cậu vẫn không có thay đổi gì.

Cô không hề thay đổi hình tượng của mình, không rêu rao bản thân không màng danh lợi, cô chính là cô, vẫn là một Nhạc Quỳnh Quỳnh hư vinh, tôn sùng tiền bạc.

Tâm trạng Ninh Tây Cố phức tạp, đặt một nụ hôn lên trán cô.

Cuối cùng trong lòng cậu cũng bình tĩnh lại, chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thức dậy như thường lệ, bắt đầu một ngày làm việc đầy sức sống, cô tự cảm thấy thật tốt lành. Hai ngày này nhất định có nhiều người đang quan sát cô, cô tuyệt đối không thể để cho người khác có cơ hội chụp được một bức ảnh xấu xí của mình, vậy nên đặc biệt trang điểm lựa đồ một hồi, còn kéo Ninh Tây Cố đến để đánh giá và chọn cho cô một chiếc váy đẹp.

Sắp đến giờ phải ra ngoài, Ninh Tây Cố hỏi: “Vậy hôm nay chúng ta còn chiến tranh lạnh không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh lật mặt như lật sách: “Còn chiến tranh lạnh cái gì? Không phải chị cho rằng cậu là con riêng nên muốn yên tĩnh một chút sao? Hiện tại không cần nữa, chị tuyên bố chúng ta làm hòa rồi. Nếu không thì nhìn chị ra vẻ lắm.”

Chị còn không ra vẻ? Một búm máu ghen trong họng Ninh Tây Cố.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vô cùng vui vẻ, bước ra khỏi cửa giống hệt một nữ minh tinh. Cô không đưa Ninh Tây Cố đến trường, bảo cậu tự mình quay lại trường.

Ninh Tây Cố hẹn cô: “Vậy buổi tối em đến công ty đón chị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đồng ý.

Cuộc sống dường như lại quay trở về như trước kia, không có gì thay đổi.

Buổi chiều sau khi tan học, Ninh Tây Cố dứt khoát lái luôn xe của mình. Đầu tiên cậu đi xếp hàng để mua một loại bánh ngọt rất hot trên mạng gần đây, nghĩ một lúc, lại mua thêm một vài thứ khác, chuẩn bị tặng cho nhân viên trong công ty của Nhạc Quỳnh Quỳnh, sau đó mới lái xe đến công ty Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Ninh Tây Cố xách một túi bánh ngọt lớn lên lầu, sau khi bước vào cửa thì đặt phần mua cho mọi người ở quầy lễ tân trước, bảo mọi người tự chia nhau. Ninh Tây Cố là người quen của công ty Thỏ Hoa Đào, trực tiếp được báo: “Chị Nhạc đang tiếp khách trong phòng, phải đợi một chút.”

Ninh Tây Cố rất tự nhiên gật đầu: “Được.”

Nhưng phòng làm việc Nhạc Quỳnh Quỳnh không kéo rèm cửa.

Khi Ninh Tây Cố đi qua liếc vào, nhìn thấy một người đàn ông ngồi trên sô pha, đang cùng Nhạc Quỳnh Quỳnh nói cái gì đó, hai người nói cười hòa hợp.

Trùng hợp là, phần bánh ngọt để trên bàn giống hệt với đồ cậu vừa mua.

Ninh Tây Cố cũng biết người đàn ông đó.

Là Giang Diệp Sơn.

Hôm qua mới đuổi được một tên Cừu Tuấn, hôm nay lại đến một tên Giang Diệp Sơn, gần đây Nhạc Quỳnh Quỳnh chọc phải ổ bạn trai cũ à? Cậu nghĩ.

Chương 67

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Vương Linh

Beta: Yam

Giang Diệp Sơn mới đi công tác nước ngoài về.

Mới xuống máy bay, anh ta đã thấy bài đăng liên quan đến Nhạc Quỳnh Quỳnh trên mạng. Trong ảnh Nhạc Quỳnh Quỳnh chạy ngang qua đám người âm ỉ, tay xách làn váy dạ hội, xinh đẹp như hạc giữa bầy gà. Không biết cô nghe thấy gì mà quay đầu lại nhìn, ánh mắt cô không mang nét kiêu ngạo, đáng vẻ xinh đẹp nhưng không tự biết mình đẹp, khuôn mặt mang theo vẻ thuần khiết và quyến rũ.

Anh ta thấy bài đăng này trong một diễn đàn bàn luận của đàn ông, tiêu đề là [Trong vòng ba phút, tôi muốn tất cả thông tin về cô ấy], người trả lời dưới bài đăng đều là chủ tài khoản nam thừa nhận vẻ đẹp của cô ấy, cũng có mấy người thẳng thừng gọi cô là vợ.

Giang Diệp Sơn nhìn mà có chút buồn cười, tiểu mỹ nhân anh ta nuôi mấy năm nay, có lẽ nên thu lưới rồi.

Nhưng chuyện này khiến anh ta dâng lên chút cảnh giác.

Đến lúc nên đến xem cô ấy một chút rồi.

Gần đây hình như biến số hơi nhiều.

Một tên nam sinh viên không biết từ đâu xuất hiện, Nhạc Quỳnh Quỳnh còn có cơ hội tham gia mấy loại hoạt động như này, tất cả đều khiến anh ta cảm thấy có chỗ nào đó đã ra khỏi tầm khống chế của mình. Nhưng trong tính toán của anh ta, ít nhất thì Nhạc Quỳnh Quỳnh và cậu sinh viên kia không thể ở bên nhau lâu dài, anh ta lại

dùng trò cũ, thuê mấy cô em xinh đẹp đến quyến rũ cậu ta, loại nào cũng có. Đàn ông mà, không thể nào không động lòng được.

Hơn nữa từ trước đến nay Nhạc Quỳnh Quỳnh không thích loại đàn ông như thế, vừa nhìn đã biết không thể tới lui lâu dài.

Anh ta không hề cảm thấy lo lắng trước sự xuất hiện của Ninh Tây Cố, cậu ta hoàn toàn không phải đối thủ của mình.

Cho dù là Cừu Tuấn, anh ta cũng không để tâm là bao, đưa tay phủi mấy cái là bay mất.

Giữ lại những người này chỉ để Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy thất vọng với những người đàn ông ở bên ngoài, làm nổi bật lên điểm tốt của anh ta. Đợi cô trải qua nhiều việc, biết được mình tốt đến thế nào, đương nhiên sẽ quay trở lại vòng tay anh ta.

Nói thì nói như vậy.

Nhưng bây giờ Nhạc Quỳnh Quỳnh đột nhiên nổi trên mạng, khó bảo đảm không có mấy tên rác rưởi nhìn trúng cô, muốn tranh với anh ta, khiến lòng anh ta có hơi không yên, không có cách nào bình tĩnh lại được. Có lẽ đây là lúc tốt nhất để lừa người vào lồng chim hoàng yến mà anh ta sắp đặt sẵn rồi.

Không đợi được nữa.

Lần trước Nhạc Quỳnh Quỳnh cho anh ta vào danh sách đen, đến bây giờ vẫn chưa kéo ra.

Hay là chủ động đến tận cửa trò chuyện vậy.

Bây giờ Nhạc Quỳnh Quỳnh mọc đủ lông đủ cánh rồi, anh ta đã hạ cố quang lâm tìm đến chỗ cô, vậy mà cô chỉ lấy lý do chuẩn bị họp, gạt anh ta sang một bên hơn tiếng đồng hồ, sau đó mới tiếp đón anh ta. Cô chỉ rót cho anh một ly nước sôi bình thường, không pha trà coi

như thôi bỏ qua, vậy mà cô còn dùng loại ly dùng một lần rót nước cho anh ta, có vẻ rất không hoan nghênh anh ta.

Còn chưa hết giận sao? Giang Diệp Sơn nghĩ, đưa món quà anh ta cố ý mang đến cho Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Cái gì vậy?”

Giang Diệp Sơn nói: “Tặng em. Em nhìn thấy xong sẽ hết giận thôi.”

“Thật không?” Nhạc Quỳnh Quỳnh nửa tin nửa ngờ.

Trong túi giấy là một món quà được gói vô cùng tỉ mỉ, một chiếc hộp màu tím nhạt, dây lụa thắt màu tím đậm. Sau khi mở ra, trong cái hộp lớn lại có một hộp nhỏ hơn, sắc trắng tinh khiết như lớp lông thiên nga, bên trong cái hộp nhỏ đó là một viên ruby, to như trái trứng gà.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa nhìn thấy món quà này thì lập tức nhớ ngay đến bộ trang sức quý báu mà trước đây Ninh Tây Cố tặng, cô đeo xong còn cho đó là hàng giả nên trả về rồi, tim vẫn còn nhói đau.

Cô nghĩ, nếu như chưa từng thấy qua món đồ đó, hẳn là món quà hôm nay Giang Diệp Sơn tặng sẽ khiến cô vui vẻ mấy ngày liền, nhưng bây giờ cô lại rất bình tĩnh đậy hộp rồi trả nó lại, nói: “Nếu em thật sự muốn nhận thì lần trước khi đấu giá đã không từ chối anh rồi.”

Giang Diệp Sơn có hơi bực mình. Thật kỳ lạ, ban nãy Nhạc Quỳnh Quỳnh có động lòng đúng không? Nếu không sao lại ngờ ra một lúc làm gì? Đang chơi trò lạt mềm buộc chặt với anh ta à? Anh ta vẫn nhận lại cái hộp, khước môi nhếch lên một nụ cười yếu ớt, nói: “Không phải, đây chỉ là quà xin lỗi mà thôi. Cừu Tuấn nói xấu anh với em phải không?”

Anh ta vô cùng bình tĩnh thừa nhận việc xấu mình đã làm, không chút xấu hổ: “Là anh dùng tiền thuê người đến dò xét anh ta.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh bị sự vô sỉ của người đàn ông này làm tức điên đến bật cười: “Em không hề thấy chút ăn năn nào trên mặt anh cả.”

Giang Diệp Sơn hùng hồn nói: “Bởi vì anh cảm thấy anh đang làm việc tốt, chẳng phải anh đang thử thách đàn ông tệ bạc đó giúp em sao? Nếu không em đã nói chuyện cưới gả với anh ta rồi, thiệt thòi quá.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười lạnh một tiếng: “À, anh bảo người khác đến quyến rũ bạn trai em, rồi còn bảo em có nên cảm ơn anh không à?”

“Đương nhiên không phải thế.” Giang Diệp Sơn không hề áy náy, tính dùng cách này để làm dịu bầu không khí, anh ta chắc rằng Nhạc Quỳnh Quỳnh không thực sự tức giận: “Chẳng qua anh không ngờ là nghị lực của anh ta kém đến thế, dụ dỗ chút đã đi theo rồi. Quỳnh Quỳnh, anh không thể trơ mắt nhìn em gả cho một người đàn ông tệ bạc như thế, ngay cả anh cũng không bằng, em nói xem đúng không?”

Phải cái quần. Nhạc Quỳnh Quỳnh thầm mắng trong lòng.

Điều khiến cô tức giận không phải là Giang Diệp Sơn tự ý hành động, mà là thái độ cao ngạo của anh ta, cứ như xem cô là một vật trang trí gì đó, mặc dù hai người đã chia tay nhiều năm nhưng thỉnh thoảng lại xem cô như vật sở hữu vậy.

Bây giờ cô mới hối hận không triệt để phân rõ giới hạn từ sớm, thế nên người đàn ông già này mới luôn dương dương tự đắc như thế.

Giống như bây giờ.

Nếu như họ còn mấy phần tình xưa thì còn có thể nói là tình thú, nhưng nếu không có thì chỉ cảm thấy mệt mỏi và khó chịu. Cảm xúc của Nhạc Quỳnh Quỳnh đối với Giang Diệp Sơn là thuộc về vế sau, cô chán ghét Giang Diệp Sơn không phải vì một bước chuyển mạnh mẽ nào đó, thậm chí lúc đầu cô còn có hảo cảm, cảm kích anh ta. Mà rất nhiều chuyện lớn nhỏ, hay chỉ một ánh mắt nào đó những năm gần đây đã bất tri bất giác từ từ tích lũy lại.

Khiêu chiến giới hạn lớn nhất của cô.

Đến một lúc nào đó, cô giật mình nhận ra bản thân hoàn toàn không thể nhìn Giang Diệp Sơn được nữa.

Ngay cả khuôn mặt tạm coi là anh tuấn của Giang Diệp Sơn cũng trở nên đầy khiếm khuyết dưới mắt cô.

Có lẽ vì đang so sánh với Ninh Tây Cố nên càng có chỗ để soi mói hơn, cô cảm thấy Giang Diệp Sơn không đủ trẻ tuổi, không đủ đẹp, vóc người không tốt, thái độ lại quá sến súa...

Nói tóm lại, bị Ninh Tây Cố đè bẹp dí dưới đất.

Điều khiến cô thất vọng nhất là, mối tình đầu của mình lại là một người như vậy.

Khiến đẳng cấp của cô bị tuột dốc.

Giang Diệp Sơn thấy cô thất thần, không nói chuyện nên chủ động mở miệng nói: “Đang suy nghĩ gì đấy? Do dự không biết có nên nhận món quà này không à? Có gì phải ngại?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh lấy lại tinh thần, đang tính trả lời anh ta thì cô bỗng cảm nhận được có người nhìn mình. Cô ngẩng đầu, thấy Ninh Tây Cố đứng ngoài cửa sổ, tim cô đập thịch một cái.

Vẻ mặt Ninh Tây Cố không tốt lắm.

Nhạc Quỳnh Quỳnh trả lại cho cậu một ánh mắt bất đắc dĩ, sau đó lại liếc mắt nhìn Giang Diệp Sơn.

Ninh Tây Cố hiểu ý Nhạc Quỳnh Quỳnh, cô không bảo cậu tránh đi, vậy nên cậu đường đường chính chính đẩy cửa vào.

Giang Diệp Sơn nhú nhú mày, nghe tiếng động quay đầu lại thì thấy cậu trai trẻ lần trước đón Nhạc Quỳnh Quỳnh, chân mày nhú còn chặt hơn trước.

Ninh Tây Cố bước vào phòng, đóng cửa lại sau đó kéo cửa chớp lại luôn.

Sau khi cẩn thận làm xong mọi việc, cậu lại bước tới cạnh Nhạc Quỳnh Quỳnh. Nhạc Quỳnh Quỳnh lặng lẽ dịch sang bên cạnh nhường chỗ cho cậu, Ninh Tây Cố ngồi xuống cầm tay cô, như thể đang thể hiện quyền sở hữu.

Thật trẻ con.

Giang Diệp Sơn nói thầm, trong đôi mắt lại ngập tràn sự khinh thường và đố kỵ.

Biến số lớn nhất chính là cậu ta, chẳng biết từ xó xỉnh nào lăn tới. Anh ta có thử điều tra qua, chỉ là một nam sinh viên bình thường, theo lý mà nói không hề có bất cứ giao thiệp gì với Nhạc Quỳnh Quỳnh, cũng không phù hợp với tiêu chuẩn chọn chồng của Nhạc Quỳnh Quỳnh, thật không hiểu nổi sao hai người này lại quen biết nhau.

Ninh Tây Cố mở miệng nói: “Nên xưng hô thế nào đây? Tôn kính một chút thì tôi nên gọi ngài là “Chú Giang” nhỉ!”

Không sai, cậu ta đang châm chọc Giang Diệp Sơn già.

“Ha hả, chưa tới mức đó đâu.” Khóe miệng Giang Diệp Sơn giật giật, ngoài cười nhưng trong không cười hai tiếng: “Cậu còn là sinh

viên, vậy cứ gọi tôi là “Tổng giám đốc Giang” đi.”

Đúng vậy, anh ta đang khoe giàu với Ninh Tây Cố.

Điều này cũng không ảnh hưởng gì đến Ninh Tây Cố.

Chỉ là thực sự khiến cậu cảm thấy hơi phiền não, điều phiền não nhất là tại sao cậu không sinh ra sớm hơn hai năm, cũng không đến mức có khuyết điểm quá lớn về tuổi tác thế này. Nhưng lúc này cậu lại không nghĩ tới, nếu sinh sớm hơn hai năm hay muộn hơn hai năm, thì buổi tối muộn đó, cậu sẽ không chủ động bước lên trước bắt chuyện với Nhạc Quỳnh Quỳnh đang say xỉn kia.

Giang Diệp Sơn thấy đôi tình nhân nhỏ ngồi chung với nhau thì ngứa cả mắt, đào góc tường ngay trước mặt cũng chẳng được ích gì, thế nên anh ta dứt khoát đứng lên, vừa sửa sang lại tây trang lại tình bơ nói: “Để hôm khác anh lại tới.”

Nói xong thì đi luôn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh gọi anh ta lại: “Anh mang đồ của anh đi đi.”

Giang Diệp Sơn nói: “Là quà anh tặng em mà.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh trả lời: “Em không nói là sẽ nhận.”

Giang Diệp Sơn ngẩn người, thật sự không nhận sao? Không phải đang chơi trò úp úp mở mở với anh à.

Nhạc Quỳnh Quỳnh bỏ tay Ninh Tây Cố ra, sửa sang lại hộp quà, đứng lên đuổi theo hai ba bước, nhét cái hộp vào tay Giang Diệp Sơn: “Tổng giám đốc Giang, anh tặng cho cô gái khác đi! Ví dụ như Đồng Tuyết Dao cũng được, tặng cho em em sẽ đập nát nó mất.”

Giang Diệp Sơn vô cùng ngạc nhiên: “...”

Anh ta tức đến điên người nhưng vẫn phải giữ nụ cười mỉm trên môi.

Ra khỏi phòng làm việc, đi về phía thang máy.

Không được, không thể sốt ruột, chẳng phải chỉ là một cậu sinh viên thôi sao, chắc rất dễ đối phó. Mấy cô gái anh ta tìm lúc trước đâu, chắc dụ dỗ được rồi nhỉ, đến lúc để họ cung cấp ít chứng cứ khiến Nhạc Quỳnh Quỳnh tỉnh ngộ thôi. Giang Diệp Sơn vừa nghĩ vừa lặng lẽ nhìn cửa thang máy dần khép lại.

Lúc cửa thang máy sắp đóng hoàn toàn thì có người xông vào.

Cửa thang máy lại mở ra.

Ninh Tây Cố đi vào đứng bên cạnh anh ta.

Vừa hay trong thang máy chỉ có hai người họ.

Lúc đầu không ai mở miệng nói chuyện.

Yên lặng nhìn số tầng nhảy liên tục.

Ninh Tây Cố nói: “Tôi muốn nói chuyện riêng với chú.”

Giang Diệp Sơn nâng khước mắt kiêu ngạo liếc nhìn cậu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không có ở đây, Giang Diệp Sơn cũng lười giả bộ, cười chế nhạo nói: “Nói gì? Một sinh viên nghèo như cậu có tư cách gì nói chuyện với tôi?”

“Dù có giả vờ giống hơn nữa thì cậu chỉ là cái giá rỗng, không có vật chất làm nền tảng, sao xứng cạnh tranh với tôi? Nuôi một mình Nhạc Quỳnh Quỳnh thôi phải mất bao nhiêu tiền cậu biết không? Cậu là một sinh viên chưa tốt nghiệp, cho dù người nhà có thể giúp cậu mua nhà mua xe, nhưng cậu mua được trân châu trang sức không? Cậu cho rằng chỉ dựa vào khuôn mặt xinh đẹp có thể làm trai bao thì cậu nghĩ cậu thắng được tôi rồi chắc? Nhạc Quỳnh Quỳnh chỉ thích cái đẹp nên mới để cậu ở bên cạnh nhìn cho đã mắt thôi. Tôi còn

không hiểu cô ấy sao? Lòng hiếu kỳ lớn, lại còn sĩ diện, chỉ thấy vui thì chơi thôi.”

“Ting.”

Cửa thang máy mở ra.

Tầng hầm để xe.

Giang Diệp Sơn tự cho rằng thắng trước Ninh Tây Cố một ván, đi thắng không thèm quay đầu lại.

Bỏ Ninh Tây Cố lại phía sau.

Không nghe thấy tiếng động gì, chắc hẳn Ninh Tây Cố không đi theo.

Nhất định là bị anh ta nói đến á khẩu rồi.

Đúng lúc này, anh ta nghe Ninh Tây Cố trả lời: “Tôi cho được, hơn nữa còn tốt hơn chú. Chú bỏ cuộc đi! Có tôi ở đây, cô ấy chắc chắn sẽ không chọn chú. Chú Giang.”

Như một lời thề son sắt chứ không phải nói cho có.

Anh ta quay đầu lại.

Ninh Tây Cố không cử động chỉ đứng yên tại chỗ, cậu trông không còn dịu dàng như lúc còn ở cạnh Nhạc Quỳnh Quỳnh. Cậu bỏ đi lớp mặt nạ của mình, khuôn mặt đầy vẻ kiêu ngạo, không hề sợ anh ta, trong mắt là sự kính thường rõ ràng, toàn thân còn tỏa ra khí chất không sợ trời đất mà chỉ người đàn ông trẻ tuổi này có.

Giang Diệp Sơn còn chưa kịp hỏi.

Cửa thang máy đóng lại lần nữa, số trên bảng hiện lên, dừng tại tầng của công ty Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Anh ta tức đến điên rồi.

Chương 68

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Song

Beta: Yam

Ninh Tây Cố đăng ảnh chụp chung với Nhạc Quỳnh Quỳnh đã photoshop lên.

Sau khi đăng xong lại không nhìn được mà kiểm tra lại album.

Cậu có rất nhiều ảnh chụp chung cùng Nhạc Quỳnh Quỳnh ở đây, có ảnh đi chơi ở công viên giải trí, có ảnh làm việc ở công ty, còn có ảnh xem hàng hóa ở nhà máy. Cũng có một ít ảnh chụp riêng Nhạc Quỳnh Quỳnh, cậu lén chụp, có ảnh cô nằm trên giường miệng mở to khi ngủ, có ảnh tập thể dục mà mặt mũi dữ tợn, có ảnh đang say mê vuốt ve mèo, cậu vừa nhìn đã muốn cười, những lúc tâm trạng không tốt thì lấy ra xem.

Vẫn là đi tìm cô ấy trước đi.

Ninh Tây Cố đến nơi đã là gần mười giờ tối.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn chưa ngủ, cô mặc đồ ngủ mùa hè bằng tơ lụa, đầu mang băng đô hình con thỏ, trên mặt bôi mặt nạ rong biển màu xanh lá đậm, đôi mắt vừa sáng vừa tròn: “Ui, đại minh tinh tới rồi.”

Ninh Tây Cố bị trêu chọc thì có hơi xấu hổ.

Thật trùng hợp.

Cậu vừa tới nhà Nhạc Quỳnh Quỳnh, giày còn chưa thay, bố đã gọi lại cho cậu rồi.

Ninh Tây Cố nhìn tên người gọi đến, không lập tức nghe máy, nhìn qua Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Vẻ mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh mờ mịt: “Nhìn chị làm gì? Cậu nhận được cuộc gọi gì vậy?”

Ninh Tây Cố nói: “Bố em gọi tới.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh kích động nói: “Bố cậu muốn dùng mấy ngàn vạn để thu mua chị sao?”

Ninh Tây Cố đứng hình trong chốc lát, vừa bức vừa buồn cười, đôi mắt sáng nhìn chằm chằm cô. Mặc kệ cậu gặp phải chuyện gì, ở chỗ Nhạc Quỳnh Quỳnh đều không nghiêm túc nổi.

Cậu tới phòng khách nghe điện thoại, Nhạc Quỳnh Quỳnh thiện ý để cho cậu không gian riêng tư, tự đi vào phòng: “Cậu gọi điện đi, chị đi về phòng.”

Ninh Tây Cố hạ giọng nói chuyện, vừa nhận điện thoại thì nhìn qua con gấu bông có camera giám sát trên tủ TV phòng khách, toàn thân không được tự nhiên, đứng dậy đi ra ban công, vừa đi vừa nói: “Alo. Bố, con đang ở nhà bạn gái.”

Bố Ninh rất bình thản nói một tiếng “Ừ”, hỏi: “Con nhờ chú Trần bảo bố gọi lại cho con, là có chuyện gì tìm bố sao?”

Mặc dù hiện tại đã không giải quyết được gì, nhưng Ninh Tây Cố vẫn nhắc lại một lần: “Con muốn nhờ bố xóa hết bài đăng về con ở trên mạng.”

Bên kia trầm mặc mấy giây.

Bố Ninh ung dung nói: “Ừ. Được.”

Lại nói: “Bây giờ là thời đại Internet, về sau con phải thường xuyên xuất hiện ở trước mặt công chúng, con muốn mỗi bài đăng

đều xóa đi sao?”

Ninh Tây Cố cứng ngắc nói: “Con cần giữ gìn sự riêng tư của mình.”

Bố Ninh đột nhiên trào phúng một câu: “Cho nên con cùng bạn gái nhỏ quay loại video không ra gì kia, sau đó mua lại công ty không phát video nữa như đang chơi trò đóng giả gia đình sao?” Rõ ràng đã ngửa mắt chuyện này rất lâu rồi, mỗi một chữ của ông đều thể hiện ông không đồng ý đến mức nào.

Ninh Tây Cố: “...”

Hai bố con đều trầm mặc, bọn họ không ăn ý đến mức ngay cả cái nhau cũng cảm thấy rất gượng gạo.

Bầu không khí hạ xuống đến nhiệt độ đóng băng.

Ninh Tây Cố: “Vậy cũng không cần bố để lộ thân phận giúp con.”

Bố Ninh hít một hơi, không lạnh không nóng nói: “Bố vốn dĩ không muốn nhúng tay vào đời sống tình cảm của con, nhưng con càng ngày càng chơi không ra thể thống gì rồi. Con tinh táo một chút, mới có thể nhìn kỹ người bên cạnh hơn.”

Lời ông nói cao cao tại thượng, lại đường đường chính chính: “Bố đương nhiên là nghĩ cho con. Bố không để ý qua mấy tháng nữa con chia tay, cho cô ta một khoản tiền phí chia tay, có thể để bố tới đóng vai kẻ ác lấy có cũng được.”

Chia tay gì cơ?

Ninh Tây Cố nhất thời không phản ứng kịp, sau đó mới nhớ ra, cậu đã hứa hẹn sẽ chuyển trường với bố. Gần đây sống quá vui vẻ, cậu không nhớ một chút nào nữa.

Tâm Ninh Tây Cố loạn như ma, hình như cậu đã ừ một tiếng, mà hình như lại không có.

Cậu dựa vào lan can ban công.

Trong gió đêm, nhìn ra ánh đèn mờ của thành phố, thật muốn hút thuốc.

Cũng không biết qua bao lâu, có lẽ là mười phút, cũng có lẽ là nửa giờ.

Nhạc Quỳnh Quỳnh rửa mặt sạch sẽ, đi tới tìm cậu, vịn ở cạnh cửa, nhô ra nửa cái đầu, hỏi: “Vẫn đang sầu muộn sao? Ban đêm gió to lắm.”

Ninh Tây Cố xoay người, dựa lưng vào lan can, gọi cô một tiếng: “Chị.”

Ánh sáng lờ mờ bao phủ trên mặt cậu, đường nét ngũ quan thâm trầm được làm nổi bật, không còn tự tin ngạo mạn, mà là mang theo vài phần yếu ớt, rất khó để nhìn ra là một sinh viên mới hai mươi tuổi. Đối với Nhạc Quỳnh Quỳnh, người đàn ông luôn ngụy trang bất khả chiến bại vô tình lộ ra nhược điểm, càng làm cô cảm thấy mê người.

Cô bất tri bất giác đi qua, muốn sờ đôi tai cụp xuống của cún con ủ rũ. Ninh Tây Cố quá cao, cô vươn tay xoa đỉnh đầu cậu, hỏi: “Thế nào? Bố cậu không thích chúng ta yêu đương à?”

Cô nhìn trông ngốc nghếch, nói chuyện cũng không úp mở, luôn luôn có thể nói đến điểm mấu chốt bằng một câu.

Ninh Tây Cố không biết nên lắc đầu hay là gật đầu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không truy hỏi đến cùng, sờ tới sờ lui, cười một mình.

Ninh Tây Cố hỏi: “Chị cười cái gì?”

Quả thật giống như đang quay cảnh ngược luyến đột nhiên lại cười, quá ảnh hưởng bầu không khí.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vui vẻ nói: “Chị cảm thấy chị sờ thế này đầu cậu thật giống Slam Dunk, hahaha.” Cô lại nhéo nhéo mặt cậu: “Được rồi được rồi, đừng phiền muộn nữa, không cần suy nghĩ xa như vậy, hiện tại chúng ta vui vẻ là được rồi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhón chân lên hôn cậu một cái.

Giống như đốm lửa nhỏ rơi vào đám cỏ khô, tất cả cảm xúc hỗn tạp cùng nhau bùng nổ, đầu quả tim ngay lập tức nóng rực, tràn đầy khát vọng đối với cô.

Ninh Tây Cố nghĩ, có thể ngay lần đầu tiên gặp được Nhạc Quỳnh Quỳnh cậu đã muốn hôn cô rồi. Cậu luôn tự xưng là người có phẩm vị cao cấp, cậu không muốn thừa nhận mình có sở thích khiếm nhã đối với người con gái như vậy, nhưng bây giờ cậu không thể không thừa nhận.

Cậu đã say đắm làn da đẹp của người phụ nữ này, cũng thích sự tự do và ngốc nghếch của cô.

Lý trí và xúc động đan xen đấu tranh trong đầu.

Lý trí tỉnh táo nói với cậu, sớm muộn gì bọn họ cũng chia tay, cậu đã lên dự định rất lâu rồi, bắt đầu đếm ngược. Nhưng cậu lại kìm không được xúc động muốn hôn cô, chạm vào cô, có thể thân mật nhiều hơn một khắc.

Ngay lúc này, cậu có một loại ảo giác ngay ngày mai sẽ chia tay.

Khiến cho cậu càng khó kiềm chế hơn, không dịu dàng giống bình thường, có chút hung mãnh gặm hôn cô gái mềm mại trong lồng ngực.

Cậu nhớ tới một đoạn văn, là cậu đã đọc được trong:

của Maugham:

Anh chưa bao giờ ôm ảo tưởng với em. Anh biết em ngốc nghếch, ngả ngớn, đầu óc rộng tuếch, nhưng anh yêu em. Anh biết ý đồ, lý tưởng, thế lực, dung tục của em, nhưng anh yêu em. Anh biết em là hàng loại hai, nhưng anh yêu em.

Thời cấp ba khi đọc được đoạn này cậu không thể nào hiểu được, khịt mũi coi thường với nam chính, cảm thấy nam chính nông cạn, thích nhân vật nữ chính vì sắc đẹp, còn muốn rêu rao mình có chiều sâu.

Hiện tại có lẽ cậu đã hiểu một chút rồi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh bị hôn đến choáng váng, khi cô ngã vào vòng tay của cậu, cậu cảm thấy đôi mắt ướt át cùng gương mặt ửng đỏ của cô đều đáng yêu hơn bất kỳ thứ gì trên đời, làm tim cậu đập thình thịch.

Gió rất lớn, Ninh Tây Cố vén tóc cô, cúi người, ngoan ngoãn hỏi: “Chị, chị nuôi em được không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngốc nghếch gật đầu, như là bị cậu mê hoặc rồi.

Ninh Tây Cố lấy lý do tránh phiền phức, thuận lý thành chương chuyển vào trong nhà Nhạc Quỳnh Quỳnh, xem như một nửa chính thức ở chung.

Bây giờ cậu đã trở thành bạn trai công khai của Nhạc Quỳnh Quỳnh, thân phận phú nhị đại cũng bị bạn học và giảng viên xung quanh biết, thế là càng ít giao du với bên ngoài hơn. Trừ lên lớp ra, các hoạt động khác của trường học cậu đều không tham gia.

Cũng không thể kéo dài thêm nữa.

Sau hai ngày ở chung, cậu đi đến trường học chính thức bắt đầu làm thủ tục chuyển trường xuất ngoại. Đương nhiên, việc này giấu Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Mỗi ngày tan học cậu lập tức về nhà, đợi Nhạc Quỳnh Quỳnh tan làm, giống như người đàn ông làm chủ gia đình, Nhạc Quỳnh Quỳnh muốn làm gì thì cậu làm cái đó, càng nuông chiều bạn gái so với trước kia.

Nỗ lực này đương nhiên không phải không cần báo đáp.

Bất cứ khi nào rảnh rỗi, cậu liền quán lấy Nhạc Quỳnh Quỳnh muốn làm.

Không chỉ là bởi vì sau khi ăn mặn thì không ăn nhạt được, cậu muốn gần gũi thêm vài lần trước khi chia tay với Nhạc Quỳnh Quỳnh, được lần nào hay lần ấy, giống như ngày mai chính là ngày tận thế. Kỹ thuật của cậu cũng ngày càng thành thạo, cậu đủ khiêm tốn hiếu học, cũng có thể buông xuống thân thể.

Trước kia Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không phát hiện bản thân lại háo sắc như vậy, bị sói con dụ dỗ, cô cũng không kiên trì nổi.

Hai người ở phương diện này quyết tâm tìm tòi học tập, càng ngày càng hài hòa.

Gần đây Nhạc Quỳnh Quỳnh quá xuân phong đắc ý, không chỉ có bạn trai phú nhị đại trẻ tuổi có thể khoe khoang, mà sự nghiệp của cô cũng thuận buồm xuôi gió.

Giới người nổi tiếng trên mạng đa số là nâng cao đập thấp, Nhạc Quỳnh Quỳnh vì cậu được rùa vàng nhỏ, gần đây đều được vây quanh như trung tâm, các loại nghiệp vụ cũng rất thuận lợi, lượng tiêu thụ trong tiệm cũng đạt mức cao kỷ lục, chương trình trực tiếp cũng ngày càng được cải tiến. Tốt hơn, gần nhất còn có chương trình tạp kỹ muốn làm số đặc biệt về người đẹp nổi tiếng trên mạng, mời cô tham gia chương trình, mặc dù không phải chỉ có mình cô.

Cô không sợ xuất hiện trong đời thực sẽ làm mọi người thất vọng, đã đồng ý dự định tham gia rồi.

Lên chương trình tạp kỹ không cần ăn mặc trang điểm quá rục rĩ.

Cô dự định làm một tạo hình ngọt ngào xinh đẹp, quần áo thì mặc một sản phẩm mới của mùa này trong tiệm của bọn cô. Hôm nay ở nhà tự mình thử trang điểm, ăn mặc chỉnh tề để Ninh Tây Cố giúp cô nhìn một chút, lại phối thêm một chút đồ trang sức.

Gần đây cô ngày ngày vui vẻ như mặt trời xán lạn, cả người xinh đẹp tựa như đang phát sáng.

Cô càng như thế này, Ninh Tây Cố càng chột dạ áy náy, nghĩ muốn đổi tốt với cô một chút.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cầm lấy chiếc váy cùng kiểu nhưng khác màu đặt trên người để so sánh, hỏi: “Màu trắng đẹp, hay màu xanh đẹp?”

Ninh Tây Cố nghiêm túc nói: “Màu trắng, thanh thuần hơn, hợp với kiểu trang điểm này, non nớt giống như có thể bóp ra nước.”

“Được, vậy mặc cái váy trắng này.”

Cô nói, tự sờ tóc của mình, lại nói: “Chị vẫn muốn nhuộm tóc hồng nhạt, nhìn có thu hút hơn không? Chị thấy gần đây một nữ Idol nào đó nhuộm rồi, đẹp thật đó, chị cũng muốn nhuộm.”

Ninh Tây Cố: “Nhuộm đi, chắc chắn sẽ đẹp.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không cảm thấy lời này là lấy lòng, rất tự tin nói: “Hì hì, chị cũng cảm thấy sẽ rất đẹp đó.”

Nói xong, cô ngâm nga điệu hát dân gian bước đi.

Thật là một cô gái ngọc. Ninh Tây Cố nhìn bóng lưng của cô, trong lòng nghĩ, rõ ràng lớn hơn cậu vài tuổi mà lại ngọc như vậy.

Đang nghĩ ngợi, Nhạc Quỳnh Quỳnh đột nhiên quay đầu, nói: “Đến lúc đó cậu đi cùng chị không? Nếu cậu đi, chị giúp cậu hỏi tổ tiết mục vé khán giả, nhưng cậu phải đi học phải không?”

Ninh Tây Cố nói: “Em đi, em xin nghỉ với trường học là được.”

Trước khi đi, cùng Nhạc Quỳnh Quỳnh làm thêm vài chuyện vui vẻ đi.

Chương 69

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Kim Ngân

Beta: Yam

Giang Diệp Sơn tức đến mức lồng ngực nghẽn lại, anh ta hít sâu vài hơi.

Anh ta không thể hạ mình đuổi theo một đứa trẻ con mà đánh nhau, chỉ đứng im tại chỗ, hung dữ nhìn chằm chằm vào cửa thang thang máy.

“Bíp bíp.”

Một chiếc xe đi đến bên cạnh, bấm còi ra hiệu với Giang Diệp Sơn đang chặn đường.

Giang Diệp Sơn di chuyển sang bên cạnh, tìm xe của mình, mở cửa xe ngồi vào ghế lái.

Giang Diệp Sơn không lái xe đi ngay.

Anh ta lấy điện thoại mở danh bạ ra, lúc trước anh ta thuê vài người dụ dỗ Ninh Tây Cố, chỉ cần một người thành công hoặc là có chút mập mờ thôi cũng có thể dùng được. Suy bụng ta ra bụng người, anh ta cảm thấy trên thế giới này không có người đàn ông nào mà không động lòng với bữa ăn ngon miễn phí, cho rằng tất cả mọi người đều giống anh ta. Cứ như vậy, làm Nhạc Quỳnh Quỳnh biết được bản tính tồi tệ của đàn ông, không còn ôm hy vọng, sẽ trở về trong lòng anh ta.

Anh ta làm với phụ nữ, thì luôn coi trọng một người cam tâm tình nguyện. Nhưng nếu người phụ nữ đó thực sự thích anh ta thì anh ta

lại chê phiền.

Ba người phụ nữ này cũng không mất liên lạc, nhanh chóng trả lời câu hỏi của ông chủ.

Nhưng đáp án lại làm cho sắc mặt của Giang Diệp Sơn càng trở nên khó coi hơn.

[Xin lỗi, tạm thời vẫn chưa thành công, tôi vẫn đang cố gắng...]

[Cậu ta rất kiêu ngạo, rất khó tiếp cận]

[Ông chủ, không phải tôi không cố gắng, tôi đã chạy đến rồi ấy chứ, nhưng cậu ta không chịu tiếp chuyện, tôi cũng đâu thể hạ thuốc để ép buộc cậu ta được?]

[Không chụp được ảnh, hiệu quả chụp hình không được tốt]

[Hơn nữa bạn gái cậu ta từng đến trường rồi, bây giờ cả trường đều biết cậu ta có bạn gái, tôi không thể đào góc tường một cách trắng trợn như vậy. Thật sự không được, tôi trả lại tiền cho ngài, xin lỗi.]

[Haiz, con người cậu ta rất tốt, mỗi làm ăn này tôi nghĩ tôi không có cách nào làm được, tôi trả lại tiền cho ngài.]

Giang Diệp Sơn thật sự muốn đập vỡ điện thoại.

Lại bình tĩnh xem lại, chặt lọc ra điểm “Cả trường đều biết cậu ta có bạn gái”, hỏi: [Sao mà mọi người trong trường đều biết được?]

Đối phương trả lời:[Cô Nhạc đến xem trận đấu của Ninh Tây Cố, cô ấy là hotgirl mạng mà, tin tức lập tức được lan truyền]

Họng Giang Diệp Sơn như mắc xương.

Anh ta mơ hồ có một cảm giác ngọt ngào vì bị người khác cướp mất đồ vật của mình. Anh ta nuôi Nhạc Quỳnh Quỳnh lâu như vậy,

vốn tưởng rằng mọi thứ đều nằm trong kế hoạch đâu ra đấy, chỉ mới không trông kĩ một chút thôi đã bị người đàn ông khác bắt đi.

Còn là một thanh niên mà anh ta không để vào mắt.

Ninh Tây Cố ngoại trừ trẻ hơn anh ta vài tuổi còn có chỗ nào tốt chứ? Anh ta biết Nhạc Quỳnh Quỳnh là người nông cạn yêu vẻ bề ngoài, nhưng không nghĩ đến lại có thể trông mặt mà bắt hình dong đến mức này, không suy nghĩ đến thực lực kinh tế và địa vị xã hội sao? Đến cái chiêu tặng đá quý mười lần như một này cũng không có tác dụng gì.

Lúc này, một người phụ nữ khác mà anh ta thuê gửi cho anh ta: [Hôm nay tôi xem tin tức, mới biết tại sao, nghĩ lại cậu ta thật sự đúng là không thêm để tôi vào mắt...]

Giang Diệp Sơn nghi hoặc: [Tin gì?]

Anh ta nhận được một đường liên kết: [Ngài xem xem]

Giang Diệp Sơn mở liên kết ra, đập vào mắt là bức ảnh đặc tả góc mặt của Ninh Tây Cố, cách ăn mặc cũng không thoải mái như lúc này, mặc âu phục, khuôn mặt lạnh lùng, mặt mày thanh quý. Kéo xuống là ảnh chụp tổng thể của cả bàn, cậu ngồi bên cạnh một người đàn ông trung niên nhìn giống cậu, vừa nhìn đã biết là hai bố con, những người ngồi bên cạnh cũng đều là người có tên tuổi lớn trong ngành.

Tiêu đề bài post là: [Anh chàng đẹp trai ngồi bên cạnh ông XX là ai vậy? Một cái nhìn thoáng qua đã làm tôi kinh ngạc, nam chính được đạo diễn X lựa chọn sao?]

Xem xong bài post, sắc mặt khó coi của anh ta còn trở nên khó coi hơn.

Bên tai anh ta phảng phất như xuất hiện ảo giác, vang lên lời Ninh Tây Cố vừa nói: "Tôi có thể cho được, hơn nữa còn tốt hơn chú. Chú

bỏ cuộc đi! Có tôi ở đây, cô ấy chắc chắn sẽ không chọn chú.”

— Không phải là chỉ nói chơi.

Sức mạnh của cư dân mạng hùng mạnh, đã nhanh chóng tìm ra thân phận của Ninh Tây Cố.

Những tài khoản cậu công khai đều được tag vào, một ngày tăng một trăm nghìn người theo dõi.

Chính vào tối hôm qua và sáng nay, lúc cậu đang tình chàng ý thiếp cùng Nhạc Quỳnh Quỳnh thì bị bóc ra. Lúc đầu truyền đi cũng không nhanh, cậu lại vội đi học, không nói chuyện với bạn bè. Buổi tối sau khi đưa Nhạc Quỳnh Quỳnh về nhà mới trở về kí túc xá, cậu lập tức phát hiện bầu không khí có gì không đúng. Bạn cùng phòng bình thường hay trêu chọc cậu đột nhiên lại khúm na khúm núp, trở nên xa cách và thận trọng. Lúc nãy trên đường trở về, cậu cũng phát hiện có vài người đang nhìn mình.

Ninh Tây Cố trực tiếp hỏi: “Sao vậy? Nhìn tôi có chỗ nào không ổn à?”

Lư Viễn là một tên đầu đá, nói thẳng: “Cậu không lên mạng à?”

Ninh Tây Cố hỏi: “Lên mạng cái gì?”

Ba người bạn cùng phòng trách lẫn nhau.

“Cậu không nói cho Ninh Tây Cố sao?”

“Tôi không dám, tôi tưởng cậu nói rồi.”

“Không phải cậu nói sao?”

Ninh Tây Cố khó hiểu hỏi: “Rốt cuộc là cái gì?”

Giọng điệu Lư Viễn thần thần bí bí nói: “Cậu tự mở weibo xem đi.”

Ninh Tây Cố nhíu chặt mày, cậu căn bản không dùng weibo, ngoài mấy người bạn cùng phòng và bạn học thì chỉ theo dõi bạn gái Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Cả ngày hôm nay cậu cũng chưa lên.

Mạng của trường không tốt lắm, có hơi lag.

Vòng quay tải vẫn cứ xoay tròn, Ninh Tây Cố đặt điện thoại lên bàn, cởi áo khoác định đi tắm một cái, cởi xong quần áo, tài khoản weibo cũng đăng nhập thành công.

Ninh Tây Cố nhìn một cái, nói: “Có gì đâu.”

Lư Viễn nhảy dựng lên, gào to: “Cái này mà gọi là không có gì à? Cậu tăng gần một trăm nghìn lượt theo dõi rồi! Bảng tin của cậu không bùng nổ sao?”

“Ồ.” Ninh Tây Cố tập trung nhìn vào: “Đây là tài khoản của bạn gái tôi.”

Cậu còn đăng nhập tài khoản của Nhạc Quỳnh Quỳnh cùng một lúc, thỉnh thoảng cắt xong video hoặc chụp ảnh đẹp thì sẽ trực tiếp đăng lên weibo giúp cô. Đoán chừng Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa mới đăng nhập bằng điện thoại của mình nên bảng tin không có gì cả.

Ninh Tây Cố chuyển tài khoản, vừa mở ra là một vùng toàn màu đỏ. Người theo dõi, bình luận và lượt thích đều là 999+

Ninh Tây Cố: “...”

... Cmn rất cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Ninh Tây Cố trầm mặc ngồi xuống, mặt không biểu cảm nhìn điện thoại, ngón tay thao tác, bởi vì tắt tiếng nên không phát ra âm thanh nào.

Ngược lại lại làm cho bầu không khí trong phòng trở nên căng thẳng hơn, những người khác cũng không dám thở mạnh.

Trước giờ Ninh Tây Cố chưa từng đăng ảnh của mình lên weibo.

Nhưng những bình luận mê trai đều gọi cậu là “Thiếu gia”, “Chồng”, làm cậu nổi hết da gà.

Ninh Tây Cố cạn lời nhỏ giọng phỉ nhổ: “Toàn là những thứ gì thế này...”

Cậu nhanh chóng cài đặt lại quyền riêng tư, thậm chí còn nghĩ có nên trực tiếp xin xóa tài khoản hay không.

Ninh Tây Cố xem xong, ngẩng đầu, nhìn các bạn cùng phòng im như thóc, nói: “Tôi cũng không phải là biến thành cọp, không cần sợ tôi như vậy chứ?”

Lư Viễn xung phong nói: “Chỉ là đột nhiên phát hiện ra bạn cùng phòng của mình giàu có như vậy, trong lòng có chút phức tạp, cảm giác giống như ôm được cái đùi lớn, lại cảm thấy hơi ngượng ngùng... Đột nhiên không biết nên dùng thái độ gì để đối mặt với cậu.”

Người bạn cùng phòng khác là Tống Triết nói: “Lão Tam, vậy cậu vẫn ở kí túc xá có phải hơi nguy hiểm không? Loại phú hào đẳng cấp như cậu, không phải là ra ngoài nên mang theo hai vệ sĩ sao?”

“Là bố tôi giàu, không phải tôi.” Ninh Tây Cố còn đang suy nghĩ, thuận miệng trả lời.

Ninh Tây Cố đứng lên, đi tới tủ lục quần áo, bình tĩnh đi tắm rửa. Tắm xong cậu đi ra sấy khô tóc, thu dọn sạch sẽ, cũng không cầm theo cái gì khác, chào các bạn cùng phòng một tiếng: “Vừa vặn lấy cái cơ này đến nhà bạn gái tôi ở nhờ, như vậy chắc chắn cô ấy sẽ không đuổi tôi đi.”

Bạn cùng phòng hơi ngây ra, bắt đầu cười đùa hi hi ha ha, làm giảm bớt bầu không khí có phần căng thẳng.

Ninh Tây Cố ra ngoài với nụ cười trên môi, nhưng vừa đến bãi đỗ xe, sắc mặt cậu đã lạnh đi.

Nếu như bố cậu không muốn thân phận của cậu bị tiết lộ, bài post này sẽ biến mất ngay sau khi nó được đăng lên. Cậu đến dạ tiệc từ thiện cũng không đi thăm dò, cũng không bị giới truyền thông chụp ảnh chính mặt.

Ninh Tây Cố gọi vào số điện thoại của bố, không liên lạc được, tiếng “Tút... Tút... Tút...” vang lên một phút, giọng nói ngọt ngào của nữ tổng đài nhắc nhở cậu không có người nhắc máy.

Ninh Tây Cố lại gọi cho thư ký đi theo bố, lần này có người bắt máy, nhưng bên kia nghe thấy cậu nói muốn tìm bố mình có việc, lại từ chối: “Ngại quá, Ninh Tổng đang nghỉ ngơi, dặn dò mọi người tạm thời không được quấy rầy ngài ấy, đợi ngài ấy tỉnh tôi sẽ nói lại cho ngài.”

Đây là trùng hợp thật hay là cố ý lơ cậu?

Ninh Tây Cố nói: “Vậy chú Trần giúp tôi một việc, trên mạng có mấy bài post về tôi, nhờ chú tìm người xóa chúng đi.”

“Cái này...” Thư ký Trần nói: “Cái này tôi phải xin chỉ thị của Ninh Tổng.”

Trái tim Ninh Tây Cố như chìm xuống đáy nước.

Không phải là vì bị từ chối, mà là câu trả lời này có nghĩa là bố cậu đã rõ.

— Việc này nhất định là bố cậu ngầm thừa nhận nên mới không áp xuống, thậm chí có thể ngay từ đầu, bài post có thể xuất hiện chính là bút tích của ông ấy.

Ninh Tây Cố hoàn toàn không muốn bị đưa lên mạng bình phẩm lung tung, bới móc đủ điều.

Nỗi tức giận từ từ dâng lên, cậu kìm nén cơn tức giận, cố gắng nhã nhặn nói: “Được, sau khi bố tôi tỉnh thì nhờ chú bảo bố tôi gọi lại cho tôi, cảm ơn chú.”

Tất cả đều ngoài tầm kiểm soát.

Rất hỗn loạn.

Những việc xảy ra trong hai ngày nay khiến cậu cảm thấy bất lực, khiến cậu nhận ra bản thân mình còn quá yếu, cho dù dáng người cậu cao to hơn nhiều so với những người đàn ông trưởng thành, nhưng dưới quyền lực của bố, cậu chẳng khác gì một con thú non mới mọc răng nanh mà thôi.

Cậu vẫn còn quá trẻ và non nớt.

Cậu nói với các bạn cùng phòng như vậy, nhưng bây giờ cậu căn bản không biết có nên đi tìm Nhạc Quỳnh Quỳnh hay không.

Thông tin cá nhân của cậu đã bị bóc ra, cảm thấy việc mọi người phát hiện Nhạc Quỳnh Quỳnh là bạn gái cậu chỉ còn là vấn đề thời gian, sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa đây?

Ninh Tây Cố mở giao diện trò chuyện với Nhạc Quỳnh Quỳnh, viết lại xóa, xóa lại viết, viết viết xóa xóa, do dự một hồi. Lúc này tỏ vẻ đáng thương có phải không chừng chắc quá không? Nhưng mà cũng không muốn quá nghiêm túc, sợ Nhạc Quỳnh Quỳnh ghét bỏ cậu phiền toái, lại muốn chia tay với cậu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh là một cô gái xinh đẹp nghiện lên mạng, tốn 20G mỗi ngày, mặc dù sáng nay có thể không phát hiện ra vì quá bận rộn, nhưng bây giờ thì có lẽ là biết rồi đúng không?

Đang lúc buồn rầu, mấy tin nhắn từ Nhạc Quỳnh Quỳnh lại nhảy ra:

[Cậu ngủ chưa? Hôm nay tôi mệt quá, vừa định đi ngủ thì chị em lại gửi tin cho tôi! Cậu sắp ra mắt sao!]

[Có mấy người đến hỏi tôi lận]

Nhạc Quỳnh Quỳnh gửi cho cậu ảnh chụp màn hình tin nhắn.

Mới hai phút trước.

Như thế này là cô vừa mới phát hiện ra là tìm đến cậu ngay lập tức, thậm chí còn không có công tác chuẩn bị.

Ninh Tây Cố hoàn toàn có thể tưởng tượng ra giọng điệu bà chị gốc gác của cô, gốc nhưng đáng yêu, cậu không nhin được mà cong khóe miệng lên.

Nhạc Quỳnh Quỳnh: [Tôi còn thấy có người gọi chồng ở weibo của cậu, cậu nhanh đăng ảnh chụp của chúng ta lên, nói cho mọi người chúng ta đang yêu nhau!]

Ninh Tây Cố lập tức không đau buồn nữa.

Cậu biết Nhạc Quỳnh Quỳnh đang nghĩ gì, người con gái ham hư vinh như cô quá dễ đoán, chẳng phải là muốn vĩnh viễn đi tìm chị em plastic trong cái giới hotgirl mạng đó khoe khoang bạn trai nhỏ trẻ trung nhiều tiền sao?

Tâm trạng Ninh Tây Cố vui vẻ, hỏi một cách hứng thú: [Dùng tấm nào? Những tấm này được không? [Ảnh][Ảnh]]

Nhạc Quỳnh Quỳnh: [Từ từ, để tôi photoshop đã.]

Chương 70

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Vương Linh

Beta: Yam

Đài truyền hình XXX.

Hậu trường.

Sau khi sắp xếp xong đạo cụ, hai sinh viên đang học đại học điện ảnh đến đây thực tập nghỉ ngơi trò chuyện với nhau nhân thời gian nghỉ ngơi, chủ đề chính xoay quanh các hotgirl đang ở trong phòng nghỉ.

“Cậu có thấy cái cô A đó không, ảnh trên mạng được chỉnh sửa quá tay, mặt thật trông chẳng tự nhiên gì cả, silicon đắp trên mặt nhìn cứng ngắc.”

“B trông lùn ghê, không phải trên mạng cô ta bảo mình 1m65 sao? Cô ta mang giày cao gót rồi cũng không cao hơn tôi bao nhiêu.”

“Nhạc Quỳnh Quỳnh đâu? Cậu thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh chưa? Lúc nãy tôi có rời đi một lúc, không biết có đẹp như trên mạng không nữa?”

“Nãy tôi có thấy, đẹp lắm, khuôn mặt trông cũng rất tự nhiên, trắng trẻo trẻ trung thon thả lắm, tỉ lệ vóc dáng cân đối, mắt nhìn của giới nhà giàu quả nhiên không lừa người, chỉ có điều khí chất cũng bình thường thôi, không phóng khoáng lắm.”

Nữ đồng chí Nhạc Quỳnh Quỳnh bị người khác đánh giá là không đủ phóng khoáng hiện đang đợi tập duyệt ở hậu trường.

Lúc đầu Nhạc Quỳnh Quỳnh còn tưởng mình phải dùng chung phòng nghỉ với người khác, nhưng không ngờ khi đến đài truyền hình, nhân viên công tác lại đưa cô đến phòng nghỉ đơn. Ninh Tây Cố vốn là khán giả cũng vô cùng tự nhiên mà đi vào theo, nhà cậu là bên tài trợ cho chương trình này, đã đánh tiếng trước rồi, đợi đến lúc sắp bắt đầu cậu mới quay về vị trí khán giả.

Vì vậy Ninh Tây Cố luôn ở bên cạnh cô đến phút cuối mới từ từ rời đi.

Vị trí ngồi của cậu ở chính giữa, tầm nhìn vô cùng tốt.

Cậu đã nhìn qua thứ tự xuất hiện, Nhạc Quỳnh Quỳnh xếp thứ nhất từ dưới đếm lên, phải đợi rất lâu mới tới lượt Nhạc Quỳnh Quỳnh xuất hiện.

Khán giả rất nể mặt mà phối hợp hô lớn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười tươi xuất hiện, mới bước lên sân khấu cô bị vấp một cái, suýt chút nữa là ngã lăn ra đất, cũng may mc đỡ được cô, khiến mọi người có mặt ở đó được phen cười đau cả bụng, Ninh Tây Cố cũng không nhịn được bật cười.

Da mặt cô phải nói là khá dày, dường như đang nhỏ giọng nói “Cảm ơn” với người mc.

Cô đứng yên vị trên sân khấu.

Ánh đèn chiếu lên người cô, Ninh Tây Cố nhìn cô đến mê mẩn, cậu không biết dưới ống kính Nhạc Quỳnh Quỳnh có đủ đẹp hay không, nhưng trong mắt cậu dạo này cô càng ngày càng đẹp. Vẻ đẹp của cô không giống như đóa hoa được nuôi trong nhà kính mà là đóa hoa sinh trưởng giữa đất trời bao la, ngoan cường mà tự do, tràn đầy sức sống mãnh liệt. Tưới cho cô ít nước, cô đã có thể bung nở rực rỡ, cho dù không có, cô vẫn có thể vui vẻ sống tiếp.

Cô đặc biệt như thế đó.

Ninh Tây Cố cười cười, nhưng nụ cười đó lại nhạt dần.

Vừa nghĩ đến việc sắp phải rời xa cô, cậu không tài nào cười được nữa.

Tiết mục ghi hình xong.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đến gặp cậu, bọn họ định nghỉ một đêm ở khách sạn, hôm sau lại đi máy bay về.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa gặp cậu đã hỏi: “Cậu buồn ngủ rồi phải không? Chị thấy cậu cứ ngẩn ngơ suốt.”

Có lúc, Ninh Tây Cố rất sợ sự nhạy cảm của Nhạc Quỳnh Quỳnh, chỉ có điều sau đó cậu lại nghĩ, có thể là do cậu có tật giật mình cũng nên. Rõ ràng cậu biết Nhạc Quỳnh Quỳnh có tính cách đơn bào, cô gần như dựa vào cung phản xạ cột sống để sinh hoạt, cô không làm ra được những việc vòng vo quanh co. Ninh Tây Cố nói dối rằng: “Hơi buồn ngủ, chúng ta đến khách sạn đi! Chị mệt không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh tinh thần sáng láng nói: “Chị không buồn ngủ, bây giờ chị lại vô cùng tỉnh táo.”

Trong phòng giường đôi lớn của khách sạn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói không buồn ngủ chút nào mới vừa tháo trang sức, tắm rửa xong, đặt đầu xuống gối là ngủ luôn, ngủ vô cùng ngon.

Người nói rất buồn ngủ là Ninh Tây Cố lại không ngủ được, một mình buồn rầu. Cậu muốn vươn tay qua ôm Nhạc Quỳnh Quỳnh, nhưng mới ôm được một lúc, Nhạc Quỳnh Quỳnh mắt vẫn nhắm nghiền nhấc tay đẩy cậu ra, nói mớ: “Nóng quá đi...”

Ninh Tây Cố sờ sờ phần cằm bị cô đụng trúng, cảm thấy có chút xấu hổ. Cậu không nhịn được mà nghĩ, nếu Nhạc Quỳnh Quỳnh biết

chuyện cậu vẫn luôn giấu cô việc định chia tay, với tính cách có chút thô bạo của cô, chắc sẽ tát cậu một cái đấy nhỉ? Chắc sẽ thế!

Cũng không biết cậu ngủ quên mất từ lúc nào.

Đến lúc phản ứng thì cậu đã đang nằm mơ.

Ninh Tây Cố mơ thấy lần đầu cậu gặp Nhạc Quỳnh Quỳnh, Nhạc Quỳnh Quỳnh ngồi bên quầy bar, vừa uống rượu vừa khóc. Doãn Tiểu Thiên nói: “Được rồi được rồi, đừng khóc.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh lau nước mắt: “Cậu cứ để tớ khóc một lúc đã, khóc xong rồi thôi, tớ chia tay với Cừu Tuấn còn khóc mấy ngày, tớ thấy mọi người nên được đối xử bình đẳng, cũng nên vì Ninh Tây Cố khóc hai ba ngày chứ!?”

Là ý gì?

Bọn họ đã chia tay rồi sao? Hơn nữa còn nói cái gì mà khóc hai ba ngày, tình cảm giữa bọn họ chỉ cần khóc hai ba ngày là xóa nhòa được sao?

Lòng Ninh Tây Cố nóng như lửa đốt, đi lên trước hỏi cô: “Chị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn cậu như nhìn thứ gì đó bẩn thỉu, tỏ vẻ vô cùng ghét bỏ: “Cậu đừng có lồi lồi kéo kéo tôi, vừa nhìn thấy cậu là tôi lại thấy chán ghét. Không phải cậu ra nước ngoài rồi sao? Không phải cậu thấy tôi không xứng với cậu à? Vậy cậu cút thật xa cho tôi! Cậu thật sự cho rằng tôi thích cậu lắm à?”

Ninh Tây Cố vừa định mở miệng nói chuyện thì đã bị người đứng bên cạnh chen lấn, có rất nhiều người đàn ông không biết từ đâu xông tới, ân cần vây quanh người Nhạc Quỳnh Quỳnh. Số đàn ông mơ ước có được cô nhiều vô số kể, cậu chỉ cần không trông kỹ một chút đã có người nhân cơ hội xông vào. Nhưng có một việc cậu rất rõ. Chẳng biết từ lúc nào, cô đã ngừng khóc, trên mặt nở nụ cười

thật tươi, cô ngẩng đầu nói chuyện với một người đàn ông cao lớn, hình như hai người họ tính tay trong tay rời đi.

Ninh Tây Cố vội vàng đến ngăn cô lại: “Không thể như vậy được, chị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nức cười nói: “Không thể thế nào? Chúng ta đã chia tay rồi, cậu còn lo tôi có yêu đương với người đàn ông khác hay không hả? Cậu quản được tôi sao? Tôi thích yêu ai thì yêu người đó.”

Ninh Tây Cố sốt ruột đến mồ hôi túa ra đầy trán: “Chị, chị từng nói muốn kết hôn với em, sao nhanh như thế đã ở bên người khác rồi?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh lạnh lùng hừ một, lạnh đến mức khiến cậu có cảm giác như bị băng đâm vào tim: “Tôi từng nói thật, nhưng cậu thì sao? Cậu hoàn toàn không muốn kết hôn với tôi. Yêu đương chỉ có hai loại kết cục, một là chia tay, một là kết hôn, nếu chúng ta không thể kết hôn vậy thì chỉ có thể chia tay thôi, không phải sao? Ninh Tây Cố, sự thanh cao ngạo mạn của cậu đâu hết mất rồi, không giống cậu chút nào cả.”

Đúng vậy.

Đây không phải là điều cậu mong chờ sao? Chia tay dứt khoát, không dùm dả dùm dằng. Vậy cuối cùng cậu đang buồn phiền điều gì?

Nhạc Quỳnh Quỳnh dắt tay một người đàn ông có hình thể gần giống cậu nhưng mặt mũi thì mơ hồ rời đi, Ninh Tây Cố muốn đuổi theo nhưng có làm thế nào cũng không đuổi kịp.

Sau đó cậu tỉnh lại.

Giống như vừa choàng tỉnh từ một cơn ác mộng kinh hoàng, sự sợ hãi và mệt mỏi bao trùm tâm trí cậu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh phát hiện gần đây tâm trạng cậu không được ổn định, hỏi cậu làm sao vậy. Cậu lại không thể nói thật, nên chỉ đành nói là kỳ thi cuối kỳ sắp tới, bị áp lực tâm lý mà thôi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh rất dễ lừa, cười nhạo cậu vài câu nhưng cũng không hỏi nhiều.

Bây giờ Ninh Tây Cố đang đếm từng ngày trôi qua. Ban đầu cậu tính trước khi kết thúc học kỳ sẽ nói thật với Nhạc Quỳnh Quỳnh, sau đó lại cảm thấy mình không cần vội như vậy, còn mấy ngày trước khi lên máy bay rồi nói với Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng được, dù sao thì thêm được ngày nào hay ngày đó, có thể ở gần cô ấy thêm một phút cũng tốt. Hơn nữa, cậu vẫn chưa tìm được cơ hội để nói với cô.

Chưa được hai ngày từ khi trở về từ đài truyền hình.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói với cậu một chuyện, cô nói tuần sau bố cô đón đại thọ năm mươi tuổi, cô tính về quê bày tiệc, hỏi cậu có muốn dùng thân phận bạn trai cùng về không.

Ninh Tây Cố giật mình, có chút do dự.

Sắp phải chia tay rồi, cậu về cùng cô hình như không hay lắm. Đi xong chuyến này bọn họ sẽ phải chia tay, như thế chẳng phải càng khó chịu hơn sao?

Ninh Tây Cố không trả lời ngay.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười hì hì nhéo nhéo mũi cậu: “Sao vậy? Vui đến ngốc luôn rồi à? Đây là lần đầu tiên cậu dùng thân phận bạn trai của chị để xuất hiện trong buổi tiệc ở quê nhà chị đó.”

Cô cười xong lại nói: “Hay là cậu ghét bỏ chị nên không muốn đi? Không muốn đi thì thôi.”

Ninh Tây Cố vừa nghe cô nói thế thì gấp gáp, đầu óc hỗn loạn, cảm thấy mình cứ như bị người khác hạ bùa mê thuốc lú, mơ mơ

màng màng vội vàng nói: “Đi, em muốn đi.”

Ày, coi như là lần cuối đi!

Thực sự là lần cuối cùng.

Chẳng mấy chốc đã đến ngày phải đi.

Sáng sớm sương mù dày đặc, Ninh Tây Cố làm tài xế, trên đường còn bị kẹt xe, thế nên đến ba giờ rưỡi mới tới quê Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Ninh Tây Cố đi sau lưng Nhạc Quỳnh Quỳnh, tay xách nách mang đồ đạc linh kỉnh bước vào cửa.

Mới vừa vào cửa, mẹ của Nhạc Quỳnh Quỳnh đã niềm nở tiếp đón họ: “Tiểu Ninh, con khách sáo quá, đem nhiều đồ thế làm gì?”

“Nào, ngồi chơi đi, bố Mỹ Mỹ đang nấu cơm, chờ một lát là có thể ăn cơm rồi.”

Ninh Tây Cố nào ngồi yên cho được.

Cậu sợ bị hỏi chuyện kết hôn nên vội vàng nói: “Để con đi giúp chú!”

Ninh Tây Cố lòng đầy tâm sự bước vào phòng bếp, hai chú cháu yên lặng nhìn nhau, cậu hỏi: “Chú cần con giúp gì không?”

Bố Nhạc nói: “Vây con... Xếp bát đĩa đi!”

Ninh Tây Cố bày bát đĩa xong rồi lại hỏi: “Còn cần làm gì nữa không chú?”

Bố Nhạc nói: “Bưng thức ăn này.”

Vì vậy Ninh Tây Cố bưng thức ăn thịnh soạn bày lên bàn. Cậu vẫn đang nghĩ, ngày mai bố Nhạc Quỳnh Quỳnh sẽ bày tiệc mừng thọ,

cũng không nhận được đãi ngộ đặc biệt nào sao? Hôm nay còn phải làm cơm như mọi ngày? Không có địa vị gì trong gia đình...

Nhưng nghĩ lại thì, Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không vì nhà cậu có tiền mà nhường nhịn cậu, vẫn sai cậu làm việc như thường, hình như địa vị của cậu cũng không cao.

Ninh Tây Cố rất hâm mộ không khí sum vầy của nhà Nhạc Quỳnh Quỳnh, chỉ ngồi ăn cơm cũng rất náo nhiệt. Nhạc Quỳnh Quỳnh rất quan tâm bố mẹ cô, bố mẹ cô cũng rất quan tâm cô, cậu chỉ lặng lẽ ngồi xem thôi cũng cảm thấy ấm áp trong lòng, đây là một loại hạnh phúc giản đơn.

Ninh Tây Cố cảm thấy bản thân lại tìm được cho mình một lý do không nên chia tay rồi.

Buổi tối.

Một mình Ninh Tây Cố ngủ trong phòng khách.

Vẫn không ngủ được.

Cậu vô cùng hối hận, sao tự dưng lại đồng ý về quê với cô chứ? Đây không phải càng thêm loạn sao? Nhưng nếu không đồng ý chắc Nhạc Quỳnh Quỳnh sẽ nổi giận nói chia tay luôn tại chỗ! Đường nào cũng là đường chết.

Hơn nữa, sao nhất định phải chia tay?

Quả nhiên cậu vẫn không muốn chia tay.

Đèn không mở.

Ninh Tây Cố ngồi lên, trong bóng tối gọi điện thoại cho bố, lần này điện thoại nhanh chóng được nhận.

Bố hỏi: “Có chuyện gì không?”

Ninh Tây Cố thở một hơi thật dài như muốn phóng thích tất cả phiền muộn chất chứa trong lòng ra ngoài, cậu thỏa hiệp nói: “Bố, sao bố lại không thích Nhạc Mỹ Lệ?”

Bố cười khẽ một tiếng: “Bố còn muốn hỏi con, ngoại trừ xinh đẹp, con bé đó còn có gì tốt? Khiến con mê mẩn đến thế này.”

Ninh Tây Cố nói: “Bố chưa từng gặp cô ấy.”

Bố rất không kiên dè gì mà nói: “Con muốn làm gì? Con không biết gì về con bé sao? Gia thế tạm không nhắc tới, cũng coi như gia đình trong sạch. Nhưng bằng cấp của con bé quá thấp, công việc đang làm thì phức tạp, lên mạng tìm một hồi đã thấy rất nhiều ảnh chụp với trang phục táo bạo của con bé, hơn nữa theo những gì bố điều tra được, con bé từng được người khác bao nuôi, những điều này con biết chứ? Người phụ nữ như vậy không thể bước chân vào nhà họ Ninh chúng ta.”

Chương 71

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Vương Linh

Beta: Yam

Cơn tức không biết từ đâu xuất hiện chạy dọc từ ngực lên đến đỉnh đầu, Ninh Tây Cố phản bác nói: “Những lời bố nói đều là ý nghĩ một chiều, cô ấy là một cô gái tốt có gia thế trong sạch. Bằng cấp không cao thật, nhưng cũng coi như là bằng đại học chính quy, con thấy không có gì là không tốt cả. Cô ấy dựa vào năng lực của mình để kiếm tiền, không có gì là không sạch sẽ cả. Còn về việc bao nuôi, chỉ là hiểu lầm thôi. Chẳng lẽ chỉ cần yêu đương với người có tiền thì mối quan hệ đó là bố nuôi sao? Bố đừng nói khó nghe như thế.”

Ông Ninh cảm thấy cậu đã bị tẩy não, không chấp nhận ý kiến của cậu, chỉ đáp qua loa: “Ừ, bố biết con sẽ trả lời bố như thế, vậy nên trước nay bố không muốn nói với con về vấn đề này. Bây giờ tạm thời bố không muốn đóng vai người ác chia rẽ uyên ương, con đang trong thời kỳ trẻ tuổi phản nghịch, bố mà làm theo cách đó thì chỉ phản tác dụng, thúc giục tâm lý phản nghịch của con mà thôi. Cho dù con chỉ thích con bé ba phần, nhưng vì phản đối ý kiến của bố mà làm tương bản thân yêu con bé đến bảy phần.”

“Bố không coi thường Nhạc tiểu thư.”

“Ngược lại, bố rất nể phục một cô gái thôn quê như con bé có thể đi đến được ngày hôm nay, trở thành một nữ doanh nhân có chút thành tựu.”

“Nhưng hai con không xứng với nhau, những việc khi hai con ở bên nhau bố cũng biết đôi chút, cũng không phải một đoạn tình cảm đáng khoe khoang gì, vừa mới bắt đầu đã là một câu chuyện hoang

đường, dưới tình huống như thế mà quyết định bạn đời của mình là một hành vi rất không lý trí. Vậy nên bố không thể nào tán thành.”

Giọng nói ông chậm rãi ung dung.

Thế nhưng, khi ông nói hai từ “Nể phục”, trong giọng nói tràn ngập vẻ kiêu ngạo.

Mặt Ninh Tây Cố lúc trắng lúc đỏ: “Bố điều tra con?”

Bố cậu trả lời: “Cho dù bố nói bố không điều tra thì con cũng không tin đúng không? Đã nói đến mức này rồi, con cứ mãi chấp mê bất ngộ, nên bố chỉ đành ngả bài với con.”

“Việc này không thể trách cô ấy, bố à, ban đầu là do con nhiệt huyết sôi trào.” Ninh Tây Cố nói: “Cô ấy muốn từ chối con. Cô ấy không phải một người phụ nữ tùy tiện, cô ấy chỉ cảm thấy tò mò thôi.”

Ninh Tây Cố hít sâu một hơi, nói: “Gia thế không thể thay đổi, từ khi sinh ra đã được quyết định rồi. Nếu như cô ấy ra nước ngoài du học, nâng cao bằng cấp, có phải cô ấy sẽ xứng với con?”

Ông Ninh cười nói: “Con bé còn lớn hơn con năm tuổi đấy, so với con thì lớn hơn nhiều.”

Ninh Tây Cố: “Con không cảm thấy việc cách biệt năm tuổi này có vấn đề gì cả.”

Bố cậu hoàn toàn không để tâm đến lời cậu nói, cười như chế nhạo, giọng nói mang vẻ khinh miệt: “Con bé quần lấy con đòi kết hôn sao?”

Ninh Tây Cố: “Không phải...”

Còn chưa nói hết câu, cậu đã bị những lời răn dạy của bố mình chặn họng: “Ý của bố là, chưa chắc con bé đã dùng cách hỏi trực tiếp, mà dùng cách thông minh hơn, để con nghĩ tới những việc liên

quan đến kết hôn. Con cảm thấy một đứa trẻ ngây ngô như con thẳng được một người có tình sử phong phú, lẫn lộn trong xã hội nhiều năm như con bé sao? Con cho rằng con bé ngốc, chưa chắc con bé đã ngốc thật. Nếu thật sự ngốc thì con bé có thể kiếm được số tài sản đó sao? Đừng để bị lừa. Suy nghĩ cẩn thận lại đi, đứa con trai ngốc của bố.”

Trong lòng Ninh Tây Cố dâng lên cảm giác bất lực.

Cho dù cậu có giải thích thế nào, bố cậu chỉ coi như cậu bị mấy tên bán hàng đa cấp tẩy não, không nghe lọt tai những lời cậu nói.

Cậu không hề nghi ngờ Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Về việc Nhạc Quỳnh Quỳnh là một cô gái ngốc thì không có gì phải nghi ngờ, thậm chí có lúc cậu tưởng tượng Nhạc Quỳnh Quỳnh quá thông minh mới là điều kỳ lạ

Không, không phải ngốc.

Cô chỉ vui vẻ lạc quan quá mà thôi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh làm gì quán lấy cậu muốn gả vào nhà giàu chứ, cô ngốc Nhạc Quỳnh Quỳnh kia còn hiểu làm cậu là con riêng, mơ mộng muốn cậu tới nhà cô ở rể.

Cậu mà nói câu này ra hẳn là không ai tin.

Chỉ có cậu tin, đây là việc mà cô gái lừa trai bao đến làm lao công quét dọn kia có thể làm được.

Hai bố con lại không vui vẻ gì mà kết thúc cuộc gọi.

Ngày hôm sau.

Ninh Tây Cố mang đôi mắt gấu trúc thâm quầng dự đại thọ năm mươi tuổi của bố Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Tiệc được bày trong một khách sạn năm sao tốt nhất trấn, một bàn năm ngàn tệ, đủ năm mươi bàn, tất cả đều do đứa con hiếu thảo Nhạc Quỳnh Quỳnh bỏ tiền.

Ninh Tây Cố bận trước bận sau, lại bị dẫn vòng vòng đi thăm hỏi họ hàng. Lúc trước khi đón tết, cậu đã gặp không ít người, họ đa phần đều còn nhớ cậu, dù sao cậu cũng là chàng trai tuấn tú thế cơ mà.

Họ nhao nhao nói:

“Tôi đã bảo là bạn trai Mỹ Mỹ mà, lần trước còn không thừa nhận.”

“Người trẻ yêu đương còn phải tiến hành từng bước mà!”

“Đẹp trai thế này cơ mà... Bao giờ làm tiệc mừng? Tôi lại có tiệc ăn rồi.”

Sau đó, Ninh Tây Cố lại bị điều đi coi chừng một đám nhóc.

Đám nhóc vui vẻ nhao nhao đòi quà Ninh Tây Cố, bản thân cậu cũng là người xài tiền hào phóng, dẫn cả đám trẻ đi mua đồ ăn vặt, mua đồ chơi, không hề từ chối bất cứ lời đề nghị nào. Đám trẻ nhận được quà thì càng thích cậu hơn, vây quanh cậu khen tới tấp, còn bảo muốn tác hợp hôn sự của cậu và chị Mỹ Mỹ nữa.

Đây là việc mà một đám con nít ranh như mấy đứa có thể làm được à? Ninh Tây Cố oán thầm trong lòng, nói với bọn trẻ: “Mấy đứa ngoan ngoãn chút đi, để anh còn có cái báo cáo với chị Mỹ Mỹ là được rồi.”

Trong đó có một cô em họ của Nhạc Quỳnh Quỳnh, tuổi còn rất nhỏ, mới bố bốn tuổi, người bé tí, đi đường vẫn lắc la lắc lư không vững trông như một con cánh cụt con dễ thương, khuôn mặt phúng phính, hồng hào như trái đào tròn, đường nét khuôn mặt có tới năm sáu phần là giống Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Ninh Tây Cố vừa thấy cô bé, trong đầu đã tưởng tượng bay bổng. Nếu cậu và Nhạc Quỳnh Quỳnh sinh được một cô con gái, có phải cũng đáng yêu như vậy không?

Gần như cậu có thể tự tưởng tượng ra cảnh một cô bé con trông na ná Nhạc Quỳnh Quỳnh, ngẩng đầu non nớt gọi cậu: “Bố ơi.”

Chỉ nghĩ thôi cũng đủ khiến tim cậu như mềm nhũn.

Nhưng khi trở lại thực tại, cô em họ chỉ kéo kéo tay áo cậu, nói: “Anh ơi, mua kẹo.”

Mặt Ninh Tây Cố không đổi sắc: “Phải gọi là “Anh rể”, gọi “Anh rể” đi thì anh mua cho.”

Cô em họ hết nhìn trái lại ngó phải, vô cùng hâm mộ mọi người có cái chơi có cái ăn nên ngoan ngoãn nói: “Anh rể.”

Ninh Tây Cố cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Nhưng sau đó lại buồn rầu.

Cậu đang làm gì vậy chứ? Không phải tính chia tay với Nhạc Quỳnh Quỳnh sao?

Sắp đến hạn chót rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt lời.

Dù sao mọi thứ đều được giấu trong lòng cậu, không ai biết.

Giây trước cậu còn cảm thấy nên chia tay, nếu không càng lún càng sâu, giây sau lại muốn tiếp tục yêu đương, vẫn không muốn chia tay, muốn cố gắng nỗ lực thêm chút nữa. Sau đó lúc đi ngủ, thậm chí cậu còn mơ thấy cảnh bọn họ đã kết hôn rồi, sống vô cùng hạnh phúc, có Nhạc Quỳnh Quỳnh ở bên cạnh, cậu vô cùng vui vẻ, là loại vui vẻ dù có tốn bao nhiêu tiền cũng mua không được.

So với tất cả khoảng thời gian hạnh phúc trước khi quen Nhạc Quỳnh Quỳnh cộng lại còn vui hơn.

Sau buổi tiệc sinh nhật hôm đó, thân phận con rể của Ninh Tây Cố ở nhà họ Nhạc càng vững chắc.

Lúc gần đi, mẹ Nhạc còn lôi kéo tay cậu, vô cùng thành khẩn mà nói với cậu: “Tiểu Ninh à, vốn dì cũng không quá thích con, con quá thông minh, dì sợ Mỹ Lệ nhà chúng ta sẽ bị con lừa. Nhưng Mỹ Lệ lại thực sự rất thích con, con phải đối xử với Mỹ Lệ nhà chúng ta tốt một chút, không thể bắt nạt con bé đâu đấy.”

Vẻ mặt Ninh Tây Cố ngưng trọng, nhưng vẫn nở nụ cười, nói: “Vâng, thưa dì.”

Thực ra cậu đã lừa Nhạc Quỳnh Quỳnh ngay từ đầu.

Lời nói của Ninh Tây Cố như tắc trong cổ họng.

Trên đường về thành phố, Nhạc Quỳnh Quỳnh vô cùng vui vẻ ngồi cạnh ghế lái, chơi mạng chược trên điện thoại với chị em của cô, hi hi ha ha, vừa chơi vừa nói chuyện. Cô mở loa ngoài, Ninh Tây Cố có thể nghe lời cô nói rõ mồn một.

Nhóm chị em trêu đùa cô:

“Chú cún con của cậu đang lái xe à.”

“Lúc đầu mình còn tưởng cậu ta lừa cậu, nhưng không ngờ cuối cùng cậu ta thực sự là con nhà giàu.”

“Rốt cuộc là cậu quen được cậu ta ở đâu thế? Đừng gạt mình bảo là nhặt được trên đường đấy, nhặt trên đường nào? Mình cũng muốn nhặt một người. Ha ha ha.”

“Tôi nói này chú cún con nhà cậu không phải là cậu chủ nhà họ Ninh sao? Cậu cứ sai bảo cậu ta như thế, không sợ cậu ta giận sao?”

“Nhạc Quỳnh Quỳnh, cậu đối xử với người ta tốt chút đi, đừng quá đáng quá, coi chừng dọa bạn trai chạy mất dép đó...”

Ninh Tây Cố nghe thấy thế.

Không đợi Nhạc Quỳnh Quỳnh trả lời, cậu nói: “Không quá đáng, cô ấy chỉ ngây thơ hồn nhiên mà thôi, tôi quen rồi, cũng rất thích.”

“Hi, còn học được cách cướp lời.” Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Chị cho cậu chín điểm, hi hi.”

Ninh Tây Cố cảm thấy bản thân càng ngày càng kỳ quái, cậu thích chính là thích tính cách khoe khoang bộc trực này của cô.

Vốn dĩ Nhạc Quỳnh Quỳnh vô cùng đặc ý.

Lúc đầu cô còn khoe khoang chú cún con của mình khắp nơi, nhất là sau khi đã từng được trở thành tiêu điểm, trong giới chị em hotgirl mạng cô đúng là đi ngang, ngay cả Đồng Tuyết Dao cũng đến nhấn thích cho cô.

Sau khi được khen không ngớt, bắt đầu có người nói gần đây công việc của cô thuận lợi là do dựa vào đàn ông, nếu cô thật sự dựa vào đàn ông thì đã vô cùng thoải mái thừa nhận rồi, cô cũng không để ý điều đó. Nhưng tạm thời cô không làm vậy, Ninh Tây Cố còn là sinh viên mà, trước mắt còn lừa tiền từ chỗ cô đấy.

Việc này cũng không thể nói với người ngoài, cô giúp Ninh Tây Cố gạt mọi người vậy.

Nhạc Quỳnh Quỳnh từ từ cảm thấy có chút khó chịu.

Mấy ngày sau.

Trước cuộc thi cuối học kỳ này là sinh nhật tròn hai mươi tuổi của Ninh Tây Cố, Nhạc Quỳnh Quỳnh tính tổ chức sinh nhật riêng với Ninh Tây Cố.

Nhưng tiếc sinh nhật hai mươi tuổi, người nhà họ Ninh muốn tổ chức một buổi tiệc cho người thừa kế là cậu. Nhạc Quỳnh Quỳnh

không hề cảm thấy bản thân không xứng với buổi tiệc này, cô bắt đầu mơ mộng đến việc mình mặc váy áo gì đi dự tiệc rồi.

Ninh Tây Cố thấy cô vui vẻ như thế cũng không đành nói cho cô biết, bố cậu có lẽ sẽ không cho phép cô tham dự, nên chỉ nói với cô: “Em sẽ đặt may bộ mới cho chị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Bộ váy trước đó không phải vẫn mặc được à?”

Ninh Tây Cố nói: “Mặc một bộ váy hai lần sẽ bị người ta cười cho đấy, mua mới là được rồi, cũng không mắc.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngoan ngoãn đồng ý.

Đối mặt với khuôn mặt tươi cười của Nhạc Quỳnh Quỳnh, Ninh Tây Cố không hề có chút sức kháng cự nào. Cậu nghĩ, nếu không thể tới tham gia, Nhạc Quỳnh Quỳnh sẽ thất vọng đến thế nào chứ.

Ít nhất trong bữa tiệc ngày đó, cậu phải dẫn Nhạc Quỳnh Quỳnh với thân phận bạn gái đi cùng, sau đó lại nói rõ với bố. Ninh Tây Cố âm thầm nghĩ trong lòng.

Lần này sau khi nhận được váy, Nhạc Quỳnh Quỳnh đem váy đến công ty, cả hai bộ lễ phục cao cấp được đặt riêng kia cũng mang theo.

Cô treo trong công ty để tất cả nhân viên trong công ty được mở rộng tầm mắt.

Nhạc Quỳnh Quỳnh mặc váy vào người, lúc mọi người đang vây quanh quan sát cái váy thì điện thoại bỗng đổ chuông.

Là một dãy số xa lạ, cô chỉ nhìn lướt qua đã bắt máy: “Alo?”

Sau đó lại nghe thấy giọng nói của Giang Diệp Sơn: “Là anh, Quỳnh Quỳnh.”

“Khoan hãy cúp máy, nghe anh nói trước đã...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Như vậy chắc chắn phải cúp rồi, tôi không muốn nghe anh nói nhảm. Tôi còn phải làm việc.”

Trước khi cô kịp cúp điện thoại, Giang Diệp Sơn nhanh chóng nói: “VẬY anh nói ý chính cho em nghe thôi! Em có biết Ninh Tây Cố muốn ra nước ngoài du học không? Thiệp mời dự sinh nhật hai mươi tuổi của cậu ấy đã được phát gần hết rồi, em nhận được chưa? Không đúng chứ, nếu em nhận được rồi, chắc hẳn đã khoe khoang trên mạng rồi đúng chứ.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh bỗng dưng có cảm giác đầu mình bị đánh mạnh một cái, tiếng ong ong ù ù bên tai, tất cả tiếng cười nói vui vẻ đều bị ngăn cách với cô.

Chương 72

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Shu

Beta: Yam

Mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh lúc đỏ lúc trắng.

Bỗng các đồng nghiệp vây quanh phát hiện cô có gì không đúng, cũng không biết trong điện thoại nói gì, còn cho rằng việc buôn bán gặp vấn đề, tò mò hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy? Sếp? Xưởng bên kia xuất hiện vấn đề sao?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh che loa lại, hít sâu một hơi, cưỡng ép mình bình tĩnh lại, nói: “Không phải, có chút việc riêng thôi, tôi nghe điện thoại trước.”

Trong phòng làm việc vẫn còn những người khác, Nhạc Quỳnh Quỳnh tự mình nhấc váy rời đi. Thậm chí cô không đợi được về phòng làm việc của mình, đi ngay đến phòng họp ở bên cạnh, đóng cửa lại, tiếp tục nói chuyện điện thoại cùng Giang Diệp Sơn: “Anh nói chi tiết cho tôi.”

Giang Diệp Sơn cười trên nỗi đau của người khác, cuối cùng thở một hơi, xấu xa nói: “Ồ, thì ra cậu ta không nói với em. Tiệc sinh nhật 20 tuổi của thiếu gia nhà họ Ninh, mời tất cả những người có tiếng trong các giới, nhưng không mời em.”

Tâm trạng Nhạc Quỳnh Quỳnh hoảng loạn, nhưng cô cảm thấy lúc này nên tin tưởng Ninh Tây Cố, hoảng hốt nói: “Tôi là bạn gái của cậu ấy, tôi có thể trực tiếp đi cùng cậu ấy với tư cách là bạn đồng hành, không cần đặc biệt mời.”

Giang Diệp Sơn cười: “Câu này em nói ra em cũng tin hả? Cậu ta có chủ động nói với em, có nói với em tổ chức ở đâu không? Gặp những khách mời nào, lại có quy trình gì, có nghi thức nào cần chú ý không?”

Trái tim của Nhạc Quỳnh Quỳnh từ từ chìm xuống cùng với những lời nói của anh ta, cô cũng không phải là không rành thế sự.

— Ninh Tây Cố chưa từng nói với cô, một lần cũng không có.

Thử nghĩ lại, là tự cô cảm thấy sẽ có một bữa tiệc sinh nhật vô cùng long trọng, chỉ là cậu không phủ nhận mà thôi. Cậu thông minh làm sao, một lần cũng không chủ động nhắc đến.

Đó là tất cả những gì cô vội vã trông mong, giống như một chú hề nhảy nhót.

Giang Diệp Sơn nói: “Sau khi chuyện hai người yêu đương được truyền trên mạng, mọi người đều vô cùng ngạc nhiên, không ít người biết ông Ninh rất không hài lòng với em...”

Trái tim của Nhạc Quỳnh Quỳnh như thắt lại, cô ngắt ngang lời cay nghiệt của Giang Diệp Sơn, nói: “Được rồi được rồi...”

Ninh Tây Cố đã nói chuyện với bố cậu vài lần rồi, nhưng đều không vui vẻ.

Cô đã biết từ lâu.

Hơn nữa, quan hệ giữa hai bố con vốn đã không hòa hợp, bố của cậu chắc chắn không thích cô, nhưng Ninh Tây Cố nói rõ rằng không có vấn đề gì cả, còn đặt may cho cô một chiếc váy.

Trong lòng Nhạc Quỳnh Quỳnh thấy rối ren.

Cô cũng không muốn nói chuyện với Giang Diệp Sơn nữa, cô gác máy luôn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngồi một mình trong phòng họp trống trải 5 phút, ngồi đến gần người để vơi bớt cảm giác tắc nghẽn ở lồng ngực, nếu không cô sẽ cảm thấy mình không thể hít thở được.

Sau đó, cô nhắc váy, trở lại văn phòng một cách thận trọng, thay cái váy xuống trước, đổi sang một chiếc áo phông và quần thể thao, bỗng chốc cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Cô nghĩ, cô sẽ mặc một chiếc váy thật đẹp rồi đi chất vấn Ninh Tây Cố.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cẩn thận để chiếc váy vào trong túi chống bụi, nhưng khi quay người lại, chiếc váy vô tình quệt lên bàn, làm rơi một số tài liệu xuống sàn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh treo chiếc váy vào trong phòng nghỉ.

Lại quay lại nhật đồ, cô ngồi xỏm xuống, khi đứng lên không cẩn thận đụng phải góc bàn, lại ngồi bệt xuống đất.

Hơi đau.

Đau đến nỗi cô cảm thấy rất tủi thân

Không phải là cô không phát hiện ra sự kiêu ngạo của Ninh Tây Cố, nếu không cô cũng không đặt biệt danh để trêu ghẹo cậu là “Bé thanh cao”. Nhưng cô còn cho rằng cậu đã không giống như khi họ mới quen nữa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đứng dậy, ngồi lên ghế làm việc trong văn phòng, cô lấy điện thoại ra, lướt đến số của Ninh Tây Cố, do dự có nên bấm gọi hay không.

Đúng lúc đó.

Máy tính phát ra một tiếng “Ting”, một cửa sổ hiện lên

Nhạc Quỳnh Quỳnh vô thức ngẩng đầu lên nhìn

Là một email nhắc nhở cô bộ nhớ sắp đầy, hoặc là nâng cấp, hoặc là xóa lưu trữ.

Nhạc Quỳnh Quỳnh tạm thời bỏ điện thoại xuống, cũng không biết có chuyện gì, có thể là muốn trốn tránh một lúc. Cô thờ một hơi, ấn vào mail.

Bộ nhớ đám mây này là cô mua để ghi hình ở nhà, sau mỗi lần quay sẽ được đồng bộ lưu vào bộ nhớ đám mây.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ, mẹ nó, trong đây còn lưu rất nhiều video khiếm nhã của cô và Ninh Tây Cố.

Phải xóa đi mới được. Vẫn là cô tự mình cắt đi thôi.

Trong đầu vô cùng loạn

Cô đeo tai nghe, mở bộ nhớ đám mây, xem qua file video.

Đột nhiên nhìn thấy một video trong đó.

Hình thu nhỏ là Ninh Tây Cố ngồi một mình trên sofa đang nghe điện thoại, tại sao cô lại không có chút ấn tượng nào đối với đoạn video này? Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ, kỳ lạ quá đi mất.

Cô như phúc đến thì lòng cũng sáng ra, kích đúp, mở ra.

Bản ghi không quá rõ nét.

Nhưng có thể nghe thấy Ninh Tây Cố nói chuyện với người kia: “... Cũng bình thường, con có chừng mực.”

“Con biết rồi.”

Lúc đầu âm thanh hơi khế, càng về sau, Ninh Tây Cố hình như tức giận, nâng cao âm lượng, không kiên nhẫn nói: “Con biết rồi, chỉ là chơi đùa với cô ấy mà thôi, sẽ không kết hôn, bố không cần tưởng tượng như vậy.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh chết lặng, không thể động đậy.

Cô không có một chút cảm giác nào, tim như bị khoét một lỗ, lại nghe thêm một lần nữa, đi xác nhận.

Ồ.

Thì ra Ninh Tây Cố chỉ là chơi đùa mà thôi.

Cô mông lung nghĩ.

—

Hôm nay Ninh Tây Cố về nhà một chuyến, muốn mặc thử quần áo đã đặt, cậu cũng chuẩn bị nói chuyện cẩn thận với bố mình.

Cậu đổi mấy bộ lễ phục.

Bố cậu đứng ở bên cạnh, hài lòng gật đầu: “Không tệ, bố cảm thấy bộ kẻ sọc màu xám đó là nhẹ nhàng thoải mái nhất.”

Ninh Tây Cố đã tìm ra một cách để thương lượng các điều kiện với bố mình, đầu tiên là mềm mỏng, nghe lời ông ấy làm một vài việc, sau đó lại đưa ra ý kiến của mình: “Bố, con có việc muốn nói với bố.”

Bố cậu đi đến trước mặt, kéo thẳng cổ áo cậu, dường như đoán được cậu muốn nhắc đến việc gì: “Là muốn nói về chuyện của cô bạn gái kia phải không?”

Ninh Tây Cố: “...”

Bố: “Con từ trước đến nay chưa từng chủ động nói chuyện với bố, ngoài việc nói về cô bạn gái hơn con 5 tuổi kia. Nếu con muốn nói về việc mang cô gái kia đến tiệc sinh nhật, bố chỉ có thể nuối tiếc nói với con, không thể, bố không đồng ý.”

“Các hoạt động khác thì thôi cũng được, cứ coi là lúc đó con mang theo một bình hoa. Nhưng vài ngày nữa, bữa tiệc sinh nhật lần

thứ hai mươi của con sẽ có một ý nghĩa khác. Con mang cô bé đến, đến lúc đó không phải sẽ khiến người khác hiểu lầm cô bé ấy là con dâu của bố? Nhà họ Ninh không thể để mất thể diện.”

Ninh Tây Cố tức giận, khẳng khái nói: “Con muốn đưa cô ấy đến.”

Ông Ninh nâng mắt lên lạnh lùng nhìn cậu: “Suy nghĩ cho cô bé một chút, con vẫn nên đừng mang người đến, đến lúc đó bố sẽ cho người ngăn cô bé ấy ở bên ngoài, chỉ làm cho cô ấy xấu hổ hơn thôi. Là cô ấy àm ỉ đòi con đưa đến? Bố biết, cô ấy còn bảo con mua váy cho cô ấy. Cô ấy cho rằng như vậy là được bước chân vào cửa nhà họ Ninh?”

“Sao con lại... Lại không nghe lời như vậy?”

“Bố không cấm con yêu đương, cũng không buộc con phải tìm một thiên kim hào môn, nhưng ít nhất con nên kết giao với một cô gái có thể xuất hiện ở bàn tiệc mới đúng. Nhưng nếu như cô ấy có trình độ học vấn cao hơn, xuất thân danh giá hơn, bố sẽ không phải một mực từ chối như thế này. “

Ông Ninh hết sức thất vọng nói: “Đã đến lúc này rồi, con còn nói những lời này.”

“Con thật sự bị người con gái đó mê hoặc rồi. Bố biết, điều này cũng không thể trách con, con lớn lên trong môi trường đó, rất dễ tiếp xúc với những người không đàng hoàng, nhưng con phải có khả năng phân biệt chứ. Mỗi người đều có thời kì nổi loạn, con cũng nên tỉnh lại sau thời gian nổi loạn thôi.”

“Năm đó anh của con không như vậy, người anh con kết giao đều là những thực nữ...”

Tinh thần Ninh Tây Cố bỗng chốc sụp đổ, cậu dường như thấy ảo giác, những ký ức từ nhỏ đến lớn tràn về—

“Anh con viết chữ ngay ngắn hơn con nhiều.”

“Anh con chỉ cần đọc bài thơ này hai lần đã thuộc rồi.”

“Sao ngay cả cái này cũng không học được, anh con...”

Anh con, anh con, anh con.

Người anh cậu chưa từng gặp bao giờ như một bóng ma cứ ép trên đỉnh đầu cậu.

Ninh Tây Cố cảm thấy hoàn toàn không có cách nào nói chuyện với ông, có lẽ là đột nhiên bị ánh mắt của ông ấy làm cho kích động, có lẽ là cậu sớm đã không nhận được nữa. Ninh Tây Cố bị chọc tức đến bật cười: “Ninh tiên sinh, rốt cuộc con được tính là cái gì? Con chỉ cần xuất hiện trong bữa tiệc với tư cách là một đứa con ưu tú thôi đúng không?”

“Để cho mọi người biết ông còn có một người con trai, để chế tài chính khổng lồ của bố có người thừa kế, người thừa kế này phải tuân theo tất cả các mệnh lệnh của bố một cách ngoan ngoãn, làm con rỗi của bố, đúng không?”

“Cuộc đời của bố vô cùng hoàn mỹ, hối tiếc duy nhất chính là người con trai lớn được bố dày công nuôi dưỡng không cẩn thận qua đời, vì vậy bố không thể không tìm đến thứ yếu như con, nuôi con như một vật thay thế. Bố coi thường con, cũng coi thường bạn gái của con. Điều này không chứng tỏ rằng con là một người phù hợp với cô ấy sao?”

Ninh Tây Cố tháo chiếc nơ xuống trên cổ, giống như tháo đi sự trói buộc.

Đột nhiên, cậu nghĩ thông suốt rồi, cậu thích Nhạc Quỳnh Quỳnh, chính là thích Nhạc Quỳnh Quỳnh. Cho dù Nhạc Quỳnh Quỳnh có tầm thường, có gốc gác, có là con buôn thì cậu vẫn thích. Không nữ chính là không nữ, thích chính là thích.

Cậu muốn ở bên Nhạc Quỳnh Quỳnh, muốn kết hôn với Nhạc Quỳnh Quỳnh, cho dù sau này có chia tay, có bị sai khiến, có cãi nhau thì cậu vẫn muốn kết hôn với cô. Muốn kết hôn, muốn ôm, muốn hôn cô, bây giờ cậu muốn ngay lập tức đi tìm cô.

Ninh Tây Cố cởi bộ y phục, ném xuống đất, xoay người rời đi.

Ông Ninh không đuổi theo cậu, đứng nguyên tại chỗ quát lên: “Ninh Tây Cố, con dám đi! Con đi bây giờ thì đừng tham gia bữa tiệc nữa.”

Ninh Tây Cố dừng bước bên cửa.

Cậu khẽ đọc: “Y bất như tân, nhân bất như cố.”

(*Bị vứt bỏ, bắt phải rời đi, như một con trắng thỏ cô độc, đồ cũ không đẹp bằng đồ mới, nhưng người cũ vẫn thắng người mới. – Câu thơ từng xuất hiện ở chương 1)

Tự cười một tiếng.

Ninh Tây Cố không quay đầu, nói: “Ninh tiên sinh, Ông biết không? Tôi ghét cái tên này của tôi từ rất lâu rồi. Bây giờ ông cảm thấy mọi thứ đều không hài lòng thì nhanh chóng ném tôi đi là được rồi.”

Ông Ninh nói: “Quần áo con mặc trên người, có cái nào không phải là do bố mua? Con có tư cách gì để nổi loạn với bố.”

Ninh Tây Cố dứt khoát cởi đồ ra, thay bộ quần áo lúc cậu mặc đến, là Nhạc Quỳnh Quỳnh mua cho cậu. Ví tiền, điện thoại, thẻ nhân hàng, toàn bộ đều để lại.

Tất cả số tiền trên người Ninh Tây Cố gần như bị lột hết rồi

Ông Ninh trào phúng nói: “Còn giữ lại cho mình mấy nghìn cơ à?”

Ninh Tây Cố nói: “Đây là tiền tự tôi kiếm được.”

Nhưng nhà của cậu nằm ở nơi khá hẻo lánh, đi bộ hơn 3 tiếng mới gặp được một chiếc taxi đi qua, sau đó bắt xe trở về.

Ninh Tây Cố cảm thấy bản thân giống như chú chó lang thang, chán nản ngồi trước cửa nhà Nhạc Quỳnh Quỳnh đợi cô về.

Đợi đến tận tối.

Cuối cùng cũng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Ninh Tây Cố lập tức đứng dậy.

Nhưng rất nhanh cậu đã lờ mờ phát giác được sắc mặt của Nhạc Quỳnh Quỳnh không tốt, không cười giống như bình thường, vừa gặp cậu liền nói: “Điện thoại của cậu tắt máy, tôi còn lo không biết biết tìm cậu ở đâu? Đúng lúc, tôi sẽ trả lại váy cho cậu.” Nói xong thì thô lỗ nhét chiếc váy đắt tiền vào tay Ninh Tây Cố.

Ninh Tây Cố hoảng hốt: “Có ý gì?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh lười tranh luận với cậu, lạnh lùng nói: “Ý là chia tay.”

“Không phải là hợp với ý của cậu sao? Ninh thiếu gia, không phải là cậu chơi đùa với tôi sao? Tôi chu đáo chủ động chia tay có gì sai à?”

Chương 73

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Hồng Anh

Beta: Yam

Ninh Tây Cố như bị sét đánh, đứng ngây ngốc ôm lấy lễ phục. Nhìn thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh lách qua cậu để vào cửa, cậu nhanh chóng bước lên một bước,

Lúc bước lên thì bị rơi mất một chiếc váy, cậu lại nhanh chóng giơ tay để đỡ nó.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhân lúc này bước qua, nhanh chóng mở cửa ra.

Ninh Tây Cố căng thẳng, lòng như lửa đốt: “Chị, chị, chị nghe em giải thích đã.”

Mỗi lần nhận tội với Nhạc Quỳnh Quỳnh cậu đều gọi “Chị”, Nhạc Quỳnh Quỳnh đều mềm lòng. Nhưng cậu quá hiểu tính cách của Nhạc Quỳnh Quỳnh rồi, giả dụ Nhạc Quỳnh đã quyết tâm không muốn quan tâm cậu, cậu có kêu cái gì cũng đều vô dụng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh quả nhiên dừng lại, do dự một lát, vẫn là quay đầu nhìn cậu: “Cậu muốn giải thích cái gì? Hà?”

Cô lấy chiếc điện thoại ra, đưa cho Ninh Tây Cố xem đoạn video kia.

Ninh Tây Cố nghe giọng của bản thân, giống như đang nghe người khác nói vậy, sắc mặt trở nên tái mét, miệng ấp a ấp úng, cho dù bình thường miệng lưỡi có sắc bén đến đâu thì cũng không thể bào chữa vào lúc này được.

Nhạc Quỳnh Quỳnh suy nghĩ, đóng cửa lại, đứng ngay cửa nói với cậu: “Thôi vậy, tôi không muốn để cậu vào nhà, chúng ta vẫn là nên đứng bên ngoài nói chuyện đi. Mật mã điện tử tôi đổi lúc chiều rồi, chính là vì không muốn để cậu vào.”

“Ninh Tây Cố, nếu không phải là người khác nói với tôi, chắc tôi vẫn còn chưa biết gì. Hóa ra bữa tiệc sinh nhật cao quý của cậu còn có thiệp mời, căn bản không định mời tôi, làm tôi giống như một con ngốc vui vẻ suy nghĩ nên mang đồ gì, đeo trang sức nào. Có phải cậu cảm thấy hiện tại nói ra lời chia tay là thú vị nhất không?”

“Em, em không có...” Ninh Tây Cố ấp a ấp úng nói, cậu muốn giải thích, nhưng Nhạc Quỳnh Quỳnh bắt đầu mắng cậu thì như súng liên thanh, cậu căn bản không chen vào được.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười nhạt một tiếng: “Cậu không có cái gì? Không có lừa tôi sao? Để tôi suy nghĩ kĩ càng lại đã, con mẹ nó, trước giờ cậu vẫn luôn lừa tôi đấy. Từ lúc bắt đầu đã muốn lừa ngủ, nhưng tôi không cho cậu cơ hội lừa được. Không những muốn lừa ngủ, còn lừa tiền của tôi. Sau này bị tôi phát hiện rồi tôi không bắt cậu trả giá một chút nào, cậu chắc hẳn là rất đắc ý nhỉ? Cảm thấy dễ được tôi quay vòng vòng, trong lòng cậu chắc hẳn cười nhạo tôi là con ngốc đúng không?”

Nghĩ tới là muốn tức giận, nhưng ý chí của bản thân cô vẫn không đủ kiên định. Nhan sắc là nhất, cả ngày cậu căm dỗ cô, cuối cùng cô vẫn lung lay rồi.

Cô luôn nói với các chị em của mình rằng trước mặt đàn ông không nên mất tiền đồ như vậy, kết quả cuối cùng, bản thân cô lại là người không có tiền đồ nhất.

Nhóc cún con, nhóc cún con, đúng là nhóc, nhưng cũng rất chó.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thật sự tức giận muốn điên rồi. Cô kìm nén cả ngày hôm nay, vốn dĩ cô đã có tính không hay che giấu, lúc đó sau

khi biết chuyện đã muốn đi tìm Ninh Tây Cố, kết quả mất liên lạc với Ninh Tây Cố, cho dù gọi điện thế nào cũng không được.

Bây giờ cô phần nộ giống như núi lửa phun trào, nói từng lời: “Cậu thật sự cho tôi là con ngốc đúng không? Thật sự nghĩ rằng tôi không hề nhận ra chút nào sao? Cậu đây là xem thường tôi, cậu ghét bỏ tất cả những thứ của tôi, ghét bỏ công việc của tôi, ghét bỏ học lực của tôi, ghét bỏ gia thế của tôi. Cậu cảm thấy tôi là một người phụ nữ dễ dãi, vì vậy cậu mới chủ động hẹn tôi, cậu cảm thấy tôi là loại người tùy tiện ngủ với đàn ông. Đúng không? Ninh Tây Cố, cậu nói lời thật lòng cho tôi nghe đi.”

Ninh Tây Cố giống như một chú cún ngây ngốc đứng trước mặt cô, rõ ràng dáng người cao to như vậy, thế mà lại bị một cô gái nhỏ hơn cậu hai vòng mắng đến mức không dám hé miệng, cả người đều ỉu xìu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh mắng cậu: “Cậu bị câm rồi sao?”

Ninh Tây Cố không dám thừa nhận, nếu như vậy cậu sẽ bị kết án tại chỗ mất, nhưng cũng không dám không thừa nhận, như vậy lại là nói dối.

Nhạc Quỳnh Quỳnh có giác quan nhạy bén như một con thú hoang dã vậy, nếu phát hiện cậu đang nói dối, nhất định sẽ hành hạ cậu tới chết.

Ninh Tây Cố hỏi một đấng nhưng trả lời một nẻo, cậu ỉu xìu cúi thấp đầu nhìn chăm chăm Nhạc Quỳnh Quỳnh, nói một cách đáng thương: “... Chị, em cãi nhau với gia đình rồi. EEm muốn mời chị đi tham gia buổi tiệc sinh nhật của em, ông ta không đồng ý, em nói em cái gì cũng không muốn, chỉ muốn chị thôi...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh tát cậu một cái.

Ninh Tây Cố: “...”

Đời này của cậu đây là lần đầu tiên bị người khác tát.

Tuy có tiếng “Bốp”, nhưng Nhạc Quỳnh Quỳnh không dùng nhiều sức, đầu của cậu cũng không bị nghiêng đi, chỉ là cảm thấy rất nhục nhã, có hơi lờ mờ.

Thật may không bị người khác trông thấy, đánh cũng đánh rồi, cậu vẫn điềm nhiên như không nói: “Chị tin em, em thích chị. Những lời nói trước đây... Là em chưa hiểu được trái tim của bản thân mà thôi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh lại tát cậu một cái.

Trùng mắt nhìn cậu.

Sao lại đánh rồi? Ánh mắt của Ninh Tây Cố trở nên ngây ngốc.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nóng nảy nói: “Vẫn lừa tôi sao? Cậu lừa tôi biết bao nhiêu lần rồi. Tôi nói cho cậu biết, cậu chính là đứa bé chặn cừu kia, không cần biết cậu đang nói thật hay nói dối, tôi đều không tin cậu đâu.”

Ninh Tây Cố lòng đau như cắt, lúc trước cậu đặc ý biết bao nhiêu, bây giờ đau lòng bấy nhiêu.

Ninh Tây Cố nghĩ một lát rồi nói: “Chị, chị muốn đánh thì cứ đánh. Chị muốn đánh em thế nào cũng được, xả hết giận dữ xong, chúng ta lại nói chuyện nhé.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh càng tức giận: “Cậu nghĩ tôi là người đàn bà chanh chua sao?”

Ninh Tây Cố: “Không phải không phải. Em chỉ muốn chị bình tĩnh nói chuyện với em mà thôi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh tức giận nói: “Bây giờ tôi rất bình tĩnh!”

Ninh Tây Cố không cách nào trách móc Nhạc Quỳnh Quỳnh, bản thân cậu cũng không thể bình tĩnh được nữa.

Cậu quá hoảng hốt, Nhạc Quỳnh Quỳnh dường như thật sự không cần cậu nữa rồi.

Giọng của Ninh Tây Cố bắt đầu khàn, hết cách nói: "... Vậy em nên làm gì chị mới tin em đây?"

Mắt của Nhạc Quỳnh Quỳnh có hơi đỏ, quay mặt đi không nhìn cậu, bướng bỉnh nói: "Tôi sẽ không tin tưởng cậu đâu, thật sự nghĩ tôi là trạm thu rác sao?"

"Em thật sự bị người nhà đuổi đi rồi, chị, em không đem theo cái gì cả, chỉ mặc mỗi đồ mà chị tặng cho em, vậy nên chị gọi điện mới không được, em chỉ cầm theo sim điện thoại, điện thoại cũng bỏ ở đó rồi, chỉ còn vài nghìn tệ, là ban đầu chị cho em thôi..." Bản thân Ninh Tây Cố cũng không rõ bản thân đang giả vờ tội nghiệp hay thật sự tội nghiệp nữa, bây giờ cậu tràn đầy cảm giác bất lực.

Là cậu tự phạm tội nên không thể sống dễ chịu.

Cậu nghĩ bản thân chỉ là vui đùa, nhưng thật ra quyền chủ động trong mối tình này vẫn luôn nằm trong tay của Nhạc Quỳnh Quỳnh, căn bản không ở chỗ cậu.

Cậu đã bị sự kiêu ngạo che mờ mắt.

Từ trước đến giờ cậu cứ nghĩ bản thân không thật sự thích Nhạc Quỳnh Quỳnh, chỉ là tìm niềm vui, không ngừng tự lừa dối bản thân.

Kết quả thì sao? Nhận được kết cục như thế này.

Nhạc Quỳnh Quỳnh tức giận không nguôi, nhìn cậu, nói: "Cậu đứng ở đây đợi."

Một tia hy vọng dấy lên trong lòng Ninh Tây Cố.

Nhạc Quỳnh Quỳnh quay người vào cửa, cậu đợi hơn 20 phút, Nhạc Quỳnh Quỳnh mới mở cửa ra, ném một túi nilon to trước mặt cậu: “Này, đây là đồ mà cậu đã mua cho tôi, trả cậu. Cho thêm cậu một cái túi, để cậu thuận tiện cầm đồ này đi.”

Ninh Tây Cố như bị một mũi tên bắn trúng, lòng đau đến nỗi không thể nói ra thành lời.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn thấy sắc mặt Ninh Tây Cố càng ngày càng khó nhìn. Vốn dĩ cậu vẫn đang giả vờ đáng thương, sau khi thấy những thứ này thì như là tức giận, nhưng cậu vẫn kiềm chế cơn tức, đỏ mắt hỏi cô: “Sao Chị có thể... Sao chị có thể tuyệt tình như vậy chứ? Chị không có một chút do dự nào sao? Nhạc Quỳnh Quỳnh, em vẫn luôn biết chị là người phụ nữ như vậy, chị không có tim phổi, chị chia tay với người khác khóc hai ngày là xong. Bây giờ em cũng thành ra như này rồi, em chỉ muốn hỏi, chị đã từng thích em thật lòng chưa?”

Thích là cái gì chứ? Trước giờ Nhạc Quỳnh Quỳnh không hiểu, nhưng cô đã khóc một trận.

Có lẽ đây là mối tình đau lòng nhất từ trước tới nay.

Nói thật lòng, cô không nỡ rời xa Ninh Tây Cố, nhưng bản thân mình càng quan trọng hơn.

Cô cảm thấy làm người thì phải biết phấn đấu, vì vậy cô không thể khóc ở trước mặt Ninh Tây Cố được, vốn dĩ cậu đã rất khinh thường cô rồi. Trước khi về nhà, cô vốn dự định đi ngủa bài với Ninh Tây Cố, vì vậy đã đắp mắt, trang điểm, để bản thân được ưu nhã tươm tất nhất có thể.

Bây giờ cô cũng đang nhịn lại để không khóc ra.

Cô nghĩ.

Cô nên nhanh chóng chia tay Ninh Tây Cố, phải như đinh đóng cột, tốc độ quyết đoán, không thể mãi dây dưa không dứt. Nếu không, được Ninh Tây Cố dỗ dành một chút, cô nhất định sẽ không nhịn được mà mềm lòng mất.

Cô sẽ trở thành loại người mềm yếu mà bản thân chán ghét nhất.

Bây giờ Ninh Tây Cố còn hỏi cô những lời này, Nhạc Quỳnh thật sự muốn nổi giận, lại muốn khóc. Nước mắt cô tràn ra trong hốc mắt, cứ nhìn chằm chằm Ninh Tây Cố, một giọt nước mắt rơi xuống, cô nghẹn ngào không nói nên lời: “Cậu còn mặt mũi hỏi tôi câu này sao? Tôi không thích cậu vậy tôi lên giường với cậu làm gì hả? Cậu vẫn nghĩ rằng tôi thật sự là loại phụ nữ tùy tiện kia sao? Trước giờ tôi chưa từng lên giường với đàn ông!”

“Cậu thật sự biết nói chuyện nhỉ, Ninh tiểu thiếu gia. Rõ ràng cậu là người luôn lừa dối tôi, lên giường cũng lên rồi, bây giờ là tôi sai sao? Tôi không tim không phổi? Tôi phụ lòng cậu? Vậy mà cậu có thể nói ra những lời này. Cậu đã lừa dối tôi như thế nào hả? Lúc đầu cậu lừa tôi nói bản thân là học sinh nghèo vừa học vừa làm, sau đó lại lừa tôi hoàn cảnh gia đình bình thường, sau đó nữa thì sao, lại lừa tôi nói biết bao lời đường mật, còn nói muốn kết hôn với tôi.”

“Tôi thật sự quá coi thường cậu rồi. Thế mà tôi lại thật sự động lòng, lại muốn đợi cậu hai năm nữa để kết hôn. Cậu thấy tôi tin tưởng cậu như này, có phải rất buồn cười đúng không?”

“Bây giờ tôi rất hối hận, vô cùng hối hận, có phải đầu của tôi có vấn đề rồi không? Vậy mà lại thích loại người như cậu.”

Tay chân Ninh Tây Cố đều lạnh cóng.

Cậu ý thức được rằng bản thân đã hỏi một câu hỏi chí mạng rồi.

Cậu xong đời rồi.

Ninh Tây Cố vội vàng nói: “Xin lỗi, em không có ý đó...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh hít mũi: “Được, không vấn đề gì, vậy cậu cứ cho là tôi chưa từng thích cậu đi, nếu như cậu cảm thấy câu trả lời như thế này có thể làm cậu chia tay mà không có gánh nặng gì.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói rõ ràng từng câu một: “Dù sao đi nữa, tôi muốn chia tay với cậu. Hiện tại tôi không còn thích cậu nữa rồi. Đồ tôi cho cậu, cậu cũng không cần trả lại, tôi chỉ coi như bao nuôi trai bao vài tháng thôi, cậu phục vụ rất chu đáo, tiền này cậu nên cầm lấy.”

“Cậu có cãi nhau với người nhà hay không cũng không liên quan tới tôi, tôi không can dự, cậu đừng làm như tôi hồng nhan họa thủy vậy. Mời cậu rời khỏi cửa nhà tôi, sau này đừng đến tìm tôi nữa, không thì tôi báo cảnh sát đấy.”

Ninh Tây Cố bị ánh mắt thù hận chán ghét của cô nhìn chằm chằm, chỉ cảm thấy trái tim mình cũng đóng băng rồi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói lời cuối cùng: “Cút. Đừng để tôi gọi bảo an tới đuổi cậu đi, tôi giữ lại thể diện cho cậu, đừng có mà không biết điều.”

Chương 74

Tải ebook: dtv-ebook.com

Edit: Song

Beta: Yam

Đương nhiên Nhạc Quỳnh Quỳnh lập tức đi tìm chị em tốt Doãn Tiểu Thiên để khóc lóc, hai người gọi video.

Vừa mở ra là khuôn mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh khóc lớn, ồn ào nói: “Mình chia tay rồi.”

Doãn Tiểu Thiên biết hai người họ đột nhiên chia tay, rất kinh ngạc, hỏi: “Chia tay thật à?”

Dù sao trước kia cũng từng giận dỗi đòi chia tay.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nước mắt lưng tròng, gật đầu: “Mình chịu đựng cậu ta rất lâu rồi, cậu ta còn cho rằng mình ngốc. Rõ ràng nhỏ hơn mình vài tuổi, lại luôn dùng thái độ nghiên cứu cẩn thận nhìn mình, thật sự tưởng mình không nhận ra được gì sao. Bố cậu ta cũng thật đáng ghét, cảm thấy mình không xứng với con trai ông ta, nhà bọn họ làm tiệc sinh nhật không mời mình, làm như mình không xứng để ra mặt lắm ấy. Mình sắp bị làm tức chết rồi, dựa vào cái gì chứ? Mình lại không muốn vội vàng để bị coi thường...”

“Ày.” Doãn Tiểu Thiên nói: “Là cậu không phân tích rất rõ ràng à?”

Chuyện yêu đương thế này luôn là ngoài cuộc tình táo, trong cuộc u mê.

Là chị em tốt, trước giờ cô ấy đều nói thẳng, giọng điệu rất chị lớn: “Cậu biết mình phiền nhất điều gì đấy, cậu đừng oán giận với mình một trận, sau này lại quay đầu làm lành với cậu ta đấy.”

“Chết tiệt, mình là kiểu người rẻ tiền vậy sao?” Nhạc Quỳnh Quỳnh nổi nóng nói: “Có lần nào không phải mình nói chia tay là chia tay luôn, cậu thấy mình yêu lại người cũ bao giờ chưa?”

Doãn Tiểu Thiên đang hút thuốc lá điện tử.

Cô ấy cười lạnh một tiếng, nhả ra một hơi khói trắng mỏng, nói: “Lần này không chắc chắn.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh lập tức ghen hòng, cô ghen một hồi lâu, mới yếu ớt khẽ nói: “Cho nên mình mới ngay lập tức nói với cậu, mình rất sợ bản thân hối hận.”

“Kỳ thực vấn đề giữa mình và cún con nhiều lắm... Cậu nói xem, cậu ta lừa mình hết lần này đến lần khác, đã bao lần rồi, mình cảm thấy thật sự không nên tha thứ cho cậu ta nữa.”

Doãn Tiểu Thiên: “Mình thấy cậu cả ngày cười hì hì, còn tưởng cậu không có chuyện gì phiền lòng chứ.”

“Làm sao có thể chứ? ... Kể từ sau khi biết được gia cảnh nhà cậu ấy, mặc dù mình giả vờ điềm nhiên như không có chuyện gì, cả ngày tự nói với chính mình rằng mình xứng với cậu ấy, nhưng trong mắt người đời thì là không môn đăng hộ đối. Những bài viết trên mạng mình đều đọc rồi, đều nói mình trào cao, còn thất vọng với phẩm vị của Ninh Tây Cố, nói như mình rất low vậy...”

“Không phải những người đó cũng ở sau lưng cười nhạo mình gặp vận may cắt chó, lại có thể hẹn hò với tiểu thiếu gia nhà họ Ninh sao? Còn có người hỏi mình muốn phương thức liên lạc, đừng tưởng mình không biết là muốn lên đào góc tường.”

“Haiz, mình cảm thấy mình với cậu ấy là bình đẳng.”

“Nhưng xã hội chính là như vậy, dùng tiền bạc và xuất thân để chia ra một đồng cấp bậc. Mình vẫn cảm thấy bản thân rất ưu tú, dựa vào cái gì mà trong mắt bọn họ mình lại không xứng cơ chứ?”

Doãn Tiểu Thiên kiên định nói: “Chị em, ở điểm này cậu không cần hoài nghi bản thân, cậu đúng là rất ưu tú. Có mấy cô gái có thể tự khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng ở tuổi này, hàng năm thu nhập nghìn vạn giống cậu cơ chứ?”

Điều khiến Nhạc Quỳnh Quỳnh khổ sở nhất không phải là sự khinh thường của bố Ninh Tây Cố, mà là sự xem thường từ Ninh Tây Cố. Trong phút chốc khiến tất cả những khó chịu tích lũy lâu dài trong lòng mà cô luôn xem như không thấy toàn bộ bùng nổ, giống như xâu chuỗi tất cả mọi chứng cứ chỉ trong một lượt, chứng minh sự miệt thị của Ninh Tây Cố với cô.

Một cuộc tình không thể nào ổn định trong tình huống có một bên nào đó từ trên cao nhìn xuống.

Nhạc Quỳnh Quỳnh khóc xong rồi, vẫn còn muốn khóc, cô đỡ người trên giường, không muốn làm gì cả.

Cô nghĩ đến Ninh Tây Cố đứng ngoài cửa mà cô nhìn qua mắt mèo vừa nãy, Ninh Tây Cố chờ mười mấy phút, lại ôm quần áo đi.

Vốn dĩ Nhạc Quỳnh Quỳnh không muốn khóc, nhìn thấy cậu thật sự đi rồi, đột nhiên khóc nức lên.

Vừa tức giận vừa buồn khổ, cô cảm thấy bản thân cứ khóc như một đũa ngọc. Cô thật sự không muốn mất mặt như vậy, nhưng cô không ngăn được nước mắt của mình.

Cứ đi như vậy?

Không thể nói lời xin lỗi chân thành hơn một chút sao? Mới vài câu khô khan như vậy là coi như xong rồi? Toàn bộ đều là cô đang khóc, hoặc là cô sắp khóc, nhìn Ninh Tây Cố có vẻ rất bình tĩnh, cũng không thấy cậu muốn khóc, cũng không thấy cậu hoang mang bao nhiêu.

Mặc dù cô sẽ không tin tưởng nữa, nhưng không thể lừa gạt cô thêm mấy câu sao? Thậm chí lừa dối cũng không muốn, rõ ràng cô không quan trọng một chút nào. Nhạc Quỳnh Quỳnh làm bộ nghĩ ngợi.

Cô luôn khát vọng một mối tình lãng mạn giống như trong phim thần tượng.

Khởi đầu của bọn họ không tính là đạt chuẩn, giữa đường còn được coi là phim hài nhẹ nhàng, hiện tại gần đến khúc nhạc cuối phim, cảm thấy vô cùng tồi tệ, tình tiết chia tay oanh oanh liệt liệt kéo tới kéo lui kia đâu? Cứ kết thúc như vậy?

Nói thích cô? Mới đợi mười mấy phút đã đi rồi?

Ít nhất cũng phải đợi một đêm chứ!

Nhạc Quỳnh Quỳnh khóc rồi ngừng, ngừng rồi lại khóc, khóc cho đến khi ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai thức dậy, mắt cô sưng không tưởng nổi, điên cuồng dùng khăn nóng đắp lên mắt để cấp cứu. Cô không muốn xin nghỉ phép với công ty, đáy lòng cô dâng lên tâm lý nghịch phản, càng vào thời điểm như thế này cô càng muốn sĩ diện.

Không biết vì cái gì, lần này cô vô cùng để ý thể diện.

Lần trước chia tay với Cừu Tuấn chỉ khóc hai ngày, vừa vặn khi ấy là mùa ế hàng, công ty không có công việc, thế là cô cho bản thân hai ngày nghỉ, chỉ đi uống rượu và khóc.

Nhưng lần này không được, vốn dĩ mỗi một người nhà họ Ninh đều xem thường cô, cũng không chỉ có bọn họ, còn có rất nhiều người đang xem trò vui. Nếu biết được cô khóc thành dạng này thì thật giống như cô bị đá, giống như cô vô cùng luyến tiếc, hôm qua chỉ biết đau buồn vì chia tay.

Hiện tại cái đầu nhỏ của Nhạc Quỳnh Quỳnh có thể xử lý công việc rồi, cô nghĩ đến khi tuyên bố chia tay, trong vòng bạn bè sẽ có những chị em plastic vui sướng mở Champagne sau lưng thì cảm thấy tức giận.

Cũng đã chia tay rồi.

Dáng vẻ vẫn phải xinh đẹp, không thể không có thể diện.

Cho dù có người không tin, cô cũng phải kiên trì, là cô đề nghị chia tay, là cô đá tiểu thiếu gia Ninh Tây Cố!

Nhạc Quỳnh Quỳnh tốn hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng khiến đôi mắt miễn cưỡng có thể đi gặp người, sau khi trang điểm và đeo một cặp kính không độ, hẳn là đã dễ nhìn hơn nhiều rồi.

Cô thích trang điểm, cũng thích dùng trang điểm để biểu đạt tâm trạng của bản thân. Nhưng makeup hôm nay cô không quay video, chỉ là đơn thuần muốn trang điểm vì bản thân. Cô trang điểm hơi đậm, chọn một chiếc váy đen của Hepburn, một đôi cao gót nhọn cao 8cm, ăn mặc rạng rỡ tươi đẹp đi tới công ty.

Sau đó bận rộn cả một ngày, thời gian trôi qua nhanh như chớp mắt.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ở công ty đến hơn chín giờ, chờ nhân viên trong công ty đều đi cả rồi cô mới về nhà.

Cô nghi thần nghi quỷ nghĩ, Ninh Tây Cố nhất định sẽ không bỏ qua như vậy, chắc chắn sẽ tiếp tục dây dưa, đợi đến lúc cô gặp được Ninh Tây Cố nên mắng chửi cậu ta thế nào đây? Lại nghĩ, lần trước cô đã cảnh cáo Ninh Tây Cố, cậu ta cao ngạo như vậy, nên không thể lại mặt nóng dán mông lạnh nữa nhỉ?

Cô thực sự không rõ tâm lý bản thân đang vướng mắc điều gì.

Cô muốn chia tay.

Nhưng cô vẫn muốn hung ác làm nhục Ninh Tây Cố, nếu không thật sự không đủ hả giận.

Kỳ thật trước kia Ninh Tây Cố không tính là nịnh bợ, chỉ là cũng không thể ngạo mạn, bởi vì mỗi lần cậu thanh cao, cô sẽ nhịn không được mà dầy vò cậu. Cho nên cô cũng không xác định Ninh Tây Cố có đến nịnh cô hay không, cô vẫn hy vọng Ninh Tây Cố đến nịnh một chút, nịnh rồi cô mới đánh trả lại.

Thời điểm bước vào thang máy, thậm chí cô còn có mấy phần căng thẳng, nhìn con số thang máy đang tăng lên, lúc thì cảm thấy nhanh, lúc thì cảm thấy chậm.

“Đinh.”

Thang máy đến nơi.

Cô đi về phía cửa nhà mình.

Không có người, không có ai cả, trống rỗng.

Lòng Nhạc Quỳnh Quỳnh nguội lạnh.

Cô bước vào cửa, ngồi lên ghế sofa, lấy điện thoại ra lướt danh sách tin nhắn, thậm chí còn xem qua tin nhắn trong thùng rác, cũng xem thử hòm thư điện tử của mình.

Hoàn toàn không có tin nhắn từ Ninh Tây Cố.

“Tên khốn...” Nhạc Quỳnh Quỳnh thầm mắng một câu, cô hít mũi, lại muốn khóc rồi.

Haiz, hôm nay cô trang điểm đẹp thế này, không thể khóc được.

Cô dứt khoát chia tay, Ninh Tây Cố cũng dứt khoát đoạn tuyệt.

Sao lại như vậy chứ? Nhạc Quỳnh Quỳnh thật sự nghĩ không thông, rõ ràng cô cảm thấy Ninh Tây Cố rất thích cô. Tên lừa đảo,

thật là một tên lừa đảo, còn nói cái gì mà vì cô đoạn tuyệt với gia đình, chắc đều là lừa cô hết nhì. Cậu chỉ là cãi nhau với người nhà vì bất mãn mà thôi, giả dụ thật sự là vì cô, đã thích nhiều như vậy rồi, sao có thể cứ thế từ bỏ cô.

Ngay cả đấu tranh cũng không thêm?

Coi cô là gì? Trong mắt Ninh Tây Cố cô chính là cô gái dễ dàng có được phải không? Hiện tại đã phát sinh quan hệ với cô, cho nên dù chia tay cũng không tổn thất gì đúng không?

Cậu ta đang ở đâu? Đã về nhà tiếp tục làm tiểu thiếu gia của cậu ta sao?

Ồ, đúng lúc.

Thứ phiền toái như cô cũng tự mình nói chia tay rồi, có lẽ cậu ta sẽ tìm bạch phú mỹ môn đăng hộ đối rồi kết hôn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nằm ngửa trên sofa nửa giờ đồng hồ, lặng lẽ rơi nước mắt.

Sau đó lấy điện thoại ra, hai mắt đăm lẹ mông lung đăng bài Weibo, không có ảnh đăng kèm, chỉ một dòng chữ: [Tôi chia tay rồi]

Đăng xong.

Suy nghĩ lại.

Chỉnh sửa Weibo.

Thêm một dấu chấm, đổi thành [Tôi chia tay rồi.]

Lại suy nghĩ lại.

Lại đổi thành: [Tôi đá Ninh Tây Cố rồi. Tôi chia tay rồi.]

Bài Weibo này trong nháy mắt có một lượng lớn bình luận.

Nhạc Quỳnh Quỳnh lười không muốn xem.

Lại nằm thêm mười mấy phút.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhớ tới một chuyện, hình như cô vẫn chưa block Weibo của Ninh Tây Cố. Quên mất, số điện thoại và weixin cô đều block rồi. Nhưng cho dù bị block rồi cũng không biết dùng số mới tìm cô sao?

Nhạc Quỳnh Quỳnh mở Weibo của Ninh Tây Cố.

Lơ đãng nhìn thoáng qua, bài mới nhất chính là share bài chia tay của cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh lập tức thanh tỉnh.

Ninh Tây Cố chỉ viết tám chữ đơn giản: [Không chia tay, tôi vẫn chưa chấp nhận]

Vãi! Hóa ra Ninh Tây Cố vẫn còn sống! Nhạc Quỳnh Quỳnh ngồi dậy, trong phút chốc càng tức giận.

Đây là có ý gì? Còn nói không chấp nhận, lại không đến tìm cô, rốt cuộc là muốn chia tay hay không! Người này bây giờ đang ở đâu? Đang làm gì? Lẽ nào về nhà tìm bố như đứa bé đang đùa nghịch bị chơi xấu sao?

Nhạc Quỳnh Quỳnh block Weibo của cậu trong cơn tức giận.

Mẹ nó, mất tích thì thôi đi, còn có kiểu thái độ này. Cái gì gọi là không chia tay không chấp nhận, chia tay hay không không phải do cậu quyết định! Cô vốn còn đang ảo tưởng Ninh Tây Cố quay lại nhìn cô, bây giờ không muốn một chút nào nữa, vẫn là mau chia tay đi.

Bài Weibo này vừa đăng, rất nhiều người đến tìm cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không trả lời một người nào trong đám không quen thuộc kia.

Cô tức đến nghiêng rằng nghiêng lợi, nhưng cơ thể quả thực không có tiền đồ, vừa nằm xuống cô đã chìm vào giấc ngủ, lại còn ngủ vô cùng ngon.

Ngày hôm sau cô tức đến mức thức dậy vô cùng sớm.

Lo nghĩ đến tình.

Cô cảm thấy hôm nay đến công ty sẽ nhận được rất nhiều ánh mắt khác thường, thế là dành gần hai tiếng đồng hồ trang điểm vô cùng tinh xảo. Nếu như trang điểm đậm thì càng che càng lộ, không bằng trang điểm kiểu thanh thuần đi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đến tòa nhà công ty, cô luôn cảm thấy người khác đang nhìn mình, làm cô ngẩng đầu ưỡn ngực. Cô cảm thấy bản thân đứng vô cùng thẳng, giống như một chị gái tiếp tân vậy.

Cô đi vào thang máy, gầy gầy tóc.

Khi cửa thang máy sắp khép lại, cô mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc vội vàng đi tới.

Một bàn tay đặt lên cửa thang máy sắp đóng lại. Cảm ứng được còn có người muốn vào, cửa kim loại mở ra lần nữa.

Ninh Tây Cố điềm nhiên như không có việc gì, âu phục giày da bước vào, đứng bên cạnh Nhạc Quỳnh Quỳnh, không nói một lời.

Nhạc Quỳnh Quỳnh: "... Cậu làm gì? Cậu theo dõi tôi? Cảnh thận tôi báo cảnh sát đó."

Ninh Tây Cố ấn một tầng khác, nói: "Hôm nay không phải em đến tìm chị. Em đến tìm việc."

Chương 75

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Doanh

Beta: Yam

Dường như mấy ngày nay Ninh Tây Cố cũng chưa ngủ được một giấc ngon lành.

Cậu nghiêm túc tự hỏi nếu không về nhà thì nên sống thế nào, sau đó mới nói đến chuyện theo đuổi lại Nhạc Quỳnh Quỳnh. Cậu không định rời đi, cũng không định buông tay. Muốn theo đuổi lại Nhạc Quỳnh Quỳnh quá khó, tạm thời cậu không nghĩ được cách xử lý nào tốt, nhưng dù sao cũng không thể khóc lóc om sòm lẫn lộn quỳ xuống cầu xin Nhạc Quỳnh Quỳnh đúng không?

Qua vài ngày nữa là kỳ thi cuối kỳ.

Ninh Tây Cố điên cuồng nộp hồ sơ xin việc ở khắp nơi, cậu định tìm việc, tốt nhất là nên làm việc bán thời gian trong thời gian đi học, trước tiên kiếm một chút tiền, nếu cần thiết, học kỳ sau bắt đầu làm thủ tục bảo lưu. Chắc chắn sẽ không thể chuyển trường.

Nếu cậu rời khỏi nhà, vậy càng không thể xin tiền đi học từ bố, chỉ có thể tự mình gắng gượng. Đi làm cộng thêm học bổng, tiết kiệm một chút, chắc là có thể xoay sở được những chi phí cần thiết trong cuộc sống.

Cậu tận mắt chứng kiến Nhạc Quỳnh Quỳnh đánh đuổi người đàn ông quán mãi không buông, bây giờ cậu không muốn làm phiền người ta. Trước tiên để Nhạc Quỳnh Quỳnh bình tĩnh lại, cậu cũng phải ổn định đã, đến khi không đến mức chết đói nữa mới đi tìm cô.

Tất cả đều phải nhanh chóng.

Ninh Tây Cố cực kỳ lo lắng.

Cậu hoàn toàn không xác định được địa vị của mình trong lòng Nhạc Quỳnh Quỳnh, lúc thì ôm tâm lý gặp may cho rằng Nhạc Quỳnh Quỳnh rất thích mình, lúc thì cho rằng đối với cô bản thân cũng không quan trọng như vậy. Có lẽ Nhạc Quỳnh Quỳnh sẽ vì cậu mà khóc thầm một tuần, sau đó sẽ gác lại nỗi buồn. Lần trước cô vì thất bại trong tình yêu mà tìm cậu làm trai bao, vậy lần này thì sao?

Vốn dĩ những người đàn ông vây xung quanh cô nhiều giống như ong người thấy mật, lúc đang quen nhau cậu không dám để lộ chút khe hở, sợ người khác thừa dịp xen vào. Bây giờ cánh cửa rộng mở, e là có rất nhiều người đàn ông muốn đá văng cậu để thăng chức làm bạn trai của Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Căn bản cậu không dám rời đi quá lâu.

Cậu không thể đánh cược vào khả năng bị đào góc tường.

Cho nên.

Bây giờ cậu đứng trong thang máy, bên cạnh Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Cậu đã nộp hồ sơ vào một số công ty trong tòa nhà này – Ngoại trừ công ty của Nhạc Quỳnh Quỳnh, trước tiên là đợt nghỉ hè này, vừa đi làm vừa tìm cơ hội thích hợp để gặp Nhạc Quỳnh Quỳnh vài lần, tốt xấu gì cũng lướt qua lượt lại trước mặt cô, bày ra một chút cảm giác tồn tại, làm cho cô biết cậu vẫn còn theo đuổi cô là đủ rồi.

Bây giờ Ninh Tây Cố vừa thương vừa sợ Nhạc Quỳnh Quỳnh, vừa muốn gặp cô lại vừa xấu hổ khi nhìn thấy cô.

Rõ ràng đứng bên cạnh cô nhưng ngay cả nhìn cũng không dám nhìn, sợ chọc cô tức giận. Nhưng khi vừa bước vào cậu đã liếc mắt nhìn một cái, lớp trang điểm trên mặt của Nhạc Quỳnh Quỳnh cực kỳ tinh xảo, hôm nay nhìn cũng rất sáng chói, dáng vẻ không có một chút thương tâm nào, đáy lòng cậu vừa chán nản vừa hoang mang.

Hơn nữa đêm qua Nhạc Quỳnh Quỳnh còn đăng tin công bố chia tay trên Weibo.

Bởi vì cậu cài đặt thông báo đặc biệt cho Nhạc Quỳnh Quỳnh, chỉ cần Nhạc Quỳnh Quỳnh đăng Weibo thì thanh thông báo sẽ gửi cho cậu. Ninh Tây Cố bị dọa tới mức mặt dày mày dạn phủ nhận, sau đó lại bị Nhạc Quỳnh Quỳnh share lại rồi mắng, cậu cũng không dám hỏi âm, dù sao tạm thời trước khi bị cắn chết thì cậu vẫn không đồng ý chia tay.

Ít nhất để người khác cho rằng bọn họ đang giận dỗi đòi chia tay, chứ không phải đã chia tay.

Nếu không phải có biết bao nhiêu người muốn trộm bạn gái của cậu... Quả thật cậu không dám tưởng tượng.

Bây giờ mới được vài ngày, Ninh Tây Cố đã cực kỳ sợ Nhạc Quỳnh Quỳnh đi tìm người mới. Nếu thật sự như vậy, thế thì cậu... Cậu cũng không biết nên làm gì bây giờ...

Nhạc Quỳnh Quỳnh đứng bên cạnh, nghiêng răng nghiêng lợi, thấp giọng hỏi: “Cậu đi làm? Cậu làm cái gì? Cậu chạy đến công ty tôi để quán mãi không buông sao?”

Sắc mặt Ninh Tây Cố dao động, không dám từ trên cao nhìn xuống nói chuyện với cô, chỉ cúi đầu, rất ngại ngùng nói: “Không phải, em ứng tuyển vài công ty khác, hôm nay tới đây phỏng vấn, chị.”

“Gọi ‘Chị’ gì chứ? Ai là ‘Chị’ cậu? Bây giờ tôi không có quan hệ gì với cậu!” Nhạc Quỳnh Quỳnh hùng hổ nói.

“Vâng, vâng.” Ninh Tây Cố khúm núm.

“Đinh.”

Đã đến tầng đích.

Ninh Tây Cố bước khỏi thang máy trước.

Nhìn thấy Ninh Tây Cố đi rồi, không phải đến công ty mình để giờ trò, vậy mà Nhạc Quỳnh Quỳnh lại cảm thấy hơi cô đơn, có chút xấu hổ, xem ra là cô tự mình đa tình rồi.

Hôm nay ở công ty không ai dám nói chuyện với Nhạc Quỳnh Quỳnh, cô thử giả như không có việc gì cả, nhưng không hiểu sao xung quanh luôn có áp suất thấp, cho dù là ai cũng nhìn ra được.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng rất sốt ruột, cô luôn không nhịn được mà nghĩ tới Ninh Tây Cố: Bây giờ cậu đang làm gì? Cậu như thế này là có ý gì? Mấy ngày nay không đến quỳ xuống cầu xin cô tha thứ, lại cứ như không có việc gì mà đi xin việc sao? Thật sự thiếu tiền à? Chẳng lẽ cậu thật sự đoạn tuyệt với gia đình không trở về sao?

Suy nghĩ lung tung rất nhiều, cũng không có câu trả lời.

Phiền chết đi được.

Chuyện tình yêu thật phiền phức, Nhạc Quỳnh Quỳnh oán giận. Khi yêu đương cũng phiền, khi chia tay cũng phiền. Bị đàn ông làm nhiều loạn mạch suy nghĩ không thể tập trung kiếm tiền là phiền nhất, haiz, đàn ông thật sự là chướng ngại vật trên con đường kiếm tiền của phụ nữ.

Buổi chiều.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đang đen mặt ngồi trong văn phòng xem văn kiện thì có người gõ cửa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Vào đi.”

Thư ký mở hé cửa, ló đầu vào dò xét trước, vẻ mặt khó xử, muốn nói rồi lại thôi: “Bà chủ...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh mơ hồ có dự cảm, hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Thư ký nói: “Chuyện đó... Chuyện đó bạn trai cô vừa chia tay đang đứng ngoài cửa công ty của chúng ta, đã đợi hơn hai tiếng rồi. Chúng tôi hỏi cậu ấy có chuyện gì, cậu ấy cũng không nói.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh hừ lạnh một tiếng, tưởng tượng dáng vẻ phật đứng của Ninh Tây Cố, tâm trạng thoải mái hơn rất nhiều, lạnh lùng vô tình nói: “Hừ, để cậu ta tiếp tục đứng đi. Đừng quan tâm đến cậu ta. Nếu cậu ta chặn đường hay làm phiền các người thì kêu bảo vệ đuổi cậu ta đi.”

Thư ký nhỏ tiếng “Vâng”, rồi yên lặng rời đi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngẩng đầu nhìn thoáng ra ngoài cửa kính, vài người trong công ty đang vây nhau tán dóc. Cô nghĩ, chắc chắn là đang nói về tin sốt dẻo của cô.

Nhưng không sao, cô không sợ bị người ta nói.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ở trong công ty một mực không ra ngoài, nhân viên đều đi rồi, cũng không còn việc gì làm, thế là cô chơi trò đánh bài trên máy tính, chuẩn bị ở lại đến khi đèn tòa nhà tắt rồi đi.

Lúc này, nhân viên cuối cùng rời đi lại vòng trở lại, nói: “Bà chủ, người bên ngoài kêu tôi đưa cô tờ giấy này, bảo cô xem xem.”

Đã đứng năm sáu tiếng rồi, Nhạc Quỳnh Quỳnh suy nghĩ.

Cô nhận tờ giấy rồi xem chữ trên mặt giấy: [Không phải em muốn ép chị tan ca muộn, đã khuya rồi, con gái đi về trễ không an toàn. Em đi rồi, chị nhanh chóng về nhà đi.]

Nhạc Quỳnh Quỳnh hơi ngây ra, đầu quả tim hơi chua xót, cô ngẩng đầu, hỏi: “Người đó đâu? Đi rồi sao?”

Nhân viên gật đầu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Có thể giúp tôi nhìn thử xem, có thật là đi rồi không?”

Nhân viên đi xem một chút rồi quay lại, nói: “Thật sự đi rồi.”

Lúc này Nhạc Quỳnh Quỳnh mới xách túi của cô rời đi.

Cô đi ra cửa lớn, nhìn thấy hành lang trống rỗng, cũng không hiểu sao lồng ngực mình cũng trống rỗng theo, giống như bóng dáng cô độc khi rời đi của Ninh Tây Cố hiện ra trước mắt.

Đáy lòng cô tự mắng mình một câu.

Thương hại cậu làm gì? Cậu không có chút đáng thương nào cả.

Cô nghĩ, nếu ngày mai Ninh Tây Cố lại đến, cô sẽ trực tiếp mắng cậu, cô không thể mềm lòng.

Kết quả Ninh Tây Cố không tới ngòi chòm hôm trước cửa công ty cô.

Đột nhiên xuất hiện như vậy rồi sau đó mất tích mấy ngày liên tiếp.

Nhạc Quỳnh Quỳnh quay đầu, mắng Ninh Tây Cố một trận với Doãn Tiểu Thiên.

Doãn Tiểu Thiên buồn cười: “Ha, không phải cậu nói cho dù cậu ta quay lại quỳ xuống cầu xin cậu thì cậu cũng sẽ không đồng ý sao? Không phải cậu mắng cậu ta phiền toái sao? Bây giờ cậu ta không quấy rầy cậu, thế chẳng phải là bớt việc sao?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh buồn bực không nói câu nào.

Con người chính là rối rắm như vậy.

Lúc này.

Doãn Tiểu Thiên như làm ảo thuật lấy ra vài tấm ảnh chụp đàn ông, bày ra cho Nhạc Quỳnh Quỳnh xem, hỏi: “Cậu thích người nào?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh lập tức bị thu hút sự chú ý: “Sao vậy? Đổi nghề làm bà mai à?”

Doãn Tiểu Thiên nói: “Cũng không khác lắm, chẳng phải cậu tuyên bố chia tay trên Weibo sao? Cũng có vài người biết chúng ta là bạn thân, chạy tới hỏi mình có phải sự thật không, đương nhiên mình đứng ở phía cậu rồi, còn có người muốn mình làm mai mối để quen cậu.”

Thật ra Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn còn hơi luyến tiếc Ninh Tây Cố, cho nên tâm trạng cô phức tạp nhìn tư liệu sơ lược và ảnh chụp của những chàng trai ấy.

Sau đó bắt bẻ từng chỗ từng chỗ một.

“Dáng vẻ người này hơi xấu xa.”

“Người này cũng quá già rồi, lớn hơn mình nhiều như vậy...”

“Mặt người này tạm tạm, nhưng chiều cao hơi thấp nha.”

“Người này rất đẹp trai, nhưng không đẹp bằng tên nhóc khốn kiếp kia...”

Doãn Tiểu Thiên cười rộ lên: “Cậu so với Ninh Tây Cố làm gì chứ? Bình thường người có khuôn mặt và dáng vẻ như cậu ta sẽ không thiếu bạn gái, sẽ không ra ngoài xem mắt đâu.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không được tự nhiên nói: “Vậy, vậy mình cũng không thể tìm ai đó kém hơn cậu ta, nếu như bị cậu ta thấy thì không phải sẽ chê cười mình sao? Mặt mặt biết bao chứ?”

Doãn Tiểu Thiên bất đắc dĩ nói: “Điều kiện và gia thế của Ninh Tây Cố kia, cũng quá khó để tìm một người không kém hơn cậu ta đúng không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh tỏ vẻ cuồng nhan sắc: “Không phải mình có ý đó. Ý mình là, ít nhất bộ dạng cũng phải không quá kém so với cậu ta. Chiều cao thì mình không tính toán nhiều nữa, cao hơn mình khi mình mang giày cao gót một chút là được rồi. Điều kiện thế này, có không?”

Doãn Tiểu Thiên suy nghĩ một hồi, nói: “Thật ra là có. Mình quen một vài sinh viên của trường đại học điện ảnh và truyền hình, còn có idol chưa ra mắt, dáng vẻ không kém hơn cậu ta, nếu cậu muốn thì mình giúp cậu hỏi thử. Giới thiệu mấy người ăn cơm với nhau một bữa xem thế nào.”

Vậy mà lại thật sự có sao? Nhạc Quỳnh Quỳnh suy nghĩ, nhưng Doãn Tiểu Thiên nói có, đương nhiên cô phải đồng ý rồi. Cô nghĩ rằng, nếu thật sự không được thì sẽ bỏ tiền ra thuê một người để chọc giận Ninh Tây Cố.

Vì thế.

Ninh Tây Cố, người đã vất vả bận rộn cho kỳ thi cuối kỳ, khó khăn lắm mới có thể thoát thân, hít thở một hơi, đột nhiên biết được việc Nhạc Quỳnh Quỳnh đi xem mắt từ vòng bạn bè của Lư Viễn, người bạn còn chưa bị chặn.

Cô vui mừng phấn chấn đăng lên vòng bạn bè, một tấm ảnh cùng dòng chữ ngắn cực kỳ ra vẻ: [Cố lên, Nhạc thỏ con, mày không thiếu người yêu mày, hãy tự yêu chính bản thân.]

Phía dưới có người hỏi Nhạc Quỳnh Quỳnh sao vậy.

Cô trả lời: [Không có gì, đi xem mắt thôi [Cười khóc]]

Thật sự suýt nữa Ninh Tây Cố đã nôn ra một ngụm máu.

Cậu biết rằng không thể lạnh nhạt thêm nữa, càng lạnh nhạt thì cậu sẽ hoàn toàn nguội lạnh.

Chương 76

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Moon

Beta: Yam

Ninh Tây Cố lo lắng đến mức cả đêm không ngủ.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói đi xem mắt, tám chín phần là thật. Cô chính là người phụ nữ như vậy, nghĩ đến gì là sẽ làm cái đó, tự do tự tại.

Bao giờ cũng nhanh chóng dứt khoát như vậy.

Ví dụ như sau khi nói chia tay với cậu, lập tức kéo tất cả phương thức liên lạc của cậu vào danh sách đen, ban đầu sót mất Weibo, sau đó vì bài share của cậu mà cũng đã bổ sung vào.

Cô muốn từ bỏ cậu hoàn toàn rồi.

Cho nên hoàn toàn từ chối cậu, đẩy cậu ra bên ngoài thế giới của cô.

Không phải Ninh Tây Cố không nghĩ tới việc đổi một số điện thoại mới để tìm cô, thậm chí còn viết một đoạn văn ngắn, nhưng đến lúc sắp gửi đi thì lại sợ hãi, sợ sau khi gửi đi sẽ càng làm cô thấy chán ghét, bây giờ ngay cả đứng xa xa nhìn cô cũng không thể. Nếu thực sự chọc giận Nhạc Quỳnh Quỳnh thì cô cũng không phải là người dễ bắt nạt, báo cảnh sát hay nộp đơn lên tòa án xin lệnh cấm là điều hoàn toàn có thể xảy ra.

Nhạc Quỳnh Quỳnh trông có vẻ không tim không phổi, thật ra lòng hiếu thắng của cô rất mạnh, đã quyết thì nhất định sẽ không thay đổi.

Cậu không muốn hoàn toàn trở thành người yêu cũ. Ninh Tây Cố nghĩ.

Nhưng bây giờ cậu hoàn toàn không có kế sách gì khả thi. Đến giờ phút này, cậu mới nhận ra, cậu đã quá tự cao tự đại, cậu chưa bao giờ nắm quyền chủ đạo, cho tới lúc này cũng là Nhạc Quỳnh Quỳnh có vẻ ngốc ngốc kia chiếm thế thượng phong. Cậu thua xa Nhạc Quỳnh Quỳnh, cậu vẫn luôn do dự, còn Nhạc Quỳnh Quỳnh làm gì cũng rất kiên định.

Tại sao lại như vậy? Tình huống này hoàn toàn không nằm trong dự kiến của cậu.

Cũng không phải Ninh Tây Cố chưa từng suy nghĩ đến cảnh tượng chia tay của bọn họ, vốn dĩ cậu không cho là mình thực sự thích Nhạc Quỳnh Quỳnh, cho đến bây giờ cậu cũng không thể nói rõ ràng được. Việc này có vẻ như không hợp lý một chút nào, chỉ là đến khi Nhạc Quỳnh Quỳnh muốn chia tay với cậu, tim cậu như bị dao cứa, cho dù như thế nào cũng không muốn chấp nhận.

Nhất định ông trời đã thắt một nút khó gỡ trên sợi dây tơ hồng của bọn họ.

Cho dù như thế nào, cũng phải thay đổi việc này.

Đã hoàn thành kì thi cuối kỳ.

Ninh Tây Cố kìm nén cảm xúc nóng vội để hoàn thành công việc buổi sáng, thời gian nghỉ trưa liền chạy đến công ty Nhạc Quỳnh Quỳnh, lén la lén lút đi vào cửa, định lôi kéo chị gái lễ tân để nghe ngóng tình hình, muốn biết cụ thể tình hình xem mắt của Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Rốt cuộc có đi xem mắt không? Cùng với ai? Có mấy người? Nhan sắc như thế nào? ... Mẹ nó, trong lòng cậu có một đống câu hỏi muốn hỏi.

Nhưng bên này mới lên tiếng chào hỏi, chị gái lễ tân trước đây vô cùng thân thiết với cậu lộ ra vẻ mặt hoảng sợ giống như đã nhìn thấy tai họa khủng khiếp gì đó, giơ tay lên, ra hiệu từ chối, trực tiếp nói với cậu: “Xin lỗi, tiểu Ninh, Nhạc tổng đặc biệt dặn dò không được để cậu vào, cũng không được nói chuyện với cậu.”

Lúc đó Ninh Tây Cố chịu một lệnh cấm cửa.

Ninh Tây Cố phìền muộn, hỏi: “Chỉ có chị được dặn dò như vậy, hay là những người khác cũng đều như vậy?”

Chị gái lễ tân thờ dài, nể tình đã từng được cậu giúp đỡ, nên có lòng tốt nói cho cậu biết: “Nhạc tổng đã nói với tất cả nhân viên trong công ty rồi, ở trên nhóm của công ty, không cho phép ai giúp cậu. Dù sao chúng tôi cũng là đi theo Nhạc tổng, chúng tôi vẫn là đứng về phía Nhạc tổng, thật xin lỗi.”

Ninh Tây Cố thờ dài, cúi đầu ủ rũ rời đi.

Cậu mua một suất cơm hộp ở cửa hàng tiện lợi dưới lầu, ngồi ở ghế trống ăn cơm.

Vừa ngồi xuống, bên cạnh liền vang lên âm thanh nũng nịu: “Tiểu Ninh?”

Ninh Tây Cố quay đầu lại nhìn, khá quen mắt, nhưng không nhớ rõ là ai. Ba giây sau cậu mới nhớ ra, hình như là một cô gái ở bộ phận thiết kế của công ty Nhạc Quỳnh Quỳnh, gần bằng tuổi cậu, là đồng hương với Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Cô nàng đi đến bên cạnh cậu, ngại ngùng nói: “Anh có phiền nếu để em ngồi cạnh không?”

Ninh Tây Cố lắc đầu: “Cũng đâu phải chỗ của tôi.”

Cô nàng ngồi xuống, ngại ngùng vén tóc.

Đáy lòng Ninh Tây Cố kêu lộp bộp, mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn.

Cô nàng hỏi: “Hôm nay anh tới công ty có chuyện gì không? Hay là nói thử cho em nghe? Biết đâu em có thể giúp anh.”

Ninh Tây Cố do dự một chút, vẫn hỏi: “... Tôi nghe nói Nhạc Quỳnh... Ý tôi là, hình như Nhạc tổng của mấy người đi xem mắt? Tôi muốn biết chị ấy đi xem mắt thế nào? Cô biết không?”

Cô nàng nói chuyện nhã nhặn, từng câu từng chữ đều cố ý nói thật nhẹ nhàng mềm mại, vừa nghe liền biết không phải là giọng nói trời sinh của cô ta, mà là cố tình làm ra vẻ cường điệu lên, làm cho Ninh Tây Cố nổi hết cả da gà, nhưng vẫn cố chịu đựng nghe cô ta nói: “Em nghe bọn họ nói, Nhạc tổng luôn đi xem mắt. Mấy ngày nay còn có mấy người đàn ông lái xe hạng sang đến đón cô ấy đi hẹn hò, đã có tới ba người khác nhau rồi đấy.”

Sự tức giận trong lòng Ninh Tây Cố trong nháy mắt liền bùng nổ, cậu vừa tức vừa vội, càng nóng vội, bây giờ lại càng không dám tức giận.

Thời gian hai người chia tay càng lâu, cậu càng không có tự tin, càng không tự tin càng không có tư cách nổi giận. Cậu có tư cách gì để nổi giận đây? Bây giờ cậu cũng không phải là bạn trai mà Nhạc Quỳnh Quỳnh thừa nhận...

Ninh Tây Cố lập tức không có khẩu vị, cái gì cũng không muốn ăn.

Cô nàng thấy sắc mặt cậu u ám, thêm mắm thêm muối nói: “Em cảm thấy Nhạc tổng làm như vậy cũng có chút quá đáng, không phải quá có mới nói cũ rồi sao? Em luôn cảm thấy hình như có chỗ nào không đúng. Mặc dù em không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà anh vẫn một lòng đối tốt với Nhạc tổng như vậy, em nghĩ, chưa chắc đã là lỗi của anh. Cô ấy đối tốt với anh chỉ một chút, còn anh đối với cô ấy thật tốt. Anh rõ ràng là thiếu gia nhà giàu, được nuông chiều từ bé, đổi lại là cô gái khác chắc chắn sẽ không làm thế

với anh, anh lại cứ nuông chiều cô ấy như vậy. Chắc chắn là không dễ dàng gì đâu anh nhỉ? Lần trước anh còn giúp em bê đồ, em cảm thấy rất ngưỡng mộ, vẫn luôn giữ ở trong lòng. Hay là, sau khi tan làm em mời anh ăn một bữa nhé?”

Ninh Tây Cố vốn đang chìm đắm trong nỗi buồn, nhưng cô gái này vẫn nói blabla không ngừng, giống như con ruồi cứ vo ve bên tai cậu, cậu nghe được một nửa, dứt khoát nghe cho hết.

Sau khi nghe xong cậu cười, nụ cười tức giận.

Cả người như bốc hỏa.

Ninh Tây Cố rất muốn mắng cô nàng một trận, cậu hoàn toàn không cần suy nghĩ, trong nháy mắt trong đầu đã hiện ra rất nhiều lời muốn nói: “Cô hoàn toàn không hiểu Nhạc Quỳnh Quỳnh, cứ thảo mai nói xấu cô ấy trước mặt tôi, bởi vì cô ấy tự thân một mình không dựa vào đàn ông mới có thể làm như vậy. Cô ấy có vốn để làm vậy, cũng không làm cho tôi chán ghét, chỉ có làm cho tôi thích cô ấy, thì thế nào?”

Sau khi đã nghĩ một loạt ở trong đầu, cậu lại không mắng ra, ở nơi đông người cãi lộn rồi mắng chửi người khác quá mất mặt, mà còn là mắng phụ nữ, một người đàn ông như cậu, có hơi kỳ quái.

Cho nên, vẫn nên nói về chủ đề chính trước đi.

Ninh Tây Cố nở nụ cười, nói: “Không cần, bây giờ cô sẽ không muốn mời tôi ăn cơm đâu. Tôi đã cắt đứt quan hệ với gia đình, hiện tại trên người không còn đồng nào, lại còn đang thiếu nợ.”

Sắc mặt của đối phương cứng đờ: “A, vậy...”

Ninh Tây Cố đứng dậy rời đi.

Ném hộp cơm còn thừa một nửa vào trong thùng rác.

Sau khi tan làm.

Cậu quay về trường học.

Cậu xin ở lại trường, như vậy sẽ không cần tốn tiền để thuê nhà, mặc dù đi đường có chút phiền phức, đến công ty phải mất ba mươi phút.

Những bạn học khác đều đã về nhà, chỉ có cậu còn ở lại, cả khu ký túc xá vắng tanh.

Ninh Tây Cố tắm rửa, không sấy tóc.

Cậu ngồi vào trước bàn học, đối diện với tờ giấy viết thư trắng tinh, cầm bút lên, một hồi lâu cũng không thể hạ bút.

Cho dù như thế nào, cậu muốn viết một lá thư, nghiêm túc xin lỗi Nhạc Quỳnh Quỳnh, mặc kệ có được tha thứ hay không. Trong đầu như đóng đồ nát, cảm xúc ngập tràn, nhưng cậu lại không biết nên nói từ đâu, viết từ đâu.

Thực ra cậu đã nhận ra từ rất lâu.

Vì sao cậu không nở rời bỏ Nhạc Quỳnh Quỳnh như vậy, bởi vì thứ Nhạc Quỳnh Quỳnh thích là chính bản thân cậu, không kể tiền tài, trình độ, gia thế, thậm chí không kể tên họ, chỉ là thích bản thân cậu mà thôi. Cô là người phụ nữ tùy hứng làm vậy, cô thích thứ gì chính là thứ đó, không hề quan tâm đến những thứ khác.

Và cậu cũng biết, có lẽ sau này cậu sẽ không thể gặp được Nhạc Quỳnh Quỳnh thứ hai nữa, cô chính là độc nhất vô nhị.

Cho nên cậu không nở, cho dù tẩy não tự thuyết phục bản thân như thế nào cũng không nở.

Đầu tiên cậu viết ra cái tên “Nhạc Quỳnh Quỳnh”, suy nghĩ kĩ, đổi một tờ giấy khác, sửa thành “Nhạc Mỹ Lệ”.

Đối với cậu, người cậu thích là Nhạc Quỳnh Quỳnh, cũng là Nhạc Quỳnh Quỳnh, cậu thích cô giả vờ giả vịt thích làm ra vẻ. Ngay cả khi viết xuống cái tên này, Ninh Tây Cố không khỏi tưởng tượng ra khi Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn thấy bức thư này, trước tiên nhất định sẽ hung dữ mắng cậu một câu, vô cùng sinh động đáng yêu.

Chỉ nghĩ đến đây thôi, cậu đã không tự chủ được mà nở nụ cười.

Cười xong, lại càng muốn khóc.

Bỗng nhiên trong lúc đó, cậu lập tức nghĩ thông suốt.

Cậu đang muốn làm gì? Ngăn cản Nhạc Quỳnh Quỳnh đi xem mắt sao? Hay ngăn cản cô tìm bạn trai mới? Vậy việc mà cậu đang làm có khác gì so với Cừu Tuấn và Giang Diệp Sơn không? Vô cùng thiếu tôn trọng người khác.

Nhạc Quỳnh Quỳnh sẽ bỏ mặc cậu, chính là vì sự kiêu ngạo và không tôn trọng của cậu.

Mang thái độ này đi tìm cô, sẽ không thể làm cô hồi tâm chuyển ý, mà chỉ tăng thêm sự chán ghét, làm cho hai bên đều khó chịu.

Mấy chuyện không có thể diện như nổi trận lôi đình rồi chạy tới phá rối buổi xem mắt của cô, cậu không thể nào làm ra được. Cậu thích là Nhạc Quỳnh Quỳnh độc lập, quyết đoán. Dường như, cô vẫn luôn có hình tượng như vậy, từ đầu đến cuối vẫn như một, chưa từng thay đổi.

Cậu cũng không có lập trường đi ngăn cản, vậy sẽ chỉ làm Nhạc Quỳnh Quỳnh càng thêm chán ghét cậu. Cậu không muốn làm tăng thêm sự ghét bỏ, không muốn sau này Nhạc Quỳnh Quỳnh nhắc đến mình cũng là thái độ chán ghét đến cực điểm giống như những người bạn trai cũ khác, cậu vẫn muốn lưu lại vài phần ấn tượng tốt đẹp.

Lại nghĩ, nhưng cậu muốn biết Nhạc Quỳnh Quỳnh sẽ ở bên người đàn ông như thế nào, có ở bên người đàn ông tốt hay không, nếu không cậu sẽ không hài lòng, còn lo lắng cho cô.

Tưởng tượng một hồi, cậu cười nhạo chính mình, cậu lo lắng cái gì chứ? Nhạc Quỳnh Quỳnh trông thì hơi ngốc, nhưng thực ra cô chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu bản chất của con người, hơn nữa còn rất quả quyết dứt khoát. Nếu là đàn ông xấu, cô sẽ dứt khoát vứt bỏ, giống như vứt bỏ cậu vậy.

Ninh Tây Cố mở Weibo ra.

Lặng lẽ xóa đi bài viết phản bác việc chia tay trên Weibo, trước khi xóa còn do dự một chút, cuối cùng vẫn ấn xuống.

Cuối cùng cậu không thể không thừa nhận bản thân đã thất bại.

Ninh Tây Cố dành cả đêm để viết xong bức thư, đánh trước một bản nháp, viết rồi sửa, sửa rồi lại viết. Sau khi viết xong, cậu dùng bút nghiêm túc chép lên giấy viết thư, từng chữ từng chữ đều viết thật đẹp, sau đó gấp lại, cất vào phong thư.

Bìa viết: Gửi Nhạc thả con.

Chương 77

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Song

Beta: Yam

Nửa tháng Nhạc Quỳnh Quỳnh đi xem mặt năm lần, tạm thời không nhìn trúng ai.

Cô tự biết mình bắt bẻ, chán ghét đàn ông có tính tiến công quá mạnh, càng thích bản thân chủ động. Nhưng miệng cô nói muốn tìm người mới, thực ra hiện tại cũng không có sức tìm người mới.

Không biết tại sao cô luôn nhớ tới Ninh Tây Cố, không nhận được thăm lấy cậu làm vật tham chiếu, so sánh với giá trị nhan sắc của những người đàn ông xem mắt. So sánh xong lại muốn so cái khác, so hết một lượt lại cảm thấy không thú vị bằng Ninh Tây Cố.

Nói chung con người không có tự trọng như vậy đấy, gần đây cô nhàn rồi đến phát hoảng, cảm thấy không có Ninh Tây Cố cho cô bắt nạt, mỗi ngày đều trôi qua thật nhàm chán.

Bố mẹ đã biết chuyện cô lại chia tay.

Mẹ cô nói: “Mẹ cảm thấy cậu ta quá thông minh, con ngốc như này, dễ bị lừa.”

Sắc mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh không tốt, cô không nói là vì bản thân vẫn luôn bị lừa, cô thích sĩ diện mà, chỉ nói với bố mẹ là vì tính cách thực sự không hợp, không ở chung được.

Bố cô luôn trầm mặc lần này cũng chen miệng vào: “Bố cảm thấy không môn đăng hộ đối, nhà cậu ta quá giàu, con nếu gả vào, nếu như bị ức hiếp, bố cũng không có cách bảo vệ con... Vẫn nên tuyển

người ở rể, hoặc là chọn người cũng là con một, chúng ta kết hôn hai đầu*, điều kiện tương đương, cũng để để nhà mình làm chỗ dựa cho con.”

(*Hình thức kết hôn không lấy không gả, sau khi kết hôn hai vợ chồng vẫn giữ một quan hệ nhất định với nhà cũ, thường sinh hai con, một con theo họ bố, một con theo họ mẹ.)

Mẹ nói: “Cũng không vội, Mỹ Mỹ nhà chúng ta vẫn nhỏ mà.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không vội, nhưng cũng cảm thấy mình không phải là cô gái nhỏ ngây thơ, vô tri nữa.

Thời gian trôi qua thật nhanh, cô nhắm mắt lại, có khi nằm mơ thấy mình vẫn đang tuổi mười tám, ở trong ký túc xá trường học, mỗi ngày bận rộn học tập và làm thêm, sau đó tỉnh lại, vậy mà đã hai mươi lăm tuổi rồi.

Cô nghĩ, về sau có lẽ cô không nên dùng thái độ tùy tiện chơi đùa để yêu đương nữa... Hơn nữa, tới cuối cùng, cô vẫn đã yêu một cách nghiêm túc.

Những ngày này Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng đang lặng lẽ nghe ngóng tin tức của Ninh Tây Cố, biết cậu đang thực tập ở chỗ cách cô hai tầng lầu, trên người mặc bộ đồ tây trang rẻ tiền mấy trăm tệ, ăn phần ăn mười mấy tệ ở tiệm ăn nhanh, giống như thật sự từ trên mấy tầng mây rơi xuống nhân gian này.

Lần trước cậu nói cắt đứt với người nhà, ra ngoài độc lập, cũng không biết là nói thật hay giả. Nhiều lắm Nhạc Quỳnh Quỳnh chỉ tin một phần, niềm tin với Ninh Tây Cố trong cô phá sản, còn có tiền án xấu là giới dùng khổ nhục kế.

Nói không chừng vẫn là tiểu thiếu gia nhà giàu chạy ra ngoài trải nghiệm cuộc sống.

Không đúng.

Cô vẫn nghĩ đến Ninh Tây Cố làm gì? Cô phải mau chóng đuổi người này ra khỏi đầu mình. Nhạc Quỳnh Quỳnh có hơi tức giận, gần đây cô vẫn luôn ở trong trạng thái giận dữ.

Cô nghĩ, vẫn là tại Ninh Tây Cố.

Cậu ta thật sự quá thông minh cũng quá狡 hoạt, cố ý chọn đi làm ở công ty trong cùng một tòa nhà, khoảng cách này vừa đúng làm cô đứng ngồi không yên nhưng lại không cách nào chỉ trích.

Vừa đến công ty.

Lễ tân gọi cô lại, đợi cô đi đến gần, mới hạ giọng nói: “Nhạc tổng, có một phong thư gửi cho cô. Sáng hôm nay có một người lạ mặt đưa đến, một người nước ngoài, nhưng nói tiếng Trung vô cùng chuẩn, thật kỳ quái.”

Có chút thần thần bí bí, lén lén lút lút.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hơi nhú mào, đi qua, nhận lấy phong thư.

Khi cô nhìn thấy tên người nhận, mới biết tại sao lễ tân lại có thái độ này, cô tự đổ mặt — Mẹ nó, người này dùng tên thật của cô: “Nhạc Mỹ Lệ”.

Cái tên này không có mấy người biết đến.

Nhạc Quỳnh Quỳnh giả vờ bình tĩnh tự nhiên mà cất thư vào trong túi xách, lại nói với lễ tân: “Khụ, chuyện lá thư này không được nói với người khác.”

Vừa vào đến văn phòng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không đợi được mà lấy lá thư ra, vừa đi vừa mở thư.

Bên trong có một tờ giấy.

Là mời cô đến một địa điểm gặp mặt, có viết địa điểm với thời gian, tên người gửi là Ninh Ngữ Đức.

Thời gian là tối nay, còn chỉ có hai mươi phút từ 7:00 đến 7:20. Phía sau mở ngoặc nhắc cô đến sớm tối thiểu mười lăm phút, quần áo phải đàng hoàng, nhưng không cần mang quà, Ninh tiên sinh không nhận quà cô đưa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh lật qua lật lại xem, phát hiện thật sự chỉ có một tờ giấy này, mà ngay cả phương thức liên hệ cũng không có. Cô lại tức đến bật cười, người này cao ngạo thật đấy, gửi một thông báo, còn không cho cô từ chối, có lẽ căn bản không hề cảm thấy cô sẽ từ chối. Còn không cần tặng quà, giống như tiền đề là cô nhất định sẽ tặng quà vậy.

Thế nào? Cô là một nhân vật nhỏ, thì nhất định phải vội vàng đi cầu nhân vật lớn nhìn mình thêm một cái sao? Cũng đâu có trở nên vẻ vang gì. Cô tự hài lòng với sự nghiệp nhỏ tự mình cày cấy, không được sao?

Thật là cha nào con nấy, bố con hai người, người này càng ngạo mạn hơn so với người kia.

Trong nháy mắt, tình cũ của Nhạc Quỳnh Quỳnh đối với Ninh Tây Cố lại phai nhạt hơn nữa. Cô nghĩ may mà mình trốn nhanh, chia tay rồi, gia đình kiểu này người nào thích hầu hạ thì người ấy làm đi. Ninh Tây Cố dứt khoát cưới một cô công chúa đi cho rồi, đoán chừng chỉ có cưới công chúa thì bố cậu ta mới hài lòng, ha ha.

Buổi tối, Nhạc Quỳnh Quỳnh không đi dự tiệc, trực tiếp cho đại lão Ninh Ngữ Đức leo cây. Cô trở về nhà thật sớm, chọn một chương trình thần tượng hài hước, nằm trên sofa vừa ăn vặt vừa xem, không tim không phổi ném bố Ninh Tây Cố ra sau đầu.

Xem được một nửa, chuông cửa vang lên.

Nhạc Quỳnh Quỳnh còn tưởng là món chè trái cây khoai môn mình đặt bên ngoài giao đến rồi, chạy đi mở cửa.

Kết quả vừa mở cửa, cô đã nhìn thấy một người đàn ông trung niên khí thế bồng bồng, tay cầm gậy chống đứng ngoài cửa, sau lưng còn có hai vệ sĩ đi theo.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hít sâu một hơi, cả người đều ngây ngốc.

Ninh Ngữ Đức cũng rất khiếp sợ.

Ông nhìn cô gái mặc áo thể thao T shirt lớn, lê đôi dép lê, tóc tai bù xù, lời thôi lếch thếch, thật sự không hiểu được tại sao con trai mình chuyên tâm bồi dưỡng lại có thể vì cô mà phản nghịch đến vậy.

Ông nói: “Cô làm trái lời hẹn rồi.”

Thật ra Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa nhìn thấy ông, không hiểu sao bị khí thế của ông làm cho khiếp sợ, nhưng nhiều hơn là không phục, thu hết can đảm, nói: “Tôi không đồng ý với lời mời của bác. Ai biết bác lại có thể đến tận đây.”

Ninh Ngữ Đức nhất thời ghen lời, càng không có hảo cảm với cô gái không ưu nhã cũng không lễ phép này: “Chúng ta sớm muộn cũng phải nói chuyện một chút. Ninh Tây Cố bây giờ đang ở chỗ cô à?”

“Ồ.” Hóa ra là vì cái này, Nhạc Quỳnh Quỳnh rất thản nhiên nói: “Không ở chỗ tôi, chúng tôi đã chia tay rồi.”

Một cô gái xinh xắn lạnh lợi chặn ở cửa, giống như đũa ngọc giả vờ nghe không hiểu ám chỉ của đối phương, cứ thế không mời người vào nhà ngồi.

Ninh Ngữ Đức càng cảm thấy xấu hổ.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cây ngay không sợ chết đứng nói: “Ngài về đi, chúng tôi thật sự chia tay rồi, không có dây dưa, cậu ta đang ở đâu cũng không liên quan đến tôi.”

Ninh Ngữ Đức trầm mặc nhìn chăm chăm cô, Nhạc Quỳnh Quỳnh bị ánh mắt tràn đầy quyết đoán của ông nhìn đến nổi bắt đầu căng thẳng.

Sau đó nghe thấy ông khinh thường hỏi: “Là vì Ninh Tây Cố tuyên bố rời nhà ra đi, muốn đoạn tuyệt với tôi, không định kế thừa gia nghiệp, cho nên hiện tại trên người không có đồng nào, cô mới muốn chia tay với nó sao?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh tự nhiên phải gánh cái danh này thì lơ mơ: “Hả?”

Cô cũng không quan tâm đến cái gì mà đang hoang ưu nhã, tức giận đến nổi trực tiếp mắng chửi không kiêng nể gì: “Bác trai, tôi gọi ngài một tiếng bác trai, đồng nghĩa với việc tôi là người có ý thức, tôi muốn kính già yêu trẻ. Cho nên tôi không trực tiếp đóng cửa đuổi ngài đi. Nhưng ngài nói chuyện như vậy là quá phạm rồi, nếu tôi thật sự chia tay vì chê Ninh Tây Cố nghèo, tôi sẽ không phủ nhận, thời điểm lựa chọn người yêu cần nhắc thực lực kinh tế là chuyện đương nhiên, nhưng tôi thì không.”

“... Tôi chia tay với con trai ngài, là bởi vì cậu ta giống ngài, thanh cao ngạo mạn, mắt cao hơn đầu. Cậu ta xem thường tôi, tôi không có cách nào chấp nhận được. Đúng, tôi không nhiều tiền như nhà họ Ninh các người, bằng cấp của tôi không cao, nhưng tôi không cảm thấy nhân cách mình đê tiện hơn các người, tôi phải làm thình tiếp nhận sự khinh bỉ, chà đạp của mấy người.”

Ninh Ngữ Đức mặt lạnh, nhìn không ra hỷ nộ, khẽ gật đầu: “Được. Vậy qua một thời gian nữa nó sẽ quay về.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy càng buồn cười hơn.

Hơn nữa mắng cũng đã mắng rồi. Nhạc Quỳnh Quỳnh dứt khoát một hơi mắng nốt.

Cô muốn phi nhỏ cha Ninh Tây Cố lâu lắm rồi.

“Cái gì, bác đừng có đẩy trách nhiệm lên người tôi, cậu ta bỏ nhà ra đi thật sự không thể chỉ trách tôi, cho dù có nhân tố là tôi ở bên trong, tôi thấy nhiều lắm cũng chỉ chiếm ba phần. Mà bác cũng đừng dùng ngữ điệu xem thường Ninh Tây Cố như vậy, bác thật sự coi cậu ta là thiếu gia mười ngón tay không dính nước mùa xuân sao, cậu ta rất tài giỏi, cậu ta sẽ sống tốt thôi.”

Vốn dĩ Nhạc Quỳnh Quỳnh còn nghĩ Ninh Tây Cố cãi nhau với bố là thật hay giả, rốt cuộc có về nhà hay không. Bây giờ đột nhiên cô dám xác định, dựa trên sự hiểu rõ của cô về Ninh Tây Cố... Cậu sẽ không về nhà.

“Rõ ràng là con trai bác, bác lại không hiểu rõ cậu ta bằng tôi sao? Cậu ta vừa âm hiểm lại quật cường, vừa thanh cao lại ham học hỏi, nếu cậu ta thật sự cãi nhau với bác, nói muốn tự lập nên địa vị trong xã hội, không thể nào chỉ vì một chút khó khăn đã chạy về nhà được đâu. Nếu bác muốn để cậu ta về nhà, hoặc là ngoan ngoãn hạ mình xin lỗi cậu ta, hoặc là dùng chút thủ đoạn ác độc dồn cậu ta đến bước đường cùng, bẻ gãy lòng tự trọng của cậu ta, nói không chừng cậu ta sẽ trở về, nói không chừng sẽ càng hận bác hơn.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không che giấu sự hả hê nói.

Cái trán vốn có nếp nhăn như chữ xuyên của Ninh Ngữ Đức đã nhăn chặt lại, có thể kẹp chết con ruồi, ông bị Nhạc Quỳnh Quỳnh mắng đến tăng huyết áp, nghẹn họng nhìn trân trối.

... Thật là một người phụ nữ danh đá. Ông nghĩ.

Nhưng ông bình sinh còn chưa cãi nhau với kiểu người ngay thẳng thế này, nhất thời bị mắng mà chỉ biết nín nhịn, không cãi lại được.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói hết, cảm thấy đã đời xong, nhớ tới người trước mặt này là một đại lão, lại nhanh chóng trở nên sợ hãi, mắt bò mới lo làm chuồng: “Tôi nói với ngài những lời này đều là về đời tư, không liên quan công việc. Ngài là lão đại trong giới, tôi chỉ là con tôm nhỏ, nhưng tôi nghĩ, ngài là người khoan dung đại lượng thế này, nếu đã xem thường tôi còn đặc biệt ra tay đối đầu với tôi thì hạ thấp đẳng cấp thân phận của ngài lắm, ngài nói có đúng hay không?”

Ninh Ngữ Đức: “...” Thật là một lời khó nói hết.

Cô nói hình như không có gì sai.

Nhưng tại sao ông cảm thấy càng tức hơn chứ?

Quên đi, trực tiếp đi tìm Ninh Tây Cố là được rồi.

Ông chưa từng nghĩ muốn đối phó với Nhạc Quỳnh Quỳnh, thứ nhất quả thực ông cảm thấy không xứng để ông ra tay. Ông bằng tuổi này rồi, cố ý bắt nạt một cô gái nhỏ thực sự không ra gì, thứ hai là kiêng nể con trai, ông vẫn hy vọng Ninh Tây Cố về nhà. Giả sử ông thật sự làm gì Nhạc Quỳnh Quỳnh, chẳng phải là càng kích động đến Ninh Tây Cố hơn sao.

Nhưng hôm nay quả thực ông cũng đã thấy được Nhạc Quỳnh Quỳnh là loại người thế nào, quá khiến người ta thất vọng rồi, quả nhiên không xứng gả vào nhà họ Ninh bọn họ.

Trước khi đi Ninh Ngữ Đức nói với cô: “Tổn công Ninh Tây Cố cả ngày nói cô thiện lương, dịu dàng, độc lập hào phóng nhường nào trước mặt tôi, tất cả đều là tên nhóc kia bịa ra gạt tôi để tôi chấp nhận cô.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngơ ngác.

Chương 78

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Hồng Anh

Beta: Yam

Như này thì có hơi xấu hổ rồi.

Đột nhiên biết được Ninh Tây Cố khen ngợi cô ở sau lưng, khuôn mặt dày của Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng trở nên đỏ rục, cảm giác ưu việt và lòng tự tin lúc có lúc không trong chốc lát lại bùng lên.

Ninh Ngữ Đức thấy sự vui vẻ mà cô không hề giấu diếm, có thể quan sát bằng mắt thường, dễ nhìn dễ hiểu thì cảm thấy tức cười, thế này đúng thật như cô không có tâm cơ gì.

Nhưng nếu cô đơn giản như Ninh Tây Cố nói, thì làm sao có thể làm cho bố con bọn họ đi đến bước đường này.

Ninh Ngữ Đức định rời đi, nhưng lại bị Nhạc Quỳnh Quỳnh gọi lại.

Cô rất vui vẻ ưỡn ngực hỏi: “Ninh Tây Cố còn nói với bác cái gì về tôi nữa không?”

Ninh Ngữ Đức thật là bất lực với người phụ nữ này, cô không biết cảm nhận bầu không khí, hay là không có thần kinh vậy, hiện tại là tình huống thế nào cô không hiểu hay sao? Làm sao có thể thản nhiên hỏi một câu như vậy sau khi mắng người lớn một trận như một người đàn bà đánh đá vậy chứ?

Hỏi xong, cô lại tự thì thầm trước: “Thôi vậy, có lẽ bác cũng không có lòng tốt nói với tôi.”

Ninh Ngữ Đức nghẹn một búm máu trong cổ họng, không phun ra được, cũng không thể nuốt trôi, cô gái nhỏ này rõ ràng đang chế giễu ông lòng dạ hẹp hòi. Nhưng nếu ông trả lời lại thì không hợp với thân phận của bản thân, vì vậy chỉ có thể nín nhịn sự bực bội này thôi.

Cũng vào chính lúc này.

Đúng lúc người giao đồ ăn giao đồ đến.

Anh trai giao hàng bị vài người chặn ở bên ngoài, dò xét nhìn bầu không khí gượng gạo, nhưng vẫn lịch sự nói: “Xin chào, có thể cho tôi đi qua không?”

Cả đời này Ninh Nữ Đức chưa bao giờ trải qua thời khắc xấu hổ như vậy, ông dứt khoát không nói một lời, trực tiếp quay người rời đi.

Vừa đi được vài bước.

Lại nghe cô gái nhỏ kia hét lên một tiếng: “A! Bong Bóng! Đừng chạy!”

Một con mèo màu cam mập mập nhảy qua bên người ông, nhưng không còn đường phía trước, nó lượn một vòng rồi quay lại, mạnh mẽ lấy đà, nhất định phải nhảy lên.

Ninh Ngữ Đức vô thức dùng tay chặn lại, không biết sao lại trực tiếp đón được con mèo mập này.

Ninh Ngôn Đức “...”

Bong Bóng: “...”

Chú mèo màu cam này lại không hề hung dữ, khuôn mặt tròn đôi mắt to to còn có vài phần đáng yêu, là một chú mèo ta, không phải giống quý hiếm gì, nó mở đôi mắt tròn xoe nhìn ông, còn kêu hai tiếng meo meo.

Cái mớ hỗn độn này rốt cuộc là sao chứ? Ninh Ngữ Đức tức giận cũng không tức giận nổi, cảm thấy quá hoang đường rồi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đã chạy chậm tới bên cạnh ông, lấy lại con mèo: “Cảm ơn bác, cảm ơn nhiều.” Lần này là thật lòng.

Ninh Ngữ Đức trầm mặc đưa chú mèo cho cô, không nói lời nào, ông quay người đi với vài sợi lông mèo còn sót lại trên áo.

Anh trai giao hàng vốn dĩ muốn chen để đi vào, nhưng nhìn thấy hai vệ sĩ cao to kia, rốt cuộc cũng không dám, cậu ta mặt đối mặt với Nhạc Quỳnh Quỳnh đang ôm chú mèo.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đi về, thầm nghĩ có lẽ bố của Ninh Tây Cố sẽ không đến nữa đâu nhỉ...

Lúc đó cô chửi người rất sáng khoái, bây giờ lại có chút sợ hãi. Cô đã đắc tội một người đàn ông quyền lực như vậy, nếu là người ta cố ý muốn chinh cô, chỉ cần động ngón tay một chút thôi cô đã xong rồi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đánh cái miệng của bản thân, nói thầm: “Cái miệng ngu ngốc này sao lại nhanh vậy chứ?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh vô cùng lo lắng, mỗi lần như vậy cô đều muốn ăn cái gì đó, ăn một phần chè trái cây khoai môn, một miếng bánh ngọt, một bát anh đào pha lê thêm một ít đồ ăn vặt, vẫn không thể bình tĩnh nổi.

Thôi vậy thôi vậy, ngủ trước vậy.

Tắt đèn, nằm lên giường.

10 phút sau.

Nhạc Quỳnh Quỳnh mở mắt, nhìn chăm chăm lên trần nhà, nghĩ: Hu hu, có khi nào ngày mai mình sẽ phá sản không nhỉ? Thế mà

mình lại có một ngày mất ngủ.

Càng nghĩ cô càng tức Ninh Tây Cố: Thật là một tên hại người, lừa mình xoay vòng vòng thì thôi đi, nói không chừng còn hại mình phá sản nữa.

Ngày hôm sau.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa tới công ty, em gái lễ tân lại nói với cô: “Nhạc tổng, hôm nay cũng có thư của cô.”

Quá giống ngày hôm qua rồi.

Trái tim Nhạc Quỳnh Quỳnh run một cái, hỏi: “Ai vậy? Là cái người hôm qua hả?” Lễ nào nhanh như vậy đã bắt đầu báo thù rồi.

Cô ấy lắc đầu, nói: “Không phải, là tiểu Ninh gửi tới.”

Sắc mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh lúc trắng lúc đỏ nhận lấy lá thư, bên ngoài bì có viết: Gửi Nhạc Tiểu Thỏ

Cô cảm thấy vừa phiền lòng vừa sợ hãi, còn có một chút vui mừng và mong đợi khó tả. Đã qua nửa tháng rồi, cuối cùng cũng biết gửi cho cô một lá thư.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cầm tới phòng làm việc, chưa bắt đầu công việc, xem lá thư của Ninh Tây Cố trước:

“Nhạc Mỹ Lệ, em gọi chị là Nhạc Mỹ Lệ, xin chị đừng tức giận. Em biết chị không thích tên thật của bản thân, nhưng em rất thích, bởi vì cái tên này đại diện cho chị chân thật nhất. Mà cho đến bây giờ, em cũng chưa từng đổi tên “Ninh Anh Tuấn” trên mạng của mình, chính là vì muốn xứng với chị.

Em đã từng nói với chị, gặp gỡ chị là em có lòng xấu. Chuyện này, em không phủ nhận. Lúc đầu em chỉ xuất phát từ lòng hiếu kỳ, mới chủ động gần chị lại vào đêm hôm đó, muốn giới thiệu bản thân với

chị. Lúc đó, em cũng không thể tính là thích chị, chỉ là ham chơi, hơn nữa còn có chút thành kiến với chị, tưởng rằng chị có kinh nghiệm phong phú, dễ dãi thân mật với người đàn ông khác, còn em lại mong mình chính là người đàn ông đó.

Đây là lỗi lầm trọng đại đầu tiên mà em phạm phải, em có lỗi với chị! Xin lỗi chị.

Thật ra lần đầu gặp chị, em đã bị vẻ đẹp của chị thu hút. Về sau khi chúng ta tiếp xúc, làm đủ loại chuyện, đều là cuộc đời mà trước kia em chưa từng được trải nghiệm. Trong khoảng thời gian đó, em đã dần dần quên đi mục đích ban đầu của mình, chỉ đơn thuần muốn ở cùng chị. Sự tự do vui vẻ trên người chị chính là điều mà em chưa từng có được.

Là em quá kiêu ngạo, nên sớm phát hiện ra bản thân đã thích chị chứ.

Việc chuyển trường gia đình em hơn một năm trước đã quyết định cả rồi, lúc đó em cứ nghĩ chị có lẽ chỉ là mối tình đầu tiên của em thôi, là em coi thường chị, cho rằng chia tay với chị là chuyện dễ dàng, vì vậy em mới dũng dạc nói những lời kia. Đây là lỗi lầm thứ hai mà em phạm phải, em xin lỗi chị.

Mãi cho tới khoảng thời gian trước kia, em vẫn còn do dự nên chia tay với chị hay là ở lại. Rất xin lỗi, em luôn đơn phương suy nghĩ về vấn đề chia tay với chị, nhưng em lại không có một lần nói ra được. Sau đó đợi đến khi chị đá em rồi, em mới phát hiện, lý do em không thể nói ra là vì em không muốn chia tay.

Không biết chị đã đọc qua tác phẩm “Bức bình phong” của Maugham chưa, trong đó có một đoạn như này, em thấy đồng cảm sâu sắc. Nam chính nói với nữ chính rằng: “Anh biết em ngốc nghếch, ngả ngớn, đầu óc trống tuếch, nhưng anh yêu em. Anh biết ý đồ, lý tưởng, thể lực, dung tục của em, nhưng anh yêu em. Anh biết em là hàng loại hai, nhưng anh yêu em.”

Lúc bắt đầu, em đã khinh thường coi chị là hàng loại hai, thậm chí cách đây không lâu, em vẫn nghĩ như vậy. Em đã tự kiểm điểm lại sâu sắc. Đây là lỗi thứ ba của em. Xin lỗi.

Không, không phải, đối với em mà nói chị là người phụ nữ độc nhất vô nhị, không thể dùng hàng hóa để hình dung, dùng bảo bối em còn cảm thấy cũng quá vật chất hóa. Chị không ngốc, cũng không ngả ngớn, đầu óc cũng không hề trống rỗng. Chị lương thiện đáng yêu lại khoan dung phóng khoáng, em yêu tất cả của chị, ưu điểm của chị, nhược điểm của chị, em đều yêu.

Nhưng sau những ngày đêm dằn vặt, đáng khinh cho sự kiêu ngạo của em, em biết bản thân không có tư cách cầu xin sự tha thứ và ưu ái của chị, em không muốn chị càng ghét em, muốn bảo vệ một chút ít tình yêu mà chị từng dành cho em, vì vậy, em định tiếp nhận việc chị không cần em nữa. Không phải vì em cũng muốn chia tay, em không muốn chia tay chị, cũng không muốn đẩy trách nhiệm của việc này lên đầu chị. Chỉ là, nếu như chị ghét em, cảm thấy ở chung với em không hề vui vẻ gì, vậy em sẽ tiếp nhận việc phải rời xa chị.

Em mong chị vẫn là Nhạc Mỹ Lệ kiêu ngạo vui vẻ. Em cũng muốn đích thân xin lỗi chị. Nếu như chị không muốn gặp em, vậy em chỉ có thể thật lòng xin lỗi chị ở trên mặt giấy thôi. Xin lỗi chị.

Xin lỗi, nhưng xin chị hãy tin em, em yêu chị. Bởi vì em yêu chị, vì vậy em mới đồng ý chia tay, cũng không cần lo lắng em sẽ tiếp tục làm phiền chị, em sẽ không làm chị buồn nữa đâu”

Ký tên: Ninh Tây Cố

Nhạc Quỳnh Quỳnh đọc xong, mũi có hơi chua sót.

Cô biết không nên tin bài văn ngắn mà đàn ông viết trong lúc giận dữ đòi chia tay, cô đã nhìn thấy rất nhiều ở chỗ chị em mình, bức này còn thâm tình hơn so với bức kia, giống như lòng trung thành không hề đổi thay.

Nhưng những bức đó đều là cầu xin đừng chia tay, một người thông minh, lòng dạ đen tối như Ninh Tây Cố thế mà lại đồng ý chia tay rồi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa cảm động vừa tủi thân, còn tràn ngập sự nghi ngờ. Nói dễ nghe như vậy, ai biết được là thật lòng yêu cô, hay muốn nhân cơ hội này thoát khỏi cô hoàn toàn để quay lại làm một thiếu gia giàu có?

Muôn kiểu suy đoán đang dày vò cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không thể nhịn được thêm dù chỉ một giây.

Cô trực tiếp vớ lấy lá thư rồi hùng hù hỏ hỏ giẫm trên giày cao gót đi xuống lầu tìm Ninh Tây Cố. Dù sao cô cũng biết Ninh Tây Cố ở đâu, có thể đi tìm cậu ta bất kỳ lúc nào.

Cô chạy tới bàn lễ tân của công ty thực tập mà Ninh Tây Cố, nhờ người gọi Ninh Tây Cố ra.

Rất nhanh Ninh Tây Cố đã ra gặp cô, vừa được yêu thương mà sinh ra lo, vừa nơm nớp lo sợ. Cô không nói không rằng kéo cậu về phía trước, tới chỗ cầu thang bộ thì dừng lại, sau đó không nói lời nào, chỉ cúi đầu trầm mặc mất một phút.

Vì vậy Ninh Tây Cố mới mở miệng nói trước: “Chị, xin lỗi.”

Cậu vừa nói, như chọc phải điểm khóc của Nhạc Quỳnh Quỳnh, cô đột nhiên bật khóc.

Ninh Tây Cố bị dọa sợ, chân tay luống cuống, trái tim vừa xót vừa đau. Cậu nghĩ, Nhạc Quỳnh Quỳnh như thế này là không muốn chia tay cậu sao? Cậu ôm tâm lý gặp may, thầm nghĩ có khi có một phần vận khả năng. Cậu biết không thể là không thể, nhưng không cách nào chết lòng được.

Kết quả, bao nhiêu câu từ tích tụ lại trong lồng ngực của Nhạc Quỳnh Quỳnh, cô không biết chọn câu nào nói trước để nghe có thể diện một chút. Cô thật sự không muốn khóc trước mặt Ninh Tây Cố, lần trước kìm lại được rồi, nhưng lần này lại không kiềm chế được. Trong chuyện tình cảm, một tình yêu sâu đậm không phải lúc nào cũng có thể giữ được cái thể diện, đầu cô nóng lên, cũng không biết phải nói gì, khóc nức nở nói: “Đều tại cậu, nói không chừng công ty tôi sắp phá sản rồi.”

Ninh Tây Cố ngây ngốc: “???”

Chương 79

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Kim Ngân

Beta: Yam

“Sao vậy? Bố em đến tìm chị à?” Ninh Tây Cố căng thẳng hỏi: “Ông ấy nói gì? Ông ấy làm khó chị sao? Chị đừng khóc, không phải sợ, em đi tìm ông ta.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh lại mắng cậu: “Bây giờ mấu chốt của vấn đề là cái này à?”

Ninh Tây Cố: “Hả? ... Không, không phải, là em nên xin lỗi chị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Cậu xin lỗi thì có ích gì, dù cậu có xin lỗi thì tôi cũng sẽ không tha thứ cho cậu, như vậy không phải tôi là người không có tự trọng sao?”

Ninh Tây Cố gấp đến mức đỏ cả mồ hôi. Trước đây cậu bó tay với tính xấu của Nhạc Quỳnh Quỳnh, bây giờ vẫn bó tay như vậy, chỉ là không nở nhìn cô khóc: “Được, được rồi, không tha thứ, không tha thứ, chị đừng khóc nữa. Chị mắng em đi. Đừng khóc.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh được voi đòi tiên: “Kính áp tròng của tôi bị khóc trôi rồi, lớp makeup của tôi đắt như vậy cũng bị khóc trôi luôn, đều tại cậu. Một chút nữa tôi còn phải đi chụp ảnh cho sản phẩm mùa sau, bây giờ phải trang điểm lại, không biết chụp được hay không, đều tại cậu. Tôi đi xem mắt cũng không gặp được người đẹp trai hơn cậu, đều tại cậu. Đào ở tiệm hoa quả dưới lầu tầng giá đắt như vậy, đều tại cậu.”

“Được rồi, tại em, đều là tại em hết.” Ninh Tây Cố ngoan ngoãn thừa nhận, muốn lau nước mắt cho cô, nhưng lại sợ mình làm lem

lớp makeup, chỉ dám dùng giấy nhẹ nhàng chấm nước mắt trên mặt cô, kết quả vẫn bị loang lổ, cậu không nhịn được nói: “Lần sau chị đừng mua kem nền này nữa, nó không chống nước.”

“Nó không thấm nước đó, cậu thì hiểu cái gì về chuyện trang điểm, đừng có xen vào.” Nhạc Quỳnh Quỳnh mắng cậu.

Cuối cùng bị mắng một trận.

Ninh Tây Cố không những không tức giận, ngược lại còn cảm thấy thoải mái cả thể xác lẫn tinh thần, cậu xót xa nghĩ: Bây giờ cậu đã hoàn toàn bị người phụ nữ này thuần hoá rồi sao?

Cuối cùng Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng nín khóc, Ninh Tây Cố mới dám hỏi: “Chị nói chị sắp phá sản là sao vậy?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh lại ỉu xiu: “Hôm qua bố cậu đến tìm tôi, bị tôi mắng một trận.” Cô cảm thấy cô thuộc loại phản xạ có điều kiện, ai đâm cô cô sẽ đâm ngược lại theo bản năng, mặc kệ mình có phải đang lấy trứng chọi đá hay không, cơn tức giận lên đầu là không quan tâm đến gì cả.

Ninh Tây Cố trầm mặc.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói là mắng, có lẽ là mắng thật, nhất định là không dịu dàng, trình độ mắng người của cô như nào cậu hiểu rõ nhất... Nói như nào nhỉ, đây quả thật là việc mà cô có thể làm được.

Chọc tức bố cậu thì bị chinh đốn cũng không kì lạ, xong rồi giờ lại bị dọa khóc.

“Đừng sợ.” Ninh Tây Cố thấp giọng mà kiên định nói: “Bên chỗ bố em em sẽ giải quyết, sẽ không hại chị phá sản đâu. Nguyên nhân và trách nhiệm đúng thật đều thuộc về em, nếu không phải tại em, bố em cũng không đến tìm chị.”

Ninh Tây Cố tự mình nhận lỗi, làm cho Nhạc Quỳnh Quỳnh muốn mắng cũng không có cách nào: “Cậu biết là tốt... Cậu nhìn tôi xem, đều bị cậu hại cho thê thảm.”

Hai người đã mấy ngày không gặp.

Bỗng nhiên gặp nhau. cả người đều thấy không được tự nhiên.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trên người Ninh Tây Cố thì cảm thấy chân mềm nhũn ra. Cô nhớ lúc nhìn thấy Ninh Tây Cố ở tòa nhà cao ốc, cậu mặc một bộ âu phục rẻ tiền đứng giữa mấy đồng nghiệp nam, dáng người cao lớn, sạch sẽ, trẻ tuổi mà xuất chúng.

Cô ảo não nghĩ, cho nên cô mới không muốn gặp Ninh Tây Cố, tuy trong lòng muốn chống cự cậu, nhưng cậu vẫn có một lực hấp dẫn không sạch sẽ nào đó đối với bản thân cô. Huống hồ bọn họ quả thực đã làm biết bao nhiêu chuyện không biết xấu hổ rồi.

Ninh Tây Cố cũng vậy.

Cho dù bây giờ Nhạc Quỳnh Quỳnh đang khóc, giống như con mèo nhỏ, cậu cũng cảm thấy rất dễ thương, rất thích.

Thực sự sợ chọc cho cô khóc nữa.

Ninh Tây Cố hơi khom lưng xuống, giọng nói nhẹ nhàng, như sợ làm quấy nhiễu đến con thỏ nhỏ đang ngưng ngưng, ôn tồn nói với cô: “Em sẽ về nói với bố em, nhưng em thấy ông ấy sẽ không hẹp hòi như vậy, ông ấy rất là kiêu ngạo.”

“Nhìn ra rồi...” Tâm trạng Nhạc Quỳnh Quỳnh phức tạp nói: “Tôi vẫn lo lắng. Đối với cậu chỉ là việc nhỏ, cứ cho là ông ấy muốn chinh tôi một chút, có lẽ tôi cũng không thể chống đỡ được. Tôi chỉ là nhất thời không nhịn được.”

Bây giờ thật sự không phải lúc anh em em, mặc dù cậu muốn ở bên Nhạc Quỳnh Quỳnh mấy giây nữa, nhưng lại quá lo lắng cho cô. Ninh Tây Cố biết khả năng đó rất nhỏ, chỉ là chuyện có liên quan đến cô gái nhỏ mà cậu thích, cậu không thể đánh cược dù khả năng là một phần nghìn. Cậu nói một cách nghiêm túc: “Bây giờ em đi tìm bố em. Không phải là chị còn phải đi chụp hình sao? Đừng để vì em mà chậm trễ, đi mau đi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh thật sự ghét cái bộ dạng còn nhỏ tuổi mà đã bình tĩnh kiềm chế của Ninh Tây Cố, đỏ mặt nói: “Cậu chỉ có những lời này muốn nói với tôi sao? Không có lời nào khác à?”

Trong cầu thang tối om.

Mắt của Nhạc Quỳnh Quỳnh đẫm nước, như là đang sáng lên, khiến cho Ninh Tây Cố tim đập loạn xạ. Cậu mím môi muốn nói lại thôi, sau đó lấy hết can đảm, chuẩn bị tự rước lấy nhục, không chút tự tin hỏi: “Chị, ý chị là em vẫn còn cơ hội đúng không?”

“Cơ hội gì? Không có cơ hội!” Nhạc Quỳnh Quỳnh dứt khoát nói.

“Ồ.” Trái tim Ninh Tây Cố lại chùng xuống, nhưng cậu nói tiếp theo của cô lại kéo trái tim cậu lên.

“Tôi đọc hết thư mà cậu viết rồi, như thế là xong rồi à? Bảo cậu đừng quấy rầy tôi, cậu thật sự không đến quấy rầy tôi, gọn gàng dứt khoát như vậy sao? Còn nói thích tôi, yêu tôi, nếu thật sự là như thế, có thể cắt đứt quan hệ không chút do dự hả?” Nhạc Quỳnh Quỳnh cố tình gây sự.

Ninh Tây Cố thực sự cảm thấy được trái tim của mình nằm trong bàn tay của cô, bị cô nhào nặn đùa giỡn, thế mà cậu vẫn can tâm tình nguyện giao trái tim ra: “Nếu em quấy rầy chị, không phải là sẽ chọc giận chị sao?”

“Sẽ chọc giận tôi.” Nhạc Quỳnh Quỳnh nói, nói mãi nói mãi, cô lại nản lòng trước. Nếu như Ninh Tây Cố cứ thể hiện sự ích kỷ ngạo

mạn của mình đến cuối cùng thì tốt rồi, vậy thì cô có thể chia tay một cách dứt khoát tàn nhẫn, không đến mức như bây giờ, lúc nào cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Ninh Tây Cố hiểu được nửa ý của Nhạc Quỳnh Quỳnh, suy đoán nói: “Nhưng mà em không muốn chọc giận chị khiến chị càng ghét em hơn. Chị, em xin lỗi.”

Chia tay một cách vẻ vang có gì không tốt cơ chứ? Sau này còn được người khác khen tiêu sái. Nhạc Quỳnh Quỳnh dần dần bình tĩnh lại, nhìn cậu hèn mọn, còn thảm như vậy, bây giờ cô cũng không còn quá tức giận nữa.

Cô luôn có một ảo giác bọn họ giống như đang gặp nhau lần cuối.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngoan cường buồn bực nói: “Xin lỗi cũng vô dụng, đừng có tỏ vẻ đáng thương với tôi, nhất định phải chia tay.”

“... Ừ.” Ninh Tây Cố chán nản tột cùng, cậu không muốn tiếp tục ở lại đây nữa.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi xác nhận: “Cậu chấp nhận chia tay?”

Ninh Tây Cố cảm thấy tim mình như đang bị một con dao đâm vào, máu rỉ từ tim, nói: “Chấp nhận.”

Hai người yêu nhau không bị ràng buộc trách nhiệm pháp luật, chỉ một câu nói nhẹ nhàng cũng là kết thúc.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Vậy tiếp sau này cậu làm thế nào?”

Ninh Tây Cố hiểu nhầm: “Bây giờ em sẽ đi tìm bố em, chờ việc này có kết quả, em sẽ đến nói cho chị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cạn lời: “Tôi không hỏi cái này, tôi nói, sau khi chúng ta xác nhận chia tay, cậu sẽ không cần phải cả ngày thoắt ẩn

thoắt hiện ở trong tòa nhà cao ốc đi? Cậu phải về làm thiếu gia nhà giàu chứ?”

Cô có chút chán nản thất vọng nói, cảm thấy Ninh Tây Cố giống như một giấc mơ, một giấc mơ tàn khốc nhưng tốt đẹp đến hoang đường của tuổi trẻ, cũng giống như bong bóng xà phòng, có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

Ninh Tây Cố nói: “Không về nữa. Em trưởng thành rồi, cũng có thể đi làm rồi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói thềm: “Thật sự không trở về sao? Bố cậu sẽ không đối phó cậu chứ?”

Ninh Tây Cố cười: “Cũng không phải là phim truyền hình, bố em cũng không thể làm cho tất cả công ty trên thế giới từ chối tuyển dụng em. Ông ấy không thể một tay che trời, cũng không thể đóng băng tài khoản của em, em có tay có chân, có thể làm việc, tự mình nuôi mình.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Vậy học phí thì sao?”

Ninh Tây Cố đáp: “Học bổng với đi làm thuê, tiết kiệm chút là được.”

Trước đây cậu từng nghe nói đến loại người như vậy, còn cảm thấy thật lạ lùng, không ngờ bản thân mình cũng có ngày trở thành thế ấy.

Điện thoại của nhạc Quỳnh Quỳnh reo lên.

Người trong công ty đang giục cô.

“Tôi phải đi rồi.” Cô nói.

Đời này của Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn là lần đầu tiên chia tay bạn trai trong vui vẻ như vậy, phải nói có lẽ là lần chia tay gọn gàng

nhanh chóng nhất, cả hai bên đi đến thỏa thuận dứt khoát, nhưng lại làm cô cảm thấy khó chịu trong lòng.

Quên đi quên đi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh chia tay không hối hận, nhưng có hơi hối hận vì lúc này khóc rất mất mặt. Nhưng cô vẫn luôn không thể khống chế trước mặt Ninh Tây Cố. Ở trước mặt Giang Diệp Sơn, Cừu Tuấn, cô sẽ giả vờ dịu dàng, giả vờ trưởng thành, làm một người con gái tao nhã mà mạnh mẽ, chỉ có ở chỗ Ninh Tây Cố mới có thể không hề kiêng kỵ, làm một đứa trẻ tùy hứng nhất cũng không sao.

Rõ ràng cậu còn nhỏ tuổi hơn cô.

Ninh Tây Cố muốn để lại chút tình cảm trong lòng cô, vậy có qua có lại, cô cũng không muốn khi nhìn lại lại thấy mình bất lương như thế.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không mắng cậu, nhẹ nhàng nói: “Vây cậu cố lên...”

Ninh Tây Cố gật đầu, cười cười: “Cảm ơn chị.”

Xưng hô chị như vậy có hơi tình thú, mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh đỏ lên, nói: “Chị” cái gì mà “Chị”, đấy là biệt danh lúc chúng ta vẫn còn ở bên nhau, từ giây phút chúng ta chia tay lúc này, chúng ta đã là người xa lạ. Sau này, sau này gọi tôi là “Cô Nhạc” đi, hoặc là tên gọi chính thức gì đấy.”

Nụ cười trên khuôn mặt Ninh Tây Cố sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.

“Tạm biệt.” Nhạc Quỳnh Quỳnh không đi thang máy, mà trực tiếp đi lên thang bộ, dù sao cũng chỉ có hai tầng thôi, bước được hai bước, lại dừng lại, nói với cậu: “Tạm biệt, anh Cố.”

Ninh Tây Cố đáp lại: “Tạm biệt, cô Nhạc.”

Nói xong.

Cô không quay đầu lại nữa, lập tức đi thẳng lên lầu.

Tâm trạng được phát tiết xong, thoải mái lên nhiều rồi, có thể gác lại hoàn toàn chuyện của đàn ông, toàn tâm toàn ý vào công việc kiếm tiền rồi.

Cùng lúc đó.

Ninh Tây Cố cũng lần đầu tiên gọi điện cho bố sau khi rời khỏi nhà, nói sơ qua một chút, hẹn thời gian gặp mặt, tạm thời cũng quay về làm công việc thực tập.

Chương 80

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Doanh

Beta: Yam

Khi Ninh Ngữ Đức về đến nhà, Ninh Tây Cố đang ngồi cạnh bàn ở phòng khách và làm việc trên laptop. Dù sao ngồi không cũng chẳng có gì làm, chi bằng cố gắng kiếm thêm một chút khoản thu nhập, bây giờ cậu đang rất thiếu tiền, ngoại trừ thực tập kỳ nghỉ hè, cậu còn làm một số công việc riêng. Vừa thấy bóng dáng của bố, cậu đóng laptop lại.

Chỉ hơn nửa tháng không gặp mà Ninh Tây Cố trông gầy hơn hẳn, nhưng nhìn khuôn mặt lại càng cứng cõi hơn.

Ninh Ngữ Đức không hài lòng nói: “Đã về rồi thì đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm.”

Ninh Tây Cố không nhúc nhích, nở nụ cười, nói: “Không phải con về nhà, con chỉ về tìm bố nói vài chuyện. Lần trước cảm xúc không được tốt, cãi nhau ầm ĩ với bố, quả thật rất bộp chộp. Lần này quay về, con muốn bình tĩnh hòa nhã nói chuyện với bố.”

Ninh Ngữ Đức nhíu mày: “Nói cái gì?”

Ninh Tây Cố nói: “Nói về chuyện con muốn tự lập.”

Ninh Ngữ Đức hơi sừng sốt, ngay tức khắc bị chọc tức đến bật cười: “Tự lập? Con tự lập sao? Người khác cứng cánh mới muốn bay, một thằng oắt con vừa trưởng thành vẫn còn đi học như con mà muốn ra ngoài tự lập sao? Đúng là suy nghĩ kỳ lạ.”

“Bố cứ xem như con không biết tự lượng sức mình đi.” Ninh Tây Cố tự đặt mình vào vị trí của Nhạc Quỳnh Quỳnh, chỉ cảm thấy sự châm chọc của bố như gãi ngứa, nói: “Con không muốn làm đồ dự phòng nữa.”

Từ nhỏ cậu nhóc này đã rất nghe lời, ngoan tới mức khiến ông cho rằng liệu có phải cậu không được thông minh lắm không, trước đây cũng chưa từng phản nghịch, trưởng thành một cách quy củ. Cho đến bây giờ, ông có thể nói với người khác rằng ông còn có một người thừa kế thì đột nhiên thời kỳ phản nghịch lại phát tác một cách kịch liệt, ngỗ nghịch với bố mẹ cũng thôi đi, vậy mà lại trực tiếp rời khỏi nhà.

Ninh Ngũ Đức cũng không quá coi trọng sự chống đối của cậu, khinh miệt nói: “Được, vậy con ra ngoài lăn lộn đi. Tự đánh giá cao bản thân, để bố xem con có thể lăn lộn thành cái giống gì? Con cho rằng không có tấm biển nhà họ Ninh thì con đáng giá bao nhiêu hả? Ha ha.”

Ninh Tây Cố chỉ thuận theo ông: “Ừ, bố cứ thả con ra đừng quan tâm là được.”

Nói được hòm hòm rồi.

Cậu mới hỏi: “Con nghe nói bố đến tìm Nhạc Quỳnh Quỳnh...”

Ninh Ngũ Đức liếc nhìn cậu một cái: “Người phụ nữ đó tìm con?”

Ninh Tây Cố đứng thẳng người: “Bố, bố muốn làm khó thì làm khó con là được rồi, đừng gây khó dễ cô ấy.”

“Bố gây khó dễ ai?” Ninh Ngũ Đức cười nhạt, chậm chậm xoay người đi tới. Thảo nào ông cảm thấy Ninh Tây Cố không được tập trung, thì ra đây mới là trọng điểm, thẳng con bất hiếu này về nhà là để cầu xin cho người phụ nữ yêu dấu: “Con cho rằng tôi ức hiếp cô ta? Ai ức hiếp cô ta chứ, người phụ nữ kia giống như một người đàn bà chanh chua...”

Nói tới đây, Ninh Tây Cố lại không nhịn được muốn cười, nhưng phải kiềm chế lại, nói: “Bố thật sự không gây khó dễ cô ấy?”

Ninh Ngữ Đức dùng giọng điệu giống như mình bị sỉ nhục, nói: “Không có. Sau này cũng sẽ không có.”

Ông già nhà cậu mĩa mai nói: “Nếu như bố ức hiếp cô ta, chẳng phải vừa đúng lúc cho các người cơ hội thể hiện tình yêu uyên ương gặp hoạn nạn, tình còn vững hơn vàng sao? Bố cũng không ngốc đến mức phải làm chuyện này. Con bây giờ mới là lần đầu yêu đương, nhất thời vui vẻ quá mức, trước kia chưa từng qua lại với phụ nữ nên mới cho rằng mình yêu cô ấy nhiều thế nào. Người trẻ tuổi toàn như vậy, yêu vào một cái là cho rằng thiên trường địa cửu, quyết chí thề không đổi thay.”

Ninh Tây Cố nhịn không được cãi lại: “Chẳng phải lúc đó bố và mẹ kết hôn cũng là kết hôn với mối tình đầu sao?”

Ninh Ngữ Đức hùng hổ phản bác đầy lý lẽ: “Bố với mẹ con là thanh mai trúc mã, sao có thể giống nhau chứ?” Ông đứng mệt rồi nên ngồi xuống, tiếp tục nói: “Bố biết, lúc này bố càng muốn chia rẽ hai người thì lại càng kích thích tâm lý phản nghịch của con, nhất quyết phải ở bên cô ta.”

Cho nên bây giờ ông dự định cứ mặc kệ cậu, chờ thêm một khoảng thời gian nữa, đứa con bất hiếu này sẽ tỉnh táo lại, sẽ phát hiện ra người phụ nữ kia không hề xứng với mình, tự nhiên sẽ chán ghét, sau đó về nhà ngoan ngoãn kế thừa gia sản.

Dù sao bây giờ Ninh Tây Cố vẫn còn trẻ tuổi, cùng lắm thì chỉ chậm trễ một hai năm cũng không sao.

Ninh Tây Cố được chấp thuận, bắt đầu thu dọn bao máy tính. Ninh Ngữ Đức nhìn cậu, cau mày: “Vậy là định đi rồi sao?”

“Phải, con tin những gì bố nói, bố không nhất thiết phải lừa con, như vậy cũng phù hợp với phong cách làm việc của bố. Tốt nhất nên

giống những gì bố nói, đừng đến quấy rầy con.” Ninh Tây Cố thản nhiên nói: “Hơn nữa, dù là một giây con cũng không muốn ở lại ngôi nhà này.”

Nói xong.

Ninh Tây Cố mặc bộ quần áo giá rẻ tự mình mua, cầm theo chiếc máy tính xách tay secondhand mới mua, phóng khoáng rời đi.

Sau này Ninh Ngũ Đức vẫn luôn nhớ lại bóng lưng khi rời đi của Ninh Tây Cố, quyết đoán nhẹ nhàng, như chim bay khỏi lồng, thuận gió mà lên.

Lúc ấy ông nghĩ rằng, không nổi vài tháng thằng con bất hiếu phản nghịch quật cường này sẽ nếm đủ mùi cay đắng, ngoan ngoãn về nhà xin lỗi cầu xin ông tha thứ, không ngờ Ninh Tây Cố đi một cái đã là mười năm.

—

Mới qua một ngày.

Từ chỗ Ninh Tây Cố, Nhạc Quỳnh Quỳnh biết được tin tốt rằng cô đã may mắn thoát khỏi khả năng bị phá sản, ở điểm này, cô vẫn tin tưởng Ninh Tây Cố.

Ninh Tây Cố mong chờ đến gặp cô để nói chuyện này với cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn mạnh miệng nói: “Đừng tưởng tôi sẽ cảm ơn cậu, vốn dĩ cậu chính là kẻ đầu sỏ gây nên, vì vậy cậu phải thu dọn tàn cục. Chuyện chỉ cần nói bằng một câu, cần gì phải thần bí chạy tới đây chính miệng nói với tôi.”

Mặt Ninh Tây Cố không có biểu cảm nói: “Em, muốn gặp chị thêm một lần.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh suýt nữa thì đỏ mặt, việc đỏ mặt này chính là so xem mặt ai dày hơn. Người này da mặt dày, người kia da mặt mỏng thì không tránh khỏi bị đỏ mặt rồi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghiêm túc cảnh cáo cậu: “Chúng ta đã chia tay rồi, lần trước chúng ta đã nói rõ rồi.”

Ninh Tây Cố đáp: “Ừm, em nhớ rõ.”

Ninh Tây Cố nói xong, vẫn là dáng vẻ như không có việc gì, đứng dậy nói: “VẬY em đi trước. Đây là lần cuối cùng rồi. Sau này em sẽ không lấy cớ đến tìm chị nữa.”

Câu nói bình tĩnh mà bi tráng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghe được thì vừa cảm thấy buồn cười vừa cảm thấy tức giận.

Trông Ninh Tây Cố làm ra vẻ tiêu sái đi tới cạnh cửa, Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “VẬY vài ngày nữa tới sinh nhật cậu, cậu định làm gì? Có về nhà không?”

Ninh Tây Cố nói: “Không về.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh “À” một tiếng, cũng không nhìn ra cô đang suy nghĩ gì.

Nhưng không hiểu sao lại khiến Ninh Tây Cố âm thầm mong đợi. Con người của Nhạc Quỳnh Quỳnh khi tức giận rất khó mà giữ lại, nhưng không mang thù hằn, cô thích giữ lại vị trí trong tim cho những điều tốt đẹp hơn.

Ninh Tây Cố chậm chậm đi tới cửa, thật sự không đợi được Nhạc Quỳnh Quỳnh giữ cậu lại, đành uể oải rời đi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn dáng vẻ ủ rũ của cậu, bất giác cảm thấy cực kỳ đáng thương, giống như một chú chó đi lạc. Sau đó cô lại tự

mắng mình một câu, kêu bản thân đừng thương hại Ninh Tây Cố nữa, không thể không có tiền đồ như vậy!

Nhưng sau khi trở về, Nhạc Quỳnh Quỳnh đắn đo suy nghĩ, vẫn thấy không yên lòng.

Cô đặt mình vào vị trí của cậu, bây giờ Ninh Tây Cố rời khỏi nhà, cực kỳ nghèo, buổi tiệc sinh nhật long trọng đã không còn, nói không chừng phải cô đơn đón sinh nhật hai mươi tuổi một mình ở ký túc xá nhỏ vừa cũ kỹ vừa tồi tàn, hình như đúng là hơi thảm... Không đúng, thảm mới là tốt! Đáng đời!

Thỉnh thoảng cô còn hơi tức giận, cảm thấy mình chưa giáo huấn Ninh Cố Tây đủ. Cậu lừa dối cô lâu như vậy, trước đó cô chỉ mắng mấy câu rồi đuổi người đi, cũng quá hời cho cậu rồi.

Tới buổi tối một ngày trước.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nằm mơ, cô mơ thấy một chú chó bị lạc rất bẩn thỉu ngồi bên đường, nó đáng thương nhìn cô, rú lên “Áu u”. Một cô gái lương thiện như cô sao có thể nhẫn tâm chứ, cô đi tới gần, chú chó bỗng biến thành Ninh Tây Cố, trên cổ còn đeo vòng.

Cô choàng tỉnh giấc.

Đúng là xui xẻo ập xuống đầu, Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ, một ngày mới lại bắt đầu bằng việc mơ thấy Ninh Tây Cố.

Ninh Tây Cố sẽ không thật sự đến tìm cô chứ?

Ninh Tây Cố chắc chắn sẽ trở lại tìm cô, Nhạc Quỳnh Quỳnh đoán, cơ hội giả vờ đáng thương tốt như vậy, người có tâm cơ thâm sâu như Ninh Tây Cố có thể buông tay sao? Cũng không biết cậu sẽ giả vờ đáng thương với cô thế nào, cô thật sự muốn xem xem Ninh Tây Cố giờ trò gì. Mặc kệ là trò gì, cô cũng không tiếp, phải để Ninh Tây Cố nhận thua.

Kết quả hết một ngày, Nhạc Quỳnh Quỳnh không hề nhìn thấy bóng dáng của Ninh Tây Cố.

Vì thế cô mắng tên xấu xa Ninh Tây Cố một trận trong lòng.

Hôm nay tan ca sớm.

Nhạc Quỳnh Quỳnh về nhà trang điểm xinh đẹp, mặc chiếc váy đỏ, hẹn với Doãn Tiểu Thiên và một vài người bạn khác, tối nay cùng đi uống rượu ngắm trai đẹp.

Quầy cả đêm, uống tới rạng sáng, say không còn biết gì.

Xong xuôi có người bạn muốn đưa cô về.

Lúc này Nhạc Quỳnh Quỳnh đã say rượu, cô nói theo thói quen: “Không sao không sao, tôi gọi người đến đón.” Nói xong, cô ngồi ở ven đường, gọi đến số của Ninh Tây Cố.

“Alo? Nhạc Mỹ Lệ?” Ninh Tây Cố hỏi.

Nghe được âm thanh của cậu, Nhạc Quỳnh Quỳnh lập tức tỉnh rượu hơn một chút, lớn tiếng nói: “Mẹ nó, tôi quên rằng đã chia tay với cậu! ... Được rồi, không phải chuyện của cậu, cúp đây!”

Nói xong, cô nhanh chóng ngắt cuộc gọi với Ninh Tây Cố.

Nhóm bạn cười rộ lên: “Ha ha ha ha.”

Doãn Tiểu Thiên đỡ Nhạc Quỳnh Quỳnh đi trên lề đường.

Hai cô gái say rượu mệt mỏi ngồi xuống, cùng đánh giá những người đàn ông đi ngang qua.

Đột nhiên Nhạc Quỳnh Quỳnh đứng dậy, giơ tay nói: “Tôi chắc chắn phải tìm được một cậu trai bao mới đẹp trai hơn Ninh Tây Cố, đến lúc đó dẫn đến trước mặt cậu ta, khiến cậu ta tức chết!”

Doãn Tiểu Thiên vỗ đùi: “Được! Người chị em! Mình giúp cậu tìm!”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngồi ở ven đường, vì say nên mắt lơ mờ nhìn thấy một người đàn ông đi tới, nhanh chóng kéo Doãn Tiểu Thiên nói: “Người này đẹp không? Đẹp trai không? Hình như cũng hơi đẹp trai...”

Doãn Tiểu Thiên bị lắc đến nỗi muốn nôn ra, giữ chặt cô: “Có thể không đẹp trai sao? Cậu tỉnh táo chút đi, nhìn kỹ xem... Con mẹ nó, đây chính là Ninh Tây Cố!”

Nhạc Quỳnh Quỳnh dụi mắt, tập trung nhìn, thật sự là Ninh Tây Cố.

Ninh Tây Cố đứng trước mặt bọn họ, cái bóng chùm lên cô đang ngồi xổm. Cậu cúi đầu nhìn Nhạc Quỳnh Quỳnh, cô giống như một đứa trẻ mở to mắt mờ mịt mê muội nhìn cậu. Cậu ngồi xổm xuống, nói với cô: “Đi thôi, tôi đưa hai người về.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh giận dữ cậu: “Không, không cần cậu đưa tôi về? Cậu là ai? Tôi cần, cần cậu đưa tôi về sao? Chỉ là tôi không cần thận gọi sai số.”

Ninh Tây Cố nói: “VẬY chị xem như em là một người tốt bụng vừa khéo đi ngang qua đi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn còn oán giận cậu: “Còn tốt bụng sao, tôi thấy là bụng dạ khó lường, tà tâm không chết.”

Ninh Tây Cố nở nụ cười: “Phải, là tà tâm không chết.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngạc nhiên: “VẬY mà cậu còn dám nói ra? Cậu không biết xấu hổ! Chúng ta đã chia tay rồi!”

Ninh Tây Cố không biết xấu hổ nói: “Tuy rằng chúng ta đã chia tay. Nhưng chị độc thân, em cũng độc thân, chẳng lẽ em không thể

theo đuổi chị lần nữa à?”

Chương 81

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Kim Ngân

Beta: Yam

Sau khi tình rượu Nhạc Quỳnh Quỳnh vô cùng hối hận.

Chuyện xảy ra đêm qua cũng khá hỗn loạn, dù sao có hai cô gái cũng không an toàn, các cô đành chấp nhận để Ninh Tây Cố đưa về nhà, đưa hết về nhà Nhạc Quỳnh Quỳnh. Sau đó lúc cô vừa bước xuống xe lại ới khắp người Ninh Tây Cố, Ninh Tây Cố dọn sạch cho cô rồi mới dọn sạch cho mình, lăn qua lăn lại đến tận nửa đêm.

Cô thấy Ninh Tây Cố quá đáng thương, nhất thời nảo nản, hỏi một câu: “Đã trễ thế này, cậu có thể quay về kí túc xá không?”

Ninh Tây Cố lưu loát trả lời: “Không thể. Em tìm khách sạn ở tạm.”

Cô cũng không biết lúc ấy bản thân mình nghĩ thế nào, cười hì hì: “VẬY cậu cứ ngủ ở phòng khách đi. Tôi muốn ăn khuya, cậu làm bữa khuya cho tôi.” Cô còn lôi kéo người chị em nói: “Mình nói cho cậu biết, bữa khuya cậu ta nấu rất là ngon...”

Sau đó lại ăn bữa khuya, lấp cho cái bụng no căng, Nhạc Quỳnh Quỳnh mới thỏa mãn đi ngủ.

Cô ngủ ở phòng ngủ chính, bạn thân ngủ ở phòng ngủ cho khách, Ninh Tây Cố ngủ ở phòng khách.

Sáng hôm sau, cô đã quên luôn chuyện tối qua, vừa mới ra khỏi cửa thì nhìn thấy Ninh Tây Cố đang dọn dẹp vệ sinh, còn bị dọa sợ, mở miệng chửi ầm lên: “Sao cậu lại ở đây, cậu đột nhập nhà riêng à?”

Ninh Tây Cố cứng họng: "... Chị bảo em ở đây một đêm."

Nhạc Quỳnh Quỳnh từ từ nhớ ra, quá xấu hổ, ngang ngược nói: "Tôi cho cậu ngủ một đêm chứ không phải cho cậu ở đây mãi, cậu ngủ dậy cũng không biết đi à?"

Ninh Tây Cố chậm chậm nói: "Em thấy hơi lộn xộn, không nhịn được nên muốn dọn dẹp lại chút. Chị tìm một người dọn dẹp còn phải trả tiền, em giúp chị dọn dẹp không cần trả tiền, đúng không?"

Con quỷ keo kiệt trong Nhạc Quỳnh Quỳnh vô thức động lòng, nhưng rất nhanh đã bị âm thanh mở cửa của Doãn Tiểu Thiên mới dậy kéo lại: "Không cần. Xem thường tôi à, tôi thiếu chút tiền đó sao?"

Ninh Tây Cố thờ ơ, hỏi: "Bữa sáng làm xong rồi, ăn không? Em định nấu chút cháo cá phi lê, còn nướng chút rau cải, còn làm cho chị sữa chua ngũ cốc."

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa nghĩ đến đồ ăn mà Ninh Tây Cố nấu, nước miếng đã muốn chảy ra. Cháo cá phi lê mà Ninh Tây Cố làm vô cùng thơm ngon, không tanh chút nào, còn ngon hơn cả ngoài quán. Đúng ra trước đây cậu cũng là một tiểu thiếu gia không biết nấu cơm, không biết là học từ đâu?

Cô nuốt nước miếng, lúng túng nói: "Ai cho cậu động vào tủ lạnh của tôi? Sao cậu lại động linh tinh vào đồ người khác như vậy? ... Nhưng mà nguyên liệu đều đã được chuẩn bị xong rồi, không làm thì lãng phí, tôi là loại người lãng phí lương thực như vậy sao? Không thể lãng phí lương thực."

Cô nghĩ, còn có Doãn Tiểu Thiên ở đây, cũng không xấu hổ lắm.

Kết quả Doãn Tiểu Thiên ăn mặc chỉnh tề đi ra khỏi phòng, giơ tay nói xin lỗi cô: "Thật xin lỗi, bọn họ tìm mình, mình phải nhanh chóng đi xử lý một chút, mình đi trước đây."

Doãn Tiểu Thiên nói: “Cảm ơn nhá, nhưng mà mình không ăn đâu, đang vội.”

Nói xong cô ấy vội vàng rời đi.

Để lại Nhạc Quỳnh Quỳnh và Ninh Tây Cố cô nam quả nữ ở chung một phòng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vui đầu ăn sáng. Tối hôm qua cô đã ăn khuya, sáng nay thật ra cũng không đói lắm, nhưng đồ ăn Ninh Tây Cố nấu quá ngon, cô ăn hết non nửa bát cháo, sau đó không ăn nổi nữa.

Để nguội thì không còn ngon nữa, Nhạc Quỳnh Quỳnh do dự nhìn bát cháo.

Ninh Tây Cố hỏi: “Em ăn giúp chị cho.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “...”

Không đợi cô từ chối, Ninh Tây Cố trực tiếp cầm bát qua, ăn đồ ăn thừa của cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh xem thường cậu nói: “Cậu nói cậu là một thiếu gia, thế mà cậu còn lấy đồ ăn thừa của người khác ăn? Cậu có bệnh sao?”

Ninh Tây Cố ngây người, xấu hổ nói: “... Quen rồi.”

Lúc ban đầu Ninh Tây Cố không ăn, có những lúc cô thấy món gì đó ngon, không nhịn được muốn nếm thử, thế là chỉ ăn một miếng, còn lại đều đút cho Ninh Tây Cố. Mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh đỏ lên, thềm oán trách: “Ăn nhiều như vậy mà cũng không thấy cậu béo lên.”

Bây giờ hai người người yêu không giống người yêu, kẻ thù chẳng giống kẻ thù, bạn bè cũng chẳng ra bạn bè.

Không biết nên chung sống với nhau như nào cho tự nhiên, dù sao cũng đều không giống với người khác.

Chủ yếu là cũng không biết bây giờ sự kiêu ngạo của Ninh Tây Cố đã xoá sạch hay là được thu liễm bớt, cả người trở nên dịu dàng, hướng nội hơn nhiều, cảm giác đã trưởng thành hơn, càng giống một người đàn ông trầm ổn. Giống như ban đầu là hai màu đen trắng lạnh lùng, sau đó trở thành màu sắc rực rỡ, tươi sáng mà sắc sảo, bây giờ lại trở thành sự pha trộn màu sắc nhẹ nhàng và ấm áp.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn cậu một cái, nói: “Nếu như ngay từ đầu cậu được như bây giờ thì tốt biết bao...”

Ninh Tây Cố bắt lực nói: “Trước kia còn chưa trưởng thành mà.”

Ninh Tây Cố dọn dẹp bát đĩa, kêu leng keng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh yên lặng nhìn bóng lưng như một người chồng gia đình của cậu, đầu mũi không hiểu sao có hơi chua xót. Đều do ý đồ xấu của Ninh Tây Cố, nếu không cô vốn dĩ đã có thể có một người bạn trai trung thành hoàn hảo rồi. Trong mấy người bạn trai cũ, nhìn lại thì Ninh Tây Cố là người cô không hận nổi nhất, cũng là vì Ninh Tây Cố là người có biểu hiện, hành động tốt nhất, có thể nói là nhẫn nhục chịu khó nhất.

Cậu đứng ở đó rửa chén, giống như là chưa từng rời đi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh một lời khó nói nói hết, hỏi: “Cậu nói xem, cậu có phải rất mâu thuẫn không, một bên thì thầm xem thường tôi, một bên lại làm này làm nọ cho tôi, không chê bản không ngại mệt, không ngại rút giá thân phận thiếu gia của cậu.”

“Em cũng không biết nữa.” Ninh Tây Cố ngừng lại một chút, không quay đầu nói: “Lúc làm cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ muốn làm cho chị vui.”

Những lời này là thật. Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ, cũng đột nhiên thở dài.

Cô không muốn tiếp tục nổi giận với Ninh Tây Cố nữa.

Không đâu mà cứ nổi giận với người khác để làm gì vậy? Điều này không phải có nghĩa là cảm xúc tiêu cực mà một người gây ra cho bạn, vẫn luôn chiếm giữ trong cuộc sống của bạn sao? Còn không bằng đi nghĩ những thứ khác, vui vui vẻ vẻ.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói với cậu: “Bỏ đi, tôi không giận cậu nữa. Cậu cũng không cần phải dùng giọng điệu khép nép để bồi thường cho tôi như vậy.”

Ninh Tây Cố dừng lại, quay đầu nhìn cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫy tay với cậu nói: “Lau tay sạch sẽ, qua đây ngồi xuống.”

Ninh Tây Cố ngoan ngoãn nghe theo.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy bản thân mình như là cô giáo của cậu vậy, dịu dàng nói với cậu: “Dù sao thì tôi cũng là mồi dẫn lừa, vẫn nên nói với cậu một chút đi. Đừng bởi vì tình cảm nhất thời mà ảnh hưởng đến việc học sau này. Tôi sẽ không vì bạn đời mà hi sinh tiền đồ của mình, tôi cũng không hy vọng người khác làm chuyện ngu ngốc đó. Đừng để sau này mới hối hận.”

Ninh Tây Cố nở nụ cười thoải mái nói: “Em cũng không hy sinh tiền đồ của mình, em chỉ không muốn làm một công cụ nữa mà thôi, cũng không bỏ học, em vẫn sẽ học tập thật tốt.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Nhưng không phải cậu vốn dĩ muốn đi học ở trường tốt hơn sao? Ở lại thì thật đáng tiếc, có thể tiến lên thì cứ tiến lên.”

Ninh Tây Cố thành thật nói: “Không có tiền. Sau này có cơ hội hãy nói.”

Thật sự học không giỏi, khuyên học cũng không thành công.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ, nói: “Cậu hành động theo cảm tính như vậy, may mà không để cho cậu thừa kế, nếu không chắc cậu sẽ hủy hoại hết gia sản mất.”

Ninh Tây Cố cười khế, lắc đầu, nói một cách tự tin: “Em tự có tính toán của mình.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh trừng mắt nhìn cậu: “Còn cười sao? Nhìn xem, đã mấy giờ rồi còn chưa đi làm.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn ngồi đó nghĩ. Trong hoàn cảnh bình thường, không phải nên là Ninh Tây Cố buồn bã chán nản ra nước ngoài mấy năm, trở thành Tổng giám đốc Ninh trưởng thành, chứng chạc, anh tuấn và giàu có trở về một cách vinh quang, sau đó nói không chừng lại tiếp tục duyên phận trước đó, hoặc cũng có thể chấm dứt hoàn toàn.

Dù sao cô cũng sẽ không chờ Ninh Tây Cố, cô sẽ luôn tiến về phía trước.

Không ngờ tới Ninh Tây Cố lại có thể từ bỏ gia sản lớn như vậy, chạy đi làm một cậu bé nghèo tự mình phấn đấu, bây giờ sao lại thịnh hành tình tiết này vậy?

Hơn nữa cậu vẫn đang học đại học, trước khi tốt nghiệp còn phải nghèo mất mấy năm, ai mà biết cậu thiếu gia gốc nghề này có thể chịu đựng được khó khăn không cơ chứ?

Không biết có phải men rượu hôm qua vẫn chưa biến mất hoàn toàn hay không.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đánh giá Ninh Tây Cố, luôn cảm thấy vẫn còn mang theo chút men say, nhìn thế nào cũng thấy sáng khoái và anh tuấn, bây giờ sự kiêu ngạo không còn nữa, rất nhẹ nhàng khoan khoái.

Cô không tự chủ được mà nghĩ, không phải là có kiểu lừa bịch phú mỹ bỏ trốn mang về kết hôn sao? Tại sao cô không thể lừa một người cao phú soái nhỉ?

Vừa mới nghĩ một câu, cô đã tự mắng chính mình, bò nhai lại cỏ hay gì! Thật đáng thất vọng!

Thu dọn xong xuôi.

Cùng nhau xuống lầu, ra ngoài, đi làm.

Ninh Tây Cố nghĩ, đây có lẽ là lần cùng đường cuối cùng rồi.

Cậu phải hỏi được câu hỏi mà hôm qua chưa hỏi xong, nhìn chăm chăm vào con số trong thang máy đang giảm xuống, hỏi: “Nhạc tiểu thư, việc hôm qua em hỏi chị vẫn chưa trả lời em.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nảo cá vàng, không nhớ ra, hỏi: “Cái gì cơ?”

Ninh Tây Cố còn căng thẳng hơn cả lúc phỏng vấn xin việc: “Chuyện em có thể bắt đầu theo đuổi lại chị được không. Lần này em nghiêm túc mà bình đẳng muốn theo đuổi chị, lấy việc kết hôn làm điều kiện tiên quyết.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh hơi đỏ mặt, không thể nhìn rõ: “Cậu mới 20 tuổi, có tư cách nói những thứ đó sao? Nói không chừng qua hai năm cậu sẽ không còn thích tôi nữa.”

Ninh Tây Cố nói: “Chắc chắn vẫn thích chị.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cãi nhau với cậu: “Cậu từ tương lai xuyên tới đây à? Cứ thề son sắt, dám nói bản thân mình có thể luôn thích tôi như vậy?”

Ninh Tây Cố đáp: “Nếu bây giờ không có dũng khí cam đoan với chị, về sau càng không có.”

Lúc này, Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy cậu lại giống như một thiếu niên.

Có sự liều lĩnh, giống như muốn cháy hết mình với tình yêu nồng cháy đã hiến dâng cho cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hừ nhẹ hai tiếng: “Nói thì thật dễ nghe, vẫn phải xem cậu nói thế nào. Chuyện lúc đó thì đến lúc đó rồi tính.”

Ninh Tây Cố sừng sốt: “Ý chị là hai năm sau em mới được theo đuổi chị sao?”

“Đinh.”

Đã tới lầu một.

Cửa thang máy mở ra.

Nhạc Quỳnh Quỳnh bước nhanh ra ngoài như là bay lên trời cao, tựa như đã sáng tỏ thông suốt, tâm trạng đột nhiên trở nên khoan khoái, một cơn gió thổi qua bên người. Bây giờ tâm trạng của cô rất tốt, bước chân vô cùng thoải mái.

Đi ra khỏi cổng lớn, ánh mặt trời chiếu khắp nơi, hôm nay là một ngày đẹp trời.

Nhạc Quỳnh Quỳnh dừng bước dưới ánh nắng mặt trời, quay đầu nhìn Ninh Tây Cố đang đuổi theo đằng sau nhưng lại không dám bắt lấy cô. Gương mặt của cô được ánh nắng chiếu vào, đẹp đến vô lý, giống như chính bản thân cô đang phát sáng, đột nhiên nói: “Quên nói với cậu, sinh nhật vui vẻ. Chúc cậu trưởng thành, Ninh Tây Cố.”

“Cảm ơn.” Ninh Tây Cố nói, đây đúng là niềm vui bất ngờ, trái tim của cậu bị cô dày vò lên lên xuống xuống, không thể bình tĩnh được, nó cứ đập loạn thành thịch, rõ ràng lo lắng thấp thỏm không yên nhưng lại giả vờ bình tĩnh hỏi: “Cho nên, rốt cuộc em có thể theo đuổi chị hay không? Cho em một cơ hội xếp hàng cũng được.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười cười, thản nhiên nói: “Tôi có thể chấp nhận lời theo đuổi của bất cứ người đàn ông nào trên thế giới này, kể cả người ít tuổi hơn tôi, kể cả bạn trai cũ của tôi.”

Hoàn chính văn

Chương 82: Phiên ngoại 1

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Hồng Anh

Hai năm sau.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa livestream xong, trực tiếp đi mở cuộc họp chọn sản phẩm, thức đêm hoàn thành, bên ngoài trời cũng dần sáng rồi. Mệt thì mệt, nhưng thời gian mệt nhất trong năm cũng chỉ có mấy ngày này, cũng sắp kết thúc rồi.

Cô vừa lên xe đã bắt đầu ngủ, bị Ninh Tây Cố ôm xuống xe cũng vẫn ngủ, về tới nhà được đặt lên giường, cô mới mắt nhắm mắt mở đi thay đồ ngủ, rửa mặt, đánh răng, skincare, đắp mặt nạ rồi chìm vào giấc ngủ.

Lờ mờ nghe thấy tiếng thở dài.

Ninh Tây Cố tháo miếng mặt nạ của cô ra, dùng khăn lau đi nước trên mặt của cô.

Phục vụ cho cô thoải mái rồi, lại chui vào trong ổ chăn, ôm cô cùng đi ngủ.

Lúc thức dậy cũng đã tới buổi trưa rồi.

Trên giường còn có một lò sưởi tự nhiên, cô bò trên người giống như một con bạch tuộc, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú với đôi mày chau lại của Ninh Tây Cố.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đưa tay xoa xoa lông mày anh.

Ninh Tây Cố ngủ không sâu, đã tỉnh dậy ngay lập tức.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Nói với anh rồi đừng cứ nhăn mày lại, xấu đi rồi thì không đẹp trai nữa đâu đấy.”

Lúc này Ninh Tây Cố mới dẫn lông mày ra, vẫn còn chút buồn ngủ, cúi thấp đầu hôn cô một cái, nói: “Chị, chào buổi sáng.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh chìm trong sự ngọt ngào.

Ninh Tây Cố đang học năm tư, chuẩn bị tốt nghiệp rồi, đang đi thực tập.

Anh không đi thực tập ở công ty khác, bây giờ chuyển tới công ty của Nhạc Quỳnh Quỳnh làm việc, làm quân sư cho cô, lập kế hoạch và kéo rộng mạng lưới cho cô. Một năm vừa qua, thu nhập cũng trở nên khá hơn, Nhạc Quỳnh Quỳnh điên cuồng kiếm tiền. Nhưng thực ra chí hướng của cô không cao, cảm thấy những năm qua cũng kiếm được kha khá tiền để cô có thể sống cả đời không lo lắng rồi. Nhưng cả ngày Ninh Tây Cố cứ vẽ vờ cho cô xem, vẫn muốn tiến thêm một bước nữa.

Hai người cùng vệ sinh cá nhân trong nhà tắm, Ninh Tây Cố đang cạo râu, tay chân nhanh nhẹn, đã gần xong việc, lau mặt xong là chuẩn bị rời đi.

Anh đang chuẩn bị đi tắm, Nhạc Quỳnh Quỳnh đã kéo anh lại: “Bôi kem dưỡng da.”

Trên bàn toàn là lọ lọ chai chai, có một bình là lọ dưỡng da của nam, là do Nhạc Quỳnh Quỳnh mua. Ninh Tây Cố có hơi không kiên nhẫn đối với việc bảo vệ da, ý vào mình còn trẻ mà qua loa đại khái. Nhưng lại bị chị bắt lại, đành ngoan ngoan tùy tiện xoa kem dưỡng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh lại kéo anh, nói: “Cúi đầu.”

Chóp mũi của Nhạc Quỳnh Quỳnh đụng vào má anh, ngửi một cái, nói: “Thật thơm mà.”

Mặt Ninh Tây Cố đỏ lên, giọng nói bất giác cũng trở nên ngọt ngào hơn một chút: “Em đi tắm đi, anh nấu bữa sáng cho em.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh mặc áo choàng tắm bước ra vừa đúng lúc bữa sáng đã hoàn thành, cô ngồi xuống, Ninh Tây Cố lấy một chiếc khăn sạch giúp cô lau đầu, bàn tay vô cùng dịu dàng.

Ăn xong, Nhạc Quỳnh Quỳnh đi sấy tóc, nói với Ninh Tây Cố: “Lấy hộ em bộ đồ.”

Một lúc sau, Ninh Tây Cố đưa cho cô một bộ váy màu vàng tươi mới, cô trực tiếp mặc lên. Ninh Tây Cố không thích phiền phức, bình thường chỉ mặc mỗi đồ vest, vừa đơn giản lại lịch sự, Nhạc Quỳnh Quỳnh giúp anh chọn một chiếc cà vạt.

Hai người sống với nhau đến nay đã hơn nửa năm, thói quen sinh hoạt gần như là giống nhau, cuộc sống vô cùng hòa hợp.

Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa tự tay thắt cà vạt, vừa liếc nhìn anh, cô thầm nghĩ cũng đến lúc rồi...

Ninh Tây Cố cứ cảm thấy ánh mắt của Nhạc Quỳnh Quỳnh hôm nay có gì đó không giống, không tự nhiên hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Có phải anh lại cao lên rồi không?”

Ninh Tây Cố xoa xoa mũi, ngại ngùng nói: “Hình như là vậy.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh lẩm bẩm “Tự nhiên anh lại cao như vậy làm cái gì chứ?”

Ninh Tây Cố néo néo eo cô, đột nhiên nhấc bổng cô lên cao qua đầu mình, ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt mang theo ý cười: “Này, bây giờ em cao hơn anh rồi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh hoảng hốt, chống lên vai anh, nhìn anh cười, cô cũng cười theo, sau đó hai tay ôm lấy má của anh, cúi đầu hôn

anh.

Sau đó hai người cùng nhau đi làm.

Ninh Tây Cố lái xe.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngồi ở ghế phụ, vừa thắt xong dây an toàn, điện thoại của Ninh Tây Cố lại reo lên.

Ninh Tây Cố nhìn màn hình, cởi dây an toàn, nói: “Anh đi nghe điện thoại.”

Nói xong rồi anh xuống xe, còn cố tình ép nhỏ âm thanh, chỉ nói khoảng một hai phút đã quay lại rồi.

Nghe điện thoại gì vậy? Còn cố ý xuống xe để nghe? Nhạc Quỳnh Quỳnh buồn bực nghĩ, cô tò mò nhìn Ninh Tây Cố qua cửa sổ, chàng trai vẫn có vẻ mặt bình tĩnh đứng đắn, làm cô không nhìn ra gì cả.

Ninh Tây Cố quay về xe.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Ninh Tây Cố nói: “Không có gì, cũng không phải là cuộc điện thoại quan trọng gì.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy Ninh Tây Cố hôm nay cứ thần thần bí bí, hình như đang giấu mình việc gì đó.

Buổi chiều bên công xưởng gọi điện đến, cần người qua bàn giao.

Ninh Tây Cố tích cực xung phong nhận việc, tự mình đi tới công xưởng. Nhạc Quỳnh Quỳnh yên tâm giao công việc cho anh, nhưng không hiểu sao vẫn cảm thấy Ninh Tây Cố có gì đó không đúng.

Công xưởng cách công ty một tiếng lái xe, vốn dĩ đã hơi xa, cho dù bị nhớ một chút thời gian trên đường cũng không có gì lạ.

Ninh Tây Cố đi đến công xưởng bàn công việc trước, lúc quay về thì đã là buổi chiều.

Khi đi qua một ngã tư lớn, anh đợi đèn đỏ một khoảng thời gian dài, ngón tay hơi cong lại gõ nhẹ vào vô lăng, vừa nghĩ về cuộc gọi sáng nay mình nhận được. Thực ra đó không phải là một cuộc gọi không quan trọng, ngược lại, nó vô cùng quan trọng. Chiếc nhẫn cầu hôn anh đặt đã đến nơi, nhân viên bán hàng gọi điện thông báo cho anh.

Cách ngày anh đủ tuổi 22, tuổi hợp pháp để có thể kết hôn, vẫn còn 1 tháng.

Nhưng Ninh Tây Cố cảm thấy bản thân nên chuẩn bị tốt mọi thứ, ngày sinh nhật càng ngày càng gần, trong lòng anh càng lo như lửa đốt, chỉ mong ngày mai lập tức tròn 22 tuổi, như vậy anh có thể cầu hôn Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Ngày trước Ninh Tây Cố có tiết kiệm một số tiền nhỏ, lại cùng bạn bè hợp tác khởi nghiệp, kiếm được số tiền đầu tiên, ít nhất mấy trăm nghìn tệ. Thật ra vẫn cảm thấy không đủ, nhưng anh thật sự không còn kiên nhẫn để tiết kiệm nữa, thế là đi mua nhẫn cầu hôn trước.

Thật ra dạo gần đây anh luôn cảm thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh có gì đó giấu mình, hỏi cũng không hỏi được gì, anh chỉ sợ Nhạc Quỳnh Quỳnh đã nhìn chán mình, muốn chia tay đi tìm chàng trai đẹp khác. Công việc của bọn họ thật sự không thiếu gì trai đẹp, hơn nữa từ nửa năm trước công ty bắt đầu mở rộng kinh doanh thời trang nam, Nhạc Quỳnh Quỳnh vừa chọn ra được một nhóm người mẫu nam, mỗi người đều rất đẹp trai, khiến Ninh Tây Cố cảm thấy tràn đầy cảm giác nguy cơ.

Ninh Tây Cố cảm thấy, nên cầu hôn rồi.

Nhưng thật ra anh không tự tin rằng Nhạc Quỳnh Quỳnh sẽ đồng ý kết hôn.

Hiện tại anh trắng tay không có gì, cho dù so với những người cùng trang lứa anh tự khởi nghiệp kiếm được không ít tiền, nhưng so với bạn gái của anh, cũng chỉ là mới đặt chân bước đầu mà thôi.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không chê anh không có tiền, nhưng rất có thể vẫn chê anh không đủ trưởng thành.

Ninh Tây Cố không biết hiện tại bản thân trong mắt của Nhạc Quỳnh Quỳnh có đủ tư cách hay không.

Lúc về công ty, anh thuận đường đến tiệm đá quý, lấy chiếc nhẫn về.

Bỏ vào túi trước.

Nửa ngày sau đó, Ninh Tây Cố hết sức chú ý đến chiếc nhẫn trong túi, tinh thần căng thẳng hơn bất cứ lúc nào, còn phải giả vờ như không có gì.

Anh u sầu nghĩ: Nên giấu chiếc nhẫn ở chỗ nào trong nhà mới được? Khi nào mới nên cầu hôn Nhạc Quỳnh Quỳnh? Sinh nhật vào tháng sau của anh sao? Nhỡ đâu bị từ chối thì làm như thế nào?

Chưa lấy nhẫn cầu hôn còn tốt.

Bây giờ đã lấy rồi, anh vô cùng không an tâm, muốn lập tức cầu hôn Nhạc Quỳnh Quỳnh

Anh đã đợi tròn hai năm rồi.

Hai năm trước muốn kết hôn với Nhạc Quỳnh Quỳnh, hai năm sau vẫn vậy.

Nhưng lúc trước luôn có ý nghĩ này, chỉ là vì pháp luật ngăn cản, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Sau đó khi trở về công ty, không nhìn thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh, Ninh Tây Cố hỏi cô đi đâu rồi, được thông báo là cô đi xem người

mẫu nam chụp hình.

Ninh Tây Cố đen mặt, đi đến studio tìm Nhạc Quỳnh Quỳnh.

Đến nơi, Nhạc tổng đang bắt chéo chân, nhìn màn hình máy tính kiểm tra các bức ảnh, chọn ảnh và người mẫu cùng nhiếp ảnh gia. Nhìn thấy Ninh Tây Cố tới, cô còn vẫy vẫy tay anh: “Đến rồi sao? Vừa hay, anh đến xem xem, trên góc độ đàn ông, tấm nào làm anh muốn mua hơn.”

Ninh Tây Cố kìm cơn ghen lại, dùng toàn bộ sự công tâm khách quan chọn một tấm.

Nhạc Quỳnh Quỳnh chỉ tay vào bức ảnh.

Ninh Tây Cố nhìn bàn tay của cô. Cô có bàn tay rất xinh đẹp, ngón tay thon dài trắng nõn, móng tay màu hồng, hình bầu dục dài rất đẹp, trên cổ tay cô đang đeo một chiếc vòng tay. Anh vô tình liếc nhìn ngón áp út của Nhạc Quỳnh Quỳnh, bất giác tưởng tượng đến sau này khi cô đeo chiếc nhẫn kết hôn lên phải đẹp nhường nào.

Nhất định sẽ rất vừa vặn.

Lần trước nhân lúc Nhạc Quỳnh Quỳnh ngủ, anh dùng thước lén đo kích cỡ ngón áp út của cô. Vì sợ sai, anh còn đo tận 3 lần.

Đến đêm, lúc tan làm về nhà, vừa tới nơi đỗ xe, dừng xe xong, đang định xuống xe thì Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Đợi đã.”

Ninh Tây Cố hỏi: “Sao vậy?”

Ngay trước mặt cậu, Nhạc Quỳnh Quỳnh bật hành trình xe hôm nay lên, hỏi: “Hôm nay anh đi đến cửa hàng xx làm gì? Gặp ai?”

Ninh Tây Cố: “...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không vui nói: “Em nhin anh một thời gian rồi, anh đang làm gì mà cứ thần thần bí bí? Lúc đó khi em đồng ý yêu

đương lại với anh đã nói chỉ có một cơ hội lần này, không có lần sau, không được lừa dối em nữa... Còn có cuộc điện thoại vào sáng nay...”

Bạn gái quá nhạy bén, Ninh Tây Cố thật sự đau đầu, bây giờ là lúc không thích hợp nhất, anh khó khăn mở miệng: “Anh đi mua đồ thôi.”

“Mua đồ gì chứ?”

“Đồ tặng em. Anh định qua một đoạn thời gian nữa mới tặng cho em.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh bất chấp tiếp tục hỏi: “Rốt cuộc là cái gì hả?”

Ninh Tây Cố bình tĩnh nói: “Tới lúc đó em sẽ biết thôi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không bỏ qua: “Đừng có nói tới lúc đó, em sẽ không cẩn thận quên mất, thế là anh cho qua luôn, em muốn giải quyết ngay bây giờ, nếu không em lại cảm thấy khó chịu.”

Ninh Tây Cố cảm thấy vừa tức vừa buồn cười.

Anh cảm thấy thực sự không trốn được nữa, chỉ có thể lấy ra một chiếc hộp từ túi áo, đưa cho Nhạc Quỳnh Quỳnh, buồn bực nói: “Đây.”

Nhìn qua thì là hộp trang sức, không biết là bông tai hay nhẫn, Nhạc Quỳnh Quỳnh mở ra xem thử, vui vẻ nói: “Woa, viên kim cương to quá, anh tặng cho em nhẫn kim cương à?”

Cô nhìn nó, ánh mắt phát sáng: “Đẹp thật, cảm ơn bé cưng. Anh không nói sớm là mua trang sức cho em, còn tỏ vẻ thần thần bí bí...”

Cả người Ninh Tây Cố ngốc cả rồi, sao lại có người thần kinh thô đến mức độ này chứ?

Đầu anh nóng lên, vội vàng nói: “Đây không phải là chiếc nhẫn kim cương bình thường, là nhẫn anh muốn dùng để cầu hôn em!”

Anh muốn kết hôn với em!”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không do dự đáp: “Hả? Kết hôn? Không thể kết hôn đâu.”

Cứ như vậy, Ninh Tây Cố bị một đòn đả kích.

Chương 83: Phiên ngoại 2

Tài ebook: dtv-ebook.com

Edit: Moon

Trong lòng Ninh Tây Cố nóng như lửa đốt, hỏi: “Vì sao? Một tháng nữa anh tròn 22 tuổi là có thể kết hôn rồi. Khi chúng ta quay lại bên nhau không phải đã nói là lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết để nghiêm túc yêu đương hay sao? Vì sao em lại không muốn kết hôn cùng anh? Bởi vì bây giờ anh chưa có nền tảng kinh tế sao? Vậy anh phải kiếm được bao nhiêu tiền mới có đủ tư cách cầu hôn em, em đưa ra tiêu chuẩn cho anh, anh sẽ cố gắng kiếm tiền.”

Anh không ngừng hỏi tới, hỏi đến mức Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy bối rối.

Rõ ràng là vừa buồn bực vừa tủi thân, nhưng lại phải cố giả vờ bình tĩnh, làm cho cô cảm thấy có chút buồn cười.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thực sự cũng nở nụ cười.

Cô cười một tiếng, giống như không hề quan tâm, không hề coi lời nói của anh là nghiêm túc, càng làm cho Ninh Tây Cố lo lắng: “Em cười cái gì vậy? Em đừng cười, anh đang rất nghiêm túc nói chuyện với em. Em nói cho anh biết, rốt cuộc em muốn anh làm đến mức độ nào thì mới đồng ý kết hôn với anh.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đành phải che dấu ý cười, nói: “Được, được, anh đừng có gấp, không phải em muốn nói không có ý định kết hôn với anh... Chỉ là tạm thời bây giờ em chưa muốn kết hôn. Hơn nữa, em cũng không để ý đến việc anh có tiền hay không...”

Cô vừa dừng lại một chút, Ninh Tây Cố lập tức vội vã truy hỏi: “Vậy anh phải đợi đến khi nào?”

Anh mắt của anh sáng rực, giống như là gặp đến nỗi muốn vò đầu bứt tai.

Nhạc Quỳnh Quỳnh bị nhìn đến đỏ mặt, cảm thấy bản thân giống như là người xấu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “A, chuyện này... Em cũng chưa nghĩ ra.”

Ninh Tây Cố: “...Có phải em chưa từng nghĩ tới chuyện kết hôn với anh đúng không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Nghĩ thì đã nghĩ tới rồi, nhưng hiện tại em còn chuyện khác muốn làm.”

Nói đến đây, Nhạc Quỳnh Quỳnh dừng lại.

Ninh Tây Cố nhìn chăm chăm cô, chờ đợi câu tiếp theo của cô, giống như anh sẽ luôn nhìn chăm chăm cô nếu không đợi được câu trả lời.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đành phải nói thêm: “Em muốn đi du học. Bồi dưỡng thêm về chuyên ngành của bản thân.”

Ngay lúc này, mọi nghi vấn cứ quanh quẩn trong lòng Ninh Tây Cố mấy ngày gần đây đều đã có lời giải, anh cảm thấy gần đây Nhạc Quỳnh Quỳnh giống như có tâm sự, hóa ra là việc này.

Trong xe lập tức trở nên yên tĩnh.

Nhạc Quỳnh Quỳnh yên lặng nhìn chăm chăm Ninh Tây Cố, không bỏ sót bất kỳ biểu cảm nào trên mặt anh. Đôi lông mày nhíu chặt của anh từ từ giãn ra, giống như là đã hiểu ra cái gì, nhẹ nhàng thở ra, lại tiếp tục nhíu mày lại, hỏi: “Việc này có liên quan gì đến việc chúng ta kết hôn hay không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh ngậy ra: “Em muốn đi du học đó.”

Ninh Tây Cố nghiêng người, nắm chặt tay của cô, nói rất đương nhiên: “Chúng ta kết hôn rồi thì em vẫn có thể đi du học. Anh thích em chính là vì em có chí tiến thủ, em vẫn luôn tiến từng bước từng bước về phía trước, sẽ không chỉ dừng lại ở trước mắt.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh được Ninh Tây Cố khen đến mức đỏ bừng mặt.

Cô tự nhận bản thân lười biếng, hơn nữa có rất nhiều chuyện cô cũng không giải quyết, mà chỉ suy nghĩ trong đầu. Cuộc sống của người trưởng thành chính là như vậy, cho dù muốn bồi dưỡng bản thân, nhưng bị những việc vụn vặt trong cuộc sống quẩn lầy, rất khó dành ra thời gian, một thời gian qua đi có khi đã là cả đời. Chính vì vậy cô mới nghĩ tạm thời không kết hôn, kết hôn rồi càng bận rộn hơn, càng không có thời gian cho bản thân.

Ninh Tây Cố lại tiếp tục khuyên cô: “Nếu em đã muốn kết hôn, vậy anh cảm thấy chúng ta càng nên kết hôn.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh hoang mang “Hả?” một tiếng: “Vì sao vậy?”

Ninh Tây Cố: “Em muốn đi bồi dưỡng, vậy cái công ty này làm sao bây giờ? Phải có người trông nom cho em có đúng không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Đúng vậy.”

Ninh Tây Cố: “Vậy phải tìm người tin tưởng được, tốt nhất là người thân được pháp luật công nhận.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Đúng vậy.”

Ninh Tây Cố: “Em không cảm thấy anh là lựa chọn tốt nhất sao? Sau khi kết hôn thì chúng ta sẽ là người nhà.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Haha...”

Ninh Tây Cố ủ rũ nói: “Em đừng cười. Anh nói có chỗ nào không đúng sao?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh xoay lại, đặt hai tay lên vai anh, ôm cổ anh, đôi mắt sáng lấp lánh nhuốm đầy ý cười, nói: “Không có gì là không đúng, nhưng lúc đầu em cứ nghĩ anh sẽ muốn em ở lại, hoặc là khóc lóc cầu xin để được đi cùng em, làm chân chó theo hầu em.”

Ninh Tây Cố không thể chịu nổi ánh mắt của cô, cho dù bọn họ đã ở bên nhau mấy năm rồi, anh vẫn sẽ dễ dàng mặt đỏ tim đập, giống như hồi vừa mới yêu cô vậy.

Anh ra sức đứng đắn nói: “Nếu có thể, đương nhiên anh hy vọng chúng ta sẽ ở bên sớm tối, một giây cũng không rời xa nhau. Nhưng anh muốn bên em cả đời, cả một đời dài như thế, nếu anh đã yêu em, đương nhiên anh không thể ngăn cản con đường của em. Anh hy vọng em có thể ngày càng tỏa sáng, đi được ngày càng xa hơn, anh muốn làm dũng khí và hậu thuẫn của em, để em có can đảm đi mạo hiểm và trải nghiệm.”

“Hơn nữa, nếu anh chỉ biết dính theo bên người em, chính anh cũng sẽ dừng bước không thể tiến lên. Anh cũng muốn mau mau trưởng thành, có thể tự mình đảm đương công việc. Anh muốn bản thân trở nên tốt hơn, cũng muốn em có thể vì anh mà trở nên tốt hơn.”

Câu nói này làm Nhạc Quỳnh Quỳnh có chút cảm động.

Cô nghĩ, chú cún con của cô đúng là đã trưởng thành rất nhiều.

Những lời nói của Ninh Tây Cố đều xuất phát từ nội tâm, điểm ấy Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng không nghi ngờ.

Chàng trai của cô luôn luôn làm nhiều hơn nói, từ lúc anh bỏ nhà đi trên người không có một đồng nào, bắt đầu cố gắng vươn lên. Cô cảm thấy so với người trước kia vì cô vung tiền như rác, anh lại càng mê người hơn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thật lòng nói: “Lời cầu hôn này của anh nói rất hay.”

Tim Ninh Tây Cố đập loạn nhịp, hiếm khi lộ ra mấy phần ngại ngùng: “Đây không phải là lời cầu hôn... Anh, anh còn chưa nghĩ ra lời cầu hôn...”

Nhạc Quỳnh Quỳnh thích dáng vẻ bị chọc đến mức không biết phải làm gì của anh, ngẩng đầu hôn anh một cái thật nhanh.

Đây là có ý gì? Ninh Tây Cố choáng váng vui sướng nghĩ.

Nhịp tim gia tốc như muốn nổ tung trong lồng ngực.

Là ngầm đồng ý sao? Hay là vẫn muốn dùng nụ hôn để lừa gạt qua cửa? Màn cầu hôn của anh đang tiến hành hay sau này lại nói? Anh luôn có cảm giác thua cuộc, cảm thấy cả đời cũng không thể nhìn thấu được người phụ nữ này, nhưng anh vẫn cam tâm chịu đựng.

Sau đó Nhạc Quỳnh Quỳnh sáng khoái nói với anh: “Vậy lấy lời này đi, em thích lời cầu hôn này. Hơn nữa, cũng không phải chuẩn bị trước mới là tốt.”

Ninh Tây Cố không dám tin: “Hả?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh xoa xoa khuôn mặt anh, cười híp mắt nói: ““Hả” cái gì mà “Hả”?”

Ninh Tây Cố hít sâu một hơi, lúc đó đột nhiên anh bắt đầu hoài nghi không biết có phải bản thân đang nằm mơ hay không, lòng bàn tay căng thẳng đến mức đổ mồ hôi, nhìn cô không chớp mắt: “Em đồng ý với anh sao?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh biết rõ còn cố hỏi: “Em đồng ý với anh cái gì? Em chỉ khen lời cầu hôn của anh nói rất hay thôi.”

Ninh Tây Cố sốt ruột: “Không phải là đồng ý lời cầu hôn của anh sao? Anh, anh phải nói lại lần nữa không?”

Nhưng tâm trí anh lúc này trống rỗng.

Anh gấp đến mức nói không nên lời.

Nhạc Quỳnh Quỳnh lại cười: “Sao anh lại trông giống đứa ngốc vậy?”

Ninh Tây Cố chỉ ngậy ngốc nói: “Anh chỉ là đồ ngốc của một mình em... Chị à, rốt cuộc em có đồng ý lời cầu hôn của anh hay không, em cho anh câu trả lời chắc chắn đi.”

Không đợi Nhạc Quỳnh Quỳnh trả lời, chính anh lại do dự, bối rối nói: “Nhưng anh còn chưa chuẩn bị cái gì cả, hoa tươi không có, ánh đèn cũng không, có phải là không đủ lãng mạn hay không? Hay là để hôm nào anh nghiêm túc chuẩn bị lại đến cầu hôn?”

Nhẫn cầu hôn còn đang ở trên tay Nhạc Quỳnh Quỳnh, cô cũng không có ý muốn trả lại cho Ninh Tây Cố: “Anh đã cầu hôn rồi, còn có thể thu hồi ư?”

Ninh Tây Cố luống cuống tay chân, nhìn cô đầy mong đợi.

Sau đó Nhạc Quỳnh Quỳnh ngồi thẳng người, bỏ tay khỏi vai anh, đưa hộp nhẫn trong lòng bàn tay cho Ninh Tây Cố.

Trong lòng Ninh Tây Cố trở nên nặng nề, nghĩ: “Thế mà lại thực sự trả cho mình, quả nhiên là Nhạc Quỳnh Quỳnh đang trêu chọc mình... Anh đã biết là cầu hôn sẽ không thuận lợi như vậy mà.”

Vừa nhận lấy.

Chợt nghe thấy Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Đeo nhẫn lên cho em.”

Tay Ninh Tây Cố run run.

Anh nhìn Nhạc Quỳnh Quỳnh, Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng nhìn anh.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đúng tình hợp lý nói: “Nhìn cái gì? Trên mặt em có hoa à? Mau đeo nhẫn cho em.”

Lúc này, Ninh Tây Cố mới lấy lại tinh thần, sợ cô đổi ý, vội vàng mở hộp nhẫn ra, nhẹ nhàng cầm tay cô, cẩn thận từng li từng tí đeo nhẫn cho cô.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười rạng rỡ: “Đây là chiếc nhẫn đẹp nhất mà em từng thấy trong đời.”

Ninh Tây Cố nhẹ nhàng nắm chặt ngón tay của cô, giơ lên, hôn lên đầu ngón tay của cô cùng chiếc nhẫn, lại murìi ngón đan xen với cô.

Anh chỉ cảm thấy bản thân làm chưa đủ tốt, hỏi: “Em không cảm thấy cầu hôn ở nơi này thì không đủ hình thức không đủ lãng mạn sao?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh hào phóng nói: “Có được sự chân thành và nghiêm túc của anh, chính là chuyện lãng mạn nhất trên thế giới này rồi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh kéo cậu: “Được rồi, chúng ta xuống xe đi.”

Anh ngỡ ngẩn bị Nhạc Quỳnh Quỳnh dắt xuống xe.

Mới đi được hai bước, anh cảm thấy mình giống như đang đi trên mây, không hề chân thực.

Ninh Tây Cố hỏi: “Anh có thể cõng em về nhà không?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh không hiểu: “Làm gì?”

Ninh Tây Cố ngây ngốc lắc đầu: “Không biết, chỉ là bây giờ anh hạnh phúc đến mức không biết phải làm sao, muốn cõng, cõng vợ của anh về nhà.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn anh, cười cười.

Ninh Tây Cố cũng cười.

Ninh Tây Cố cúi người về phía cô, hơi ngòì xỏm xuống.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhảy một phát lên lưng anh: “Đi thôi, chòng nhỏ của em.”

Cách xưng hô thay đổi quá nhanh, nhất là khi Nhạc Quỳnh Quỳnh dùng giọng ngọt ngào mềm mại của cô nói ra, anh cảm thấy chính mình sắp bị ngọt đến bất tỉnh.

Nhưng khi anh cõng Nhạc Quỳnh Quỳnh đứng lên, bước chân lại rất kiên định.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nằm nhoài trên lưng của anh, anh không cảm thấy nặng một chút nào, ngược lại cảm thấy vô cùng nhẹ, nhẹ đến mức sợ cô bay đi mất.

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười rộ lên.

Anh luôn thích nụ cười rạng rỡ của Nhạc Quỳnh Quỳnh, cũng cầu mong cô gái mà anh yêu có thể mãi mãi vui vẻ như vậy.

Anh cảm thấy giờ phút này là giây phút hạnh phúc nhất của cuộc đời anh. Nhưng anh cũng biết, anh sẽ có càng nhiều giây phút hạnh phúc hơn nữa trong tương lai.

Chương 84: Phiên ngoại 3

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Doanh

Quyết định kết hôn của hai người nhanh chóng được mọi người biết đến.

Bố mẹ bên nhà họ Nhạc đã nói xong rồi, Nhạc Quỳnh Quỳnh tự mình nói thích, họ cũng đã kiểm tra đồng chí Ninh suốt ba năm, xua xua tay buông tha cho hai người.

Sau đó Ninh Tây Cố viết thư gửi về quê, thông báo với bố mình sắp kết hôn. Qua vài ngày, nhận được thư trả lời, trên thư viết: “Không đồng ý, dám kết hôn với người phụ nữ kia thì cả đời này đừng về nhà nữa.” Ninh Tây Cố xem xong thì cười lạnh hai tiếng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ở bên cạnh nhìn thấy thì cảm thấy rất ngạc nhiên, thời đại nào rồi, còn đặc biệt dùng thư để trao đổi, hơn nữa hình thức còn cực kỳ trang trọng, nội dung cô xem cũng hiểu, chính là không đồng ý. Cô dựa đầu vào vai Ninh Tây Cố, hỏi: “Vậy làm sao đây?”

Ninh Tây Cố lạnh lùng hờ hững nói: “Anh chỉ thông báo với ông ấy, cũng không phải cầu xin ông ấy. Anh không quan tâm ông ấy đồng ý hay không, là anh kết hôn, cũng không phải ông ấy kết hôn. Giấy tờ chứng nhận của anh đều ở trong tay anh, cũng đã trưởng thành rồi, anh muốn kết hôn thì lập tức kết hôn. Nhưng, chị à, em cảm thấy thế nào?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh khó hiểu: “Em cảm thấy cái gì?”

Ninh Tây Cố như lâm phải đại địch, nghiêm túc nói: “Nếu em cảm thấy cần được lời chúc phúc của tất cả mọi người thì mới tính là viên mãn, vậy anh sẽ nghĩ cách xin ông ấy đồng ý.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ đến ông bố cổ hủ kia của Ninh Tây Cố thì đầu đau, hoàn toàn không muốn nói chuyện. Người bình thường đều gặp mẹ chồng ác, sao cô lại gặp bố chồng ác chứ? Kỳ lạ thật. Cô rất thần kinh thô: “Hả? Em sao? Em không ngại đâu. Đôi ta vui vẻ là được rồi.”

Ninh Tây Cố đang muốn hỏi tiếp thì mạch suy nghĩ của Nhạc Quỳnh Quỳnh đã nhảy tới giai đoạn tiếp theo, mắt cô sáng lên hỏi: “Hôn lễ để em chuẩn bị hết được không?”

Ninh Tây Cố sững sốt, bỗng chốc bị cô dẫn dắt. Thấy dáng vẻ đó của cô, có lẽ trong cái đầu nhỏ thông minh kia đã bắt đầu suy nghĩ nên bố trí hôn lễ thế nào rồi, anh không khỏi buồn cười, gật đầu: “Đương nhiên là được, chỉ sợ đến lúc đó em mệt thôi.”

Tuy rằng trước kia Nhạc Quỳnh Quỳnh chưa từng nghĩ sẽ kết hôn với một người nào đó, nhưng thật ra đã không ít lần mơ tưởng về hôn lễ của chính mình. Đầu óc cô lóe ra một đồng ý tưởng, cô xoa tay, hưng phấn nói: “Chuyện này có gì mệt đâu? Đây là lần đầu tiên em kết hôn, chắc chắn em phải làm thật tốt.”

Trong lòng Ninh Tây Cố lộ bộ, nhanh chóng bắt lấy từ mấu chốt: “Lần đầu tiên? Gì mà lần đầu tiên? Em còn muốn có lần thứ hai, lần thứ ba sao?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh quay đầu, vô tư nhìn thẳng về phía anh, nói dựa trên tình hình thực tế: “Ừ, nói không chừng.”

Ninh Tây Cố: “...”

Anh còn chưa kịp tức giận, Nhạc Quỳnh Quỳnh đã tiến tới hôn anh, cười nói: “Nhưng em chắc chắn sẽ không kết hôn với ý nghĩ lấy ly hôn làm tiền đề, nếu không có gì ngoài ý muốn, em muốn đi cùng anh suốt đời.”

Vừa nghiêm túc, vừa tự nhiên.

Ninh Tây Cố cảm giác tim mình đã bị cô siết trong tay, cả đời đều không thể thoát ra. Cô gái anh thích dường như chỉ tạm thời cam tâm tình nguyện ở bên anh, anh phải kiên trì bộc lộ tình yêu mới có thể khiến cô nguyện ý ở lại.

Vất vả lắm mới khiến cô đồng ý kết hôn, nhìn thì có vẻ rất dễ dàng nhưng thật ra vẫn không an tâm.

Ninh Tây Cố không nói lời nào, vẫn còn buồn bực.

Nhạc Quỳnh Quỳnh dò xét nhìn hai mắt anh, hai năm Ninh Tây Cố đã mất đi không ít sự ngây ngô, mất đi sự hỗ trợ từ gia đình, toàn bộ kế sinh nhai đều dựa vào bản thân lo liệu, khiến anh ngày càng thêm lão luyện, còn thay đổi kiểu tóc khỏe khoắn và gọn gàng hơn. Bình thường khi ra ngoài bàn bạc chuyện làm ăn, khách hàng đều không nhìn ra anh là sinh viên vừa tốt nghiệp.

Bây giờ bị cô chọc tức, lại khiến Nhạc Quỳnh Quỳnh cảm thấy đáng yêu, cô cố tình gợi chuyện: “Sao thế? Cảm thấy bị thiệt hả? Nếu thiệt thì đừng kết hôn nữa.”

Ninh Tây Cố nhanh chóng bắt lấy tay cô: “Phải kết hôn.” Sắc mặt không thay đổi. Nhưng đáy lòng anh đang cực kỳ lo lắng, càng lạnh mặt, đè nén cơn giận, nói: “Chúng ta đã hẹn đến ngày sinh nhật anh sẽ đi lĩnh chứng mà, em không thể đổi ý.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh bị ánh mắt nóng như lửa đốt của anh nhìn một cái, cô lập tức cảm thấy như bị bỏng, tình yêu của thiếu niên đơn thuần nồng cháy như vậy, giống như không hề chứa tạp chất.

Cô xin tha, nói: “Em cũng chưa nói muốn đổi ý.”

Cô nửa thật nửa giả nói: “Em thấy, sau này anh đừng hối hận mới phải.”

Ninh Tây Cố tức giận đáp: “Đã hai năm, nếu anh muốn đổi ý thì đã về nhà từ lâu rồi.”

“Anh muốn về cũng không sao.” Nhạc Quỳnh Quỳnh nói một cách dĩ nhiên.

Đây là ý gì? Lại đang trêu đùa anh sao? Ninh Tây Cố tức giận, đang muốn tiếp tục nói thì Nhạc Quỳnh Quỳnh lên tiếng: “Dù sao anh chỉ có một người bố thôi, tốt xấu gì cũng là ông ấy nuôi anh khôn lớn, có ơn sinh dưỡng. Nếu sau này ông ấy không còn dự vọng kiểm soát mạnh mẽ như vậy nữa thì hai người có thể xóa bỏ hiềm khích, anh cũng có thể quay về gặp ông ấy.”

Ninh Tây Cố nhíu mày, phụng phịu: “Ông ấy chính là lão cố chấp.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười hì hì nói: “Anh chính là nhóc cố chấp.” Nói xong còn ngồi lên đùi anh.

Ninh Tây Cố bị khuôn mặt tươi cười tỏa nắng của cô soi tới, không thể tiếp tục giận nữa, Nhạc Quỳnh Quỳnh rất ngọt ngào, anh không nhịn được nở nụ cười theo. Nhìn xem, Nhạc Quỳnh Quỳnh lương thiện biết bao, còn suy nghĩ cho anh. Trước khi người con gái anh yêu thương trân quý nhận được sự tôn trọng, anh không thể hòa giải với bố mình.

Nhạc Quỳnh Quỳnh còn nói: “Đến hôn lễ của chúng ta, em vẫn để cho bố một chỗ ngồi ở bàn chủ tiệc, cũng gửi cho ông ấy một tấm thiệp mời. Tới hay không là quyền tự do của ông ấy, chúng ta cứ theo phép mà làm trước.”

Ninh Tây Cố: “Được.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh mặt đối mặt ngồi trên đùi anh, hai tay dán lên má anh, lòng bàn tay cô nóng bỏng, vuốt ve hai má lạnh lẽo của Ninh Tây Cố rất thoải mái. Cô nhìn Ninh Tây Cố, hiếm khi nghiêm túc đối anh: “Em biết em nói vậy, chắc chắn anh sẽ không vui, nhưng em không muốn gạt anh.”

“Từ lúc em sinh ra tới giờ, trước đó em chưa từng nghiêm túc cân nhắc muốn kết hôn với ai đó xuất phát từ tình yêu, anh là người đầu

tiên cũng là người duy nhất. Em không tin cái gọi là lời thề thiên trường địa cửu, anh hứa với em như vậy, em sẽ không tin. Em cũng sẽ không dễ dàng hứa với anh. Em cảm thấy những lời càng dễ dàng nói ra càng không có trách nhiệm, chuyện tương lai ai có thể đảm bảo một trăm phần trăm chứ?”

“Anh chỉ cần đảm bảo hiện tại anh yêu em là được rồi, em cũng đảm bảo hiện tại em yêu anh.”

Ninh Tây Cố dần đỏ mặt, giống như được vuốt lông, cúi đầu “ừ” một tiếng.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thẳng thắn nói: “Em có thể đảm bảo giờ khắc này em đang yêu anh, giây tiếp theo yêu anh, giây tiếp theo của giây tiếp theo vẫn yêu anh.”

Ninh Tây Cố lại có chút ngại ngùng, anh cảm thấy chút từ ngữ ít ỏi không thể diễn tả rõ ràng cảm xúc đang trào dâng trong lồng ngực mình, vụng về nói: “Anh, anh cũng yêu em.”

Thật đáng yêu. Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ.

Cô không biết tương lai sẽ thế nào, không biết Ninh Tây Cố có thể vẫn khiến cô yêu thích như vậy không, nhưng ít nhất thì bây giờ, cô thích Ninh Tây Cố, hơn nữa muốn kết hôn với anh. Cô biết hôn nhân không phải chuyện nhỏ, vì vậy cô luôn hết sức cẩn trọng, cũng chỉ có lần này mới đặc biệt có can đảm như vậy.

Cô cũng có lo lắng, nhưng không phải lo lắng quá nhiều, cứ kết hôn trước rồi tính sau.

Vào buổi sáng ngày sinh nhật lần thứ 22 của Ninh Tây Cố, cục Dân Chính vừa mở cửa, hai người đã dắt tay nhau đi làm giấy chứng nhận kết hôn.

Nhạc Quỳnh Quỳnh đăng ảnh chụp giấy chứng nhận kết hôn đặt bên nhẫn cưới lên Weibo, đồng thời làm mờ ảnh của Ninh Tây Cố và

thông tin cá nhân của hai người.

Hai năm nay Nhạc Quỳnh Quỳnh không đăng bất cứ bài viết gì về chuyện tình cảm của chính cô, vẫn luôn có người bàn tán chỉ trích, cô thấy rất phiền.

Người hâm mộ đều không hề biết rằng cô đang yêu đương, kết quả cô đột nhiên thông báo việc kết hôn, mọi người đều hỏi chú rể là ai, Nhạc Quỳnh Quỳnh chỉ nói là người bình thường.

Người trong cuộc thì đều biết Ninh Tây Cố là chú rể, cũng biết anh là thiếu gia của nhà họ Ninh, nhưng lại không rõ tình hình của hai người bây giờ như thế nào. Ai cũng nói Nhạc Quỳnh Quỳnh được gả vào gia đình giàu có, nhưng lại có vẻ không hề giống, tuy rằng hai năm nay công việc của cô càng ngày càng phát triển. Sau lưng cũng không hề thiếu người bàn luận, có người hâm mộ cô, cũng có người ghen tị chế giễu cô, tự nhiên lại trở thành chuyện được bàn tán ở thành phố này.

Dù sao thì bất cứ điều gì cũng không thể cản trở bọn họ kết hôn.

Vì thế, đám cưới bắt đầu được chuẩn bị.

90% là dựa trên ý muốn của Nhạc Quỳnh Quỳnh, hầu như không có nhiều ý kiến bất đồng, cô cố hết sức để có thể biến ước mơ của mình thành sự thật. Người thân bạn bè đều đã được thông báo, chủ yếu là bên Nhạc Quỳnh Quỳnh, cũng có một số người thân bạn bè của Ninh Tây Cố.

Nhạc Quỳnh Quỳnh tò mò: “Người thân của anh vẫn tới sao?”

Ninh Tây Cố gật đầu: “Anh cãi nhau với bố, không phải là cãi nhau với tất cả họ hàng.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh lớn tiếng nói: “Có khi bố anh còn đang lo thể diện, muốn tới nhưng còn ngại ngùng, nên mới để cho người khác tới.”

Họ hàng bên Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng có nghe qua về người bạn trai nhỏ tuổi trông rất bảnh bao, học thức cao, hình như rất có tiền. Có điều về sau cùng bị cô bác bỏ. Nhạc Quỳnh Quỳnh tỏ ý chồng chưa cưới của mình không phải là người có nhiều tiền.

Các trưởng bối lớn tuổi không biết về internet, hơn nữa việc cũng đã xảy ra được vài năm, trên mạng cũng không còn bất kì dấu vết nào, vì vậy mọi người đều tin lời cô nói.

Mọi người đều nghĩ, việc Nhạc Quỳnh Quỳnh kết hôn thật ra chính là muốn tìm một người ở rể, nhưng nhà cô cũng chỉ có độc một đứa con gái, nên việc kén rể cũng đâu ra đấy, kén được một người con rể có điều kiện tốt như vậy đúng là không tồi.

Là nhân vật chính trong câu chuyện “ở rể” ở nhà họ Nhạc, Ninh Tây Cố hoàn toàn không hề cảm thấy xấu hổ, cũng không hề cảm thấy đây là một việc gì không tốt, anh thích Nhạc Quỳnh Quỳnh, cũng thích bố mẹ của Nhạc Quỳnh Quỳnh. Nơi đây chính là mái ấm thực sự, là nơi anh có thể cảm nhận được sự chở che của gia đình. Bố mẹ vợ đối với anh rất tốt, anh cũng xem bố mẹ vợ như là bố mẹ ruột của mình.

Ninh Tây Cố đã đoán trước được bố anh sẽ không tới, quả nhiên, ngày diễn ra hôn lễ, ở bàn chủ trì vẫn bỏ trống một vị trí.

Ba năm sau.

Nhạc Quỳnh Quỳnh học xong trở về nước. Trong suốt quá trình du học nhà của cô, Ninh Tây Cố đã phát triển công ty vô cùng lớn mạnh, nâng giá trị con người cô lên gấp mấy chục lần.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không có chuẩn bị đặc biệt cho việc mang thai, cô muốn tất cả đều thuận theo tự nhiên, nếu có thì sinh, không có thì chơi thêm mấy năm.

Sau đó, Nhạc Quỳnh Quỳnh còn muốn bốc thăm quyết định xem đứa nhỏ sau này sẽ theo họ ai.

Ninh Tây Cố trả lời: “Không cần bốc thăm, cứ trực tiếp mang họ Nhạc là được, họ Nhạc nghe rất hay, vui vui vẻ vẻ.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh liếc anh một cái, nói một câu trúng tim đen: “Có phải là anh muốn làm bố anh tức giận không? Con trai ngoan.”

Ninh Tây Cố từ chối cho ý kiến, trực tiếp nói: “Anh đây không phải là đi ở rể à? Tất nhiên đứa trẻ phải mang họ của vợ anh rồi.”

Chương 85: Ngoại truyện 4

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Mei

Cuối cùng theo ý kiến của Nhạc Quỳnh Quỳnh, bốc thăm quyết định xem đứa bé theo họ ai.

Kết quả bốc thăm ra “Nhạc”.

Trước khi sinh bé con hai người họ đã nghĩ ra rất nhiều cái tên, con trai có, con gái có. Nhạc Quỳnh Quỳnh vì cái tên thật của mình mà nghĩ đủ tên hay cho bé con, không muốn bé con đến nỗi như mình, từ nhỏ đã bị cười nhạo.

Cô tức giận kể cho Ninh Tây Cố chuyện lúc nhỏ mình trải qua: “Lúc em mới học viết chữ, em hay viết sai chữ “Mỹ”, hay quên viết nét ngang, có một lần lại viết sai, cô giáo vì muốn cho em một bài học, nói em viết sai tên, cho 0 điểm, trên đường về nhà em vừa đi vừa khóc, khóc cả đoạn đường.”

“Lúc nhỏ em gầy xơ xác, cũng chẳng có tâm tư gì về làm đẹp, em suốt ngày ra ngoài chạy loạn, phơi nắng đến mức da đen xì, mấy đứa con trai trong lớp trêu chọc em nói em như hạt đậu đen héo mà lại tên là “Mỹ Lệ”. Ngày nào em với bọn họ cũng đánh nhau, lại còn trở bà trùm đánh đá trong trường”

“Cứ mỗi lần em tự giới thiệu tên mình, mọi người phía dưới đều cười trộm... Từ nhỏ đến lớn đều vậy. Mặc dù em biết bố mẹ gửi gắm nguyện vọng tốt đẹp vào cái tên này, nhưng ở vị trí đứa trẻ mà nói thực sự rất uất ức.”

Ninh Tây Cố: “Được, vậy chúng ta đặt cho bé yêu cái tên dễ nghe, vừa có nội hàm nhưng lại vừa không khó viết.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Anh thấy cái nào được?”

Ninh Tây Cố chọn ra mấy cái tên trong danh sách, Nhạc Quỳnh Quỳnh bắt bẻ cái này không hay cái kia không được, hoa lệ khí thế thì chê quá trang trọng, đơn giản dễ hiểu thì chê quá tầm thường, Ninh Tây Cố bất lực nói: “Em đến chọn một cái đi, anh nghe chị hết.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh tức giận: “Anh rõ ràng là đang qua loa lấy lệ với em, anh không để tâm chút nào.”

Ninh Tây Cố: “...”

Nhưng nhũ danh của bé cưng đã có rồi, gọi là “Bình Nước Nhỏ”.

Vừa mới sinh được mấy ngày, Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn cảm thấy mệt muốn chết, mỗi ngày ngoài ăn thì cũng chỉ ngủ, ngủ tới choáng váng.

Ninh Tây Cố đã sớm sắp xếp ổn thỏa công việc ở công ty từ lâu rồi, thuê người phù hợp quản lý công ty, còn mình thì chạy đi chăm vợ ở cũ.

Buổi chiều nọ cô tỉnh dậy, bởi vì ngủ đến ngu ngu người, quên mất chuyện mình đã sinh em bé rồi, vẫn cứ nghĩ con vẫn trong bụng. Cô vừa mở mắt, mơ hồ nhìn thấy Ninh Tây Cố đang cầm cái gì màu hồng đi qua đi lại bên cửa sổ, giống như là bình giữ nhiệt, khát khô muốn cháy cổ họng, cô cất giọng khàn khàn nói: “Em khát, em muốn uống nước.”

Ninh Tây Cố đi đến bên bàn: “Được, anh rót nước cho em.”

Lúc đó Nhạc Quỳnh Quỳnh bốc hỏa tức giận nói: “Nước vừa mới sôi nóng như vậy uống sao được? Không phải tay anh đang cầm bình nước ấm đó sao? Anh đưa nước trong bình của anh cho em uống không được à?”

Ninh Tây Cố thật sự bị cô chọc cười, anh đến gần cho Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn “bình nước màu hồng” trên tay mình: “Em nhìn xem, đây là bình nước sao? Đây là cục cưng em sinh đó!”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn kĩ, đúng thật là cục cưng bé nhỏ bọc trong tã lót màu hồng, cô không khỏi đỏ mặt lên, người mẹ như cô đúng là mơ hồ, nhưng vẫn muốn cứng miệng cãi bướng: “Thì, thì ai bảo tay anh to như vậy, cục cưng lại nhỏ, nằm trong tay anh có khác gì cái bình nước đâu.”

Thế là, nhũ danh của cục cưng được đặt là “Bình Nước Nhỏ”.

Tên thật chọn hết tên này đến tên khác, cuối cùng chọn được cái tên Nhạc Tiểu Phàm.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhớ trước khi mình kết hôn cùng Ninh Tây Cố, cũng từng cùng mấy chị em thảo luận về những điều không đáng tin cậy của tình chị em. Đàn ông trẻ tuổi không đủ trưởng thành, không có tinh thần trách nhiệm, anh vẫn là nửa trẻ con, để anh chăm trẻ con đúng là khiến người ta lo lắng.

Nhưng cô nghĩ ngược lại, không phải cứ trẻ tuổi là không có tinh thần trách nhiệm, người đàn ông không có trách nhiệm thì bất kể bao nhiêu tuổi cũng không có.

Những thứ cần dạy Ninh Tây Cố cô đều nghĩ xong rồi, nhưng hoàn toàn không cần dùng đến, Ninh Tây Cố còn quan tâm đến việc chăm con hơn cô.

Thời gian trước còn dành thời gian học lớp đào tạo nuôi dưỡng con cái, nếu không phải cô quyết không đồng ý, Ninh Tây Cố đã hài lòng thỏa dạ định đi thi chứng nhận chăm em bé rồi.

Theo cách nói của Ninh Tây Cố thì là: “Anh từ nhỏ đã không được bố nuôi dưỡng, chưa từng nhận được tình thương của bố, anh tuyệt đối không thể để con cũng như vậy. Nếu như vậy rất dễ giống như anh, không chịu nhận cha.”

Đối với anh, trong khoảng thời gian này gia đình quan trọng hơn sự nghiệp.

Có lẽ vì chính bản thân anh cũng không rõ một người bố tốt phải làm thế nào, cho nên tất cả anh đều tự mò theo tiêu chuẩn mà anh tưởng tượng.

Hai người họ đều là lần đầu kết hôn, lần đầu sinh con, mọi thứ đều không biết, may mà vẫn nuôi Bình Nước Nhỏ đâu ra đấy.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không khoe ảnh Bình Nước Nhỏ lên mạng xã hội.

Không phải vì muốn bảo vệ quyền riêng tư hay gì, bình thường cô cũng rất thích xem ảnh những đứa trẻ xinh xắn mà người khác đăng lên, rất ngưỡng mộ.

Trước khi sinh con cô đã bắt đầu dùng app thử kết mặt hai người xem con của bọn họ nhìn như thế nào, xem xong cô cảm thấy tim sắp bắn ra ngoài, cảm thấy vợ chồng họ nam anh tuấn nữ xinh đẹp, trai tài gái sắc, thế này chẳng phải sẽ sinh ra một tiểu mỹ nhân sao?

Nhưng lại có chút lo sợ: Nhỡ chẳng may bé con lại chọn những chỗ không đẹp của hai người họ kết hợp lại thì phải làm sao?

Sau đó sau khi sinh con, lần đầu nhìn thấy bé con, xấu đến mức trong lòng cô kêu lộp bộp, cô cố gắng tự an ủi bản thân: Đứa trẻ nào vừa mới sinh ra cũng giống như khi đít đỏ nhăn nheo, lớn lên sẽ đẹp.

Nhưng đã qua mấy ngày rồi, cô vẫn chưa thấy nhan sắc của Bình Nước Nhỏ nhà cô đảo nghịch, mỗi lần bế bé con cô lại bắt đầu sàu muện: “Phải làm sao mới được đây?”

Ninh Tây Cố ở bên cạnh gọt hoa quả cho cô nghe cô than ngắn thở dài, hỏi: “Cái gì phải làm sao?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh che tai bé con lại thấp giọng khẽ nói với Ninh Tây Cố: “Anh nói xem bảo bối nhà chúng ta cứ xấu thế này, không xinh đẹp lên được, sau này người ta nói “bố mẹ con đẹp như vậy sao con lại xấu thế này?”, thế chẳng phải là ám ảnh thời thơ ấu sao?”

Ninh Tây Cố thực sự không biết trong đầu Nhạc Quỳnh Quỳnh cả ngày toàn nghĩ cái gì nữa, anh cũng vô thức hạ thấp giọng, hơi tức giận, nói thật lòng: “Xấu chỗ nào? Bình Nước Nhỏ nhà chúng ta không thể xấu được, Bình Nước Nhỏ là đứa bé đáng yêu nhất trên thế giới.”

“Đáng yêu thì đáng yêu.” Nhạc Quỳnh Quỳnh lén lút nói: “Nhưng làm người cũng phải thực tế.”

Ninh tây Cố cau mày hỏi: “Em nói kiểu gì vậy? Cổ họng không thoải mái à? Anh pha nước mật ong cho nhuận giọng nhé?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Không thể để cục cứng nghe thấy em chê con được, anh sau này cũng phải nhớ, ở trước mặt bảo bảo chúng ta phải khen con đẹp trai, đáng yêu, để con tràn đầy tự tin biết chưa?”

Nói xong cô cúi đầu trêu bé con trong lòng, híp mắt cười với bé con, ngón tay chọt chọt vào gò má trắng mềm như đậu hũ của nó, giọng nói tươi sáng hơn: “Ah, ah, Bình Nước Nhỏ nhà mình thật dễ thương, thật xinh đẹp.”

Sự bực tức của Ninh Tây Cố cũng tiêu tan hết sạch rồi, khóe môi anh bất giác cong lên, đi đến cạnh cô ngồi xuống.

Bên cạnh giường trũng xuống, Nhạc Quỳnh Quỳnh không quay đầu lại mà vẫn trêu chọc bé, một nụ hôn bất ngờ rơi trên má.

Cô quay đầu lại, bắt gặp đôi mắt xinh đẹp của Ninh Tây Cố, mắt anh sáng ngời trong veo, dường như vẫn còn có vài phần tính khí trẻ con, nói những lời khen ngợi một cách vô cùng chân thành: “Chị, chị cũng là người mẹ đẹp nhất trên thế giới.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh bật lại anh: “Không khách quan.”

Ánh mắt Ninh Tây Cố tràn đầy ý cười, dịu dàng nói thêm: “Thế giới của anh.”

Bình Nước Nhỏ được khoảng 8 tháng, đôi vợ chồng trẻ Nhạc Quỳnh Quỳnh và Ninh Tây Cố bắt đầu đưa con đi làm cùng.

Các chị em cuối cùng cũng được gặp bảo bối nhà Nhạc tổng và Ninh tổng, vây quanh khen ngợi không ngớt.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghe mà hơi chột dạ, nhận định rằng những lời đó đều là tăng bốc khách sáo. Nhưng chính cô cũng tự cảm thấy Bình Nước Nhỏ không đẹp xuất sắc, mắt không to lắm, sống mũi cũng không cao, nhưng thực sự là càng lớn càng dễ thương hơn. Trẻ con ấy mà, trắng trẻo sạch sẽ, làm sao có thể xấu được. Nhất là lúc cười, đáng yêu đến mức trái tim cô cũng tan chảy.

Công ty bọn họ vốn dĩ có nhiều nhân viên nữ, Nhạc Quỳnh Quỳnh cũng là sếp nữ, đương nhiên không phản đối nhân viên nữ muốn có con. Mấy năm nay chị em lần lượt thành gia lập nghiệp, sếp dẫn đầu, mọi người đều mang con theo. Sau khi có thêm nhiều trẻ con, vì an toàn và đảm bảo công việc, cô dứt khoát thành lập nhà trẻ trong công ty, thuê chuyên gia giúp chăm sóc những đứa trẻ.

Nhưng Ninh Tây Cố vẫn thích tự mình mang theo con bên cạnh hơn, Nhạc Quỳnh Quỳnh có lần nói đùa, nếu Ninh Tây Cố có túi của cá ngựa đực, chắc chắn anh sẽ giấu con vào trong túi.

Cũng may Bình Nước Nhỏ nhà họ không sợ người lạ, lại rất ngoan ngoãn. Nhạc Quỳnh Quỳnh thấy Ninh Tây Cố trông con rất tốt, cô có thể trốn đi nghỉ ngơi đương nhiên sẽ trốn rồi.

Chỉ là làm biếng nhiều trong lòng cô cũng có chút hổ thẹn, cảm thấy có phải mình quá không có trách nhiệm không. Thế là cô hỏi Ninh Tây Cố: “Anh cả ngày mang theo bé cưng, không cảm thấy rất

phiền sao? Ngay cả đi bàn chuyện làm ăn cũng mang theo, không phiền à?”

Ninh Tây Cố thành thật nói: “Cũng có lúc có ích, anh cố ý mang theo, Bình Nước Nhỏ có tác dụng lắm đấy.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghi hoặc: “Như thế nào?”

Ninh Tây Cố trang nghiêm đáp: “Anh để xe đẩy con bên cạnh anh, nếu đối phương nói đến chỗ anh không đồng ý hoặc là không theo tiết tấu, anh sẽ nói người ta đợi một chút, con tôi bị sao đó rồi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười lớn: “Sao anh nham hiểm như vậy chứ.”

Ninh Tây Cố dang tay nhún vai: “Anh quả thực phải mang con theo mà, con là to nhất.”

Lúc đó Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ, Bình Nước Nhỏ nhà họ từ nhỏ đã ở cạnh bố, bị những thủ đoạn thâm hậu ảnh hưởng, cũng không biết lớn lên sẽ thế nào nữa.

Thật sự làm cô lảng.

Bình Nước Nhỏ bắt đầu học mẫu giáo năm 3 tuổi.

Giai đoạn này cũng có thể đại khái nhìn ra được tính cách của bạn nhỏ rồi, không giống bố lắm, cũng không quá giống mẹ, ai nói chuyện với cậu nhóc cậu cũng cười cười, dáng vẻ lười nhác, không thích chủ động nói chuyện với người khác. Nhưng người khác nói chuyện với cậu, cậu cũng không rụt rè sợ hãi, cậu thích đọc truyện tranh, nghe truyện cổ tích, ngồi chơi một mình cả ngày.

Ngày đầu tiên đưa cậu nhóc đi học, các bạn nhỏ khác khóc đến rách tim rách phổi, cậu không ầm ĩ làm loạn, hỏi: “Bao giờ mẹ đến đón con?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “3 giờ chiều”

Bình Nước Nhỏ gật đầu, xem đồng hồ của mình: “Vâng.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh vốn đã nghĩ xem nên dỗ dành con trai thế nào rồi, kết quả hoàn toàn không cần dùng đến.

Bình Nước Nhỏ ôm cổ cô, hôn “chụt” một cái lên mặt cô, nói: “Tạm biệt mẹ.” Sau đó thì đi theo cô giáo.

Cô quay đầu, càng nghĩ càng hoảng, cân nhắc với Ninh Tây Cố: “Anh nói xem con trai chúng ta có phải bị ngốc không, sao thằng bé lại không làm ầm lên?”

Ninh Tây Cố hồi lâu không lên tiếng: “Không làm loạn còn không tốt sao? Thằng bé từ nhỏ đã được chúng ta đưa đi chạy nhảy khắp nơi, ngày nào cũng gặp người lạ, thằng bé không sợ người lạ đến mức nào em không biết sao.”

Hôm đó đúng giờ đón con trai về, Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ phải quan tâm con trai, hỏi: “Cực cưng, ngày đầu học ở trường mầm non con làm những gì? Có vui không?”

Bình Nước Nhỏ nghĩ nghĩ, tách từng ngón tay chậm rãi nói từng chuyện: “Chơi xếp gỗ, ăn cơm, chơi trò chơi, hát, xem hoạt hình.” Cậu nhóc gật đầu: “Ừm, rất vui. Ngày mai vẫn muốn đi chơi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh thì thầm với Ninh Tây Cố: “Thật không giống con em sinh, lại có thể thích đi học.”

Ninh Tây Cố lập tức phản bác: “Em mà nghiêm túc học tập thì cũng học rất tốt mà, không giống em chỗ nào chứ? Thông minh hoạt bát như mẹ vậy.”

Mặt Nhạc Quỳnh Quỳnh đỏ lên tức khắc

Việc đi đón con trai tan học cũng khá phiền phức, sau khi Nhạc Quỳnh Quỳnh đưa con đi học thì lười biếng trốn việc.

Sau khi trở về nhà, cô thấy bạn nhỏ ủ rũ không vui, không khỏi chột dạ: “Con sao vậy?”

Bình Nước Nhỏ ngồi trên đất chơi lego nói: “Mẹ, mai mẹ đến trường đón con được không? Con quen được một người bạn thân.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ trong lòng, ồ, muốn để mẹ gặp bạn con sao?

Sau đó nghe con trai nói: “Con nói với bạn là mẹ của con rất xinh đẹp, xinh như công chúa ấy, cậu ấy nói muốn nhìn công chúa.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “?!”

Tâng bốc mẹ con như vậy luôn? Vậy thì phải đi rồi!

Mẹ nó, hai bố con nhà này người này tâng bốc còn giỏi hơn người kia, cô buồn bực, liệu có phải hai bố con một lớn một nhỏ này lên hợp tác lừa cô không? Thôi bỏ đi, lười nghĩ, dù sao cuộc sống của cô cũng rất vui vẻ.

Mà cuộc sống của cô quả thực rất thuận lợi.

Cô không thiếu tiền, có sự nghiệp của riêng mình, sống hòa thuận với Ninh Tây Cố, con cái ngày ngày càng lớn, cũng đã học được cách tự chăm sóc bản thân, cô lại không đặt nặng vấn đề thành tích, không bận tâm chút nào. Những lúc rảnh rỗi cô sẽ để anh chồng nhỏ đưa cô và con trai đi kiếm đồ ăn ngon, hoặc là đi du lịch, dù sao thì cũng không thiếu tiền, một nhà ba người vui vẻ hòa thuận.

Nhưng trong khi họ trải qua ngày tháng êm đềm, có người lặng lẽ theo dõi họ mấy năm nay lại không nhin nổi nữa rồi.

Cuối tuần nọ.

Sau khi Bình Nước Nhỏ 4 tuổi, họ bắt đầu đăng ký cho con trai không ít lớp học năng khiếu, không phải là muốn cậu nhóc học thành

phượng hoàng trong bầy người, mà chỉ muốn tìm chỗ để gửi con mà thôi, nếu cậu bé không muốn đi thì không cần phải đi.

Nhưng Bình Nước Nhỏ nhìn thì trầm lặng yên tĩnh, thực ra cậu nhóc có hứng thú với rất nhiều thứ, cái gì cũng muốn chơi một chút. Nếu cậu đã thấy hứng thú thì đương nhiên sẽ báo danh cho cậu, vừa hay vợ chồng họ cũng có nhiều thời gian hưởng thụ thế giới hai người.

Suy cho cùng con trai có ngoan đến đâu thì cũng vẫn là cái bóng đèn sáng mù con mắt.

Thế là vừa đón Bình Nước Nhỏ từ trường mẫu giáo ra là lập tức đưa đến lớp học đánh cờ học cờ vây.

Bình Nước Nhỏ năm nay 5 tuổi rưỡi, không cao so với các bạn cùng tuổi, vẫn xếp vào top nhỏ người, không gầy cũng không béo. Cặp má hồng hào phúng phính, tóc ngắn đến ngang tai đen nhánh mềm mại, trên người còn mặc đồng phục mầm non, áo sơ mi kiểu Anh với áo lót bên trong, còn đeo cả cà vạt nhỏ, bây giờ cậu bé thực sự rất xinh đẹp gọn gàng.

Vừa bước vào lớp, cậu nhóc đã chào thầy giáo: “Con chào thầy Vương.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười chào hỏi: “Chào thầy Vương, tôi gửi cháu ở đây, lúc tan học chắc bố thằng bé sẽ đến đón.”

Thầy Vương đáp lại: “Được, được.”

Bình Nước nhỏ tìm đến chỗ ngồi ngồi vào. trước tiên là nghe giảng, sau đó tự học, tự chọn người chơi cùng.

Cậu đang cúi đầu, đầu lông mày nhíu lại nhìn chăm chăm vào bàn cờ, một bóng hình lớn phủ lên từ phía trước, tiếp đó chủ nhân của cái bóng, một ông lão ngồi xuống đối diện cậu.

Cậu ngẩng đầu lên cảnh giác nhìn một cái, cậu chưa gặp người này ở lớp cờ bao giờ, thế là quay đầu lại nhìn thầy giáo, nhưng không thấy thầy đâu.

Bình Nước Nhỏ ngồi ở chỗ nghỉ hoặc một lúc, cậu ngẩng đầu ngược nhìn ông lão không mấy hiền từ hòa nhã này, ngấm ngấm rồi nói: “Chào ông.”

Ông lão sững người, cười đáp: “Chào cháu.”

Bình Nước Nhỏ hỏi: “Ông muốn chơi cờ cùng cháu sao?”

Chương 86: Ngoại truyện 5

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Yam

Người này dĩ nhiên là bố của Ninh Tây Cố, ông Ninh.

Ông Ninh vừa đánh cờ vừa hỏi cậu năm nay bao nhiêu tuổi, viết được bao nhiêu chữ, đi học có chuyện gì vui...

Bình Nước Nhỏ cũng trả lời từ đầu đến cuối.

Ông lại hỏi: “Tình cảm của bố mẹ cháu có tốt không?”

Cậu dừng lại, nhìn thẳng vào ông già không quen này, đôi mắt trong veo ngây thơ hỏi: “Ông muốn bắt cóc cháu ạ?”

Ông Ninh nhất thời bị nghẹn lại, cúi đầu nhìn cháu trai nhỏ của mình: “Không phải.”

Bình Nước Nhỏ vẫn ngây ngốc: “Ồ.”

Ông Ninh: “Cháu tin ư?”

Bình Nước Nhỏ: “Không tin. Nhưng cháu sẽ không đi theo ông. Mẹ nói không thể đi cùng người lạ.”

Ông Ninh hừ lạnh một tiếng nghĩ — Người lạ cái gì. Ông là ông nội của cháu!

Hai người vừa nói chuyện vừa chơi cờ như vậy cả buổi chiều.

Đến giờ tan học, tiếng chuông đồng hồ điện tử trên cổ tay Bình Nước Nhỏ vang lên, cậu nhìn một cái, nói: “Cháu phải đi rồi.”

Thế là cậu thu dọn bàn cờ, lần lượt sắp xếp các quân cờ vào. Cậu nháy xuống ghế, nói với ông: “Tạm biệt, cháu đi đờn bố mẹ đây.”

Ông Ninh xụ mặt, trả lời lịch sự nhưng lạnh lùng: “Gặp lại sau.”

Bình Nước Nhỏ đi qua bên cạnh ông, ngồi xuống cái ghế nhỏ gần cửa, cậu móc một viên kẹo từ trong túi ra, lột giấy gói kẹo nhét vào bên trong miệng, một bên gương mặt phồng lên.

Ông Ninh biết mình cần phải đi, nhưng bất giác lại muốn nhìn cháu trai nhỏ nhiều hơn. Tâm tình của ông cực kỳ phức tạp, thằng nhóc này so với Ninh Tây Cố thì càng giống Nhạc Quỳnh Quỳnh hơn, nhất là đôi mắt, khi cười lên còn mang vài phần trẻ con. Nhưng bạn cứ tưởng cậu ngốc, lại bất tri bất giác bị dắt vào trong hố.

Mấy năm này, thời gian trôi qua rất nhanh.

Mới đầu, ông cho rằng Ninh Tây Cố chẳng mấy chốc sẽ chán ghét cuộc sống nghèo khó, không nghĩ tới việc làm ăn của anh càng ngày càng tốt. Về sau, ông cảm thấy kết hôn với người phụ nữ như vậy, hai người nhất định sẽ không được lâu dài, kết quả tình cảm hai vợ chồng rất tốt, vô cùng thuận lợi. Cuối cùng, nghe nói bọn họ có con, trong lòng ông bắt đầu ngứa ngứa, hơn nữa đã qua nhiều năm rồi, người phụ nữ họ Nhạc kia coi như có tiến bộ, cũng thu tâm lo việc gia đình, nếu đã vậy, nếu vợ chồng họ mang con về nhà gặp ông, ông cũng không phải không thể miễn cưỡng tiếp nhận.

Nhưng sự tình phát triển hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ của ông.

Ninh Tây Cố không chỉ không quay đầu lại, còn vui đến quên cả trời đất, phản nghịch nhất chính là cho con trai theo họ “Nhạc” trên họ khẩu.

Sau khi biết được ông lại tức mấy năm, tức giận nhất chính là, hàng năm Nhạc Quỳnh Quỳnh còn gửi ảnh cho ông, ông có được vài

tấm ảnh chụp cháu trai nhỏ, tức thì tức, lại không gỡ xóa đi, càng nhìn càng thấy giống Nhạc Mỹ Lệ, ông càng buồn bực.

Vốn dĩ ông cho là mình chắc chắn sẽ không thích cháu trai nhỏ này, nhưng hôm nay gặp được, nghe cậu mềm mại, lễ phép, non nớt nói chuyện, trong lòng không phải không cảm thấy đáng yêu. Nhưng càng cảm thấy đáng yêu ông càng không muốn thừa nhận, thế là lòng mày càng cau chặt lại.

Ngoại trừ bạn nhỏ Nhạc Tiểu Phàm có lá gan lớn, các bạn nhỏ khác vừa nhìn đã bị dọa muốn khóc.

Bình Nước Nhỏ bị ông nhìn chăm chăm cũng không sợ, cậu nhìn lại, nhìn một hồi, đứng lên từ chiếc ghế nhỏ, đi đến trước mặt ông, thở dài.

Ông Ninh: “?”

Ông nhìn người bạn nhỏ miễn cưỡng tìm kiếm móc ra một viên kẹo từ trong túi, nói: “Cho ông ăn.”

Ông Ninh cười: “Ông nhìn cháu không phải vì ngưỡng mộ cháu có kẹo ăn, cháu tự ăn đi, ông không tranh với cháu.”

Bình Nước Nhỏ hỏi: “Ông có bệnh tiểu đường sao?”

Ông Ninh suýt nữa thì phun ra: “Cái này cháu học được ở chỗ nào vậy?”

Bình Nước Nhỏ nhếch miệng, không trả lời ông, cất kẹo trở về: “Ông không muốn thì thôi vậy.”

Bên kia, cô giáo đứng ở cửa gọi: “Nhạc Tiểu Phàm, bố con tới đón.”

Cậu quay đầu lại, đi về phía, vừa tới trước mặt Ninh Tây Cố đã bị bế lên. Bình Nước Nhỏ nhìn chăm chú gương mặt của bố, đầu lông

mày nhỏ chau lại.

Ninh Tây Cố bị vẻ mặt này của cậu chọc cười, hỏi: “Làm sao? Trên mặt bố có gì sao? Nhìn bố làm gì?”

Bình Nước Nhỏ suy nghĩ, khó trách cậu cảm thấy ông lão kia nhìn hiền hòa, hóa ra là do vẻ ngoài giống bố mình.

Cậu chỉ vào chỗ ngồi trước đó, lại quay đầu lại nhìn, nói: “Có một ông lão nhìn giống bố...”

Ninh Tây Cố thuận theo hướng ngón tay cậu chỉ nhìn qua, lại không thấy người nào cả, chỉ hơi sửng ra nhìn vào phòng cò trống rỗng, ý cười trên khóe miệng thu lại, như có điều gì suy nghĩ.

Ninh Tây Cố không giấu vợ mình, vừa về nhà đã nói với vợ: “Anh nghi ngờ hôm nay bố anh lén lút đến gặp con trai chúng ta.”

Lúc này Nhạc Quỳnh Quỳnh mới nhớ ra mình còn có một người bố chồng, hỏi một câu theo lễ tiết: “Vậy sao? Đúng rồi, bây giờ sức khỏe bố anh có tốt không?”

Ninh Tây Cố trả lời: “Ông ấy thì có thể có gì không tốt?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh gật gật đầu, cô tự nhận rằng mình đã giữ phép hết mức, tuyệt đối không thể tìm ra được chỗ sai. Hàng năm cô còn gửi ảnh con trai qua đó, trước đây vào tiệc đầy tháng, tiệc đầy tuổi của Bình Nước Nhỏ cô đều gửi thiệp mời đến. Ông Ninh tuy không đến, nhưng đều có gửi quà, nhìn có vẻ rất đắt tiền, cô đều nhận hết.

Vào bữa tối.

Ninh Tiểu Phàm bắt đầu lảm nhảm nói với mẹ về ông lão kỳ lạ mà cậu gặp hôm nay.

Nhạc Quỳnh Quỳnh: “Ồ, đó có lẽ là ông nội của con.”

Hai bố con ngậy ra, Ninh Tây Cố đột nhiên quay đầu nhìn vợ, dùng ánh mắt nói: Tại sao em lại nói ra như vậy?!

Nhạc Quỳnh Quỳnh dùng ánh mắt vô tội trả lời: Tại sao lại không thể nói chứ?

Bình Nước Nhỏ nói: “Con cũng không ngốc. Ông nội con nhìn không như vậy.”

Ở quê cô cho dù là bố của mẹ hay ba đứa trẻ đều gọi là ông nội, Nhạc Quỳnh Quỳnh biết con mình hiểu nhầm rồi, bổ sung thêm: “Là bố của bố con.”

Lúc này Bình Nước Nhỏ mới nói: “Ồ.” Cậu dừng lại, như là bị mắc kẹt, nghiêng cái đầu nhỏ suy nghĩ.

“Cũng không chắc.” Ninh Tây Cố đen mặt nói: “Lần sau con hỏi xem có phải họ Ninh không, năm nay ông ấy bao nhiêu tuổi rồi, nếu như đúng là bảy mươi tư tuổi mới là ông nội.”

Bình Nước Nhỏ gật gật đầu.

Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Bố anh lớn tuổi như vậy rồi sao?”

Ninh Tây Cố không nói chuyện, tiếp tục ăn cơm.

Ăn cơm xong, Ninh Tây Cố đến thư phòng đọc sách, nhốt mình ở trong đó.

Nhạc Quỳnh Quỳnh ôm con trai ngồi trên sofa xem phim, hai mẹ con thì thầm nói chuyện.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nói: “Con đừng học tính xấu của bố con.” Ở trước mặt con trai biểu diễn hành vi chống đối bố mình, cô vô cùng cạ lời.

Bình Nước Nhỏ hỏi: “Hai người họ cãi nhau sao?” Lại nói: “Nhìn dáng vẻ hai người tức giận cũng rất giống nhau.” Nói xong, cậu lại tự

mình mím môi cười.

Nhạc Quỳnh Quỳnh thử tưởng tượng, cũng cảm thấy rất buồn cười, cô nói: “Đúng, họ cãi nhau mấy năm rồi.”

“Tại sao lại cãi nhau vậy?”

“Ông ấy không thích mẹ của con.”

“Mẹ con không phải là mẹ sao?”

“Đúng vậy, chính là mẹ.”

Bình Nước Nhỏ nghe vậy thì không cười nữa, ôm chặt mẹ: “Vậy con cũng không thích ông ấy nữa. Con không nói chuyện với ông ấy.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh sờ sờ cái đầu nhỏ của cậu, nói: “Không sao, lần sau gặp ông ấy, con vẫn có thể nói chuyện với ông, một mình ông cũng khá đáng thương.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đúng là không thích ông già ngoan cố, nhưng nói là hận thấu xương thì không đến nỗi, chỉ là không muốn để ý mà thôi.

Nhưng mà nghĩ thật lòng ông cũng lớn tuổi rồi, nếu như đột nhiên xảy ra chuyện gì, Ninh Tây Cố không được gặp mặt lần cuối, sau này nghĩ lại liệu có phải rất nuối tiếc không?

Không liên quan gì đến cô, cô đơn thuần chỉ là nghĩ cho Ninh Tây Cố mà thôi.

Khí áp xung quanh Ninh Tây Cố vô cùng thấp.

Nhạc Quỳnh Quỳnh không chọc đến anh, tự mình đi đắp mặt nạ vui vẻ lên giường ngủ.

Tắt đèn đi, Ninh Tây Cố đột nhiên nói: “Anh biết ông ấy đang nghĩ gì, khoảng thời gian trước sau khi làm phẫu thuật, ông ấy sợ rồi, cảm

thấy không có người thừa kế, nói không chừng muốn cướp con trai chúng ta đi để thừa kế gia sản cho ông ấy đấy.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh phụt cười: “Không phải, tiền rơi từ trên trời xuống như vậy, sao anh lại như rơi vào hố lửa thế.”

“Trên thế giới này không có bữa cơm nào là miễn phí.” Ninh Tây Cố quay người lại, mặt hướng về phía cô, nói: “Ông ấy là một thương nhân vô cùng khôn khéo, đừng mắc chiêu của ông ấy.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh sờ mặt anh, hôn một cái: “Được rồi được rồi, đừng nghĩ nữa, nếu như anh không muốn để ý đến ông ấy thì chúng ta không để ý, em đứng cùng một chiến tuyến với anh, được chưa?”

Ninh Tây Cố hừ hừ hai tiếng.

Bình thường Ninh Tây Cố rất trầm ổn đáng tin cậy, nhưng có lúc vẫn giống như một đứa trẻ lớn tướng, không hề hoàn mỹ như vậy.

Ông Ninh lại tìm cơ hội đến thăm cháu trai.

Bình Nước Nhỏ nhìn thấy ông thì vẫy vẫy tay chào hỏi ông như đã quen thuộc: “Chào ông.”

Lần này là lớp Lego, cậu hỏi: “Ông có muốn ghép lego với cháu không?”

Ông bất giác nghĩ trong lòng: Quả nhiên là cháu nội liền tâm, mình vẫn được các bạn nhỏ yêu thích. Mới gặp được một lần cậu bé đã thân thiết với mình như vậy rồi.

Ông Ninh ngồi xuống, lại nghe thấy cậu nói: “Thật ra bố cháu không cho cháu để ý đến ông.”

Khóe miệng ông Ninh cứng lại: “...”

Sau đó cháu nội lại nói: “Có điều mẹ cháu nói, cháu đừng nghe bố cháu.”

“Hừ.” Ông Ninh hừ khí từ trong mũi ra, đúng là không có tiền đồ, chạy đi ở rể thì thôi đi, còn bị vợ quản nghiêm, sao ông lại sinh được đứa con trai thế này chứ?

Bình Nước Nhỏ chậm rãi nói: “Mẹ nói, ông vừa bị bệnh, rất đáng thương. Không thể không để ý đến ông.”

Cần cô thương hại sao? Cũng không phải bệnh gì nặng... Khuôn mặt già của ông đỏ lên, khó khăn nghĩ.

Bình Nước Nhỏ nói: “Hơn nữa mẹ còn nói, có lẽ bố cũng khá nhớ ông, nếu không trong nhất thời không thể nói ra nhiều chuyện về ông như vậy, chắc chắn là đã thầm nghe ngóng. Bố cứng miệng, ngại nói ra mà thôi.”

Gương mặt ông Ninh đỏ cả lên, khẽ ho hai tiếng, giả vờ nói: “... Vậy sao?”

Ông phiền não nghĩ.

Người phụ nữ họ “Nhạc” đó đúng thật có thủ đoạn, đang muốn lấy lòng ông sao? Chiêu nịnh nọt này quả thực không tồi, nhưng ông tuyệt đối không tha thứ cho cô dễ dàng như vậy.

Bình Nước Nhỏ ngửa đầu, gương mặt dễ thương nhìn lên, hỏi: “Cháu có thể gọi ông là ông nội không?”

Cả người ông cứng đờ, vô cùng căng thẳng nói: “Có, có thể. Ông nội chơi với cháu.”

Ông nói ra những lời mà bản thân mình còn thấy vô cùng xa lạ, vẻ mặt thoải mái hơn nhiều, không xụ mặt từ đầu đến cuối như lần trước nữa.

Từ đó về sau, thỉnh thoảng Bình Nước Nhỏ sẽ đeo cái cặp rỗng ra khỏi nhà, lại đeo cái cặp đựng đầy quà về nhà.

Nhạc Quỳnh Quỳnh phê chuẩn cho bé con nhận hết toàn bộ, không lấy thì phí, ông nội mua quà cho cháu trai là chuyện bình thường mà.

Ninh Tây Cố có chút không vui, nhưng bố của anh cũng không xuất hiện trước mặt anh, anh không gặp được nên coi như không biết.

Nhà bọn họ vợ anh là lớn nhất, Nhạc Quỳnh Quỳnh đã đồng ý rồi, anh cũng không thể nói trái lại vợ.

Đúng không?

Nửa năm sau.

Nhạc Quỳnh Quỳnh lại có thai.

Chương 87: Ngoại truyện 6

Tài ebook: dtv-ebook.com

Trans: Yam

Việc có con đối với Nhạc Quỳnh Quỳnh là tùy duyên, có thì sinh thôi, sinh thêm cho Bình Nước Nhỏ em gái hoặc em trai.

Sức khỏe cô tốt nên vẫn tiếp tục đi làm, chỉ là không đi giày cao gót nữa.

Bình Nước Nhỏ sẽ dán tai vào bụng cô nghe động tĩnh bên trong, cậu hỏi: “Mẹ, khi nào em gái mới được sinh ra?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười hỏi: “Con muốn có em gái như vậy sao?”

Cậu gật đầu: “Em gái đáng yêu.”

Qua hai ngày, Bình Nước Nhỏ hưng phấn đi học về, vừa vào nhà đã bắt đầu lấy quà trong cặp sách ra, Nhạc Quỳnh Quỳnh hỏi: “Hôm nay ông nội lại tặng gì cho con?”

Cậu lắc lắc đầu, móc hộp quà ra, mong đợi đưa đến trước mặt mẹ, nói: “Ông nội bảo con đưa cho mẹ.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh mở ra, là một chiếc vòng tay bằng ngọc, cô lẩm bẩm: “Đúng là có tâm thật, đồ vật quý giá thế này lại để trẻ con cầm...”

Bình Nước Nhỏ nói: “Đẹp thật.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh đeo vòng tay lên, chất ngọc làm nền cho làn da càng trắng nõn hơn, cổ tay nhìn rất nhỏ.

Bình Nước Nhỏ vỗ vỗ cái tay nhỏ: “Mẹ đeo nhìn đẹp thật, ông nội cầm mấy loại đến, chiếc này là con chọn đấy, con chọn có tốt không?”

“Chọn đẹp lắm.” Cô sờ đầu con trai, nói: “Lần sau con giúp mẹ cảm ơn ông nội.”

Bình Nước Nhỏ: “Ồ.”

Thế là, quan hệ của họ và ông Ninh, từ việc chỉ có bạn nhỏ nhận được quà, đến Nhạc Quỳnh Quỳnh bên này cũng bắt đầu thỉnh thoảng nhận được trang sức châu báu gì đó.

Ninh Tây Cố không tránh khỏi lăm bằm: “Cứ vụn vặt thế này, định lấy lòng ai vậy? Tặng đồ cũng keo kiệt thế, chỉ muốn người khác cảm kích nhiều hơn.”

Lời này truyền đến tai ông Ninh, mấy ngày sau đã có luật sư liên hệ với Nhạc Quỳnh Quỳnh, hỏi cô lúc nào có thời gian rảnh, có một căn biệt thự ở hoa viên Giang Cảnh đang đợi cô đi làm thủ tục tiếp nhận, những thứ khác đều làm xong rồi, chỉ cần cô qua ký tên là được.

Nhạc Quỳnh Quỳnh suy nghĩ, hết việc này liên lụy sang việc kia như vậy sao? Nhưng hình như cô không có tổn thất gì mà.

Cô gọi điện hỏi Ninh Tây Cố: “Anh nói em nên nhận không?”

“Nhận, tại sao lại không nhận.” Ninh Tây Cố nói.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nghĩ một lúc, nói: “Viết tên của Bình Nước Nhỏ lên đi.”

Ninh Tây Cố rất thoải mái: “Được.”

Đến giữa năm, Nhạc Quỳnh Quỳnh có thai được ba mươi hai tuần, bụng đã gồ lên rất lớn.

Ngày giỗ mẹ Ninh Tây Cố, anh đề nghị cô ở nhà nghỉ ngơi không cần đi nữa. Nhạc Quỳnh Quỳnh dĩ nhiên nói: “Việc này có là gì chứ, sức khỏe em tốt lắm.”

Thế là một nhà ba người cùng đi tảo mộ.

Tuy rằng Ninh Tây Cố không liên hệ với bố, nhưng mỗi năm đều đi tảo mộ cho mẹ.

Hai bố con giống như đã hẹn ngầm thời gian, chưa bao giờ đụng phải nhau.

Mộ mẹ Ninh Tây Cố ở khá xa, trên đường đi không có gì thú vị, Nhạc Quỳnh Quỳnh nói vài câu, bất tri bất giác lại mở cái máy hát lên: “Hồi nhỏ bố không hề hạnh phúc như con đâu, hồi nhỏ bố đều lớn lên cùng dì giúp việc, thay mấy người liền, mỗi lần khi bố vừa nhớ được người ta lại bị thay mất, sau đó bố không cố ý đi nhớ kỹ nữa, dù sao cũng phải đi.”

“Sau đó, khi bố lớn bằng con đã bị đưa gửi đến trường nội trú học, nghỉ đông nghỉ hè đến trại hè trại đông, căn bản đều không ở nhà.”

“Bố không gặp được ông nội con mấy lần, bố còn nhớ lần đầu tiên gặp ông nội con, hình như bố rất nhỏ, nhưng đại khái nhớ được, lúc đó bố bị dọa sợ. Ông nội con bốn mươi mấy tuổi mới sinh bố, bố còn tưởng rằng ông ấy là bác lớn của nhà khác, sao lại già như vậy?”

“Nhưng bố rất thích bà nội con, bà nội con vô cùng dịu dàng xinh đẹp, trước đây bà là thiên kim tiểu thư của gia đình giàu có kiêu cũ, thường xuyên học thuộc thơ tiếng Anh, biết đàn ghi-ta biết khiêu vũ. Bà thường lén đến trường thăm bố, một tháng ít nhất phải đến bốn năm lần, mỗi lần đều ôm bố trong lòng, nói bà rất nhớ bố, vậy nên bố càng quen thuộc với bà nội con hơn, bố cũng không hận bà.”

“Ài, có những lúc bố nghĩ, nếu như bà nội con còn sống, bà nhất định sẽ rất hợp với mẹ con...”

Những câu chuyện nhỏ này lần đầu tiên Bình Nước Nhỏ được nghe, Nhạc Quỳnh Quỳnh đã biết từ lâu, cũng không có gì là không kiên nhẫn, nghe Ninh Tây Cố kể thêm một lần.

Sau khi xuống xe, Nhạc Quỳnh Quỳnh vẫn luôn cầm tay anh, Ninh Tây Cố cũng cầm tay cô, giống như đã phát hiện ra hôm nay có thể sẽ xảy ra chuyện khác thường, luôn ở trong trạng thái phòng bị.

Quả nhiên, đi qua khúc ngoặt, dưới bóng trúc đong đưa, Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn thấy một bóng lưng màu đen, sương giá đầy đầu.

Cô vẫn luôn không có cơ hội mặt đối mặt với ông Ninh, vẫn luôn ở trong ấn tượng bảy năm về trước. Không, cô nghĩ thật kỹ, đó đã là chuyện gần mười năm trước rồi.

Thời gian trôi qua nhanh như vậy sao?

Cô đã từng tưởng tượng khung cảnh gặp lại ông một lần nữa, ông không hề già hơn nhiều như cô nghĩ, sống lưng vẫn thẳng tắp, giống như treo một cái giá lên lưng và chân. Ông gầy đi rất nhiều, quần áo trên người nhìn có phần rộng rãi, trên tay còn có một chiếc gậy.

Ông ăn mặc hào hoa mà có thể diện, nhưng cảm giác đem lại cho người ta lại là lạnh lùng và tiêu điều.

Ninh Tây Cố dừng bước chân lại.

Giống như có một khoảng dừng vô hình đột ngột, phân tách bầu trời trước mặt.

Nhất thời cô không biết nên bước về phía trước hay là đi vòng, chỉ cảm chặt tay của anh.

Nhạc Quỳnh Quỳnh nhìn anh một cái, sờ sờ chiếc vòng ngọc đeo trên cổ tay mình, hỏi: “Muốn chào hỏi không?”

Miệng Ninh Tây Cố như bị khâu lại, không hề lên tiếng.

Bình Nước Nhỏ hoàn toàn không phát giác được bầu không khí gương cung bặt kiếm này, cậu ôm trong lòng một bó hoa, cất bước từng bước chân nhỏ đi về phía trước, tự nhiên chào hỏi: “Ông nội, ông cũng đến rồi sao.”

Ông Ninh cúi đầu xuống, cười với cậu: “Cục cưng.”

Bình Nước Nhỏ giơ hoa trong tay lên: “Cháu đến tặng hoa cho bà nội, bố mua đấy.”

Ông Ninh cười gật đầu: “Ừ, đây là hoa mà bà nội cháu thích nhất.”

Ông chậm chậm xoay người, chỉ một cái nhìn mà như đã qua mười năm.

Không ai lên tiếng trước.

Nhạc Quỳnh Quỳnh mỉm cười: “Chào ngài.”

Ông xoa đầu cháu trai, gật đầu: “Chào cô.”

Còn xa cách hơn cả những người xa lạ.

Trong lòng Ninh Tây Cố bất mãn, vẫn ghét bỏ ông quá kiêu ngạo lạnh nhạt, đang định trào phúng hai câu đã nghe thấy bố mình ôn hòa nói: “Vợ con bụng lớn rồi, phải biết đỡ cô ấy một chút.”

Những lời kích thích bị nghẹn lại: “...Ừm.”

Thôi vậy, có trẻ con ở đây, không thể cãi nhau trước mặt trẻ con.

Ninh Tây Cố cứng ngắc nói với bố: “Vậy con đi đây.”

Ông Ninh cũng cứng ngắc quay về phía cậu, hỏi: “Khi nào có thời gian rảnh?”

Ninh Tây Cố: “Có chuyện gì sao?”

Ông Ninh cúi đầu nhìn ảnh vợ mình, nói trực tiếp không văn vẻ: “Mẹ con khi còn sống đã nói với bố một số điều con không biết, quà sinh nhật mỗi năm của con bà đều chuẩn bị rồi. Bà còn nói nếu như con kết hôn, quà phải tặng cho con dâu cũng có, con trai con, con gái con cũng có.”

“Nếu có thời gian, về nhà cũ lấy đi.”

Ông thở dài một hơi như chịu thua, chỉ nói: “Mẹ rất yêu con.”

Ninh Tây Cố trầm mặc một lúc, trả lời: “Con biết rồi.”

Mười năm trước, họ không biết phải nói chuyện như thế nào.

Bây giờ càng không biết.

Còn có Bình Nước Nhỏ kéo tay ông nội, bất thành linh nói một câu: “Bố nói, bạn nhỏ không có bố mẹ bên cạnh thì rất đáng thương.”

“Hồi nhỏ ông nội không ở cạnh bố, ông nội phải tốt với bố hơn một chút.”

Ông Ninh vô cùng mất tự nhiên trả lời: “Ông nội biết rồi.”

Bên cạnh vang lên một tiếng cười khẽ.

Đúng là phá hỏng không khí.

Ninh Tây Cố nghiêng đầu qua, lại là Nhạc Quỳnh Quỳnh, anh ghé lại gần bên cạnh cô, thấp giọng hỏi: “Chị, em cười gì vậy?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh lắc lắc đầu: “Không có gì.”

Cô đột nhiên nhớ ra trước đó có một buổi tối, cô nói chuyện với Ninh Tây Cố, nói đến chuyện bố anh, cô hỏi: “Sau khi mẹ anh mất, bố anh không tìm người khác sao?”

Ninh Tây Cố nói: “Không, làm gì có ai có thể bằng mẹ anh chứ?”

Nhạc Quỳnh Quỳnh tìm được ưu điểm của ông Ninh: “Bố anh hình như rất yêu mẹ anh, người như bố anh không phải đều tìm tình nhân hay vợ hai sao? Bố anh đâu như vậy.”

Ninh Tây Cố chán ghét nói: “Không có! Nếu thật sự có chuyện đó, vậy thì không cần đến khi anh hai mươi tuổi, anh đã đoạn tuyệt quan hệ bố con từ sớm rồi.”

Nhạc Quỳnh Quỳnh cười ha ha nói: “Anh cứ nói anh không giống bố, em đột nhiên cảm thấy, nếu như anh thừa kế được tính cách chung tình của bố cũng không tồi đâu.”

Ninh Tây Cố nghiêng người qua ôm lấy cô, giống như ôm bảo vật độc nhất vô nhị trên thế giới, hôn lên má cô: “Anh không cảm thấy việc này có gì khó, không đáng để khen ngợi, đây chỉ việc một người chồng, một đôi tình nhân đương nhiên phải làm mà thôi.”

Cô vẫy vẫy tay với Ninh Tây Cố.

Ninh Tây Cố cúi người xuống, cô nói bên tai anh: “Em cũng rất yêu anh.”

Lỡ tai Ninh Tây Cố đỏ ửng lên: “Anh cũng vậy.”

Hoàn toàn vắn.